Cổ Long

HỎA TÍNH TIÊU THẬP NHẤT LANG

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

Vnthuquan.net, 2009.

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 1

Bảy tên mù

(Tiếp theo truyện Tiêu thập nhất lang)

Chớm thu, trời nắng thật diễm lệ.

Ánh nắng xuyên qua lớp giấy mỏng trên song cửa, chiếu vào bên trong, chiếu lên lớp da mịn màng như lụa.

Nhiệt độ của nước vừa ấm hơn ánh dương quang chút xíu, nàng nằm soải dáng lười biếng trong nước, đưa hai chân thon thon đặt lên trên bồn, để bàn chân tiếp nhận những tia nắng nhẹ nhàng vuốt ve.... thật nhẹ nhàng như bàn tay của một người tình nhân.

Có điều trong lòng của Phong Tứ Nương không thoải mái tý nào.

Trải qua nửa tháng trời bôn ba, được tắm trong bồn nước nóng có thể nói hầu như là chuyện thần tiên nhất trên đời, có điều, nếu một người có vô số tâm sự trong lòng như nàng bây giờ, có lẽ chẳng còn điều gì ở cõi đời này

làm nàng sảng khoái lên được.
Phong Tứ Nương bình thời không phải là kẻ có gì u uất trong lòng, nhưng hiện giờ xem ra phảng phất đầy tâm sự.
Ngoài cửa gió thổi nhẹ vi vu, giữa một vùng loạn thạch.
Nàng có qua chốn này, hai năm trước.
Lúc ấy, nàng cũng ngồi đây tắm trong bồn nước nóng như thế này, nàng còn nhớ tâm tình mình rất thoải mái.
ít nhất là thoải mái hơn bây giờ rất nhiều.
Nhìn bên ngoài, nàng chẳng khác gì hai năm trước.
Ngực nàng còn nhô cao lắm, eo nàng còn thon lắm, bụng còn nhỏ dẹp, hai bắp đùi vẫn còn mịn màng chắc nịch.
Cặp mắt nàng vẫn còn trong sáng, cười lên vẫn còn làm cho người ta động lòng.
Có điều, tự mình nàng biết rằng, mình đã già lắm rồi, một người khi đã cảm thấy già, lúc ấy mới thật đáng sợ.
Hai năm nay Phong tứ nương vẫn chưa ngược đãi với mình.
Nàng vẫn còn cưỡi ngựa thật nhanh, trèo núi thật cao, ăn thức ăn thật cay, uống rượu thật mạnh, đùa với đao thật bén, giết những người thật hung dữ!
Nàng vẫn còn hưởng thụ tối đa cuộc đời.
Chỉ tiếc là, dù có hưởng thụ cách nào, nàng cũng không đuổi đi được cái tịch mịch trong lòng, cái tịch mịch đã ăn sâu vào cốt tủy, như con mọt trong cột gỗ, đã ăn mòn đi hết cả con người nàng.
Trừ cái tịch mịch ra, còn có nỗi mong nhớ đến chết người.
Nhớ tuổi thanh xuân, nhớ chuyện đã qua, mà chuyện nào cũng dính líu đến một người.
Dù cho nàng không muốn thừa nhận, nhưng trên đời này vĩnh viễn chẳng ai có thể thay thế bóng hình người ấy trong tâm khảm của nàng.

Ngay cả Dương Khai Thái cũng không thể.

Nàng nhận lời kết hôn với Dương Khai Thái, nhưng hôm động phòng hoa chúc, bỗng bỏ chạy đi mất biệt.

Nghĩ đến khuôn mặt vuông vuông vắn vắn, thái độ chững chạc, tình ý đơn giản mà thành khẩn của y, nàng cũng thấy mình quả thật không phải với cái người thật thà ấy, nhưng nàng chẳng còn biết làm sao được ngay cả với chính mình.

Bởi vì nàng không sao quên được Tiêu Thập Nhất Lang!

Bất kể y đang ở chân trời góc biển nào, bất kể y còn sống hay đã chết, nàng đều không sao quên được, vĩnh viễn không quên được y.

Một người đàn bà không có người mình yêu bên cạnh, thì dù mỗi ngày có làm bạn với ngàn người vạn người, nàng ta vẫn cứ tịch mịch như vậy.

Đối với một người đàn bà đã ba mươi lăm tuổi, còn có gì khó chịu đựng hơn được nỗi tịch mịch và mong nhớ ?

Nàng nhìn như si dại vào tấm thân mịn màng trắng nõn không tỳ vết của mình, hình như nước mắt đã muốn trào ra...

Thình lình, một tiếng "bình" vang lên thật lớn, cửa sổ, cửa lớn, tường gỗ chung quanh, đồng thời bị đụng thủng ra bảy tám lỗ hổng.

Phong Tứ Nương bật cười.

Hai năm trước, nàng tắm nơi đây, cũng phát sinh ra một chuyện y như vậy.... tại sao lịch sử cứ trùng diễn mãi như vậy ?

Nhưng lần này, gương mặt nàng bỗng biến đổi, thật tình nàng lấy làm kỳ lạ quá.

Lần này nhìn trộm nàng tắm, toàn là kẻ mù!

Bảy cái lỗ hổng lớn, có bảy người bước vào, tóc đen tuyền, y phục đen tuyền, cặp mắt cũng chừa hai lỗ sâu đen hoắm, tay trái cầm một cây gậy trắng, tay phải cầm một cây quạt.

Bảy người vây quanh bồn tắm, bảy gương mặt trắng bệch, không một chút biểu tình.

Phong Tứ Nương lại cười lên:

- Ngay kẻ mù cũng muốn nhìn trộm ta tắm, ma lực của mình, quả nhiên cũng không tầm thường lắm.

Bảy người ấy, không những là kẻ mù, mà còn là kẻ câm, ai ai cũng bặm miệng không nói tiếng nào.

Một hồi thật lâu, một người trong bọn bỗng nhiên hỏi:

- Ngươi đã mặc đồ vào chưa ?

Phong Tứ Nương cười lớn, hỏi lại:

- Các ngươi mặc quần áo lúc tắm sao ?

Gã mù ấy nói:

- Được, chúng ta chờ ngươi mặc đồ vào.

Phong Tứ Nương nói:

- Các ngươi chẳng thấy ta, việc gì phải mặc y phục vào ?

Ánh mắt nàng long lanh, nàng bỗng thở ra, nói:

- Ta thật tiếc dùm cho các ngươi, hạng đàn bà dễ coi như ta đang tắm, các ngươi lại chẳng thấy gì, có phải là chuyện đáng hận không.

Gã mù lạnh lùng nói:

- Không đáng hận.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không đáng hận ?

Gã mù đáp:

- Mù cũng là người, dù không nhìn được, cũng sờ được, không những sờ được, còn làm được nhiều chuyện khác.

Gã nói toàn là chuyện hạ lưu, mà biểu tình trên gương mặt xem ra rất nghiêm túc.

Bởi vì gã nói rất thật thà.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên cảm thấy lạnh lẽo hẳn, nàng biết hạng người này, nói gì là làm đó.

Gã mù lại nói tiếp:

- Vì vậy tốt nhất ngươi thật thà một chút, bọn ta kêu ngươi mặc đồ vào, tốt nhất ngươi mặc đồ vào.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Các ngươi muốn ta làm gì ?

Gã mù đáp:

- Muốn ngươi đi theo bọn ta.

Phong Tứ Nương nói:

- Người có cặp mắt, lại đi theo người không có cặp mắt ?

Gã mù đáp:

- Đúng vậy.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Các ngươi đi tới đâu, ta phải theo đó ?

Gã mù đáp:

- Đúng vậy.

Gương mặt y xem ra vẫn rất nghiêm túc, nhưng Phong Tứ Nương nhịn cười không nổi.

Gã mù nói:

- Ta chẳng nói chuyện cười.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng ta lại thấy rất buồn cười.

Gã mù hỏi:

- Rất buồn cười ?

Phong Tứ Nương nói:

- Các ngươi vịn vào đâu mà cho là ta sẽ theo các ngươi ?

Gã mù nói:

- Chẳng vào đâu cả.

Phong Tứ Nương nói:

- Tuy các ngươi mù, nhưng có điếc đâu, không lẽ trước giờ không nghe nói, Phong Tứ Nương đang tắm, vẫn đem theo đồ giết người trong mình, vẫn giết được người như thường sao ?

Gã mù nói:

- Bọn ta có nghe.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nhưng các ngươi vẫn không sợ tý nào ?

Gã mù đáp:

- Đối với bọn ta, trên đời này chẳng còn gì đáng sợ.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Chết cũng không sợ ?

Gã mù đáp:

- Bọn ta bất tất phải sợ nữa.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao ?

Gương mặt của gã mù bỗng hiện lên một nét biểu tình kỳ dị, gã lạnh lùng nói:

- Bởi vì bọn ta ai ai cũng đã chết đi một lần.

Chẳng có ai chết hai lần cả.

Câu trả lời ấy thật là hoang đường, nhưng từ miệng của gã nói ra, bỗng trơ? thành chẳng tý nào hoang đường, bơ+?i vì gã nói rất thật thà.

Phong Tứ Nương bỗng cảm thấy lạnh, làm như đang ngồi trong bồn nước đầy sắp đông thành đá.

Nhưng nghe người ta nói vậy đã sợ, riu ríu mặc quần áo vào ngoan ngoãn đi theo, thì chẳng còn là Phong Tứ Nương rồi.

Phong Tứ Nương thở ra, nói:

- Xem trộm ta tắm, nhất định ai cũng sẽ bị mù, tiếc là các ngươi đã bị mù rồi.

Gã mù lạnh lùng nói:

- Quả thật là tiếc.

Phong Tứ Nương nói:

- May là, tuy ta không làm cho các ngươi mù lần nữa, ta có thể cho các ngươi chết lần thứ hai.

Bàn tay nàng nhẹ nhàng vẫy lên, bàn tay thuôn dài như hoa lan bỗng vụt ra từ kẻ ngón tay mười mấy làn ánh sáng.

Phong Tứ Nương không hề thích giết ai, nhưng đến lúc không thể giết không xong, bàn tay nàng không yếu mềm tý nào.

Ngân châm của nàng tuy không nổi danh như Kim châm nhà họ Thẩm, rất ít khi bị hụt.

Ngân châm phát ra mười bốn mủi, chia ra phóng vào cổ họng bảy kẻ mù.

Cây quạt trong tay kẻ mù đột nhiên đưa lên, mở tung ra, mười bốn mủi ngân châm bỗng nhiên mất dạng.

Chỉ thấy trên bảy cây quạt, cây nào cũng đề sáu chữ như nhau:

- Phải giết Tiêu Thập Nhất Lang!

Hàng chữ đỏ au, hình như là lấy máu viết xuống.

Bất kỳ ai, nếu lấy máu viết mấy hàng chữ đó xuống quạt, tự nhiên là muốn cho người ta biết lòng mình đã quyết chí, không thể thay đổi, và không sơ. người khác biết được.

Phong Tứ Nương thở ra, cười khổ nói:

- Cái tên Tiêu Thập Nhất Lang đáng thương kia, tại sao mà nhiều người

muốn cho nhà ngươi chết thế ?

Gã mù nói:

- Bởi vì hắn đáng chết !

Phong Tứ Nương nói:

- Các ngươi đều có thù oán gì với y ?

Gương mặt gã mù lộ đầy vẻ oán độc và cừu hận.

Gã chẳng cần phải trả lời, bất cứ ai cũng nhìn ra, thù hằn giữa bọn họ đã đi quá mức.

Phong Tứ Nương nói:

- Không lẽ cặp mắt các ngươi, cũng do ở y mà bị sao ?

Gã mù hằn học nói:

- Ta đã nói, bọn ta đã từng chết qua một lần.

Phong Tứ Nương nói:

- Sao ?

Gã mù nói:

- Bởi vì bọn ta không còn là người năm xưa, người năm xưa đã bị chết dưới tay Tiêu Thập Nhất Lang!

Phong Tứ Nương hỏi:

- Năm xưa các ngươi là ai ?

Gã mù nói:

- Năm xưa, ít nhất bọn ta còn có danh có tánh, bây giờ bọn ta chẳng qua chỉ là một kẻ mù.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Do đó các ngươi cũng muốn cho y chết qua một lần ?

Gã mù đáp:

- Không chết không được.

Phong Tứ Nương nói:

- Nếy vậy, các ngươi nên đi tìm y, tại sao lại đi tìm ta ? Ta có phải là mẹ của y ta đâu.

Gã mù lạnh lùng hỏi:

- Ngươ lại đây làm gì ?

Phong Tứ Nương đáp:

- Nơi đây là Loạn Thạch Sơn, Loạn Thạch Sơn là sào huyệt của bọn cường đạo, tấu xảo ta đây lại là bằng hữu của một tên cường đạo.

Gã mù hỏi:

- Khoái Đao Hoa Bình ?

Phong Tứ Nương hỏi lại:

- Các ngươi cũng biết y ?

Gã mù cười nhạt nói:

- Tổng thũ lãnh quần đạo Quan Trung, trong giang hồ ai không biết ?

Phong Tứ Nưởng thở phào, nói:

- Các ngươi đã nhận ra y, vậy phải để cho ta đi kiếm y.

Gã mù nói:

- Không cần.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Không cần ? Không cần nghĩa là sao ?

Gã mù nói:

- Nghĩa là, nếu ngươi muốn gặp hắn, bọn ta tùy tiện sẽ đem hắn lại.

Phong Tứ Nương mỉm cười hỏi:

- Không lẽ y cũng nghe lời các ngươi lắm sao ?

Gã mù đáp:

- Bởi vì hắn biết người mù cũng giết được người.

Gã bỗng nhiên đưa tay ra hiệu, trầm giọng nói:

- Tống Hoa Bình vào đây.

Câu nói vừa dứt, bên ngoài bỗng có vật gì bay vào, Phong Tứ Nương thò tay ra đón, thì ra là một hộp gỗ.

Phong Tứ Nương nói:

- Xem ra hình như chỉ là một hộp gỗ.

Gã mù nói:

- Đúng vậy.

Phong Tứ Nương nói:

- Hoa Bình hình như không phải là hộp gỗ.

Hoa Bình đương nhiên không phải là hộp gỗ, Hoa Bình là một người.

Gã mù nói:

- Sao ngươi không mở ra xem thử ?

Phong Tứ Nương cười nói:

- Không lẽ Hoa Bình chui được vào trong hộp sao ?

Nụ cười của nàng bỗng đông kết lại, nàng đã mở hộp ra.

Trong hộp dĩ nhiên là không có người, nhưng có một bàn tay, một bàn tay phải máu me bê bết.

Bàn tay của Hoa Bình.

Hoa Bình chẳng còn bàn tay nào!

Đao, nhất định phải cần bàn tay để nắm chặt.

Một người nổi danh vì đao, nếu hai bàn tay y đã bị chặt gãy, làm sao y còn sống nổi!

Phong Tứ Nương thở ra, buồn rầu nói:

- Xem ra ta e rằng không bao giờ còn được gặp mặt người này.

Gã mù nói:

- Bây giờ chắc ngươi đã rõ, muốn giết người nào đó, cũng không nhất định phải đi cắt đầu của hắn ra.

Phong Tứ Nương gật gật đầu, quả thật nàng hiểu rõ lắm rồi.

Gã mù nói:

- Vì vậy, bọn ta mà hủy hoại gương mặt của ngươi, ngươi cũng coi như đã chết.

Phong Tứ Nương nói:

- Vì vậy, tốt nhất ta nên ngoan ngoãn mặc quần áo vào đi theo các ngươi.

Gã mù nói:

- Đúng vậy.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên cười lớn lên, nói:

- Cái bọn rùa đen mù cả mắt kia, các ngươi nhìn lầm người rồi đấy, các ngươi không đi hỏi thăm người ta, Phong Tứ Nương sống đến ba chục... tuổi đầu, có bao giờ nghe lời ai không ?

Lúc nàng đang mắng, nàng cười cũng rất ngọt, gã mù bị nàng mắng đến ngẫn cả người ra.

Phong Tứ Nương nói:

- Các ngươi muốn mời ta đi đâu, ít nhất cũng phải nịnh nịnh ta một tý, sau đó rước kiệu lại mời ta ngồi lên, như vậy không chừng ta còn xét lại.

Nàng không nói hết ý.

Bỗng ngay lúc đó, trong hang núi vọng ra một tiếng sáo trúc nghe thật kỳ dị.

Tiếp theo đó, ngoài cửa vọng vào một tiếng "tinh" vang lên thật chói tai.

Những gã mù nhíu mày lại, bốn người trong bọn bỗng nhiên chỉa bốn cây gậy trắng ra đâm vào bồn nước, chỉ nghe phập một tiếng, bốn cây gậy đã xuyên thủng qua bồn nước giao xéo vào nhau.

Bốn người ấy nhấc nguyên bồn nước trong đó có Phong Tứ Nương lên, như nhấc một chiếc kiệu.

Bốn người đồng thời động thủ, đồng thời bước đi, trong phút chốc đã ra tới cửa.

Bên ngoài cũng có một người đang đứng đó, mặt hướng về đám loạn thạch

in hình trong bầu trời xanh mây trắng, trong tay gã cũng cầm một cây gậy ngắn.

Nhưng người này không bị mù, mà là bị cụt mất một chân.

Cây gậy ngắn trong tay gã điểm nhẹ vào đá, "tinh" lên một tiếng, lửa chớp tứ phía.

Cây gậy ngắn này làm bằng thiết.

Cây gậy ngắn điểm xuống, người gã lại bay ra ngoài bảy tám trượng, trước sau vẫn không hề quay đầu lại nhìn Phong Tứ Nương một lần.

Phong Tứ Nương thở ra, lẩm bẩm một mình:

- Không ngờ ở đây mình còn gặp một kẻ quân tử, một kẻ quân tử chưa hề nhìn trộm đàn bà tắm bao giờ.

Gió núi thổi qua, thổi tung bay tà áo gã cụt chân, trong chớp mắt gã đã đi xa lắc.

Một người cụt chân tàn phế như gã, xem ra còn nhanh nhẹn hơn người lành lặn hai chân nhiều.

Bốn kẻ mù, bên phải hai người bên trái hai người, nâng bồn tắm lẫn Phong Tứ Nương trong đó đi băng băng theo, đường núi tuy trắc trở, bọn họ vẫn bước như trên đường bằng, ngay cả nước trong bồn cũng không rớt ra giọt nào.

Gã cụt chân điểm đầu gậy xuống đất, "tinh" lên một tiếng, cả bọn lập tức theo sau.

Phong Tứ Nương rốt cuộc hiểu ra.

- Gã cụt chân là kẻ dẫn đường.

Có điều, y biết rõ rõ ràng ràng có người đẹp như tiên khỏa thân ở phía sau, vậy mà cũng còn nhịn được không quay đầu lại nhìn, hạng người ấy, nếu không phải là một kẻ quân tử chân chính, nhất định là kẻ tự trọng thân phận, không muốn thiên hạ dèm pha tai tiếng.

Gã cụt chân không lẽ cũng là một kẻ rất có thân phận ?
Không lẽ gã cũng từng chết qua một lần ?
Đã vào giữa thu, gió đã có vẻ lành lạnh.
Phong Tứ Nương bắt đầu muốn hối hận, đáng lý ra nàng nên mặc quần áo vào mới phải.
Bây giờ quả thật nàng cảm thấy có chút lạnh lạnh, nhưng không lẽ cứ trần như nhộng nhảy ra ngoài bồn mà đi.
Huống gì, nàng còn muốn biết, những tên mù kỳ quái này, rốt cuộc sẽ đem nàng tới đâu ? Rốt cuộc muốn làm chuyện gì ?
Đầu óc hiếu kỳ của nàng đã bị khuấy động lên.
Nàng vốn là người đàn bà yêu chuộng kích thích, ham mê mạo hiểm.
Những kẻ mù vẫn còn ngậm chặt miệng không hở một lời.
Phong Tứ Nương nhịn không nổi nói:
- Ấy, cái vị tiên sinh một chân đằng trước, ông đã là hạng quân tử thì cũng nên nhường quần áo của mình cho tôi mặc chứ.
Gã cụt chân chẳng quay đầu lại, hình như không những là kẻ cụt chân, mà còn là kẻ điếc.
Phong Tứ Nương dù có tài bằng trời, đụng phải đám người vừa mù vừa câm, vừa điếc vừa cụt chân như vậy, cũng đành chịu không còn cách nào hơn.
Con đường đang đi từ trên xuống dưới, ngoặt qua một khúc quanh, bỗng lại ngoằn ngoèo đi lên.
Phía trước là một rừng phong, lá phong đã bị sắc thu nhuộm đỏ.
Phong Tứ Nương mặc kệ luôn đám người chung quanh, nàng hứng tình bỗng ngâm nga thi từ lên:
Đình xa ái tọa phong lâm vãn (Dừng xe muốn ngồi trong rừng phong buổi chiều) Sương diệp hồng ư nhị nguyệt hoa...
(Lá đã nhuốm hồng như hoa tháng hai) Trong rừng bỗng có tiếng cười trong

trẻo như chuông ngân, một người nói:

- Phong Tứ Nương quả nhiên là Phong Tứ Nương, giờ phút này còn có tâm tình ngâm thơ.

Giọng nói như chim hoàng oanh bay ra khỏi động, người nói hiển nhiên là một thiếu nữ nhỏ tuổi kiều my.

Gã cụt chân tính đi vào trong rừng, bỗng nhiên tung mình lộn ngược lại, trầm giọng hỏi:

- Ai ?

Gã đáp người xuống đất, lưng vẫn xoay về phía Phong Tứ Nương, không biết có phải vì không dám nhìn nàng, hay không dám để cho Phong Tứ Nương nhìn gã.

Mấy kẻ mù cũng dừng bước lại, gương mặt lộ đầy vẻ khẩn trương.

Tiếng cười trong rừng cứ vang lên không ngớt như chuông ngân, bỗng có một cô bé để lọn tóc đen nhánh sau lưng cười hì hì bước ra.

Ánh tịch dương chiều thu chiếu trên gương mặt trắng nõn nà của cô, rạng rỡ như một đóa hoa trong ngày hội.

Phong Tứ Nương nhịn không nổi buộc miệng khen:

- Chà cô bé này dễ thương quá...

Cô bé nhoẽn miệng cười nói:

- Chỉ tiếc, cô bé đứng trước mặt Phong Tứ Nương, bỗng biến thành cô bé lọ lem.

Phong Tứ Nương cười tươi nói:

- Cái cô bé vừa thông minh vừa dễ thương như thế này, chắc không phải đi cùng đường với cái bọn quái vật kia phải không ?

Cô bé yểu điệu làm lễ một cái, rồi nói:

- Em tên là Tâm Tâm, em được sai lại tặng y phục cho Phong Tứ Nương.

- Tâm Tâm, tên thật xinh, xinh xắn cũng như người.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên cảm thấy thoải mái ra.

Nàng đã thấy hai cô thiếu nữ phía sau đang cầm một một cái khay vàng, trên đó quả nhiên có bộ y phục chất liệu thật cao quý, màu sắc thật kiều diễm.

Tâm Tâm cười nói:

- Chúng em không biết kích thước y phục của Phong Tứ Nương, nhưng người có thân hình như vậy, mặc y phục gì cũng nhất định rất đẹp đẻ.

Phong Tứ Nương cười tươi nói:

- Cô bé này tốt bụng quá, tương lai nhất định sẽ có một đấng lang quân như ý nguyện của mình.

Tâm Tâm đỏ mặt lên, nhưng lại lắc đầu nói:

- Người tốt bụng không phải là em, là Hoa công tử nhà em.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Hoa công tử ?

Tâm Tâm nói:

- Ông ấy nghe Tứ Nương lại vội quá, không kịp mặc y phục, gió trên núi lại lớn, sợ Tứ Nương bị cảm, do đó đặc biệt sai em lại đưa đồ.

Phong Tứ Nương nói:

- Xem ra cái vị Hoa công tử này thật là một người rất hiểu biết chìu chuộng.

Tâm Tâm che miệng cười nói:

- Ông ấy vốn là vậy, không những là chìu chuộng mà còn ôn nhu lắm.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng hình như ta chưa hề quen biết cái vị Hoa công tử này đấy.

Tâm Tâm cười nói:

- Bây giờ thì chưa quen, nhưng lát nữa thì sẽ quen mà.

Phong Tứ Nương cũng cười, nói:

- Đúng vậy, có ai sinh ra đã quen liền đâu nhĩ, làm quen được một người đàn ông vừa ôn nhu vừa chiều chuộng như vậy, bất kỳ người đàn bà nào cũng

không thể phản đối nổi.

Tâm Tâm càng cười thêm ngọt ngào, nói:

- Hoa công tử thật ra chỉ hy vọng Tứ Nương nhớ được có một người như ông ấy trên cỏi đời này là đủ rồi.

Phong Tứ Nương nói:

- Ta nhất định không quên được.

Hai cô thiếu nữ ôm khay vàng bước tới.

Gã cụt chân bỗng nhiên la lên:

- Đứng lại!

Mấy cô thiếu nữ chưa nói gì, Phong Tứ Nương đã trừng mắt lên, nói:

- Ngươi dựa vào đâu mà bắt người ta đứng lại ?

Gã cụt chân chẳng lý gì đến nàng, gã trừng mắt nhìn Tâm Tâm hỏi:

- Cái gã Hoa công tử ngươi nói đó, có phải là Hoa Như Ngọc không ?

Giọng của gã trầm trầm mà ú ớ, nghe rất khó chịu.

Tâm Tâm nói:

- Trừ Hoa Như Ngọc Hoa công tử ra, trên đời này còn có Hoa công tử nào biết ôn nhu chìu chuộng ?

Gã cụt chân hỏi:

- Hắn ở đâu ?

Tâm Tâm hỏi lại:

- Ngươi hỏi ông ta có chuyện gì ? Không lẽ ngươi muốn gặp ông ta ?

Gã cụt chân hình như giật nãy cả mình lên, nhịn không nổi bước lùi lại hai bước.

Tâm Tâm nhẫn nha nói:

- Ta biết ngươi không dám tìm ông ta đâu, do đó ta có nói cho ngươi biết cũng vô dụng.

Gã cụt chân hít vào một hơi thật dài, gằn giọng nói:

- Bộ y phục này ngươi hãy đem về, Hoa Như Ngọc đụng vào thứ gì, thứ đó đều có độc, bọn ta không nhận.

Phong Tứ Nương nói:

- Các ngươi không nhận, ta nhận!

Tâm Tâm nói:

- Tứ Nương nói là nhận, các ngươi còn không mau đưa y phục cho chị ấy ?

Hai cô thiếu nữ do dự, hình như có vẻ sợ hãi.

Tâm Tâm cười ruồi nói:

- Sợ gì ? Bọn họ xem ra có vẻ hung dữ vậy đó, nhưng không dám ngăn cản các ngươi đâu...

Gã cụt chân bỗng nhiên cười nhạt một tiếng, cây gậy ngắn trong tay bỗng đâm nhanh như điện xẹt vào cổ họng cô ta.

Chiêu thức phát ra vừa nhanh vừa độc, giống như từ trong kiếm pháp lấy ra, không những kiếm pháp cao siêu, mà vừa ra tay đã dùng ngay sát thủ.

Gã đem chiêu thức độc địa như vậy ra đối phó với một cô bé mười lăm mười sáu tuổi, Phong Tứ Nương nhìn không thuận mắt tý nào.

Phong Tứ Nương mà nhìn ai không thuận mắt, người đó trước sau gì cũng sẽ khốn nạn.

Gã cụt chân xem ra sắp khốn nạn tới nơi.

Gã đâm cây gây ngắn ra, người của Tâm Tâm bỗng nhiên đã lòn qua dưới nách gã, y hệt con cá tung tăng trong nước, thậm chí còn linh hoạt hơn ca? cá.

Phong Tứ Nương bất giác giật nảy mình lên, nàng không ngờ một cô bé có tý tuổi đầu mà thân thủ cao siêu như vậy.

Nhưng gã cụt chân ứng biến cũng không chậm gì, thân hình gã không quay lại, cây gậy ngắn một chiêu Đảo Đả Kim Đồng đâm ngược ra sau nách.

Tâm Tâm cười nhạt nói:

- Đây là ngươi đánh trước đấy nhé, tự ngươi đi tìm khốn khổ, đừng oán trách ta.

Ba câu vừa nói xong, gã cụt chân đã tấn công được mười lăm chiêu, toàn là lấy từ trong kiếm pháp ra sử dụng, chiêu nào cũng cay độc, hiểm ác, rõ ràng là thân thủ của một kiếm khách đương đại đệ nhất lưu.

Tâm Tâm nhẹ nhàng tránh né như không, thân hình cô quay vòng vòng, trong tay bỗng nhiên lòi ra một cây đoản đao lấp lánh rợn người.

Gã cụt chân công hết mười sáu chiêu, Tâm Tâm xoay tay lại lướt qua, bỗng nghe "tinh" lên một tiếng, cây gậy làm bằng tinh thiết bị đoản đao chặt gãy đi một khúc.

Tâm Tâm cười nói:

- Có phải ta đã nói ngươi sắp khốn khổ rồi không, bây giờ ngươi đã tin chưa ?

Cô ta cười trông thật khả ái, nhưng ra tay thật kinh hồn, đoản đao trong tay biến thành một tia sáng lạnh lẽo, tung hoành bay lượn.

Phong Tứ Nương dùng tốc độ nhanh nhất mặc bộ y phục kiều diễm ấy vào, cây gậy ngắn dài ba thước trong tay gã cụt chân đã bị chặt cụt đi còn một thước hai ba tấc.

Đao quang bao phủ hết cả người gã, mỗi chiêu đao đánh ra, đều là sát thu? trí mạng.

Phong Tứ Nương vốn đang lo cho Tâm Tâm, bây giờ ngược lại có vẻ sơ. dùm cho gã.

Nàng không thích giết người, và cũng không thích xem người khác bị giết trước mặt mình.

Huống gì, nàng nhận thấy gã cụt chân đang sử dụng thứ kiếm pháp rất quen, chắc chắn mình có biết gã này.

Chẳng qua cô bé này có lòng tốt cho nàng y phục, bây giờ nàng không mặt

mủi nào mở miệng nói vào một lời cho gã.

Kỳ quái là, bảy kẻ mù không lộ vẻ gì là khẩn cấp, cứ đứng yên không động đậy ở đó, như bảy khúc gỗ.

Bỗng nghe "xẹt" một tiếng, một tia máu hồng nhạt vọt ra, bả vai của gã cụt chân bị họa phá một vết thương dài chừng bảy tám tấc.

Tâm Tâm cười ngặt nghẹo nói:

- Ngươi quỳ xuống đất, gọi ba tiếng "bà cô", ta sẽ tha cho ngươi.

Gã cụt chân công vội bảy chiêu, "tinh" lên một tiếng, cây gậy ngắn trong tay lại cụt đi một khúc.

Không thể nghi ngờ được, gã là một tay kiếm khách đệ nhất lưu trong giang hồ, nhưng trước mặt cô bé này, kiếm pháp của gã bỗng trở thành đê.

bát lưu.

Tâm Tâm xuất thủ không những nhanh mà gấp rút, chiêu nào cũng biến hoá ngụy dị, cũng làm cho người ta không thể ngờ tới.

Phong Tứ Nương thực tình nghĩ không ra, cô ta có bao nhiêu đó tuổi, làm sao mà luyện cho ra được thân thủ kinh hồn như vậy.

Tâm Tâm nói:

- Ta hỏi ngươi, ngươi có chịu gọi hay không ?

Gã cụt chân đột nhiên gầm lên một tiếng giận dữ như dã thú, vất mạnh cây gậy đã bị chặt cụt xuống đất, thò hai bàn tay to lớn xương xẩu ra, nhảy chồm lại chộp cổ họng Tâm Tâm.

Tâm Tâm hình như bị tiếng gầm làm sợ hãi đờ cả người ra, cây đao cầm trong tay quên cả đâm ra.

Thình lình, bàn tay to lớn đã chụp tới trước mặt cô.

Tâm Tâm ngược lại còn cười tươi lên, hỏi:

- Ngươi nhẫn tâm giết ta sao ?

Cô ta cười còn rực rỡ hơn hoa mùa xuân, ngọt ngào còn hơn mật.

Gã cụt chân nhìn thấy ngẫn cả người ra, bàn tay bỗng chậm lại, chính ngay lúc đó, nụ cười của Tâm Tâm bỗng nhiên lạnh hẳn ra, cây đoản đao trắng như tuyết đã đưa tới cổ họng của gã.

Thật tình gã không nỡ giết cô bé này, nhưng cô bé này giết gã, quả thật không nháy mắt lấy một lần.

Chính ngay lúc đó, rừng phong bỗng như bị một cơn gió lốc xoáy qua, một cây nhuyễn tiên dài bốn năm trượng, như một con rắn độc, tùy theo cơn gió lốc, đầu cây tiên vỗ vào cổ tay Tâm Tâm một cái nhẹ, cây đao trong tay Tâm Tâm đã văng lên trời.

Tiếp theo đó, thân hình cô cũng bị cuốn lên, lộn ba bốn vòng, mới rớt xuống đất, rồi lại lăn đi một vòng trên mặt đất, sau đó mới gượng đứng vững lại, bàn tay cầm đao đã biến thành đỏ ửng và sưng vù lên.

Phong Tứ Nương cũng sử dụng nhuyễn tiên.

Nàng biết nhuyễn tiên càng dài, càng khó thi triển.

Trước giờ nàng chưa hề thấy cây nhuyễn tiên nào dài như cây này, nàng cũng chưa hề thấy cây nhuyễn tiên nào linh hoạt như cây này.

Bất cứ ai sử dụng cây nhuyễn tiên dài như vậy, mà linh hoạt như vậy, phải là một tay phi thường đáng sợ.

Bỗng nhiên nàng nhận ra, hôm nay hình như không phải là ngày cát lợi lắm, hôm nay người nào nàng gặp, hình như không có ai không phải là một quái vật kinh sợ phi thường.

Đợi đến lúc nàng thấy mặt người đó rồi, nàng mới biết một quái vật chân chính hình thù ra làm sao.

Người này mới đúng là một quái vật chân chính, quái vật trong các quái vật.

Đối với Tâm Tâm mà nói, hôm nay đương nhiên chẳng cát lợi tý nào.

Cô ta lấy bàn tay kia ôm lấy bàn tay bị sưng, đau muốn khóc òa lên, đợi đến lúc cô ngẩng đầu lên nhìn người đó, cô sợ đến khóc còn không dám khóc ra

tiếng.

Người đó không phải đi bộ đến đây, cũng không phải đi xe đến, đương nhiên cũng không phải bò lại.

Y ngồi trên đầu một người lại, ngồi trên một gã đại hán thân hình khổng lồ.

Gã đại hán cao chín thước, để mình trần, đầu đội một chiếc mũ lớn.

Chiếc mũ như một cái bàn vuông vắn, nằm ngang vững chắc, người đó ngồi trên chiếc mũ , trên người mặc chiếc áo dệt đủ các thức các dạng loài chim, ống tay áo bên trái không không như dã.

Gương mặt của y xem ra không có gì quái dị, gương mặt trắng bệch, biểu tình rất trang nghiêm, cặp mắt loang loáng, chiếc mũ nạm trân châu đội trên đầu tóc den nhánh.

Thật ra, nếu chỉ nhìn mỗi gương mặt, y có thể được gọi là một người đàn ông rất anh tuấn.

Nhưng người y hình như mang một vẻ âm hiểm tà khí sao đó, nhìn kỹ một hồi, mới nhận ra, không phải y đang ngồi, mà là đang đứng, chẳng qua, hai bắp đùi đã bị chặt đi mất tới tận đầu.

Người này tứ chi chỉ còn mỗi cánh tay phải, cây nhuyễn tiên dài năm trượng đang nằm trong cánh tay phải của y.

Phong Tứ Nương muốn lạnh cả người, nàng cảm thấy hôm nay quả nhiên không cát lợi tý nào.

Gương mặt của Tâm Tâm, ngay cả tý máu, cũng chẳng còn thấy đâu, cô bỗng nhiên la lên:

- Hắn ra tay trước mà, ông không tin cứ hỏi hắn.

Người đó lạnh lùng nhìn cô, nhìn một hồi lâu, mới từ từ gật đầu nói:

- Ta biết.

Giọng của y nghe ra cũng rất thanh tao, rất có nét hấp dẫn, lúc y chưa bi. tàn phế, hiển nhiên là người rất có sức thu hút đàn bà.

Tâm Tâm nói:

- Tôi chẳng qua chỉ là kẻ phụng mệnh Hoa công tử đến đây giao y phục cho Phong Tứ Nương.

Người đó nói:

- Ta biết.

Tâm Tâm thở phào một tiếng, gượng cười nói:

- Ông đã biết tất cả, vậy tôi đã đi được chưa ?

Người đó nói:

- Đương nhiên là đi được.

Tâm Tâm chẳng nói thêm một tiếng, quay đầu chạy đi.

Người đó cũng chẳng ngăn cản gì, Phong Tứ Nương bất giác cảm thấy y chẳng phải là một con người đáng ghê sợ gì cho lắm.

Nào ngờ Tâm Tâm vừa chạy ra khỏi rừng phong, bỗng nhiên lại chạy trơ? vào, bàn tay cô lúc nãy đã sưng lên, bây giờ lại càng phồng ra bằng cả bắp chân, gương mặt lúc nãy tươi như hoa bây giờ biến thành xám xịt, cô gào lên:

- Cây nhuyễn tiên của ông tẩm thuốc độc ?

Người đó nói:

- Có tý đỉnh.

Tâm Tâm nói:

- Làm.... làm sao bây giờ ?

Người đó hỏi:

- Ngươi có biết hai chân một tay của ta làm sao bị chặt đi không ?

Tâm Tâm lắc lắc đầu.

Người đó nói:

- Tự ta chặt chúng nó đấy.

Tâm Tâm hỏi:

- Tại sao ông chặt tay chân của mình ?

Người đó đáp:

- Tại vì tay ta trúng phải độc của kẻ địch.

Tâm Tâm hình như bỗng nhiên bị ai quật cho một roi vào người, loạng choạng đứng không vững, thất thanh hỏi:

- Không lẽ.... không lẽ ông muốn tôi cũng bị tàn phế như vậy ?

Người đó lạnh lùng nói:

- Tàn phế thì sao ? Những người ở đây ai ai cũng đều tàn phế.

Tâm Tâm chỉ vào gã đại hán cao lớn nói:

- Y không phải người tàn phế.

Gã đại hán bỗng nhiên nhe răng ra cười.

Tâm Tâm ngẫn người ra.

Gã đại hán tuy tứ chi đều lành lặn, không mù cũng không què, nhưng trong miệng chẳng thấy có lưỡi đâu.

Tâm Tâm ngẫng đầu lên nhìn gã, bỗng nhiên nước mắt ràn rụa, cô nói:

- Ông muốn tôi chặt đi bàn tay này sao ?

Người đó nói:

- Bàn tay bị độc, phải chặt nó đi, bắp đùi bị độc, cũng phải chặt đi.

Tâm Tâm chảy nước mắt nói:

- Nhưng.... nhưng tôi không nỡ.

Người đó nói:

- Nếu ta mà không nỡ, ta đã chết đi mất ba lần.

Phong Tứ Nương không nhịn được nữa, xông lại, lớn tiếng nói:

- Sao cô ta có thể so sánh được với ngươi ? Cô ta là đàn bà.

Người đó lạnh lùng nói:

- Đàn bà cũng là người.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ngươi cũng là người, ngươi dựa vào đâu mà ngồi trên đầu người khác ?

Người đó đáp:

- Bởi vì ta vốn là "Nhân Thượng Nhân" (người trên người).

Phong Tứ Nương lập lại:

- Nhân Thượng Nhân ?

Người đó nói:

- Nếm phải cái khổ nhất trong cái khổ, tức là Nhân Thượng Nhân.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ngươi nếm cái khổ nhất trong cái khổ ?

Người đó nói:

- Nếu ngươi chặt đi hai chân một tay của mình, ngươi sẽ biết ta đã nếm cái khổ nhất trong cái khổ chưa.

Phong Tứ Nương không thể không thừa nhận, người này quả thật đã nếm mùi vị khổ nhất trong cái khổ.

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 2
Quái vật trong các quái vật

Vì vậy, y là Nhân Thượng Nhân.
Cây đoản đao đã rơi xuống đất, dưới chân của Tâm Tâm, phát ra những tia sáng lạnh lẽo.
Tâm Tâm chầm chậm cúi người xuống, lượm cây đao lên, mắt cô đầy những ngấn lệ nhìn Phong Tứ Nương, thê thảm nói:
- Bây giờ chị biết rõ hắn là hạng người nào.
Phong Tứ Nương cắn chặt răng, hỏi:
- Bây giờ ta chỉ còn một điểm thắc mắc, hắn rốt cuộc là ai ?
Tâm Tâm nói:
- Bởi vì hắn tự mình là người tàn phế, thành ra, hắn hy vọng ai ai cũng trơ?

nên tàn phế như hắn vậy, nhưng tôi.... tôi dù có chặt đi bàn tay, cũng nhất định không để hắn thấy.
Cô bỗng chuyển thân, đi luôn một mạch không quay đầu lại.
Phong Tứ Nương dậm chân, bỗng nhiên lớn tiếng nói:
- Em đã xinh đẹp như vậy, dù có mất đi một bàn tay, cũng vẫn có người thương, em đừng buồn.
Nàng nói người ta đừng buồn, nhưng viền mắt của nàng lại đỏ lên.
Nhân Thượng Nhân nhìn nàng, lạnh lùng nói:
- Không ngờ Phong Tứ Nương lại là hạng đàn bà lòng dạ mềm yếu như vậy.
Phong Tứ Nương ngẫng đầu lên, trừng mắt nhìn y, lạnh lùng nói:
- Có điều dù ngươi bị chặt đi bàn tay còn lại, ta cũng không đau lòng tý nào.
Nhân Thượng Nhân hỏi:
- Ngươi đồng tình với y thị ?
Phong Tứ Nương đáp:
- .
Nhân Thượng Nhân hỏi:
- Ngươi có biết thị là hạng người nào không ?
Phong Tứ Nương đáp:
- Cô ta là đàn bà, ta cũng là đàn bà.
Nhân Thượng Nhân hỏi:
- Đồ ngươi mặc trên người, có phải y thị mang lại không ?
Phong Tứ Nương đáp:
- Đúng vậy.
Nhân Thượng Nhân nói:
- Tốt nhất là ngươi nên cởi hết ra.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Cởi gì ra ?
Nhân Thượng Nhân đáp:
- Cởi y phục.
Phong Tứ Nương bật cười nói:
- Ngươi muốn xem ta cởi đồ ra ?
Nhân Thượng Nhân nói:
- Nhất định phải cởi sạch.
Phong Tứ Nương đột nhiên nhảy cẳng lên, la lớn:
- Ngươi đừng nằm mộng.
Nhân Thượng Nhân thở ra, nói:
- Nếu không chịu tự mình cởi, không lẽ còn nhờ ta cởi dùm ?
Phong Tứ Nương nói:
- Ngươi dám ?
Nhân Thượng Nhân lại thở ra nói:

- Nếu ngay cả chuyện cởi y phục cho đàn bà, ta còn không dám, vậy thì ta còn làm được chuyện gì ?
Bàn tay của y nhè nhẹ đưa lên, cây trường tiên bỗng nhiên chồm tới Phong Tứ Nương như một con rắn độc.
Phong Tứ Nương trước giờ chưa hề thấy cây nhuyễn tiên nào ghê sợ như vậy, làm như nó có một cặp mắt không bằng, đầu cây tiên bỗng nhiên đã chụp dính vào áo của Phong Tứ Nương.
Cây nhuyễn tiên tự nó hình như có thể cởi được y phục cho đàn bà.
Đầu cây nhuyễn tiên đã bám chặt vào quần áo của Phong Tứ Nương, chỉ? cần kéo nhẹ một cái, tấm áo mới kiều diễm kia lập tức sẽ bị xé thành hai mảnh.
Phong Tứ Nương muốn cởi y phục ra lúc nào, nàng đều tự làm lấy, trên đời này chưa có gã đàn ông nào cởi dùm cho nàng.
Nhưng lần này hình như sắp thành ngoại lệ.
Nàng chẳng dám đưa tay lên đụng vào nhuyễn tiên, mà né tránh thì cũng quá muộn.
Tâm Tâm hồi nãy mới bị nhuyễn tiên đụng vào một tý, mà bàn tay sưng lên đến độ không chặt đi không được, Phong Tứ Nương chính mắt trông thấy.
Tuy nàng không muốn người ta cởi đồ mình ra, nhưng cũng không muốn chặt mất bàn tay của mình.
Chỉ nghe xẹt một tiếng, chéo áo đã rách toạt ra.
Phong Tứ Nương đột nhiên la lên:
- Chờ một chút, muốn cởi thì để ta cởi.
Nhân Thượng Nhân hỏi:
- Ngươi đã chịu ?
Phong Tứ Nương đáp:
- Quần áo đẹp đẽ thế này, xé rách đi cũng uổng.
Nhân Thượng Nhân hỏi:
- Phong Tứ Nương cũng biết tiếc quần áo ?
Phong Tứ Nương đáp:
- Phong Tứ Nương cũng là đàn bà, quần áo đẹp, đàn bà nào không yêu chuộng ?
Nhân Thượng Nhân nói:
- Được, ngươi cởi đi.
Cây nhuyễn tiên trong tay y như một sinh vật, nói ngừng là ngừng, thu lại là thu lại.
Phong Tứ Nương thở ra, nói:
- Thật ra ta đã thành một mụ già, cởi sạch ra cũng chẳng có gì đáng coi, nhưng ngươi nhất định ta phải cởi ra, ta đành phải vậy thôi, ai khiến ta địch không nổi nhà ngươi.

Nàng chầm chậm mở hai cái nút áo, bỗng nhiên giơ chân lên, đá vào bụng gã đại hán cao lớn.
Xạ người trước hết xạ mã, chỉ cần gã đại hán ngã lăn đùng ra, Nhân Thượng Nhân chỉ còn nước ngã theo, dù không ngã chết đi, ít nhất cũng không rỗi công đi cởi đồ đàn bà.
Vũ công của Phong Tứ Nương trước giờ không đáng sợ lắm, chỗ dáng sơ. của nàng không phải ở vũ công.
Nàng vốn là người độc vãng độc lai, lăn lộn trong giang hồ mấy chục năm nay, nếu chỉ dựa vào vũ công thôi, y phục không biết đã bị bao nhiêu người lột ra.
Chân nàng xem ra rất dễ nhìn, nhưng đã từng đá chết mất ba con chó sói hung dữ đói khát, một con mèo rừng, đạp chết không biết bao nhiêu độc xà, còn đá rớt một tên đại đạo Mãn Thiên Vân đồn cứ lâu năm ở núi Liên sơn xuống vực sâu vạn trượng.
Cái đá ấy sức lực thật tình không nhỏ, nào ngờ nhân nàng đá vào bụng gã đại hán, y vẫn đứng yên không động đậy, ngay một tý cảm giác cũng không có.
Bàn chân của Phong Tứ Nương ngược lại đau nhức cả lên.
Tuy nàng kinh hãi vô cùng, nhưng người của nàng dựa vào sức phản sức của cái đá, tung ngược lại đằng sau.
- Đánh không lại bỏ chạy.
Một người lăn lộn giang hồ mấy chục năm, đạo lý ấy đương nhiên không thể không thông suốt.
Có điều, nàng cũng biết, lần này chắc gì đã chạy thoát nổi.
Nàng đã nghe tiếng nhuyễn tiên xé gió, như một con rắn độc bay vèo lại.
Thân pháp nàng có nhanh đến đâu, cũng chẳng bằng tốc độ của nhuyễn tiên.
Bỗng ngay lúc đó, có tiếng giây cung bật lên, hai làn ánh sáng bạc xẹt lại đụng vào thân nhuyễn tiên.
Cây trường tiên làm như con rắn độc bị người ta chụp vào chỗ bảy tấc, lập tức rũ xuống đất.
Ngoài rừng phong, có tiếng người lạnh lùng nói:
- Thanh thiên bạch nhật, tính lột quần áo người ta ra giữa đường, có phải là không xem quần đạo Quan Trung ra gì cả sao ?
Phong Tứ Nương đã bay lên trên ngọn một cây phong, tấu xảo thấy ngay mặt người mới đến.
Người này thân hình cao lớn khôi vĩ, gương mặt hồng hào, mái tóc dài bạc phếu xỏa trên thân, mặc một chiếc áo rộng thùng thình màu đỏ, đeo ngang một cây Kim bội cung còn dài hơn cả thân người, lóng lánh rực rỡ dưới ánh tà dương.
Cả người lão hình như cũng đang chiếu rực rỡ.

Đợi đến lúc lão ta ngẫng đầu lên, Phong Tứ Nương mới nhận ra, lão là một người đã già.
Có điều giọng nói của lão vẫn sang sảng như chuông đồng, lưng eo vẫn còn thẳng đứng như cây bút, toàn thân vẫn còn lộ vẻ sung mãn vô cùng.
Phong Tứ Nương chưa hề thấy một lão già nào trẻ trung như lão này.
Bấy giờ hai làn ánh sáng cũng đã vụt tắt và đang xoay vòng vòng trên mặt đất, thì ra là hai viên đạn bằng bạc to như mắt rồng.
Nhân Thượng Nhân nhìn đăm đăm vào hai viên đạn, bỗng nhiên nhíu mày lại, nói:
- Kim cung Ngân đan Trảm Hổ Đao.
Lão già tóc bạc nói:
- Truy hồn trục nguyệt thủy thượng phiêu!
Nhân Thượng Nhân hỏi:
- Lệ Thanh Phong ?
Lão già tóc bạc đột nhiên cười lên một tràng dài, nói:
- Ba mươi năm không qua lại giang hồ, không ngờ còn có kẻ nhớ đến danh hiệu của ta.
Tiếng cười lên đến tận mây xanh, muốn phá vỡ cả nham thạch, cả rừng phong, lá như muốn rụng hết xuống dưới đất.
Phong Tứ Nương cơ hồ cũng muốn rớt từ trên cây xuống.
Nàng chưa từng gặp người này, nhưng nàng có nghe qua về lão.
"Kim cung Ngân đan trảm hổ đao, Truy hồn trục nguyệt thủy thượng phiêu", Lệ Thanh Phong lúc đang tung hoành giang hồ, nàng chỉ là một đứa bé sơ sinh.
Đợi đến khi nàng gia nhập chốn giang hồ, Lệ Thanh Phong đã sớm quy ẩn, quả thật ba chục năm nay chưa ai thấy mặt lão.
Nhưng Phong Tứ Nương cũng biết rằng, trong giang hồ đã từng có nhân vật đó, nàng cũng biết lão chính là tên độc hành đại đạo khét tiếng giang hồ.
Nếu sau đó không xuất hiện thêm một Tiêu Thập Nhất Lang, lão còn là một tên đại đạo tài giỏi nhất trong vòng một trăm năm nay.
Nghe nói có lần lão đến kinh thành, các cô các bà nhà giàu trong kinh thành, vì muốn xem mặt lão một lần cho biết, đã thức đến nửa đêm ngồi bên song cửa đợi lão.
Đương nhiên điều ấy chỉ là truyền thuyết, Phong Tứ Nương chẳng bao giờ tin vào.
Có điều bây giờ nàng có vẻ bắt đầu tin.
Một lão già đã sáu mươi mấy tuổi, nếu còn giữ được bao nhiêu đó tinh thần, khí phái, lão trẻ đi ba mươi tuổi, ngay cả Phong Tứ Nương không chừng nửa đêm cũng mở cửa sổ chờ lão thôi.
Cũng như lúc nàng ngồi bên song cửa mong đợi Tiêu Thập Nhất Lang.

Lệ Thanh Phong bỗng nhiên ngẫng đầu lên nhìn nàng hỏi:
- Nàng là Phong Tứ Nương ?
Phong Tứ Nương nhoẽn miệng cười nói:
- Ba mươi năm nay ông chưa qua lại giang hồ, mà cũng biết đến Phong Tứ Nương sao ?
Lệ Thanh Phong nói:
- Được lắm, Phong Tứ Nương quả nhiên danh bất hư truyền, ta mà biết có người như nàng trong chốn giang hồ, không chừng ta đã ra sớm hơn mười năm.
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi mà biết ông ở đó, tôi đã đi tìm ông từ lâu.
Lệ Thanh Phong cười lớn, nói:
- Tiếc quá ta tới chậm mười năm.
Phong Tứ Nương cười nói:
- Ai nói ông lại trễ đâu ? Ông lại đúng lúc lắm đấy.
Ánh mắt của Lệ Thanh Phong sáng rỡ lên, lão nói:
- Tên quái vật kia lúc nãy khi phụ nàng, bây giờ, ta ở đây rồi, nàng muốn ta đối phó với hắn ra sao, cứ việc nói cho ta biết.
Phong Tứ Nương đảo quanh tròng mắt mấy lượt, nói:
- Hắn muốn tôi cởi đồ ra, tôi cũng muốn kêu hắn cởi đồ ra xem sao.
Lệ Thanh Phong cười lớn, nói:
- Được, nàng cứ ngồi trên cây chờ xem nhé.
Lão cất tiếng cười lớn, đột nhiên rút đao, rút thanh Trảm Hổ đao nặng năm mươi bảy cân ra, nhém một nhát vào cây phong phía trước mặt.
Chỉ nghe "xạt" một tiếng, cây phong to bằng miệng bát canh bị thanh đao lão chém gãy ngang, ào ào đổ xuống.
May mà Phong Tứ Nương ở khá xa đó, nàng nhịn không được cất tiếng hỏi:
- Cây phong này đắc tội ông chỗ nào mà ông chặt nó đi ?
Lệ Thanh Phong đáp:
- Nó chắn đường ta đi.
Phong Tứ Nương nói:
- Bất cứ thứ gì chắn đường ông là ông cho nó một đao ?
Lệ Thanh Phong đáp:
- Đúng vậy.
Phong Tứ Nương thở ra, lẩm bẩm:
- Hạng đàn ông như vậy, tại sao bây giờ chẳng còn lấy một người, nếu không, tại sao tới bây giờ ta vẫn còn ở vậy một mình ?
Giọng nàng không lớn lắm, nhưng vừa đủ để Lệ Thanh Phong nghe được.
Lệ Thanh Phong hình như trẻ đi được mười tuổi, bước một bước dài qua cây phong bị đổ ngang.

Nhân Thượng Nhân lạnh lùng nhìn lão, nhẫn nha nói:
- Bao nhiêu đó tuổi đầu rồi, còn sính oai phong trước mặt đàn bà, thật là một chuyện quái lạ.
Lệ Thanh Phong sa sầm nét mặt hỏi:
- Ngươi không phục ?
Nhân Thượng Nhân đáp:
- Ta chỉ lấy làm kỳ, hạng người như ngươi, làm sao còn sống sót được tới bây giờ.
Lệ Thanh Phong gằn giọng:
- May mà ngươi gặp ta hôm nay, nếu là ba mươi năm về trước, lúc này ngươi đã chết dưới lưỡi đao của ta rồi.
Nhân Thượng Nhân nói:
- Bây giờ ngươi chỉ muốn lột quần áo ta ra, xong rồi đem Phong Tứ Nương đi.
Lệ Thanh Phong nói:
- Ta tính chặt ngươi mất bàn tay, tiếc là ngươi chỉ còn có một bàn tay thôi.
Nhân Thượng Nhân nói:
- Bàn tay này không phải dùng để cởi quần áo.
Lệ Thanh Phong cười nhạt nói:
- Không lẽ bàn tay này của ngươi cũng biết giết người ?
Nhân Thượng Nhân nói:
- Giết không nhiều người lắm, mỗi lần chỉ có một người.
Bàn tay y rung lên, cây trường tiên như một con rắn độc chồm tới Lê.
Thanh Phong.
Thanh Trảm Hổ Đao của Lệ Thanh Phong cũng chém ra.
Hai thứ binh khí, một âm một dương, nhưng nhu có thể thắng cương, Lê.
Thanh Phong chém ra, lập tức nhận ra phen này mình chịu thiệt quá.
Bỗng nhiên, cây trường tiên vung lại quấn lấy thanh đao của lão, kết lại bảy tám vòng, gã đại hán mình trần lập tức bước theo tới trước hai bước, đưa tay đấm vào ngực lão.
Gã đại hán xem ra ngu ngốc, ra tay vừa nhanh vừa độc, chiêu thức gã sư? dụng chẳng màu mè gì, nhưng mạnh mẻ vô cùng, hữu hiệu vô cùng.
Lệ Thanh Phong bị thanh nhuyễn tiên quấn lấy thanh đao, cây Kim cung trong tay trái vung lên, dây cung chặn bàn tay gã đại hán lại, chỉ nghe "tinh" một tiếng, dây cung đã họa phá một vết sâu trên bàn tay như thép của đại hán.
Gã đại hán gầm lên giận dữ, thò tay chụp lấy cây cung, nào ngờ bàn tay của Lệ Thanh Phong đưa qua, đầu cung đã đâm vào ngực đại hán.
Thân hình như sắt nguội của đại hán bị điểm cho lảo đảo, đứng không vững nữa, người gã đổ sập xuống, gã đã ngã xuống, Nhân Thượng Nhân đương

nhiên cũng chỉ còn cách rớt xuống, nào ngờ Nhân Thượng Nhân búng người lên không trung, bay qua đầu Lệ Thanh Phong.
Lệ Thanh Phong đang đánh nhau với một người, không ngờ một người bây giờ bỗng chia ra làm hai, một người phía trước, một người lòn ra phía sau.
Lão vừa chau mày lại, cây trường tiên dài bốn trượng khúc giữa đã quấn lấy cổ họng mình.
Lão lâm nguy mà không loạn, thanh Trảm Hổ đao vung lên, trường tiên lập tức căng cứng như sợi dây, lúc nãy trường tiên quấn lấy đao, bây giờ lại biến thành đao kéo trường tiên.
Hai người qua lại mới mấy chiêu, xem ra không lấy gì làm hoa mỹ, nhưng biến hóa lạ kỳ, ra tay nhanh như điện, ứng biến tuyệt luân, nếu không ơ? bên cạnh đó xem, chắc chắn không tài nào tưởng tượng nổi ra.
Tiếc thay bên cạnh đó chỉ có bảy tên mù, gã cụt chân tuy không bị mù, vẫn cứ xoay lưng lại bọn họ, hình như sợ Phong Tứ Nương nhận ra mặt mủi.
Còn Phong Tứ Nương ?
Phong Tứ Nương chẳng còn thấy đâu.
Người đàn bà ấy có lúc cũng như gió thoảng qua không thấy dâu mà tìm.
Con suối tựa như một dãi lụa bạch, chảy từ trên dãy núi xuống.
Ánh tịch dương nhuộm cả bầu trời.
Phong Tứ Nương ngồi trên mõm đá, ngâm chân mình vào trong dòng nước lạnh lẽo trong vắt.
Đấy là một đôi bàn chân thật thanh tú mỹ lệ, trước giờ nàng bảo dưỡng thân thể rất kỹ càng, đôi chân không có tý tỳ vết.
Nàng vẫn thường ngồi ngắm bàn chân mình, nàng cũng biết rất nhiều người đàn ông thích ngắm bàn chân mình.
Nhưng bây giờ, đôi bàn chân ấy đã bị đá nhọn gai góc làm trầy đi mất mấy chỗ.
Bây giờ, không những chân nàng đang đau đớn, tim nàng cũng đau đớn.
Lệ Thanh Phong chẳng phải là người đàn ông đáng ghét gì, vả lại lão là người đã cứu nàng, đối với nàng hình như không có gì ác ý.
Nhưng Phong Tứ Nương đã phát hiện ra, lão đối với nàng cũng chẳng tý gì hảo ý.
Huống gì, lão đến đây rõ ràng là vì nàng, lão cũng muốn đem nàng đi theo lão.
Dù lão đánh cho cái tên Nhân Thượng Nhân văng xuống thành Nhân Ha.
Nhân, Phong Tứ Nương cũng chẳng được gì.
Phong Tứ Nương cũng không thật tình muốn xem gã tàn phế ấy lột trần lột truồng.
Trên đời này, chẳng có ai muốn nhìn gã trần truồng.
- Hai tên đó chẳng ai là hạng tốt lành gì, sao bằng cứ để cho họ cắn lộn nhau

một hồi ?
Do đó, Phong Tứ Nương vừa có cơ hội, nhất định không tần ngần đứng đó xem thêm một giây.
Cho dù hai người đánh cho ra một đóa hoa, nàng cũng chẳng thèm nhìn thêm một lần nữa.
Phong Tứ Nương là người đàn bà cực kỳ thông minh, nhìn qua là biết, phán đoán tình thế không bao giờ sai lầm, do đó, đến bây giờ, nàng còn chưa bị ai cởi y phục mình ra.
Nhưng đối với nàng, hôm nay quả thật là một ngày không cát lợi.
Hôm nay không những nàng gặp phải nhiều chuyện xúi quẩy, mà chuyện nào chuyện nấy đều kỳ lạ hết sức.
Nước suối trong lạnh, chảy qua kẻ chân nàng, chảy đến tận cỏi lòng.
Nàng đến vùng Loạn Thạch Sơn này, đương nhiên không phải là ngẫu nhiên qua đường, nhưng nàng cũng không hề nói với ai, nàng sẽ lại đây.
Hành tung của nàng, cũng như cơn gió, trước giờ, không ai có thể đoán được.
Vậy mà bây giờ, ít nhất là có ba người đã đến tìm nàng.... Hoa Như Ngọc, Nhân Thượng Nhân và Lệ Thanh Phong.
Làm sao bọn họ biết được nàng ở đây ? Làm sao họ biết được nàng muốn đến đây ?
Phong Tứ Nương trước giờ vốn là người đàn bà thích hưởng thụ, cái gì nàng cũng nuốt, chỉ có cái khổ là không.
Người không chịu nuốc khổ, vũ công chắc chắn không cao lắm, may mà nàng rất thông minh, tuy có lúc rất hung dữ, nhưng trước giờ chưa hề gây thù kết oán thâm sâu với ai.
Đấy cũng chính là chỗ thông minh của nàng.
Không những nàng thông minh, nàng còn rất đẹp, do đó nàng có ít nhiều bạn bè có thế lực.
Lúc nàng hung dữ, nàng sẽ biến thành con hỗ cái, nhưng lúc nàng ôn nhu, nàng tựa con bồ câu.
Có lúc nàng như trẻ thơ, có lúc nàng giảo hoạt như hồ ly.
Hạng người đàn bà như vậy, nếu không phải là chuyện gì tất yếu, chẳng ai dám lại gây chuyện với nàng.
Nhưng bây giờ bỗng có ba người lại tìm nàng gây chuyện, không những vậy mà còn là ba người không bình phàm cho lắm.
Có hạng đàn bà lấy chuyện đó làm đắc ý, nhưng Phong Tứ Nương không phải là hạng đàn bà bình phàm.
Nàng biết rằng, một người đã nhẫn tâm chặt đi đôi chân bàn tay của mình, nếu đi tìm một người đàn bà, chắc chắn không phải chỉ đi cởi đồ trên người nàng ta.

Một tên đại đạo mai danh ẩn tích ba chục năm trời, nếu đi ân cần chìu chuộng một người đàn bà, đương nhiên cũng không phải vì người đàn bà ấy xinh đẹp.
Bọn họ lại tìm nàng, rốt cuộc vì chuyện gì ?
Phong Tứ Nương nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một nguyên nhân duy nhất...
Tiêu Thập Nhất Lang!
Tiêu Thập Nhất Lang, cái tên muốn chết người Tiêu Thập Nhất Lang, tại sao cứ đi chọc vào chuyện phiền toái mình như vậy nhĩ ?
Cái người hình như trời sinh ra để đi tìm phiền toái ấy, không những người khác tìm y gây chuyện, chính y cũng tự tìm đường đi gây gổ với chính mình.
Phong Tứ Nương gặp y lần đầu tiên, y đang tự mình đi tìm phiền toái. Lúc ấy y còn là một đứa bé đang lớn, đang mình trần trùng trục, nghinh đón dòng nước chảy xiết mạnh như sấm sét, xông ngược lên ngọn thác.
Y thử hết lần này tới lần khác, có lúc y hầu như đã thành công, lại bị ngọn thác đẩy mạnh xuống lại, đụng trên đầu hòn đá, đụng đến bể đầu máu chảy, y cũng chẳng buồn băng bó vết thương, cắn răng lại tiếp tục xông lên.
Rốt cuộc y muốn chứng minh điều gì nhĩ ?
Trừ những tên ngốc ra, có ai đi làm chuyện như vậy ?
Ngay cả Phong Tứ Nương đôi lúc cũng nghĩ rằng y là một tên ngốc, nhưng rõ ràng y chẳng phải là kẻ ngốc.
Không những không ngốc, mà còn thông minh đến kỳ lạ.
Chẳng qua, có lúc y đi làm chuyện mà ngay cả kẻ ngốc cũng không chịu làm tới vậy thôi.
Do đó, gọi y là ngốc, là thông minh, là khả ái, là khả hận, Phong Tứ Nương đành chịu không thể phân biệt rõ ràng.
Nàng chỉ biết mình vĩnh viễn không bao giờ quên được người này.
Có lúc nàng nhớ y, nhớ muốn phát điên, có lúc nàng chẳng muốn nhìn mặt y, chẳng dám nhìn mặt y.
Hai năm nay, nàng chưa hề gặp lại y.
Từ lúc y theo Tiêu Dao Hầu đi về con đường tuyệt lộ đó, nàng chưa từng bao giờ gặp lại mặt y.
Thậm chí nàng còn cho rằng mình sẽ không bao giờ được gặp mặt y lần nữa.
Bởi vì, những kẻ còn sống trên thế gian này, chưa ai có thể thắng Tiêu Dao Hầu.
Chẳng ai có vũ công cao hơn Tiêu Dao Hầu, chẳng ai so sánh được với y cái tính hiểm độc, gian trá, ghê sợ.
Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang cứ nhất định đi tìm y, cứ nhất định đi tìm y một trận tử chiến.
Kết quả của cuộc chiến ấy, không ai biết được, mọi người chỉ biết Tiêu Thập Nhất Lang nhất định sẽ không sống sót trở về lại, thậm chí ngay ca?

Phong Tứ Nương cũng hầu như tuyệt vọng.
Nhưng đến lúc đó, nàng lại nghe được tin tức về Tiêu Thập Nhất Lang.
Do đó, nàng mới lại Loạn Thạch Sơn, do đó, chân nàng mới bị trầy trụa, mới bị gặp phải những chuyện khốn nạn vừa rồi.
Do đó, bây giờ nàng mới thành một kẻ ngốc ôm gối ngồi đó nhớ đến y, nhớ muốn xót cả trái tim...
Cái tên muốn chết người Tiêu Thập Nhất Lang, tại sao cứ làm người ta muốn quên mà quên không nổi y ?
Phong Tứ Nương bỗng nhiên cảm thấy đói bụng.
Lúc nàng đang nghĩ đến Tiêu Thập Nhất Lang, nàng chưa hề bị đói bụng.
Có điều, bây giờ, nàng nhất định không nghĩ đến y nữa.
Nơi đây là đâu ? Cách khách sạn của bọn cường đạo bao xa ? Nàng hoàn toàn không biết.
Y phục, hành lý, vũ khí của nàng đều để lại trong khách sạn, còn nàng thì lại lạc lối trong chốn hoang sơn này.
Bây giờ đã hoàng hôn, đến giờ ăn cơm chiều, bốn bề lại chẳng thấy có khói lửa gì cả.
Nàng bỗng dưng phát giác ra, một vùng trời tịch dương huy hoàng này, thì ra chẳng bằng khói chiều bay từ trong nhà bếp ra.
Dù cho nàng có biết đường, nàng cũng không chịu đi bộ về, không phải nàng sợ bọn người ấy lại tìm mình, mà thật ra là nàng không muốn đôi bàn chân mình thụ tội.
Đối với nàng, đôi bàn chân này so với bụng nàng còn quý giá hơn nhiều.
Có điều, cái bụng của nàng cứ không chịu nghe lời, cứ mở miệng cãi cọ, "rột rột" kêu mãi không ngớt.
Làm sao an ủi cho được cái bụng đây ?
Phong Tứ Nương thở ra, tính đi tìm chung quanh xem có con gà rừng hay thỏ rừng nào xui xẻo hơn mình.
Nàng chẳng thấy thỏ rừng, nhưng thấy sáu người.
Bốn gã tráng hán mặc áo gấm tinh thần sung túc, vác một chiếc kiệu nho? nhung màu xanh, hai tên hậu sinh nhỏ tuổi theo sau, ăn mặc còn hoa lê. hơn nữa, cả bọn từ dưới sườn núi đi lên.
Đường núi thật là gian nan, vậy mà họ mang được chiếc kiệu lên tới.
Ai ngồi trong kiệu ? Khí phái quả nhiên không nhỏ, nơi đây còn đòi đi kiệu.
Phong Tứ Nương rất ít ngồi kiệu, nàng cảm thấy ngồi kiệu ngộp thở lắm.
Nàng thích cưỡi ngựa, mà cưỡi ngựa chạy thật nhanh.
Nhưng nàng cũng có lần ngồi kiệu.
Nàng bất giác nhớ đến hôm đó, nàng đang ngồi trong kiệu hoa, chuẩn bị đi bái đường thành thân, bỗng nhiên đụng phải Tiêu Thập Nhất Lang và Thẩm Bích Quân đứng bên đường, nàng còn đội mũ phụng quan, như vậy mà nhảy

ra khỏi kiệu, cơ hồ muốn dọa cả nhà Dương gia một trận gần chết.
Từ đó, nàng được tặng thêm một cái ngoại hiệu, kêu là "Cô dâu dọa chết người".
Rồi thì, nàng bất giác nghĩ đến Tiêu Thập Nhất Lang, nghĩ đến người đẹp Thẩm Bích Quân vừa tội nghiệp vừa khả ái, nghĩ đến tào ngộ bi thảm của hai người.
Nếu không phải vì Thẩm Bích Quân, Tiêu Thập Nhất Lang chắc không đi kết thù với Tiêu Dao Hầu đâu, nhất định cũng không đi liều mạng với y.
Nhưng nếu không phải vì Tiêu Thập Nhất Lang, Thẩm Bích Quân cũng không có những tào ngộ bi thảm như vậy.
Một người đàn bà rất được trọng vọng, rất được ngưỡng mộ trong vũ lâm, lại yêu phải một tên đại đạo thanh danh thật xấu xa.
Nàng vốn đang có tất cả những gì thế gian ngưỡng mộ mà không được, không những nàng sinh ra trong gia đình thế gia, có một người chồng anh tuấn, văn vũ song toàn, mà còn sắp có con nữa.
Nhưng nàng chỉ vì Tiêu Thập Nhất Lang, đã bỏ hết tất cả sở hữu, còn làm cho vô số người khác theo nàng chịu khổ lây.
Còn trách được ai nhĩ ?
Phong Tứ Nương không hề trách nàng, bởi vì Phong Tứ Nương vốn là hạng người như vậy.
Vì một tấm chân tình, bọn họ không tiếc tất cả, bỏ mặc tất cả.
Nếu không phải vì Tiêu Thập Nhất Lang, làm sao nàng lại biến ra như thế này ?
Bây giờ đáng lý ra. nàng phải đang mặc áo gấm, ngồi trong khách sảnh huy hoàng nhà Dương gia, đợi nô bộc lại dọn cơm chiều.
Phong Tứ Nương thở ra, nhất định không cho phép mình nghĩ thêm.
Nàng ngẫng đầu lên, bèn phát hiện ra, chiếc kiệu nhỏ đã ngừng lại, hai gã hậu sinh nhỏ tuổi mặt mủi trắng trẻo đang mở rèm kiệu ra.
Trong kiệu chẳng có ai.
Bọn họ lấy trong kiệu ra một tấm thảm đỏ, trải một hơi tới chỗ Phong Tứ Nương ngồi.
Phong Tư Nương giật nãy mình, mở to mắt nhìn họ, nhịn không nổi hỏi:
- Các ngươi lại đây đón ta ?
Hai gã hậu sinh nhỏ tuổi gật gật đầu, nở nụ cười còn ngọt hơn cả các cô thiếu nữ.
Phong Tứ Nương lập tức hỏi tiếp:
- Ai sai các ngươi lại đón ta ?
- Kim Bồ Tát.
Phong Tứ Nương bật cười, đáng lý ra nàng phải đoán được cái gã Kim Bồ Tát này kêu người lại đón mình mới phải.

Trừ Kim Bồ Tát ra, còn ai có được cái khí phái lớn lao như vậy ?
Nàng mỉm cười thở ra, nói:
- Xem ra vận khí của ta còn chưa đến nổi nào, may mà cũng gặp được một con người.
Vừa rồi người nào nàng gặp chẳng ai trông giống một con người, hôm nay thật là thấy quỹ đâu không.
Kim Bồ Tát là hạng người gì nhĩ ?
Y là một người mập mập lùn lùn, từ sáng đến tối cười tít mắt, y như một ông Phật Di Lặc.
Vì vậy, người ta mới gọi y là Bồ Tát.
Người khác trước giờ chưa ai biết y có bao nhiều tài sản, chỉ nghe nói y có một núi vàng, chỉ cần y cao hứng lên, là tùy lúc có thể chụp từng xâu vàng ròng quăng vào nhà.
Vì vậy, y còn được gọi là Kim Bồ Tát.
Nếu vì phải giúp người hoạn nạn, dù y có quăng đi hàng vạn lượng vàng, cũng không hề chau mày.
Có điều, lúc y giết một hơi mười bảy mười tám người, y cũng chẳng chớp mắt đến một cái.
Y có một người thiếp rất được y sủng ái, tên là Hồng Hồng, bởi vì nàng ta cứ thích mặc dồ màu hồng.
Có lần y mở tiệc mời Bột Hải Long Vương, Hồng Hồng ra mời khách ly rượu, vô duyên vô cố mỉm cười, cười rất lẳng lơ, rất vô lễ.
Kim Bồ Tát bèn cười tít mắt kêu nàng ta vào trong, một tiếng đồng hồ sau, lúc Hồng Hồng quay trở ra, trên người vẫn còn đang mặc bộ đồ màu hồng, gương mặt vẫn còn trang điểm phấn son, nhưng lại ngồi trên một mâm bạc khổng lồ, được người ta dọn lên đặt giữa bàn ăn.
Bởi vì, nàng ta đã bị chưng chín nhừ.
Kim Bồ Tát vẫn còn đang cười tít mắt, còn cắt một miếng thịt mềm nhất trên người nàng ta ra, mời Bột Hải Long Vương nhậu với rượu.
Bột Hải Long Vương đang tính ăn thua với y chuyện hào nhoáng.
Nhưng ăn xong bữa tiệc đó, cái vị đại hào khách thừa hứng nhi lai đó nửa đêm trốn biệt tăm tích.
Kim Bồ Tát là hạng người như vậy đó.
Phong Tứ Nương quen biết với Kim Bồ Tát đã lâu, nàng có ấn tượng rất tốt về y.
Bởi vì Kim Bồ Tát trước giờ dối xử với nàng rất tốt.
- Ngươi tốt với ta, ta tốt với ngươi.
Đó chính là nguyên tắc của Phong Tứ Nương.
Nàng là một người đàn bà, đàn bà chung chung có nguyên tắc riêng của ho.
.... những nguyên tắc không người đàn ông nào hiểu được.

Có điều, Kim Bồ Tát làm sao biết được nàng ở đây ? Làm sao biết được nàng muốn đến chốn này ?
Những vấn đề ấy, Phong Tứ Nương chẳng màng nghĩ tới.
Bây giờ, nàng đang nghĩ tới một dĩa vi cá nấu rục trong nồi nước gà.
Cặp mắt của Kim Bồ Tát trước giờ vốn rất nhỏ, vừa gặp Phong Tứ Nương, y cười thành hai sợi chỉ.
Y tít mắt nhìn Phong Tứ Nương, từ đầu đến chân, nhìn một hồi kỹ lưỡng thật lâu, bỗng nhiên thở ra nói:
- Ta không nên mời cô lại đây.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao ?
Kim Bồ Tát đáp:
- Mỗi lần ta mời cô lại đây, trong lòng khó chịu vô cùng.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Đàn bà đẹp như tôi, ông còn thấy khó chịu như vậy sao ?
Kim Bồ Tát đáp:
- Cùng vì cô đẹp đẻ quá, ta nhìn mới khó chịu.
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi chẳng hiểu ông nói gì.
Kim Bồ Tát nói:
- Cô chắc chắn là hiểu.... bây giờ cô đã đói chưa ?
Phong Tứ Nương than thở:
- Đói muốn điên cả lên.
Kim Bồ Tát nói:
- Nếu cô thấy dĩa thịt bò xào để trước mặt, mà cứ nhất định là không ăn được, cô có khó chịu không ?
Phong Tứ Nương bật cười.
Lúc nàng cười trước mặt người đàn ông nàng không chán ghét, nàng cười thật đặc biệt, tiếng cười cũng rất dễ nghe.
Kim Bồ Tát bỗng hỏi:
- Cô còn chưa lấy chồng sao ?
Phong Tứ Nương đáp:
- Chưa.
Kim Bồ Tát nói:
- Tại sao cô còn chưa chịu lấy ta đi ?
Phong Tứ Nương chớp mắt, nói:
- Bởi vì, ông có nhiều tiền quá đi.
Kim Bồ Tát hỏi:
- Nhiều tiền thì có gì là không tốt ?
Phong Tứ Nương đáp:

- Người đàn ông nào nhiều tiền, người đàn ông nào quá anh tuấn, tôi đều không lấy.
Kim Bồ Tát hỏi:
- Tại sao ?
Phong Tứ Nương đáp:
- Tại vì, cái hạng đàn ông đó, người đàn bà nào cũng thích, tôi sợ họ lại tranh giành.
Kim Bồ Tát nói:
- Cô không đi tranh chồng thiên hạ, đã là khách khí lắm rồi, còn ai tranh nổi chồng cô ?
Phong Tứ Nương nói:
- Dù tranh không nổi, lúc nào tôi cũng phải khẩn trương.
Kim Bồ Tát hỏi:
- Tại sao ?
Phong Tứ Nương đáp:
- Ông ôm một dĩa thịt bò xào nóng hổi, ngồi trong đám quỹ đói, ông có khẩn trương hay không ?
Kim Bồ Tát cũng bật cười, mắt y hí lại chỉ còn hai đường chỉ.
Phong Tứ Nương chớp mắt nói:
- Thật ra trong lòng tôi cũng yêu ông đấy, ông mà đưa cái núi vàng giao cho tôi, tôi sẽ lập tức lấy ông ngay.
Kim Bồ Tát nói:
- Có núi vàng, thì chẳng có được đàn bà đẹp như cô, ta mà giao núi vàng cho ai, là hại người đó đấy.
Y lắc mạnh cái đầu nói:
- Hại người khác, là chuyện không bao giờ ta muốn làm.
Phong Tứ Nương cười lớn, nói:
- Lâu năm không gặp, ông vẫn còn thú vị như xưa, chẳng trách tôi cứ mong gặp lại ông.
Kim Bồ Tát nói:
- Chỉ tiếc là ta nhiều tiền quá.
Phong Tứ Nương nói:
- Thật là đáng tiếc.
Kim Bồ Tát nói:
- Vì vậy chúng ta chỉ có thể là bạn bè thôi.
Phong Tứ Nương nói:
- Mình bạn bè tốt với nhau từ trước tới giờ.
Kim Bồ Tát cười nói:
- Ta nghe cô nói vậy, thật vui sướng hơn là ăn dĩa thịt bò xào nhiều.
Phong Tứ Nương đảo quanh tròng mắt nói:

- Chính vì mình là bạn bè, tôi muốn hỏi ông một chuyện.
Kim Bồ Tát nói:
- Ta đang đợi cô hỏi đây.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Có phải ông cố ý tìm tôi không ? Làm sao ông biết tôi ở đây ?
Kim Bồ Tát tít mắt lại, trầm ngâm một hồi nói:
- Cô muốn ta nói thật, hay nói dối ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi vốn thích nghe đàn ông nói dối, bởi vì nói dối dễ nghe hơn nói thật.
Ánh mắt của Kim Bồ Tạt lộ vẻ tán thưởng, y than thở:
- Cô quả thật là người đàn bà thông minh, chỉ có thứ đàn bà ngốc, mới đi bức bách đàn ông nói thật.
Phong Tứ Nương nói:
- Nhưng lần này tôi muốn nghe lời nói thật.
Kim Bồ Tát cười tít mắt nói:
- Chẳng qua, muốn nghe nói thật cũng phải chi ra một cái gì.
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi biết.
Kim Bồ Tát hỏi:
- Cô còn muốn nghe sao ?
Phong Tứ Nương đáp:
- .
Kim Bồ Tát lại tần ngần một hồi thật lâu, mới từ từ nói:
- Ta đi tìm cô, là vì một người.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Vì ai ?
Kim Bồ Tát đáp:
- Tiêu Thập Nhất Lang.
Tiêu Thập Nhất Lang, lại Tiêu Thập Nhất Lang.
Chỉ nghe đến cái tên ấy, Phong Tứ Nương lại nghe làm sao sao đó, chẳng biết là ngọt ngào, hay là cay đắng.
Nhưng gương mặt nàng cứ trơ trơ ra không một chút biểu tình, nàng lạnh lùng hỏi:
- Thì ra ông vì Tiêu Thập Nhất Lang mà đi tìm tôi.
Kim Bồ Tát nói:
- Cô muốn tôi nói thật mà.
Phong Tứ Nương cười nhạt nói:
- Tiêu Thập Nhất Lang có liên quan gì tới tôi, tôi có phải là mẹ hắn đâu.
Kim Bồ Tát nói:
- Nhưng các người là bạn bè với nhau.

Phong Tứ Nương không phủ nhận, cũng chẳng thể phủ nhận.
Cừu địch của Tiêu Thập Nhất Lang nhiều hơn bạn bè nhiều lắm, trong giang hồ, hầu như chẳng còn ai không biết, nàng là bạn của y.
Kim Bồ Tát nói:
- Hai năm trước, y đi tìm Tiêu Dao Hầu liều mạng, nghe nói cô cũng có mặt ở đó.
Phong Tứ Nương lạnh lùng nói:
- Hắn đi nạp mạng, chứ không phải là liều mạng.
Kim Bồ Tát nói:
- Vì vậy, từ đó tới giờ, ai cũng ngỡ hắn đã chết.
Phong Tứ Nương nói:
- Trong giang hồ, có lắm kẻ muốn hắn chết nhanh cho xong.
Kim Bồ Tát nói:
- Nhưng y cứ còn sống nhăn ra đó.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Sao ông biết hắn chưa chết ? Ông đã gặp hắn ?
Kim Bồ Tát đáp:
- Ta chưa gặp, chẳng qua, ta có nghe phong thanh tin tức của y thôi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tin tức gì ?
Kim Bồ Tát đáp:
- Chẳng những y chưa chết, y còn gặp vận nữa.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Hạng người khốn khổ như hắn, cũng có chuyện gặp vận sao ?
Kim Bồ Tát đáp:
- Một người thời vận đã tới, thành tường gì cũng chẳng cản nổi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Y gặp vận gì vậy ? Vận đào hoa ?
Kim Bồ Tát thở ra:
- Vận đào hoa của y đã tới quá nhiều rồi, do đó mà khốn khổ cái thân, may mà lần này không phải.
Phong Tứ Nương nói:
- Sao ?
Kim Bồ Tát nói:
- ít nhất, cô càng lấy không được y.
Phong Tứ Nương nghinh mặt lên nói:
- Dù đàn ông trên thiên hạ chết hết cả, tôi chẳng đi lấy cái thứ người như hắn.
Miệng nàng thì nói vậy, trong lòng hình như đang có mủi kim đâm nhói buốt.

Kim Bồ Tát cười hì hì nhìn nàng, y nói:
- Đương nhiên là cô chẳng lấy hạng người như vậy, không những y tre? tuổi, anh tuấn, mà nghe nói còn bỗng nhiên biến thành người giàu có nhất thiên hạ.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Còn nhiều tiền hơn ông ?
Kim Bồ Tát đáp:
- Đương nhiên là nhiều hơn rất nhiều.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không lẽ tiền ở trên trời rớt xuống sao ?
Kim Bồ Tát đáp:
- Trên trời rớt xuống thì chưa chắc, dưới đất mọc lên thì có thể lắm.
Phong Tứ Nương nói:
- Vậy sao!
Kim Bồ Tát nói:
- Người trong giang hồ đều biết trên đời này có ba thứ bảo vật, nhưng chưa hề có ai tìm được lấy một thứ.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không lẽ y tìm ra sao ?
Kim Bồ Tát thở ra một hơi, nói:
- Ta đã nói, thời vận đến nơi, thành tường làm sao cản nổi.
Phong Tứ Nương cười nhạt nói:
- Mấy năm trước đây, có người đồn y mới phát tài, nhưng trên người y, thường thường chẳng thấy có đồng tiền nào mời được tôi tô mì.
Kim Bồ Tát nói:
- Ta cũng biết trước đây người ta đồn nhảm về y rất nhiều, nhưng lần này thì không phải.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Sao ông biết lần này không phải ?
Kim Bồ Tát đáp:
- Có người thấy y ở phủ Khai Phong thua một ván hết mấy chục vạn lương bạc, mà lại là bạc thứ thiệt, lấy trong một chiếc rương ra.
Phong Tứ Nương nói:
- Hắn vốn là một tên quỹ cờ bạc.
Kim Bồ Tát nói:
- Còn có người thấy y dùng một chuỗi trân châu, mua lấy một kỹ nữ đắt giá nhất ở Hàng Châu, rồi lại mua cho cô ta một toà nhà năm mươi vạn lượng bạc.
Phong Tứ Nương cắn môi lạnh lùng nói:
- Hắn vốn là một tên quỹ hiếu sắc.

Kim Bồ Tát nói:
- Nhưng y chỉ ở đó có ba ngày, lập tức bỏ cô nàng đi mất.
Gương mặt Phong Tứ Nương xem ra có vẻ nhìn được hơn chút, nàng vẫn lạnh lùng nói:
- Chuyện ấy cũng chẳng có gì là ly kỳ, hắn vốn là một tên vô tình vô nghĩa.
Kim Bồ Tát nói:
- Những người đã thấy y, đều là những người đã từng biết mặt y, mà còn không thể nhìn lầm đâu được, huống hồ cho dù bọn họ có nhìn lầm đi chăng nữa, còn có người nhất định không thể nhìn lầm.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Còn có người nào nữa ?
Kim Bồ Tát không trả lời câu hỏi của nàng, y hỏi ngược lại:
- Vừa rồi cô có gặp bảy tên mù chứ ?
Phong Tứ Nương gật gật đầu.
Kim Bồ Tát nói:
- Cô có biết bọn mù ấy là ai không ?
Phong Tứ Nương lắc lắc đầu.
Kim Bồ Tát nói:
- Người khác ta còn không rõ, ta chỉ biết trong đó có hai người là lão đại và lão tam trong Côn Luân Tứ Kiếm, ngoài ra còn có một người là chưởng môn mới lên của phái Điểm Thương tên là Tạ Thiên Thạch.
Lông mày của Phong Tứ Nương nhíu tít lên.
Cái tài gây họa của Tiêu Thập Nhất Lang, càng lúc càng vĩ đại.
Kim Bồ Tát nói:
- ít nhất mấy người đó nhất định không nhận lầm, bởi vì bọn họ đều bi.
Tiêu Thập Nhất Lang dùng đao buộc cả bọn tự đâm mù mắt, huống gì...
Cặp mắt của y bỗng nhiên mở to ra gấp bội, từ từ nói tiếp:
- Bọn họ dù có nhận lầm người, cũng nhất định không nhận lầm thanh đao trong tay y, không ai nhận lầm được thanh đao ấy.
Phong Tứ Nương biến đổi sắc mặt hỏi:
- Cát Lộc Đao ?
Ánh mắt của Kim Bồ Tát sáng rực lên, y nói:
- Đúng vậy, chính là Cát Lộc Đao.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Bọn họ đã thấy thanh Cát Lộc Đao lần nào chưa ?
Kim Bồ Tát đáp:
- Chưa.
Trong giang hồ, những người thấy qua thanh Cát Lộc Đao, tới nay còn chưa được mấy người.
Phong Tứ Nương lạnh lùng nói:

- Nếu chưa thấy, tại sao lại nói là nhận ra ?
Kim Bồ Tát nói:
- Thanh Cát Lộc Đao hình dạng không giống các thanh đao thường, huống gì, thanh Tùng Văn kiếm của Tạ Thiên Thạch, vừa giao thủ có một chiêu, đã bị chặt gãy.
Những thanh đao trong giang hồ chặt gãy được thanh Tùng Văn kiếm không có mấy thanh.
Phong Tứ Nương đảo quanh tròng mắt nói:
- Có điều, thanh Cát Lộc Đao, người nào cũng có thể sử dụng, nếu ông lấy thanh Cát Lộc Đao đi giết người, không lẽ ông thành ra là Tiêu Thập Nhất Lang ?
Kim Bồ Tát cười tít mắt lại nói:
- Tiêu Thập Nhất Lang mà mặt mày như ta đây thì cái vị đệ nhất mỹ nhân kia cũng chẳng phải lòng y, không chừng y bớt đi được khốn khổ nhiều lắm.
Nhắc tới Thẩm Bích Quân, trong lòng của Phong Tứ Nương lại như bị kim đâm nhói lên.
Kim Bồ Tát nói:
- Huống gì, Tạ Thiên Thạch đã từng gặp qua Tiêu Thập Nhất Lang, lấy thân phận và địa vị của y, ta chắc là y không nói láo.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao Tiêu Thập Nhất Lang bức bách bọn họ tự đâm mù mắt ?
Kim Bồ Tát đáp:
- Nghe nói bọn họ vô ý nhìn Thẩm Bích Quân mấy lần.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Chỉ vì y nhìn Thẩm Bích Quân mấy lần Tiêu Thập Nhất Lang bèn móc mắt y ra ?
Kim Bồ Tát đáp:
- Đúng vậy.
Phong Tứ Nương nói:
- Sai rồi, nhất định là sai rồi, Tiêu Thập Nhất Lang chẳng phải là hạng người như vậy.
Kim Bồ Tát nói:
- Đúng đấy.
Phong Tứ Nương nói:
- Không đúng!
Kim Bồ Tát nói:
- Đúng.
Cặp mắt của Phong Tứ Nương bỗng trợn trừng lên, biểu tình trên gương mặt cũng rất kỳ lạ, nàng cắn chặt răng, làm như đang ráng sức nhẫn nại đau đớn, hay đang giận quá nói không ra lời.

Kim Bồ Tát nói:
- Trận chiến giữa Tiêu Thập Nhất Lang và Tiêu Dao Hầu, rốt cuộc ai thắng ai bại, trong giang hồ tới giờ còn chưa ai biết, chẳng qua, Tiêu Thập Nhất Lang quả thật chưa chết, đây là điều không thể nghi ngờ.
Phong Tứ Nương trừng mắt nhìn y, cặp mắt trong sáng linh hoạt bỗng biến thành ngớ ngẩn như không hồn.
Kim Bồ Tát nói:
- Bây giờ tuy y đang còn sống đó, nhưng sớm muộn gì rồi cũng sẽ chết.
Miệng của Phong Tứ Nương hình như mấp máy muốn nói gì đó, nhưng không nói ra lời.
Kim Bồ Tát nói:
- Bởi vì trong người y đang mang ba thứ bảo vật mà người trong giang hồ, ai ai cũng muốn lấy cho được, đấy là bảo tàng của y, thanh Cát Lộc Đao, và cái đầu lâu của y.
Y thở ra, rồi nói tiếp:
- Bất kỳ ai, trong người mang theo ba thứ bảo vật đó qua lại giang hồ, đều bị nguy hiểm cực kỳ.
Bàn tay của Phong Tứ Nương đang run rẩy.
Kim Bồ Tát nói:
- Ta mà là y, ta đi tới đâu, nhất định không để cho ai biết tới, do đó, thật tình ta không hiểu, y ước hẹn ngươi lại đây làm gì ? Tại sao lại đem chuyện đó nói cho người khác biết ? Ta...
Câu nói ấy vừa chưa kịp nói xong, Phong Tứ Nương đột nhiên nhảy chồm lên, chụp lấy cái ghế đẩu, ném mạnh ra ngoài, tiếp theo đó, nàng bức tóc bức tai mình ra, rồi lăn lộn dưới đất.
Kim Bồ Tát ngẫn người ra, thật tình y không ngờ Phong Tứ Nương lại đi làm chuyện như vậy.
Phong Tứ Nương có điên không ?
Phong Tứ Nương đột nhiên từ dưới đất nhảy lên, đứng trước mặt Kim Bồ Tát cười hắc hắc không ngớt.
Kim Bồ Tát bật cười, nói:
- Chúng ta là bạn bè lâu năm, lại là bạn bè thân thiết, có gì từ từ bàn tính, cô làm gì phải tức giận quá cỡ vậy ?
Y tin rằng Phong Tứ Nương chẳng tự nhiên mà phát điên lên, nhất định là nàng đang giả vờ, nào ngờ Phong Tứ Nương đột nhiên kêu lên một tiếng quái gở, thò tay ra bóp cổ họng y, Kim Bồ Tát bấy giờ mới giật nãy cả mình lên.
May mà dù y càng lúc càng mập phì ra, phản ứng của y rất nhanh, thân thu? cũng không chậm chạp tý nào, người xoay qua, đã tránh ra xa bảy tám tấc.
Phong Tứ Nương bóp không được cổ họng của y, nàng xoay qua bóp lấy cô?

họng của mình, chẳng những vậy, còn bóp mạnh đến gân xanh nổi lồ lô.
hai bên thái dương, đầu lưỡi thè hết ra khỏi miệng, đầu tóc của nàng vốn đã bị xỏa tung, bây giờ thêm cái lưỡi thè ra, trông hệt như một con quỹ.
Kim Bồ Tát nhìn nàng kinh ngạc, bây giờ y mới biết quả thật nàng đang phát điên.
Một người đàn bà yêu chuộng đẹp đẽ như Phong Tứ Nương, nếu không phải là điên thật, làm sao chịu làm vẻ xấu xí trước mặt người khác ?
Gương mặt của Kim Bồ Tát bất giác trắng bệch cả ra, y đang tính tìm cách an ủi nàng tý đỉnh.
Nào ngờ Phong Tứ Nương bỗng nhiên sững người ra đổ sầm xuống đất, không những vậy, đổ sầm xuống rồi bèn không còn cục cựa gì nữa.
Kim Bồ Tát nhịn không nổi mở miệng gọi:
- Tứ Nương, Tứ Nương...
Phong Tứ Nương vẫn im lìm đó, gương mặt biến thành xám xịt, tròng mắt như muốn lồi hẳn ra.
Kim Bồ Tát càng kinh hãi hơn, chầm chậm bước lại, thò tay xem nàng còn hơi thở không, thì ra hô hấp đã dừng hẳn.
Phong Tứ Nương không những bị điên, mà đã chết ngay tại chỗ.
Kim Bồ Tát đứng phỗng người ra, thật tình y không tin được đây là sự thật, chính y cũng đứng im lìm không động đậy.
Chính ngay lúc đó, bỗng có tiếng y phục phần phật phía ngoài, trước mặt y bỗng hiện ra một lão già tóc trắng phếu, tay cầm cây trường cung, chính là Kim Cung Trảm Hổ Đao Lệ Thanh Phong. Tiếp theo đó, lại có tiếng chân nặng chịch vang lên, Nhân Thượng Nhân cũng bước vào.
Phong Tứ Nương đi rồi, bọn họ chẳng có lý do gì để đánh nhau.
Bọn họ chẳng phải là trai tráng đang còn huyết khí phương cương, vô duyên vô cố liều mạng với nhau, họ chẳng thèm làm.
Mục đích bọn họ là đi tìm Phong Tứ Nương, bây giờ rốt cuộc cũng tìm được đến đây, hai người kinh ngạc nhìn Phong Tứ Nương, nhịn không nổi đồng thời cất tiếng hỏi:
- Chuyện gì thế này ?
Kim Bồ Tát đáp:
- Cũng chẳng có chuyện gì, chẳng qua chỉ có một người chết.
Lệ Thanh Phong hỏi:
- Nàng ta chết thật sao ?
Kim Bồ Tát đáp:
- Xem ra không giả.
Lệ Thanh Phong nổi giận hỏi:
- Ngươi giết nàng ta ?
Kim Bồ Tát thở ra, nói:

- Tôi nỡ nào giết nàng ấy.
Lệ Thanh Phong không hỏi dồn tới, bởi vì lão biết, câu nói ấy không giả... Phong Tứ Nương còn sống hữu dụng hơn là Phong Tứ Nương đã chết.
Kim Bồ Tát lại thở ra lần nữa nói:
- Bây giờ ta mới biết, người ta có thể chết vì tức giận.
Lệ Thanh Phong hỏi:
- Nàng ta chết vì tức giận ?
Kim Bồ Tát cười khổ đáp:
- Trừ đó ra, thật tình ta không nghĩ ra có nguyên nhân gì khác hơn.
Nhân Thượng Nhân bỗng nhiên mở miệng nói:
- Nếu ngươi cởi y phục nàng ta ra, ngươi sẽ hiểu ngay.
Lệ Thanh Phong nổi giận nói:
- Nàng ta đã chết rồi, người còn muốn cởi y phục nàng ta ra ?
Nhân Thượng Nhân lạnh lùng nói:
- Nếu ngươi để ta lột quần áo nàng ta ra sớm hơn một tý, không chừng nàng ta chưa đến nổi chết.
Lệ Thanh Phong nhíu mày lại, Kim Bồ Tát đã cúi người xuống, kéo chéo áo của Phong Tứ Nương, hít một hơi dài, y bỗng nhiên biến sắc nói:
- Y phục của nàng có độc.
Nhân Thượng Nhân nói:
- Y phục vốn không phải của nàng ta.
Lệ Thanh Phong hỏi:
- Của ai ?
Nhân Thượng Nhân đáp:
- Ngươi có nghe cái tên Hoa Như Ngọc bao giờ chưa ?
Lệ Thanh Phong biến đổi sắc mặt hỏi:
- Y phục là của Hoa Như Ngọc sao ?
Nhân Thượng Nhân gật gật đầu, cười nhạt nói:
- Ta đã biết quá, thứ gì Hoa Như Ngọc sờ qua đều có tẩm độc.
Lệ Thanh Phong nói:
- Nhưng ta cũng biết, nếu không chuyện gì hay cho hắn, Hoa Như Ngọc cũng chẳng nhúng tay vào.
Nhân Thượng Nhân nói:
- Đúng vậy.
Lệ Thanh Phong hỏi:
- Hắn giết Phong Tứ Nương thì có gì lợi cho hắn ?
Nhân Thượng Nhân đáp:
- Không biết.
Lệ Thanh Phong chau mày nói:
- Phong Tứ Nương còn sống, hắn mới có chỗ lợi, đáng lý ra hắn không nên

hạ độc thủ như vậy.
Kim Bồ Tát than thở:
- Có Phong Tứ Nương, là có Tiêu Thập Nhất Lang, chỗ lợi không nhỏ tý nào.
Cặp mắt của y bỗng nhắm tít lại, y cười nói:
- Các vị đã vì tìm nàng mà lại đây, bây giờ cũng xin đem nàng đi dùm cho.
Nhân Thượng Nhân nói:
- Chúng ta muốn Phong Tứ Nương sống, không phải Phong Tứ Nương chết.
Lệ Thanh Phong nói:
- Nàng ta chết ở đây, chi bằng ngươi chôn cất dùm cho nàng ta.
Kim Bồ Tát sa sầm nét mặt nói:
- Chết ở đây, nói vậy là có nghĩa làm sao ?
Lệ Thanh Phong nói:
- ít nhất lúc nàng ta gặp ngươi, còn là người sống hẳn hòi.
Kim Bồ Tát lạnh lùng nói:
- Có điều trước khi nàng lại đây, đã bị trúng độc rồi, lúc ấy hai vị có mặt tại đó, hai vị tính đổ trách nhiệm vào người tại hạ không phải thiếu công đạo quá sao ?
Bỗng nhiên ngoài cửa có tiếng người than nhẹ lên một tiếng, nói:
- Lúc nàng ta còn sống, ai ai cũng tranh giành, bây giờ xác nàng ta còn chưa lạnh, ba vị đã hận không đem cho chó ăn mất tiêu, hạng người vô tình vô nghĩa như vậy, Phong Tứ Nương nằm dưới đất có hay, e nhất định không tha cho các vị.

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 3
Hoa như ngọc lân hương tiếc ngọc

Màn đêm buông xuống.
Một người đi nhàn nhã từ bóng tối bên ngoài vào, trên đầu đội chiếc mũ trân châu màu tím thẫm, trên người mặt chiếc cỗn hoa bào, bên ngoài choàng một tấm áo đoạn đủ năm màu, đeo nịt da nạm tùng thạch, khảm hai mươi bốn hạt trân châu lóng lánh, mỗi hạt tròn quay, to chừng bằng mắt rồng.
Gương mặt y cũng trơn láng tròn trịa như những hạt trân châu, mủi hỉnh lên trời, cặp mắt đen lánh, đôi môi hồng như anh đào, không cười mà đã có ba phần như cười.
Dưới ánh đèn nhìn lại, xem ra y còn kiều diễm hơn cả các cô trẻ trung xinh đẹp.

Nhưng mỗi người ở đó vừa thấy y, hình như ai ai cũng biến hẳn sắc mặt.
- Hoa Như Ngọc!
Dù có ai chưa từng gặp y, cũng biết y là Hoa Như Ngọc.
Y quả thật là một người như hoa tựa ngọc.
Không phải đàn bà, là đàn ông.
Chính Hoa Như Ngọc cũng biết, những người như y trên đời này không có mấy kẻ.
Vì vậy, tuy thái độ của y rất là nhã nhặn, mặt mủi của y trông rất kiêu ngạo.
Y mỉm cười bước vào, nhưng chẳng thèm nhìn đến ai trong bọn Kim Bồ Tát, y chỉ chăm chú nhìn Phong Tứ Nương đang nằm dưới đất, dịu dàng nói:
- Cô còn sống thiên kiều bách mỵ bao nhiêu, chết rồi chẳng ai buồn hỏi, thôi mong linh hồn cô mau về chốn Cực Lạc, người khác có vô tình vô nghĩa thì Hoa Như Ngọc này cũng xin nhất định chiếu cố cho cô.
Nhân Thượng Nhân nhịn không nổi cười nhạt nói:
- Ngươi chiếu cố cho nàng ta ?
Hoa Như Ngọc thở dài nói:
- Ta và cô ta vô thân vô cố, nhưng không nỡ nhìn thấy cô ta chết rồi bi. người khác bỏ rơi như vậy.
Nhân Thượng Nhân lạnh lùng nói:
- Ngươi biến thành kẻ tốt bụng bao giờ thế ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Ta vốn là kẻ lân hương tiếc ngọc mà.
Nhân Thượng Nhân nói:
- Nghe ngươi nói bùi tai quá, không phải nàng ta chết dưới tay ngươi sao ?
Hoa Như Ngọc bấy giờ mới ngẫng đầu lên nhìn y một cái, hững hờ cười nói:
- Cô ta chết dưới tay ta, không lẽ ngươi tính báo thù sao ?
Nhân Thượng Nhân không nói gì nữa, đương nhiên y chẳng vì một người chết mà liều mạng với Hoa Như Ngọc.
Hoa Như Ngọc mỉm cười nói:
- Kim Bồ Tát có lòng dạ bồ tát, có phải ông sắp lo liệu hậu sự cho cô ta không ?
Kim Bồ Tát không mở miệng.
Hoa Như Ngọc nói:
- Lệ Thanh Phong nổi danh hiệp đạo, không lẽ cũng không chịu ?
Lệ Thanh Phong bặm chặt môi.
Hoa Như Ngọc thở ra, nói:
- Ba vị thì ra không có ai muốn, thôi thì chuyện hậu sự của cô ta, ta lo vậy.
Y vẫy tay, phía ngoài có hai thiếu nữ mặc áo xanh lách vào, xốc tử thi Phong Tứ Nương lên, nhanh nhẹn đem ra tới cửa, lách người một cái, lại biến mất trong màn đêm.

Hoa Như Ngọc buồn rầu lẩm bẩm một mình:
- Thế thái nhân tình nóng lạnh bất thường, hôm nay mình lo liệu cho cô ta, không biết mai sau, ai sẽ lo cho mình đây ?
Y than thở một hồi, từ từ bước ra, tuy y bước nhẹ nhàng, chỗ y qua, lập tức hiện ra hai hàng dấu chân sâu hoắm dưới đất.
Lệ Thanh Phong vốn đang tính rượt theo, thấy dấu chân, lập tức nhịn lại.
Kim Bồ Tát lắc lắc đầu, lẩm bẩm trong miệng:
- Người này mặt mày đẹp như hoa như ngọc vậy, lòng dạ thì như cọp như beo, thật ta không hiểu hắn lại đây thu xác Phong Tứ Nương làm gì ?
Nhân Thượng Nhân lạnh lùng nói:
- Không chừng hắn muốn đổi món, tính ăn thịt người chết.
Hoa Như Ngọc ăn cả thịt người chết sao ?
Phong Tứ Nương chưa chết, lúc nàng mở mắt ra, gương mặt Tâm Tâm lồ lộ Ở đó.
Bàn tay của Tâm Tâm cũng chẳng bị chặt đi đâu, hai bàn tay cô còn nguyên dạng, không những vậy, còn thuôn dài tú nhã, ngay một điểm thu.
thương cũng không thấy dâu.
Phong Tứ Nương kinh ngạc nhìn cô, hỏi:
- Bàn tay em...
Tâm Tâm nhoẽn miệng cười nói:
- Tay em chẳng đẹp như tay Tứ Nương.
Phong Tứ Nương nói:
- Em vẫn còn hai bàn tay ?
Tâm Tâm nói:
- Trước giờ em vẫn có hai bàn tay.
Phong Tứ Nương thở ra nói:
- Chị tưởng em có tới ba bàn tay đấy.
Tâm Tâm hỏi:
- Làm sao tới ba bàn tay ?
Phong Tứ Nương nói:
- Nếu không phải có ba bàn tay, vậy thì bàn tay bị trúng độc hồi nãy sao không thấy nữa.
Tâm Tâm nhoẽn miệng cười nói:
- Nếu ngay cả một tý độc đó em còn chịu không nổi, dù em có ba chục bàn tay cũng chẳng còn thấy đâu.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Chỉ có một tý độc thôi sao ?
Tâm Tâm đáp:
- Một tý chút xíu nữa là.
Phong Tứ Nương hỏi:

- Nhưng lúc nãy em...
Tâm Tâm nói:
- Lúc nãy em chỉ muốn cho Tứ Nương biết, lão quái vật ấy là hạng người thế nào thôi.
Phong Tứ Nương nhìn dính vào cô ta một hồi lâu, rồi nói:
- Lúc nãy có phải ta đã nói, em nhất định sẽ có một đấng lang quân như ý mình không ?
Tâm Tâm nói:
- Dạ.
Phong Tứ Nương lại thở ra nói:
- Bây giờ, thật tình ta lo dùm cho cái vị lang quân như ý của em, có cô vơ. như em, đàn ông nuốt sao cho trôi ?
Trong phòng trang trí rất hoa lệ và thanh nhã.
Phong Tứ Nương nhìn quanh một lượt, bất giác cất tiếng hỏi:
- Tại sao ta lại đến nơi đây ?
Tâm tâm nói:
- Chúng em khiêng chị đến đây đấy.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Khiêng ta lại ?
Tâm Tâm nói:
- Lúc nãy chị đã chết đi một lần.
Phong Tứ Nương chớp mắt, hỏi:
- Ta chết ra sao ?
Tâm Tâm nói:
- Bộ y phục em đưa cho chị có độc.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Y phục mà hạ độc được sao ?
Tâm Tâm đáp:
- Người khác không làm được, Hoa công tử làm được.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao y muốn hạ độc giết ta ?
Tâm Tâm che miệng cười nói:
- Bởi vì ông ta sợ người ta tranh nhau xé chị ra nhiều mảnh.
Phong Tứ Nương cười khổ nói:
- Lúc nãy lại tranh giành ta thật cũng không ít.
Tâm Tâm nói:
- Nhưng chị chết rồi, bọn người đó còn không muốn đụng vào chéo áo của chị nữa là khác.
Phong Tứ Nương nói:
- Vì vậy, mấy em khiêng ta về đây.

Tâm Tâm dịu dàng nói:
- Chị chết hay sống, chúng em đều lo lắng đầy đủ cho chị.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Các ngươi cứu luôn được cả người chết sao ?
Tâm Tâm đáp:
- Người khác không làm được, Hoa công tử làm được.
Phong Tứ Nương than thở:
- Xem ra cái vị Hoa công tử của các em thật là người có bản sự không nhỏ.
Tâm Tâm thở ra nói:
- Nói thật với chị, em chưa thấy ai bản lĩnh sánh được với ông ta.
Phong Tứ Nương tròng mắt long lanh, hỏi:
- Tại sao em không đưa ta lại gặp y xem ?
Tâm Tâm cười đáp:
- Dù em muốn cản không để chị gặp ông ta, ông ta cũng không chịu.
Bỗng nghe có người từ ngoài rèm cửa nói vào:
- Công tử nhắn lại, Tứ Nương có tỉnh dậy rồi, xin mời ra ngoài tiền đình uống rượu.
Tiền đình trang trí lại càng ra vẻ phú quý đường bệ, y như một cảnh đẹp trong tranh vẽ.
Trên bàn đã bày dọn đầy rượu thịt.
Tâm Tâm nói:
- Hôm nay đồ ăn em chọn đấy, có món Phì Kê Thiêu Áp tử, Vân Phiến đậu hủ nhất phẩm, Yến oa hỏa huân kê ty, Tán ty oa thiêu kê nhất phẩm,...
Cô nói huyên thiên một hơi mấy chục món ăn, chưa nói xong, Phong Tứ Nương nghe muốn sững người ra.
Tâm Tâm lại nói:
- Bàn ăn này em chiếu theo thực đơn trong ngự trù phòng làm ra đấy, không biết ăn có đủ không.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Em còn chưa biết đủ nữa sao ?
Tâm Tâm nói:
- Dạ.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Em coi chị giống ai ? Phật Di Lặc sao ?
Tâm Tâm nhoẽn miệng cười nói:
- Em biết một điều, chắc là chị đói dữ lắm.
Phong Tứ Nương thở ra, cười khổ nói:
- Ta quả thật có đói lắm đấy, có điều bao nhiêu là gà là vịt là cá là thịt, đừng nói ăn, nhìn không đủ no.
Nàng vừa ngồi xuống, bỗng thấy có người vén rèm bước vào.

Ngay Phong Tứ Nương cũng chưa thấy ai đẹp như người đàn ông này... đàn ông nàng đã gặp qua vốn không phải trong số ít.
Hoa Như Ngọc mỉm cười chấp tay làm lễ, xong rồi lại chau mày, hỏi:
- Hôm nay ai chuẩn bị đồ ăn thế ?
Tâm Tâm nói:
- Dạ em.
Hoa Như Ngọc thở ra nói:
- Ngươi thật là thô dã, ngươi bày bao nhiêu đó gà vịt cá thịt ê hề trên bàn, Tứ Nương đừng nói ăn, nhìn không cũng đủ no.
Phong Tứ Nương nhịn không nổi cười nói:
- Không ngờ Hoa công tử lại là tri kỷ của tôi.
Hoa Như Ngọc nói:
- Được một người hồng phấn tri kỹ như Tứ Nương, Hoa Như Ngọc có chết cũng không gì oán hận.
Phong Tứ Nương nhoẽn miệng cười nói:
- Ông không chết đâu, người chết ông còn cứu được, chính ông làm sao chết cho được ?
Hoa Như Ngọc than thở:
- Xem ra con bé Tâm Tâm lại lắm lời nữa.
Phong Tứ Nương nói:
- Nhưng cô bé còn chưa cho tôi biết, nơi đây là đâu.
Hoa Như Ngọc cười nói:
- Tứ Nương lúc trước đến chỗ nào ?
Phong Tứ Nương nói:
- Loạn Thạch Sơn.
Hoa Như Ngọc nói:
- Nơi đây chính là Loạn Thạch Sơn.
Phong Tứ Nương đảo quanh tròng mắt hỏi:
- Loạn Thạch Sơn mà cũng có chỗ đẹp đẻ thế này sao ?
Hoa Như Ngọc cười nụ nói:
- Trước giờ ta không muốn ngược đãi mình quá thôi.
Phong Tứ Nương lại bật cười nói:
- Xem ra không những ông là tri kỹ của tôi, ông còn là người đồng đạo.
Hoa Như Ngọc nói:
- Chỉ cần Tứ Nương đừng coi ta đồng đạo như bọn Kim Bồ Tát là ta mãn nguyện lắm rồi.
Phong Tứ Nương nhìn đăm đăm vào y, một hồi thật lâu, mới cất tiếng hỏi chầm chậm:
- Ông không cùng một bọn với họ ?
Hoa Như Ngọc mỉm cười nói:

- Kim Bồ Tát cốt ý là tiền, Nhân Thượng Nhân và Lệ Thanh Phong thì mạng người, Tứ Nương xem ta có phải là hạng người mưu tài hại mệnh không ?
Phong Tứ Nương cười nói:
- Không giống, nhưng bọn họ tính lấy tiền của ai, lấy mạng của ai ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Tiêu Thập Nhất Lang, đương nhiên là Tiêu Thập Nhất Lang.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Có phải ông vì Tiêu Thập Nhất Lang mà lại đây không ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Không phải.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Thật không phải không ?
Hoa Như Ngọc mỉm cười nói:
- Đừng nói là một Tiêu Thập Nhất Lang, dù có tới mười Tiêu Thập Nhất Lang cũng không làm ta động lòng lại chốn hang hóc chướng khí như thế này.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Cái gì làm ông động lòng ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Một người.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ai ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Nàng.
Phong Tứ Nương lại bật cười, nói:
- Tôi thích đàn ông nói láo, những lời nói láo dù gì cũng làm người ta thư thái trong lòng.
Hoa Như Ngọc lại thở ra nói:
- Tiếc là lần này ta không nói đùa.
Phong Tứ Nương nói:
- Thế sao ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Trừ nàng ra, còn ai trên đời này khiến cho ta phải lại một nơi như thế này.
Phong Tứ Nương trừng mắt nói:
- Hình như tôi không khiến ông phải lại nơi như thế này.
Hoa Như Ngọc nói:
- Tiếc là ta không đến không được.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không đến không được ? Tại sao ?
Hoa Như Ngọc lại thở ra nói:

- Làm chồng mà biết vợ bị nguy cấp, đương nhiên không lại cứu không được.
Phong Tứ Nương bật cười nói:
- Thì ra Hoa đại ca vì Hoa đại tẩu mà phải lại đấy.
Hoa Như Ngọc nói:
- .
Phong Tứ Nương hỏi:
- Hoa đại tẩu của chúng ta, ắt hẳn cũng là một mỹ nhân như hoa tựa ngọc đấy ?
Hoa Như Ngọc gật đầu, cặp mắt nhìn không chớp vào gương mặt Phong Tứ Nương, bỗng nhiên thở ra một hơi, nói:
- Cái vị Hoa đại tẩu này quả nhiên là một mỹ nhân như hoa tựa ngọc, thật tình ta không biết đã tu mấy kiếp mới có được phúc khí thế này.
Phong Tứ Nương nói:
- Do đó, ông phải để ý một chút.
Hoa Như Ngọc hỏi:
- Để ý chuyện gì ?
Phong Tứ Nương nhoẽn miệng cười nói:
- Để ý cặp mắt của ông, nàng ta mà biết ông lom lom nhìn tôi thế này, không chừng ăn phải dấm đấy.
Hoa Như Ngọc nói:
- Không thể nào.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không lẽ cái vị Hoa đại tẩu này trước giờ chưa hề ăn phải giấm ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Nàng thường thường vậy, nhưng nàng nhất định không ăn phải giấm của nàng.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Tại vì, Hoa đại tẩu chính là nàng, mà nàng cũng chính là Hoa đại tẩu.
Phong Tứ Nương ngẫn người ra.
Hoa Như Ngọc mỉm cười nói:
- Thật ra, từ hồi thành thân với nàng đến giờ, ta chưa hề nhìn đến ai khác, bất cứ ai được một người vợ như hoa tựa ngọc như nàng, nhất định không còn để mắt đến ai khác.
Phong Tứ Nương rốt cuộc thở phào một hơi, nói:
- Thì ra tôi là Hoa đại tẩu.
Hoa Như Ngọc nói:
- Nàng vốn là Hoa đại tẩu.

Phong Tứ Nương hỏi:
- Tôi lấy ông hồi nào thế nhĩ ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Không lẽ chính nàng lại quên ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi quên rồi.
Hoa Như Ngọc than thở:
- Thật ra, nàng không nên quên nó, bởi vì, hôm ấy đúng ngay ngày năm tháng năm.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tết Đoan Ngọ ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Đúng vậy, chúng mình thành thân vào ngày tết Đoan Ngọ.
Trái tim của Phong Tứ Nương chìm hẳn xuống.
Đoan Ngọ năm nay trước sau mấy ngày, tâm tình nàng không mấy thoải mái.... mỗi tết Đoan Ngọ, tâm tình của nàng vẫn thế, đo đó, nàng cũng chiếu theo như năm trước, kiếm một chỗ giam mình vào đó.
Mấy hôm đó, chẳng những nàng không đi gặp ai, chẳng ai biết nàng đâu mà đi gặp.
Tự nàng biết mình nhất định không thể nào đã lấy Hoa Như Ngọc, nhưng ngoại trừ nàng ra, chẳng tìm đâu ra người nào chứng minh được chuyện đó.
Hoa Như Ngọc nhìn nàng, nụ cười càng lộ vẻ sảng khoái, y lại nói:
- Lễ thành hôn của mình tuy có chút vội vàng, nhưng cũng đâu vào đó phong quang lắm, chẳng những vậy còn có mai mối chứng nhân, nàng tưởng chối cũng không xong.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên bật cười nói:
- Được kết hôn với một đấng lang quân như ý thế này, tôi sung sướng còn không kịp, tại sao lại phải chối ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Nếu nàng thật tình yêu ta vậy, tại sao đêm động phòng hoa chúc lại rón rén bỏ đi mất tiêu ?
Phong Tứ Nương cười nói:
- Bởi vì tôi cũng quen tật rồi, cứ đến lúc động phòng hoa chúc, tôi phải lén chuồn đi một lần.
Hoa Như Ngọc nói:
- Nhưng bây giờ ta đã tìm ra nàng rồi, ta nhất định sẽ không để nàng chạy đi đâu nữa.
Phong Tứ Nương nhịn không nổi than lên một tiếng nói:
- Tôi biết.
Nàng biết, lần này quả thật không cách nào thoát đi đâu được.

Do đó, nàng bỗng nhiên mơ mơ hồ hồ biến thành vợ của Hoa Như Ngọc, cái chuyện sao mà tuyệt diệu vô cùng thế ?
Bất kể ra sao, Hoa Như Ngọc cũng là một người đàn ông rất dễ nhìn, không những trẻ tuổi giàu có, mà còn ôn nhu chiều chuộng, bất cứ ai lấy hạng đàn ông như y cũng nên cảm thấy sung sướng mới phải, nhưng Phong Tứ Nương hiện tại muốn khóc mà khóc không nổi.
Hoa Như Ngọc còn đang nhìn nàng ra chiều thâm tình vô hạn, làm như hận không thể mau mau bồng cô dâu mới kiều diễm kia vào động phòng hoa chúc ngay bây giờ.
Phong Tứ Nương hận không thể bóp cổ họng cho y chết ngay lúc đó, chi? tiếc là nàng cũng biết, muốn bóp cổ y chết không phải là chuyện dễ dàng.
Hoa Ngư Ngọc mỉm cười dịu dàng nói:
- Ta đã chuẩn bị dâu ra đó phòng hoa chúc rồi đấy.
Phong Tứ Nương nói:
- Sao ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Mấy thứ đồ ăn đó nếu nàng không thích thì mình đi vào động phòng thôi nhé.
Phong Tứ Nương đảo quanh tròng mắt mấy lượt nói:
- Thức ăn ngon như thế, không ăn thật là tiếc.
Quả nhiên nàng bắt đầu ăn uống, không những vậy còn ăn như chưa bao giờ được ăn.
Bởi vì nàng biết, ăn xong lần này, không biết chừng nào mới được ăn lần tới.
Hoa Như Ngọc ngồi bên cạnh vừa cười hì hì vừa nhìn, vừa đợi.
Phong Tứ Nương liếc xéo qua y, nhịn không nổi cười nhạt nói:
- Lấy một người vợ tham ăn như vậy, ông còn cười được sao ?
Hoa Như Ngọc hỏi:
- Tại sao lại cười không được ?
Phong Tứ Nương nói:
- Không lẽ ông không sợ tôi ăn hết của cải ?
Hoa Như Ngọc cười nói:
- Lấy được một người có phúc như nàng, làm sao tôi cùng khổ cho được ?
Phong Tứ Nương thấy ngứa răng quá, thật muốn cắn miếng thịt trong người y ra, nhưng dù nàng có cắn một miếng ra, cũng nuốt không trôi.
Ngay cả một miếng thịt nhỏ nàng cũng không nuốt nổi được nữa, thịt người hay thịt heo cũng chẳng nuốt nổi.
Hoa Như Ngọc hỏi:
- Nàng ăn xong rồi chứ ?
Phong Tứ Nương chỉ còn nước thừa nhận:
- Hôm nay không ngon miệng lắm, ăn ít đi một chút.

Hoa Như Ngọc dịu dàng nói:
- Vậy thì bây giờ...
Phong Tứ Nương lập tức ngắt ngang lời y:
- Bây giờ tôi muốn uống rượu, không lẽ ông không uống với tôi vài ly ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Đương nhiên là ta bồi tiếp nàng.
Ánh mắt của Phong Tứ Nương sáng lên, nàng nói:
- Tôi uống bao nhiêu, ông uống bấy nhiêu ?
Hoa Như Ngọc mỉm cười nói:
- Người ta không đi phục rượu cho tôi say, không lẽ cô dâu ngược lại muốn đi làm chuyện đó ?
Phong Tứ Nương cũng mỉm cười nói:
- Đêm tân hôn, chú rễ nào lại không uống say ?
Nàng cười rõ ràng lộ đầy vẻ ác ý, quả thật nàng muốn đổ rượu cho y say mèm.
Nào ngờ Hoa Như Ngọc bề ngoài có vẻ tú khí như vậy, y uống rượu như hu? chìm.
Hạng người như Phong Tứ Nương, đổ rượu cho đàn ông say không biết đã bao nhiêu lần, nếu tửu lượng nàng không có hạng, không biết đã bị say mấy mươi lượt.... như vậy, y phục của nàng cũng sẽ bị cởi ra không biết sao mà kể.
Nàng uống rượu còn có một cái tài, người ta uống rượu nhiều vào, cặp mắt biến thành lờ đờ mơ hồ, nàng uống càng nhiều, cặp mắt ngược lại càng sáng, chẳng ai biết được nàng có say hay không, do đó, tửu lượng nàng tuy không hạng nhất, cũng ít người dám thi đua uống rượu với nàng.
Nào ngờ Hoa Như Ngọc cũng giống vậy, y càng uống vào nhiều chừng nào, gương mặt y càng lộ vẻ tỉnh táo chừng đó.
Cặp mắt của Phong Tứ Nương đã sáng rực lên như ánh đèn, nàng đang nhìn y lom lom, nhịn không nổi hỏi:
- Ông uống rượu có lần nào say chưa ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Ai uống rượu mà không bị say.
Phong Tứ Nương nói:
- Do đó, ông cũng có lần uống say ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Ta thường say.
Phong Tứ Nương nói:
- Nhưng xem ông uống rượu hình như không giống thường thường bị say.
Hoa Như Ngọc nói:
- Ai nói vậy, năm trước ta có uống say một lần.

Phong Tứ Nương hỏi:
- Năm trước ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Năm năm trước ta cũng có say một lần.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Trong đời ông chỉ say có hai lần vậy thôi ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Hai lần dã quá nhiều rồi.
Phong Tứ Nương thở ra, cười khổ nói:
- Có người một ngày say hai lần cũng không nề hà nhiều.
Hoa Như Ngọc nhẫn nha nói:
- Thật ra ta cũng muốn uống say, khổ nỗi không đủ rượu uống.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Bao nhiêu mới đủ rượu ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Chính ta cũng không rõ, chỉ biết là năm ngoái lần đó, ta chỉ uống có mười hai vò Trúc Diệp Thanh, bèn bất tỉnh nhân sự.
Phong Tứ Nương ngẫn người ra, mười hai vò Trúc Diệp Thanh, dù chi? đem đổ vào trong bồn, cũng mất đi cả nửa ngày.
Hoa Như Ngọc nói:
- Lần này bọn ta lại vội vã, đem theo không nhiều rượu lắm, hình như cộng tất cả chỉ mười hai vò, nếu nàng hiềm còn thiếu, để ta kêu người xuống núi lấy thêm.
Phong Tứ Nương lại thở ra nói:
- Mười hai vò rượu đừng nói uống vào, đem tôi ngâm trong đó cũng đủ dư sức chết đuối.
Hoa Như Ngọc hỏi:
- Nàng còn muốn uống bao nhiêu nữa ?
Phong Tứ Nương đáp:
- Không uống thêm giọt nào nữa.
Cặp mắt của Hoa Như Ngọc đã tít lại như Kim Bồ Tát, y dịu dàng nói:
- Nếu vậy bây giờ...
Phong Tứ Nương bỗng nhiên chồm người lên, nói:
- Bây giờ chúng ta vào động phòng.
Và cứ thế, Phong Tứ Nương đi theo một người đàn ông xa lạ vào động phòng.
Đây là lần đầu tiên nàng vào phòng hoa chúc, nàng vào phòng mà như là một kẻ liệt sĩ sắp xông pha vào chiến trường.
Phòng hoa chúc này xem ra cũng không khác gì những phòng hoa chúc khác, trong phòng nến đỏ đang cháy rực rỡ, trên giường hai chiếc gối thêu

hình đôi uyên ương.
Nhưng cô dâu này lại không giống các cô dâu khác, từ đầu xuống chân nàng không có vẻ gì là một cô dâu mới.
Tâm Tâm nhoẽn miệng cười tươi tắn, cất tiếng ca:
- Kim tiêu lương thần mỹ cảnh (Đêm nay trời thanh cảnh đẹp) Hoa hồng liễu lục thành âm (Hoa thì hồng lá thì xanh rợp thành bóng) Minh niên sinh cá bạn oa oa (Năm sau sinh một đứa bé mủm mỉm) Bao tại hoài lý kiến thân nương (Ôm trong lòng đi gặp mẹ) Phong Tứ Nương bỗng nhiên vỗ tay nói:
- Hát hay quá, cô dâu có thưởng đây.
Tâm Tâm tươi tắn hỏi:
- Thưởng gì vậy ?
Phong Tứ Nương nói:
- Thưởng ngươi một bạt tai.
Nàng thật tình tát cho cô một cái, tiếc là cô bé hồ ly tinh Tâm Tâm đã sớm đề phòng, lùi nhanh lại, còn đóng giùm luôn cửa cho.
Hoa Như Ngọc mỉm cười, nhàn nhã nói:
- Thật ra nàng cũng không cần đuổi cô bé đi, cô bé cũng đi mau.
Phong Tứ Nương cắn môi nói:
- Ai nói tôi không cần phải đuổi cô ả đi, tôi đã nóng ruột lắm rồi.
Hoa Như Ngọc cười tít mắt lại hỏi:
- Nóng ruột gì ?
Phong Tứ Nương cũng tít mắt lại hỏi:
- Ông đoán xem ?
Hình như nàng có vẻ say, bỗng nhiên xoay người lại, ngã xuống chiếc gối có thêu hình uyên ương, nheo nheo mắt nhìn Hoa Như Ngọc, bỗng nhiên lại hỏi:
- Năm nay ông bao nhiêu tuổi ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Hai mươi mốt.
Phong Tứ Nương cười khanh khách lên, nói:
- Tôi mà lấy chồng sớm, không chừng con tôi đã lớn bằng ông.
Câu nói ấy tuy có vẻ không hợp tình cảnh, nhưng lại có một kiểu phong tình nào đó điên đảo người ta.
Hoa Như Ngọc cũng bật cười, nói:
- Ta vốn thích đàn bà hơn tuổi mình, đàn bà lớn tuổi hiểu chuyện phong tình hơn.
Y mỉm cười bước lại chỗ Phong Tứ Nương.
Phong Tứ Nương chớp mắt hỏi:
- Còn ông thì sao ? Ông có hiểu chuyện phong tình không ?
Hoa Như Ngọc đáp:

- Nàng sẽ biết ngay đấy thôi.
Gương mặt của Phong Tứ Nương hình như đỏ lên, nàng đỏ mặt, nhắm mắt lại.
Hơi thở của Hoa Như Ngọc hình như càng lúc càng gần.
Phong Tứ Nương rên rỉ lên một tiếng, dịu dàng gọi:
- Tiểu đệ đệ, chú là tiểu đệ đệ của ta, thơ thơ yêu chú lắm...
Hoa Như Ngọc hình như cũng si mê ra, cười ngớ ngẩn nói:
- Chị yêu em làm sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Ta yêu chú chết đi cho rồi.
Người của nàng bỗng nhiên bật lên khỏi giường, trong chớp mắt đã công ra bảy chưởng, ba cú đá.
Một người dàn ông đang trong chuyện đó, vốn không thể tránh né được, ngay một chiêu cũng không tránh né được.
Nào ngờ Hoa Như Ngọc chẳng có tý gì hôn mê, y thò tay ra, lập tức chụp cứng bàn chân của Phong Tứ Nương, bàn tay thò ra nhanh quá.
Phong Tứ Nương chỉ thấy đáy bàn chân tê dại, bao nhiêu sức lực trong người, bỗng nhiên trào hết từ đáy bàn chân ra.
Hoa Như Ngọc cởi chiếc hài cho nàng, vỗ về vào lòng bàn chân, mỉm cười nói:
- Hai bàn chân đẹp làm sao.
Phong Tứ Nương mềm cả người ra, có người đàn bà nào không sợ bị nhột dưới chân.
Nàng bỗng nhiên nhớ lại có lần vì Cát Lộc Đao, bị lọt vào tay Độc Tý Ưng Vương Tư Không Thự, cái lão quái vật tàn phế ấy cũng cởi chiếc hài của nàng ra, không những vậy còn đưa râu lại ngọ ngoạy dưới bàn chân nàng.
Hoa Như Ngọc tuy không có râu, nhưng hai bàn tay của y so với râu còn muốn chết người, bàn tay của y ít nhất còn linh động hơn râu nhiều.
Lần ấy Tiêu Thập Nhất Lang đã lại cứu nàng, lần này thì sao nhĩ ? Chỉ có trời mới biết Tiêu Thập Nhất Lang hiện giờ đang ở đâu.
Phong Tứ Nương tức quá muốn khóc lên, nhưng lại bị nhột quá muốn cười, nàng khóc cũng không được, cười cũng không được, nhịn không nổi la lối lên.
Hoa Như Ngọc thì cứ mỉm cười như không, nói:
- Nàng la lên om sòm như vậy, bên ngoài người ta nghe, nàng xem người ta sẽ nghĩ sao ?
Phong Tứ Nương quả nhiên không dám la lên nữa, cắn chặt răng nói:
- Cho là ta phục ngươi rồi đấy, ngươi thả ta ra được không ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Không được.

Phong Tứ Nương hỏi:
- Ngươi.... ngươi muốn làm gì ?
Hoa Như Ngọc hỏi lại:
- Nàng đoán xem ?
Phong Tứ Nương không dám đoán, nàng không dám cả nghĩ tới.
Hoa Như Ngọc nói:
- Thật ra ta đã biết nàng nhất định muốn giở trò ra, ta đang chờ đó, không ngờ nàng nhẫn nhịn cho được đến bây giờ.
Y thở nhẹ một hơi, nói:
- Tiếc là nàng xuất thủ bây giờ cũng còn hơi sớm tý đỉnh nhĩ.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ta xuất thủ lúc nào mới là phải ?
Bây giờ nàng chỉ hy vọng khiến cho y nói thêm vài câu.
Hoa Như Ngọc nói:
- Nàng nên chờ ta lên giường đã.
Phong Tứ Nương thở ra, nàng vẫn biết quả thật mình phải chờ cho đến lúc đó, nàng cũng biết cơ hội lúc đó so ra có triển vọng hơn nhiều, tiếc là nàng quá sợ hãi, nàng sợ đàn ông rớ vào người mình.
Nàng xem ra có vẻ như một người dàn bà dễ dải, thật ra nàng chưa hề có người đàn ông chân chính nào đụng chạm tới.
Hoa Như Ngọc than thở một hồi, nói:
- Do đó có thể thấy rằng nàng chưa phải là một người đàn bà chân chính lợi hại.
Phong Tứ Nương nói:
- Nhưng ngươi là một người đàn ông chân chính lợi hại.
Hoa Như Ngọc mỉm cười nói:
- Không sai tý nào.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Vì chuyện này, ngươi đã xếp đặt mất bao lâu ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Đã hai ba tháng nay.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ngươi biết mỗi tết Đoan Ngọ ta sẽ kiếm chỗ nào giam kín mình vào, do đó mới nói là đã thành hôn với ta vào ngày tết Đoan Ngọ ?
Hoa Như Ngọc cười nói:
- Do đó nàng có muốn chối cũng không xong.
Phong Tứ Nương nói:
- Ngươi cũng biết ta đã từng chạy trốn khỏi phòng hoa chúc.
Hoa Như Ngọc nói:
- Chuyện này cũng vô số người biết, do đó, lần này nàng muốn chối, ta cũng

có thể nói được là nàng lại nổi chứng cũ.
Y mỉm cười lại nói tiếp:
- Ta còn có thể nói là, nàng đã tính thành hôn với ta, nhưng vừa nghe có tin tức Tiêu Thập Nhất Lang, lập tức lại hối hận.
Phong Tứ Nương nói:
- Do đó, ta có muốn phủ nhận chuyện này, nhất định chẳng có ai tin vào.
Hoa Như Ngọc cười nói:
- Do đó, số nàng đã chú định s»n, nàng phải là vợ của ta.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Nhưng.... nhưng tại sao ngươi đi làm chuyện này làm gì ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Bởi vì ta yêu nàng.
Phong Tứ Nương nói:
- Nếu ngươi thật tình yêu ta, ngươi không nên đối xử ta như vậy.
Hoa Như Ngọc nói:
- Chính vì ta yêu nàng thật tình, mới đối xử như thế này với nàng.
Phong Tứ Nương nói:
- Ngươi.... không lẽ ngươi tính.... tính...
Câu nói còn lại, nàng không dám mở miệng nói hết.
Hoa Như Ngọc đang cởi áo nàng ra.
Nàng nhịn không nổi lại la lối lên.
Hoa Như Ngọc thở ra nói:
- Thảo nào mà người ta nói động phòng như là nơi giết heo, nàng la như vậy có khác gì là heo bị giết.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ngươi.... ngươi dám cởi y phục ta ra ?
Hoa Như Ngọc dịu dàng nói:
- Không những ta cởi y phục cho nàng, ta còn cởi sạch ra.
Phong Tứ Nương ngay cả la cũng la không nổi nữa, nàng bỗng nhiên phát hiện ra, toàn thân của mình trên dưới đã trần trụi trước mặt Hoa Như Ngọc, cả người nàng bỗng trở nên khẩn trương nổi cả da gà lên.
Hoa Như Ngọc nhìn nàng, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng, y mỉm cười hỏi:
- Nàng gay cấn gì vậy ?
Phong Tứ Nương cắn chặt răng, toàn thân run rẩy không ngớt.
Hoa Như Ngọc nói:
- Ta biết lúc trước có người đã từng thấy nàng tắm, lúc ấy hình như nàng không khẩn trương tý nào.
Hoàn cảnh đó dĩ nhiên là không đồng dạng với bây giờ, dĩ nhiên là y biết, những tên đó chẳng qua nhìn được vài lần, nhưng y thì...
Phong Tứ Nương hằn học nói:

- Bây giờ ta đã cho ngươi thấy rõ ràng rồi, ngươi còn muốn gì nữa ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Đây là phòng hoa chúc, nàng là cô dâu, ta là chú rễ, nàng phải biết ta muốn làm gì chứ.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Thật tình ngươi muốn lấy ta ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Đương nhiên.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không lẽ.... không lẽ ngươi còn chưa nhận ra, ta đã là bà già sao ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Ta nhìn không ra, ta chỉ thấy nàng như là một tiểu cô nương mới mười sáu mười bảy tuổi.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên phát hiện ra, bàn tay của y đang đặt lên đùi nàng, không những vậy còn đang nhẹ nhàng di động, bàn tay của y vừa nhẹ vừa mềm.
Phong Tứ Nương cảm thấy toàn thân mình mềm nhũn ra, vừa nóng vừa mềm, rốt cuộc nàng là một người đàn bà, là một người đàn bà ba mươi lăm tuổi.
Hoa Như Ngọc nhìn nàng, mỉm cười nói:
- Nàng xem ra có vẻ khẩn trương quá, không lẽ trước giờ chưa có người đàn ông nào đụng vào người nàng ?
Phong Tứ Nương cắn chặt răng, nước mắt trào ra hai bên má.
Hoa Như Ngọc càng cười đắc ý, nói:
- Thì ra quả thật chưa có người đàn ông nào đụng tới nàng, lấy được người đàn bà như nàng, ta quả là người có phúc...
Người của y đã bò xuống.
Phong Tứ Nương nhắm chặt mắt lại, ứa nước mắt nói:
- Ngươi sẽ có ngày hối hận, sẽ có ngày...
Đấy vốn là lời uy hiếp, hăm dọa, rất tiếc giọng nói của nàng mềm xèo, dù đàn bà có ương ngạnh đến đâu, tới giờ phút này, cũng đều phải biến thành mềm xèo, huống gì, Hoa Như Ngọc rốt cuộc cũng là người đàn ông rất đẹp trai.

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 4
Không rời một bước

Đàn bà gặp phải chuyện không làm gì được, đành phải chấp nhận mệnh vận của mình, bây giờ nàng cũng chuẩn bị chấp nhận số mệnh của mình.
Nào ngờ Hoa Như Ngọc bỗng nhiên thở ra một hơi, nói:
- Khỏi cần phải chờ đến sau này, bây giờ ta đã hối hận rồi.
Phong Tứ Nương nhịn không nổi hỏi:
- Ngươi hối hận chuyện gì ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Hối hận tại sao ta không phải là đàn ông.
Phong Tứ Nương lại ngẫn người ra.
Hoa Như Ngọc nhè nhẹ thở ra, nhè nhẹ xoa trên người nàng, nói:
- Ta bây giờ mà là đàn ông, còn gì sung sướng hơn.
Phong Tứ Nương rốt cuộc cũng la lối lên:
- Ngươi.... ngươi cũng là đàn bà ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Nàng có muốn ta cởi đồ cho nàng xem không ?
Phong Tứ Nương tức quá đỏ cả mặt lên:
- Ngươi.... ngươi.... ngươi gặp phải quỹ sao.
Hoa Như Ngọc bật cười lên hích hích, nói:
- Ta là đàn bà, tại sao nàng tức giận quá như vậy, có phải nàng thất vọng lắm phải không ?
Bàn tay của nàng ta còn đang di động, Phong Tứ Nương đỏ mặt nói:
- Bỏ bàn tay của ngươi ra mau.
Hoa Như Ngọc cười ngặt nghẻo nói:
- Ta mà là đàn ông, nàng có bảo ta bỏ tay ra không ?
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ngươi có phải gặp quỹ sống không.
Hoa Như Ngọc cười lớn.
Phong Tứ Nương hằn học nói:
- Ta hỏi ngươi, ngươi là đàn bà, tại sao còn đi làm chuyện như vậy ?
Hoa Như Ngọc cười nói:
- Bởi vì ta yêu nàng.
Bàn tay nàng ta còn chưa chịu bỏ ra, nàng ta cười nói:
- Cỡ người có mãnh lực thu hút như nàng, đàn ông hay đàn bà đều phải yêu.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Bàn tay của ngươi có bỏ ra không thì bảo ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Ta cứ để đó thì sao, đừng quên nàng là vợ của ta, rốt cuộc số mệnh của nàng đã chú định phải là vợ của ta, nàng có muốn chối cũng chối không xong.
Phong Tứ Nương thở ra, nàng bỗng nhiên phát hiện ra một chân lý.

Đàn bà dù có lấy người đàn ông nào, ít nhất còn hơn là lấy một người đàn bà nhiều.
Đàn bà mà lấy đàn bà mới là chuyện chân chính chết người.
Bây giờ, ngay cả cái phòng hoa chúc xem ra chẳng còn giống phòng hoa chúc. Phong Tứ Nương bỗng nhiên nói:
- Ngươi thật tình còn tính lấy ta ?
Hoa Như Ngọc cười nói:
- Đương nhiên.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Rốt cuộc ngươi vì chuyện gì vậy ?
Hoa Như Ngọc chớp mắt nói:
- Ta nói thật cho nàng nghe, được không ?
Phong Tứ Nương nói:
- Đương nhiên là được.
Hoa Như Ngọc nói:
- Bây giờ nàng là vợ của ta, ít nhất cũng không thể đi lấy người khác.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Người khác là người nào ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Tiêu Thập Nhất Lang! Đương nhiên là Tiêu Thập Nhất Lang!
Phong Tứ Nương lập tức sa sầm nét mặt nói:
- Ngươi không muốn ta lấy Tiêu Thập Nhất Lang ?
Hoa Như Ngọc nói:
- .
Phong Tứ Nương hỏi:
- Có phải là ngươi muốn mình lấy y không ?
Hoa Như Ngọc cười lên một tiếng, nói:
- Ta đã là chồng của nàng, dĩ nhiên không thể còn lấy ai khác.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không lẽ người vì người khác ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- .
Phong Tứ Nương hỏi:
- Người khác này là ai ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Nàng chắc phải biết.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Thẩm Bích Quân ?
Hoa Như Ngọc thở ra nói:
- Ta thấy nàng ta thật tội nghiệp quá, Tiêu Thập Nhất Lang mà lấy nàng,

chắc nàng ta phát điên lên quá.
Phong Tứ Nương cười nhạt nói:
- Thật ra người hà tất phải lo lắng, dù cho đàn ông trên thiên hạ chết hết, ta cũng chẳng thèm lấy y.
Hoa Như Ngọc hỏi:
- Nàng nói thật đấy chứ ?
Phong Tứ Nương chẳng nói được ra lời, nàng biết đàn bà nói dối, chỉ gạt được đàn ông.
Trước mặt hạng người đàn bà như Hoa Như Ngọc, nàng nói cách gì cũng vô dụng thôi.
Hoa Như Ngọc lại thở ra nói:
- Bất kể ra sao, nàng biết Tiêu Thập Nhất Lang muốn ước hẹn nàng đến nơi này, nàng lập tức lại nơi này.
Phong Tứ Nương lạnh lùng nói:
- Ngươi chẳng vì Tiêu Thập Nhất Lang là gì ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Loạn Thạch Sơn vốn là nơi hoang vu vắng vẻ, tuy là tổng đà của quần đạo Quan Trung, tối đa cũng chỉ là một cái sào huyệt trộm cướp, nhưng hiện giờ nơi đây có rất nhiều nhân vật siêu quần tìm lại.
Phong Tứ Nhân hỏi:
- Cái tên quái vật ngồi trên mũ người khác, không lẽ cũng là một nhân vật siêu quần ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Bất cứ kẻ nào nhẫn tâm chặt đi hai chân một tay của mình cũng đáng là một nhân vật siêu quần.
Phong Tứ Nương không thể không thừa nhận, cái gã Nhân Thượng Nhân quả thật có thá. Kẻ có thá nhất định là kẻ mạnh.
Hoa Như Ngọc nói:
- Lệ Thanh Phong cũng giống Nhân Thượng Nhân, tìm đến đây vì cái đầu của Tiêu Thập Nhất Lang.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Lệ Thanh Phong với Tiêu Thập Nhất Lang có thù hận ra sao ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Lệ Thanh Phong là cha của Lệ Cương, Lệ Cương chết dưới tay Tiêu Thập Nhất Lang.
Phong Tứ Nương tỉnh ngộ nói:
- Thảo nào mà Lệ Cương không bao giờ thổ lộ gia thế của mình, thì ra cha hắn là một tên độc hành đại đạo.
Hoa Như Ngọc cười nhạt nói:
- Nhưng cha hơn con quá xa.

Phong Tứ Nương cũng thừa nhận:
- Lệ Thanh Phong ít nhất chẳng phải là ngụy quân tử.
Hoa Như Ngọc nói:
- Kim Bồ Tát đến đây, cũng không có hảo ý gì, trừ bọn họ ra, những người không có hảo ý còn nhiều lắm, chỉ có ta là khác bọn họ.
Phong Tứ Nương lạnh lùng nói:
- Không lẽ ngươi là người tốt sao ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Ta vốn là một người tốt.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Người tốt bụng như ngươi đến đây có chuyện gì ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Người tốt bụng đương nhiên lại đây làm chuyện tốt.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Làm chuyện gì tốt ?
Hoa Như Ngọc không trả lời trực tiếp câu hỏi, ngược lại còn hỏi:
- Nàng đến đây làm gì ?
Phong Tứ Nương nói:
- Ngươi đã biết rành rành Tiêu Thập Nhất Lang ước hẹn ta ở đây.
Hoa Như Ngọc nói:
- Có phải chính y hẹn với nàng ?
Phong Tứ Nương nói:
- Không phải.
Từ hồi chia tay y hôm đó đến giờ, nàng chưa hề gặp lại Tiêu Thập Nhất Lang bao giờ.
Hoa Như Ngọc nói:
- Nàng chẳng qua chỉ nghe người khác nói, y nhắn tin trong giang hồ, muốn nàng lại đây gặp y thế thôi.
Phong Tứ Nương nói:
- Bởi vì y cũng tìm không ra ta, hai năm nay, chúng ta mất liên lạc với nhau.
Hoa Như Ngọc nói:
- Đã vậy, làm sao nàng biết nhắn tin là thật hay giả ?
Phong Tứ Nương thở ra, quả thật nàng không biết.
Chẳng qua nàng chỉ lại đây xem có may mắn hay không vậy thôi.
Hoa Như Ngọc nói:
- Không chừng có người cố ý phao tin, dụ nàng lại đây, sau đó dùng nàng làm mồi nhữ Tiêu Thập Nhất Lang.
Phong Tứ Nương cười khổ nói:
- Bây giờ ngồi nghĩ đi nghĩ lại, quả thật ta bị người ta gạt.
Hoa Như Ngọc thở ra nói:

- Mỗi người ai cũng có lúc bị gạt, do đó, không phải chỉ có nàng là người bi. gạt.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Trừ ta ra còn ai nữa ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Thẩm Bích Quân.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Nàng ta cũng lại đây sao ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Nàng ta nhất định lại đây.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không lẽ nàng ta không ở cùng chỗ với Tiêu Thập Nhất Lang sao ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Không, hai năm nay, nàng ta cũng như nàng, cứ mãi đi tìm Tiêu Thập Nhất Lang.
Phong Tứ Nương chau mày hỏi:
- Không phải Tạ Thiên Thạch vì nhìn nàng mấy lần mà bị chọc mù mắt đó sao ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Người đàn bà Tạ Thiên Thạch nhìn đó, không phải là Thẩm Bích Quân.
Phong Tứ Nương cắn môi cười nhạt nói:
- Cái gã này xem ra vẫn còn có số đào hoa.
Hoa Như Ngọc nói:
- Vì vậy, sớm muộn gì đời y cũng khốn nạn.
Phong Tứ Nương nhịn không nổi than thở:
- Y đã khốn nạn một đời rồi chứ gì.
Hoa Như Ngọc nói:
- Nhưng lần này Thẩm Bích Quân lại khốn khổ hơn y.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Thế nào ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Muốn câu con cá lớn, phải lấy Thẩm Bích Quân ra làm mồi, đương nhiên là thích hợp.
Phong Tứ Nương cười khổ nói:
- Quả nhiên mồi khốn nạn hơn cá.
Hoa Như Ngọc nói:
- Đúng vậy, cá còn chưa đớp, mồi đã phải bị móc vào lưỡi câu.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Nàng ta đã bị móc vào lưỡi câu sao ?
Hoa Như Ngọc than thở:

- Nào chỉ có một lưỡi, nàng ta đã bị móc vào hai lưỡi câu rồi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Hai lưỡi câu ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Hai lưỡi câu lớn.
Phong Tứ Nương nói:
- Lưỡi câu phải lớn mới câu được cá lớn.
Hoa Như Ngọc than:
- Thẩm Bích Quân tuy bị họ móc cứng vào lưỡi câu, chính nàng lại không hay biết gì.
Phong Tứ Nương liếc xéo qua nàng ta hỏi:
- Xem chừng ngươi quan tâm đến chuyện của nàng ta lắm ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Ta là người tốt bụng.
Phong Tứ Nương nói:
- Người tốt có lúc cũng có ác ý.
Hoa Như Ngọc bật cười hỏi:
- Nàng đang ăn phải giấm ?
Phong Tứ Nương không cười, nàng nói:
- Chẳng qua ta có tý thắc mắc vậy thôi.
Hoa Như Ngọc nói:
- Thật ra, không những ta quan tâm đến nàng ta, ta cũng rất quan tâm đến Tiêu Thập Nhất Lang.
Phong Tứ Nương nói:
- Sao ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Do đó, ta hy vọng nàng giúp đở ta, gỡ Thẩm Bích Quân ra khỏi lưỡi câu, nếu cần câu không còn mồi, cá cũng chẳng mắc phải lưỡi câu.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao ta đi giúp ngươi ? Không chừng người cũng là ngư ông nhĩ ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Nàng phải tin ta mới phải.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao ?
Hoa Như Ngọc nhoẽn miệng cười nói:
- Tại vì ta là chồng nàng, một người đàn bà ngay cả chồng còn không tin, còn tin ai bây giờ ?
Phong Tứ Nương nhìn nàng ta, rốt cuộc thở ra một hơi nói:
- May mà ngươi là đàn bà, không thì ta mà không chết mê chết mệt vì ngươi cũng là chuyện lạ.

Hoa Như Ngọc cười nói:
- Bây giờ ta làm nàng mê mệt đây.
Ngón tay của nàng ta đang mó máy, bàn tay của nàng ta mó máy thật muốn chết người.
Phong Tứ Nương cảm thấy toàn thân xương cốt như muốn mềm ra, nhịn không nổi la toáng lên:
- Ngươi mà không bỏ cái bàn tay quỹ của ngươi ra, ta sẽ.... ta sẽ...
Hoa Như Ngọc cười ngặt nghẽo hỏi:
- Nàng sẽ làm gì ?
Phong Tứ Nương lấy sức cắn chặt răng nói:
- Ta sẽ kiếm cái sừng cho ngươi đội vào đấy.
Bây giờ Hoa Như Ngọc lại mặc vào người bộ y phục hoa lệ như đế vương của nàng ta, bộ y phục làm cho nàng ta thay đổi toàn diện, mặt mày sáng rỡ, siêu quần thoát tục, như một con chim khổng tước xòe cánh lượn quanh.
Nàng ta ngắm mình trong gương đồng, hết quay qua bên trái, lại quay qua bên phải, hiển nhiên rất thỏa mãn với nghi biểu của mình trong gương.
Phong Tứ Nương nhịn không nổi cười nói:
- Thảo nào mà người ta đều nói đàn bà thích soi gương, nhất là mới mặc một bộ đồ mới vào.
Hoa Như Ngọc cũng cười nói:
- Đấy là cái tật không chừa của ta, cơm có thể nhịn được, áo quần đẹp không thể không mặc.
Nàng ta lại giải thích thêm:
- Bởi vì, nhiều người nhìn y phục trước, rồi mới nhìn người sau.
Phong Tứ Nương nói:
- Người khác chỉ cố nhìn y phục của ngươi, do đó thường thường quên mất không nhìn cho rõ ngươi rốt cuộc là đàn ông hay đàn bà.
Hoa Như Ngọc cười nói:
- Đúng không sai tý nào, do đó, tuy có người thấy ta có chỗ rất giống đàn bà, nhưng trước giờ chưa ai nghĩ ra rằng, ta chính là đàn bà.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Nhưng tại sao ngươi cứ ăn mặc như đàn ông làm gì vậy ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Bởi vì, ta thích đàn bà, mà đàn bà thì cứ thích đàn ông.
Phong Tứ Nương cười hỏi:
- Bình thường ngươi đi ngủ, cũng ăn mặc chỉnh tề như thế này sao ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Lúc ta đi ngủ cũng cởi hết đồ ra, nhưng hiện tại, ta chưa tính đi ngủ.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Bây giờ không lẽ còn chưa phải giờ đi ngủ ?

Hoa Như Ngọc đáp:
- Chưa phải.
Phong Tứ Nương nhìn nàng ta bằng đuôi mắt:
- Ngươi còn tính làm chuyện gì ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Đi làm khách.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Bây giờ là nửa đêm, còn ai mời khách bây giờ ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Nơi đây, ban ngày mới đi ngủ.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Người chỗ này đều là thứ mèo hoang sao ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Bởi vì, ban ngày họ không gặp mặt người ta.
Phong Tứ Nương đảo quang tròng mắt hỏi:
- Có phải ngươi cũng muốn ta đi theo với ngươi ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Vợ chồng mới lấy nhau, dĩ nhiên là không rời xa nhau một bước, huống gì, người mời lại là bạn quen của nàng.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Bạn quen của ta ? Kim Bồ Tát ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Không phải.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không phải y còn ai nữa ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Nơi đây là địa bàn của mười ba trại Quan Trung, người mời, dĩ nhiên là chủ nhân của nơi này.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Khoái Đao Hoa Bình ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Đúng rồi.
Phong Tứ Nương nói:
- Nhưng hai bàn tay của y hình như đã bị chặt mất.
Hoa Như Ngọc cười một tiếng nói:
- Người không có tay, cũng mời khách được kia mà.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Y còn tâm tình đi mời khách ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Bất kể ra sao, trên thiệp mời có tên y ở đó.

Phong Tứ Nương nói:
- Xem ra, tối đa là tên của y nằm trên thiệp thế thôi, sau lưng nhất định còn có người khác.
Hoa Như Ngọc than thở:
- Nàng thật là con quỹ tinh linh.
Phong Tứ Nương chăm chú nhìn nàng ta hỏi:
- Ngươi sau lưng là ai ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Là ta.
Phong Tứ Nương mỉm cười, nói:
- Ta biết ngay là ngươi, nếu không phải ngươi mời khách, còn ai mời cho được ngươi ?
Hoa Như Ngọc thở ra nói:
- Một người đàn bà muốn được đàn ông yêu mến thì phải hồ đồ chút đỉnh.
Phong Tứ Nương nhoẽn miệng cười hỏi:
- Trừ ngươi ra, còn có ai nữa ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Nếu là người tại đây, hình như ai y cũng mời.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Nhân Thượng Nhân, Lệ Thanh Phong, Kim Bồ Tát, bọn họ đều đến cả ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Nhất định là tới.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Bởi vì tối nay còn có một vị khách rất đặc biệt.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ai ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Thẩm Bích Quân.
Phong Tứ Nương ngẫn người, thở phào một hơi dài nói:
- Xem ra bữa tiệc tối nay nhất định nhiệt náo vô cùng.
Ánh mắt của Hoa Như Ngọc lộ một nụ cười kỳ quái, nàng ta chầm chậm nói:
- Nhất định là nhiệt náo lắm...
Trong Khoái Tụ đường, đèn đuốc sáng trưng.
Khoái Đao Hoa Bình mặc một chiếc áo choàng màu đỏ tươi, ngồi trên chiếc giao kỷ phủ da hổ đặt ở giữa, gương mặt trắng bệch đến dễ sợ.
Y ngồi đó không động đậy, tựa như một người đang ngồi ở thế giới nào khác, gương mặt trắng bệch của y, hoàn toàn không có một biểu tình, người ta đi qua đi lại trước mặt y, hình như y không trông thấy ai.

Y xem ra không có vẻ là một người chủ hiếu khách, những người khách xem ra cũng không thấy vui vẻ cởi mở.
Trừ Kim Bồ Tát ra, gương mặt người nào cũng rất khó coi, Nhân Thượng Nhân vẫn cứ đứng trên đầu gã đại hán, Lệ Thanh Phong thì nắm chặt cây Kim Bội cung, hình như chuẩn bị ra tay bất kỳ lúc nào.
Không ai mở miệng, cũng không ai qua lại khách sáo với chủ nhân.
Bọn họ không phải vì chủ nhân mà lại, bọn họ cũng không dấu diếm điểm đó.
Đại sảnh đáng lý ra phải nhiệt náo lắm, nhưng bây giờ trông có vẻ lạnh băng băng như nhà mồ.
Sau đó Phong Tứ Nương và Hoa Như Ngọc bỗng nhiên xuất hiện, tựa như trong bầy gà, bỗng nhiên có một cặp khổng tước bay ra.
Bất kỳ ở trong yến tiệc nào, Phong Tứ Nương vẫn là người khách rất nổi bật.
Tối nay, nàng lại đặc biệt rực rỡ hẳn lên, không ai nhìn ra nàng đã ba mươi lăm tuổi đầu, và đã chết qua một lần.
Thấy mặt nàng, cặp lông mày của mỗi người hình như bỗng nhướng lên cao hai tấc, cặp mắt cũng mở to gấp bội.
Được thấy chính mắt một người đã chết đi rồi còn sống lại bước vào, cái thứ kinh nghiệm ấy quả thật là hiếm có vô cùng.
Phong Tứ Nương đảo quanh tròng mắt, nhoẽn miệng cười tươi nói:
- Chưa gặp nhau mới nửa ngày, các vị không nhận ra tôi rồi sao ?
Kim Bồ Tát rốt cuộc ho lên một tiếng, hình như bỗng nhiên trúng phải gió.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ông bệnh à ?
Kim Bồ Tát gượng cười nói:
- Nếu tôi bệnh, chắc là bệnh tương tư quá, mỗi lần tôi gặp cô là y như bi. như vậy.
Phong Tứ Nương cười nói:
- Lần sau xin ông vạn lần đừng bị cái chứng bệnh ấy nữa, nếu không, tiên sinh của tôi ghen đấy.
Kim Bồ Tát ngớ ngẩn hỏi:
- Tiên sinh của cô ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tiên sinh có nghĩa là chồng đấy, ông không hiểu sao ?
Kim Bồ Tát nói:
- Cô.... cô lấy chồng rồi ?
Phong Tứ Nương nói:
- Đàn bà ai cũng có lúc lấy chồng.
Kim Bồ Tát nhịn không nổi hỏi:
- Cô lấy ai ?

Hoa Như Ngọc nói:
- Ta.
Kim Bồ Tát ngẫn người ra. Mỗi người ở đó cũng ngẫn người ra.
Phong Tứ Nương ngẫng đầu nhìn Nhân Thượng Nhân mỉm cười nói:
- Bây giờ tôi ông hòa nhau rồi.
Nhân Thượng Nhân hỏi:
- Hoà nhau chuyện gì ?
Phong Tứ Nương nói:
- Bây giờ tôi cũng đã chết qua một lần.
Nhân Thượng Nhân hình như cũng bắt đầu muốn ho lên.
Phong Tứ Nương cười nói:
- Chết và lấy chồng, vốn là hai kinh nghiệm rất khó kiếm, thế mà trong một ngày tôi có được cả hai, các vị có thấy kỳ lạ không ?
Trong một ngày mà được hai thứ kinh nghiệm như vậy, thế gian này chưa chắc đã có bao nhiêu người.
Phong Tứ Nương đi lại trước mặt Hoa Bình, mỉm cười nói:
- Hai năm rồi chưa gặp nhau.
Hoa Bình từ từ gật gật đầu, nói:
- Hai năm, tròn hai năm.
Phong Tứ Nương nói:
- Tính ra, chúng ta đã bạn bè với nhau được hơn mười năm rồi đó.
Hoa Bình lạnh lùng nói:
- Ta không phải bạn bè của cô, ta không có bạn bè.
Phong Tứ Nương nói:
- Dù anh không còn tay nào, cũng còn có thể có bạn bè, không có tay, còn sống được qua ngày, không có bạn bè, mới thật tình sống không nổi.
Gương mặt của Hoa Bình nhăn nhúm lại, y bỗng nhiên đứng bật dậy, xông ra ngoài một mạch không thèm quay đầu.
Y vốn là người không tiếp nhận được sự đồng tình của người khác.
Phong Tứ Nương buồn rầu thở ra một tiếng, nàng quay đầu lại, tính tìm gã cụt chân, vừa rồi nàng thấy y ngồi sau lưng Nhân Thượng Nhân, nàng tính nhìn xem y rốt cuộc là ai, nhưng hiện giờ y đã biến đi đâu mất.
- Tại sao y cứ muốn tránh né mình, tại sao y không dám nhìn mặt mình ?
Phong Tứ Nương không nghĩ thêm nữa, cũng chẳng thể nghĩ thêm được gì.
Nàng và Hoa Như Ngọc vừa ngồi xuống, lập tức thấy Thẩm Bích Quân.
Lần đầu tiên nàng gặp Thẩm Bích Quân, nàng đã có cảm giác nàng là người ôn nhu nhất, mỹ lệ nhất, phong độ nhất trong những người đàn bà mình đã gặp. Bây giờ nàng vẫn có cảm giác đó.
Nhưng Thẩm Bích Quân đã có vẻ gì biến đổi, trầm tĩnh hơn, ưu lự hơn, và cũng tiều tụy ra một chút. Chẳng qua, những điểm biến đổi ấy chỉ làm cho

nàng thêm xinh đẹp, cái đẹp làm say đắm lòng người.
Cặp mắt của nàng vĩnh viễn trong suốt, nhu hòa, giống như dòng nước chảy êm trong gió nhẹ ngày xuân, mái tóc nàng đen nhánh mềm mại, eo lưng nàng cũng mềm mại như nhành liễu lay động trong gió xuân.
Nàng không phải là hạng đàn bà làm sôi động đàn ông khi họ nhìn nàng, bởi vì, bất kỳ người đàn ông nhìn nàng, cũng bất giác quên đi mọi điều.
Bây giờ nàng đang bước chầm chậm vào.
Nàng không làm bộ, nhưng mỗi cử động của nàng đều bộc lộ phong cách thanh nhã và ưu mỹ.
Nàng mặc một bộ đồ không đặc biệt hoa lệ, cũng không trang điểm gì trên người, bởi vì, những thứ ấy đối vơi nàng đều có vẻ dư thừa.
Bất kỳ bao nhiêu thứ trân châu trang sức, không chia đi được một phần bản thân rực rỡ vốn có của nàng.
Bất kỳ bao nhiêu phấn son trang điểm, không tăng thêm được cho nàng một phần mỹ lệ.
Một người đàn bà khả ái như nàng, tại sao lại chịu một số phận bạc bẻo như thế ?
Thình lình, tất cả mọi người trong sảnh đường đều như ngừng cả hơi thơ? lại.
Đấy chính là đệ nhất mỹ nhân của vũ lâm, Thẩm Bích Quân. Bọn họ rốt cuộc đã gặp mặt Thẩm Bích Quân.
Những chuyện liên quan về nàng và Tiêu Thập Nhất Lang, đầy bi thảm và mỹ lệ, bọn họ đã nghe qua không biết bao nhiêu lần.
Bây giờ con người của nàng đang đứng trước mặt họ. Bọn họ muốn nhìn thêm cho rõ, mà không dám.
Đấy không phải là bọn họ sợ đường đột giai nhân, mà vì sau lưng nàng còn có hai cặp mắt sắc bén như đao.
Thẩm Bích Quân không lại đây một mình. Sau lưng nàng còn có hai người.
Hai lão già ốm o, cao nhòng, như hai cây sậy.
Chiếc trường bào trên người hai lão xem ra rất hoa lệ mới mẻ, một đỏ hồng một xanh lục, đỏ hồng như anh đào, xanh lục như ba tiêu.
Gương mặt họ xem ra mệt mỏi vô cùng, tóc tai đều đã bạc phếu, nhưng hai lão vừa bước vào đại sảnh, mọi người bỗng nhiên cảm thấy có một luồng sát khí bức vào người mình. Thần binh lợi khí, phải có sát khí.
Những tay cao thủ võ lâm trong mình có tuyệt kỹ, xem mạng sống con người như rơm rác, quanh người cũng có mùi sát khí.
Bất kỳ ai cũng ngấm ngầm cảm thấy ra, hai lão này một đời đã từng sát hại không biết bao nhiêu sinh mạng.
Thấy hai lão này, Lệ Thanh Phong là người đầu tiên biến sắc.
Bọn họ vốn là người cùng thời đại, Lệ Thanh Phong dĩ nhiên nhận ra lai lịch

hai lão già.
Phong Tứ Nương cũng biết. Nàng nhịn không nổi thở nhẹ ra một hơi, nói:
- Ngư ông.
Hoa Như Ngọc nói:
- Hai ngư ông hạng bự.
Phong Tứ Nương nói:
- Ta đã gặp qua họ.
Hoa Như Ngọc hỏi:
- Tại Ngoạn Ngẫu Sơn trang của Tiêu Dao hầu ?
Phong Tứ Nương gật gật đầu.
Cái hôm Tiêu Thập Nhất Lang và Tiêu Dao Hầu quyết chiến, hai lão cũng có mặt ở đó.
Hoa Như Ngọc nói:
- Bây giờ nàng đã biết ta không nói láo phải không.
Phong Tứ Nương lại gật gật đầu.
Nàng không biết quan hệ giữa họ và Tiêu Dao Hầu, nàng chỉ biết họ cũng là môn hạ của Tiêu Dao Hầu.
Môn hạ của Tiêu Dao Hầu, dĩ nhiên là chẳng có tý hảo ý gì với Tiêu Thập Nhất Lang.
Hoa Như Ngọc nói:
- Do đó, nàng nhất định phải tìm cách báo cho Thẩm Bích Quân biết.
Phong Tứ Nương nói:
- Ta nghĩ không ra cách.
Hoa Như Ngọc nói:
- Phía sau chúng ta có một cánh cửa, nàng có thấy không ?
Phong Tứ Nương đã thấy, cánh cửa rất hẹp.
Hoa Như Ngọc nói:
- Ra khỏi cửa, nàng sẽ thấy một cái nhà gỗ rất nhỏ.
Phong Tứ Nương đang lắng tai nghe.
Hoa Như Ngọc nói:
- Đấy là phòng vệ sinh của đàn bà, nàng đem Thẩm Bích Quân vào đó, sẽ tha hồ mà nói chuyện.
Bọn đàn ông nơi đây đều là những người tự trọng thân phận, dĩ nhiên nhất định không lại nơi đó nghe lén.
Phong Tứ Nương thở ra, nói:
- Được, ta nghĩ ra cách.
Bọn họ đang rỉ tai với nhau, vợ chồng mới cưới, vốn thường muốn cắn tai nhau.
Nhưng ánh mắt của hai lão già, chợt liếc về hướng hai người như tia xẹt.
Phong Tứ Nương tuy biết hai lão tuyệt đối không thể nghe được hai người

đang nói gì, nhưng cũng không khỏi giật mình lên một cái.
May mà nàng bỗng bắt gặp nụ cười ôn nhu của Thẩm Bích Quân.
Thẩm Bích Quân đương nhiên đã nhận ra "cô dâu dọa chết người", nàng đang mỉm cười lộ vẻ chào hỏi.
Phong Nứ Nương cũng cười lại.
Lão già áo đỏ bỗng nói:
- Không ngờ Kim Cung Ngân Đạn Trảm Hổ Đao, Truy Vân Trục Nguyệt Thủy Thượng Phiêu Lệ Thanh Phong cũng tại đây.
Gương mặt của Lệ Thanh Phong xanh lè ra, lão lạnh lùng nói:
- Hai vị còn chưa khuất bóng, thật làm người ta bất ngờ quá.
Lão già áo đỏ nói:
- Nhưng ngươi thì phải nên chết đi thì đúng hơn phải không ?
Lão già áo xanh nói:
- Ba mươi năm trước, nếu chúng ta không hạ thủ lưu tình, ngươi đã chết đâu mất xác rồi.
Lệ Thanh Phong cười nhạt nói:
- Đúng vậy, đáng lý ra ta phải chết từ lâu, ai bảo ta qua lại giang hồ một mình, không ai bang trợ.
Lão già áo đỏ sa sầm nét mặt nói:
- Lúc ta giao thủ với ngươi, y không xen tay vào.
Lão già áo xanh nói:
- Mình ta cũng dư sức đối phó ngươi.
Lệ Thanh Phong nói:
- Ta mà có người trợ thủ, cũng chẳng cần y giúp ta hai người đánh một người, chỉ cần y đứng ngoài la ó trợ Oai là quá đủ rồi.
Lão già áo đỏ nói:
- Được lắm.
Lão già áo xanh nói:
- Qúa tốt.
Lão già áo đỏ hỏi:
- Ngươi ra, hay là ta ra ?
Lão già áo xanh nói:
- Lần này đến lượt ta.
Lệ Thanh Phong cười lớn, nói:
- Được, rất được, cái nợ ba mươi năm trước, ngươi và ta cũng nên thanh toán cho xong tại đây.
Ba người này tuy đã bao nhiêu đó tuổi, vẫn còn bộp chộp nóng nảy, càng già càng cay.
Cừu hận ba mươi năm về trước, cho đến bây giờ bọn họ còn ghi nhớ trong bụng.

Lệ Thanh Phong đã bật người dậy, lão già áo xanh cũng đã quay người tính bước ra.
Thẩm Bích Quân đang yên lặng ngồi một bên nhìn, bỗng thở nhẹ ra, dịu dàng nói:
- Các vị tiền bối muốn giết người ở đây, chi bằng giết chủ nhân ở đây trước cho xong.
Giọng nói của nàng vẫn ôn nhu nhã nhặn như xưa, nhưng cái ý trong câu nói đầy vẻ sắc cạnh.
Cuộc sống lưu lãng trong hai năm nay đã cho nàng học hỏi được biết bao điều.
Lão già áo xanh nhìn Lệ Thanh Phong một cái, lạnh lùng nói:
- Ngươi và ta còn chưa chết đây, hà tất phải vội vội vàng vàng.
Lệ Thanh Phong cười nhạt, cuối cùng cũng từ từ ngồi xuống. Phong Tứ Nương bật cười.
Nàng bước tới, nắm lấy tay Thẩm Bích Quân, cười tươi tắn nói:
- Tôi thật không ngờ chị cũng lại đây, nhất dịnh chị cũng không ngờ tôi ơ? đây phải không ?
Thẩm Bích Quân mỉm cười, gật gật đầu.
Phong Tứ Nương cười nói:
- May mà hai đứa mình không có nợ nần trước đây để thanh toán.
Thẩm Bích Quân nhoẽn miệng cười nói:
- Chị vẫn không thay đổi tý nào.
Phong Tứ Nương nói:
- Nhưng xem chị có vẻ biến đổi.
Ánh mắt của Thẩm Bích Quân lại càng thêm vẻ ưu lự, nàng cúi đầu rưng rưng, không nói gì.
Phong Tứ Nương lại cười nói:
- Nhưng tôi vẫn cứ là cô dâu dọa chết người, mỗi lần tôi gặp chị là y như tôi thành cô dâu.
Thẩm Bích Quân cũng lộ vẻ vừa kinh hãi vừa kỳ lạ, nhưng nàng không hỏi tới.
Cái vị thục nữ con nhà thế gia, vẫn còn như thưở nào, không hề đi hỏi thăm đời tư người ta.
Phong Tứ Nương chớp mắt, nhìn nàng, hỏi:
- Nhất định chị đi đường xa lắm mới tới đây phải không ?
Thẩm Bích Quân đáp:
- Vâng.
Phong Tứ Nương nói:
- Nếu vậy chắc chị...
Nàng bỗng ghé miệng sát vào tai Thẩm Bích Quân, nói nhỏ mấy tiếng.

Thẩm Bích Quân đỏ mặt, gật gật đầu.
Phong Tứ Nương vẫn cười nói:
- Đấy chẳng phải là chuyện xấu xa gì, tôi đem chị đi.
Nàng quả thật kéo tay Thẩm Bích Quân, đi tới cánh cửa nhỏ.
Thẩm Bích Quân càng đỏ mặt thêm, nhưng cũng đành đi theo nàng.
Hai lão già nhìn nhau, ánh mắt bất giác lộ ra nụ cười, bọn họ tự nhiên biết Phong Tứ Nương đưa Thẩm Bích Quân đi đâu.
Bọn họ cảm thấy Phong Tứ Nương là một người đàn bà rất diệu, làm những chuyện cũng rất diệu.
Khách của người ta vừa bước vào cửa, nàng lập tức kéo khách ra nhà xí.
Chuyện đó, trừ Phong Tứ Nương ra, còn ai làm được ?
Cũng chỉ có Phong Tứ Nương làm, thì người khác mới thấy diệu, mà không thấy kỳ cục.

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 5
Ngôi nhà biết đi

Ngoài cửa quả nhiên có căn nhà gỗ nhỏ.
Phía trước căn nhà gỗ có cầu thang nhỏ, Phong Tứ Nương kéo tay Thẩm Bích Quân đi lên bực thang, bước vào một cái cửa hẹp.
Trong nhà rất nhỏ, nhưng rất sạch.
Phong Tứ Nương đóng cửa lại, rồi mới thở phào một hơi dài, nàng bỗng phát giác nơi đây quả nhiên là chốn thích hợp cho đám đàn bà nói chuyện thì thầm với nhau, dù một người đàn ông nào to gan tới đâu, mặt dày tới đâu, cũng không dám bước vào đây.
Nàng đóng cửa lại rồi, nhịn không nổi cười nói:
- Bây giờ mình tha hồ muốn nói gì thì nói, chẳng sợ bị ai nghe.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Chi..... chị muốn nói chuyện với tôi ?
Phong Tứ Nương cười nói:
- Có tý chuyện muốn nói với chị, nhưng nếu chị gấp thì tôi chờ chị trước đã...
Trong phòng có một chiếc hộp bằng gỗ, trên đó có chiếc nắp viền vàng.
Thẩm Bích Quân càng đỏ mặt, đầu cúi xuống càng thấp, cứ đứng nhìn cái nắp xem ra dễ nhìn đó ngơ ngẫn.
Phong Tứ Nương nói:
- Mau thôi, nơi đây không có gì thối nhưng hơi ngộp.

Thẩm Bích Quân rốt cuộc lấy hết can đảm ấp úng:
- Nhưng chi..... chi...
Phong Tứ Nương bật cười, nàng cũng đã hiểu ra:
- Có phải chị muốn tôi ra ngoài ?
Thẩm Bích Quân đỏ mặt, gật gật đầu.
Phong Tứ Nương cười nói:
- Tôi cũng là đàn bà, chị sợ gì ? Không lẽ tôi quay đầu đi không được sao ?
Thẩm Bích Quân cắn môi, lấy thêm can đảm nói:
- Không được.
Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới lúc mình sẽ làm chuyện đó trước mặt người khác.
Phong Tứ Nương nhìn biểu tình trên gương mặt nàng, nhịn không nổi muốn cười lớn lên.
May mà nàng nhịn được, chỉ thở nhẹ một hơi, nói:
- Được, tôi ra đây, nhưng chị phải nhanh lên tý nhé, tôi còn có chuyện muốn nói cho chị biết.
Nàng mở then cài, thò tay đẩy cửa ra.
Nàng sững sờ ở đó.
Cái cửa bây giờ chẳng còn mở được.
Không lẽ có người ở ngoài khóa cửa lại, tính nhốt hai người trong đó ?
Cái trò đùa cợt này thật không ra cái thể thống gì.
Phong Tứ Nương đang cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, bỗng nhiên phát giác ra, căn nhà đang di động.
Căn nhà đang di động về phía trước, không những vậy mà còn rất nhanh.
Căn nhà này hình như biết đi.
Cửa vẫn chưa mở ra được, bất cứ dùng cách gì cũng mở không ra.
Lòng bàn tay của Phong Tứ Nương ướt đẫm mồ hôi lạnh, nàng đã phát hiện ra, đây không phải là trò đùa.
Trừ cánh cửa ra, căn nhà không có lấy một cửa sổ.
Chỗ nhà xí của đàn bà, vốn phải là nơi kín đáo.
Phong Tứ Nương cắn chặt răng, xô mạnh vào cửa, cánh cửa làm bằng gỗ, đáng lý ra bị nàng xô mạnh như vậy, phải lập tức vỡ tan ra nhiều mảnh.
Nào ngờ, cánh cửa không phải làm hoàn toàn bằng gỗ, trong gỗ còn có một tầng thép.
Nàng xô mạnh cửa, cửa không bật ra, mà ngược lại nàng xém bị ngã nhào.
Gương mặt của Thẩm Bích Quân bắt đầu đã trắng bệch ra, nàng nhịn không nổi cất tiếng hỏi:
- Thế này nghĩa là gì ?
Phong Tứ Nương rốt cuộc thở ra một hơi, nói:
- Xem ra, tôi bị người ta gạt rồi.

Thẩm Bích Quân hỏi:
- Bị ai gạt ?
Phong Tứ Nương hằn học đáp:
- Đương nhiên là bị một người đàn bà gạt, người đàn ông gạt được tôi hình như chưa sinh ra.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Người đàn bà đó là ai ?
Phong Tứ Nương đáp:
- Hoa Như Ngọc.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Hoa Như Ngọc là ai ?
Phong Tứ Nương đáp:
- Là chồng của tôi.
Thẩm Bích Quân ngẫn người ra.
Nàng trước giờ rất ít biểu lộ thái độ kinh hãi trước mặt người khác, nhưng bây giờ, biểu tình trên mặt của nàng hình như đang nhìn một người chắc mẫm là điên loạn.
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi bị chồng tôi gạt, chồng tôi lại là đàn bà...
Nàng lại thở ra, cười khổ nói:
- Tôi xem chị nghĩ tôi điên phải không ?
Thẩm Bích Quân không hề phủ nhận.
Phong Tứ Nương nói:
- Nàng ta muốn tôi đem chị lại đây, muốn tôi nói cho chị biết hai lão già kia không phải là người tốt.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Họ không phải người tốt ?
Phong Tứ Nương nói:
- Bởi vì, bọn họ muốn dùng chị làm mồi, nhử con cá lớn là Tiêu Thập Nhất Lang.
Nàng cười khổ, nói tiếp:
- Bây giờ tôi mới biết, tôi mới là con cá lớn ngu như lợn, bị nàng ta câu như bỡn.
Thẩm Bích Quân thở nhẹ ra, nói:
- Hai vị tiền bối ấy không phải là người xấu, hai năm nay, nếu họ không chiếu cố cho tôi, tôi..... tôi cũng không sống nổi tới bây giờ.
Phong Tứ Nương nói:
- Nhưng bọn họ đối với Tiêu Thập Nhất Lang...
Thẩm Bích Quân nói:
- Họ đối với Tiêu Thập Nhất Lang cũng không có ác ý, lúc còn ở Ngoạn

Ngẫu Sơn trang, bọn họ vẫn ngấm ngầm bang trợ anh ấy, bởi vì, bọn ho. cũng là nạn nhân của Tiêu Dao Hầu.
Tuy nàng đã ráng hết sức tự kềm chế mình, nhưng lúc nhắc đến tên Tiêu Thập Nhất Lang, cặp mắt mỹ lệ của nàng bất giác lộ vẻ bi thương vô tả.
Kỹ niệm vừa cay đắng vừa ngọt ngào ấy, làm sao nàng quên được ?
Hai năm nay, có ngày nào nàng không nghĩ đến y ? Có giây phút nào nàng không nghĩ đến y ?
Nàng nghĩ muốn vỡ nát trái tim, vỡ tan từng mảnh, vỡ thành ngàn ngàn vạn vạn mảnh...
Máu của y, mồi hôi của y, tấm lòng nghĩa hiệp, nhu tình mật ý của y, cặp mắt vừa to vừa sáng của y.
- Tiêu Thập Nhất Lang, bây giờ anh đang ở đâu ?
Nàng nhắm chặt mắt lại, hai hàng lệ trong suốt trào ra như những hạt trân châu.
Phong Tứ Nương ngẫn ngơ nhìn nàng, nàng biết trong lòng Thẩm Bích Quân đang nghĩ gì, bởi vì, trong lòng nàng cũng đang nghĩ tới cùng một người.
- Không lẽ chị cũng không thấy y ở đâu ? Cũng không nghe gì về y ?
Nàng muốn hỏi câu đó, mà hỏi không ra lời.
Thật tình nàng không muốn hỏi nữa, nàng không nỡ làm Thẩm Bích Quân đau lòng.
- Hôm ấy tôi chạy theo Tiêu Thập Nhất Lang, nhưng tôi tìm không ra anh ấy.
Câu nói đó Thẩm Bích Quân cũng không nói ra miệng.
Giọng nói của nàng đã trở thành nghẹn ngào, cổ họng nàng tắc nghẽn.
..... Tiêu Thập Nhất Lang, ngươi có biết nơi đây có hai người đàn bà si tình đang nhớ ngươi, nhớ muốn vỡ tan cả trái tim thành trăm ngàn mảnh vụn.
..... Tiêu Thập Nhất Lang, tại sao ngươi còn chưa trở về.
Căn nhà vẫn còn di động, càng lúc càng nhanh.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên cười nói:
- Người ta lại đây đi phương tiện, mình thì lại đây khóc lóc, chị thấy có buồn cười không ?
Nàng cười ầm cả lên, hình như cả đời chưa bao giờ gặp chuyện gì buồn cười như vậy.
Nhưng có ai biết trong tiếng cười ầm vang đó, dấu diếm bao nhiêu là cay đắng, bao nhiêu là nước mắt ?
Một người đang lúc bi thương, cũng nên nghĩ cách cho mình cười lên một tiếng, nhưng tiếc là trên đời này có bao nhiêu người có dũng khí làm được như vậy.
Thẩm Bích Quân nhịn không nổi, ngẩng đầu lên nhìn nàng chăm chú.

Bây giờ biểu tình trên gương mặt nàng không còn như đang nhìn một người điên, nàng biết hiện giờ người mình đang nhìn là một người đàn bà rất khả ái, khả kính.
Phong Tứ Nương cũng đang nhìn nàng lại, nàng bỗng nhiên nói:
- Chuyện buồn cười như vậy, tại sao chị không cười với tôi cho vui ?
Thẩm Bích Quân cúi đầu nói:
Tôi..... tôi cũng muốn cười chứ, nhưng tôi cười không được.
Chỗ khả ái của nàng, cũng chính vì nàng cười không được.
Chỗ khả ái của Phong Tứ Nương, cũng chính là vì nàng cười được.
Bọn họ vốn là hai người đàn bà không giống nhau, nhưng tình cảm của hai người lại cùng một kiểu chân thành, vĩ đại.
Một người đàn bà có thể vì ái tình mà quên đi tất cả, nàng chính là một người đàn bà vĩ đại.
Phong Tứ Nương trong lòng đang than thở.
Nàng mà là Tiêu Thập Nhất Lang, nàng cũng sẽ vì người đàn bà mỹ lệ và si tình này mà chết như không.
Nàng nhịn không nổi, thò tay ra vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của Thẩm Bích Quân, dịu dàng nói:
- Chị đừng buồn gì cả, chúng ta nhất định không bao lâu nữa sẽ gặp y.
Thẩm Bích Quân nhịn không nổi lại ngẩng đầu lên nói:
- Thật sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Hoa Như Ngọc nhất định tính lợi dụng mình làm áp lực Tiêu Thập Nhất Lang, nàng ta nhất định sẽ cho Tiêu Thập Nhất Lang hay mình đã nằm trong tay nàng ta.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Chị nghĩ y sẽ lại tìm mình không ?
Phong Tứ Nương đáp:
- Y nhất định sẽ lại.
Thẩm Bích Quân nói:
- Nhưng Hoa Như Ngọc...
Phong Tứ Nương cười nói:
- Chị khỏi sợ nàng ta, nàng ta làm được gì mình mà sợ ?..... Nói gì thì nói, nàng ta cũng chỉ là một người đàn bà...
Ngoài mặt nàng đang cười, trong lòng đang nặng trịch.
Bởi vì, nàng biết đàn bà đối phó đàn bà, có lúc còn đáng sợ hơn đàn ông.
Nàng thật tình không nghĩ ra được Hoa Như Ngọc sẽ đối phó bọn họ bằng cách gì, thậm chí nàng cũng chẳng dám nghĩ tới.
Chính ngay lúc đó, căn nhà biết đi bỗng ngừng lại.
Căn nhà rốt cuộc cũng nằm yên.

Phía ngoài vẫn không có một tiếng động gì.
Trong phòng rất ngộp, cây đèn treo trên vách lúc này bỗng nhiên cũng tắt ngúm.
Bốn bề bỗng nhiên biến thành tối mịt, ngay cả người đối diện cũng nhìn không thấy.
Phong Tứ Nương cảm thấy mình bỗng nhiên lọt vào một phần mộ kín mít không có chổ hở, ngộp đến nổi không muốn thở ra hơi.
Nàng đâm ra hy vọng ngược lại căn nhà sẽ di động tiếp.
Nhưng căn nhà chết tiệt này, lúc nên đứng yên thì cứ di động, lúc nên động thì ngược lại cứ im lìm một chỗ.
Phong Tứ Nương đột nhiên bật cười, người ta đến lúc muốn khóc cũng không được, nàng vẫn cứ cười.
Nàng cười nói:
- Bây giờ tôi chẳng thấy được chị nữa, chị cũng nên thoải mái thôi.
Thẩm Bích Quân không mở miệng.
Phong Tứ Nương nói:
- Chị mà nín kiểu đó, không chừng có chuyện không tốt đó.
Thẩm Bích Quân cũng còn chưa mở miệng.
Phong Tứ Nương thở ra, bỗng có người đang cười ngặt nghẹo nói:
- Đấy là hoàng đế không vội, thái giám đã vội muốn chết, người ta không gấp, chị gấp cái gì ?
Giọng nói chuyền vào từ bên trên xuống, lúc tiếng nói vọng vào, gió cũng đã lọt vào luôn.
Phía trên nóc bỗng mở ra một cái cửa sổ, cửa sổ có một cặp mắt trong sáng đang nhìn xuống.
- Tâm Tâm!
Tâm Tâm còn đang cười ngặt ngoẽo không ngớt.
Phong Tứ Nương tức quá muốn nhảy lên móc đi cặp mắt cô ta.
Tâm Tâm cười nói:
- Bên trên này trời gió dữ quá, các chị trong này nhất định ấm áp lắm.
Phong Tứ Nương cắn chặt răng nói:
- Ngươi cũng muốn xuống đây cho ấm áp một tý ?
Thâm Tâm thở ra nói:
- Tiếc là em xuống không được.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ngươi không biết mở cửa sao ?
Tâm Tâm nói:
- Chìa khóa ở chỗ công tử đó, trừ ông ta ra, không ai mở được cửa.
Phong Tứ Nương nhịn tức không nổi hỏi:
- Hắn đâu ?

Tâm Tâm nói:
- Ông ta còn chưa về tới.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao còn chưa về ?
Tâm Tâm nói:
- Bởi vì ông ta còn bận giúp người ta tìm các chị, ông ta không muốn người ta biết, chính ông ta đưa các chị đi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Hắn tính làm gì bọn ta ?
Tâm Tâm nói:
- Ông ta bảo tôi đem các chị về nhà trước.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Về nhà ai ?
Tâm Tâm nói:
- Đương nhiên là nhà của bọn em.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Nhà của bọn ngươi ?
Tâm Tâm cười khẻ nói:
- Nhà của công tử, cũng là của phu nhân đó thôi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Chúng ta đi bằng cách nào ?
Tâm Tâm nói:
- Đi bằng xe.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ngươi không dám thả bọn ta ra, làm sao bọn ta đi xe ?
Tâm Tâm nói:
- Bây giờ chúng ta đang đi xe đấy.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Các ngươi đem căn nhà này bỏ trên xe ?
Tâm Tâm nói:
- Chiếc xe lớn tám con ngựa kéo, vừa nhanh vừa gấp, không quá ba ngày, mình sẽ về đến nhà.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Những ba ngày mới tới nơi ?
Tâm Tâm nói:
- Tối đa là ba ngày.
Thẩm Bích Quân bỗng nhiên rên lên một tiếng, cả người nàng bỗng rũ xuống.
Không ai nhịn nổi ba ngày không phương tiện, nhưng muốn nàng làm chuyện đó trước mặt người khác không khác gì muốn giết nàng.

Phong Tứ Nương rốt cuộc nhịn không nổi la toáng lên:
- Không lẽ ngươi muốn chúng ta ở trong cái hộp sắt này ba ngày trời ?
Tâm Tâm nhẫn nha nói:
- Thật ra trong hộp sắt cũng chẳng có gì là không tốt, các chị đói, em đem đồ ăn ngon lại, các chị khát, trên xe không những có nước, còn có rượu.
Phong Tứ Nương đột nhiên vui vẻ lại, nàng hỏi:
- Có bao nhiêu rượu ?
Tâm Tâm hỏi lại:
- Chị muốn bao nhiêu ?
Phong Tứ Nương lại hỏi:
- Có rượu gì ?
Tâm Tâm hỏi lại:
- Chị muốn uống loại gì ?
Phong Tứ Nương nói:
- Được, ngươi mau đem lại cho bọn ta hai mươi cân rượu Hoa Điêu để lâu năm.
Nhất túy giải thiên sầu.
(Một cái say quên đi ngàn nổi buồn) Có khi, say quả thật so với tỉnh có đở đi phần nào.
Hai mươi cân Hoa Điêu lâu năm, để trong năm sáu giỏ tre, từ trên nóc ha. xuống, còn có bảy tám thứ đồ nhắm rượu.
Giỏ tre rất lớn, mỗi giỏ ít nhất cũng ba cân.
Phong Tứ Nương đưa giỏ rượu qua cho Thẩm Bích Quân nói:
- Nhất túy giải thiên sầu, nếu không say, ba ngày trời chỉ sợ khó mà qua nổi.
Thẩm Bích Quân ngần ngừ, rốt cuộc cũng đưa tay ra đón lấy.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Uống hết giỏ rượu này, chị say chưa ?
Thẩm Bích Quân đáp:
- Không biết.
Phong Tứ Nương cười nói:
- Thì ra chị cũng biết uống vài ly đấy, thật nhìn không ra.
Thẩm Bích Quân gượng cười nói:
- Lúc tôi còn nhỏ lão Thái quân gọi tôi lại bồi bà uống rượu.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Chị say lần nào chưa ?
Thẩm Bích Quân gật gật đầu.
Phong Tứ Nương cười nói:
- Đương nhiên là say rồi, thường ở một bên cái tên quỷ rượu ấy, có muốn không say cũng không được.
Thẩm Bích Quân cúi đầu, lòng nàng hình như lại bị kim đâm nhói lên.

Nàng say rượu hai lần, lần nào cũng vì Tiêu Thập Nhất Lang.
Nàng lại phảng phất như nghe được tiếng ca bi thương và thê lương của y, phảng phất như thấy y đang cầm đũa gõ vào ly cất tiếng ca:
- Mộ xuân tam nguyệt, thảo hoan thảo trường Thiên hàn địa đông, vấn thùy tư lang ?
Nhân giai lân dương, lang độc bi thương Thiên tâm nan trắc, thế tình như sương.
...
- Tiêu Thập Nhất Lang, anh không còn bên tôi, trên đời này có ai hiểu được nổi thống khổ và tịch mịch của anh ?
Thẩm Bích Quân bỗng nhiên đưa giỏ lên cao, nghiêng giỏ xuống đổ rượu ừng ực vào miệng.
Một người thục nữ như nàng, đáng lý ra không nên uống rượu như vậy, nhưng bây giờ...
Mặc kệ nó! Mặc kệ thục nữ hay không thục nữ!
Cả đời nàng, không phải đã bị hai tiếng thục nữ hại cho tan tả sao, đến nổi nàng không dám yêu, cũng không dám hận, hại nàng phải chịu khổ hết sức, ủy khúc hết sức, cũng không dám thổ lộ một lời với ai.
Nàng nhìn Phong Tứ Nương, bỗng nhiên cười ngặt ngoẽo lên nói:
- Chị không phải là kẻ thục nữ.
Phong Tứ Nương thừa nhận:
- Không, trước giờ tôi chưa từng nghĩ đến chuyện làm một người thục nữ.
Thẩm Bích Quân nói:
- Vì vậy chị sống thoải mái hơn tôi nhiều lắm.
Phong Tứ Nương cười nói:
- Tôi sống sung sướng hơn nhiều người lắm.
Nàng nói ngoài miệng như vậy, trong lòng thì đang tự hỏi mình:
- Mình sống có sung sướng hơn người khác không ?
Nàng cũng đưa một giỏ đổ ừng ực xuống miệng. Rượu thật là chua.
Một người sống có sung sướng hay không, cũng không phải tại nàng ta là thục nữ hay không.
Phong Tứ Nương nói:
- Một người sống mà thường thường nghĩ nới ra một tý, thì sẽ sung sướng hơn người khác.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Nếu chị là tôi, chị có nới ra được tý nào không ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi...
Nàng bỗng ngẫn người ra, thật tình nàng không biết nên trả lời như thế nào.
Thẩm Bích Quân lại cười nắc nẻ lên, cười chua chát còn hơn rượu, cười đau

khổ còn hơn nước mắt.
Nhưng, nàng cứ vẫn cười hoài không ngớt.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên hỏi nàng:
- Lần này chị tìm ra được Tiêu Thập Nhất Lang, chị có bất chấp mọi chuyện đi lấy y không ?
Câu nói ấy lúc thường nàng sẽ không hỏi, nhưng bây giờ, nàng cảm thấy hỏi cũng không sao.
Thẩm Bích Quân còn đang cười không ngớt:
- Đương nhiên là tôi muốn lấy anh ấy, tại sao không thể lấy anh ấy ? Anh ấy yêu tôi, tôi yêu anh ấy, tại sao chúng tôi không thể ở chung một chỗ ?
Nàng vẫn cười không ngớt, đang cười bỗng hóa ra khóc, cuối cùng không biết là đang khóc hay đang cười.
Lần này tìm thấy Tiêu Thập Nhất Lang, nàng thật có lấy được y không ?
Nếu không lấy được, thì đi tìm làm gì ?
Tìm thấy rồi thì sao ? Không phải càng thêm đau khổ sao ?
Thẩm Bích Quân than dài một tiếng, kiếp người vốn có biết bao chuyện không sao làm gì được, có ráng đi tìm, chỉ tăng thêm phiền não.
Nhưng nếu không nghĩ tới thì cũng khổ vậy thôi.
Gặp nhau không bằng không gặp, gặp rồi thì sao ? Không gặp rồi thì sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Chị say rồi.
Thẩm Bích Quân nói:
- Tôi say rồi.
Thật tình đã say, say rất nhanh, một người thật tình muốn say, sẽ say rất nhanh, bởi vì, chưa say cũng làm bộ say rồi.
Diệu nhất là, một người cứ làm bộ say thì, một hồi ngay cả y cũng không biết chắc mình đang say, hay đang giả say.
Phong Tứ Nương ngồi xuống, ngồi bệt ra đất:
- Tôi không thích Dương Khai Thái, vì y thật thà quá, ngớ ngẩn quá.
Thẩm Bích Quân nói:
- Tôi biết.
Phong Tứ Nương nói:
- Nhưng Hoa Như Ngọc không thật thà tý nào, không ngớ ngẩn tý nào.
Thẩm Bích Quân nói:
- Nếu nàng ta là đàn ông, chị có lấy không ?
Phong Tứ Nương nói:
- Không đâu.
Nàng bỗng nhiên phát hiện ra, nếu mình đã lỡ yêu một người nào rồi, thì dù người khác có hay hơn trăm lần, mình vẫn cứ khư khư yêu người đó.
Yêu, quả thật là một điều kỳ diệu, đã chẳng miễn cưỡng được, cũng chẳng

giả vờ được.
Thẩm Bích Quân bỗng nhiên hỏi:
- Có phải chị cũng muốn lấy Tiêu Thập Nhất Lang không ?
Phong Tứ Nương cười nói:
- Chị sai rồi, dù đàn ông trên đời này chết hết rồi, tôi cũng chẳng lấy y.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Tại sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tại vì, người y yêu là chị, không phải tôi.
Tuy nàng còn đang cười, nụ cười thật thê lương:
- Vì vậy, chị vốn là tình địch của tôi, đáng lý ra tôi phải giết chị.
Thẩm Bích Quân bật cười.
Hai người cười xòa với nhau, hai giỏ rượu lại uống vào, sau đó bọn ho. chẳng còn biết mình đang làm gì, mình đang nói gì.
Trong mơ hồ, bọn họ hình như thấy có Tiêu Thập Nhất Lang, Tiêu Thập Nhất Lang bỗng biến thành Liên Thành Bích, bỗng nhiên lại biến ra Dương Khai Thái.
Hàng ngàn hàng vạn Tiêu Thập Nhất Lang, biến thành hàng ngàn hàng vạn Liên Thành Bích, Dương Khai Thái.
Về sau, tất cả mọi người bỗng biến thành chỉ một người..... Hoa Như Ngọc.
Hoa Như Ngọc mỉm cười, đứng trước mặt bọn họ, nụ cười đến ôn nhu, đến mê hồn.
Phong Tứ Nương xoay sở, tính đứng dậy, nhưng đầu nàng nhức như vỡ ra làm đôi, miệng thì khát và đắng.
Hoa Như Ngọc mỉm cười nói:
- Lần này các nàng quả thật say ngất, say ba ngày ba đêm.
Phong Tứ Nương không biết làm sao mình qua được ba ngày ba đêm, nhưng không biết so với biết chắc là hay hơn.
Hoa Như Ngọc nói:
- May mà các nàng đã về nhà được bình yên.
Phong Tứ Nương nhịn không nổi buột miệng hỏi:
- Nhà ai ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Đương nhiên là nhà của chúng mình.
Nàng ta cười càng thêm vẻ ôn nhu:
- Đừng quên nàng đã thừa nhận trước mặt nhiều người, nàng là vợ của ta, bây giờ có chối cũng khó mà chối cho xong.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ta chỉ muốn hỏi ngươi, ngươi muốn ta dụ Thẩm Bích Quân lại đây là có ý gì ?

Hoa Như Ngọc cười nói:
- Bởi vì, hai lão già ấy rất khó đối phó, ta chỉ đành phải dùng cách này mới mời được nàng ta.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ngươi tính làm gì nàng ta ?
Hoa Như Ngọc hỏi lại:
- Nàng đoán xem ?
Phong Tứ Nương nói:
- Không lẽ ngươi cũng muốn lấy nàng ta làm vợ ?
Hoa Như Ngọc cười nói:
- Đúng rồi, vợ cũng như tiền bạc, càng nhiều càng tốt.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên bật cười lên:
- Ngươi tự mình cũng là đàn bà, muốn bao nhiêu đó vợ để làm gì ?
Hoa Như Ngọc làm ra vẻ kinh hãi:
- Ta là đàn bà ? Ai nói ta là đàn bà ?
Phong Tứ Nương dĩ nhiên là càng kinh hãi:
- Ngươi không phải ?
Hoa Như Ngọc cười nói:
- Đương nhiên là không phải, nếu ai nói ta là đàn bà, người đó điên rồi.
Phong Tứ Nhiên quả thật muốn điên, nhịn không nổi la lớn:
- Ngươi rốt cuộc là đàn ông hay đàn bà ?
Hoa Như Ngọc mỉm cười, bỗng nhiên mở tung quần áo ra:
- Nàng phải biết mới phải.
Hoa Như Ngọc chính là một người đàn ông, bất cứ ai, cũng có thể nhận ra, y là người đàn ông.
Trái tim của Phong Tứ Nương chìm xuống.
Hoa Như Ngọc mỉm cười nói:
- Lần trước, ta cố ý tại cái lúc khẩn yếu đấy rút lui, chính là vì muốn cho nàng tin ta là đàn bà, nàng nghĩ ta mà là đàn ông, tới lúc đó không thể bo? qua chuyện đó.
Phong Tứ Nương hằn học nói:
- Ngươi không những không phải là đàn bà, người không phải là con người.
Hoa Như Ngọc càng cười thêm khoan khoái:
- Chính vì nàng tin ta là đàn bà, mới chịu giúp ta đi tìm Thẩm Bích Quân.
Thẩm Bích Quân chẳng có tý phản ứng, cả người nàng hình như đã thành gỗ đá.
Hoa Như Ngọc cười nói:
- Nhưng lần này, ta sẽ không bỏ qua nàng đâu.
Phong Tứ Nương cắn răng nói:
- Ta đã từng gần như thành vợ của ngươi, ngươi còn muốn làm gì nữa ?

Hoa Như Ngọc nhẫn nha nói:
- Tuy nàng niên kỷ hơi lớn một tý, nhưng có chỗ nàng so với các cô thiếu nữ còn thú vị hơn nhiều.
Cặp mắt của y dán chặt ngay vào chỗ thú vị đó trên người Phong Tứ Nương, cặp mắt lom lom như đã coi Phong Tứ Nương không còn mặc tý áo quần gì trên người.
Phong Tứ Nương hận không thể móc cặp mắt đó ra ngay lập tức.
Hoa Như Ngọc cười lớn nói:
- Không những ta có một bà vợ đẹp như hoa như ngọc là nàng, ta còn có một vị đệ nhất mỹ nhân của võ lâm làm bà hai, diễm phúc của ta thật không nhỏ.
Cặp mắt của y đã chuyển qua người Thẩm Bích Quân.
Gương mặt của Thẩm Bích Quân không có tý biểu tình gì, nàng lạnh lùng nói:
- Ngươi đừng mơ.
Hoa Như Ngọc hỏi:
- Ta đừng mơ ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Ngươi chỉ cần đụng vào người ta một cái, là ta chết ngay.
Hoa Như Ngọc nói:
- Nàng chết không được đâu.
Thẩm Bích Quân nói:
- Nếu vậy thì ta muốn ngươi chết.
Nàng đột nhiên vung bàn tay lên, một nắm kim châm như mưa rào bay ra.
Kim châm nhà họ Thẩm danh chấn thiên hạ, lừng danh là một trong tám thứ ám khí lợi hại nhất trong vũ lâm. Bộ môn kim châm này, không những xuất thủ ảo diệu, mà còn hiểm độc phi thường, chỉ cần dính vào người, lập tức chui vào trong huyết quản, không quá nửa giờ, chất độc phát tác vào tim, thần tiên cũng không cứu cho sống được.
Chỉ tiếc Thẩm Bích Quân là người thục nữ, thục nữ không thể nào hiểm độc được, thủ pháp kim châm gia truyền nhà họ Thẩm, nàng chỉ học được hai chữ xảo diệu, không được chỗ hiểm độc, cũng chẳng được chỗ tốc độ.
- Phát ám khí ra mà không hiểm không nhanh, thì dù ám khí có lợi hại cách mấy tới tay cũng chẳng có ích gì.
Hoa Như Ngọc mỉm cười, nhẹ nhàng chuyển người qua, cả một trời kim châm bỗng nhiên biến mất, hiển nhiên y cũng là tay cao thủ về ám khí, so với Thẩm Bích Quân còn cao minh hơn nhiều.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên thở ra nói:
- Hắn không phải con người, chúng ta không đối phó nổi hắn đâu.
Hoa Như Ngọc cười nói:
- Ta rất thích nàng, bởi vì không những nàng thông minh, mà còn có cái tài

biết mình, đàn bà tự mình biết mình không nhiều.
Phong Tứ Nương nhoẽn miệng cười nói:
- Ngươi thật tình thích ta lắm sao ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Đương nhiên rồi.
Phong Tứ Nương nói:
- Nếu vậy sao ngươi còn đi tìm đàn bà khác ? Ngươi không sợ ta ghen sao ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Đàn bà mà ghen, là ta không thích nữa.
Phong Tứ Nương nói:
- Chỉ tiếc là bây giờ ngươi có không thích ta cũng đã quá trễ.
Hoa Như Ngọc hỏi:
- Sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Ta đã là vợ của ngươi, đúng không ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Đúng vậy.
Phong Tứ Nương nói:
- Bây giờ chúng ta vừa mới thành hôn, ngươi đã vội đi tìm đàn bà khác, tương lai còn có gì nữa.
Hoa Như Ngọc hỏi:
- Nàng muốn ta thả cô ta ra ?
Phong Tứ Nương gật gật đầu nói:
- Chỉ cần ngươi đừng đụng tới người đàn bà nào khác, ta chịu làm vợ ngươi, còn không...
Hoa Như Ngọc hỏi:
- Còn không thì sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Còn không, ta cũng biết cho ngươi một cặp sừng, ngươi có sợ không ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Không sợ.
Phong Tứ Nương ngẫn người:
- Ngươi không sợ bị cặm sừng ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Ta đã bị cắm sừng một lần rồi, thêm một cặp nữa thì có hề gì.
Biểu tình trên gương mặt của y rất kỳ quái, hình như vừa phẫn nộ, mà cũng đau khổ vô cùng.
Phong Tứ Nương nhìn y, nhịn không nổi cất tiếng hỏi:
- Ai cho ngươi cắm sừng ?

Hoa Như Ngọc nắm chặt hai nắm tay, dằn từng chữ một:
- Tiêu Thập Nhất Lang.

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 6
Tiêu Thập Nhất Lang ở đâu ?

Tiêu Thập Nhất Lang, lại là Tiêu Thập Nhất Lang.
Bao nhiêu chuyện xấu trên thiên hạ, hình như đều do một mình y làm hết.
Hoa Như Ngọc hằn học nói:
- Chính vì hắn đi giành đàn bà của ta, do đó, ta cũng sẽ đi giành đàn bà của hắn.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Y giành đi mất người nào của ngươi ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Y đoạt mất Băng Băng của ta.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Băng Băng là ai ?
Hoa Như Ngọc đáp:
- Băng Băng là biểu muội của ta, và cũng là vị hôn thê của ta.
Y càng lộ vẻ phẫn nộ, thống khổ, rồi nói tiếp:
- Nhưng tên Tiêu Thập Nhất Lang này ỷ mình võ công hơn ta, ỷ mình nhiều tiền hơn ta, đi tranh cướp Băng Băng của ta, không cho ai nhìn nàng ngay cả một ánh mắt.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tạ Thiên Thạch chỉ vì nhìn nàng hơn một lần mà bị chọc mù mắt ?
Hoa Như Ngọc gật gật đầu, cười nhạt nói:
- Các nàng tưởng hắn yêu thương gì các nàng, các nàng lầm, hắn đối Băng Băng mới là thật sự chân tình, vì Băng Băng, hắn làm chuyện gì cũng được, Băng Băng mà nói hắn đi móc cặp mắt các nàng ra, chắc chắn hắn không hề từ chối.
Thẩm Bích Quân bỗng nhiên la lên:
- Ta không tin, ngươi nói gì, ngay cả một chữ ta cũng không tin.
Hoa Như Ngọc cười nhạt nói:
- Nàng thật tình không tin ? Hay là không dám tin ? Không nỡ tin ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Ta có chết cũng không tin.
Hoa Như Ngọc thở ra nói:

- Xem ra nàng quả đúng là một người đàn bà si tình.
Thẩm Bích Quân nói:
- Trước đây ta cũng có ngờ oan cho y, nhưng bây giờ ta đã biết, y nhất định không phải là hạng người đó, nhất định không làm chuyện đó.
Hoa Như Ngọc nói:
- Lúc trước không chừng y không phải vậy, nhưng ai cũng có lúc thay đổi.
Thẩm Bích Quân nói:
- Bất kể ngươi nói gì, ta vẫn nhất định không tin.
Ánh mắt của Hoa Như Ngọc lấp loáng, y hỏi:
- Nếu ta chứng minh được, thì nàng nghĩ sao ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Nếu ngươi chứng minh được y là hạng người như vậy, ngươi muốn làm gì ta cũng không quan hệ.
Hoa Như Ngọc hỏi:
- Nếu ta chứng minh được, nàng sẽ lấy ta ?
Thẩm Bích Quân cắn chặt răng, nói:
- Ta đã nói rồi, ngươi muốn làm gì thì làm, chẳng quan hệ gì.
Hoa Như Ngọc hỏi:
- Lời nàng nói, có tin được không ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Tuy ta là đàn bà, trước giờ chưa hề nói rồi nuốt lời.
Hoa Như Ngọc nói:
- Được, ta tin nàng.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ngươi chuẩn bị làm cách nào chứng minh ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Ta chuẩn bị cho nàng ta đi gặp Tiêu Thập Nhất Lang và Băng Băng.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Đến đâu gặp ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Đại Hanh lâu.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Đại Hanh lâu là chỗ nào ?
Hoa Như ngọc nói:
- Là nơi người ta vung tiền.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tiêu Thập Nhất Lang ở đó ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Mấy hôm nay hắn ở đâu gần Cô Tô, chỉ cần hắn quanh quẩn đó, nhất định hắn sẽ lại.

Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao ?
Hoa Như Ngọc cười nhạt nói:
- Chỉ vì, bây giờ hắn là đại hanh, nếu không đem mỹ nhân như hoa tựa ngọc lại Đại Hanh lâu đi lượn lượn cho người ta thấy, không phải là phí không chuyến đi Tô Châu sao ?
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ngươi cũng tính đem bọn ta lại đó lượn lượn ?
Hoa Như ngọc nói:
- Chỉ cần các nàng hứa với ta một điều.
Phong Tứ Nương nói:
- Ngươi nói đi.
Hoa Như Ngọc nói:
- Các nàng có thể mở to mắt ra nhìn, nhưng không được mở miệng.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Bởi vì, nếu các nàng mở miệng ra, sẽ chẳng còn có gì để coi nữa.
Phong Tứ Nương nói:
- Được, ta đáp ứng ngươi.
Hoa Như Ngọc hỏi:
- Ngươi có thật ngậm miệng không nói tiếng nào không ?
Phong Tứ Nương nói:
- Ngươi cho ta là hạng đàn bà thế nào ? Toe loe mồm mép lắm sao ?
Hoa Như Ngọc mỉm cười, nói:
- Tuy nàng không phải là người toe loe mồm mép, nhưng ta không tin nàng thật thà như vậy.
Phong Tứ Nương hình như muốn nhảy dựng lên, nàng la lên:
- Ngươi không tin vợ mình, ngươi còn tin ai bây giờ ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Một người đàn ông tin lời vợ mình quá nhất định là một tên ngốc.
Y mỉm cười, nói tiếp:
- Dương Khai Thái chính là một tên ngốc, nếu không, sao để lọt mất nàng đi ?
Phong Tứ Nương thở ra nói:
- Y chẳng phải ngốc tử, chẳng qua y là một kẻ quân tử.
Hoa Như Ngọc nói:
- Nhưng ta không phải là ngốc tử, mà cũng không phải là quân tử.
Phong Tứ Nương nói:
- Vì vậy, ngươi đã quyết định, không tin vào ta ?

Hoa Như Ngọc mỉm người với Thẩm Bích Quân nói:
- Ta có thể tín nhiệm nàng ta, ta biết nàng ấy rất thật thà.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ta không thật thà ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Trong nhà này hình như chỉ có nàng ta là người thật thà.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Nếu vậy ngươi tính sao ? May miệng của ta lại hay sao ?
Hoa Như Ngọc cười nói:
- May miệng của nàng lại chưa chắc đã hữu dụng, không chừng nàng còn nhảy lòng vòng.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ngươi..... ngươi..... chuẩn bị làm gì ta ?
Hoa Như Ngọc mỉm cười, nhẫn nha nói:
- Ta có cách mà.
Nếu muốn cho một người đàn bà như Phong Nứ Nương ngồi yên đó rất là thật thà, thật tình phải cần một phương pháp rất là đặc biệt.
Phong Tứ Nương ngồi yên ở đó rất là thật thà, không động đậy một tý nào.
Bởi vì nàng không cách nào động đậy nổi.
Trên người nàng có bao nhiêu huyệt đạo gần quan cốt, đều bị cầm chế, mặt nàng phủ lên một tấm sa mỏng màu đen, trong miệng còn nhét thêm một hạt đào.
Phương pháp ấy không thể nói là xảo diệu, nhưng lại rất hữu hiệu.
Gương mặt của Thẩm Bích Quân cũng bị phủ một tấm sa đen.
Cô Tô không phải là một nơi phóng túng cho lắm, các cô con nhà khuê các ra đường mang một tấm sa đen che mặt cũng không phải là chuyện gì đặc biệt.
Bởi vậy, chung quanh, cũng chẳng có ai để ý đến bọn họ.
Bọn họ mặc áo quần rất hoa lệ, cẩm y hoa phục, đầu gắn châu ngọc, bởi vì, nơi đây chỉ có các đại hanh mới lại.
Nơi đây vốn có tên là Mẫu Đơn lâu, nhưng thường thường không thấy có mẫu đơn, chỉ thấy đại hanh.
Do đó Mẫu Đơn lâu bèn biến thành Đại Hanh lâu.
Đại Hanh có nghĩa là nhân vật siêu phàm, người bắc phương không chừng nghe không quen.
Nhưng người ở một dãy Giang Triết, nói đến hai chữ Đại Hanh, đều lập tức sắc mặt biến ra cung kính..... Biểu tình đó bất kỳ ở đâu cũng đều rất dễ hiểu.
Bây giờ đang hoàng hôn.
Hoàng hôn, thường thường là lúc tiêu tiền dễ dàng, là lúc muốn tiêu tiền nhất.

Muốn tiêu tiền, đến nơi đây không có gì hơn, ở đây uống một bình trà, tốn đi mất mấy lượng bạc.
Trừ những thứ nơi đây xem ra có vẻ quý giá hơn các nơi nào khác bảy tám lần ra, nơi đây cũng chẳng có gì là đặc biệt.
Mẫu đơn đã tàn tạ rồi, bên ngoài lan can có bày mấy bồn hoa cúc.
Hoa cúc đang nở tưng bừng, cua cũng rất béo.
Ngồi ăn cua thưởng cúc, uống rượu xem hoa, không những là cái thú phong nhã, mà còn là thực dụng, chính là cái thú hưởng thụ vừa thanh vừa tục.
Trên lầu đến mấy chục bàn, không còn mấy chỗ không.
Những người đàn ông đến đây, mặt mày rất hồng hào, đều mặc áo mới, đều cưỡi tuấn mã, không lưng đeo bội kiếm, thì cũng tay cầm quạt phiến, kiếm thì trạm minh châu bảo thạch, quạt thì đề những nét bút danh gia, đàn bà dĩ nhiên là trang điểm thiên kiều bách m], hình như lại đây không phải để ăn uống, mà là khoe khoang đồ châu báu của mình.
Nhưng họ lại không biết rằng, chính bản thân họ là thứ đàn ông đem lại đây để khoe khoang.
Bên cạnh một người đàn ông, nếu có một mỹ nhân đầy những ngọc ngà châu báu, không phải đó là đồ trang sức tốt nhất cho họ sao ?
Phong Tứ Nương và Thẩm Bích Quân ngồi ở bàn trong góc dựa vào lan can, Hoa Như Ngọc thì áo xanh mủ nhỏ, đứng lễ phép phía sau bọn họ, y giả trang thành tiểu đồng hầu hạ các bà các cô ra phố.
Tuy bọn họ không có đàn ông đi theo bên cạnh, cũng chẳng có gì đặc biệt cho mọi người chú ý.
Đàn bà đến nơi đây, không hẳn phải cần đàn ông theo bồi bạn, đàn bà đại hanh trong giang hồ cũng không phải là ít, huống gì, còn có những người đến đây câu cá..... các đại hanh ở đây, đều là những con cá lớn.
Con cá lớn nhất ngồi phía trước bọn họ chừng mấy cái bàn, là một hán tử trung niên để bộ ria mép, gương mặt tròn tròn, nước da trắng nuộc, hau bàn tay bảo dưỡng trắng mịn màng còn hơn cả thiếu nữ, đeo một chiếc nhẫn ngọc còn lớn hơn cả đồng tiền.
Người đàn bà ngồi bên cạnh y cũng rất đẹp, không những đẹp, còn rất trẻ trung, xem ra nhất định không hơn tuổi con gái y, cặp mắt to mỹ lệ, còn đượm mấy phần thiên chân con nít, cái miệng nhỏ lúc cười, mủi nhăn lại, trông thật dễ thương vô cùng, nhí nhãnh vô cùng.
Đấy chính là loại đàn bà được những người trung niên ưu ái nhất.
Do đó, những người đàn ông bên cạnh cũng không khỏi nhìn lén cô nàng mấy lần, đàn bà thì không khỏi nhìn đôi bông tai bằng ngọc phỉ thúy xanh còn hơn hoa mùa xuân, đeo lủng lẳng trên tai nàng ta.
Đấy chính là cái màu xanh sư tổ, xanh ngời, xanh thấu, xanh muốn làm cho trái tim đàn bà run rẫy cả lên.

Cái biểu tình vừa ngưỡng mộ, vừa ghen t] đó, làm cho nàng ta thêm khoan khoái sung sướng.
Được làm vợ của Liễu Tô Châu, thật là chuyện rất sung sướng, dù là làm vợ thứ mấy cũng cứ sung sướng.
Nội có một đôi bông tai thôi, cả Cô Tô e không tìm ra được cặp thứ hai.
Phía sau bọn họ, trừ một đứa a hoàn và một đứa thư đồng tuấn tú ra, còn có một gã đại hán áo đen, lưng đeo trường kiếm, mặt mày hằm hằm, cầm kiếm đứng hầu.
Liễu Tô Châu đi đến bất kỳ nơi nào, đều có bảo tiêu.
Bốn tên bảo tiêu của Liễu Tô Châu, không một người nào không phải là tay khá.
Người đeo kiếm đó họ Cao, tên Cao Cương, biệt hiệu Truy Phong Kiếm.
Trong giang hồ ngoại hiệu Truy Phong Kiếm cũng không ít, nhưng có được cái ngoại hiệu như vậy, xuất thủ ắt hẳn là nhanh.
Nhưng khi y thấy hai người đang ngồi bên bàn đối diện, gương mặt y bỗng lộ vẻ tôn kính.
Cao Cương không những tay kiếm nhanh, y còn là tay lão luyện giang hồ, y nhận ra hai người đó.
Qua lại trong chốn giang hồ, dù không nhận ra mặt hai người đó, cũng phải nhận ra danh hiệu của họ.
Bá Trọng Song Hiệp không những là danh môn đệ tử, mà đã từng làm mấy chuyện oanh động giang hồ, khoái chí mọi người.
Nhất là nhị hiệp éu Dương Văn Trọng, trong tay cặp Tử Mẫu Ly Hồn Quyến chính là thứ ngoại môn binh khí đã bị thất truyền từ lâu.
éu Dương thế gia vốn là một trong ba nhà đại thế gia hào phú bậc nhất, hai anh em này, chính là hai đại hanh.
Còn Tiêu Thập Nhất Lang đâu ?
Bọn họ Ở đây đợi đã hai hôm, Tiêu Thập Nhất Lang vẫn còn chưa xuất hiện.
- Chỉ cần y quanh quẩn đâu gần Cô Tô, nhất định y sẽ lại.
- Ngươi làm sao biết được y ở quanh quẩn gần Cô Tô ?
Phong Tứ Nương hầu như không muốn đợi thêm giây phút nào nữa, làm chuyện đợi chờ nàng làm không nổi.
Nhưng chính ngay lúc đó, Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên xuất hiện.
Chờ đợi thường thường là như vậy, càng gấp, càng chờ không xong, còn không chờ gì, thì cứ khơi khơi lại.
Một chiếc cổ xe đen tám con ngựa kéo đã đậu trước cửa.
Ngay cả Phong Tứ Nương cũng chưa bao giờ thấy qua cổ xe nào hoa lệ đến thế.
Tiêu Thập Nhất Lang ngồi trong xe đấy lại, y không đến một mình.
Trừ hai đứa thư đồng, bốn đứa a hoàn và một tên đánh xe mặc áo đoạn ra,

còn có một giai nhân tuyệt sắc mặc áo trắng như tuyết bồi bạn với y.
- Đấy chính là Băng Băng.
Trên lầu nhìn xuống, không nhìn rõ mặt Băng Băng, chỉ nhìn thấy đầu tóc mượt mà đen lánh mềm mại như tơ của nàng, và hạt minh châu còn lớn hơn cả mắt rồng.
Tiêu Thập Nhất Lang đi phía trước, nàng đi sau nửa bước, vịn bàn tay trắng muốt nuột nà lên cánh tay y.
Bọn họ đã xuống xe, đi vào cửa, trên lầu nhìn xuống, cũng không thấy mặt y.
Người này có phải là Tiêu Thập Nhất Lang không ? Phong Tứ Nương và Thẩm Bích Quân bất giác mở to mắt nhìn trừng trừng vào cửa cầu thang, họ cảm thấy trái tim đang nhảy gấp ba bình thường, hơi thở tùy lúc ngưng hồi nào không hay, bọn họ vừa hy vọng đấy là Tiêu Thập Nhất Lang, mà cũng hy vọng đấy không phải là Tiêu Thập Nhất Lang.
Đã có tiếng chân từ phía dưới thang lầu vọng lên, trái tim của họ lại càng đập nhanh, bỗng nhiên họ đều ngưng thở lại, bọn họ đã thấy cặp mắt sáng rực, sáng như vì sao lấp lánh trong bầu trời mùa thu.
Người này quả nhiên là Tiêu Thập Nhất Lang!
Tiêu Thập Nhất Lang đã đến.
Tiêu Thập Nhất Lang vốn là người không màng đến chuyện ăn mặc, có lúc ngay cả đủng quần còn không buồn mang vào, nhưng bây giờ quần áo y mặc đều là chất liệu cao quý, cắt xén rất là vừa thân hình, y phục màu đen, đen như tròng mắt của y.
Y phục mềm mại vừa vặn làm cho cả con người y xem ra giống như một cây thương bằng thép được trui luyện..... sáng rỡ, thon dài, thẳng băng.
Vai của y không rộng quá, eo lưng rất nhỏ, đeo một sợi dây nịt da màu đen, bên hông dắt một cây đao.
Một cây đao hình thù rất kỳ dị, vỏ đao hình như làm bằng vàng, trạm vào ba hạt trân châu hiếm thấy trên đời.
Con đao như vậy, đeo trên một bộ đồ đen như vậy, lại càng hiển lộ sắc thái huy hoàng không tả được.
Trừ cây đao trên người, y chẳng có đồ trang sức gì khác, lại càng làm cho y xem ra thêm cực kỳ cao quý.
Bây giờ y là một người rất rành mặc quần áo.
Tiêu Thập Nhất Lang vốn là người không màng đến ăn mặc, chưa bao giờ thèm cạo râu, có khi mấy ngày không tắm rửa, nhưng bây giờ mặt y nhẵn nhụi, ngay cả móng tay cũng cắt xén kỹ lưỡng, đầu tóc của y xem ra cũng đã tốn công chải chuốc, sợi nào sợi nấy rất chỉnh tề, áo quần của y cũng rất thẳng, từ đầu đến chân không có một nếp nhăn.
Phong Tứ Nương nhìn y kinh ngạc, nếu trong miệng không bị tắc nghẽn một

hột đào, bây giờ nàng đã nhịn không nổi muốn la lên, nàng thật tình không tin được người này là Tiêu Thập Nhất Lang mình đã từng biết! Tiêu Thập Nhất Lang già rồi sao.
Trừ thanh đao ra, chỉ có Băng Băng là thứ trang sức của y, nàng quả thật là một người đàn bà làm cho đàn ông vinh dự, nàng rất trẻ, phi thường trẻ. Nước da của nàng có vẻ hơi trắng bệch một tý, nhưng làm cho nàng thành ra vẻ kiều nhược, cặp mắt của nàng sáng ngời thuần chân như một trẻ thơ, nhưng lại đượm một vẻ gì thật ưu uất.
Cô bé ngồi bên Liễu Tô châu, cũng là một mỹ nhân hiếm thấy, nhưng bây giờ so với nàng, bỗng biến thành kẻ tục mất.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên phát giác ra, cái đẹp của nàng cùng một loại với Thẩm Bích Quân, chẳng qua, nàng trẻ hơn Thẩm Bích Quân, kiều nhược hơn Thẩm Bích Quân.
Nàng cũng không ôn nhu, điềm tĩnh như Thẩm Bích Quân.
Bất cứ ai cũng đều nhận ra, nàng là một người đàn bà rất kiêu ngạo, trừ Tiêu Thập Nhất Lang ra, thế gian này không có ai đáng cho nàng để mắt đến, dù người khác có chết dưới chân nàng, nàng cũng không thèm liếc mắt nhìn.
- Đấy chính là Băng Băng.
Trái tim của Thẩm Bích Quân chìm xuống.
- Vì Băng Băng, chuyện gì y cũng làm, Băng Băng muốn y móc mắt nàng ra, y cũng không hề từ chối.
Tay chân của Thẩm Bích Quân đã lạnh giá, ngay cả nàng cũng không thể không thừa nhận, Băng Băng là người đàn bà rất đáng được người đàn ông làm bất kỳ chuyện gì.
- Chỉ có Băng Băng mới xứng với Tiêu Thập Nhất Lang, bởi vì nàng còn trẻ, nàng chưa lấy ai, cũng không đem phiền não gì lại cho Tiêu Thập Nhất Lang.
Ngay trái tim của thẩm Bích Quân cũng lạnh buốt, nàng bỗng nhiên nhận ra mình không nên đến đây.
Nàng đã quyết tâm không để cho Tiêu Thập Nhất Lang thấy mình, nàng cũng không muốn Tiêu Thập Nhất Lang vì mình mà bị khổ.
- Không có một người như mình, không phải Tiêu Thập Nhất Lang sẽ sống khoan khoái hơn hay sao ?
Thẩm Bích Quân dùng sức cắn chặt lấy môi, nước mắt ứa ra đầy mặt mủi.
Tiêu Thập Nhất Lang biết người khác đang nhìn y, mỗi người đều đang nhìn y, nhìn y phục của y, nhìn thanh đao của y, nhìn mỹ nhân bên cạnh y.
Y tỉnh bơ, y vốn là người không thích người khác chú ý đến mình, nhưng bây giờ y đã biến đổi, không những biến ra hoàn toàn tỉnh bơ, thậm chí còn có vẻ đắc ý, Tiêu Thập Nhất Lang lại trở nên một người khoái khoe khoang như Liễu Tô Châu.

Bàn tay của Băng Băng còn đang vịn vào cánh tay y, xem ra thân mật quá đáng giữa đại đình quảng chúng.
Có điều nàng vốn không ngại gì, tuy nàng đang mỉm cười, nhưng chỉ đang cười với duy nhất một Tiêu Thập Nhất Lang, nàng cười rất ngọt ngào, rất kiêu ngạo.
Nàng biết cả tòa Mẫu đơn lâu đã bị ánh sáng của hai người chiếu lu mờ.
Bọn họ lên lầu, đem theo một đám người phía sau, giống như một bậc dế vương đang đưa hoàng hậu của mình vào cung đình.
Chưởng quỹ đi trước mặt dẫn đường, mặt đầy vẻ tươi cười:
- Bên kia còn có bàn gần song cửa, mời đại gia lại đó trước, tiểu nhân lập tức đem trà ngon lại.
Tiêu Thập Nhất Lang mỉm một nụ cười, y chẳng nghe chưởng quỹ nói gì, y cũng chẳng buồn chú ý nhìn người khác trên lầu.
Xem ra hình như y vẫn còn đang sống ở một thế giới nào khác, thế giới không để ý gì đến người ta.
Bọn họ đi qua bàn của Liễu Tô Châu, Băng Băng bỗng nhiên dừng lại, cặp mắt dính vào đôi bông tai.
Cô thiếu nữ đeo bông tai bật cười, cô vẫn còn có thứ mà nàng kiêu ngạo kia không có.
Băng Băng kéo tay Tiêu Thập Nhất Lang, bỗng nhiên nói:
- Anh xem đôi bông tai này ra sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang chẳng nhìn qua, y chỉ gật gật đầu nói:
- Cũng được lắm.
Băng Băng nói:
- Em thích cái màu của nó.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Cô thích nó ?
Băng Băng đáp:
- Em rất thích, nhưng không biết cô ấy có chịu nhường cho em không ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nhất định là nhường.
LiễU Tô Châu biến sắc, nhịn không nổi nói:
- Ta biết nàng ấy nhất định không chịu.
Tiêu Thập Nhất Lang mỉm cười, nụ cười vẫn như thưở nào, lười biếng lỏng lẻo, vừa có ý chế nhạo, y nói:
- Ông biết sao ?
Liễu Tô Châu nói:
- Đương nhiên là ta biết, bởi vì đôi bông tai ấy là của ta.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Nhưng ông đã cho cô ta rồi mà ?

Liễu Tô Châu nói:
- Người nàng cũng là của ta.
Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:
- Ông nói vậy, không sợ cô ấy đau lòng sao ?
Liễu Tô Châu sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:
- Ta đã nói, người nàng cũng là của ta đấy.
Thiếu nữ cúi đầu xuống, ánh mắt bất giác lộ vẻ ra chiều u oán.
Tiêu Thập Nhất Lang liếc nàng một cái, hời hợt cười hỏi:
- Cô là vợ Ông ta ?
Thiếu nữ lắc lắc đầu.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Con gái ông ta ?
Thiếu nữ lại lắc lắc đầu.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Nếu vậy cô làm sao thành ra người của ông ta ?
Liễu Tô Châu xém chút đã nhảy lên, y lớn tiếng nói:
- Bởi vì ta đã mua đứt nàng ta.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Mua bao nhiêu tiền ?
Liễu Tô Châu nói:
- Ngươi không bao quản nổi đâu.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Nếu ta nhất định muốn bao quản thì sao ?
Liễu Tô Châu bỗng nhiên nhảy dựng lên:
- Ngươi là cái thứ gì, dám vô lễ trước mặt ta ?
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ta chẳng phái thứ gì, ta là người.
Gương mặt của Liễu Tô Châu trở thành xám xịt, y bỗng nhiên la lớn:
- Cao Cương!
Bàn tay của Cao Cương đã cầm vào dốc kiếm từ lâu, bỗng nhiên y xoay người qua, đứng ngay trước mặt Tiêu Thập Nhất Lang.
Liễu Tô Châu nói:
- Ta không muốn thấy mặt gã này, ngươi thỉnh hắn xuống lầu.
Cao Cương lạnh lùng nhìn Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ông ta nói ông ta không muốn thấy mặt ngươi, ngươi có nghe rõ không ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nghe rất rõ.
Cao Cương nói:
- Ngươi còn không đi mau ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta thích ở đây.
Cao Cương cười nhạt nói:
- Không lẽ ngươi muốn nằm bẹp dí ở đây ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ngươi muốn ta nằm xuống đây ?
Cao Cương cười nói:
- Đúng vậy.
Y bỗng nhiên rút kiếm, tước qua ngực của Tiêu Thập Nhất Lang.
Kiếm quang như điện, Truy Phong Kiếm quả nhiên nhanh nhẹn.
Có người nhịn không nổi la lên kinh hãi, thanh kiếm xem ra sắp đâm lút vào ngực Tiêu Thập Nhất Lang.
Tiêu Thập Nhất Lang ngay cả nhúc nhích cũng không thấy nhúc nhích, y chỉ thò ngón tay ra, gõ nhẹ vào sóng kiếm một cái.
Chỉ nghe "tinh" lên một tiếng, thanh kiếm bị gãy ngang rớt xuống đất.
Cao Cương biến hẳn sắc mặt, thất thanh hỏi:
- Ngươi..... ngươi là ai ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ta họ Tiêu.
Cao Cương hỏi:
- Tiêu ? Tiêu gì ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tiêu Thập Nhất Lang.

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 7
Bá Trọng Song Hiệp

Tiêu Thập Nhất Lang! Cái tên như một cây chùy khổng lồ "bình" một cái, nện vào đầu Cao Cương.
Cao Cương cũng cảm thấy lỗ tai ông ông cả lên, y nhìn người đứng trước mặt mình một cách kinh ngạc, từ mặt xuống tới thanh đao:
- Ngươi là Tiêu Thập Nhất Lang ?
- Chính vậy.
Gương mặt của Cao Cương bắt đầu chảy mồ hôi tong tong xuống, y bỗng nhiên quay người lại nói:
- Y nói y thích ở lại đây.
Gương mặt của Liễu Tô Châu cũng không còn chút máu, y gượng cười điểm đầu nói:

- Ta nghe rồi.
Cao Cương nói:
- Y chính là Tiêu Thập Nhất Lang.
Liễu Tô Châu nói:
- Ta biết.
Cái tên Tiêu Thập Nhất Lang, y đã từng nghe qua.
Cao Cương nói:
- Nếu Tiêu Thập Nhất Lang nói y thích ở đây, chẳng ai có thể bắt buộc y đi.
Liễu Tô Châu nắm chặt hai nắm tay, gương mặt xanh lè nói:
- Hắn không đi, ngươi đi.
Cao Cương nói:
- Được, tôi đi.
Y nói đi là đi ngay, đi một mạch xuống lầu không quay đầu lại.
Liễu Tô Châu cung cấp cho y tuy rất rộng rãi, nhưng cái đầu của y dù gì vẫn là quý hơn cả.
Huống gì, bị Tiêu Thập Nhất Lang đuổi đi cũng chẳng phải là điều ê mặt.
Liễu Tô Châu nhìn y xuống lầu, bỗng nhiên thở ra, gượng cười nói:
- Ta quả thật không biết ông là Tiêu Thập Nhất Lang.
Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:
- Bây giờ ông đã biết rồi.
Liễu Tô Châu hỏi:
- Ông thật tình thích cặp bông tai này lắm sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Không phải ta, là nàng.
Liễu Tô Châu hỏi:
- Nàng thích gì, ông đều cho nàng ?
Tiêu Thập Nhất Lang chầm chậm gật gật đầu, lập lại câu nói vừa rồi từng tiếng một:
- Nàng thích gì, ta đều đưa cho nàng.
Liễu Tô Châu cắn chặt hàm răng nói:
- Được, đã vậy ta đưa cho ông, mình bạn bè với nhau.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ta không cần ông cho, ta cũng không muốn làm bạn bè với ông.
Liễu Tô Châu biến sắc, nhẫn nhịn hỏi:
- Ông muốn sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Cặp bông tai này cũng của ông mua ?
Liễu Tô Châu đáp:
- Đúng vậy.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Mua mất bao nhiêu tiền ?
Liễu Tô Châu đáp:
- Tám ngàn lượng bạc.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ta giao cho ông mười sáu ngàn lượng bạc.
Y vẫy tay mấy cái, lập tức có một đứa tiểu đồng mặt mày lanh lợi chạy lại, đếm hai tấm ngân phiếu đưa qua.
- Đây là ngân phiếu của tiệm Nguyên Ký nhà Dương gia, đưa ra là nhận tiền.
Liễu Tô Châu cắn răng cầm lấy, bỗng nhiên hét lên:
- Đưa cho y.
Viền mắt của thiếu nữ đỏ lên, nàng ra chiều ủy khúc, gỡ đôi bông tai xuống, đặt lên mặt bàn.
Liễu Tô Châu nói:
- Bây giờ đôi bông tai là của các hạ, nếu không còn chuyện gì khác, xin mời.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng mỉm cười nói:
- Ta còn có một chuyện nữa.
Liễu Tô Châu biến sắc hỏi:
- Còn chuyện gì nữa ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ta đã nói rồi, ta thích ở đây.
Liễu Tô Châu hỏi:
- Không lẽ..... không lẽ ông muốn chúng a nhường chỗ này cho ông ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đúng vậy.
Liễu Tô Châu tức giận run rẩy cả người:
- Nếu..... nếu ta không chịu nhường ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nhất định là ông sẽ nhường.
Đương nhiên là Liễu Tô Châu sẽ nhường, gặp phải Tiêu Thập Nhất Lang, y còn có cách gì hơn ?
Tiêu Thập Nhất Lang ngồi xuống, cầm cặp bông tai lên, mỉm cười nói:
- Đôi bông tai này màu sắc quả nhiên đẹp tuyệt.
Băng Băng cười khẻ nói:
- Nhưng bây giờ em chẳng còn thích nó nữa.
Tiêu Thập Nhất Lang bất giác ngẫn người ra hỏi:
- Bây giờ cô không thích nó nữa ?
Băng Băng dịu dàng nói:
- Nó làm anh mất công phiền hà, sao em còn thích nó nữa.
Tiêu Thập Nhất Lang bật cười, nụ cười của y bỗng biến thành ôn nhu, sảng khoái:

- Nếu cô đã không thích nó thì ta cũng chẳng yêu thích gì.
Y mỉm cười, bỗng nhiên vung tay, ném đôi bông tai vừa mới mua một vạn sáu ngàn lượng bạc ra khỏi song cửa xa lắc.
Băng Băng cũng bật cười, nụ cười càng ôn nhu, càng sảng khoái.
Phong Tứ Nương thì tức muốn vỡ cả bụng ra. Thật tình nàng không thể ngờ được Tiêu Thập Nhất Lang lại biến ra một con người hoạnh họe ác bá như vậy.
Nếu không phải nàng ngồi im không thể cục cựa thì bây giờ đã nhảy cẳng lên chồm lại tát cho y một bạt tai.
Thật tình nàng muốn lại hỏi y, có phải đã quên chuyện lúc trước ăn tô mì thịt còn không có tiền trả hay không.
Nàng còn muốn hỏi y, có phải đã quên mất Thẩm Bích Quân, quên mất người đàn bà đã vì y mà bất cố nhất thiết hay không.
Tiếc là nàng ngay cả một tiếng cũng không thốt ra được, chỉ ngồi yên đó mà tức giận suông.
Trước đây nàng mai oán Tiêu Thập Nhất Lang không chịu tắm rửa, không cạo mặt mày, tại sao cứ đi đôi giày bị thủng đế.
Bây giờ Tiêu Thập Nhất Lang sạch sẽ như một quả trứng gà bóc.
Nhưng nàng lại cảm thấy, Tiêu Thập Nhất Lang lúc trước, khả ái hơn bây giờ gấp trăm lần, gấp ngàn lần.
Thẩm Bích Quân cũng ngồi yên bất động nơi đó. Bây giờ trong lòng nàng đang có mùi vị gì nhĩ ?
Phong Tứ Nương không dám cả nghĩ tới, cũng không nỡ nghĩ tới. Nếu nàng là Thẩm Bích Quân, không chừng nàng tức giận quá đụng đầu chết quách.
Tiêu Thập Nhất Lang, ngươi vốn là người tình nghĩa vô cùng, tại sao bây giờ lại thay đổi ra như vậy ?
Liễu Tô Châu đã bỏ đi, Bá Trọng Song Hiệp đang tính ngồi xuống bắt đầu uống rượu, bây giờ hình như uống không trôi, hai người nhìn nhau một thoáng, rồi lẳng lặng đứng dậy.
Băng Băng lấy đuôi mắt liếc qua hai người, bỗng nhiên hỏi:
- Hai vị chuẩn bị đi đấy ?
éu Dương huynh đệ lại nhìn nhau, người trẻ tuổi rốt cuộc quay đầu lại cười gượng nói:
- Vị cô nương này vừa nói gì với chúng tôi ?
Băng Băng nói:
- Vâng.
éu Dương Văn Trọng nói:
- Chúng tôi không quen biết cô nương, không biết cô nương có điều gì chi? giáo ?
Băng Băng nói:

- Các người không biết ta, nhưng ta nhận ra các người.
éu Dương Văn Trọng nói:
- Thế à...
Băng Băng nói:
- Ngươi tên là éu Dương Văn Trọng, còn y tên là éu Dương Văn Bá, cả hai anh em không có người nào tốt.
éu Dương Văn Trọng biến hẳn sắc mặt.
éu Dương Văn Bá gằn giọng hỏi:
- Anh em chúng ta không lẽ có chỗ nào đắc tội cô nương ?
Băng Băng hỏi:
- Các người không biết ?
éu Dương Văn Trọng nói:
- Không biết.
Băng Băng bỗng nhiên chảng lý đến bọn họ, nàng quay qua hỏi Tiêu Thập Nhất Lang:
- Anh cũng không nhận ra bọn họ ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Không nhận ra.
Băng Băng nói:
- Nhưng bọn họ thì cứ nhìn trừng trừng em nãy giờ.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Sao ?
Băng Băng nói:
- Em không thích ai nhìn em trừng trừng.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ta biết.
Băng Băng nói:
- Em cũng không thích cặp mắt của họ.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Cô không thích ?
Băng Băng nói:
- Em chán ghét lắm.
Tiêu Thập Nhất Lang thở ra hỏi:
- Hai vị có nghe nàng nói gì không ?
éu Dương Văn Trọng sắc mặt đã xanh lè ra, y còn nhẫn nhịn gượng gạo hỏi:
- Cô ấy nói gì ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nàng nói nàng không thích cặp mắt của các vị.
éu Dương Văn Trọng nói:
- Cặp mắt ấy mọc trên người chúng tôi, không cần người khác có thích hay

không.
Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:
- Người khác lỡ chán ghét cặp mắt các vị, các vị còn muốn cặp mắt ấy làm gì ?
éu Dương Văn Bá biến sắc hỏi:
- Ngươi nói vậy là có ý gì ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- ö của ta các vị cũng hiểu đấy.
éu Dương Văn Trọng cũng mặt mày xanh lè nói:
- Không lẽ ngươi muốn chúng ta phải móc mắt ra sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Quả thật là có ý đó.
éu Dương Văn Trọng bỗng nhiên cười nhạt, nói:
- Nếu vậy, tại sao ngươi còn không lại đây thử xem.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Cặp mắt là của các vị, tại sao muốn ta lại móc ra ?
éu Dương Văn Trọng ngẩng mặt cười lớn, nói:
- Tên này dám bảo chúng ta tự động móc mắt mình ra.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tự mình móc mắt mình ra, so với bị người khác cắt đầu còn khá hơn chứ.
Cả một lầu Mẫu Đơn lớn như vậy bỗng không nghe một tiếng động gì, lòng bàn tay của mỗi người đang ướt đẫm mồ hôi lạnh.
Người khác chỉ nhìn nàng ta có hai lần, họ bắt phải tự móc mắt mình ra.
Họ đây lại là Tiêu Thập Nhất Lang!
Phong Tứ Nương thật tình không thể tin được, không dám tin, nhưng chuyện quả thật như vậy.
Lúc trước nàng chết cũng không tin được ai nói vậy, bây giờ xem ra không có gì là giả.
Phong Tứ Nương nhắm mắt lại, nàng không muốn nhìn nữa, cũng không nỡ nhìn nữa, nước mắt của nàng đã ứa ra.
Trong tay của anh em éu Dương vốn đang cầm một bọc đồ, bây giờ bọn họ thả xuống bàn, bao đồ xem ra rất nặng.
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn bọn họ, nhìn bao đồ để trên bàn, bỗng nhiên cười lên một tiếng:
- Tân Thiết Uyên Ương Quải và Tử Mẫu Ly Hồn Quyến ?
éu Dương Văn Trọng nói:
- Đúng vậy.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Từ khi Kim lão thất ở Thập Nhị Liên Hoàn Î qua đời đến giờ, trong giang hồ hình như không ai dùng đến loại binh khí Tử Mẫu Ly Hồn Quyến này.

éu Dương Văn Trọng nói:
- Đúng vậy.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nghe nói loại binh khí này biến hóa rất lạ lùng, hoàn toàn không giống với những thứ binh khí mềm hoặc cứng khác.
éu Dương Văn Trọng nói:
- Đúng vậy.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bởi vì, loại binh khí này không dài, cũng không ngắn, không mềm, lại không cứng, nếu không có đủ mười lăm năm hoa? hầu trở lên, không thể thi triển được.
éu Dương Văn Trọng nói:
- Đúng vậy.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Vì vậy trong giang hồ ít người sử dụng loại binh khí này, sử dụng được, ắt hẳn là cao thủ.
éu Dương Văn Trọng cười nhạt nói:
- Xem ra kiến thức của ngươi cũng được lắm.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tân Thiết Uyên Ương Quải, một cái dài một cái ngắn, cũng là thứ binh khí ngoại môn rất khó luyện,, chẳng những vậy, trong đó còn dấu ám khí, nghe nói Thái Hồ Tam Kiệt năm xưa, chính là chết vì thứ binh khí này.
éu Dương Văn Trọng cười nhạt nói:
- Chết dưới cặp thiết quải có phải chỉ Tam Kiệt thôi ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Hai vị xuất thân ở danh môn, sử dụng binh khí lại là thứ ngoại môn hiếm thấy trong giang hồ, vũ công chắc không phải tầm thường.
éu Dương Văn Trọng nói:
- Cũng còn coi được.
Tiêu Thập Nhất Lang lại cười một tiếng nói:
- Được lắm.
Y từ từ đứng dậy, nhàn nhã bước lại, mỉm cười nói:
- Bây giờ các vị cứ ra tay một lượt đi, chỉ cần các vị tiếp được ba chiêu của ta, ta sẽ...
éu Dương Văn Trọng lập tức hỏi ngay:
- Thì ngươi sẽ ra sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:
- Ta sẽ lập tức móc cặp mắt giao cho các vị.
éu Dương Văn Trọng nhịn không nổi lại ngẩng mặt lên trời cười lớn nói:
- Được, khí khái lắm, Tiêu Thập Nhất Lang thật là khá.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tiêu Thập Nhất Lang dù hay dù dở, nói ra lời nào, trước giờ không bao giờ không giữ lời.
éu Dương Văn Trọng nói:
- Anh em chúng ta nếu tiếp không nổi ba chiêu của ngươi, từ nay về sau cũng không dám nhìn mặt ai, chi bằng móc cặp mắt ra cho rảnh chuyện.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đã vậy, các vị còn chờ gì nữa ?
éu Dương Văn Trọng nói:
- Ngươi chỉ muốn chúng ta tiếp nổi ngươi ba chiêu ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đúng vậy, ba chiêu...
Không ai có thể trong vòng ba chiêu đánh ngã Bá Trọng Song Hiệp, anh em nhà éu Dương chắc chắn không phải là tay dễ đối phó.
Phong Tứ Nương phát giác ra, Tiêu Thập Nhất Lang không những biến đổi, y còn biến thành một tên điên.
Mọi người đã dồn ra mé lan can.
Chẳng ai xô đẩy gì bọn họ, chỉ vì đã có một thứ sát khí, bức họ lùi ra.
Không ai nguyện ý xích gần lại Tiêu Thập Nhất Lang hoặc anh em nhà éu Dương, nhưng không ai chịu bỏ đi.
Tiêu Thập Nhất Lang có thật trong vòng ba chiêu đánh ngã lừng danh thiên hạ là Bá Trọng Song Hiệp không ?
Trận chiến này, dĩ nhiên người có mắt, không ai chịu bỏ qua dịp may.
Anh em nhà éu Dương đã chầm chậm quay người lại, chầm chậm mở tung bao đồ ra.
Mỗi động tác của bọn họ dều làm rất chậm, hiển nhiên muốn tận dụng những giây phút còn lại, trấn định tâm thần, suy nghĩ mình sẽ ra chiêu gì đối địch. Bọn họ rất biết hiện giờ mình phải bình tĩnh.
Cao thủ đấu với nhau, một người hoảng hoảng hốt hốt, chính là người đã chết, hai anh em nhà này quả nhiên không hổ là tay vủ lâm cao thủ kinh nghiệm chiến trường.
Gió từ ngoài cửa thổi vào, gió bỗng nhiên sao thấy lạnh quá.
Chỉ nghe "tinh linh linh" mấy tiếng, cây Tử Mẫu Liên Hoàn Cương Quyến oai trấn giang hồ của éu Dương Văn Trọng đã cầm trong tay.
Cây Tử Mẫu Liên Hoàn Cương Quyến dưới ánh đèn lấp lánh màu sắc, xem ra chẳng qua chỉ là hai cái vòng sắt sáng chói, chỉ có đại hành gia chân chính, mới biết cái thứ binh khí kỳ môn này lợi hại tới đâu.
Tân Thiết Uyên Ương Quải thì đen sì, vừa đen vừa nặng, bên tay phải thì dài, bên tay trái ngắn, hai cây quải nặng tổng cộng sáu mươi ba cân, nếu không phải người có cánh tay mạnh khỏe kinh hồn, ngay cả nhấc còn nhấc

lên không nổi.
Tiêu Thập Nhất Lang nãy giờ vẫn mỉm cười nhìn bọn họ, bỗng nhiên lớn tiếng nói:
- Tốt lắm! binh khí rất tốt.
éu Dương Văn Trọng lắc cổ tay, Tử Mẫu Liên Hoàn Cương Quyến lại kêu "tinh linh linh" lên, tiếng kêu chấn động lòng người.
Đấy chính là câu trả lời của y.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Dùng thứ binh khí đó giết người, xem ra dễ dàng quá.
éu Dương Văn Bá lạnh lùng nói:
- Quả thật không khó.
Tiêu Thập Nhất Lang mỉm cười nói:
- Các vị hôm nay nếu tiếp nổi tại hạ ba chiêu, không những lập tức danh vang thiên hạ, mà còn có lợi vô số, xem ra hình như cũng không khó khăn gì lắm.
éu Dương Văn Trọng lại cười nhạt.
Tiêu Thập Nhất Lang nhẫn nha nói:
- Chỉ tiếc là thiên hạ chẳng có chuyện gì dễ dàng như vậy, ta đã bằng lòng với các vị như vậy, dĩ nhiên là cầm cái chắc trong tay.
éu Dương Văn Bá cũng cười nhạt nói:
- Nếu ngươi tính dở giọng ra nhiễu loạn tinh thần anh em chúng ta, ngươi lầm rồi.
éu Dương Văn Trọng nói:
- Anh em chúng ta đã từng đánh mấy trăm trận lớn nhỏ, chưa có ai chỉ nói mấy câu mà dọa được chúng ta.
Tiêu Thập Nhất Lang mỉm cười nói:
- Chẳng qua ta chỉ muốn đề tỉnh các vị một chuyện.
éu Dương Văn Bá hỏi:
- Chuyện gì ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ta chỉ hy vọng các vị đừng quên ta sử dụng thứ đao gì.
Anh em nhà éu Dương bất giác biến sắc hỏi:
- Cát Lộc Đao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đúng vậy, Cát Lộc Đao.
Anh em nhà éu Dương nhìn lom lom vào thanh đao bên hông của y, khí thế xem ra đã giảm đi mất ba phần.
Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:
- Các vị cũng nên biết, đây là thanh bảo đao chặt sắt như chặt bùn, ngay cả cây Tân Thiết Uyên Ương quải nặng sáu mươi ba cân kia cũng chặt đứt như

thường.
Hai bàn tay cầm thiết quải của éu Dương Văn Bá đã nổi gân xanh lên, đuôi mắt cũng không ngớt giựt giựt.
Y vốn đã trấn tĩnh tinh thần, bây giờ bỗng nhiên có chỗ bất an.
Tiêu Thập Nhất Lang hình như không chú ý họ vẻ mặt ra sao, y lại nói:
- Do đó ta khuyên các vị, tốt nhất đừng lấy binh khí đở thanh đao của ta.
Bàn tay của y đã nắm lấy đốc đao. Thanh đao của y có phải sắp ra khỏi vỏ không ?
Gió càng lạnh, đã có người rón rén kéo áo lại cho đở lạnh.
Anh em nhà éu Dương bỗng nhiên di động cước bộ, thân hình giao chéo nhau đi qua, trong chớp mắt đó, bọn họ đã nói được hai câu:
- Chỉ thủ không công!
- Lấy thoái làm tiến!
Hai anh em tâm ý tương thông, thân pháp phối hợp, giống như nước và sữa hòa với nhau, bọn họ liên thủ ứng chiến với nhau, dĩ nhiên không phải là lần đầu tiên.
..... Chỉ cần tiếp nổi ba chiêu, tức là thắng rồi.
..... Thanh đao của ngươi dù có chặt sắt như chặt bùn, chúng ta tối đa không đở nó thôi, không lẽ ngay cả ba chiêu còn không tránh nổi ?
Hai người thân pháp thi triển ra, đều cách xa Tiêu Thập Nhất Lang đến ngoài bảy thước.
Bàn tay của y thêm thanh đao nữa tối đa khoảng chừng sáu thước, nếu y muốn đánh ngã bọn họ, chắc chắn là phải di động.
Chỉ cần thanh đao của y di động, có thể nói đó là một chiêu rồi.
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn bọn họ, bỗng nhiên bật cười.
Anh em nhà éu Dương không nhìn nụ cười của y, họ đang nhìn bàn tay của y, bàn tay cầm đao.
Tiêu Thập Nhất Lang rốt cuộc rút thanh Cát Lộc Đao ra.
Động tác của y rất chậm, đao màu xanh nhạt, cũng chẳng thấy có gì sắc bén khác thường.
Có điều, thanh đao vừa ra khỏi vỏ, lập tức có một luồng sát khí không thể hình dung được, bức vào mi mắt người ta.
Anh em nhà éu Dương nhìn nhau, vẫn cứ qua lại không ngừng.
Tiêu Thập Nhất Lang chầm chậm đưa đao lên, rất chậm, rất chậm...
Anh em nhà éu Dương bất giác nhìn theo thanh đao của y, thân pháp cũng chậm lại.
Có điều, thanh đao của y đã di động, chỉ cần động một lần là tính một chiêu.
Còn thừa chỉ có hai chiêu.
Tiêu Thập Nhất Lang chính mình cũng đang tựa như khâm thưởng thanh đao của mình, nhẫn nha nói:

- Đây là chiêu thứ nhất.
Chiêu này đương nhiên không thể hại được ai, tổng cộng chỉ có ba chiêu, mà một chiêu đã lãng phí vô duyên.
Không lẽ người này đã trở thành một tên khùng tự đại ?
Đột nhiên, thanh đao màu xanh nhạt như cái cầu vòng xanh bay qua, nhắm éu Dương Văn Bá chém xuống như điện xẹt.
Thế đao ấy tựa như lôi đình, oai không cách nào đở được, so với chiêu vừa rồi không thể đem vào nhau so sánh.
Gương mặt của éu Dương Văn Bá dưới ánh đao quang nhăn nhó lại.
Cây thiết quải trên tay y tuy rất trầm trọng, nhưng y không dám đưa ra đở thanh đao, y chỉ còn đường tránh né.
éu Dương Văn Trọng sợ anh mình không tránh nổi, mắt thấy phía sau lưng của Tiêu Thập Nhất Lang để hở, y lập tức vung cây Tử Mẫu Ly Hồn Quyến lên, đánh vào sau lưng.
Nào ngờ Tiêu Thập Nhất Lang đánh ra nhát đao đó chỉ là hư chiêu, y tính đúng éu Dương Văn Trọng sẽ đánh lại chiêu đó, bỗng nhiên eo lưng cong lại, bàn tay đã nhanh như điện thò ra chụp lấy cây Tử Mẫu Ly Hồn Quyến, kéo về phía trước một cái. Cái kéo đó lực lượng vô cùng mãnh liệt, không ai tưởng tượng nổi.
éu Dương Văn Trọng cảm thấy hổ khẩu bị toát ra, cây Tử Mẫu Ly Hồn Quyến đã lọt ra khỏi tay mình, người y tiếp theo đó xông về phía trước tấu xảo đụng ngay vào cùi chỏ bên trái của Tiêu Thập Nhất Lang, như bị thiết chùy đụng phải, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, miệng búng ra một ngụm máu.
Tiêu Thập Nhất Lang vừa đoạt cây Tử Mẫu Ly Hồn Quyến còn dư lực chưa bị mất, vung về phía sau.
Thân hình của éu Dương Văn Bá đang tránh qua bên này, chỉ cố nhìn thế đao bên phải của y, y nằm mộng cũng không nghĩ ra được tay trái của Tiêu Thập Nhất Lang lại có thêm một cây Tử Mẫu Ly Hồn Quyến, chỉ nghe "tinh linh linh" mấy tiếng, ánh sáng lạnh lẽo xẹt qua, tiếp theo đó máu tươi bắn ra, văng vào mặt y.
Trong tích tắc đó, cây Tử Mẫu Ly Hồn Quyến cũng đã đập vào ngực y.
Ánh mắt của y đã bị máu tươi làm mờ đi, tuy y không thấy thứ binh khí trí mệnh đó, nhưng y cũng nghe rõ ràng xương lồng ngực của mình đang gãy răng rắc.
Máu tươi bắn ra che mờ mắt của y, chính là của người huynh đệ búng ra, đánh vào ngực y, cũng là binh khí của người huynh đệ.
Tiêu Thập Nhất Lang tổng cộng chỉ dùng có ba chiêu, không nhiều hơn ít hơn, chỉ có ba chiêu.
Mỗi người đang mở trừng to mắt, nín thở, nhìn kinh ngạc vào anh em nhà éu

Dương đang ngã xuống.
Đợi đến khi bọn họ nhìn qua Tiêu Thập Nhất Lang, y đã ngồi xuống, thanh đao tra vào vỏ hồi nào.
Băng Băng nhìn y, cặp mắt mỹ lệ tràn đầy những vinh quang và kiêu ngạo, nàng nhoẽn miệng cười nói:
- Hình như anh mới sử dụng có một chiêu, đã đánh ngã bọn chúng.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ta dùng ba chiêu.
Băng Băng hỏi:
- Chiêu thứ nhất của anh cũng tính sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đương nhiên là tính, mỗi chiêu đều có chỗ dùng của nó.
Y mỉm cười, nói tiếp:
- Chiêu thứ nhất là để hấp dẫn sự chú ý của bọn họ, làm cho họ tập trung vào thanh đao, thân pháp của họ cũng bị chậm lại.
Băng Băng hỏi:
- Chiêu thứ hai thì sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Chiêu thứ hai là để kéo hai người lại một chỗ, và cũng dể họ không đề phòng tay bên trái của ta.
Băng Băng thở ra nói:
- Chiêu thứ ba mới là chiêu chân chính trí mệnh đấy.
Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:
- Bọn họ còn sống bởi vì ta không tính lấy mạng của họ.
Băng Băng chớp mắt nói:
- Xem ra, ba chiêu của anh không những rất hữu dụng, mà lời anh mới nói cũng hữu dụng lắm.
Tiêu Thập Nhất Lang mỉm cười nói:
- Nhưng lời nói không dọa được ai, không thể tính là chiêu thức hại người.
Băng Băng nói:
- Do đó, anh sử dụng chỉ mới ba chiêu ?
Tiêu Thập Nhất Lang gật đầu nói:
- Ta sử dụng chỉ mới ba chiêu.
Băng Băng nói:
- Do đó bọn họ thua rồi.
Anh em nhà éu Dương loạng choạng đứng dậy, gương mặt Văn Bá còn dính đầy máu me, Văn Trọng thì xám xịt.
Băng Băng bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn bọn họ nói:
- Anh em chúng ta nếu tiếp không nổi ba chiêu của ngươi, từ nay về sau cũng không dám nhìn mặt ai, chi bằng móc cặp mắt ra cho rảnh chuyện.

Câu này vốn là của éu Dương Văn Bá vừa mới nói, bây giờ Băng Băng đem nguyên câu nói ra không đổi một chữ, ngay cả điệu bộ khẩu khí, học lại giống tuyệt.
- Ngươi còn nhớ câu đó của ai nói chứ ?
éu Dương Văn Bá cắn răng, gật gật đầu.
Băng Băng hỏi:
- Bây giờ có phải các ngươi đã thua rồi không ?
éu Dương Văn Bá không thể phủ nhận.
Băng Băng cười nhạt nói:
- Đã thua rồi, bây giờ các ngươi còn chờ gì nữa ?
éu Dương Văn Bá bỗng nhiên ngẩng mặt cười thảm, gằn giọng nói:
- Anh em chúng ta tuy học nghề không tới nơi, nhưng không phải thứ nói rồi nuốt lời.
Băng Băng nói:
- Tốt lắm, ta cũng hy vọng các ngươi không phải là kẻ nói rồi nuốt lời, bởi vì, các ngươi có muốn chối cũng chối không được.
éu Dương Văn Bá lại cắn chặt răng, đột nhiên thò hai ngón tay, cong lại như ưng trảo, nhắm cặp mắt mình móc tới.
Nhưng bất kỳ ai, muốn tự móc mắt mình, bàn tay cũng bị mềm đi.
éu Dương Văn Trọng đột nhiên nói:
- Tôi móc mắt anh, anh móc mắt tôi.
éu Dương Văn Bá nói:
- Tốt!
Hai anh em thò tay ra móc mắt lẫn nhau, có người đã quay mặt đi không nỡ nhìn, có người khom lưng lại muốn mửa ra.
Tiêu Thập Nhất Lang tỉnh bơ không thay đổi sắc mặt, lòng dạ người này không lẽ làm bằng sắt đá sao ?
Bỗng nghe có người lớn tiếng nói:
- Nếu ngươi muốn móc mắt bọn họ ra, ngươi hãy móc mắt ta ra trước đã.

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường
Hồi 8
Ái Thị Cấp Dư

Giọng nói tuy run rẩy, tuy đầy vẻ bi thương và phẫn nộ, nhưng vẫn đượm nét ôn nhu nhẹ nhàng, kiều mỵ.
Tiêu Thập Nhất Lang biến hẳn sắc mặt, trái tim như muốn ngừng đập, máu cũng đang đông cứng.

Y nhận ra giọng nói đó. Y có chết cũng không quên được giọng nói đó.
Thẩm Bích Quân! Đấy chính là giọng của Thẩm Bích Quân.
Tiêu Thập Nhất Lang có chết cũng không quên được Thẩm Bích Quân, dù chết đi ngàn lần, vạn lần, cũng nhất định không quên.
Y không thấy Thẩm Bích Quân, chỗ góc lầu có một người đàn bà che mặt bằng sa đen, thân hình không ngớt run rẩy.
Không lẽ nàng ta là Thẩm Bích Quân, người mà y nhớ tận trong xương tủy, mãi mãi trong giấc mơ, suốt đời không cách nào quên được.
Máu của y bỗng nhiên sôi sục lên, trái tim cũng như muốn bốc cháy.
Có điều, y không dám bước lại. Y sợ thất vọng, y đã bị thất vọng bao nhiêu lần rồi.
Cặp mắt sáng như sao của Băng Băng, cũng nhìn đăm đăm vào người đàn bà che mặt, nàng lạnh lùng nói:
- Không lẽ ngươi tính móc mắc mình thế cho bọn họ sao ? Ngươi là gì của họ ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Ta không phải là gì của họ cả, nhưng ta chết đi cũng không muốn thấy có chuyện như vậy xảy ra.
Băng Băng hỏi:
- Nếu ngươi không có quan hệ gì đến họ, tại sao phải che mặt không cho người ta thấy ?
Thẩm Bích Quân đáp:
- Dĩ nhiên ta có lý do của ta.
... Tiêu Thập Nhất Lang còn đang ngồi đó, không tý động đậy.
... Không lẽ y đã quên mình rồi ?
Trái tim của Thẩm Bích Quân đã tan nát, cả người như bị vỡ tung thành ngàn ngàn vạn vạn mảnh.
Nhưng nàng còn đang gắng gượng khống chế lấy mình, nàng vĩnh viễn là một người đàn bà có hàm dưỡng.
Băng Băng hỏi:
- Ngươi không muốn nói nguyên nhân của ngươi cho ta nghe ?
Thẩm Bích Quân đáp:
- Không muốn.
Băng Băng bỗng nhiên cười lên một tiếng nói:
- Nhưng ta lại muốn nhìn mặt ngươi.
Nàng đứng dậy bước lại, mỉm cười nói:
- Ta nghĩ ngươi nhất định là một người đàn bà tuyệt sắc, bởi vì giọng nói của ngươi rất dễ nghe.
... Nàng cười thật ngọt ngào, thật xinh đẹp, thật là một vị mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

... Nàng quả thật xứng đôi với Tiêu Thập Nhất Lang.
... Có điều lòng dạ của nàng sao ác độc thế ? Tiêu Thập Nhất Lang tại sao lại đi nghe theo lời nàng vậy ?
... Bây giờ nàng đã lại, Tiêu Thập Nhất Lang ngược lại vẫn ở đó, không lẽ trừ nàng ra, y không còn nhìn một người đàn bà nào khác ?
Trong lòng của Thẩm Bích Quân như bị kim chích đau nhói, mỗi mảnh vỡ của trái tim, đều có một cây kim.
Băng Băng đã đến trước mặt nàng, cười ngọt ngào làm sao, nàng ta dịu dàng hỏi:
- Ngươi có thể lấy tấm sa đen ấy xuống, cho ta xem được không ?
... Nếu y đã không nhận ra giọng của mình, tại sao mình còn để cho y thấy mặt làm gì ?
Băng Băng hỏi:
- Không lẽ ngươi để cho ta nhìn một nhoáng cũng không được ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Không được.
Băng Băng hỏi:
- Tại sao ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Không được là không được.
Nàng cơ hồ không còn khống chế được chính mình, cả người nàng như bị tan vửa ra.
Băng Băng thở ra nói:
- Ngươi đã không muốn lấy khăn che mặt ra, ta đành phải lấy ra cho ngươi.
Nàng quả nhiên đưa tay ra, bàn tay nàng cũng đẹp, đẹp không một tỳ vết.
Thẩm Bích Quân thấy hai bàn tay đưa tới, cơ hồ nhịn không nổi muốn ra tay.
... Mình nhất định không thể ra tay, nhất định không thể làm hại người đàn bà y yêu mến.
... Bất kỳ thế nào, y cũng đã vì mình hy sinh quá nhiều, cũng đã có chân tình với mình, làm sao mình lại đi làm y đau lòng được ?
Thẩm Bích Quân dùng sức nắm chặt hai bàn tay, móng tay muốn thủng vào trong da thịt.
Ngón tay như hoa lan của Băng Băng đã nắm lấy tấm sa đen, bỗng nhiên bỏ tay xuống nói:
- Thật ra không cần nhìn, ta cũng biết gương mặt ngươi ra sao.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Ngươi biết ?
Băng Băng nói:
- Có người không biết đã nói cho ta nghe biết bao nhiêu lần gương mặt của

ngươi ra làm sao.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Ai nói ?
Băng Băng cười lên một tiếng nói:
- Ngươi phải biết là ai nói.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Ngươi... ngươi cũng biết ta là ai ?
Băng Băng cười mà như có vẻ chua chua:
- Đương nhiên ngươi chính là đệ nhất mỹ nhân trong vũ lâm Thẩm Bích Quân.
Trong lòng của Thẩm Bích Quân lại đau nhói lên.
... Tại sao y nhắc đến mình trước mặt người khác ?
... Không lẽ y đang khoe khoang trước mặt nàng ta, cho nàng ta biết rằng, trước kia cũng có người đàn bà yêu y nhiều như vậy ?
Bàn tay của Thẩm Bích Quân càng nắm chặt lại, nhưng vẫn nhịn không nổi hỏi:
- Sao ngươi biết ta là ai ?
Băng Băng nhè nhẹ than thở nói:
- Nếu ngươi không phải là Thẩm Bích Quân, y làm sao biến thành ra như vậy ?
Bàn tay của nàng bỗng nhiên chỉ về phía sau, chỉ vào Tiêu Thập Nhất Lang.
Tiêu Thập Nhất Lang đang từ từ bước lại, mắt nhìn không chớp vào tấm sa đen trên mặt Thẩm Bích Quân.
Ánh mắt của y trừng trừng, như si dại.
... Nếu không phải nàng ta nói ra, không chừng y còn chưa biết mình là ai.
... Nếu đến cả giọng nói của mình y còn nhận không ra, nếu y đã quên mình rồi, bây giờ sao lại cố ý làm ra vẻ như vậy để làm gì ?
... Không lẽ y muốn nàng biết rằng, y không phải là một kẻ vô tình vô nghĩa ?
... Bây giờ y tính lại làm gì ? Có phải lại nói cho mình nghe, chuyện cũ đã qua rồi, tốt nhất mình nên quên y, tốt nhất đừng nên đau lòng.
Thẩm Bích Quân bỗng nhiên lớn tiếng nói:
- Ngươi sai rồi, ta chẳng phải tính Thẩm, cũng chẳng phải Thẩm Bích Quân.
Băng Băng hỏi:
- Ngươi không phải ?
Thẩm Bích Quân cười nhạt nói:
- Ai nhận ra được Thẩm Bích Quân ? Ai nhận ra được người đàn bà vừa ngu vừa xuẩn như vậy ?
Băng Băng chớp mắt, bật cười:
- Không lẽ ngươi muốn ta giở chiếc sa lên, rồi ngươi mới thừa nhận ?

Nàng lại thò tay ra gỡ chiếc sa trên mặt xuống.
Lúc này ai ai cũng hy vọng nàng gỡ tấm sa che mặt ra, ai ai cũng muốn chiêm ngưỡng phong thái của đệ nhất mỹ nhân trong vũ lâm.
Nào ngờ Băng Băng lại thả tay xuống, quay đầu lại nhìn Tiêu Thập Nhất Lang cười một tiếng, nói:
- Em nghĩ chắc anh lại gỡ ra thì tốt hơn, nhất định anh đã muốn thấy mặt nàng từ lâu.
Tiêu Thập Nhất Lang ngớ ngẩn gật gật đầu, dĩ nhiên y muốn thấy mặt nàng, ngay cả nằm mộng, y cũng hy vọng thấy mặt nàng.
Y bất giác thò tay ra.
... Y quả nhiên rất nghe lời nàng ta.
... Nàng muốn bông tai, y bèn mua bông tai cho nàng, nàng muốn móc mắt người ta ra, y lập tức động thủ.
... Bây giờ nàng muốn y gỡ tấm che mặt của ta, y cũng chẳng thèm đi hỏi mình có bằng lòng hay không.
... Bây giờ y đã biết rõ ràng mình là ai, còn đối xử với mình như vậy.
... Xem ra, nếu nàng ta muốn y móc cặp mắt mình ra, y cũng chẳng từ chối.
Thẩm Bích Quân đột nhiên la lớn:
- Bỏ tay ngươi ra!
Trong khoảnh khắc đó, nàng đã quên mất từ nhỏ đã được dạy dỗ thế nào, quên mất người thục nữ không nên la lớn như vậy.
Tiếng la của nàng quả tình rất lớn. Tiêu Thập Nhất Lang cũng giật mình, y lắp bắp:
- Nàng... nàng...
Thẩm Bích Quân lớn tiếng nói:
- Ngươi chỉ đụng vào người ta một cái, ta sẽ chết trước mặt ngươi.
Tiêu Thập Nhất Lang càng kinh ngạc hỏi:
- Nàng... nàng... nàng không lẽ không nhận ra tôi sao ?
Trái tim của Thẩm Bích Quân càng tan nát.
... Em không nhận ra anh ?
... Vì anh, em bỏ tất cả, hy sinh tất cả, vinh dự, giàu có, trượng phu, gia đình, vì anh, em chẳng muốn gì khác.
... Vì anh, em đã nuốt bao nhiêu đắng cay, không biết bao nhiêu ủy khúc, dằn vặt.
... Bây giờ anh còn nói em không nhận ra anh ?
Nàng dùng sức cắn chặt lấy môi, nàng đã nếm được mùi vị máu tươi của mình, nàng lấy hết sức la lớn lên:
- Ta không biết nhà ngươi, ta không biết ngươi là ai cả!
Tiêu Thập Nhất Lang loạng choạng lùi lại, làm như bị ai vừa lấy chân đạp trên ngực mình, muốn đứng cũng đứng không vững... Thẩm Bích Quân

không lẽ đã biến đổi ? Hoa Như Ngọc nãy giờ đang yên lặng nhìn, Thẩm Bích Quân bỗng nhiên ôm lấy tay y, nói:
- Chúng ta đi.
... Thì ra người này làm cho nàng biến đổi.
... Người đàn ông này quả thật rất trẻ, rất đẹp trai, không những vậy, hình như rất nghe lời, nãy giờ đứng sau lưng nàng như một tên ngốc.
... Thảo nào hai năm nay mình tìm không ra nàng, thì ra nàng không còn muốn gặp ta.
Trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang cũng tan nát, bởi vì trong lòng hai người đều có con rắn độc, đang cắn xé trái tim hai người thành mảnh vụn.
Con rắn độc trong lòng hai người chính là hoài nghi và ghen tương. Tiêu Thập Nhất Lang nắm chặt hai nắm tay, trừng mắt nhìn Hoa Như Ngọc.
Thẩm Bích Quân chẳng thèm nhìn y, nàng kéo tay Hoa Như Ngọc hỏi:
- Tại sao chúng ta còn chưa đi ?
Hoa Như Ngọc chầm chậm gật đầu, phía sau lập tức có người bước lại dìu Phong Tứ Nương dậy.
Phong Tứ Nương đang rơi nước mắt. Cặp mắt đẩm lệ của nàng nãy giờ vẫn đang nhìn Tiêu Thập Nhất Lang.
Nàng hy vọng Tiêu Thập Nhất Lang cũng nhận ra được mình, và sẽ giải thích cho nàng rằng, tất cả mọi điều chỉ là hiểu lầm.
Nàng hy vọng Tiêu Thập Nhất Lang sẽ cứu nàng, như lúc trước kia, rồi dẫn nàng đi ăn tô mì thịt.
Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang không nhìn nàng lấy nửa con mắt, bởi vì, y nằm mộng cũng không nghĩ ra được rằng, người đàn bà không động đậy tý nào kia, lại là một người qua lại như gió là Phong Tứ Nương. Phong Tứ Nương chỉ còn nước đi ra.
Hai người dìu hai bên đưa nàng qua trước mặt Tiêu Thập Nhất Lang.
Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang đang nhìn trừng trừng ra bóng đêm ngoài song cửa, y chẳng thấy có sao, có đèn, y chỉ thấy bóng đêm.
Y đương nhiên cũng không thấy Phong Tứ Nương. Trái tim của Phong Tứ Nương cũng tan nát, nước mắt rơi rả chả xuống.
Bây giờ nàng chỉ hy vọng được khóc òa lên một trận, khổ nỗi nàng muốn khóc cũng khóc không ra lời. Nước mắt của nàng đã làm ướt đẩm tấm sa trên mặt.
Băng Băng bỗng nhiên phát giác ra nước mắt trên tấm sa che mặt:
- Ngươi đang khóc ? Tại sao ngươi lại rơi nước mắt ?
Phong Tứ Nương không trả lời. Nàng không thể trả lời.
Băng Băng hỏi:
- Ngươi là ai ? Tại sao lại vì người khác khóc ?
... Vì Tiêu Thập Nhất Lang, không lẽ ta đã không bất chấp nhất thiết ?

Không lẽ ta chưa từng bị đau khổ ?
... Bây giờ ngươi lại nói, ta vì người khác mà khóc ?
Phong Tứ Nương cơ hồ muốn la lớn lên, khổ nỗi nàng chẳng thể la được thành tiếng.
Hai người dìu nàng đã vội vã tăng bước. Băng Băng hình như muốn ngăn nàng lại, nhưng nghĩ sao, lại nhịn không làm.
Nàng hiểu cái đau khổ của Tiêu Thập Nhất Lang, nàng không muốn thêm chuyện gì phiền phức cho y nữa.
Do đó, Phong Tứ Nương cứ vậy mà đi qua trước mặt Tiêu Thập Nhất Lang.
Bọn họ từ từ xuống lầu, ngồi vào trong xe, xe ngựa khởi hành, bụi bặm sau xe cuối cùng cũng lắng xuống.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên lớn tiếng nói:
- Đem hai mươi cân rượu lại đây, phải là rượu ngon nhất.
Đương nhiên là rượu ngon nhất, rượu ngon nhất là rượu dễ làm người ta say nhất.
Tiêu Thập Nhất Lang vẫn còn chưa say... Càng muốn say chừng nào, tại sao lại càng không dễ dàng gì say ?
Băng Băng nhìn y, dịu dàng nói:
- Không chừng người đó quả thật không phải là Thẩm cô nương.
Tiêu Thập Nhất Lang lại uống thêm ly rượu, mỉm cười nói:
- Cô không cần phải an ủi tôi, tôi không khó chịu tý nào.
Băng Băng hỏi:
- Thật không ?
Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu:
- Tôi chỉ muốn uống một trận cho đả thế thôi, lâu lắm tôi chưa được uống say.
Băng Băng nói:
- Nhưng éu Dương huynh đệ lúc nảy đã chuồn mất.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi biết.
Băng Băng nói:
- Bọn họ không chừng có thể trở lại.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Cô sợ họ ước hẹn người lại tìm tôi ?
Băng Băng nhoẽn miệng cười tươi nói:
- Đương nhiên là em không sợ, một nửa Tiêu Thập Nhất Lang say khước cũng đủ đối phó với hai ba trăm anh em nhà éu Dương đang tỉnh.
Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn nói:
- Nói đúng lắm, cạn ba ly thật lớn.
Y quả nhiên lập tức làm ba ly lớn. Băng Băng cũng nhấp nhấp chút rượu,

bỗng nhiên nói:
- Chẳng qua em chỉ kỳ quái, người đàn bà che sa đen kia là ai nhĩ ? Tại sao cô ta lại rơi nước mắt ?
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Sao cô biết người ta rơi nước mắt ?
Băng Băng đáp:
- Em nhìn ra mà, Chiếc sa mỏng trên mặt cô ta bị ướt đẩm.
Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:
- Không chừng cô ta bị bệnh, một người đang bị bệnh hành dữ, thường thường hay khóc, nhất là đàn bà.
Băng Băng nói:
- Có điều em biết cô ta không bị bệnh.
Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:
- Cô ta bệnh đi muốn không nổi, cô còn nói không có bệnh ?
Băng Băng nói:
- Đấy không phải là bệnh. Người bị bệnh tứ chi rũ rượi, mới đi không được, nhưng tứ chi của cô ta hình như quan tiết bị trắc trở, toàn thân như bị tê cứng.
Tiêu Thập Nhất Lang than thở:
- Cô thật có mắt hơn tôi nhiều.
Băng Băng nhoẽn miệng cười nói:
- Anh đừng quên em vốn là nữ thần đồng.
Nàng cười rất sung sướng, Tiêu Thập Nhất Lang nhìn nàng, ánh mắt lộ ra một vẻ thương tiếc và bi thương thật kỳ quái, hình như vì mệnh vận của nàng mà tiếc. May mà Băng Băng không hề chú ý đến biểu tình trên gương mặt của y, nàng lại nói tiếp:
- Do đó, em nghĩ cô ta không phải bị bệnh.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Hay là cô ta bị người điểm huyệt ?
Băng Băng nói:
- Rất có thể vậy.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Cô xem cô ta vì lẽ gì mà rơi nước mắt ?
Băng Băng nói:
- Rất có thể là vì chuyện của anh, chuyện của Thẩm Bích Quân.
Tiêu Thập Nhất Lang cười nhạt nói:
- Ai mà vì chuyện của chúng tôi rơi nước mắt ? Người khác sung sướng còn không kịp, dù tôi có chết ngoài đường cái, cũng chẳng có ai rơi một giọt nước mắt.
Băng Băng nói:

- ít nhất em...
Nàng tính nói:
- Em sẽ khóc.
Nhưng không biết nghĩ sao, nàng bỗng đổi giọng, trong cặp mắt mỹ lệ ấy cũng lộ vẻ bi thương thật kỳ quái. Không lẽ nàng cũng vì chính mệnh vận của mình mà thương tiếc đau khổ ?
- Nhưng cô ta có rơi nước mắt, vì vậy, em nghĩ không những cô ta nhận ra anh, cô ta nhất định rất quan tâm đến Thẩm cô nương.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Không chừng cô ta vì một chuyện gì khác.
Băng Băng nói:
- Nãy giờ không có chuyện gì làm cho người ta có thể khóc lóc.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Do đó cô nghĩ cô ta là bạn của Thẩm Bích Quân ?
Băng Băng nói:
- Nhất định là vậy.
Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang lại sáng rực lên, y nói:
- Cô ta bị người khác điểm huyệt, đương nhiên Thẩm Bích Quân cũng rất có thể bị người đó uy hiếp.
Băng Băng nói:
- Do đó, chị ấy lúc nãy mới đối xử với anh như vậy.
Gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang vì hứng phấn quá mà đỏ cả lên, y lẩm bẩm:
- Không chừng nàng quả thật không phải muốn vô tình như vậy với mình, tại sao lúc nãy mình lại không nghĩ ra ?
Băng Băng nói:
- Bởi vì trong lòng anh có con rắn độc.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Rắn độc ?
Băng Băng nói:
- Hoài nghi và ghen tương, chính là con rắn độc trong lòng anh.
Nàng buồn buồn thở ra một tiếng, nói nhỏ:
- Vì vậy có thể nói, anh không thể quên được chị ấy, nếu không, anh đã không hoài nghi chị ấy, anh không đi ghen tương với tên đàn ông kia.
Tiêu Thập Nhất Lang không phủ nhận, cũng không thể phủ nhận.
Băng Băng nói:
- Anh không thể quên chị ấy, tại sao không đi tìm nàng nhĩ ? Bây giờ đi nhất định cũng còn kịp.
Tiêu Thập Nhất Lang đứng bật dậy, rồi lại ngồi xuống, cười khổ nói:
- Tôi tìm cách nào ?

Trái tim của y đã bị loạn cả lên, y chẳng còn tý chủ ý gì.
Băng Băng nói:
- Bọn họ đi bằng xe ngựa.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Xe ngựa như thế nào ?
Băng Băng nói:
- Chiếc xe ngựa rất mới sơn đen, người đánh xe cũng mặc áo màu đen, không thấy màu gì khác, chủ chiếc xe, ắt hẳn là người có thân phận, một cái xe ngựa như vậy, nhất định không khó tìm.
Tiêu Thập Nhất Lang lại đứng dậy.
Băng Băng nói:
- Nhưng tốt nhất chúng ta nên hỏi lại gã đánh xe Tiểu Tống của mình.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Tại sao ?
Băng Băng nói:
- Người đánh xe với nhau rất dễ làm bạn, bọn họ đứng ngoài chờ chu? nhân, không có chuyện gì làm, nói chuyện cũng có thể nhiều hơn, do đó, Tiểu Tống có thể biết nhiều hơn mình.
Nàng quả thật rất chu đáo, không những vậy, còn thông minh, một người con gái như nàng, người khác đáng lý ra phải kiêu ngạo vì nàng mới đúng.
Nhưng tại sao lúc Tiêu Thập Nhất Lang nhìn nàng, y lại lộ vẻ thương tiếc và đau khổ ?
Tiểu Tống nói:
- Tên đánh xe ấy rất cổ quái, chúng tôi đang nói chuyện chơi với nhau, thì y nghĩnh mặt lên, chẳng thèm nghe ai, người khác muốn làm quen với y, y chẳng thèm nhìn người ta, làm như người ta thiếu nợ ba trăm đồng của y không bằng.
Đấy chính là lời miêu tả của Tiểu Tống về gã đánh xe của Hoa Như Ngọc.
Y không biết hơn Băng Băng.
Tiêu Thập Nhất Lang hơi có vẻ thất vọng, Tiểu Tống bỗng nhiên nói:
- Ba hôm nay, họ lại đây rất sớm, về rất trễ, hình như đang đợi ai lại.
Băng Băng lập tức hỏi:
- Bọn họ đến đây liên tiếp ba hôm ?
- Vâng.
Băng Băng nói:
- Bọn họ có thể làm người khác chú ý, nếu đến đây ba hôm liên tiếp, chưởng quỹ nơi đây ắt hẳn sẽ biết tý lai lịch của bọn họ.

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 9
Phong ba tại Mẫu Đơn Lâu

Chưởng quỹ của Mẫu Đơn lâu tính Lữ.
Lữ chưởng quỹ nói:
- Hai vị cô nương đeo sa đen, ba hôm nay ngày nào cũng lại, gọi một bàn đồ ăn, mà chẳng ăn chẳng uống gì, mỗi ngày đều đợi tới tắt đèn mới về, nhưng bọn họ rất hào phóng, chi tiền rộng rãi, ai ai ở đây cũng rất hoan nghinh họ.
Băng Băng hỏi:
- Ai trả tiền ?
Lữ chưởng quản đáp:
- Gã hậu sinh trẻ tuổi đứng sau lưng họ.
Băng Băng hỏi:
- Ngươi có biết ba hôm nay, ban đêm họ trú ở nơi nào không ?
Lữ chưởng quản đáp:
- Nghe nói họ mướn nguyên một khoảng nhà ở Liên Vân Tiền, không những vậy còn trả trước mười hôm tiền phòng.
Bằng Băng còn chưa yên lòng:
- Tin tức của ngươi có tin cậy được không đấy ?
Lữ chưởng quỹ cười:
- Đương nhiên là tin cậy, chưởng quỹ chỗ Liên Vân Tiền là anh vợ của tôi.
Chưởng quỹ của Liên Vân Tiền tính Ngưu.
Ngưu chưởng quỹ nói:
- Hai vị cô nương che sa trên mặt thật kỳ quái, ban ngày chẳng ra khỏi phòng, cơm nước đem đến tận phòng riêng, chờ tới tối là tới Mẫu Đơn lâu, đến đây đã ba ngày, nơi đây không ai nghe họ nói câu nào.
Băng Băng hỏi:
- Bọn họ Ở phòng nào ?
Ngưu chưởng quỹ nói:
- Chính là tòa nhà mé đông, bọn họ mướn nguyên cả khu.
Băng Băng hỏi:
- Tối nay bọn họ có về lại đây không ?
Ngưu chưởng quỹ nói:
- Vừa mới về!
Y lại gãi đầu nói tiếp:
- Bọn họ mới ở Mẫu Đơn lâu về tới, đáng lý ra phải kiếm gì ăn mới phải, nhưng họ vừa về tới nơi, lại kêu dọn một mâm rượu.
Băng Băng cười nói:
- Mâm rượu chắc là để mời chúng tôi đấy.

Ngưu chưởng quỹ hỏi:
- Bọn họ biết các vị lại đây ?
Băng Băng đáp:
- Không biết.
Ngưu chưởng quỹ kinh ngạc nhìn nàng, y chợt phát giác ra, nơi đây quái nhân càng lúc càng nhiều.
Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, quả nhiên có một mâm rượu bày ê hề trên chiếc bàn tròn.
Cái gã thiếu niên trẻ tuổi đẹp trai lúc nãy đứng sau lưng như một tên tiểu đồng, bây giờ đã đổi y phục thành quý phái hoa lệ, đang ngồi nơi đó rót rượu. Y rót xong ba ly, bỗng nhiên nhìn ra ngoài song cửa, cười lên một tiếng nói:
- Hai vị đã đến rồi, sao còn không vào đây uống một ly rượu ?
Tiêu Thập Nhất Lang quả thật đang ở bên ngoài song cửa.
Y cười lên một tiếng:
- Có người mời ta uống rượu, ta chưa bao giờ từ chối.
Cửa không đóng. Cạnh bàn có bày ba chiếc ghế.
Hoa Như Ngọc miệng cười mời khách nói:
- Mời ngồi.
Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang như ngọn đuốc nhìn y lom lom:
- Hai chỗ ngồi này bày ra cho chúng ta ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Đúng vậy.
Băng Băng bỗng nhiên cười lên một tiếng, nói:
- Bọn Thẩm cô nương đi với công tử, không lẽ công tử không hề để họ ngồi xuống ăn cơm sao ?
Hoa Như Ngọc than thở một tiếng nói:
- Tôi không chuẩn bị chỗ ngồi cho họ vì họ không có nơi đây.
Tiêu Thập Nhất Lang biến hẳn sắc mặt.
Y vốn không phải là người thông thường hay biến sắc, nhưng bây giờ gương mặt của y biến đi dễ sợ:
- Không lẽ bọn họ đi rồi ?
Hoa Như Ngọc gật gật đầu nói:
- Vừa mới đi.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi để cho họ đi ?
Hoa Như Ngọc cười khổ nói:
- Tại hạ không phải là thổ phỉ, cũng chẳng phải quan sai, bọn họ muốn đi, làm sao tại hạ giữ cho được ?
Tiêu Thập Nhất Lang cười nhạt. Hoa Như Ngọc nói:

- Tiêu đại hiệp không tin lời tại hạ sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ngươi nhìn qua quả thật không giống thổ phỉ, chẳng qua không thể nhìn mặt mà đoán người, câu đó chắc ngươi đã nghe nói ?
Hoa Như Ngọc cười nói:
- Tại hạ có lý do gì phải đi nói láo với Tiêu đại hiệp ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bởi vì, ngươi không muốn ta thấy mặt nàng.
Hoa Như Ngọc nói:
- Nếu tại hạ không muốn Tiêu đại hiệp thấy mặt bọn họ, tại sao còn về lại nơi đây ? Tại sao còn ở đây chờ đại giá Tiêu đại hiệp lại ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói không ra lời.
Hoa Như Ngọc thở ra nói:
- Tại hạ Ở đây chờ, mục đích là muốn giải thích cho Tiêu đại hiệp sự hiểu lầm lúc nãy.
Tiêu Thập Nhất Lang lạnh lùng hỏi:
- Lúc nãy có gì hiểu lầm ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Thẩm cô nương vốn ở một bên hai vị tiền bối họ Anh và họ Liễu.
Tiêu Thập Nhất Lang đổi nét mặt hỏi:
- Hồng Anh Lục Liễu ?
Hoa Như Ngọc gật gật đầu nói:
- Tiêu đại hiệp không tin, tùy lúc có thể lại hỏi họ, hai vị tiền bối ấy chắc là không nói dối.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Sao nàng theo ngươi đến đây ?
Hoa Như Ngọc ngần ngừ, làm như có điều khó nói.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi không nói ?
Hoa Như Ngọc cười khổ nói:
- Không phải tại hạ không muốn nói, chẳng qua...
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Chẳng qua làm sao ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Chẳng qua, tại hạ chỉ sợ Tiêu đại hiệp nghe xong, chắc là không cao hứng lắm.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nếu ngươi không nói, ta mới nổi giận, lúc ta nổi giận, chắc là không biết điều lắm.
Hoa Như Ngọc lại ngần ngừ một hồi lâu, mới than thở:

- Giang hồ đồn rằng, Liên Thành Bích Liên công tử đã đến chốn này, Thẩm cô nương nghe nói vậy bèn nhất định đi theo bọn tại hạ lại.
Gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang lại biến đổi. Câu nói của Hoa Như Ngọc, như một cây đao, một cây đao còn đáng sợ hơn Cát Lộc đao. Y bỗng nhiên cảm thấy toàn thân như lạnh hẳn đi.
Nếu Thẩm Bích Quân vì người khác mà đổi ý, y còn có gì để nói, nhưng Liên Thành Bích...
Hoa Như Ngọc thở ra một tiếng, hình như muốn đồng tình với y, gượng cười nói:
- Nàng tuy không còn ở đây, nhưng còn có rượu đây, chi bằng Tiêu dại hiệp uống vài ly cho thoải mái, qua hết đêm dài.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ly rượu này không được.
Hoa Như Ngọc ngẫn người hỏi:
- Tại sao không được ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ly này quá nhỏ.
Y bỗng nhiên đưa tay gạt ngang, đẩy dĩa ngư dực, dĩa đạn tử, dĩa yến oa rớt hết xuống đất, rót rượu ra ba tô lớn nói:
- Ta kính ngươi một chén, ngươi uống đi.
Hoa Như Ngọc làm mặt khổ sở, nhìn ba chén rượu trên bàn, rốt cuộc thơ? ra một hơi nói:
- Được, tôi uống.
Y nhăn mặt, làm như uống thuốc không bằng, rốt cuộc cũng uống hết ba chén rượu.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng uống ba chén, xong rồi lại đổ thêm ba chén:
- Lần này phải đến lượt ngươi không kính ta, chủ nhân dĩ nhiên là uống trước.
Hoa Như Ngọc hình như giật nãy mình lên:
- Uống ba ly nữa ? Chắc tại hạ không uống trôi quá.
Tiêu Thập Nhất Lang trừng mắt nói:
- Ta kính ngươi, không lẽ ngươi kính ta ? Ngươi không xem ta ra gì ?
Hoa Như Ngọc chỉ còn nước cười khổ, nói:
- Được, tôi kính lại Tiêu đại hiệp ha chén.
Y nhăn mặt nhăn mủi đưa chén rượu lên uống, làm như uống chén thuốc độc không bằng.
Có điều, đến lúc y uống chén thứ hai, bỗng nhiên y uống nhanh nhẩu ra, thuốc độc hình như đã biến thành nước lã.
Đợi Tiêu Thập Nhất Lang uống xong ba chén, Hoa Như Ngọc còn cười nói:
- Mời, chúng ta lại thêm ba ly nữa, mời Tiêu đại hiệp.

Tiêu Thập Nhất Lang trừng mắt nhìn y, bỗng nhiên nói:
- Ta còn có hai chuyện muốn nói cho ngươi biết.
Hoa Như Ngọc nói:
- Được, tôi nghe đây.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Thứ nhất, ta không phải là đại hiệp, mà trước giờ cũng không làm đại hiệp, thứ hai, nếu ta phát hiện ra ngươi nói dối với ta một lời, ta sẽ cắt đi cái lưỡi lớn của ngươi, ngươi nghe rõ chưa ?
Cái lưỡi của Hoa Như Ngọc quả nhiên lớn, y gật đầu lia lịa nói:
- Tôi nghe rõ lắm, có điều tôi còn có chỗ không rõ.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Chuyện gì không rõ ?
Hoa Như Ngọc ngập ngừng nói:
- Nàng ta vì Liên Thành Bích mà lại đây, bây giờ chắc cũng vì Liên Thành Bích mà bỏ đi, tại sao ông không đi tìm bọn họ mà lại đi tìm tôi hả giận ?
Câu nói chưa thốt xong, người của y đã đổ sầm xuống, Tiêu Thập Nhất Lang nét mặt xanh lè, bỗng nhiên lấy khăn bàn đỏ bao hết mười mấy dĩa đồ ăn lại, nói:
- Ngươi đã có lòng mời ta, ăn không hết thì ta đem đi.
Hoa Như Ngọc không hề phản đối, người của y đã nằm sóng soài ra đất, say mèm như chết.
Tiêu Thập Nhất Lang ngẫng mặt lên trời cười lớn ba tiếng, quả thật cầm bọc lên, kéo tay Băng Băng đi hiên ngang ra ngoài.
Bọn họ đi khỏi rồi, trong gió chiều, bỗng nghe có tiếng ca thê lương tịch mịch vọng lại.
Bức rèm phía sau bỗng có người đang than thở:
- Một ông khách ác ôn như vậy, thật chưa bao giờ thấy.
Bức rèm vén lên, Tâm Tâm bước ra, bỗng nhiên hướng về chỗ Hoa Như Ngọc đang nằm cười lên một tiếng nói:
- Bây giờ ác khách đã đi rồi, ông còn chưa tỉnh lại ?
Hoa Như Ngọc quả nhiên tỉnh ngay lập tức, y từ dưới đất nhảy dậy, lắc đầu cười nói:
- Tên này lợi hại thật, còn muốn đổ rượu cho ta say.
Tâm Tâm nhoẽn miệng cười nói:
- Chỉ tiếc tửu lượng của ông còn khá hơn trong trí tưởng tượng của y xa lắc.
Hoa Như Ngọc cười lớn nói:
- Con người của ta còn ghê gớm hơn trí tưởng tượng của y xa.
Tâm Tâm nói:
- Trong giang hồ nếu muốn tuyển chọn Thập đại ác nhân, ông nhất định là một người.

Hoa Như Ngọc hỏi:
- Còn ngươi thì sao ?
Tâm Tâm nói:
- Đương nhiên là tôi chạy không khỏi.
Hoa Như Ngọc hỏi:
- Thẩm Bích Quân đã đi chưa ?
Tâm tâm gật đầu nói:
- Tôi đã kêu Bạch lão tam đem nàng đi rồi, và cũng đã nói cho lão tam biết ông phân phó ra sao.
Hoa Như Ngọc hỏi:
- Con mụ điên kia ?
Tâm Tâm nói:
- Tôi sợ Ông điên kia ra phía sau cứu nàng ta, do đó, đành phải mời nàng ta nằm dưới giường nghỉ ngơi một chút.
Hoa Như Ngọc nói:
- Bây giờ ngươi có thể mời nàng ta ra được rồi.
Tâm Tâm hỏi:
- Sau đó sẽ mời nàng ta làm gì đây ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Sau đó sẽ mời nàng ta tắm một cái, trang điểm cho nàng ta một phen.
Tâm Tâm cười hỏi:
- Tôi nghe nói một người sắp vào quan tài cũng nên trang điểm tý xíu.
Hoa Như Ngọc nói:
- Ta còn chưa tính cho nàng ta vào quan tài.
Tâm Tâm nghinh mặt lên hỏi:
- Tại sao ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Bởi vì, nàng ta còn giá lắm.
Tâm Tâm hỏi:
- Không lẽ ông còn tính bán nàng ta sao ?
Hoa Như Ngọc nói:
- .
Ánh mắt của Tâm Tâm sáng lên, nàng ta hỏi:
- Bán cho ai ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Theo như ta biết, có một lão quỹ háo sắc đã mê nàng ta từ bao nhiêu năm nay.
Tâm Tâm hỏi:
- Lão quỹ háo sắc loại gì ?
Hoa Như Ngọc nói:

- Đương nhiên là thứ có tiền, chẳng những vậy mà còn chịu chi tiền ra nữa.
Tâm Tâm nhìn y, cười ngặt nghẽo nói:
- Ông thật là một kẻ ác nhân.
Hoa Như Ngọc hững hờ nói:
- Ta vốn như vậy.
Tâm Tâm cười nói:
- Ông tính chuyện gì, Tiêu Thập Nhất Lang nằm mộng cũng không nghĩ được ra.
Tiêu Thập Nhất Lang chẳng nghĩ gì cả.
Y chỉ thấy trong đầu trống rỗng, cả người như lơ lơ lững lững, đi trên đường mà như đang đi trên mây ở đâu.
Y kiên trì không chịu ngồi xe, y nói con đường này hình như vừa mới được rửa sạch, đêm thu cũng chính như mới được nước tẩy sạch, được đi trong một đêm thu giữa trời, trên con đường đá sạch sẽ thế này, so với ngồi xe còn khoan khoái hơn nhiều.
Do đó, xe ngựa của họ chỉ còn nước về một mình trước, Băng Băng cũng đi theo với y.
Đi một đoạn đường, y bỗng nhiên hỏi:
- Cô đói không ?
Băng Băng lắc lắc đầu.
Tiêu Thập Nhất Lang lắc lắc bao đồ nói:
- Tôi chỉ nhắc nhở cô, trong này có gà quay, thịt quay, cá hầm, còn có nguyên một con vịt bát bửu, cô có đói, tùy tiện muốn ăn gì, trong này đều có.
Băng Băng nhìn bao đồ ướt đẫm trong tay y, muốn cười mà cười không nổi.
Nàng rất hiểu tâm tình của y bây giờ, nàng biết bây giờ y có muốn khóc cũng khóc không ra tiếng.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên ngồi xuống bên vệ đường, nhìn lên những vì sao trong khung trời mùa thu, nhìn si si dại dại cả nửa ngày, lẩm bẩm:
- Hồi nãy đáng lý ra mình phải lấy một bình rượu đi theo, ngồi đây uống rượu thật không sai tý nào.
Băng Băng đang lắng nghe. Tiêu Thập Nhất Lang cười lên một tiếng, lại nói tiếp:
- Thật ra, ở đâu có rượu uống đều không sai tý nào.
Y cười mà như không phải là cười, cười kiểu đó ai nhìn vào cũng muốn khóc.
..... Nàng vì Liên Thành Bích mà lại đây, bây giờ chắc là đi tìm Liên Thành Bích rồi.
..... Y vốn là một kẻ quân tử ôn lương như ngọc, bọn họ vốn là cặp vợ chồng ái ân đằm thắm, tuy nàng nhất thời hồ đồ, nhưng bây giờ chắc đã hiểu

chuyện rồi.
..... Nàng rốt cuộc đã nhận ra y mới là kẻ đáng tin cậy cho đời mình.
Tiêu Thập Nhất Lang lấy trong bao đồ ra một cái đùi gà, nhìn một cái, rồi ném đi.
Băng Băng cũng ngồi xuống bên cạnh y, đang yên lặng nhìn y, nhịn không nổi bèn hỏi:
- Anh tin những lời của người đó ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ngay cả một chữ tôi cũng không tin.
Băng Băng hỏi:
- Nếu đã không tin, tại sao lại bỏ đi ?
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi lại:
- Không lẽ cô muốn tôi lăn ra mặt đất nằm chung với y ?
Băng Băng hỏi:
- Tại sao anh không ra đằng sau xem ra sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Có tìm cũng chẳng thấy gì.
Băng Băng hỏi:
- Anh chưa tìm, sao anh biết không có gì ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Cỡ hạng người như hắn, nếu không muốn ta gặp bọn họ, làm sao ta gặp được ?
Băng Băng hỏi:
- Anh thấy rõ hắn là một người rất giảo hoạt ?
Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu nói:
- Ta thấy y lần đầu tiên đã nghĩ tới một người.
Băng Băng hỏi:
- Ai ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tiểu công tử, cái tên Tiểu công tử còn một trăm lần hiểm độc hơn rắn độc.
Chỉ cần đề cập tới Tiểu công tử là y thấy rùng mình lên.
Băng Băng nói:
- Tên đó đương nhiên không phải là Tiểu công tử.
Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu nói:
- Y là đàn ông.
Tiểu công tử lại là đàn bà, mới xem cứ tưởng là con bồ câu, thật ra là một con chim ưng ăn thịt người.
Cho đến bây giờ, lúc Thẩm Bích Quân bị ác mộng, nàng thường gặp ả dù ả đã chết rồi, chết dưới chiêu Tụ kiếm của Liên Thành Bích.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Gã này tuy mặt mày có vẻ đàn bà, nhưng là một người đàn ông không sai mảy may.
Băng Băng hỏi:
- Anh đoán chắc được sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bất cứ y là gái giả trai, hay trai giả gái, tôi có cách, thử một lần là biết y rốt cuộc là trai hay gái.
Băng Băng hỏi:
- Sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:
- Cách này của ta là độc môn bí truyền, thử lần nào cũng có công hiệu, trước giờ chưa bao giờ mất linh.
Băng Băng nhịn không nổi hỏi:
- Cách gì vậy ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Rờ y một cái.
Băng Băng đỏ mặt.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Lúc nãy thừa lúc cô không chú ý, tôi đụng vào y một cái.
Băng Băng đỏ mặt nói:
- Em xem anh nhất định là say rồi.
Tiêu Thập Nhất Lang trừng mắt nói:
- Ai nói tôi say, bây giờ tôi còn tỉnh hơn cả con mèo rừng.
Băng Băng nói:
- Lúc anh không say, anh không có vẻ xấu như vậy.
Tiêu Thập Nhất Lang trừng mắt nhìn nàng, bỗng nhiên nhe răng ra cười nói:
- Cô thật tình nghĩ tôi là người tốt ?
Băng Băng thở nhẹ một hơi, nói:
- Bất kể người khác nghĩ anh ra sao, chỉ có em là biết, anh là người...
Nàng nói chưa hết lời, bỗng nhiên nghe có tiếng xe ngựa chạy lại.
Một cổ xe ngựa lớn sơn đen chạy ngang qua mặt đường trước mặt hai người.
Băng Băng thất thanh nói:
- Đây là cổ xe lúc nãy của tên đó.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Sao ?
Băng Băng nói:
- Nửa đêm như vậy, bọn họ còn đi xe gấp rút, tính làm chuyện gì vậy nhĩ ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Không chừng trên xe không có ai.
Băng Băng nói:

- Trên xe có người.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Cô thấy rõ chứ ?
Băng Băng nói:
- Em chỉ cần nhìn phía sau xe bụi bay ra sao là biết trên xe có người hay không.
Tiêu Thập Nhất Lang cười khổ nói:
- Xem ra cặp mắt của cô so với tên đại đạo Tiêu Thập Nhất Lang còn lợi hại hơn nhiều.
Băng Băng rốt cuộc cười lên một tiếng nói:
- ít nhất cũng so với tên đại đạo say rượu Tiêu Thập Nhất Lang còn lợi hại hơn tý đỉnh.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Mình đuổi theo xem thử được không ? Xem tên tiểu tử này rốt cuộc đang múa may trò gì.
Nhưng lúc này cổ xe đã mất dạng trong màn đêm, ngay cả tiếng xe cũng không còn nghe thấy đâu. Tiêu Thập Nhất Lang nhảy bật dậy, rồi lại ngồi xuống.
..... Có rượt theo rồi cũng được gì ? Gặp rồi sẽ được gì ?
..... Lúc nãy ở trên Mẫu Đơn lâu, nàng đã chẳng cự tuyệt y thẳng thừng đó sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang lại lấy từ trong bao ra một miếng thịt vịt bát bửu, ăn ngồm ngoàm.
ún, có lúc cũng là cách để trấn dịnh tâm tình một người.
Băng Băng thì đang trầm tư, nàng chầm chậm nói:
- Nhất định là hắn không thấy mình, nhất định cho là mình đi xe về từ lâu.
Miệng của Tiêu Thập Nhất Lang đầy những vịt bát bửu.
Y vốn rất thích ăn thịt vịt bát bửu, nhưng bây giờ hình như trong miệng y đang đầy những cục gỗ.
Băng Băng nói:
- Hồi nãy, người đánh xe không còn là người đánh xe lúc trước.
Chuyện đó mà nàng cũng đi chú ý được.
Băng Băng lại nói:
- Trên xe tuy có người, hình như chỉ có một người.
Tiêu Thập Nhất Lang rốt cuộc cũng thấy kỳ quái:
- Tại sao chỉ có một người thôi ?
Băng Băng cũng đang lấy làm kỳ, nàng bỗng nhiên nói:
- Mình trở lại Liên Vân Tiền xem thử được không ?
Đương nhiên là được. Nàng nói ra lời nào, Tiêu Thập Nhất Lang chưa hề từ chối bao giờ.

Đèn còn chưa tắt, nhưng người đã đi đâu mất.
Trong nhà trống lỗng, trong sảnh đường không có người, trong phòng cũng không có người. Không những không có người, hành lý cũng không thấy đâu.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bọn họ đã bỏ đi hết cả.
Băng Băng nói:
- Nhưng trên xe chỉ có một người.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Không chừng bọn họ không đi cùng một đường.
Băng Băng hỏi:
- Nếu đã cùng nhau lại, tại sao không cùng nhau đi ?
Tiêu Thập Nhất Lang đảo quanh tròng mắt, bỗng cười nói:
- Không lẽ bọn họ biết thế nào mình cũng trở lại, do đó trốn đi hết cả.
Y bỗng nhiên nhảy lại, lấy một tay nhấc cái giường bằng gỗ tử đàn lên.
Phía dưới giường chẳng có gì, ngoài bụi bặm, chẳng qua y chỉ cảm thấy sức lực không biết phát tiết ra chỗ nào.
Nhưng Băng Băng thấy có một thứ, một vật màu sắc không khác lắm với bụi bặm.
Nàng bước tới lượm lên, mới phát hiện ra đó chỉ là một cây trâm bằng gỗ rất cũ kỹ.
Chẳng ai có hứng thú gì với một cây trâm bằng gỗ đen cũ kỹ ấy.
Nàng đang tính quăng nó xuống gầm giường, Tiêu Thập Nhất Lang bỗng giành lấy, vừa nhìn qua, y bỗng biến sắc mặt.
..... Tiêu Thập Nhất Lang không phải là người dễ biến sắc mặt.
Băng Băng nhịn không nổi hỏi:
- Anh đã thấy qua cây trâm này ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- .
Băng Băng hỏi:
- Thấy ở đâu ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Trên đầu tóc một người.
Băng Băng hỏi:
- Ở đầu tóc của ai ? Thẩm cô nương ?
Tiêu Thập Nhất Lang lắc lắc đầu than thở:
- Cô vĩnh viễn nghĩ không ra người đó là ai.
Băng Băng đảo quanh tròng mắt hỏi:
- Không lẽ là của Phong Tứ Nương ?
Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:

- Cô cũng suy ra được!
Băng Băng đổi nét mặt hỏi:
- Cái người được dìu đi đó lại là Phong Tứ Nương ?
Tiêu Thập Nhất Lang hình như đến giờ mới nghĩ ra điểm đó, y lập tức nhảy bật dậy nói:
- Nhất dịnh là cô ta, lúc nãy chắc cô ta còn ở đây.
Cây trâm bằng gỗ màu đen ấy tuy đã cũ kỹ nhưng Phong Tứ Nương rất trân trọng nó. Bởi vì đây là đồ của Tiêu Thập Nhất Lang tặng cho nàng.
- Đồ trang sức của cô ta tuy rất nhiều, nhưng lúc nào cũng dùng cái trâm này, nếu cô không bị người ta cầm giữ không động đậy được, nhất định không chịu bỏ lại nơi đây.
- Cây trâm này nằm dưới gầm giường, không lẽ lúc nãy cô ta bị giấu dưới gầm giường ?
- Nhất định lúc mình lại, cô ta bị giấu dưới gầm giường.
- Nhưng gầm giường chỉ chứa được một người.
- Trên xe cũng chỉ có một người.
- Bọn họ đi đâu bây giờ ?
Tiêu Thập Nhất Lang hằn học nói:
- Bất kể ra sao, chúng ta chỉ cần tìm ra tên tiểu tử đó, nhất định sẽ hỏi ra ngay.
Băng Băng nói:
- Chúng ta chỉ cần tìm ra cổ xe đó, là có thể tìm ra tên đó.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Mình đi tìm thôi.
Y rốt cuộc quăng bao đồ trong tay xuống, bỗng nhiên phát hiện trước cửa có người đang đứng nhìn sững.
Ngưu chưởng quỹ vừa bước vào, đang nhìn cá thịt vung vải đầy mặt đất, nhìn muốn nổ con mắt.
Tiêu Thập Nhất Lang đành nhìn y cười nói:
- Chúng ta là người rất tiết kiệm, ăn không hết bèn mang theo.
Ngưu chưởng quỹ gượng cười một tiếng.
Y vốn đem người lại kiểm điểm đồ dạt, không ngờ rằng người ở thì trốn mất, bây giờ lại thêm mấy người khác lại.
Tiêu Thập Nhất Lang thật tình không muốn nhìn biểu tình trên gương mặt của y, bèn kéo tay Băng Băng bỏ đi.
Ngưu chưởng quỹ bỗng nhiên nói:
- Hai vị có phải muốn đem đồ ăn gói lại đem qua bên kia ?
Tiêu Thập Nhất Lang lập tức dừng bước lại, Băng Băng quay đầu lại hỏi y:
- Bên kia ? Bên kia là ở đâu ?
- Hai vị không biết sao ? Hai vị cô nương ấy đã dời qua bên toà nhà bên kia

rồi.
Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang sáng lên, y bỗng nhiên vỗ vào vai Ngưu chưởng quỹ, cười nói:
- Ông quả thật là người tốt, tôi rất thích ông, mấy thứ đồ ăn này ông đem về chỗ ông ăn lót dạ tối nay, ông khỏi cần khách khí.
Ngưu chưởng quỹ nhìn đống đồ ăn tung tóe đầy trên mắt đất, đứng sững người ra đó cả nửa ngày, cười không xong, mà khóc cũng không nổi, đợi đến lúc y ngẩng đầu lên, chẳng còn thấy ai ở đó.
Cả bọn người làm đang bước vào dọn dẹp phòng, Ngưu chưởng quỹ bỗng nhiên cũng vỗ vào vai họ nói:
- Mấy thứ đồ ăn này các ngươi đem về ăn lót dạ tối nay, khỏi cần khách khí.

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 10
Cát Lộc Đao

Chung quanh toà nhà, không thấy để dèn.
Không có đèn, có người ở đó không ?
Một cây ngô đồng đứng sừng sững cô độc dưới ánh trăng, chiếu chiếc bóng lạc loài trên khung cửa sổ dán giấy.
Cửa sổ đóng lại, cửa cũng đóng lại.
Băng Băng nắm lấy tay của Tiêu Thập Nhất Lang, nói khẻ:
- Trong phòng tối quá, rất có thể có mai phục.
Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu. Băng Băng nói:
- Chúng ta không thể nào cứ thế mà xông vào.
Làn này Tiêu Thập Nhất Lang không nghe lời nàng, y bỗng nhiên giựt tay nàng ra, xông lại đưa tay tính đấm vào cửa.
Trong bóng tối bỗng có người lạnh lùng nói:
- Đứng đó không được động đậy, nếu không ta giết cô ta ngay lập tức.
Tiêu Thập Nhất Lang còn cười được:
- Ngươi dám giết cô ta ? Không lẽ ngươi muốn chết ?
Càng trong hoàn cảnh nguy hiểm, y càng lộ vẻ cười cợt, bởi vì, y biết, cười không những làm cho tâm thần trấn định lại, còn làm cho đối phương không biết hư thực của mình ra sao. Người trong bóng tối quả nhiên trầm ngâm, tiếng cười của y hiển nhiên là một thứ áp lực rất mạnh.
Có điều, Tiêu Thập Nhất Lang cũng không xông tới trước, y không muốn ép người đó ra tay Bỗng nhiên đèn được đốt sáng lên.
Một người tay cầm đèn, ánh đèn chiếu trên gương mặt cô ta.

Một gương mặt ngỗ nghịch với nụ cười thật ngọt ngào, mái tóc đen nhánh, hai lọn tóc để hai bên, cười tươi như một đóa hoa hàm tiếu.
Phong Tứ Nương ngồi bên cạnh cô ta, ăn mặc như một cô dâu mới, nhưng sững người ra như một khúc gỗ, chẳng tý động đậy.
Tâm Tâm lẽ ra muốn đem nàng theo, nhưng rất tiếc đã không biết giải khai huyệt đạo, còn không thể nào cõng nàng chạy đi.
Dù có cõng nàng chạy đi, cũng sẽ bị rượt kịp.
Do đó, Phong Tứ Nương rốt cuộc cũng thấy được Tiêu Thập Nhất Lang, Tiêu Thập Nhất Lang cũng thấy được nàng.
Phong Tứ Nương không già đi tý nào, xem ra nàng còn trẻ hơn hai năm trước nữa là khác.
Ánh mắt nàng còn sáng lắm, đang nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, ánh mặt biểu lộ một tình cảm thật phức tạp, không biết là sung sướng hay đau khổ? Cảm động hay là oán trách ?
Tiêu Thập Nhất Lang đang mỉm cười nhìn nàng, lẩm bẩm:
- Cái người này sao càng lúc càng trẻ ra vậy ? Không lẽ cô ta là nữ yêu quái ?
Chỉ trong một khoảnh khắc, y đã trở về lại Tiêu Thập Nhất Lang của ngày nào.
Y phục sạch sẽ thẳng thớm trên người đáng giá ít nhất tám mươi lạng bạc của y, bây giờ hình như mới từ trong vũng bùn lăn ra, trên gương mặt lại lộ vẻ lười biếng ngông nghênh, nụ cười không bao giờ mất đi dù trời có sập xuống.
Máu trong người của Phong Tứ Nương bỗng nhiên chảy bừng bừng lên, nàng hận không thể lập tức xông lại, sà vào lòng y, lại hận không thể cắn cho y một cái rồi tát cho y một bạt tai.
Mỗi lần nàng gặp Tiêu Thập Nhất Lang, trong lòng nàng đều có cảm giác y như vậy, đấy là yêu ? hay là hận ? Chính nàng cũng không bao giờ rõ.
Cặp mắt to của Tâm Tâm đang nhìn đăm đăm vào Tiêu Thập Nhất Lang, cô ta bỗng nhiên thở ra một tiếng nói:
- Tiêu Thập Nhất Lang quả nhiên không hổ là Tiêu Thập Nhất Lang, thảo nào mà không biết bao nhiêu người yêu y, cũng không biết bao nhiêu người hận y.
Tiêu Thập Nhất Lang lúc nãy nhìn cô ta một lượt, chỉ một cái nhìn y đã từ đầu tới chân nhìn rõ cô ta như thế nào.
Tâm Tâm lại than thở:
- Cặp mắt của y quả thật mới là chết đi được, nhìn ai người đó cứ tưởng mình không mặc tý y phục gì trên người.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng thở ra nói:
- Chỉ tiếc ngươi còn là một đứa con nít, nếu không...

Tâm Tâm cố ý ưỡn ngực lên, lấy đuôi mắt nhìn y, nói:
- Nếu không thì ông làm gì ?
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:
- Nếu không ngươi đã chết đi ba lần rồi.
Tâm Tâm biến sắc, nhưng còn cười nói:
- Chỉ tiếc là ngươi còn chưa kịp lại đây, Phong Tứ Nương đã chết đi ba lần.
Tiêu Thập Nhất Lang cười nhạt hỏi:
- Ngươi cũng dám giết người ?
Tâm Tâm nói:
- Tôi không dám.
Cô ta lại cười một tiếng, nói tiếp:
- Tôi cũng không dám ăn thịt, tôi sợ mập, có điều tôi ăn thịt mỗi ngày.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi giết người rồi ?
Tâm tâm nói:
- Giết không nhiều, tới giờ, còn chưa đến tám mươi người.
Tiêu Thập Nhất Lang còn cười được, y nói:
- Ta thích người đã giết người rồi.
Tâm Tâm lấy làm kỳ quái:
- Ông thích ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Chỉ có người giết người rồi mới biết bị người ta giết đau khổ ra làm sao.
Tâm Tâm thừa nhận:
- Đúng là rất khổ, có người trước khi chết, đủng quần còn ướt đầm đìa.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Vì vậy, ngươi cũng không muốn ta giết ngươi.
Tâm Tâm cười nói:
- Bất kỳ ai giết tôi, tôi cũng đều khó chịu lắm, ông cũng không ngoại lệ.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Vì vậy chúng ta thử mặc cả một bàn ra sao.
Tâm Tâm nói; - Mặc cả ra sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nếu bây giờ ngươi bỏ đi, nhất định ta sẽ không cản trở ngươi, không chừng ngươi sẽ sống thái thái bình bình cho tới tám mươi tuổi.
Tâm tâm nói:
- Mặc cả hình như rất công bằng.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Qúa công bằng.
Tâm tâm nói:
- Có điều, tôi cũng muốn mặc cả với ông một điều.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Thế nào ?
Tâm Tâm nói:
- Nếu bây giờ ông bỏ đi, tôi cũng nhất định sẽ không cản trở, Phong Tứ Nương không chừng sẽ sống thái thái bình bình cho tới tám mươi tuổi.
Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn nói:
- Mặc cả như vậy cũng công bằng lắm.
Tâm Tâm nói:
- Qúa công bằng.
Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn, hình như muốn nói gì đó, có điều tiếng cười của y bỗng ngừng bặt lại.
Đúng vào lúc tiếng cười của y ngừng lại, ngoài song cửa bỗng có người chầm chậm nói:
- Bất cứ các ngươi giao dịch chuyện gì, ta cũng xin lấy ba phần.
Giọng nói không lớn lắm.
Bởi vì, y biết mình nói nhỏ bao nhiêu, người khác cũng vẫn chú ý nghe.
Chỉ có những người không một chút tự tin vào mình mới nói năng la lối om sòm, sợ người ta không nghe rõ.
Tiêu Thập Nhất Lang thở ra, y biết mình lại đụng phải một người không dễ đối phó.
Người này xem ra lại không có vẻ như một người khó đối phó cho lắm.
Xem ra y không già lắm, cũng không quá trẻ, trên người y phục cũng không quá hoa lệ, mà cũng không đến nổi bần hàn, thân hình không mập mà cũng không ốm, nói chuyện rất ôn nhu, mà thái độ cũng rất hòa hoãn.
Y chính là hạng người ở bất cứ thành phố nào, giờ phút nào cũng gặp, một hạng người rất phổ thông.
Một người phổ thông là một người làm ăn, có tý địa vị, có tý tiền bạc, có người vợ rất hiền thục, có ba bốn đứa con, không chừng còn có hai ba cô thiếp, rất có thể làm chủ một cái tiệm nhỏ nào đó, cũng rất có thể là ông chủ một tiệm hàng lớn.
Xem ra tướng y còn giống một tên chưởng quỹ hơn là Lữ chưởng quỹ Mẫu Đơn lâu hoặc Ngưu chưởng quỹ của Liên Vân Tiền.
Y khác người bình thường làm ăn ở một điểm, đấy là lúc y đi vào phòng.
Lúc mở miệng y còn ở ngoài mé cửa sổ, nhưng nói xong câu , cả người y đã lừng lững ở ngoài cửa đi vào. Y đi không nhanh lắm, cũng không chậm lắm, vừa tới bên cạnh Tiêu Thập Nhất Lang là ngừng lại.
Y mỉm cười ôm quyền làm lễ, nói:
- Tôi họ Vương, Vương Vạn Thành.
Vương Vạn Thành, đấy cũng chính là cái tên nghe rất thường, nghe xong rồi cũng quên đi mất.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng mở miệng ra nói "nghe danh từ lâu", bởi vì y quả thật không biết trong giang hồ có người nào mang danh hiệu đó.
Vương Vạn Thành mỉm cười nói tiếp:
- Chắc các vị cũng chưa từng nghe trong giang hồ có một nhân vật như là tôi đây phải không ?
Tiêu Thập Nhất Lang thừa nhận.
Vương Vạn Thành nói:
- Nhưng tôi nghe danh các vị từ lâu.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Hử.
Vương Vạn Thành nói:
- Các vị đều là nhân vật danh tiếng tột đỉnh, nhất là Phong Tứ Nương và Tiêu Thập Nhất Lang.
Tâm Tâm bỗng nhiên xen vào:
- Ông đã biết y là Tiêu Thập Nhất Lang, y giao dịch với ta, vậy mà ông còn dám đòi lấy ba phần ?
Vương Vạn Thành mỉm cười nói:
- Dù cho Thiên Vương lão tử ở đây giao dịch, tôi cũng đòi ba phần.
Giọng nói của y vẫn ôn nhu, thái độ của y vẫn hòa hoãn, nhưng câu nói đó không có vẻ giống một người làm ăn?, Tâm Tâm chớp mắt hỏi:
- Đây là địa bàn của ông ?
Vương Vạn Thành nói:
- Không phải.
Tâm Tâm hỏi:
- Nếu không phải địa bàn của ông, tại sao bọn ta giao dịch, ông cũng đòi ba phần ?
Vương Vạn Thành nói:
- Không tại sao cả, tôi cũng cứ đòi ba phần.
Tâm Tâm bật cười, nói:
- Tôi cứ ngỡ ông là người rất biết điều, nào ngờ ông còn hung hoạnh hơn cả cường đạo.
Vương Vạn Thành nói:
- Tôi không phải cường đạo, cường đạo gì cũng muốn hết, tôi chỉ muốn ba phần.
Tâm Tâm hỏi:
- Ông có biết chúng tôi đang giao dịch chuyện gì không ?
Vương Vạn Thành gật đầu nói:
- Phong Tứ Nương.
Tâm Tâm hỏi:
- Cái thứ giao dịch này ông cũng đòi được ba phần sao ?

Vương Vạn Thành nói:
- Ta chỉ muốn một cái đùi, một nửa ngực và một con mắt của cô ta.
Tâm Tâm cười hỏi:
- Ông xem cô ta là gì ? Một con gà sao ?
Vương Vạn Thành nói:
- Nếu là gà, thì ta muốn cần cổ, không muốn con mắt, mắt gà ăn không được.
Tâm Tâm đảo quanh tròng mắt, bỗng nhiên nói:
- Được, tôi cho ông ba phần.
Vương Vạn Thành nói:
- Tôi lấy phần không nhiều lắm.
Tâm Tâm hỏi:
- Không biết ông lấy đùi bên phải, hay bên trái ?
Vương Vạn Thành nói:
- Trái phải gì đều được cả.
Tâm Tâm nói:
- Đùi bên trái hơi dai một tý, nếu ông lấy đùi trái, tôi có thể tặng ông một đôi tai.
Vương Vạn Thành nói:
- Đa tạ.
Tâm Tâm hỏi:
- Ông có đao không ?
Vương Vạn Thành đáp:
- Không.
Tâm Tâm nói:
- Tiêu Thập Nhất Lang có đấy, tại sao ông không mượn y xài tạm.
Vương Vạn Thành quả nhiên hướng qua Tiêu Thập Nhất Lang cười một tiếng nói:
- Tôi dùng xong sẽ trả lại ông ngay.
Tiêu Thập Nhất Lang nãy giờ đang yên lặng nghe, trên mặt chẳng lộ chút biểu tình, bấy giờ mới hững hờ nói:
- Bất kỳ ai muốn mượn thanh đao này của ta phải có đồ đặt cọc.
Vương Vạn Thành hỏi:
- Ông muốn đặt cọc thứ gì ?
Tiêu Thập Nhất Lang đáp:
- Ta chỉ cần hai bàn tay, một nửa cái đầu của ngươi.
Vương Vạn Thành mặt không đổi sắc, mỉm cười nói:
- Đó cũng cần phải dùng đao mới cắt ra được.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ta có đao.

Vương Vạn Thành hỏi:
- Tại sao ông không lại cắt đi ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Được.
Bàn tay của y đã nắm lấy cán đao.
Chính ngay lúc đó, Ngưu chưởng quản bỗng xông vào, lớn tiếng nói:
- Đây là khách sạn, các đại gia có muốn cắt đầu ai, xin đổi dùm chỗ cho chúng tôi nhờ. Nếu ở đây có người bị giết, làm sao còn ai dám lại nữa ?
Y xông vào trước mặt Tiêu Thập Nhất Lang, hết khom lưng rồi chắp tay lia lịa, thiếu điều muốn quỳ lạy dưới đất:
- Cầu xin đại gia, ông làm chuyện tốt dùm, xin ông đừng ở đây động đao động thương.
Lời nói còn chưa dứt, sau cổ y bỗng bắn ra ba viên đạn Đê Đầu Khẩn Bội Hoa Trang Nỏ, hai bên ống tay, cũng bắn ra ba cây tụ tiễn, cổ tay rung lên, bàn tay trái ba cây kim tiền tiêu, bàn tay mặt ba cục phi hoàng thạch.
Mười mấy thứ ám khí, bỗng nhiên đồng thời phát ra, nhắm vào mười năm chỗ huyệt đạo trên dưới thân hình của Tiêu Thập Nhất Lang.
Hai người cách nhau không đến ba thước, ám khi phóng ra lại quá hiểm độc nhanh nhẹn, bất cứ ai muốn tránh khỏi mười mấy mủi ám khí đó cũng khó như lên trời.
Do đó, Tiêu Thập Nhất Lang chẳng tránh né gì cả..... cũng chẳng phải cần tránh né.
Ánh đao lóe lên, ba mủi Hoa Trang Nỏ, ba cây kim tiền tiêu, ba cục phi hoàng thạch, sáu cây tụ tiển đều bị y chặt gãy làm đôi rớt xuống đất như mưa rào.
Ánh đao lại lóe lên, đao đã đến ngay cổ họng của Ngưu chưởng quỹ.
Gương mặt của Ngưu chưởng quỹ đã biến thành xanh lè.
Bỗng nghe có tiếng người lạnh lùng nói:
- Thanh đao của ta tuy không bằng Cát Lộc Đao, nhưng muốn cắt đầu người nào, cũng rất dễ dàng.
Đấy là giọng nói của Lữ chưởng quỹ, Lữ chưởng quỹ của Mẫu Đơn lâu.
Trên tay của y cũng có một thanh đao, thanh đao đang kề bên cổ họng của Băng Băng. Người của Băng Băng hình như đã bị đóng thành băng, đứng sững ra đó.
Nhìn lại Vương Vạn Thành, y đã đứng đằng sau Phong Tứ Nương, mỉm cười nói:
- Có số người không cần dùng đao cũng giết được người, ta giết người trước giờ không dùng đến đao.
Tiêu Thập Nhất Lang hình như cũng bị đóng thành băng. Tâm Tâm nhìn y, thở nhẹ ra một hơi nói:

- Xem ra lần này, ông bị bại là cái chắc.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Còn ngươi thì sao ?
Tâm Tâm nói:
- Tôi cũng bại luôn, nhưng tôi bại một cách khâm phục.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Sao ?
Tâm Tâm thở ra:
- Tôi đến đã bốn năm ngày nay, mà chẳng nhìn ra được hai vị chưởng quỹ đây đều là cao thủ, vì vậy tôi bại rất khẩu phục tâm phục, chẳng có gì để nói nữa.
Vương Vạn Thành nói:
- Bây giờ kẻ thắng là bọn ta, chỉ có kẻ thắng mới có tư cách để nói.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ta đang nghe.
Vương Vạn Thành hỏi:
- Ngươi có muốn bọn họ sống không ?
Tiêu Thập Nhất Lang đáp:
- Muốn.
Vương Vạn Thành nói:
- Vậy thì ngươi thả Ngưu chưởng quỹ ra đi.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Được.
Một tiếng vừa thốt ra, đao của y đã tra vào vỏ.
Vương Vạn Thành nói:
- Còn thanh đao của ngươi nữa.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đao đây.
Vương Vạn Thành nói:
- Giao cho y đem lại đây.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Được.
Y chẳng suy nghĩ gì cả, cởi ngay đao ra..... Cát Lộc đao.
Ngưu chưởng quỹ tiếp lấy thanh đao, mắt sáng rực lên.
Chính là thanh đao này, đã từng làm cho cả thiên hạ tranh giành, đã từng làm mất mạng không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt.
Chính là thanh đao này, đã từng làm xảy ra bao nhiêu chuyện kinh tâm động phách trong giang hồ. Bây giờ thanh đao này đang nằm trong tay y.
Y nắm chặt thanh đao, cả người nhân vì hứng phấn quá thành ra phát run, y hầu như không tin đấy là sự thật.

Tâm Tâm ánh mắt cũng nhịn không nổi lộ vẻ ngưỡng mộ, thở nhẹ một tiếng nói:
- Nếu có người vì tôi mà chịu bỏ đi thanh Cát Lộc đao, dù tôi có chết cũng cam tâm tình nguyện.
Vương Vạn Thành cười nhẹ nói:
- Không ngờ rằng Tiêu Thập Nhất Lang cũng là kẻ đa tình đa nghĩa như vậy.
Cặp mắt của y cũng nhìn lom lom vào thanh đao. Ngưu chưởng quỹ ngần ngừ, rốt cuộc cầm đao bước lại chỗ y.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nói:
- Chờ một chút.
Ngưu chưởng quỹ chẳng chờ chút nào cả, y tung người lên, chính ngay lúc đó, một bàn tay bỗng thò ra, đở nhẹ vào cùi chỏ của y.
Thân hình của y bất đắc tự chủ lộn trên không một vòng, lúc y rớt xuống, thanh đao trong tay chẳng còn thấy đâu.
Thanh đao đã trở lại bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang.
Y tùy tiện đưa đao ra, tùy tiện lấy đao về, làm như thể trò chơi. Vương Vạn Thành chau mày hỏi:
- Ngươi tiếc rồi sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang cười lên một tiếng nói:
- Đao vốn chẳng phải của ta, tại sao ta lại tiếc ?
Vương Vạn Thành hỏi:
- Nếu đã không tiếc, tại sao còn giành lại ?
Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:
- Ta có thể giao ra, thì cũng có thể lấy lại, có thể lấy lại, thì cũng có thể đưa ra.
Vương Vạn Thành nói:
- Tốt lắm.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Chẳng qua ta chỉ muốn hỏi rõ ràng một chuyện.
Vương Vạn Thành nói:
- Ngươi hỏi đi.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nghe nói gần đây trong giang hồ có một nhân vật rất đáng sợ tên là Hiên Viên Tam Thành.
Vương Vạn Thành đang nghe.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bất kỳ giao dịch gì, hắc đạo hay bạch đạo, nếu y biết được nhất định phải chia ba phần, nếu có người không chịu, không quá ba ngày, sẽ bị thi cốt không còn.
Vương Vạn Thành nói:

- Tên này thật lợi hại.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nghe nói người này vũ công không những cao thâm, mà hành vi còn rất ngụy bí, không mấy ai biết được mặt thật của y.
Vương Vạn Thành hỏi:
- Không lẽ ngươi cũng muốn gặp y ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nghe nói y rất thích Cô Tô, mỗi mùa xuân, y đều lại đây ở một thời gian.
Vương Vạn Thành hỏi:
- Do đó ngươi cũng lại đây ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ta tính làm một cú giao dịch với y.
Vương Vạn Thành hỏi:
- Giao dịch thứ gì ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Trong giang hồ mỗi ngày khong biết có bao nhiêu vụ giao dịch, nếu mỗi cái đều được chia ba phần, chỉ một ngày thôi, cũng đã đủ suốt đời ăn không hết, huống gì y đã chia hai năm nay.
Vương Vạn Thành hỏi:
- Do đó ngươi cũng muốn lại chia của y ba phần ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Chia bảy phần.
Vương Vạn Thành hỏi:
- Bảy phần ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Y chỉ muốn có ba phần, cho nên ta nhường cho y ba phần.
Vương Vạn Thành hỏi:
- Y bằng lòng như vậy sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nếy y không bằng lòng, ta cũng sẽ cho y không quá ba ngày sau thi cốt không còn.
Vương Vạn Thành bật cười, nói:
- May mà ta không phải Hiên Viên Tam Thành, ta là Vương Vạn Thành.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nhưng ngươi nhất định là thủ hạ của y.
Vương Vạn Thành hỏi:
- Sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ngươi không phải chỉ lấy có ba phần đó sao ?
Vương Vạn Thành rốt cuộc thở ra nói:

- Xem ra chẳng có chuyện gì dấu nổi ngươi.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đúng là vậy.
Vương Vạn Thành hỏi:
- Ngươi nghĩ ta sẽ chịu sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nếu ngươi không chịu, bây giờ ta lập tức sẽ cho ngươi thi cốt không còn.
Vương Vạn Thành cười lên một tiếng hỏi:
- Ngươi không sợ ta giết bọn họ đi sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang đáp:
- Không sợ.
Vương Vạn Thành sa sầm nét mặt nói:
- Cắt trước một cái tai của vị Băng Băng cô nương này cho y xem thử.
Lữ chưởng quỹ mỉm cười nói:
- Thanh đao này tuy không bằng Cát Lộc Đao, nhưng muốn cắt một lỗ tai, cũng rất tiện nghi.
Lưỡi đao của y đưa qua, thật tình y muốn cắt tai bên trái của Băng Băng.
Băng Băng nãy giờ đang đứng yên tại đó, như một con bồ câu mặc tình ai muốn làm gì thì làm.
Có điều chính ngay lúc đó, chân nàng bỗng nhẹ nhàng trượt qua, bàn tay trái đở nhẹ lên cùi chỏ Lữ chưởng quỹ.
Lữ chưởng quỹ bất đắc tự chủ lộn người trên không một vòng, thanh đao đã nằm trong tay Băng Băng.
Chỉ thấy ánh đao lóe lên, tai bên trái bỗng thấy lạnh hẳn đi.
Đợi đến lúc y hạ người xuống đất, Băng Băng lại đưa đao trả lại vào tay y, trên đao rõ ràng một cái lỗ tai máu tươi đang chảy ròng ròng.
Không phải lỗ tai của Băng Băng, chính là lỗ tai của y.
Băng Băng lại đứng khép nép ở đó, giống như một con bồ câu mặc tình ai muốn làm gì thì làm.
Nhưng Lữ chưởng quỹ bây giờ đã biết nàng không phải là bồ câu.
Bất kỳ ai bị người nào cắt lỗ tai, đều nhất định không xem người đó là một con bồ câu nhỏ.
Y nhìn lõ tai trên mủi đao, rồi nhìn máu tươi đang chảy ròng ròng từ trên lỗ tai xuống y phục.
Sau đó y mới cảm thấy một cơn nhức nhối như có cây kim nhọn từ lỗ tai trái đâm vào trong não.
Y bỗng nhiên ngất xỉu xuống. Gương mặt của Ngưu chưởng quỹ cũng bắt đầu xanh lè cả lên.
Một người lúc sợ hãi thật sự, gương mặt của họ không xanh mà là xanh lè.
Một loại xanh thảm rất quái dị, nếu không tận mắt nhìn thấy, rất khó tưởng

tượng màu sắc ra sao.
Tâm Tâm cũng biến hẳn sắc mặt, than thở:
- Nhìn không ra cái vị cô nương ẻo lã gió thổi cũng bay này, lại là một tay cao thủ tuyệt kỹ đầy mình, xem ra cặp mắt của mình nên móc ra cho rồi.
Băng Băng nhìn cô ta hỏi:
- Cô muốn móc mắt ra sao ?
Tâm Tâm lập tức lắc đầu nói:
- Nói giỡn thôi.
Băng Băng nói:
- Ta không thích nghe ai nói giỡn.
Tâm Tâm không dám nói thêm lời nào, bỗng nhiên quay đầu, như con thỏ bị trúng tên, chạy vụt ra ngoài.
Tiêu Thập Nhất Lang thở ra, y bỗng nhiên phát hiện, đàn bà đối phó đàn bà, thông thường hữu hiệu hơn đàn ông rất nhiều.
Vương Vạn Thành cũng thở ra một hơi, nói:
- Ta cứ tưởng Phong Tứ Nương trước giờ là người đàn bà hung dữ nhất trong giang hồ, nào ngờ còn có ngươi.
Băng Băng hỏi:
- Ngươi còn tính sai người cắt lỗ tai ta nữa không ?
Vương Vạn Thành nói:
- Không.
Băng Băng hỏi:
- Ngươi có chịu dẫn bọn ta đi gặp Hiên Viên Tam Thành không ?
Vương Vạn Thành nói:
- Không chịu.
Băng Băng hỏi:
- Ngươi tính sao ?
Vương Vạn Thành nói:
- Ta còn một canh bạc muốn đánh với các ngươi.
Băng Băng hỏi:
- Ngươi đặt xuống thứ gì ?
Vương Vạn Thành nói:
- Phong Tứ Nương.
Y cười một tiếng, nói tiếp:
- Ta giết Phong Tứ Nương, đương nhiên ngươi không đau lòng tý nào, nhưng Tiêu Thập Nhất Lang..... Ngươi chắc cũng biết Tiêu Thập Nhất Lang là kẻ đa tình như thế nào.
Băng Băng không thể phủ nhận.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ngươi mà giết Phong Tứ Nương, ngươi cũng sẽ chết.

Vương Vạn Thành nói:
- Do đó, ta không hề muốn chết, ta chỉ tính lấy nàng ta ra làm một canh bạc đánh với các ngươi.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Đánh lấy gì ?
Vương Vạn Thành nói:
- Lấy thanh đao của ngươi.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Đánh cách gì ?
Vương Vạn Thành nói:
- Ngươi đã đánh bại Bá Trọng song hiệp trong vòng ba chiêu, đương nhiên có thể đánh bại ta trong vòng ba chiêu, ta chẳng qua chỉ là một tên vô danh tiểu tốt.
Một người tự nói mình là vô danh tiểu tốt, nhất định là người có bản lĩnh.
Tiêu Thập Nhất Lang rất hiểu cái đạo lý đó, có điều bây giờ, hình như y không có cơ hội chọn lựa.
Vương Vạn Thành nói:
- Nếu ta thắng, ta sẽ đem Phong Tứ Nương và thanh Cát Lộc đao đi.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Còn nếu ngươi thua thì sao ?
Vương Vạn Thành nói:
- Ta sẽ trước hết thả Phong Tứ Nương ra, sau đó sẽ dẫn ngươi đi gặp Hiên Viên Tam Thành.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi nói có giữ lời đấy không ?
Vương Vạn Thành than thở:
- Ta mà bị ngươi đánh gục, làm sao còn không giữ lời ?
Y mỉm cười nói tiếp:
- Đương nhiên ta cũng tin tưởng ngươi là kẻ giữ lời.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ba chiêu ?
Vương Vạn Thành nói:
- Đao còn nằm trong tay ngươi, ngươi vẫn có thể xài đao cơ mà.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi dùng gì ?
Vương Vạn Thành thở ra nói:
- Trên đời này còn thứ gì so lại với Cát Lộc đao, tại sao ta phải dùng binh khí gì nữa cho mất công ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Được, một lời làm chắc.

Vương Vạn Thành nói:
- Một lời làm chắc.
Bỗng nghe có người than lên một tiếng nói:
- Tiêu Thập Nhất Lang, lần này ngươi mới thật là bại chắc đi rồi.
Người mới nói là Hoa Như Ngọc.
Y chắp hai tay sau lưng, miệng vừa than thở vừa đi vào, cũng không biết là thật tình vì Tiêu Thập Nhất Lang thương tiếc hay là cười người bị tai họa.
Bất kể là nguyên nhân gì, xem thần sắc của y, hình như quả thật tính đúng là Tiêu Thập Nhất Lang sẽ bại.
Băng Băng nhịn không nổi hỏi:
- Ngươi dựa vào đâu mà nói y bại chắc đi rồi ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Chỉ có một điểm.
Băng Băng hỏi:
- Điểm nào ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Mấy năm gần đây, trong giang hồ bỗng xuất hiện bốn năm nhân vật rất khó đối phó, Hiên Viên Tam Thành là một trong những người đó.
Băng Băng nói:
- Ta biết.
Hoa Như Ngọc hỏi:
- Ngươi có biết tên này chính là Hiên Viên Tam Thành không ?
Người này chính là Vương Vạn Thành, Vương Vạn Thành chính là Hiên Viên Tam Thành.
Băng Băng thở ra nói:
- Thật ra ta phải biết sớm đi mới phải.
Hoa Như Ngọc nói:
- Chỉ tiếc hắn xem ra không phải là một nhân vật đáng sợ gì cho lắm.
Băng Băng nói:
- Chính vì hắn không giống tý nào, do đó, hắn ắt hẳn là Hiên Viên Tam Thành.
Hoa Như Ngọc vỗ tay cười nói:
- Có đạo lý.
Y bỗng nhiên lại hỏi tiếp:
- Cô có biết vừa rồi tôi đi đâu không ?
Băng Băng không biết. Hoa Như Ngọc nói:
- Lúc nãy tôi đi tìm hắn.
Băng Băng hỏi:
- Hiên Viên Tam Thành ?
Hoa Như Ngọc gật gật đầu, nói:

- Hắn ước hẹn ta tới, vì hắn muốn giao dịch với ta.
Băng Băng hỏi:
- Giao dịch gì ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Hắn muốn ta bán Phong Tứ Nương cho hắn.
Băng Băng nói:
- Y ước hẹn chuyện giao dịch với ngươi, nhưng y thì đi lại đây, đợi đến lúc ngươi trở về, Phong Tứ Nương đã ở trong tay y, không chừng cái cô nương nhỏ nhỏ kia cũng lọt vào tay y, thành ra ngược lại ngươi phải bỏ tiền ra mua.
Hoa Như Ngọc thở ra nói:
- Do đó, bây giờ tôi mới rõ ra, trên đời này, người giảo hoạt nhất chính là hắn.
Băng Băng cũng thở ra nói:
- Cái hạng người bên ngoài thật thà, bên trong gian trá thật đáng sợ hơn ai cả.
Hoa Như Ngọc bỗng nhiên lại hỏi:
- Cô có biết năm xưa trong giang hồ có mười người, cùng xưng là Thập Đại Ác Nhân ?
Băng Băng biết điều đó, chẳng ai không biết.
Hoa Như Ngọc nói:
- Cô có biết trong Thập Đại Ác Nhân có một người tên là Ác Đổ Quỹ Hiên Viên Tam Quang ?
Băng Băng cũng có biết. Không những nàng biết Ác Đổ Quỹ Hiên Viên Tam Quang, nàng còn biết Bất Ngật Nhân Đầu Lý Đại Chủy, Tiếu Lý Tàng Đao Ha Ha Nhi, Bán Nhân Bán Quỹ ém Cửu U, Bất Nam Bất Nữ Đổ Kiều Kiều.
Đương nhiên nàng cũng biết Tổn Nhân Bất Lợi Quỹ Bạch Khai Tâm, Mê Tử Nhân Tiếu Mê Mê, Huyết Thủ Đổ Sát và anh em nhà họ Đinh trước giờ không chịu thiệt thòi. Danh hiệu của những người này, miễn là có hai lỗ tai, không ai là không nghe đến.
Băng Băng nói:
- May mà bọn họ đã chết hết rồi, ta bất tất phải lo lắng gặp phải họ.
Hoa Như Ngọc nói:
- Nhưng ngươi gặp phải Hiên Viên Tam Thành.
Băng Băng hỏi:
- Hiên Viên Tam Thành và Hiên Viên Tam Quang có quan hệ sao ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Không có quan hệ, chẳng qua, Hiên Viên Tam Thành đánh bạc còn dữ dội hơn Hiên Viên Tam Quang thôi.
Băng Băng nói:

- Thế à ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Hiên Viên Tam Quang tuy là Ác Đổ Quỹ, nhưng mỗi lần đánh bạc, nhất định không đến trời quang, người quang, tiền quang không chịu bỏ, vì vậy, mỗi lần y đánh, phải thua hết sạch ba thứ mới chịu ngừng.
Băng Băng nói:
- Ta cũng có nghe nói tuy y là kẻ thích đánh bạc, nhưng cũng là một người rất hào sảng.
Hoa Như ngọc nói:
- Nhưng Hiên Viên Tam Thành thì không hào sảng tý nào, nếu không có mười phần chắc ăn, hắn không bao giờ dám đánh.
Băng Băng hỏi:
- Y có mười phần chắc ăn ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Theo ta biết, vũ công của y còn cao gấp mười lần anh em nhà éu Dương.
Băng Băng cũng biết lời của y chẳng phải là khoa trương. Hiên Viên Tam Thành vũ công mà không kinh người, làm sao người ta chịu để y ngồi không hưởng ba phần.
Hoa Như Ngọc nói:
- Nếu hai người đơn đả độc đấu với nhau, không chừng y còn kém hơn Tiêu Thập Nhất Lang, nhưng nếu Tiêu Thập Nhất Lang muốn đánh bại y trong vòng ba chiêu, điều đó thật...
Băng Băng hỏi:
- Thật khó còn hơn lên trời ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Khó còn hơn lên trời gấp mười lần.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nói:
- Tốt lắm.
Hoa Như Ngọc hỏi:
- Tốt lắm ?
Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:
- Bình sinh chuyện ta thích làm nhất, là những chuyện còn khó hơn lên trời gấp mười lần.

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 11
Cửu biệt trùng phùng

Đêm thu, khuya lắm.
Gió thổi trên cây ngô đồng, tựa như đang than thở.
Tiêu Thập Nhất Lang đứng dưới cây ngô đồng đợi. Hiên Viên Tam Thành rốt cuộc cũng từ từ bước ra.
Cái gã bình phàm vô cùng ấy, dưới ánh mắt người khác, bỗng dưng đã biến thành một người vô cùng không bình phàm.
Bởi vì, y chính là Hiên Viên Tam Thành. Y đem cái ghế ra, Ngưu chưởng quỹ dìu Phong Tứ Nương ngồi xuống ghế.
Ánh mắt của Phong Tứ Nương lộ đầy vẻ ưu uất và quan tâm.
Nàng đã từng hận Tiêu Thập Nhất Lang, nàng hận sao y có thể biến ra như vậy, hận sao y lại quá ôn thuận với Băng Băng, tại sao lại quá vô tình với Thẩm Bích Quân. Nhưng chỉ cần y gặp phải chuyện nguy hiểm, nàng lập tức biến ra ưu uất, quan tâm còn hơn ai.
Hoa Như Ngọc nhìn nàng, rồi lại nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, y lớn tiếng than thở nói:
- Tiêu Thập Nhất Lang a Tiêu Thập Nhất Lang! Ngươi mà bại lần này, Phong Tứ Nương sẽ hận ngươi cả đời, do đó ngươi không được bại, chỉ tiếc là ngươi cứ bị bại chắc đi rồi.
Ánh sao chiếu trên gương mặt của Hiên Viên Tam Thành, gương mặt bình phàm chẳng có gì đặc biệt của y bỗng nhiên biến thành không bình phàm tý nào.
Nhất là cặp mắt của y, cặp mắt của y trấn định như hòn đá trên dãy núi xa xa.
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn y, hỏi:
- Ngươi ra tay trước, hay là ta ?
Hiên Viên Tam Thành đáp:
- Ngươi.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ta không ra tay, ngươi sẽ đợi ?
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Ta chẳng muốn đạp vào dấu xe cũ của anh em nhà éu Dương.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ngươi đúng là trầm tĩnh hơn bọn họ.
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Đáng lý ra ta tính dùng cách của ngươi, nói vài câu dao động tinh thần của ngươi một tý.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tại sao ngươi không làm ?
Hiên Viên Tam Thành cười một tiếng nói:
- Bởi vì ta muốn nói gì, Hoa Như Ngọc đã nói dùm hết rồi.
Y lại mỉm cười nói tiếp:
- Đương nhiên ngươi cũng biết, y chẳng vì ngươi mà quan tâm, y chỉ hy vọng ngươi tán loạn tinh thần, y hy vọng ta thắng.
Hoa Như Ngọc cười lớn nói:
- Tại sao ta hy vọng ngươi thắng làm gì ?
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Bởi vì, đối phó ta so với Tiêu Thập Nhất Lang dễ dàng hơn, ta mà thắng, ngươi còn có cơ hội đem Phong Tứ Nương và Cát Lộc Đao đi, chỉ tiếc là...
Hoa Như Ngọc hỏi:
- Chỉ tiếc là sao ?
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Chỉ tiếc là bây giờ Tiêu Thập Nhất Lang hình như không có vẻ gì là tâm thần hoảng loạn, do đó, tốt nhất là người lo mau mau chạy đi.
Hoa Như Ngọc hỏi:
- Tại sao ?
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Bởi vì, nếu y thắng, chỉ sợ ngươi khó mà sống sót ra khỏi nơi này.
Hoa Như Ngọc nói:
- Y thắng không nổi.
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Điều đó có chắc gì.
Hoa Như Ngọc nói:
- Ngươi không chắc ăn ?
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Có, chỉ có ba phần.
Hoa Như Ngọc kinh ngạc nhìn y, bỗng nhiên lớn tiếng nói:
- Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi, ngươi...
Y chưa nói hết xong câu, bởi vì chính ngay lúc đó, người đáng lẽ phải đợi Tiêu Thập Nhất Lang ra tay trước là Hiên Viên Tam Thành , bỗng nhiên ra tay.
Hoa Như Ngọc đã hiểu gì ?
Hiên Viên Tam Thành rõ ràng hiểu rằng phải lấy tĩnh chế động, mới tiếp nổi ba chiêu của Tiêu Thập Nhất Lang, vậy mà sao y bỗng nhiên đi ra tay trước ?
Hiên Viên Tam Thành vốn là người ôn hòa và rất bình phàm, nhưng y đánh ra chiêu đó, thế tựa lôi đình, hung mãnh không thể tưởng, đã vậy chiêu thức

còn quái dị, biến hóa còn vô chừng, mới ra tay đã công ra bốn chiêu. Nhưng y quên đi mất một điều.
Càng công mạnh chừng nào, phòng thủ càng yếu chừng đó, chiêu thức biến hóa càng phức tạp ngụy dị, càng khó tránh có chỗ hở, chiêu thức biến hóa càng phức tạp ngụy dị, càng để lộ chỗ sơ hở trống trải.
Huống gì, y chỉ dùng có hai tay không, trong tay Tiêu Thập Nhất Lang lại có thanh Cát Lộc Đao chặt sắt như chặt bùn.
Chỉ một đao, chỉ một chiêu.
Hiên Viên Tam Thành ôm lấy vai, vai dựa vào tường, thở dốc nói:
- Nhanh, đao nhanh thật.
Đao đã tra vào vỏ. Tiêu Thập Nhất Lang đứng đó nhìn y, ánh mắt cũng lộ vẻ kinh ngạc.
Hiên Viên Tam Thành cười khổ nói:
- Cuộc chiến này ta đã bị thua, Phong Tứ Nương là của ngươi.
Gương mặt Hoa Như Ngọc so với kẻ bị bại trận ôm thương tích kia càng trắng bệch hơn, y bỗng nhiên lại la lớn lên:
- Ngươi cố ý thua y, ta đã hiểu từ lâu, ngươi không lừa nổi ta.
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Tại sao ta muốn thua y ? Không lẽ ta điên sao ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Bởi vì, ngươi muốn lợi dụng Tiêu Thập Nhất Lang để đối phó với ta, bởi vì ngươi sợ ta đối phó với ngươi.
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Sao ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Nãy giờ ngươi cố ý nói như vậy cho Tiêu Thập Nhất Lang oai phong lên, cố ý đánh trước, là để thua y, bởi vì, ngươi biết nếu y thua, ngươi sẽ ngược lại bị phiền phức vào người.
Hiên Viên Tam Thành hỏi:
- Không lẽ ta không muốn Phong Tứ Nương ? Không muốn Cát Lộc Đao ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Đương nhiên là ngươi muốn, nhưng ngươi cũng biết, có hai thứ đó vào tay rồi, bọn họ chắc chắn không tha cho ngươi, huống gì Phong Tứ Nương có phải là của ngươi đâu, ngươi thua trận này, mà chẳng mất đi tý gì cả.
Hiên Viên Tam Thành bỗng nhiên cười lên một tiếng nói:
- Bất kể ra sao, bây giờ ta cũng đã bại rồi.
Chuyện này dĩ nhiên không ai phủ nhận. Hiên Viên Tam Thành nói:
- Ta đã giao Phong Tứ Nương ra rồi, ta cũng đã đưa các ngươi đi gặp Hiên Viên Tam Thành.
Y nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, cười nhẹ nói:

- Ta đã nói qua lời nào đều nhất định phải giữ.
Tiêu Thập Nhất Lang thừa nhận.
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Bây giờ ta đã nhận thua rồi, lại bị thụ thương. Dĩ nhiên ngươi sẽ không làm khó dễ gì ta nữa, dù ngươi có chuyện gì muốn tìm ta, cũng chờ cho ta khỏi rồi tính sau, ta tin rằng ngươi không phải hạng người nói không giữ lời, lợi dụng lúc người ta bị nguy.
Y thở ra một hơi thật dài, mỉm cười nói:
- Do đó, các ngươi có thể dìu ra về nhà dưỡng thương thôi.
"Các ngươi" có nghĩa là Ngưu chưởng quỹ và Lữ chưởng quỹ.
Lữ chưởng quỹ dĩ nhiên đã tỉnh lại, do đó, bọn họ lập tức dìu Hiên Viên Tam Thành về nhà dưỡng thương.
Hoa Như Ngọc chỉ còn nước nhìn y đi khơi khơi. Y không rượt theo, bởi vì, y biết Tiêu Thập Nhất Lang sẽ không cho y đi như vậy.
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn y chăm chăm bằng cặp mắt sáng rực.
Hoa Như Ngọc nhịn không nổi thở ra, cười khổ nói:
- Hiên Viên Tam Thành quả nhiên lợi hại, hôm nay ngươi thả hắn ra, say này nhất định sẽ hối hận.
Một người thua trận rồi, còn có thể làm cho người thắng trận hối hận, người này ắt hẳn rất hiếm có trên thế gian.
Hoa Như Ngọc nói:
- Ta cũng dã chứng kiến thủ đoạn của y đối với người khác.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Hử.
Hoa Như Ngọc nói:
- Hắn thích chơi bình cổ, có lần Hồ Tam gia nhà Bảo Khánh vô ý tìm được một cái bình cổ "Vũ quá thiên tình" (mưa hết trời đẹp), là một thứ tinh phẩm, hắn muốn Hồ tam gia nhường, Hồ tam gia không chịu, chết cũng không chịu.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Vì vậy, Hồ tam gia bèn chết.
Hoa Như Ngọc gật gật đầu, than thở:
- Hồ tam gia là bạn của hắn, có điều, hắn vì chiếc bình cổ, đem cả nhà Hồ tam gia năm mươi bảy mạng ra, giết hết sạch trơn, không những vậy, còn thiêu thành tro, hắn giết người trước giờ là nhổ cỏ giệt gốc, cốt đầu cũng không tha.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ta cũng có nghe, Hiên Viên Tam Thành giết người, thi cốt không còn.
Hoa Như Ngọc nói:
- Trừ bình cổ ra, hắn còn thích loại đàn bà có phong tư.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Hử.
Hoa Như Ngọc nói:
- Theo ta biết, Phong Tứ Nương là thứ đàn bà hắn thích nhất.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Xem ra hắn cũng biết thưởng thức lắm.
Hoa Như Ngọc nói:
- Hắn muốn gì, là không hề chọn thủ đoạn, nhất định phải có cho bằng được.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Hử.
Hoa Như Ngọc nói:
- Hắn muốn có Phong tứ Nương.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Hử.
Hoa Như Ngọc nói:
- Vì vậy sớm muộn gì hắn cũng lại tìm ngươi, hôm nay ngươi thả hắn ra, đợi đến lúc đó, hắn nhất định không tha cho ngươi.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Hử.
Hoa Như Ngọc nói:
- Ta mà là ngươi, ta nhất định phải giết hắn.
Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên lạnh lùng nói:
- Ngươi mà là ta, có phải ngươi nhất định cũng sẽ giết Hoa Như Ngọc ?
Hoa Như Ngọc vẫn tỉnh bơ không hề biến sắc:
- Ngươi không nên giết Hoa Như Ngọc.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Tại sao ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Bởi vì Phong Tứ Nương là bạn thân của ngươi, ngươi chắc không muốn bạn thân của ngươi thành quả phụ chứ ?
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Nếu ta giết ngươi, Phong Tứ Nương sẽ thành quả phụ ?
Y không hiểu. Hoa Như Ngọc cười một tiếng nhẫn nha nói:
- Không lẽ ngươi còn chưa biết nàng ta đã lấy ta rồi sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang cười nhạt nói:
- Trên đời này đàn ông còn chưa chết hết, tại sao cô ta lại đi lấy một tên không ra đàn ông không ra đàn bà như ngươi ?
Y không tin. Hoa Như Ngọc vẫn còn tỉnh bơ mỉm cười nói:
- Ta biết ngươi không tin, nhưng chuyện này không giả một chút nào.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Sao ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Trong giang hồ rất có nhiều người đã biết chuyện hôn nhân này, ngươi không tin cứ việc hỏi nàng, nhất định nàng sẽ không phủ nhận đâu.
Tiêu Thập Nhất Lang đã bắt đầu muốn tin.
Hạng người thông minh như Hoa Như Ngọc, nhát định sẽ không nói những chuyện giả dối dễ dàng bị lòi đuôi ra.
Nhưng y còn muốn hỏi cho rõ ràng.
Do đó, y giải khai huyệt đạo cho Phong Tứ Nương, bây giờ đương nhiên chẳng ai lại ngăn trở y:
- Cô lấy hắn thật sao ?
Phong Tứ Nương còn chưa động đậy, chỉ nhìn y lom lom, cặp mắt vừa rồi ưu uất và quan tâm, bây giờ đã biến thành u oán và phẫn nộ.
..... Tôi vì anh mà chịu không biết bao nhiêu là tội tình, nuốc không biết bao nhiêu là khổ sở, người như hạt dẻ bị quăng long lóc khắp nơi, còn bị hành hạ ra hình dạng thế này, còn anh thì chẳng hề hỏi thăm một lời, ngay ca?
câu an ủi cũng không nghe nói gì.
..... Thẩm Bích Quân vì anh mà chịu muôn vàn chua xót, bây giờ còn chưa biết đi về đâu, còn anh thì chẳng hề hỏi thăm một lời, ngay cả câu an ủi cũng không nghe nói gì.
..... Mình hai năm rồi chưa gặp nhau, anh hỏi tôi câu đầu tiên, lại là một câu thật vô duyên.
..... Không lẽ anh không hiểu lòng tôi ? Không lẽ anh tin là tôi đi lấy hắn ?
Phong Tứ Nượng cắn chặt răng, gắng gượng khống chế lấy mình, nếu không nước mắt của nàng đã trào ra ngoài.
Tiêu Thập Nhất Lang còn đang hỏi:
- Không lẽ cô lấy hắn thật à ? Tại sao lấy hắn ?
Phong Tứ Nương trừng mắt nhìn y, còn chưa mở miệng ra.
..... Nếu anh tin tôi cũng như tôi tin anh, vậy thì anh phải biết, dù tôi có lấy hắn cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ thế thôi.
..... Anh phải nên thông cảm với cảnh ngộ của tôi, vì tôi mà trả thù.
..... Nhưng tại sao chuyện gì không hỏi, lại đi hỏi một câu thật lãng nhách.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên đưa tay ra, tát cho y một bạt tai.
Tiêu Thập Nhất Lang ngẫn người ra.
Y không ngờ rằng, hai năm không gặp, điều đầu tiên Phong Tứ Nương làm là cho y một bạt tai.
Phong Tứ Nương đã nhảy lên, lớn tiếng la lối:
- Tại sao ta không lấy hắn được ? Ta cao hứng muốn lấy ai, là ta lấy, có quan hệ gì tới ngươi đâu, ngươi ngăn cản được sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang lại ngớ mặt ra.

Phong Tứ Nương nói:
- Ta lấy hắn, ngươi không phục phải không ? Không lẽ ngươi cho là ta không lấy được chồng cả đời sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang chỉ còn nước cười khổ. Phong Tứ Nương nói:
- Hoa Như Ngọc, ngươi nói cho hắn nghe, chúng ta...
Giọng nói của nàng khựng lại, bây giờ nàng mới phát hiện ra, Hoa Như Ngọc đã thừa cơ chuồn mất.
Hoa Như Ngọc là hạng người không hề bỏ lỡ cơ hội.
Phong Tứ Nương lại nhảy chồm lên, chụp ngay lấy vạt áo của Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ngươi..... ngươi..... ngươi làm sao để cho hắn chạy mất ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi không để hắn đi, tự hắn đi đấy chứ.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao ngươi không cản hắn lại ? Tại sao không giết hắn đi ?
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi lại:
- Giết hắn ? hắn là chồng của cô, cô lại muốn tôi giết hắn ?
Phong Tứ Nương tức giận nói:
- Ai nói hắn là chồng của tôi ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Chính cô nói.
Phong Tứ Nương la lên:
- Tôi nói hồi nào ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Mới tức thì.
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi chỉ nói, tôi cao hứng lấy ai thì tôi lấy, tôi chỉ hỏi anh, tại sao tôi không thể lấy hắn ? Tôi không hề nói hắn là chồng của tôi.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Hai câu đó không lẽ còn khác nhau sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Đương nhiên là khác nhau, không những vậy còn khác rất nhiều.
Tiêu Thập Nhất Lang thốt không ra lời, thật tình y không phân biệt ra được khác nhau ở chỗ nào. May mà y đã biết trước một chuyện.
Phong Tứ Nương mà nói có khác nhau, là có khác nhau, Phong Tứ Nương mà nói mặt trời hình vuông, mặt trời là hình vuông.
Nếu y muốn cãi nhau với nàng, y chỉ còn nước đụng đầu vào cột.
Phong Tứ Nương trừng mắt nhìn y hỏi:
- Tại sao anh không nói gì nữa ?
Tiêu Thập Nhất Lang thở ra, cười khổ nói:

- Chẳng qua tôi chỉ đóng miệng lại, không phải là không nói gì.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Đóng miệng lại với không nói chuyện không lẽ còn có gì khác nhau ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đương nhiên là khác nhau, không những vậy còn khác rất nhiều.
Phong Tứ Nương giận dữ nhìn y trừng trừng, nhưng rồi nhịn không nổi cũng phì cười lên một tiếng.
Trừ những lúc thật sự tức giận ra, nàng vốn không phải là người không biết điều.
Nàng cũng ít khi giận, chẳng qua Tiêu Thập Nhất Lang thường thường hay gặp phải thế thôi.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng đang nhìn nàng, y bỗng cười rồi nói tiếp:
- Lúc nãy tôi có nói một câu, không biết cô có nghe không ?
Phong Tứ Nương hỏi:
- Anh nói gì ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi nói là cô không già đi tý nào, chẳng những vậy, càng lúc càng trẻ ra, càng lúc càng xinh đẹp.
Phong Tứ Nương nhịn cười không nổi nói:
- Tôi chẳng nghe, tôi chỉ nghe anh nói tôi là một tên nữ yêu quái.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Chúng ta chưa gặp mặt hai năm nay, vừa gặp mặt, cô cho tôi ngay bạt tai, ngoài ra còn thêm một cái đạp, tôi ca tụng cô năm câu, cô chẳng nghe câu nào, chỉ mắng cô có một câu, cô nghe rõ mồn một.
Y lại thở ra, cười khổ nói:
- Phong Tứ Nương, Phong Tứ Nương, xem ra cô không đổi một tý nào.
Phong Tứ Nương bỗng sa sầm nét mặt nói:
- Nhưng anh thì đổi nhiều lắm.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Anh trước giờ vẫn là tên du đãng, nhưng cũng còn là thứ du đãng không khả ố lắm.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Còn bây giờ ?
Phong Tứ Nương nói:
- Bây giờ anh là thứ du đãng lên tám cấp.
Nàng lại nổi cơn tức lên, lớn tiếng hỏi:
- Tôi hỏi anh, tại sao anh đi bức bách Tạ Thiên Thạch móc mắt y ra làm gì ? Tại sao anh đi bức bách anh em nhà éu Dương móc mắt họ ra làm gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:
- Tôi biết cô sẽ nhất định vì bọn họ mà ra mặt can thiệp.
Phong Tứ Nương nói:
- Đương nhiên là tôi can thiệp, chính anh cũng có nói, đàn ông có mắt là để nhìn đàn bà đẹp, đàn bà xinh đẹp, vốn là để cho người ta nhìn.
Tiêu Thập Nhất Lang thừa nhận, y quả thật có nói câu đó.
Phong Tứ Nương dùng đuôi mắt liếc qua Băng Băng nói:
- Tại sao không được nhìn cô ta ? Tại sao người khác nhìn cô ta vài lượt, là phải móc mắt người ta ra vậy ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đấy chẳng qua là mượn cớ để nói.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Mượn cớ ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Dù bọn họ không nhìn nàng, tôi cũng muốn bọn họ móc mắt mình ra.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nghiêm nét mặt lại, nói:
- Tôi muốn bọn họ móc mắt ra, là khách khí lắm rồi đó, thật ra tôi phải giết bọn họ mới đúng.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Dĩ nhiên là có nguyên do.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Nguyên do thế nào ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nguyên do nói ra hơi dài, nếu cô muốn nghe, tốt nhất là bớt giận một tý.
Phong Tứ Nương quay qua trừng mắt nhìn Băng Băng một cái, nói:
- Tôi không bớt giận nổi.
Tiêu Thập Nhất Lang than thở:
- Thật ra, nếu cô biết nguyên do tại sao, nhất định cô sẽ không giận tý nào.
Phong Tứ Nương cười nhạt.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Không những cô không tức giận, cô còn đi móc mắt bọn họ dùm cho tôi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Thật sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi gạt cô hồi nào ?
Phong Tứ Nương trừng mắt nhìn y, rốt cuộc thở ra nói:

- Anh nói câu gì thật ra tôi cũng chẳng tin, có điều, chẳng biết tại sao, tôi gặp anh, tự nhiên câu nào cũng tin.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Vì vậy cô nên bớt giận một tý, từ từ nghe tôi nói.
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi còn chưa tiêu cơn giận.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Tại sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Bởi vì, tôi đói muốn chết.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Cô muốn ăn gì ?
Ánh mắt của Phong Tứ Nương từ từ lộ vẻ ôn nhu, nàng nhẹ nhàng thở ra nói:
- Tô mì thịt, dĩ nhiên là tô mì thịt, trừ tô mì thịt ra, tôi còn muốn ăn gì bây giờ ?
Bất cứ một thành phố nào, dù nhỏ dù lớn, đều có ít nhiều một vài quán mì, mở suốt đêm.
Bởi vì, bất cứ một thành phố nào, dù nhỏ dù lớn, đều có ít nhiều một vài gã mèo đêm không ngủ được.
Những ông chủ tiệm quán mì đó, đa số đều là những lão già cổ quái, lập dị.
Bọn họ đã qua thời trẻ tuổi, tráng chí đã tiêu ma, không chừng còn có những chuyện đau khổ làm họ không ngủ được ban đêm, do đó, bọn họ không nề đêm khuya mưa gió, đều ngồi trong quán bán mì luôn qua đêm, bởi vì, dù bọn họ có về nhà, cũng chẳng ngủ được.
Tô mì bọn họ bán, không ngon lắm mà cũng không dở lắm.
Bọn họ đối khách hàng không khách khí cho lắm, nhưng nếu khách hàng ăn xong không có tiền trả, họ cũng sẽ không làm khó quá.
Bởi vì bọn họ bán mì, không phải là hoàn toàn để kiếm tiền, một phần cũng là tiêu đi cho hết những giờ phút cô đơn trong đêm dài.
Cái tiệm mì này cũng không ngoại lệ, chủ tiệm là một ông lão một mắt thọt chân. Lão bán đồ ăn cũng giống y như lão, vừa lạnh vừa khô vừa cứng.
Nhưng mì thì nóng hổi, đem lên bàn còn đang bốc khói nghi ngút.
Phong Tứ Nương nhìn tô mì trên bàn, nhìn Tiêu Thập Nhất Lang đang rót rượu cho mình,trong lòng bất giác dâng lên một nỗi ôn nhu ấm áp, cũng như khói đang bốc lên từ tô mì vậy.
Có điều, bên cạnh Tiêu Thập Nhất Lang còn có một người, Băng Băng, nàng xem ra rất ôn nhu, rất mỹ lệ, rất cao quý.
Có điều, Phong Tứ Nương vừa nhìn nàng là sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:
- Những thứ ở đây, vị cô nương này chắc ăn không quen đâu.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:
- Nàng cũng ăn quen lắm.
Phong Tứ Nương lạnh lùng nói:
- Sao anh biết cô ta ăn quen lắm ? Anh là con trùng trong bụng cô ta sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang không dám mở miệng.
Băng Băng cũng cúi đầu, không dám nói gì, đương nhiên nàng cũng nhận ra, cái vị Phong Tứ Nương này không có hảo cảm với mình.
May mà nàng còn biết cười, do đó, Phong Tứ Nương cũng không có cách gì tiếp tục.
Ba người ngồi với nhau, không người nào nói gì, đây là chuyện thật là khó thở.
May mà rượu đã rót đầy.
Hai ly rượu. Phong Tứ Nương nâng ly uống cạn, cười nhạt nói:
- Thứ rượu ở đây, vị cô nương này chắc không uống quen đâu.
Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:
- Đương nhiên là nàng không uống, vì trước giờ nàng không uống rượu.
Phong Tứ Nương nói:
- Đương nhiên là không uống, đại tiểu thơ cao quý như vậy, làm sao uống rượu giống một người đàn bà man rợ như tôi ?
Băng Băng chẳng nói gì cả, nàng rót ra một ly rượu, nhoẽn miệng cười nói:
- Tôi vốn không uống rượu, nhưng hôm nay phá lệ.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao lại phá lệ ?
Băng Băng nói:
- Bởi vì, tôi đã có nghe qua đại danh của Phong Tứ Nương, tôi cứ nghĩ trong bụng, nếu một ngày đó tôi được ngồi uống với một bậc nữ anh hùng như Tứ thơ một ly rượu, chắc là sung sướng biết bao.
Nàng đưa ly rượu lên miệng uống cạn, mà còn uống rất nhanh.
Phong Tứ Nương nhìn nàng, bỗng nhiên cảm thấy nàng không còn đáng hận như lúc nãy..... Thiên xuyên vạn xuyên mã thí bất xuyên, câu nói ấy quả nhiên ngàn năm vẫn còn giá trị. Nhưng trên mặt của Tiêu Thập Nhất Lang bỗng hiện ra một vẻ biểu tình kỳ quái, hình như là lân lan, mà hình như là thương tiếc.
Ba ly rượu lạnh, nửa tô mì nóng vào bụng, tâm tình của Phong Tứ Nương cũng có bề đở ra.
Nàng chầm chậm nhai miếng tai heo, nói:
- Bây giờ tôi đã hết giận rồi, tại sao anh còn chưa nói đi ?
Tiêu Thập Nhất Lang thở ra hỏi:
- Trăm ngàn đầu dây mối nhợ, cô muốn tôi nói từ chỗ nào ?
Phong Tứ Nương đảo quanh tròng mắt nói:

- Đương nhiên là từ cái trận chiến đó.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Trận chiến nào ?
Phong Tứ Nương nói:
- Đương nhiên là trận chiến giữa anh và Tiêu Dao Hầu.
Trận chiến ấy đã chấn động vũ lâm, nhưng lại chẳng có ai chứng kiến tận mắt, cũng chẳng ai hiểu rõ kết cuộc ra sao.
Từ xưa đến nay, vũ lâm cao thủ quyết chiến với nhau, không có trận nào kỳ quái, mà thần bí như vậy.
Tiêu Thập Nhất Lang lại uống cạn hai ly, mới than dài lên một tiếng nói:
- Hôm ấy, tôi đã chuẩn bị chết, tôi biết khắp thiên hạ, không một ai có thê? là đối thủ của Tiêu Dao hầu.
Phong Tứ Nương nói:
- Có điều, bây giờ anh vẫn còn sống.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đây là điều mà chính tôi cũng không nghĩ tới được.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tiêu Dao Hầu thì sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Y đã chết rồi!
Ánh mắt của Phong Tứ Nương sáng rực lên, nàng dùng sức đập mạnh xuống bàn, lớn tiếng nói:
- Tôi biết nhất định anh sẽ thắng ông ta, vũ công của anh tuy không bằng ông ta, nhưng anh có một thứ dũng khí người khác không sao bằng được.
Tiêu Thập Nhất Lang cười khổ nói:
- Chỉ tiếc là dù tôi có một trăm lần dũng khí như vậy, cũng không phải là đối phủ của y.
Phong Tứ Nương ngẫn người ra hỏi:
- Anh không phải là đối thủ của ông ta ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Không phải.
Y than thở một hồi, nói tiếp:
- Tối đa tôi chỉ tiếp được hai trăm chiêu của y, hai trăm chiêu sau, tôi đã sức cùng lực kiệt, nếu y không định bụng cho tôi thụ tội thêm vài giây phút nữa, tôi đã chết về tay y từ lâu.
Phong Tứ Nương nói:
- Có điều bây giờ anh còn sống nhăn răng, còn y , y đã chết mất xác.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đấy chỉ là vì lúc tôi sắp chết tới nơi, bỗng nhiên có người cứu tôi.
Phong Tứ Nương hỏi:

- Ai cứu anh ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Cô ta!
Cô ta đây chính là Băng Băng.
Phong Tứ Nương thay đổi nét mặt hỏi:
- Cô ta làm sao cứu được anh ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Con đường ấy tận cùng là tuyệt nham, chúng tôi đánh nhau ở đó.
Phong Tứ Nương lắng tai nghe. Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nơi tuyệt nham đó, hai bên là vách đá thẳng đứng như bút, bên dưới là vực sâu muôn trượng.
Phong Tứ Nương thở dài nói:
- Đấy là ông ta đã chọn cho anh một nấm mồ rất tốt.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Chính y cũng nói vậy, y nói nơi tuyệt nham ấy, vốn có tên là Sát Nhân Nham.
Sát Nhân Nham, cái tên nghe thật hung hiểm.
Nghe đến cái tên ấy, Phong Tứ Nương tưởng tượng ra một nơi hang cùng ác cốc, dưới đáy sâu còn chất đầy lớp lớp những hài cốt.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đấy vốn là Sát Nhân Nham của y, y vẫn thường thích giết người ở đó.
Phong Tứ Nương thở dài nói:
- Bởi vì giết người ở đó, không cần phải chôn cất.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Y đã giết không biết bao nhiêu người ở đó, dưới đó không biết có bao nhiêu oan hồn bị y giết, do đó, y vừa nghe dưới đó có tiếng hô hoán, lá gan của y có lớn đến đâu, cũng không khỏi kinh hãi ngớ cả người ra.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Hô hoán ? Cái gì hô hoán ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Vừa lúc y chuẩn bị giết tôi, bỗng nhiên y nghe dưới tuyệt nham, có người đang gọi tên y.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ông ta cũng có tên họ ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Y chẳng phải họ Thiên, y họ Ca Thư, tên là Ca Thư Thiên, vốn là hậu duê. của bộ tộc Ca Thư ở miền An Tây, không phải người Hán.
Phong Tứ Nương thở dài nói:
- Thảo nào trên giang hồ không ai biết được chân danh bản tính của ông ta, chắc là ông ta cũng không muốn người ta biết mình là dân Di Địch không có

văn minh.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Chính vì trên đời này không ai biết dược tên thật của y, vì vậy, lúc y nghe dưới tuyệt nham có người gọi tên của y ra, mới giật cả mình lên.
Phong Tứ Nương nói:
- Chắc là ông ta cứ ngỡ đấy là oan hồn những người bị Ông ta đánh xuống vực sâu, bây giờ lên đòi mạng.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Vì vậy, tiếng hô hoán vừa vang lên, cả người y đã tê cứng đi.
Phong Tứ Nương nói:
- Nhất định anh không bỏ lỡ cơ hội ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Lúc ấy khí lực của tôi đã gần kiệt quệ, dù có cơ hội đó, cũng chẳng sức lực nào giết được y, có điều, tôi chém y một đao sau lưng xong, tự mình y bỗng nhiên như hóa điên lên, cứ thế mà nhảy xuống vực sâu.
Phong Tứ Nương thở dài rầu rầu nói:
- Một người hai bàn tay đầy những máu tanh, sớm muộn gì cũng có một ngày như vậy.
..... Ông trời muốn hủy diệt một người nào, không phải cho người đó trước hết phát điên lên hay sao ?
Một người làm nhiều chuyện xấu xa nhiều quá, không phải cũng có ngày phải phát điên lên hay sao ?
Phong Tứ Nương nhịn không nổi bèn hỏi:
- Người hô hoán dưới tuyệt nham là ai vậy ?
Băng Băng nói:
- Là tôi đấy.
Phong Tứ Nương đương nhiên cũng nghĩ ra là nàng:
- Nhưng mà, sao cô lại ở đâu dưới đó ? Sao cô biết được tên họ của ông ta ?
Băng Băng nói:
- Tôi biết, bởi vì...
Gương mặt trắng trẻo mỹ lệ của nàng, bỗng nhiên lộ ra một vẻ biểu tình kỳ dị mà bi thương, nàng chầm chậm nói tiếp:
- Bởi vì, tôi là em ruột của ông ấy.

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 12
Anh em ruột

Băng Băng lại là em gái của Tiêu Dao Hầu.
Phong Tứ Nương ngẫn người ra:
- Em gái ruột ?
Băng Băng nói:
- Em gái ruột.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Cô làm sao mà ở dưới tuyệt nham vậy ?
Gương mặt của Băng Băng càng lộ vẻ đau khổ, nàng buồn rầu nói:
- Anh ruột của tôi xô tôi xuống đấy.
Phong Tứ Nương lại ngớ người, nàng đã phát hiện ra, nhất định có gì bí mật trong đó, một bí mật vừa bi thương vừa đáng sợ.
Nàng không muốn hỏi thêm, nàng sợ làm đau lòng người khác. Có điều Băng Băng đang hỏi nàng:
- Chắc chị đang lạ kỳ, tại sao ông ta muốn xô tôi xuống đó ?
Phong Tứ Nương gật đầu, do đó, Băng Băng bèn kể cho nàng nghe một câu chuyện bí mật vừa bi thương vừa kinh sợ của nàng.
- Tôi là con gái út, lúc tôi sinh ra, ông ta đã thành người lớn, từ lúc tôi sinh ra, ông ta đã hận thù tôi.
- Bởi vì, anh chị tôi, ai cũng là người châu nhai, không những vậy, trừ ông ta ra, đều bị chết yểu cả.
- Còn tôi, thì lại là một người bình thường, do đó y hận tôi, đố kỵ tôi, cái thứ tình cảm ấy, chắc các người cũng hiểu được.
- May mà lúc ấy, cha mẹ tôi còn chưa mất đi, do đó, tôi cũng còn sống sót.
- Lúc mẹ tôi mất, người cũng dặn ông ta mấy lần, phải chăm sóc đối đãi tôi tử tế. Mẹ tôi còn nói cho ông ta biết, nếu ông ta dám làm hại tôi, mẹ tôi dưới suối vàng sẽ không buông tha cho ông ta.
- Do đó, trong lòng ông ta tuy rất hận tôi, những đối đãi tôi vẫn rất tốt, bởi vì, ông ta không sợ gì, chỉ sợ ma quỹ, ông ta rất tin người chết rồi còn có quỹ hồn.
- Đấy cũng là một bí mật, trừ tôi ra, sợ rằng không một ai biết được.
.... Những người thường làm chuyện xấu xa, không ít thì nhiều cũng sơ. quỹ, đạo lý ấy Phong Tứ Nương cũng hiểu được.
Băng Băng uống tý rượu, tâm tình mới trấn định lại, nàng lại nói tiếp:
- Ông ta cung cấp cơm áo cho tôi rất đầy đủ, nhưng ông ta không cho phép tôi được hỏi chuyện gì liên quan tới ông ta, tôi là em gái, dĩ nhiên cũng không dám hỏi gì.
- Tôi chỉ biết rằng, mấy năm nay, trước và sau tết đoan ngọ, thường thường hay có nhiều người lại tìm ông ta.
- Những người ấy, ai ai cũng bao mặt lại, hành tung rất thần bí, bọn họ gặp tôi cũng không để ý, không chừng bọn họ tưởng tôi là một trong những phi

tần của anh tôi.
- Bởi vì, anh tôi không bao giờ muốn cho người khác biết, ông ta có một người em gái như tôi.
.... Do đó Phong Tứ Nương cũng không biết.
Băng Băng nói tiếp:
- Đương nhiên ông ta cũng không nói cho tôi biết những người ấy là ai, cũng không nói cho tôi biết bọn họ đến đây làm chuyện gì.
- Có điều, tôi nhìn lâu một hồi, cũng đoán được sơ sơ, bọn họ chắc đang tiến hành một âm mưu nào đó rất lớn, những người bao mặt lại tìm y, chắc chắn là những người ông ta đã mua chuộc làm tay chân bộ hạ.
- Tôi biết ông ta vốn có dã tâm, muốn khống chế tất cả nhân vật trong giang hồ.
- Nhưng tôi cho đấy chẳng qua chỉ là một ảo tưởng nực cười, trên đời này nhất định không có một người nào, có thể thật sự khống chế toàn bộ trong giang hồ, trước đây, những người minh chủ trong vũ lâm cũng chỉ là mang một hư danh cho có thế thôi.
- Có điều, ông ta coi chuyện đó rất thật, không những vậy, còn có cách đặc biệt của ông ta, do đó, những người bao mặt lại tụ hội, mỗi năm càng lúc càng nhiều.
- Hai năm trước, tết đoan ngọ, người đến càng nhiều hơn, ông ta rất lấy làm phấn khởi, tôi vô tình nghe ông ta lẩm bẩm nói một mình:
thiên hạ anh hùng, đã có quá nửa lọt vào trong giỏ của ta.
- Đến tối, toàn bộ những người có mặt ở đó đều đến sau núi, trong một hang động bí mật tụ hội.
- Đây cũng là thói quen của bọn họ, mỗi lần bọn họ vào đó, đều ở trong hang động dăm ba ngày.
- Bọn họ đều là người, do đó, cũng đều phải ăn uống, do đó, mỗi ngày đều có người đưa đồ ăn rượu thịt lại, chuyện đó vốn vẫn do một đám người vừa điếc vừa mù phụ trách.
- Hôm ấy, tôi nhịn không nổi tính hiếu kỳ, muốn vào đó xem thử ra sao, xem những người ông ta mua chuộc được là những hạng người nào.
- Do đó, tôi thừa lúc bọn họ đưa đồ vào, cũng mặc đồ của bọn họ, lẫn lộn theo vào.
- Tôi cũng có học qua dị dung thuật, những tưởng đã hoá trang giống lắm rồi.
- Nào ngờ y nhìn một cái là đã nhận ra tôi.
- Có điều, tôi cũng thấy được gương mặt thật của mấy người ở đó, bởi vì, bọn họ vào sơn động rồi, bèn cởi bỏ khăn bao mặt ra, tuy tôi chỉ nhìn sơ qua một lần, nhưng tôi đã nhớ được gần hết diện mạo của những người đó, từ nhỏ tôi đã có cái tài đó.

.... Chính Tiêu Dao Hầu cũng là một người thông minh tuyệt đỉnh, nhìn qua là không bao giờ quên.
Băng Băng lại nói:
- Tôi tưởng ông ta phát hiện ra rồi, nhất định sẽ nổi trận lôi đình lên, nào ngờ ông ta chẳng nói gì cả, chẳng những vậy, ngày hôm sau, còn hẹn tôi đến sau núi, nói là đưa tôi đi dạo lòng vòng.
- Đương nhiên là tôi rất cao hứng, bởi vì, trước sau tôi vẫn hy vọng ông ta đối xử tốt đẹp với tôi cũng như bao nhiêu người anh khác.
- Do đó, tôi còn đặc biệt trang điểm cho đẹp ra, theo ông ta ra mé sau núi, chính là Sát Nhân Nham đấy.
- Đến đó, ông ta trở mặt với tôi, nói rằng, tôi biết chuyện bí mật quá nhiều, nói tôi quá đa sự.
- Tôi những tưởng tối đa ông ta chỉ trách phạt tôi một trận là xong, bởi vì bí mật của họ, tôi còn chưa biết gì cả, dù có biết mặt những người đó, cũng chẳng có gì đến nổi quan trọng.
- Sau đó ông ta nói tôi biết rằng, những người này đều là những người rất có thân phận trong vũ lâm, không phải là đại hiệp oai trấn một nơi, thì cũng là chưởng môn một phái lớn, quyết không thể để ai biết được họ đã thành tay chân của ông ta, có điều.... Ông ta thừa lúc tôi không lưu ý, xô tôi xuống, phía dưới chính là vực sâu muôn trượng, bất cứ ai rớt xuống đó, nhất định là tan xương nát thịt, tôi nằm mộng cũng không bao giờ nghĩ rằng, ông anh ruột thịt của tôi lại nhẫn tâm hạ độc thủ.
Nói đến đây, viền mắt của Băng Băng đỏ lên, nước mắt của nàng từ từ trào ra hai bên má.
Phong Tứ Nương bất giác thở dài, nói:
- Có điều, cô cũng chưa chết mà.
Băng Băng nói:
- Đấy cũng là vì vận khí của tôi rất tốt.
- Hôm đó tôi trang điểm mặc đồ đẹp vào, mặc chiếc váy mới may rất rộng, dùng chất liệu rất bền bỉ.
- Lúc tôi rớt xuống, chiếc váy căng gió, do đó, độ rơi của tôi chậm đi, nhờ vậy tôi chụp được một nhánh cây nhỏ mọc trên vách đá.
- Nhánh cây tuy cũng không chịu nổi sức nặng của tôi từ trên rơi xuống, bi. gãy đi, nhưng nhờ vậy mà tôi rơi xuống chậm đi rất nhiều.
- Trên vách đá không chỉ có một nhánh cây, do đó tôi lại chụp thêm một nhánh cây khác.
- Lần này sức rơi xuống của tôi đã giảm đi nhiều lắm, vì vậy nhánh cây ấy giữ tôi lại.
- Nhưng đến lúc đó, tôi đã rớt gần xuống dưới đáy cốc, phía dưới là một khoảng đất hoang và bùn lầy, trừ gai góc bụi rậm tạp nhạp và những hài cốt

của những người ông ta đẩy xuống ra, chẳng có gì ở đó, bất kỳ ai cũng không thể sống được ở dưới đó.
- Chung quanh sơn cốc, đều là vách đá thẳng đứng, trên vách đá tuy cũng có giây leo, nhưng dù là vượn cũng khó lòng trèo lên được.
- May mà những người bị Ông ta đánh rớt xuống, có đem theo binh khí, tôi dùng binh khí của họ, đào lỗ vào vách núi để làm chỗ đặt chân.
- Có điều đá núi ở đó còn rắn chắc hơn cả sắt thép, mỗi ngày tôi chỉ có thê? đào được hai ba chục lỗ, không những vậy, về sau càng lúc càng đào ít đi.
- Bởi vì tối lại, tôi vẫn phải xuống dưới đáy cốc nghỉ ngơi, hôm sau lại bò lên đào, càng lúc lên xuống càng mất thì giờ.
- Huống gì, dưới đáy cốc, không có thứ gì để ăn được, mỗi ngày tôi chỉ ăn được tý vỏ cây và lá cây, uống một tý nước trong đầm lầy, vì vậy, càng lúc tôi càng kiệt sức.
- Như vậy đào hơn hai tháng, tôi chỉ bất quá đào được tới nửa đường, mắt thấy không còn cách gì đào thêm được nữa, nào ngờ lúc đó lại nghe có tiếng ông ta nói ở phía trên.
- Lúc ấy tôi đang ở giữa chừng núi, mới nghe giọng nói của ông ta, tôi hy vọng ông ta còn nghĩ đến tình anh em, cứu mạng cho tôi.
- Tôi bèn lấy hết sức lực, kêu tên ông ta lên...
Những chuyện sau đó, không cần nàng phải kể ra, Phong Tứ Nương cũng đã nghĩ ra được.
Đương nhiên Tiêu Dao Hầu nằm mộng cũng không ngờ nàng còn sống, do đó, nghe nàng cất tiếng hô hoán, y mới cho là oan hồn nàng đang đòi mạng.
Đợi y nhảy xuống rồi, Tiêu Thập Nhất Lang mới nhịn không nổi muốn xem thử rốt cuộc ai đã hô hoán, thấy trên vách núi có người, dĩ nhiên y tìm cách cứu nàng lên.
Tiêu Thập Nhất Lang buồn rầu nói:
- Tôi cứu cô ta lên rồi, cô ta đã bị hành hạ không còn giống hình người, thậm chí tôi còn không biết cô ta là đàn ông hay đàn bà, già hay trẻ.
Băng Băng cắn môi, bất giác rùng mình lên một cái.
Hai tháng trời ấy, nàng làm sao qua được, bây giờ nàng cũng không dám ngay cả nghĩ tới.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Lúc ấy, tôi chỉ biết một điều, tính mạng của tôi, là do cô ta cứu, do đó bằng bất cứ cách nào, tôi cũng phải tìm cách cứu sống cô ta cho được.
Lúc ấy nàng đã chết đi mất chín phần, hơi thở thoi thóp như có như không, muốn cứu sống nàng, cũng không phải là chuyện dễ dàng.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Vì muốn cứu nàng, tôi nhất định phải đi tìm thầy thuốc, vì vậy, không tìm theo đường cũ trở lại, mà đi vòng đường sau xuống núi.

Phong Tứ Nương thở dài:
- Do đó Thẩm Bích Quân đi theo tìm anh, mới tìm không ra.
Đấy không lẽ là định mệnh ?
Mệnh vận an bày, tại sao lại kỳ quái như vậy ? Tại sao lại tàn bạo như vậy ?
Băng Băng ráng nhịn lại không khóc, nàng nhoẽn miệng cười nói:
- Bất kể ra sao, bây giờ em vẫn còn sống nhăn, và anh cũng chưa chết.
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn nàng, ánh mặt lại lộ ra cái biểu tình lân lan bi thương như lúc nãy, y gượng cười nói:
- Người tốt không sống lâu, cỡ hạng người như tôi, muốn chết cũng chết không xong.
Băng Băng dịu dàng nói:
- Người tốt mà quả thật không sống lâu, anh đã chết lâu rồi còn đâu, cả đời em, chưa bao giờ gặp người nào tốt hơn anh.
Phong Tứ Nương rốt cuộc cũng thừa nhận:
- Xem ra, y quả thật cũng không tệ lắm.
Băng Băng nói:
- Cái vị chưởng môn phái Điểm Thương Tạ Thiên Thạch, chính là một trong những người tôi thấy trong hang động hôm đó.
Phong Tứ Nương chau mày hỏi:
- Không lẽ y đã bị Tiêu Dao Hầu mua chuộc ?
Băng Băng gật đầu nói:
- Tôi bảo đảm nhìn không sai.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Bá Trọng song hiệp cũng đều bị Tiêu Dao Hầu mua chuộc ?
Băng Băng lại gật đầu nói:
- Đến bây giờ tôi mới nhận ra, những người trong động ấy đều là những tay đại hiệp khách, đại hảo nhân dưới mắt người khác.
Phong Tứ Nương thở dài nói:
- Biết người, biết mặt, không ai biết lòng, muốn biết rõ một người thiện ác ra sao, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.
Băng Băng nói:
- Bây giờ anh tôi quả thật đã chết, nhưng tổ chức ấy vẫn còn chưa bị tan rã.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Thế nào ?
Băng Băng nói:
- Bởi vì sau này, chúng tôi nghe từ miệng một người sắp chết nói cho nghe một tin tức.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tin tức ra sao ?
Băng Băng nói:

- Đại ca của tôi chết rồi, lại có một người khác đứng ra thế chỗ.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Người đó là ai ?
Băng Băng nói:
- Không biết.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không hỏi ra được sao ?
Băng Băng nói:
- Chính ngay cả y cũng không biết rõ lai lịch thân phận người đó.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Bọn họ nếu là những tay rất có địa vị, tại sao lại cam tâm đi phục tòng người đó ?
Băng Băng nói:
- Bởi vì, người đó chẳng những vũ công cao thâm khôn lường, mà còn nắm được chỗ nhược của bọn họ.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Chỗ nhược gì ?
Băng Băng nói:
- Chỗ nhược của bọn họ lẽ ra chỉ có anh tôi biết rõ ràng, không biết tại sao đã lọt vào tay người đó.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ngay cả những người đó cũng không biết ?
Băng Băng nói:
- Không biết gì cả.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không lẽ người này có quan hệ rất thân thiết với Tiêu Dao Hầu ? Không lẽ lúc còn sống Tiêu Dao Hầu đã đem bí mật nói cho hắn biết.
Những vấn đề ấy không ai có thể trả lời được.
Băng Băng nói:
- Tôi chỉ biết, cái âm mưu mà trước kia anh tôi đang tiến hành, bây giờ vẫn đang tiếp tục tiến hành, người đó hiển nhiên cũng như anh tôi, cũng muốn khống chế giang hồ, làm chủ tể của giang hồ như một vị thần linh.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Vì vậy, nếu cô gặp những ai cô đã thấy trong hang động hôm ấy, cô sẽ gọi cho Tiêu Thập Nhất Lang móc cặp mắt của họ ra ?
Băng Băng gật gật đầu nói:
- Bởi vì, tôi biết những người ấy đáng chết, nếu cả bọn đều chết hết, người khác mới sống an ổn được.
Phong Tứ Nương nhìn Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Vì vậy, anh mới nói, đáng lý ra anh phải giết bọn họ ?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:
- Bây giờ cô đã hiểu tất cả mọi chuyện.
Phong Tứ Nương nói:
- Nhưng người khác không hiểu, do đó, người khác ai cũng cho anh là một tên ác tặc giết người không chớp mắt.
Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:
- Đại đạo Tiêu Thập Nhất Lang, trước giờ vốn là tên ác tặc, người trong giang hồ ai ai cũng rõ.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao các người không vạch trần bí mật của bọn họ ra trước mặt công chúng, cho ai ai cũng biết bọn họ đáng chết ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bởi vì, bọn họ vốn là đại hiệp, còn tôi là đại đạo, những lời đại đạo nói ra, ai mà tin cho ?
Y lại cười lên một tiếng, chầm chậm nói tiếp:
- Huống gì, tôi cả đời làm chuyện gì, đâu cần người hiểu dùm, cũng chẳng cần đồng tình dùm, Tiêu Thập Nhất Lang há chẳng phải là kẻ mình làm chuyện mình thích, chẳng sợ gì cả sao ?
Tuy y đang cười, nhưng nụ cười nói không hết nổi thê lương. Phong Tứ Nương nhìn y, như nhìn một con sói, một con sói đang đói khát, lạnh lẽo, tịch mịch, cô độc, đang đi trong một trời đầy tuyết phủ, vì sự sinh tồn của chính mình mà vùng vẫy, phấn đấu.
Nhưng trên đời này, không ai đưa tay ra đở y một tay, người nào cũng muốn đá cho y một cái, đá cho chết y.
Mỗi lần Phong Tứ Nương thấy y lộ ra cái biểu tình đó trên gương mặt, nàng lại cảm thấy trong lòng mình như có kim đâm nhói đau lên.
Tiêu Thập Nhất Lang không hề biến đổi, Tiêu Thập Nhất Lang vẫn là Tiêu Thập Nhất Lang.
Sói và cừu đều như nhau, đều có sinh mệnh, đều có quyền phải sinh tồn, đều có quyền vì sinh tồn của chính mình mà phấn đấu tranh giành.
Tuy sói không ôn thuận như cừu, nhưng đối với người bạn tình của mình so với cừu trung thực hơn.
Thậm chí so với người còn trung thực hơn. Có điều, trời đất bao la, tại sao không thể cho chúng một nơi dung thân ?
Phong Tứ Nương uống cạn ly rượu đắng, phảng phất đang nghe Tiêu Thập Nhất Lang hát những lời ca bi phẫn thê lương đó.
Nàng đặt ly rượu xuống bàn, bỗng nhiên nói:
- Anh còn nhớ lúc trước anh hay hừ cái bài du mục ấy không ?
Tiêu Thập Nhất Lang đương nhiên là nhớ.
Phong Tứ Nương nói:

- Đến lúc tôi hiểu cái ý nghĩa trong đó rồi, tôi mới biết tại sao anh thích nó.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Bởi vì, anh cảm thấy mình như một con sói, bởi vì, anh cảm thấy trên đời này không ai hiểu được sói cô độc, tịch mịch ra sao bằng anh.
Tiêu Thập Nhất Lang không nói gì, y đang uống rượu, uống rượu đắng.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên cười lên một tiếng nói:
- Bây giờ cho dù anh là một con sói, cũng không phải là một con sói bình thường.
Tiêu Thập Nhất Lang gượng cười nói:
- Bây giờ tôi là thứ chó sói ra sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Bách vạn phú lang.
Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn hỏi:
- Bách vạn phú lang ?
Y cảm thấy cái tên nghe rất buồn cười.
Phong Tứ Nương không cười, nàng nói:
- Bách vạn phú lang so với con sói bình thường khác không chừng chỉ có một điểm khác nhau.
Tiêu Thập Nhất Lang nhịn không nổi hỏi:
- Điểm gì khác nhau ?
Phong Tứ Nương lạnh lùng nói:
- Bách vạn phú lang đối với bạn tình của mình, không trung thực cho lắm.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng hết cười nổi, đương nhiên y hiểu Phong Tứ Nương đang nói gì.
Băng Băng bỗng đứng dậy, cười nói:
- Tôi ít khi uống rượu, bây giờ đầu tôi muốn quay vòng vòng lên.
Nàng cười hình như có vẻ miễn cưỡng:
- Hai người là bạn thân, nhất định có nhiều chuyện để nói, tôi xin phép về phòng trước được không.
Phong Tứ Nương nói:
- Được.
Nàng vốn trước giờ không phải là người giả dối, quả thật nàng hy vọng được nói chuyện một mình với Tiêu Thập Nhất Lang. Tiêu Thập Nhất Lang cũng chỉ còn cách gật gật đầu.
Nhìn Băng Băng đi ra một mình, đi vào trong bóng tối, ánh mắt của y lại lô. vẻ lân lan quan thiết.
Phong Tứ Nương lạnh lùng nói:
- Anh không cần phải lo cho cô ta, em gái của Tiêu Dao Hầu, nhất định tự

mình lo cho mình dư sức thôi.
Đương nhiên Băng Băng dư sức lo cho mình.
Nếu một người ở dưới vạn trượng thâm cốc còn sống sót được trở lên, thì bất kỳ nơi nào khác, nàng đều có thể lo lắng được cho mình. Huống gì, bọn họ Ở nơi đây, cũng có một tòa trang viện rất hào hoa.
Có điều, không biết tại sao, Tiêu Thập Nhất Lang còn có vẻ không được yên tâm cho lắm.
Phong Tứ Nương nhìn y lom lom, nghinh mặt nói:
- Cô ta cứu mạng anh, đương nhiên là anh nên báo đáp, nhưng cũng không đến nổi quá lố như vậy.
Tiêu Thập Nhất Lang cười khổ hỏi:
- Tôi làm quá lố sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- ít ra, anh cũng không nên chỉ vì một câu nói của cô ta mà đi cưỡng đoạt đôi bông tai của người khác.
Tiêu Thập Nhất Lang thở dài nói:
- Xem ra chuyện ấy quả thật là làm quá lố, có điều, tôi làm như vậy, cũng không phải là không có nguyên do.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Nguyên do gì ?
Tiêu Thập Nhất Lang tính nói, lại ngừng, hình như không phải y không muốn nói, mà là không nỡ nói.
Phong Tứ Nương nói:
- Bất kể anh vì lẽ gì, ít nhất cũng không nên vì cô ta mà quên mất Thẩm Bích Quân.
Vừa nghe nói đến tên Thẩm Bích Quân, trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang như bị đâm nhói lên:
- Tôi.... tôi không hề quên nàng.
Phong Tứ Nương nói:
- Có điều, cho đến bây giờ, anh còn chưa nhắc đến tên cô ấy.
Tiêu Thập cầm chặc cái ly không, gương mặt trắng bệch đầy vẻ thống khổ, một hồi thật lâu mới nói:
- Có những chuyện, tôi không muốn nói đến.
Phong Tứ Nương nói:
- Trước mặt tôi, anh còn có gì không muốn nói ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Chẳng có gì, trước mặt cô, tôi chẳng có gì không nói được, do đó, tôi mới hỏi cô rằng, tôi đã làm chuyện gì không phải với nàng, tại sao.... tại sao nàng đối xử với tôi như vậy ?
Phong Tứ Nương hỏi:

- Cô ấy đối xử với anh ra sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang cười nhạt nói:
- Không lẽ cô còn không biết ? Không lẽ cô còn chưa thấy ? Ở trên Mẫu Đơn lâu, nàng đối xử với tôi ra làm sao ? Nàng nhìn tôi như nhìn một con rắn độc.
"Ba" lên một tiếng, ly rượu đã bị y bóp vỡ tan tành, mãnh vụn của ly đâm vào da thịt y, máu me chảy đầy cả tay.
Có điều, y chẳng đau đớn tý nào, bởi vì, trái tim của y còn đau đớn gấp bội. Dù có chặt đi bàn tay của y, cũng không làm y đau đớn bằng.
Phong Tứ Nương nhìn y, ra chiều kinh ngạc, hình như không ngờ rằng, y vẫn còn vì Thẩm Bích Quân mà đau đớn dường ấy.
Một hồi thật lâu, Tiêu Thập Nhất Lang mới chầm chậm nói tiếp:
- Nàng đối xử với tôi như vậy, tôi còn biết làm gì hơn.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không lẽ anh không biết tại sao cô ấy đối với anh như vậy ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi chỉ biết là không ai đã cưỡng bách nàng làm vậy.
Phong Tứ Nương nói:
- Quả thật không ai ép cô ấy làm vậy, có điều, nếu anh thấy cô ấy nắm tay một người đàn ông đi qua đi lại, nếu anh thấy cô ấy vì người đàn ông đó mà làm chuyện như anh đã vì Băng Băng mà làm, anh sẽ đối xử ra sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nhưng tôi đối xử với Băng Băng như vậy chẳng qua là vì...
Y nói chưa xong câu hình như lại sợ phải nói hết ra.
Phong Tứ Nương không chịu buông tha, lập tức hỏi tới:
- Rốt cuộc anh vì chuyện gì ?
Gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang lại biến thành bi thương, rốt cuộc y trả lời:
- Chuyện gì tôi cũng chìu cô ta, chỉ cần cô ta thích, tôi sẽ tìm cách làm cho cô ta, chẳng qua chỉ vì cô ta sống không bao lâu nữa.
Phong Tứ Nương ngẫn người ra.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Cô ta ở dưới tuyệt cốc, bị hành hạ quá sức, không những vậy còn trúng độc, tuy tôi đã nghĩ tận trăm phương nghìn kế, mà không giải được chất độc, chỉ có thể miễn cưỡng chận chất độc lại một thời gian, có điều...
Y uống cạn hết chỗ rượu còn lại trong bình, buồn rầu nói:
- Tối đa, cô ta chỉ còn sống được ba năm, bây giờ đã được hai năm, cô ta còn được không quá bảy tám tháng nữa, thậm chí không chừng bảy tám ngày...
Phong Tứ Nương nói:
- Không lẽ.... không lẽ chất độc cô ta trúng phải đều tùy lúc có thể phát tác

ra sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu. Phong Tứ Nương ngớ người ra đó, trong lòng nàng cảm thấy rất đau đớn khó chịu. Nàng đã bắt đầu cảm thấy thương cô bé.
Một thiếu nữ băng tuyết thông minh, nhỏ tuổi mà mỹ lệ như nàng, lại có thể tùy thời tùy lúc ngã xuống.
Thật là một chuyện làm ai cũng đau lòng thương tiếc.
Tiêu Thập Nhất Lang chầm chậm nói:
- Bất kể cô nhìn ra sao, bất kể cô nghĩ ra sao, giữa tôi và cô ta, mối quan hê. đến bây giờ vẫn thuần khiết, bởi vì, tôi không muốn làm chuyện gì cho Thẩm Bích Quân đau lòng, cô ấy cũng không muốn như vậy.
Trong lòng của Phong Tứ Nương đang xót xa vô cùng, nàng bỗng nhiên cảm thấy mình không nên để Băng Băng lúc nãy bỏ đi một mình.
Bây giờ nàng đã hiểu rõ tình cảm và thống khổ của Tiêu Thập Nhất Lang.
Nàng bỗng nhiên cảm thấy, chỉ có Thẩm Bích Quân mới chân chính là người được hạnh phúc, bởi vì, bất kể nàng đã bị tào ngộ bao nhiêu chuyện bi thảm, trên đời này vẫn còn có một hạng người như Tiêu Thập Nhất Lang, đối đãi với nàng một lòng như vậy.
- Còn mình ?
Phong Tứ Nương lại uống một ly rượu, nhẹ nhàng nói:
- Tôi mà là anh, tôi cũng làm vậy, có điều, nếu anh không nói ra, người khác làm sao biết được ? Thẩm Bích Quân làm sao biết được ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nếu nàng quả thật hiểu tình cảm của tôi đối với nàng, thì không nên nghi ngờ tôi, huống gì...
Y lại nắm chặt hai nắm tay, nói tiếp:
- Nàng vốn đi tìm Liên Thành Bích mới lại đây, chỉ có Liên Thành Bích, mới là.... mới là người nàng thật tình quan tâm, tôi là cái thứ gì ?
Phong Tứ Nương hỏi:
- Làm sao anh biết cô ấy tìm Liên Thành Bích mà lại đây ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi biết, có người nói cho tôi biết.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ai, ai nói cho anh biết ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Hoa Như Ngọc.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên cười nhạt nói:
- Anh tin lời của hắn ? Nếu anh quả thật hiểu rõ tình cảm của Thẩm Bích Quân đối với anh, tại sao anh đi tin người ngoài, ngược lại đi nghi ngờ cô ấy ?

Tiêu Thập Nhất Lang cũng ngẫn người ra.
Phong Tứ Nương nói:
- Tại sao hai người chỉ cố nghĩ đến chuyện mình đau khổ thôi, mà lại quên đi người kia cũng đang đau khổ, tại sao hai người cứ đi nghĩ đến những chuyện xấu xa nhất ?
Tiêu Thập Nhất Lang không thể trả lời.
Không lẽ đấy chính là ái tình ? Không lẽ trong ái tình không thể tránh khỏi hoài nghi và ghen tương ?
Phong Tứ Nương thở dài nói:
- Bất kể anh nhìn ra sao, bất kể anh nghĩ ra sao, bây giờ tôi nói cho anh nghe, nàng không phải vì người khác mà lại đây, nàng vì anh, người nàng chân chính quan tâm, là anh đấy.
.... Không phải chính nàng cũng vì y mà lại sao ?
.... Tại sao nàng không đem tâm sự của chính mình nói cho y nghe ? Mà lại đi giải thích dùm cho người khác ?
.... Nếu Tiêu Thập Nhất Lang được kết hợp với Thẩm Bích Quân, không phải nàng sẽ ôm hận suốt đời sao ?
Phong Tứ Nương cũng không biết tại sao mình đi làm chuyện như vậy.
Nàng biết mình không phải là một người vĩ đại.
Nhưng nàng không biết rằng, cái tình cảm trực suất vô tư ấy, không những đã vĩ đại, thậm chí còn tiếp cận được với thần thánh.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nắm lấy tay nàng hỏi:
- Cô biết nàng đi đâu không ?
Phong Tứ Nương lắc lắc đầu nói:
- Tôi chỉ biết là cô ấy đã được một người cứu đi.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ai cứu nàng đi ?
Phong Tứ Nương nói:
- Người ấy vốn là kẻ đánh xe cho Hoa Như Ngọc, hình như gọi là Bạch lão tam.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Gã đánh xe của Hoa Như Ngọc tại sao lại đi mạo hiểm cứu nàng ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi cũng không biết, chúng ta chỉ cần tìm ra cô ấy, là mọi chuyện sẽ rõ ràng thôi.
Tiêu Thập Nhất Lang nhảy dậy:
- Chúng ta đi bây giờ thôi.
Phong Tứ Nương cười cười, nụ cười có vẻ chua chua:
- ít ra anh cũng phải đợi tôi ăn hết tô mì.

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 13
Thất Sát Trận

Mì đã nguội.
Nhưng Phong Tứ Nương không hề quan tâm.
Đối với nàng, kiếp người cũng như tô mì vậy, lạnh lẽo và nhạt nhẽo.
Nhưng nàng vẫn không thể không ăn.
Nàng gắp sợi mì lên, cuốn vào đũa, đưa vào miệng, như một đứa bé đang đùa nghịch.
Có điều, đuôi mắt của nàng đã lộ những nét nhăn, thậm chí dưới ánh đèn leo lét ấy, cũng có thể nhìn được ra.
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn nàng, trong lòng bỗng nổi lên một cảm giác khó tả.
Có phải y thật tình không hiểu tình cảm của nàng như thế nào ?
Trải qua bao nhiêu năm tháng, bao nhiêu chuyện, bao nhiêu đêm khêu đèn tâm sự với những ly rượu đắng.
Không lẽ y không thấy một chút xíu gì sao ? Không lẽ đầu y làm bằng gỗ ?
Tiêu Thập Nhất Lang đang tần ngần không biết nói gì, bỗng ngay lúc đó, y nghe có một tiếng "đốc" vang lên.
Tiếp theo đó, trong bóng đêm có bảy người mặc áo đen hiện ra như bóng ma.
Bảy người áo đen tóc dài xỏa vai, cặp mắt chỉ còn hai cái lỗ sâu hoắm đen sì.
Bảy tên mù.
Bàn tay trái của họ cầm một cây gậy dò đường màu trắng, bàn tay phải cầm một cây quạt.
Người thứ nhất gương mặt xanh lè, quan cốt cao nhọn, chính là chưởng môn phái Điểm Thương năm xưa Tạ Thiên Thạch.
Phong Tứ Nương vẫn còn tiếp tục ăn mì.
Thấy bảy tên mù thình lình xuất hiện nơi đây, nàng cũng hơi bất ngờ.
Có điều, nàng không hề kinh hoảng, hay sợ hãi.
Nàng đã thấy qua bảy người đó xuất thủ ra sao, nàng cũng thấy qua chu? nhân của họ.... Nhân Thượng Nhân công phu ra sao.
Nàng biết Tiêu Thập Nhất Lang có thể đối phó với bọn họ.
Vũ công của Tiêu Thập Nhất Lang, hình như hai năm nay tiến bộ kinh hồn.
Vũ công cũng như học vấn, chỉ cần cố công mài luyện, sẽ tiến bộ đều đều mỗi ngày.
Bảy tên mù đã bước gần lại, gương mặt mỗi người không có một nét biểu

tình gì.
Tạ Thiên Thạch bỗng nhiên nói:
- Dù ngươi không mở miệng, ta cũng biết ngươi đang ở đó.
Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:
- Ta vốn vẫn ở đây.
Tạ Thiên Thạch nói:
- Tốt, tốt lắm.
Bảy người đồng thời mở quạt ra.
Trên mỗi cái quạt, có đề sáu chữ đỏ như máu:
- Phải giết Tiêu Thập Nhất Lang!
Ánh đèn le lói ảm đạm chiếu trên gương mặt xanh lè của bọn họ, chiếu trên những hàng chữ đỏ như máu.
Lão già bán mì thọt chân bất giác run rẩy người lên, lùi từng bước một, lùi tới góc tường.
Tạ Thiên Thạch lạnh lùng nói:
- Ngươi có thấy sáu chữ ấy chưa ?
Tiêu Thập Nhất Lang không nói gì, Phong Tứ Nương thì cười nhạt nói:
- Dĩ nhiên là y thấy rồi, y chẳng phải mù.
Tạ Thiên Thạch biến sắc mặt, nói:
- Tốt lắm, ngươi cũng ở đây.
Y đã nhận ra giọng nói của Phong Tứ Nương.
Phong Tứ Nương nhịn không nổi hỏi:
- Ai nói cho các ngươi biết chúng ta ở đây ?
Tạ Thiên Thạch không trả lời.
Phong Tứ Nương nói:
- Bất cứ là ai, ta cũng biết hắn vì lý do gì.
- Ngươi biết ?
Phong Tứ Nương đáp:
- Hắn muốn các ngươi lại đây nạp mạng.
Nàng cười nhạt, nói tiếp:
- Nhưng hiện giờ ta không muốn nhìn cảnh giết người, do đó, tốt nhất các ngươi nên đi mau mau thôi.
Tạ Thiên Thạch bỗng nhiên cười một tiếng, nụ cười rất hung dữ và ngụy bí.
Cái nụ cười đó, hình như ám tàng một sự tự tin rất kỳ dị, hình như y có vẻ chắc ăn lắm...
Chắc ăn sẽ giết được Tiêu Thập Nhất Lang.
Cây đèn đang lung lay trước gió.
Tạ Thiên Thạch bỗng nhiên đưa cây gậy dò đường lên chỉ một cái, cây đèn đã tắt phụt.
Tuy y không thấy đường, y cảm giác được sự hiện hữu của cây đèn.

Trong cây gậy của y, có dấu một thứ cơ quan ám khí rất lợi hại.
Bốn bề lập tức trở thành tối om.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên cũng cười một tiếng, nói:
- Rất nhiều người trước khi giết người, đều muốn uống một ly rượu, ta có thể mời các ngươi uống hai ly.
Tạ Thiên Thạch lạnh lùng nói:
- Chúng ta muốn uống bây giờ, không phải là rượu, mà là máu, máu của ngươi.
Chữ "ngươi" vừa thốt ra, trong màn đêm bỗng vọng lại một tiếng động, "thùng" một cái, tiếp theo đó một chuỗi nhạc đàn cầm vang lên.
Trong tiếng đàn cầm có kèm theo một thứ tiết tấu kỳ dị.
Bảy tên mù lập tức bước theo nhịp tiết tấu đó, bao vây lấy Tiêu Thập Nhất Lang, cây gậy dò đường cũng đồng loạt đánh ra.
Bảy cây gậy màu trắng, vung lên trong bóng đêm, không hẳn đánh vào một người nào, mà chỉ tùy theo tiếng đàn cầm có tiết tấu kỳ dị đó, phối hợp với bước chân bọn họ, bay lượn trong không trung.
Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang và Phong Tứ Nương bỗng cảm thấy có một áp lực không hình dung được đè vào người. Nhất là Phong Tứ Nương, nàng chẳng còn ăn được tô mì nữa.
Tiết tấu càng lúc càng nhanh, bước chân càng lúc càng nhanh, cây gậy dò đường múa lên càng lúc càng gấp rút.
Vòng vây của bảy người xiết nhỏ lại, áp lực càng tăng lên.
Bảy cây gậy dò đường đang múa may trên không, làm như dệt thành một tấm võng, đang từ từ co rút lại.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên có cảm giác mình giống như một con cá đang nằm kẹt trong võng. Vũ công của nàng không cao lắm, nhưng kiến thức rất quảng bác.
Nhưng bây giờ nàng nhìn không ra bảy tên mù đang sử dụng thứ vũ công gì, chiêu thức gì.
Nàng chỉ biết bảy thứ chiêu thức phối hợp vào nhau, thật tình không còn chỗ nào tấn công được, ngay cả một chỗ hỡ cũng không có.
Cái tiết tấu trong tiếng đàn cầm, hình như có một thứ ma lực không thể hình dung được, làm cho người ta tâm thần bối rối, bồn chồn nóng nảy.
Phong Tứ Nương bỗng cảm thấy mình giống như một con kiến đang bò trên một cái chão nóng.
Tiêu Thập Nhất Lang hiển nhiên vẫn còn ngồi yên đó, không một chút cư? động.
Nhưng nàng thì đã chịu không nổi muốn nhảy lên, xông vào trong một nơi nào có nước.
May mà Tiêu Thập Nhất Lang đã thò tay ra nắm lấy tay nàng.

Bàn tay của y khô ran mà ấm.
Cặp mắt của y đầy vẻ tự tin, làm cho người khác an lòng.
Phong Tứ Nương nhờ đó mà ngồi yên, không xông ra ngoài nữa.
Có điều, bảy cái gậy dò đường dệt thành cái võng, càng lúc càng mịn, càng dày, tiết tấu trong tiếng đàn càng lúc càng nhanh.
Mâm rượu trên bàn, mỗi một ly rượu bỗng nhiên vỡ tan ra thành nhiều mảnh, làm như bị một bàn tay vô hình nào đó bóp vỡ.
Không ai có thể chịu đựng được cái thứ áp lực đó, ngay bàn ghế cũng đã bị ép vỡ vụn ra.
Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang còn đang ngồi yên đó, như đã biến thành một tảng đá.
Như đã cùng trời đất thành một thể.
Trên đời này, không có một thứ áp lực nào, mà mặt đất không thể chịu đựng được.
Trên gương mặt lạnh lùng hung bạo của bảy tên mù, đã lộ ra vẻ nóng nảy bất an.
Bọn họ bỗng nhiên cũng cảm thấy mình đang bị một thứ áp lực kỳ dị không thể hình dung đè lên người.
Bởi vì, thế công của bọn họ, hoàn toàn không gặp phải thứ phản ứng gì.
Áp lực vốn phải có tương ứng.
Mình đặt áp lực trên người nào, càng mạnh, chính mình cũng chịu cái lực tương đương.
Gương mặt của Tạ Thiên Thạch đã ướt đẫm mồ hôi, y bỗng nhiên xoay tay lại đâm vào Tiêu Thập Nhất Lang.
Cùng ngay tại một cái tý tách đó, Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên hú lên một tiếng dài, thanh đao đã rút ra khỏi vỏ.
Đao quang như chớp giật, như cầu vòng cuốn lại, bảy cây gậy dò đường bỗng nhiên đều bị gãy làm đôi.
Những thứ gậy dò đường ấy vốn được chế luyện bằng thép ròng.
Trên đời này không có cây đao nào chặt sắt như chặt bùn.
Nhưng bỏ vào trong đó công lực của Tiêu Thập Nhất Lang, một nhát đao kinh hồn đó, không còn nằm trong sức tưởng tượng của một ai, cũng không còn có ai đủ sức chống đở nổi.
Ánh đao lóe lên, gậy sắt lập tức gãy ngang.
Trong những cây gậy bị gãy đó, bỗng nhiên có làn khói mù đặc bay ra.
Nhưng lúc đó Tiêu Thập Nhất Lang đã kéo tay Phong Tứ Nương xông ra ngoài.
Đao quang như ánh chớp bao phủ trước mặt họ, làm thành một bức màn ánh sáng không gì vào được, không gì phá được, mở một con đường cho bọn họ xông ra.

Tiêu Thập Nhất Lang xoay ngược tay ôm lấy eo lưng của Phong Tứ Nương, nhảy lên đầu tường.
Trên tường đã có một người đang ngồi ôm đàn, rõ ràng là lão già bán mì bị chột một mắt, thọt một chân.
Tiêu Thập Nhất Lang sững lại:
- Là ngươi!
Lão già một mắt năm ngón tay như kiếm búng ra, dây đàn "tinh" một cái bỗng nhiên đứt đoạn, tiếng đàn đứt ngang, con mắt độc nhất sáng rực lấp loáng, đang nhìn lom lom vào Tiêu Thập Nhất Lang:
- Ngươi biết ta là ai ?
- Hiên Viên Tam Khuyết ?
Lão già một mắt cười một tràng dài:
- Không ngờ chẳng những ngươi phá được Thiên Hôn Địa Ám, Thất Sát Đại Trận của ta, còn nhận luôn được cả ta.
Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:
- Nếu lúc nãy không gặp phải Hiên Viên Tam Thành, ta cũng không nghĩ ra ngươi.
Hiên Viên Tam Khuyết nói:
- Tiêu Thập Nhất Lang quả nhiên giỏi thật, thông minh thật, chỉ dựa vào bao nhiêu đó, hôm nay ta tha cho ngươi, mau mau đi tìm cách cứu con mụ đàn bà của ngươi, nếu chậm một chút là chẳng còn kịp đấy.
Phong Tứ Nương quả thật hôn mê bất tỉnh, hai hàm răng cắn chặt vào nhau, đã thấy có rỉ ra bọt mép trắng.
Hiên Viên Tam Khuyết đột nhiên lại lạnh lùng nói tiếp:
- Chẳng qua bình sinh lão phu đã ra tay, nhất định chẳng về không, hôm nay dù tha cho ngươi đi, ngươi cũng nên để một thứ gì lại.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng đột nhiên cất tiếng cười dài:
- Đại đạo Tiêu Thập Nhất Lang bình sinh chỉ biết lấy đồ người khác, chưa hề để lại thứ gì cho ai.
Hiên Viên Tam Khuyết nói:
- Hôm nay e rằng ngươi phải phá lệ một lần.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Được, ta để lại cho ngươi một nhát đao!
Tiếng "đao" vừa dứt, thanh đao của y đã chém thẳng xuống.
Hiên Viên Tam Khuyết hai tay cầm đàn đưa lên nghinh đón.
Chỉ nghe "tinh" lên một tiếng, kim thiết đụng nhau, lùng bùng cả tai.
Cây đao không có gì không chém gãy, lại chém không gãy được cây đàn, lưỡi đao bị dội ngược lại.
Nhưng người của Tiêu Thập Nhất Lang cũng thừa cái thế dội đó, bay ngược lại, lộn một vòng, lướt ra ngoài bốn trượng.

Thân hình của y đang lộn lại, không khỏi chậm đi một chút, chính ngay lúc đó, y cảm thấy bắp đùi bỗng nhiên mát lạnh.
Chỉ nghe Hiên Viên Tam Khuyết cười lớn nói:
- Tiêu Thập Nhất Lang, hôm nay ngươi đã để lại một giọt máu.
Tiêu Thập Nhất Lang ở ngoài đó mười trượng, đáp lại:
- Giọt máu ấy sẽ được bồi thường lại bằng máu của người đấy.
Máu đã đông lại.
Bắp đùi bên trái của Tiêu Thập Nhất Lang , không biết đã bị thứ gì cắt một đường dài bảy tám tấc.
Vết thương không đau, trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang lạnh đi.
Vết thương không đau, mới là vết thương đáng sợ nhất.
Y xoay đao lại, cắt nguyên khối thịt chỗ đó của mình, máu tươi mới phún ra.
Bây giờ vết thương mới thấy đau, đau quá chừng.
Nhưng y chẳng thèm nhìn đến nửa mắt, cũng chẳng thèm băng bó, cứ để cho máu tự nhiên chảy ra.
Bởi vì, y phải lo cho Phong Tứ Nương trước.
Lúc nãy những cây gậy dò đường bị chém gãy, khói độc bay ra, y đã kịp thời ngưng hô hấp lại, nhưng Phong Tứ Nương phản ứng không được nhanh như y.
Lúc y kéo nàng chạy đi, đã phát giác thân hình nàng mềm ra, do đó mới xoay tay lại ôm lấy eo nàng.
Bây giờ người của nàng đã dần dần cứng lại.
Vừa lạnh vừa cứng.
Gương mặt của nàng đã biến thành xám xịt.
Nhưng nàng nhất định không thể chết được.
Bất kể ra sao, Tiêu Thập Nhất Lang không thể để cho nàng chết được.
Cả một tòa trang viện lớn, đèn đuốc sáng trưng, nhưng không nghe tiếng người, bởi vì, nơi đây không có một ai.
Nơi đây vốn là do y mua đứt, dù y không có nhà, cũng còn mười mấy người bộc tòng lo liệu nhà cửa.
Huống gì, Băng Băng cũng vừa về lại đây.
Nhưng bây giờ, nơi đây không có lấy một bóng người, Băng Băng dâu nhĩ ?
Nhất định nàng không thể nào không đợi y ở đây, nhất định không bỏ đi đâu một mình. Trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang chìm xuống.
May mà hai năm nay, vì chất độc trong người Băng Băng, y đã tìm phỏng không biết bao nhiêu danh y.
Tuy y không biết Phong Tứ Nương đã trúng phải chất độc gì, nhưng tính chất của những thứ khói độc đó, xê xích cũng không bao nhiêu.
Trong phòng của Băng Băng, trước giờ vẫn để đầy các thứ các dạng giải dược, y đem Phong Tứ Nương vào phòng, đặt nàng xuống giường.

Y mở hộc tủ của Băng Băng nhìn vào, cả người của y bỗng lạnh đi, như thình lình bị rơi vào trong một hầm nước đá.
Tất cả những thứ giải dược, toàn bộ chẳng còn thấy đâu. Kế hoạch quả thật chu đáo, thủ đoạn quả thật hiểm độc.
Tiêu Thập Nhất Lang là một người không bao giờ chịu đầu hàng, chịu ngã gục, gặp phải chuyện nguy hiểm khó khăn cách mấy, y đều có lòng tin vào chính mình sẽ giải quyết mọi việc ổn thỏa.
Nhưng bây giờ y bỗng trở thành một người bất động như gỗ đá, đứng nhìn Phong Tứ Nương.
Bây giờ phải ôm nàng đi tìm thầy thuốc, hay đi tìm Hiên Viên Tam Khuyết đòi giải dược ?
Nếu đi tìm thầy thuốc, ai có thể chắc, mình giải được chất độc này ?
Tìm đến nơi có muộn lắm không ?
Còn nếu tìm Hiên Viên Tam Khuyết, lão ta có còn ở đó không ? Có chịu trao giải dược không ?
Nếu lão ta không chịu, Tiêu Thập Nhất Lang có chắc mình sẽ đủ sức bức lão ta đưa ra không ? Không biết được!
Tiêu Thập Nhất Lang hoàn toàn không biết được, cái tâm của y đã loạn.
Thật tình y không dám lấy tính mạng Phong Tứ Nương ra làm cuộc, thật tình y không dám mạo hiểm. Không lẽ y cứ đứng đó, lấy mắt nhìn nàng chết đi ?
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng phát hiện mồ hôi của mình chảy ướt đẫm ra đầy áo quần. Y biết phải đến lúc hạ quyết tâm, không những y phải quyết định ngay bây giờ, y phải quyết định cho đúng nữa.
Nhưng y hoàn toàn không nắm chắc được chuyện gì, ngay một phần cũng không có, có lẽ bởi vì y quá quan tâm đến Phong Tứ Nương. Bây giờ nếu có một người đứng bàng quan bên ngoài, không chừng họ có thể giúp cho y được một cái chủ ý.
Chính ngay lúc đó, bên ngoài có người gõ cửa. Băng Băng ? Không lẽ Băng Băng trở về ?
Tiêu Thập Nhất Lang xông tới, mở cánh cửa ra, y lại ngẫn người ra ở đó.
Một người thật thật thà thà, quy quy cũ cũ đang đứng ngoài cửa, nhìn y mỉm cười. Hiên Viên Tam Thành, người này chính là Hiên Viên Tam Thành!
Hiên Viên Tam Thành mỉm cười, nụ cười vừa khiêm tốn, vừa thành thật, chính là một người thương gia đang lại bàn công chuyện với ông chủ.
Tiêu Thập Nhất Lang mặt mày xanh lè, cười nhạt nói:
- Không ngờ ngươi dám tìm lại đây.
Bàn tay y đã nắm chặt lại, lúc nào cũng có thể xuất thủ.
Hiên Viên Tam Thành thụt lùi hai bước, cười cầu tài nói:
- Ta không lại đây đánh nhau, ta lại lần này, chẳng qua vì hảo ý thôi.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Hảo ý ? Hạng người như ngươi cũng có hảo ý ?
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Đối với người khác không chừng không có, nhưng đối với hai vị...
Ánh mắt của y nhìn qua vai Tiêu Thập Nhất Lang đến đầu giường chỗ Phong Tứ Nương nằm, ra vẻ vừa đồng tình, vừa quan tâm, thở dài nói:
- Thật tình tôi không ngờ cái vị đại ca lục thân bất nhận của tôi lại đi hạ độc thủ vào các vị như thế này.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng sáng mắt lên hỏi:
- Hiên Viên Tam Khuyết quả thật là anh ruột của ngươi ?
Hiên Viên Tam Thành gật gật đầu, cười khổ nói:
- Nhưng ta không phải là người lòng dạ hiểm độc như vậy.
Tiêu Thập Nhất Lang trừng mắt nhìn hắn, y chưa bao giờ thấy một tên ngụy quân tử nào khả ố như vậy.
Y hận không thể cho một quyền vỡ tan cái mặt đang cười giả trá đó.
Nhưng y cũng phát hiện ra, muốn cứu Phong Tứ Nương, chỉ sợ phải nhờ hết vào tên này.
- Không lẽ ngươi lại đây để cứu người ?
Hiên Viên Tam Thành quả thật gật gật cái đầu.
Tiêu Thập Nhất Lang lập tức hỏi tới:
- Ngươi cứu được cô ta ?
Hiên Viên Tam Thành cười mỉm, nói:
- Anh em chúng ta trước giờ rất ít gặp mặt nhau, dù có gặp mặt cũng ít nói chuyện, chính là vì tính tình không giống nhau, nói chuyện không hạp lắm.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Không giống nhau chỗ nào ?
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Ông ta thích giết người, ta thích cứu người, những người ông ta giết được, ta cũng sẽ cứu được.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên cũng cười lên một tiếng nói:
- Quả nhiên ngươi thông minh hơn lão ta, giết người không có tý lợi lộc gì cho mình, cứu người mới có chuyện hay.
Hiên Viên Tam Thành vỗ tay cười nói:
- Các hạ nói câu đó, thật là hợp lòng ta.
Tiêu Thập Nhất Lang sa sầm nét mặt hỏi:
- Lần này ngươi muốn có chuyện gì hay cho ngươi ?
Hiên Viên Tam Thành hững hờ nói:
- Ta chẳng muốn chuyện gì cả, chẳng qua...
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Chẳng qua làm sao ?
Hiên Viên Tam Thành nói:

- Nếu ngươi trồng một cây ăn trái, cây mọc ra trái, trái đó thuộc về ai ?
Tiêu Thập Nhất Lang đáp:
- Thuộc về ta.
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Đúng vậy, phải thuộc về ngươi, bởi vì nếu ngươi không trồng cây đó, thì chẳng có trái đâu mà nói.
Tiêu Thập Nhất Lang biến hẳn sắc mặt, y bỗng nhiên hiểu ra câu nói của Hiên Viên Tam Thành.
Hiên Viên Tam Thành quả nhiên nói tiếp:
- Bây giờ nàng ta chẳng khác gì là một người chết, nếu ta cứu nàng sống lại, ta sẽ là phụ mẫu cho nàng sự sống, người của nàng dĩ nhiên phải thuộc về ta.
Tiêu Thập Nhất Lang tức giận nói:
- Đánh rắm thối lắm.
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Sinh ý bất thành nhân nghĩa tại, làm ăn không xong, cũng còn tình đó, dù ngươi không chịu, cũng không cần phải nổi giận lên như vậy.
Y vòng tay chào một cái:
- Tại hạ xin cáo từ.
Y quả thật quay đầu bỏ đi.
Đương nhiên Tiêu Thập Nhất Lang đâu để y đi dễ dàng như vậy, tung người nhảy tới, chặn đường lại.
Hiên Viên Tam Thành hững hờ nói:
- Các hạ không để cho ta cứu nàng, ta chỉ còn cách cáo từ, các hạ còn chận đường ta làm gì ?
Tiêu Thập Nhất Lang gằn giọng nói:
- Ngươi không cứu cô ta không được.
Hiên Viên Tam Thành thở ra nói:
- Vũ công các hạ cái thế, nếu muốn ép ta cứu nàng ta, ta cũng có thể không phản kháng, chẳng qua, cứu người và giết người có chỗ không giống nhau.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Có chỗ nào không giống nhau ?
Hiên Viên Tam Thành đáp:
- Giết người chỉ tùy tùy tiện tiện đưa tay lên, là giết được ngay, còn cứu người phải cần tốn thì giờ, tâm huyết, nếu trong lòng không thích lắm, không khỏi có chỗ bộp chộp lơ là, đến lúc đó, các hạ chẳng trách gì được ta.
Tiêu Thập Nhất Lang không nói gì được.
Hiện giờ, con đường sống duy nhất của Phong Tứ Nương, là dựa vào Hiên Viên Tam Thành, nếu y bỏ đi, nàng chỉ còn nước chết.
Hiên Viên Tam Thành nhẫn nha nói:
- Người ta nói rất đúng, ngựa chết rồi thôi thì cứ làm như còn sống mà tri.

thử một phen, bây giờ nàng ta trước sau gì cũng là người chết, sao các hạ không thử giao cho tôi một phen.
Tiêu Thập Nhất Lang chỉ còn cách dậm chân nói:
- Được, ta giao nàng cho ngươi.
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Đấy là chuyện hai bên tình nguyện nhé, không ai bức bách ai.
Tiêu Thập Nhất Lang chỉ còn nước thừa nhận.
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Do đó, ta đem nàng ta đi rồi, không những ngươi không được đổi ý, cũng không được theo dõi phía sau, nếu không, ta chỉ còn cách nhìn nàng ta hương tiêu ngọc tổn, dù có thương lắm cũng không chạm tay vào.
Tiêu Thập Nhất Lang lạnh lùng nói:
- Tốt nhất ngươi mau mau đem cô ta đi, và tốt nhất đừng để cho ta gặp ngươi lần nữa.
Hiên Viên Tam Thành cười nói:
- Sau này ta sẽ rất cẩn thận không để các hạ gặp phải, gặp không bằng không gặp, hạng người như các hạ, không gặp là tốt nhất.
Y mỉm cười, ôm Phong Tứ Nương dậy, đi nghênh ngang ra.
Tiêu Thập Nhất Lang không có cách gì hơn là lấy mắt lom lom nhìn y đi ra.
Y thật tình không đành lòng, y nhất định không thể để Phong Tứ Nương lọt vào tay Hiên Viên Tam Thành như vậy, nhưng Hiên Viên Tam Thành đã đem Phong Tứ Nương đi mất tăm mất dạng.
Ai đã bắt cóc Băng Băng ? Ai đã đánh cắp sạch những thứ giải dược ?
Đương nhiên cũng đều là Hiên Viên Tam Thành, thương thế của y vốn không nặng gì, sau khi thụ thương cũng chưa đi đâu xạ Bọn Tiêu Thập Nhất Lang và Phong Tứ Nương trong lúc đoàn tụ vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, không để ý đến chuyện bên ngoài, huống gì bọn họ cũng không có gì bí mật sợ người khác nghe lóm, bọn họ chẳng qua chỉ nói, muốn đi đâu đó ăn tô mì, bọn họ đi quanh quẩn trong vùng phụ cận một hồi, mới tìm ra cái chỗ bán mì, đang lúc bọn họ đi tìm, Hiên Viên Tam Thành sẽ có đủ thời gian đem Hiên Viên Tam Khuyết lại thay lão bán mì.
Bọn Tiêu Thập Nhất Lang là người lạ trong thành phố này, chừa từng thấy qua mặt mủi người bán mì nơi đây, cũng chưa từng gặp qua Hiên Viên Tam Khuyết.
Trong giang hồ có một bang phái bí mật, toàn dùng những người tàn phế, bọn Tạ Thiên Thạch bị mù xong, cũng gia nhập vào bang phái này, Hiên Viên Tam Khuyết chính là tổng thủ lãnh của họ.... Nhân Thượng Nhân cũng rất có thể là một trong những thủ não.
Bọn họ tính dùng Thất Sát trận để giết Tiêu Thập Nhất Lang nơi đó, có điều, Tiêu Thập Nhất Lang không phải là người bị giết dễ dàng, kế hoạch của bọn

họ chỉ thành công một nửa, Phong Tứ Nương vẫn bị trúng phải độc.
Lúc Băng Băng đi ra, Hiên Viên Tam Thành rất có thể theo dõi phía sau, vũ công của nàng tuy ngụy bí, nhưng thể chất của nàng rất yếu, do đó, nàng đã bị Hiên Viên Tam Thành bắt giữ.... Vũ công của Hiên Viên Tam Thành hiển nhiên cao cường hơn ngoài mặt rất nhiều, y cũng tính đúng lúc Phong Tứ Nương bị trúng độc, Tiêu Thập Nhất Lang nhất định sẽ về đây kiếm giải dược. Những chuyện này Tiêu Thập Nhất Lang đã nghĩ ra thông suốt, y nhất định không thể để Phong Tứ Nương và Băng Băng lọt vào tay Hiên Viên Tam Thành, y nhất định phải tìm cho ra được tên này, vấn đề bây giờ là, làm sao y tìm cho ra được hắn ?
Hiên Viên Tam Thành là người rất cẩn thận, ăn mặc rất giống người bình thường.
Nơi y trú, chắc chắn cũng sẽ rất giống người bình thường.
Thành phố này có bao nhiêu ngàn vạn căn nhà, ngàn vạn gia đình, y rất có thể trú ở trong một tiệm tạp hóa, hoặc là một tiệm bán gạo nào đó.
Chính y cũng rất có thể là ông chủ một tiệm bán vải, tiệm may đồ, thậm chí còn là một kỹ viện, y cũng rất có thể không làm gì cả, ở một nơi nào đó ngoài thành, đọc sách trồng hoa.
Trong thành nhất định không ai biết một người như Hiên Viên Tam Thành hoặc Vương Vạn Thành, càng không biết y sống nơi nào, người duy nhất biết y ở đâu chính là Ngưu chưởng quỹ và Lữ chưởng quỹ, nhưng hạng người cẩn thận và cơ trí như Hiên Viên Tam Thành, ắt hẳn đã tính đến điểm này, không chừng đã giết hai người này bịt miệng từ lâu rồi.
Tiêu Thập Nhất Lang hoàn toàn suy nghĩ không ra y đem Phong Tứ Nương và Băng Băng về đâu, ngay một điểm manh mối, một đường dây để truy tầm, y cũng không tìm ra, đương nhiên y không thể đi từng nhà từng cửa hỏi thăm. Y làm sao bây giờ nhĩ ?
Trăng sáng át hết cả tinh tú, đêm đã quá khuya, Tiêu Thập Nhất Lang ngồi bên thềm đá, thềm đá dưới ánh trăng lạnh như băng tuyết.
Y bỗng nhiên nhảy bật dậy, xông ra ngoài.
Y rốt cuộc cũng nghĩ được ra được một cách.... một cách không hay lắm, nhưng y nhất định phải thử cái đã.

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 14
Tạo hóa hý lộng con người

Bất cứ ở một quán rượu hay quán ăn nào, đêm khuya đóng cửa, cũng có người ngủ lại đó.
Trong bọn, ắt hẳn phải có người biết nơi ở của chưởng quỹ, bởi vì, nếu có chuyện gì gấp, bọn họ sẽ phải đi thông báo cho chưởng quỹ biết.
Mẫu đơn lâu đương nhiên không thể ngoại lệ.
Tiêu Thập Nhất Lang đạp một cái, đã đạp tung cái cửa trước của Mẫu Đơn lâu, y xông vào trong, đưa tay chụp ngay lấy lão già đang gục đầu nằm ngủ trên bàn.
- Không muốn chết lập tức đưa ta đi tìm Lữ chưởng quỹ, còn không ta giết ngươi.
Không ai muốn chết.
Càng già chừng nào, càng không muốn chết chừng đó.
Huống gì lão già nhận ra Tiêu Thập Nhất Lang, một người đã bức Liễu Tô Châu bán cặp bông tai, một người tùy tùy tiện tiện ném hơn mười vạn lượng ra ngoài đường cái, nếu y muốn giết một mạng người, đương nhiên không phải là nói dóc.
Lão già trả lời chỉ có bốn chữ:
- Tôi đưa ông đi.
Lữ chưởng quỹ trú trong con hẽm này, nhà thứ ba bên trái!
Lão già nói xong câu đó, bỗng bất tỉnh nhân sự.
.... Lão ta tỉnh dậy ngày thứ ba, phát hiện ra mình đang mặc đồ của Tiêu đại gia, trong túi còn có một tấm ngân phiếu năm trăm lượng bạc.
Tiêu Thập Nhất Lang đổi bộ đồ phổ ky, xông vào gõ cửa.
Lúc đang gõ cửa, y đã bắt đầu thở dốc.
Một hồi thật lâu, bên trong mới vọng ra một cái giọng giận dữ, giọng của một người đàn bà:
- Ai đang gõ cửa ngoài đó thế ?
Tiêu Thập Nhất Lang cố ý thở hồng hộc cho người bên trong nghe, y lớn tiếng trả lời:
- Tôi đây, tôi là lão Chung ở ngoài tiệm, Lữ chưởng quỹ gặp phải chuyện, kêu tôi mau mau về đây báo tin.
Y tính đúng hai điểm.
Lữ chưởng quỹ nhất định không có nhà.
Người trong nhà của lão ta, nhất định không biết hết tất cả các phổ ky làm trong tiệm.
Hai điểm ấy, nếu có điểm nào tính sai, kế hoạch sẽ hoàn toàn thất bại.
Hai điểm ấy đều không tính sai.
Một người đàn bà trung niên, dầu tóc bù xù chạy ra mở cửa.
- Chuyện gì vậy ? Lữ chưởng quỹ có chuyện gì vậy ?
Tiêu Thập Nhất Lang cố ý làm vẻ mặt khẩn trương:

- Chúng tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, bọn tôi đang ngủ, Lữ chưởng quỹ bỗng nhiên từ cửa sau nhảy vào, kêu chúng tôi đừng náo động, ông ấy thì chui xuống gầm bàn trốn.
- Tiếp theo đó, có hai tên hung thần ác sát xông vào, chụp ngay lấy Lữ chưởng quỹ, ba người qua lại mấy chiêu, Lữ chưởng quỹ bị họ đánh ngã, ông ấy ngã lên người tôi, mới nói nhỏ với tôi, mau mau về đây kêu người đi cứu ông ta.
Người đàn bà trung niên dĩ nhiên là vợ của Lữ chưởng quỹ, nghe tới đó, mặt mày đã trắng bệch ra.
- Y kêu ta kiếm người nào ? Đến nơi đây cứu y ?
Tiêu Thập Nhất Lang lắc lắc đầu:
- Tôi cũng không biết, ông ta vừa nói xong hai câu, đã bị hai tên kia kéo đi, bây giờ tôi còn phải ra ngoài vệ môn báo quan.
Y lại tính đúng điểm thứ ba.
Người nhà họ Lữ gấp rút quá sẽ không kịp chạy lại Mẫu Đơn lâu tìm hiểu cớ sự có thật không.
Vợ chồng lâu năm, nếu chồng làm chuyện bất hợp pháp gì bên ngoài, che dấu làm sao, bà vợ cũng hiểu biết chút ít, chuyện xảy ra thế này, chắc chắn bà ta không muốn làm kinh động quan phủ.
Lữ chưởng quỹ cũng là một người cẩn thận, bình thời chắc y cũng có dặn vợ con trước, nếu y có mệnh hệ gì, thì phải đi tìm người nào người nào.
Bây giờ Tiêu Thập Nhất Lang phát hiện ra, ít nhất y cũng tính không sai hai điểm.
Y vừa mới nói đi báo quan, người đàn bà trung niên ấy lập tức cản y lại, làm ra vẻ trấn tĩnh, sa sầm nét mặt nói:
- Chuyện này ta đã biết rồi, ta sẽ có cách lo liệu, ngươi đừng có nhiều chuyện, mau mau về lại tiệm lo chuyện của ngươi.
"Bình" một tiếng, bà ta đóng ngay cửa lại.
Tiêu Thập Nhất Lang chỉ có nước bỏ đi.... Đương nhiên là không bỏ đi thật, cũng không bỏ đi xa lắm.
Y đi được mấy bước, rồi búng người lên mái nhà bên cạnh.
Chỉ một thời gian ngắn, bà vợ của Lữ chưởng quỹ đã mở cửa, hớt ha hớt hãi đi ra khỏi con hẽm.
Quả nhiên bà ta đi tìm người.
Người bà ta tìm, phải chăng là Hiên Viên Tam Thành ?
Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên phát hiện, trái tim của mình đang đập thình thình, đây là đường dây duy nhất của y, là hy vọng duy nhất của y.
Lữ thái thái chạy ra khỏi hẽm, lại quẹo qua một con hẽm khác. Lúc Tiêu Thập Nhất Lang theo tới nơi, bà ta đang gõ cửa.
Phía sau cánh cửa, cũng có giọng nói của một người đàn bà hỏi:

- Ai đó, nửa đêm nửa hôm gặp phải quỹ sao mà ?
- Ta đây, muội phu của ngươi gặp phải chuyện, ngươi mau mau ra mở cửa.
Thì ra nhà này của Ngưu chưởng quỹ, ông chồng bị chuyện gì, bà vợ đương nhiên là chạy lại tìm đại cửu tử.
Lại có một người đàn bà trung niên vội vã chạy ra mở cửa:
- Chuyện gì vậy ? Ông chồng quỹ của tôi cũng không có ở đây, làm sao bây giờ ?
Ngưu chưởng quỹ cũng không có nhà, điều này Tiêu Thập Nhất Lang cũng không tính trật.
Bọn họ hiển nhiên đã quyết định xong, phải đi tìm cái người mà vạn đắc dĩ lắm mới đi tìm.
Xe ngựa chạy gấp rút, chạy ra khỏi thành.
Bây giờ là lúc trước mặt trời mọc, trời tối như mực, bốn bề không một bóng người, Tiêu Thập Nhất Lang bay tới, như một con dơi, đeo dính vào sau xe.
Trong xe, hai người đàn bà chẳng nói với nhau câu nào.
Ông chồng đụng chuyện, bà vợ cũng chẳng có tâm tình đâu đi nói chuyện.
Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nghe ra một tiếng động, một tiếng động rất kỳ quái.
Tiếng người đang nhai cái gì đó.
Đàn bà ở Tô Châu thích ăn đồ ngọt, cửa sổ xe đang mở, từ một mé bên song nhìn vào, hai người đàn bà đang ngồi ăn đậu phọng tẩm đường.
Nếu không còn tâm tình nào nói chuyện, tại sao lại có tâm tình đi ăn đậu phọng ?
Bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên giá lạnh.
Chính ngay lúc đó, y chợt nghĩ ra một vài chuyện không hợp lý lắm.
Nửa đêm nửa hôm, ngoài cửa bỗng nhiên có người lại gõ, tại sao ra mở cửa lại là bà chủ nhà ?
Cỡ những người có thân phận như họ, trong nhà nhất định có nô bộc, bọn nô bộc đó đi đâu mất cả ?
Một người đàn bà trung niên, tại sao lại đứng trước mặt em chồng mình lại gọi ông chồng của mình là "ông chồng quỹ" ?
Tại tình huống khẩn cấp đi tìm người, tại sao bọn họ còn mang theo trong người đậu phọng tẩm đường ăn dọc đường ?
Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên phát hiện ra, năm sáu điểm mình nghĩ là tính rất đúng hồi nãy, mỗi điểm đều sai bét, không có điểm nào là tính đúng cả.
Mục đích của bọn họ bây giờ, hiển nhiên là dùng kế Điệu Hổ Ly Sơn, cố ý dụ y ra khỏi thành.
Không chừng, bọn họ đã biết y là ai từ lâu.
Nếu vậy, Hiên Viên Tam Thành nhất định còn ở trong thành, tại một nơi Tiêu Thập Nhất Lang không thể nào tính ra.

Hiên Viên Tam Thành hiển nhiên là một người rất hiểu nhược điểm của tâm lý con người.
Tiêu Thập Nhất Lang búng ngược người lại, dùng một tốc độ nhanh nhất chạy ngược về thành, về tới nhà của Lữ chưởng quỹ.
Trong nhà còn có ánh đèn, lại còn có tiếng người.
- Chưởng quỹ cũng không biết gặp phải chuyện gì, chỉ cầu khẩn Bồ Tát phù hộ cho ông ta bình an về nhà.
Trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang lại chùng xuống.
Không lẽ y lại tính sai lần nữa ?
Bây giờ trong nhà lại nghe có tiếng lão bà nói:
- Đại nương ra khỏi nhà đi tìm người rồi, không biết có tìm được không.
Không lẽ bọn họ thật sự ra ngoài thành tìm người ?
Tiêu Thập Nhất Lang đang hận không thể tát cho mình mấy cái bạt tai, trong đầu y bỗng chớp lên một tia linh quang.
Bọn Lữ đại nương từ con hẽm đầu bên kia lên xe đi, lúc đi cũng chẳng nói cho ai biết mình đi đâu, hai lão bà này, làm sao biết được họ ra khỏi thành ?
Không chừng đây là một cái kế nghi binh, chuẩn bị vạn nhất nếu có người lại, nói nói cho họ nghe.
Hiên Viên Tam Thành vốn là một người rất cẩn thận.
Trong phòng bếp cũng có ánh đèn chiếu sáng, giờ này, đương nhiên không có ai đi nấu cơm bao giờ.
Những hạng người này, nhất định rất cẩn thận đèn đuốc, nửa đêm không thể nào để đèn cháy trong phòng bếp.
Tiêu Thập Nhất Lang xông qua đó.
Trong phòng bếp chỉ có đèn, không có người.
Trong góc phòng có một đống củi đang chất ở đó, nhưng móc trong lò bếp ra, toàn là tro than đá.
Nếu đã xài than đá, chất củi nơi đây để làm gì ?
Tiêu Thập Nhất Lang thở ra một hơi dài, y biết mình rốt cuộc đã tìm ra được nơi mình muốn tìm.
Dưới đống củi, quả nhiên là lối vào một con đường hầm.
Lôi tấm thiết bản lên, bước xuống bực thang, dưới hầm có hai cánh cửa, một cánh đang mở.
Bên tay phải có một tấm cửa gỗ, rất dày, rất kiên cố, đóng chặt từ bên trong.
Tiêu Thập Nhất Lang rút đao, chặt vào cánh cửa, đạp thêm một cái nữa, lập tức thấy Hiên Viên Tam Thành.
Trên đời này không có ai thấy được Hiên Viên Tam Thành lộ vẻ kinh ngạc ra dường đó.
Y đang kinh hãi nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, ngẫn người ra đó một hồi lâu, mới thở ra một hơi thật dài:

- Rốt cuộc ngươi cũng tìm ra được ta.
Trong địa thất, bố trí rất là hoa lệ, còn có một chiếc giường rất lớn, rất thoải mái, bày hai chiếc gối thêu hoa.
Phong Tứ Nương đang nằm hôn mê trên giường, gương mặt xám xịt, đã biến thành đỏ hồng.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng thở ra một hơi thật dài:
- Ngươi nghĩ không ra ?
Hiên Viên Tam Thành bỗng nhiên trấn định lại, y mỉm cười nói:
- Thật ta không ngờ tới, bởi vì ngươi vốn không nên lại đây.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ha!
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Ngươi đã đáp ứng, không đổi ý, mà cũng không theo dõi ta.
Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:
- Ta không đổi ý, mà cũng không theo dõi ngươi, ta đến đây vì một chuyện khác.
Hiên Viên Tam Thành hỏi:
- Chuyện gì ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ta đến đây giết ngươi!
Câu trả lời của y rất gọn ghẻ.
Bàn tay của y còn đang cầm đao.
Hiên Viên Tam Thành nhìn trong mắt y, nhìn thấy cây đao của y.
Y bỗng nhiên phát giác ra, cả người mình đang bị giam trong cặp mắt và cây đao đó.
Tiêu Thập Nhất Lang lạnh lùng nói:
- Lần này tốt nhất ngươi bất tất phải lấy Phong Tứ Nương ra uy hiếp ta, bởi vì, bàn tay ngươi chỉ cần nhúc nhích, ta sẽ xuất thủ ngay.
Hiên Viên Tam Thành cười nói:
- Bây giờ nàng là người của ta, tại sao ta lại đem nàng ra uy hiếp ngươi ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nếu ngươi chết rồi, cô ta chẳng còn là của ngươi nữa.
Hiên Viên Tam Thành gật gật đầu, cái đạo lý đó, y đương nhiên hiểu rõ:
- Đã vậy, tại sao ngươi còn không giết ta cho rồi, có phải còn cần ta nói cho ngươi biết Băng Băng cô nương bây giờ đang ở đâu.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đúng vậy.
Hiên Viên Tam Thành cười lên một tiếng nói:
- Dù gì ta cũng sắp chết tới nơi, tại sao lại đi nói cho ngươi nghe Băng Băng bây giờ ở đâu ?

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:
- Ta vừa thấy ngươi, lập tức biết ngươi là kẻ rất khó đối phó, quả nhiên ta không nhìn lầm chút nào.
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Nhưng ta là người làm ăn, chỉ cần bàn công chuyện giao dịch, là không khó gì cả.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi muốn ta thả ngươi, ngươi mới nói cho ta nghe Băng Băng ở đâu ?
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Cuộc trao đổi này, ngươi cũng không bị thiệt thòi gì, chính ngươi đã có nói, giết người chẳng có lợi gì với mình cả.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Làm sao ta biết ngươi sẽ nói thật ?
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Người làm ăn, cái vốn lớn nhất là hai chữ "tín dụng", ta mà không thủ tín, ai chịu buôn bán với ta ?
Đấy không phải là lời nói láo.
Tiêu Thập Nhất Lang vốn không thật tình có ý giết y:
- Được, giao dịch xong rồi đấy.
Hiên Viên Tam Thành cười nói:
- Ngươi xem đấy, làm ăn với ta, có phải không có tý gì khó khăn phải không ?
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Băng Băng ở đâu ?
Hiên Viên Tam Thành đáp:
- Ta đã đem nàng bán cho người khác rồi.
Tiêu Thập Nhất Lang biến sắc.
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Ta là người làm ăn, người làm ăn đương nhiên là làm chuyện buôn bán, huống gì ta đã thấy nàng ta trúng độc quá nặng, nếu để đó, không lẽ còn muốn đợi thu xác nàng ta sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang gằn giọng hỏi:
- Ngươi bán nàng cho ai ?
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Ngươi lại chỗ này trước, để cho ta ra đứng trước cửa, rồi ta sẽ nói cho ngươi nghe.
Tiêu Thập Nhất Lang chỉ còn nước dằn cơn nóng giận, đương nhiên y chẳng còn cách gì khác hơn để chọn lựa.
Hiên Viên Tam Thành đi ra trước cửa, mới từ từ nói:
- Ta đem cô ta bán cho Hoa Như Ngọc.

Tiêu Thập Nhất Lang đổi sắc mặt hỏi:
- Hoa Như Ngọc bây giờ ở đâu ?
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Không biết, nhưng ta biết hắn cũng là tay làm ăn, chắc hắn sẽ không đem đồ quý giá mình mới mua về để cho mình xài, do đó, chỉ cần ngươi trả đúng giá tiền, không chừng hắn sẽ trả Băng Băng nguyên phong lại cho ngươi.
Tiêu Thập Nhất Lang ráng nhịn hỏi:
- Ta ngay cả người y còn không thấy đâu, làm sao biết chỗ nào đi tìm ?
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Ngươi cứ yên tâm, ta bảo đảm nhất định hắn sẽ cho ngươi một cơ hội, bởi vì, hắn biết ngươi cũng là một người muốn mua.
Y đã ra khỏi cửa, bỗng nhiên quay đầu lại, cười mỉm nói:
- Còn có một chuyện, ta muốn nói cho ngươi biết.
- Chuyện gì ?
Hiên Viên Tam Thành cười ra vẻ rất thần bí, y bỗng nhiên nói:
- Bây giờ ngươi đã giành được Phong Tứ Nương lại, có điều, nhất định ngươi sẽ hối hận.
Tiêu Thập Nhất Lang kéo mền ra, lập tức lại thả xuống, lấy cái mền gói Phong Tứ Nương lại, xông nhanh thật nhanh ra ngoài.
Y chỉ sợ Hiên Viên Tam Thành khóa cửa địa đạo lại nhốt mình trong đó.
Nhưng Hiên Viên Tam Thành hình như không có ý định đó, bởi vì, y biết có làm vậy cũng chẳng ăn nhằm gì.
Do đó, Tiêu Thập Nhất Lang lại càng không hiểu.
Thật tình y không hiểu mình sẽ hối hận ra làm sao.
Phong Tứ Nương nằm trong mền, trần truồng như một đứa bé sơ sinh.
Cho đến bây giờ, nàng vẫn còn chưa tỉnh lại.
Tiêu Thập Nhất Lang không muốn về lại nhà của mình, cũng không muốn lại Liên Vân Tiền.
Những nơi đó đều không an toàn.
Sự thực, bất cứ ai đang ôm trong lòng một người đàn bà khỏa thân, đều không có mấy chỗ để chọn lựa.
Bây giờ phương đông đã có ánh mặt trời, đương nhiên y cũng không thể ôm Phong Tứ Nương đi lòng vòng ngoài đường phố.
Do đó, y chỉ còn cách chọn một nơi.
Đấy là một cái khách sạn nhỏ nằm ở một nơi hẻo lánh, phòng nhỏ mà tối tăm, giấy dán cửa sổ đã vàng khè.
Tiêu Thập Nhất Lang ngồi bên giường, nhìn Phong Tứ Nương, y thấy mi mắt càng lúc càng nặng.
Đêm vừa qua, quả thật là một đêm dài gian khổ, y cơ hồ không có lấy một phút giây để thở.

Tửu lượng của y cũng đang thụt lùi.
Đây chính là lúc một người cảm thấy rất mệt mỏi kiệt lực.
Trong phòng lại chỉ có một cái giường, một cái ghế nhỏ xíu, y chẳng thể đứng ngủ được, cũng không thể để mặc Phong Tứ Nương một mình trong phòng.
Bỗng nhiên y cảm thấy một trận buồn ngủ không thể kháng cự được ào lại, cả đời y chưa bao giờ bị mệt mỏi kiệt sức quá như vậy.
Ngay cả chính y, cũng không biết tại sao mình bỗng nhiên lại biến ra yếu ớt như vậy.
Có phải vết thương trên đùi của y ra máu nhiều quá ? Hay là chất độc trên vết thương còn chưa hoàn toàn tẩy trừ hết ?
Y không có thì giờ ngồi nghĩ thêm.
Y ngã người xuống, ngã xuống giường.
May mà Phong Tứ Nương là một người đàn bà rất hào sảng, nàng lại là bạn thân, dù có tỉnh lại, chắc cũng không để ý gì.
Huống gì, nàng vẫn còn chưa tỉnh lại.
Tiêu Thập Nhất Lang vừa nhắm mắt lại, là ngủ ngay lập tức, mê mê hồ hồ, hình như y nghe có tiếng Phong Tứ Nương rên rỉ.
Một thứ rên rỉ rất kỳ quái.
Chỉ tiếc y nghe không rõ lắm.
Y vốn để ý thấy mặt mày của Phong Tứ Nương đỏ hồng rất kỳ lạ, nhưng y không có thì giờ dể ý nhìn kỹ.
Một bức màn tối đầy thanh bình dịu ngọt trùm xuống người y, hình như là vòng tay của một người tình đang ôm lấy mình.
Sau đó, hình như y nghe thấy lạnh trong người.
Chính ngay lúc y cảm thấy lạnh lắm, bỗng nhiên y phát giác ra có thứ gì nóng hổi như lữa lăn vào trong lòng mình.
Một thứ lửa ấm áp, mềm mại, nóng bỏng, nhưng chắc chắn là không thiêu phỏng người.
Y gắng gượng mở mắt ra, lập tức chạm phải cặp mắt của Phong Tứ Nương.
Ánh mắt của Phong Tứ Nương hình như đang cháy hừng hực như lửa.
Cả toàn thân nàng đang ghì chặt lấy y, cả người nàng đang khẩn trương đến run rẩy cả lên.
Một thứ run rẩy không thể hình dung được.
Thân hình mềm mại trơn tuột của nàng nóng bừng như một ngọn lửa.
Y bỗng nhiên phát hiện toàn thân của mình hầu như cũng trần truồng.
Phong Tứ Nương đang rên rỉ như người trong mộng, cầu khẩn y, đòi y, lẩm bẩm thổ lộ tâm sự của mình.
Những lời ấy, trước giờ nàng chưa bao giờ nói ra, trước giờ chưa bao giờ dám nói ra.

Không lẽ nàng đang say ?
Đó không phải là say, mà còn đáng sợ hơn cả say.
Hình như nàng đã mất hết lý trí, nhu cầu của nàng mãnh liệt hơn cả sức tưởng tượng.
Thân hình nàng mát dịu rắn chắc như của thiếu nữ, nhưng động tác của nàng lại giống như một người đãng phụ.
.... Hiên Viên Tam Thành lúc giải trừ chất độc trong người nàng, không lẽ còn cho nàng uống thứ gì khác, làm dục vọng đè nén trong người lâu năm bỗng bùng cháy lên ?
.... Hiên Viên Tam Thành đương nhiên không ngờ rằng Tiêu Thập Nhất Lang còn có thể cứu được nàng.
.... Mọi chuyện đều do Hiên Viên Tam Thành bày ra cho chính mình, nhưng lần này tạo hóa lại đùa giỡn với y.
.... Tạo hóa cũng đùa giỡn với Phong Tứ Nương và Tiêu Thập Nhất Lang.
Bọn họ vốn không thể có chuyện đó xảy ra, nhưng bây giờ chuyện đó cứ xảy ra.
Tiếng rên rỉ say sưa, lời tỷ tê say đắm, vòng tay mê ly...
Tiêu Thập Nhất Lang không say Y cũng không từ chối.
Y không thể cự tuyệt, không nỡ cự tuyệt, thậm chí còn có phần không muốn cự tuyệt.
Cái nhiệt tình như lửa ấy, cũng thiêu người y nóng lên như lửa. Đây không lẽ là mộng ?
Xem nó là mộng thì có sao!
Phòng the u ám, linh hồn tịch mịch, dù ngẫu nhiên có mộng một lần thì đã sao ?
Chỉ tiếc là dù có mộng một giấc mộng ngọt ngào đến đâu, cũng có lúc phải tỉnh.
Tiêu Thập Nhất Lang tỉnh dậy! Tỉnh dậy hoàn toàn! Trong phòng chỉ có một mình y.
Đêm qua không lẽ là mộng thật sao ? Nhưng tại sao trên giường còn có mùi hương dịu ngọt đó ?
Tiêu Thập Nhất Lang ngửi mùi thơm dịu ngọt đó, trong lòng dâng lên một cảm giác khó tả.
Cho đến lúc này, y vẫn không hiểu Phong Tứ Nương.
Y là người đàn ông thứ nhất trong đời nàng, không lẽ Phong Tứ Nương vẫn chờ đợi y trước giờ ?
Rõ ràng là chuyện không thể xảy ra, tại sao bỗng nhiên lại xảy ra ?
-.... Nếu ngươi dem nàng ta đi, nhất định ngươi sẽ hối hận...
Câu nói của Hiên Viên Tam Thành như còn văng vẳng bên tai, bây giờ y mới hiểu ra được ý tứ hắn nói gì.

Có phải y đang hối hận đấy không ?
Một người đàn bà như Phong Tứ Nương, vì y, mà hy sinh cả hạnh phúc, bỏ hết thanh xuân, đến cuối cùng, có bao nhiêu nàng cũng đều dâng hết cả cho y.
Y còn gì mà hối hận hay không hối hận.
Có điều, y lại nghĩ tới Thẩm Bích Quân, nghĩ tới Băng Băng, bọn họ chẳng đã hy sinh nhất thiết hết cho y sao ?
Không lẽ y có thể bỏ hết hai người đó, quên họ đi, và từ nay sẽ chung sống với Phong Tứ Nương ?
Không lẽ y có thể bỏ Phong Tứ Nương như vậy được ?
Trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang đang bị cấu xé. Y lại gặp phải chuyện mình tuyệt đối không thể giải quyết được.
Bây giờ Phong Tứ Nương lại đi đâu đây ?
Không lẽ nàng ngượng không muốn gặp mặt y, lặng lẽ bỏ đi mất.
Dù nàng có bỏ y mà đi, y cũng không thể như vậy mà để nàng đi.
Chuyện ấy đã xảy ra, tức là sẽ vĩnh viễn tồn tại.
Vấn đề đã tồn tại, dĩ nhiên phải cần giải quyết.
Tiêu Thập Nhất Lang đã quyết định, lần này y nhất định không trốn chạy.
Chính ngay lúc đó, cửa lớn bỗng nhiên bị đẩy ra, một thứ gì đó bên ngoài bay vào.
Chính là một bao y phục.
Trong đó có đủ mọi thứ, áo lót, áo chẽn, quần lót, quần chẽn, tất vớ, thứ gì cũng mới, chất liệu cũng rất hảo hạng.
Tiêu Thập Nhất Lang bấy giờ mới phát giác ra, bộ quần áo y lấy từ trên người lão phổ ky không thấy đâu.... Đương nhiên Phong Tứ Nương đã mặc vào người đi ra ngoài. Bao y phục đương nhiên không phải tự mình nó bay vào, ngoài cửa đương nhiên còn có người.
Tiêu Thập Nhất Lang dùng tốc độ nhanh nhất mặc đồ vào, Phong Tứ Nương bèn bước vào phòng.
Trên người nàng cũng đổi một bộ y phục mới, màu sắc lộng lẫy, người nàng rực rỡ hẳn ra, mặt mày tươi rói, xem ra rất giống một cô dâu.
Cô dâu!
Trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang đang đập mạnh lên, y thấy mình ngồi cũng không phải, và đứng lên cũng không yên.
Y vốn là người rất hào sảng, bây giờ y bỗNg biến thành tay chân thừa thãi, không biết mình phải nên có thái độ gì với nàng mới phải.
Nhưng Phong Tứ Nương vẫn như lúc nào, nàng ném bảy tám bao đồ vừa lớn vừa nhỏ xuống giường, mỉm cười nói:
- Thảo nào mà đàn bà thích mua đồ, bây giờ tôi mới phát giác ra, mua sắm quả nhiên là một chuyện rất có ý vị, bất kể mình mua đồ xài được hay

không, lúc mình mua, là đã vui quá đủ rồi.
Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu.
Tiêu tiền, chính nó là một thứ hưởng thụ, cái đạo lý đó đương nhiên y hiểu rõ.
Phong Tứ Nương nói:
- Anh thử đoán xem tôi mua những thứ gì ? Anh đoán trúng tôi khen anh giỏi.
Tiêu Thập Nhất Lang lắc đầu, y đoán không ra.
Phong Tứ Nương cười nói:
- Tôi mua một cái gương, một cái lược bằng gỗ trầm hương, mua hai cái hình nộm, một cái đồ hơ ấm cho bà già, một cái bao thuốc của ông già, còn có mấy bức Tiêu Tương, một cái mũ da.
Nàng thở ra, mỉm cười nói:
- Thật ra, tôi cũng biết mua ba thứ đồ ấy cũng chẳng để làm gì, có điều tôi thấy tôi cứ mua, tôi khoái mấy đứa bán hàng nịnh nọt tôi.
Tiêu Thập Nhất Lang chỉ lắng tai nghe.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn y hỏi:
- Anh biến thành người câm hồi nào vậy ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi.... tôi không có.
Phong Tứ Nương cười phì lên một tiếng, nói:
- Thì ra anh còn chưa phải là người câm, nhưng lại có vẻ như một tên ngốc.
Nàng đối với Tiêu Thập Nhất Lang vẫn như thuở nào, không biến đổi một điểm nhỏ xíu.
Chuyện tối hôm qua, nàng tuyệt không nhắc đến một lời.
Tiêu Thập Nhất Lang nhịn không nổi nói:
- Cô...
Phong Tứ Nương hình như biết được y sẽ nói gì, lập tức ngắt lời y, trừng mắt nói:
- Tôi làm sao ? Không lẽ anh tính nói tôi cũng là một tên ngốc ? Anh không sợ tôi gõ cho lũng đầu sao ?
Xem dáng điệu của nàng, hình như tối hôm qua không có chuyện gì xảy ra vậy.
Nàng vẫn là Phong Tứ Nương như lúc nào. Nàng nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, cũng vẫn còn như Tiêu Thập Nhất Lang lúc nào.
Những lời ân ái triền miên tối hôm qua, đối với nàng, hình như chỉ là mộng.
Hình như nàng quyết tâm vĩnh viễn không bao giờ đề cập đến chuyện đó.
Bởi vì, nàng quá hiểu Tiêu Thập Nhất Lang, và nàng cũng quá hiểu chính mình, nàng không muốn hai bên tăng thêm điều gì phiền não, thống khổ.
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn nàng, trong lòng dâng lên một niềm cảm khích

không thể nói ra được.
Dù y có thể quên đi được chuyện đó, y không thể quên được cái cảm khích y đang có bây giờ.
Phong Tứ Nương xoay người lại, mở tung cửa sổ.
Hình như nàng không thể để Tiêu Thập Nhất Lang nhìn thấy nét biểu tình trên gương mặt của mình, cũng không muốn cho bất kỳ ai biết tâm tình của nàng trong lúc này.
Nàng thà để cho cái tình cảm ấy được giấu kín trong lòng, giấu trong một nơi sâu kín nhất, cũng như một người ham của cải, đem đồ trân quý của mình giấu kín, đợi đến lúc đêm khuya không có ai, mới đem ra một mình mình thưởng thức.
Dù là đau khổ cũng thế, ngọt ngào cũng thế, dù là bi thương cũng vậy, sung sướng cũng vậy, đều chỉ một mình nàng biết.
Đợi đến lúc nàng quay người lại, ánh mắt nàng lại sáng lên, gương mặt nàng lại hiện ra nụ cười muôn thuở, nàng trừng mắt nhìn Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Không lẽ anh còn tính nằm ăn vạ nơi cái ổ lợn ấy ?
Tiêu Thập Nhất Lang cũng bật cười nói:
- Tôi không tính vậy, dù tôi là tên ngốc, tôi cũng không phải con lợn.
Phong Tứ Nương nói:
- Nếu vậy chúng ta còn chờ gì mà không đi thôi ?
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn những bao đồ lớn nhỏ để trên giường:
- Cô không muốn đem những thứ này theo ?
Phong Tứ Nương hững hờ nói:
- Tôi đã nói, lúc tôi mua đồ, tôi đã hưởng trọn hết rồi, bao nhiêu tiền trả ra đã thu hồi hết lại vốn, còn muốn đem theo làm gì nữa ?
Bên ngoài ánh tịch dương rạng rỡ, trời đang hoàng hôn. Tiêu Thập Nhất Lang đưa mặt ra hứng gió chiều, trời vừa vào thu, y hít vào một hơi thật sâu nói:
- Bây giờ mình đi đâu ?
Phong Tứ Nương đáp:
- Đi ăn cơm trước, rồi đi tìm người.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Tìm ai ?
Phong Tứ Nương đáp:
- Đương nhiên là tìm Thẩm Bích Quân, không lẽ anh quên rồi sao ?
Đương nhiên Tiêu Thập Nhất Lang chẳng thể quên, có điều...
- Cô tính đi với tôi sao ?
Phong Tứ Nương lại trừng mắt lên, lớn tiếng nói:
- Tại sao tôi không đi với anh ? Tôi đã nói với anh rồi, tại sao tôi rút lời lại ?

Không lẽ anh cho tôi là người nói rồi quên lời sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn nàng, y cười, một nụ cười xuất phát từ đáy lòng. Nhưng đấy không phải là nụ cười sung sướng, trừ sung sướng ra, còn có mấy phần cảm khích, mấy phần cảm thông, thậm chí còn có mấy phần đắng cay Y chẳng nói gì cả.
Nếu bạn là Tiêu Thập Nhất Lang, bạn gặp một người đàn bà như Phong Tứ Nương, bạn còn nói gì hơn ?
Đại Hanh lâu. Tiêu Thập Nhất Lang lại bước lên Đại Hanh lâu.
Lầu trên lầu dưới, lớn có nhỏ có, già có trẻ có, ai ai cũng mở to mắt ra nhìn y, nhìn y với cặp mắt kinh ngạc.
Kinh ngạc thì vẫn kinh ngạc, nịnh nọt vẫn cừ nịnh nọt tận tình.
Nhất là một lão phổ ky vừa tắm trong bồn nước nóng ra, đã bò lăn bò lóc lại, làm như hận không thể được coi y như tổ tông của mình. Phong Tứ Nương trong lòng còn đang thấp thỏm, vừa ngồi xuống, nàng đã nhịn không nổi thì thầm hỏi:
- Tại sao anh lại đến Đại Hanh lâu làm gì ?
Tiêu Thập Nhất Lang cười mỉm nói:
- Bởi vì tôi là đại hanh, một đại hanh trong các đại hanh.
Phong Tứ Nương càng hạ thấp giọng:
- Anh có biết những món đồ ấy, tôi mua bằng gì không ?
Tiêu Thập Nhất Lang đáp:
- Tôi biết, lấy mấy cái nút áo bằng Hán ngọc trong đồ lót của tôi.
Phong Tứ Nương nói:
- Có điều, bây giờ trên người tôi không có lấy một lượng bạc.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi biết.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Anh ăn chịu ở đây được sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Không được.
Phong Tứ Nương cười khổ nói:
- Tôi chuyện gì cũng có làm, nhưng nói tôi ăn quỵt, ăn xong chùi miệng bo? đi, tôi thấy sao sao đó, không thích ý tý nào.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi cũng vậy.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Vậy thì mình ăn hay không ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ún.
Phong Tứ Nương hỏi:

- Ún xong rồi sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ún xong đương nhiên trả tiền.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tiền đâu ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tiền tự nhiên là có người đem lại.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ai đem lại ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Không biết.
Phong Tứ Nương cơ hồ muốn nhảy nhổm lên:
- Anh không biết ? Ngay cả mình cũng không biết ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- .
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không lẽ trên trời rớt xuống một đĩnh bạc to tổ bố ?
Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:
- Đỉnh bạc trên trời rớt xuống, tôi còn phải cúi người xuống lượm, không phải phiền quá sao ?
Phong Tứ Nương đang nhìn y lộ vẻ kinh ngạc:
- Không lẽ trên đời này còn có chuyện gì dễ hơn như vậy ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Có.
Phong Tứ Nương thở ra nói:
- Tôi xem anh còn chưa ngủ đả giấc...
Nàng còn chưa nói xong câu đó, đã có một người trung niên lùn lùn mập mập, gương mặt tròn quay để một hàng ria mép, mặc chiếc áo dài bằng lụa màu tím, bước chững chạc lại, cúi rạp người chào Tiêu Thập Nhất Lang, cười giả lả nói:
- Các hạ là Tiêu Thập Nhất Lang đại gia ?
Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:
- Ngươi rõ ràng biết ta là ai rồi còn hỏi gì nữa ?
Người này lại cười cầu tài nói:
- Bởi vì số mục trên ngân phiếu lớn quá, do đó, tại hạ không thể không đặc biệt cẩn thận một tý.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Có phải ngươi lại đây hôm qua ?
Người ấy gật gật đầu nói:
- Mấy hôm trước có người lại gọi tiểu hiệu, nói rằng Tiêu đại gia vài hôm

nữa sẽ xài tiền nhiều, gọi tôi lại đây chờ.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Tiệm của ngươi là gì ?
Người ấy trả lời:
- Tôi tên là Diêm Bảo, tiệm Lợi Thông, xin mời Tiêu đại gia chiếu cố.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Trương mục của ta ở tiệm của ngươi ra sao ?
Diêm Bảo nói:
- Từ tháng hai năm trước tới giờ, Tiêu đại gia bỏ vào trong trương mục sáu lần, vừa vốn vừa lời, cộng tất cả là sáu mươi sáu vạn ba ngàn sáu trăm lượng.
Y thò tay vào người, rút ra một tờ giấy, hai tay đưa ra:
- Chi tiết trong trương mục đều ở tại đây, xin Tiêu đại gia xem thử.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Chẳng cần phải xem trương mục, chẳng qua, hai hôm nữa, ta quả thật sẽ cần tiêu tý tiền.
Diêm Bảo nói:
- Tệ hiệu đã chuẩn bị đâu đó sẵn sàng cho Tiêu đại gia, không biết Tiêu đại gia muốn tiền mặt, hay dùng ngân phiếu của tệ hiệu ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ngân phiếu được rồi, ngân phiếu của các ngươi, trước giờ vẫn rất tín dụng.
Diêm Bảo cười cầu tài nói:
- Cám ơn Tiêu đại gia chiếu cố, các chi nhánh của tệ hiệu nơi khác đều có nói Tiêu đại gia là vị khách hàng nhất hạng trong vòng một trăm năm nay.
Y biết đàn ông rất thích khoe khoang trước mặt đàn bà, bèn quay qua Phong Tứ Nương giải thích:
- Tiêu đại gia gởi tiền vào không cần giữ sổ sách, lợi tức tính rất ít, khách hàng như vậy, tôi làm ăn ba mươi năm nay chưa gặp ai tốt như ông ta.
Phong Tứ Nương hững hờ nói:
- Y vốn là đại hanh, đại hanh trong đại hanh.
Diêm Bảo nói:
- Quả thật không sai tý nào.
Y lại hỏi:
- Không biết Tiêu đại gia lần này muốn tiêu bao nhiêu tiền ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ngươi làm cho ta hai trăm tờ ngân phiếu, mỗi tờ năm trăm lượng bạc.
Diêm Bảo nói:
- Đấy là chẳn một vạn lượng bạc.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ngoài ra, ta còn muốn mười tờ năm vạn lượng.

Diêm Bảo hít vào một hơi thật dài buột miệng nói:
- Ngân phiếu của tệ hiệu, như là tiền mặt vậy, đi đâu cũng đổi được ra tiền, Tiêu đại gia đem theo bao nhiêu đó trong mình, có thấy bất tiện lắm không ?
Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:
- Ngươi không cần lo cho ta, đằng nào ta cũng tiêu sạch bao nhiêu đó.
Diêm Bảo muốn lạnh cả người, trên đời này có kẻ hào sảng như vậy, không những y chưa gặp bao giờ, ngay cả nằm mộng còn không nghĩ ra được.
Có ai biết chuyện y nằm mộng còn nghĩ không ra, đang còn ở phía sau nữa.
Tiêu Thập Nhất Lang lại nói:
- Còn thừa lại sáu vạn lượng hơn một chút, cũng chẳng cần phải ghi vào trương mục gì cả, toàn bộ cho ngươi luôn đấy.
Hơn sáu vạn lượng bạc, người bình thường tiêu pha cả đời khoái lạc cũng còn quá dư, y xem như tiền lẽ, tùy tùy tiện tiện cho người tạ Diêm Bảo run rẩy cả tay chân, trái tim của y như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, y vội vã khom lưng, nói:
- Tiểu nhân lập tức đi làm ngân phiếu cho đại gia, đem lại đây tức thì.
Cách xưng hô của y không những biến đổi quá chừng, lưng của y cũng khom lại thấp hơn muốn tới gần mặt đất, y bước từng bước thụt lùi, thụt tới cửa thang lầu, xém tý nữa là té lộn mèo xuống.
Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:
- Cô xem, tiền này có phải là dễ dàng hơn tiền rớt từ trên trời xuống không ?
Phong Tứ Nương trừng mắt nhìn y, bỗng nói:
- Có câu này tôi muốn hỏi anh lắm mà chưa hỏi, bởi vì tôi không muốn anh nghĩ tôi ham tiền, nhưng bây giờ tôi muốn hỏi thử.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Cô hỏi đi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Anh tìm ra ba nơi bảo tàng đó, tổng cộng hết thảy là bao nhiêu ?
Tiêu Thập Nhất Lang chớp mắt, hỏi lại:
- Bảo tàng gì ?
Phong Tứ Nương nhịn không nổi muốn nhảy dựng lên:
- Anh còn không biết là bảo tàng gì ?
Tiêu Thập Nhất Lang cười nói:
- Trừ lúc tôi nằm mộng ra, ngay cả cái bóng bảo tàng tôi còn chưa thấy bao giờ.
Trừ chuyện thần thoại và mơ mộng ra, trên đời này, bảo tàng có thật hay không, còn là chuyện nghi vấn rất lớn.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tiền bạc nhiều thế, có phải anh lấy trộm không ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không phải.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ún cướp ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Không phải.
Thật ra, Phong Tứ Nương cũng biết, dù có đi trộm đi cướp, cũng không làm sao có được nhiều đến thế.
Nàng không nhịn nổi lại hỏi:
- Vậy thì bao nhiêu đó tiền, anh lấy đâu ra ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Không biết.
Lần này Phong Tứ Nương thật tình muốn la làng cả lên:
- Anh không biết ? Ngay cả chính anh cũng không biết ?
Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:
- Không những tôi không biết, chuyện ấy rốt cuộc ra sao, có lúc ngay cả tôi cũng không tin được đấy là sự thật.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Rốt cuộc chuyện ấy ra sao, anh...
Nàng bỗng nhiên ngừng bặt, mặt mày trắng nhợt ra.
Bởi vì nàng chợt thấy có một người đang đi lên lầu, có thể làm cho Phong Tứ Nương biến sắc mặt, trên đời này không có bao nhiêu người.
Sự thật, có thể làm Phong Tứ Nương biến sắc mặt, và không thốt được ra lời, trên đời này không còn người thứ hai nào, chỉ có một người. Trên trời dưới đất, cũng chỉ có một người, người ấy hiện giờ không những đi lên lầu, mà còn đi lại chỗ bọn họ.
Gương mặt của Phong Tứ Nương chợt đỏ chợt trắng bệch, hình như hận không thể chui xuống bàn trốn. Thậm chí ngay cả Tiêu Thập Nhất Lang cũng có vẻ thay đổi nét mặt, cũng biến thành khi trắng, khi đỏ, hình như y cũng rất sợ gặp mặt người đó, nhất là lúc đang ngồi chung với Phong Tứ Nương.
Người này rốt cuộc là ai ?

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 15
Chủ nợ xuất hiện

Người này gương mặt vuông vuông vắn vắn, mặc một chiếc áo dài màu xanh rất sạch sẽ, cả người giống như một ổ bánh mì vừa ra lò.

Dương Khai Thái! Người này chính là Dương Khai Thái.
Dương Khai Thái đi đứng, vẫn còn cái vẻ chững chạc, mắt không nhìn ngang nhìn dọc, hình như y không thấy Phong Tứ Nương và Tiêu Thập Nhất Lang.
Nhưng y cứ đi một mạch thẳng lại chỗ bọn họ, không những vậy, còn đi thẳng tới trước mặt Tiêu Thập Nhất Lang.
Cả người Phong Tứ Nương cứng đơ ra, nàng nói không ra lời.
Trước giờ nàng độc lai độc vãng, tự mình làm chuyện mình, ai xem nàng ra sao, nàng chẳng thèm để ý.
Có điều, đối với người này, trong lòng nàng không khỏi cảm thấy xấu hổ và áy náy.
Nàng gặp người này, như một người đang trốn nợ, thình lình gặp phải chu? nợ.
Bởi vì, quả thật nàng thiếu y một cái nợ, không những vậy, cái nợ không thể nào trả nổi.
Nhưng Dương Khai Thái không hề nhìn nàng đến nửa con mắt, làm như đã quên mất trên đời này còn có một người như nàng tồn tại.
Tiêu Thập Nhất Lang đã đứng dậy, gượng cười một tiếng, nói:
- Xin mời ngồi.
Dương Khai Thái không ngồi, Tiêu Thập Nhất Lang đành phải đứng với y.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên phát giác ra, gương mặt vuông vuông vắn vắn, thành thành thật thật của y, đã biến ra già nua, tiều tụy.
.... Bây giờ, dù y vẫn còn là ổ bánh mì, y không còn là ổ bánh mì mới ra lò.
.... Hai năm nay, ngày tháng trôi qua, đối với y, có lẽ không phải là lạc thú.
Trong lòng Tiêu Thập Nhất Lang cũng rất khó chịu, nhất là sau khi đã trải qua chuyện xảy ra đêm vừa rồi.
Y bỗng nhiên có cảm giác mình như một tên ăn trộm vặt đầy ty bỉ đê tiện, cái thứ cảm giác đó, chỉ khi đụng phải người này y mới cảm thấy ra.
Dương Khai Thái cũng đang nhìn y, cái vẻ mặt cũng giống người đang nhìn tên ăn trộm vặt vậy, y bỗng nhiên hỏi:
- Các hạ là Tiêu Thập Nhất Lang Tiêu đại gia ?
Đương nhiên y nhận ra Tiêu Thập Nhất Lang, chẳng những vậy còn không thể nào quên được, nhưng y lại cứ làm như chưa gặp bao giờ.
Tiêu Thập Nhất Lang chỉ còn cách gật gật đầu.
Y hiểu rõ lý do tại sao Dương Khai Thái làm vậy, y hiểu rõ tâm tình Dương Khai Thái.
Dương Khai Thái nghinh mặt nói:
- Tại hạ họ Dương, tại hạ lại đây để giao ngân phiếu cho Tiêu đại gia.
Y rút trong người ra một tập ngân phiếu mới tinh, hai tay đưa qua:
- Ở đây có hai trăm tờ năm trăm lượng, mười tờ năm vạn lượng, cộng tất cả

là sáu chục vạn lượng, xin đại gia đếm dùm.
Tiêu Thập Nhất Lang đương nhiên không đếm ngân phiếu, thậm chí còn ngại ngùng không muốn thò tay ra tiếp lấy, chỉ lầm bầm trong miệng:
- Không cần phải đếm, nhất định không sai.
Dương Khai Thái sa sầm nét mặt nói:
- Đây là số tiền lớn, Tiêu đại gia nhất định phải đếm dùm, không đếm không được.
Không những y rất kiên trì, hình như y đã hạ quyết tâm.
Tiêu Thập Nhất Lang chỉ còn nước cười khổ, tiếp lấy, tùy tiện đếm, thật tình y không muốn có tý xung đột nào với người này.
Dương Khai Thái hỏi:
- Sai chỗ nào không ?
Tiêu Thập Nhất Lang lập tức lắc đầu:
- Không sai.
Dương Khai Thái nói:
- Xong chỗ này, ông ở hai chỗ ngân hàng Lợi Nguyên, Lợi Thông, còn có một trăm bảy mươi hai vạn lượng trong trương mục.
Y rút ra một cuốn trương mục, rồi lại rút ra một tập ngân phiếu:
- Đây là trương mục, đây là ngân phiếu, xin ông lấy giùm.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi không hề muốn rút hết ra toàn bộ.
Dương Khai Thái nghinh mặt lên nói:
- Ông không muốn, tôi muốn.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ông ?
Dương Khai Thái lạnh lùng nói:
- Hai ngân hàng này đều là của tôi, từ đây về sau, tôi không muốn qua lại với hạng người như ông.
Tiêu Thập Nhất Lang đờ người ra.
Thật tình y nghĩ không ra điều gì để nói, hiện giờ Dương Khai Thái muốn đi, y đã chuẩn bị không mời ở lại.
Nhưng Dương Khai Thái không hề có ý muốn chuẩn bị đi, y còn đang nghinh mặt, trừng mắt nhìn, bỗng nhiên cười nhạt nói:
- Sau trận chiến giữa ông và Tiêu Dao Hầu, rất nhiều người cho rằng ông là đương kim đệ nhất cao thủ thiên hạ.
Tiêu Thập Nhất Lang gượng cười nói:
- Trước giờ tôi chưa hề nghĩ như vậy.
Dương Khai Thái nói:
- Tôi có nghĩ như vậy, tôi biết tôi không phải đối thủ của ông.
Gương mặt bạnh ra của y, bỗng lộ ra một biểu tình kỳ dị, y chầm chậm nói

tiếp:
- Tôi biết từ lâu, bất kỳ chuyện gì, tôi đều không phải là đối thủ của ông.
Câu nói ấy hình như có mủi kim, không những đâm vào Tiêu Thập Nhất Lang, đâm vào Phong Tứ Nương, còn đâm vào cả chính y.
Phong Tứ Nương cắn môi, bỗng nhiên đưa bầu rượu lên miệng uống ừng ực một hồi.
Dương Khai Thái cũng còn chưa nhìn nàng, y lạnh lùng nói:
- Nghe nói, hôm qua ông ở đây, trong vòng ba chiêu, đã đánh bại anh em nhà éu Dương, oai phong như vậy, thiên hạ không ai bằng được, nếu Dương Khai Thái tôi tìm ông tỷ cao hạ, người khác nhất định sẽ cười tôi không biết tự lượng sức mình.
Y nắm chặt hai nắm tay lại, nói dằn từng tiếng một:
- Chỉ tiếc, tôi vốn là một người không biết tự lượng sức mình, do đó tôi...
.... Do đó tôi mới đi yêu Phong Tứ Nương.
Câu nói ấy, tuy y không nói ra, nhưng Tiêu Thập Nhất Lang và Phong Tứ Nương đều hiểu rõ ý tứ.
Tiêu Thập Nhất Lang cười khổ nói:
- Ông...
Dương Khai Thái không để cho y mở miệng, lại giành nói tiếp:
- Vì vậy, hôm nay tôi lại đây, ngoài việc thanh toán trương mục ra, chính là để lãnh giáo vũ công thiên hạ vô địch của ông.
Tuy y nói rất chậm, nhưng mỗi tiếng đều nói ra rất rõ ràng.
Y vốn có tật nói cà lăm khi nào bị vội vã gấp rút quá, hiển nhiên, y đã hạ quyết tâm, muốn thanh toán tất cả các trương mục với Tiêu Thập Nhất Lang.
Tiêu Thập Nhất Lang rất hiểu tâm tình của y, có điều trong lòng lại càng cảm thấy khó chịu hơn.
Dương Khai Thái nói:
- Chúng ta ra ngoài, hay ở đây động thủ ?
Tiêu Thập Nhất Lang thở ra, nói:
- Tôi chẳng ra ngoài, cũng chẳng ở đây động thủ.
Dương Khai Thái nổi giận nói:
- Ông nói vậy là có ý gì ?
Tiêu Thập Nhất Lang cười khổ nói:
- ö tứ của tôi chính là, tôi không thể động thủ với ông.
Thật tình, y không thể động thủ với người này, bởi vì, y đã không thê? thắng, mà cũng chẳng thể thua.
Tiêu Thập Nhất Lang hiện tại không thể nào bại trận.
Y biết trong lòng Dương Khai Thái đang đầy phẫn nộ, xuất thủ không nhẹ tay chút nào, nếu y bị thương dưới tay của Dương Khai Thái, lập tức sẽ có người tìm y giết ngay.

Hiện giờ y nhất định không thể chết được.
Y còn có bao nhiêu chuyện không làm không được.
Dương Khai Thái trừng mắt nhìn y, mặt đã đỏ lên:
- Ông không thể động thủ với tôi ? Bởi vì tôi không đáng ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi không có ý như vậy.
Dương Khai Thái nói:
- Bất kể ông có ý gì, bây giờ tôi xuất thủ đây, ông không hoàn thủ, tôi giết ông.
Y vốn là một người rất khoan hòa rộng lượng, vốn không thể làm chuyện bức bách người quá lố như vậy.
Có điều, bây giờ y đã bức Tiêu Thập Nhất Lang không còn đường để đi.
Gương mặt của Phong Tứ Nương cũng đỏ ửng cả lên.
Nàng vốn đã nhịn không muốn nổi, lúc nãy uống rượu vào, càng làm cho nàng nhịn không nổi nữa, bỗng nhiên nàng nhảy dựng lên la lớn:
- Dương Khai Thái, tôi hỏi anh, anh làm vậy là có ý gì ?
Dương Khai Thái không thèm nhìn đến nàng, gương mặt của y trắng bệch.
Phong Tứ Nương nói:
- Không lẽ anh nghĩ y sợ anh thật sao ? Dù y có sợ anh chăng nữa, anh cũng không thể khinh người ta quá như vậy.
Dương Khai Thái vẫn không thèm nhìn nàng.
Phong Tứ Nương nói:
- Anh nhất định muốn giết y ? Được, vậy thì anh giết tôi trước đi.
Gương mặt của Dương Khai Thái đang càng lúc càng trắng bệch ra, bỗng nhiên đỏ lên.
Y cũng không nhịn nổi nữa, lớn tiếng nói:
- Y.... Y.... Y là gì của cô ? Cô muốn chết thay cho y ?
Phong Tứ Nương cười nhạt nói:
- Bất kể y là gì của tôi, anh cũng chẳng can thiệp được.
Dương Khai Thái nói:
- Tôi.... Tôi.... Tôi không can thiệp vào được ? Ai.... Ai can thiệp vào được ?
Y nói chưa xong câu, trán của y đã lộ gân xanh lên chằng chịt.
Y quả thật đã tức giận muốn điên loạn, tức giận đến nước mắt muốn trào ra.
Đây là vì lý do gì ? Vì ai ?
Bọn họ đáng lý ra là một cặp vợ chồng đáng được người ta ngưỡng mộ, cũng như Liên Thành Bích và Thẩm Bích Quân vậy.
Có điều bây giờ...
Tiêu Thập Nhất Lang không nỡ nhìn thêm, y cũng không nỡ nghe thêm, bây giờ y chỉ còn một con đường để đi.
- Được, chúng ta ra ngoài kia.

Đêm đã xuống, các cửa tiệm hai bên đường đều đã lên đèn.
Tiêu Thập Nhất Lang chầm chậm bước xuống lầu, chầm chậm bước ra ngoài đường.
Bước chân của y nặng nề, tâm tình càng nặng nề hơn, y không giận Dương Khai Thái.
Dương Khai Thái không hề bức bách y, Dương Khai Thái cũng bị bức bách đi vào con đường này, như y vậy.
Một áp lực kinh sợ vô cùng, ép bọn họ phải đi vào con đường đó, không đi không được.
Đấy rốt cuộc là yêu ? Hay là hận ? Là bi ai ? Hay là phẫn nộ ?
Tiêu Thập Nhất Lang chẳng muốn nghĩ thêm, y biết bất kể mình nghĩ sao, mình cũng không nghĩ được rốt cuộc câu chuyện sẽ kết thúc ra làm sao.
Y đã bước ra tới giữa đường, ngừng lại.
Y bỗng nhiên phát giác ra, tất cả các tiếng động và cử chỉ, đều hình như theo bước chân của y mà ngưng bặt lại.
Dương Khai Thái cũng đã bước ra khỏi Mẫu Đơn lâu.
Yên lặng bao trùm xuống con đường.
Bao nhiêu người đều tránh ở đằng xa, mở to cặp mắt nhìn bọn họ, mọi người ai ai cũng giống một tên ngốc.
Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang biết, kẻ ngốc chân chính không phải là những người ấy, mà là bọn mình.
Trên lầu bỗng vọng lại tiếng đồ đạc va chạm, hình như bao nhiêu mâm chén đều bị vỡ tan thành mãnh vụn trên đó.
Đồ đạc tan vỡ rồi, tiếp theo đó là tiếng khóc nức nở, khóc như một đứa con nít.
Phong Tứ Nương vốn là người trước giờ muốn cười là cười, muốn khóc là khóc.
Nàng không xuống lầu, nàng không nỡ nhìn, nhưng lại không có cách nào cản trở được bọn họ.
Dương Khai Thái nắm chặc lấy hai nắm tay, gương mặt vuông vắn của y, hình như vì thống khổ mà nhăn nhúm không thành hình dạng.
Tiêu Thập Nhất Lang nhịn không nổi thở ra một hơi dài nói:
- Ông.... Ông làm chi vậy cho khổ ?
Dương Khai Thái trừng mắt nhìn y, đột nhiên rống lên:
- Tại sao ngươi không tự hỏi mình đi ?
Y nói chưa xong, đã xông lại, tấn công ra ba chiêu, y xuất thủ không nhanh, cũng không đẹp mắt.
Nhưng mỗi chiêu đều là toàn tâm toàn ý đánh ra, y như lúc y đi bộ, mỗi bước đều đạp thực trên mặt đất.
Tiêu Thập Nhất Lang đã hạ quyết tâm:

- Trận này không thể bại, cũng không thể thắng.
Y tính rằng, mình sẽ đánh một hồi cho đến lúc Dương Khai Thái không còn có thể đánh tiếp được nữa, sẽ lập tức ngừng lại.
Có điều, Dương Khai Thái vừa xuất thủ, Tiêu Thập Nhất Lang lập tức phát giác ra, đây không phải là chuyện dễ làm.
Tuy trái tim Dương Khai Thái loạn cả lên, chiêu thức của y không hề loạn.
Y xuất thủ không đẹp mắt, nhưng mỗi chiêu đánh ra đều rất hữu hiệu, chiêu thức của y không biến hóa nhanh, nhưng rất trầm mãnh, chân lực đầy rẫy, kình lực hùng dũng, đủ để bù đắp vào chỗ biến hóa không nhanh đó.
Tiêu Thập Nhất Lang trước giờ chưa gặp ai luyện vũ công chân thực chắc chắn đến độ như vậy.
Qua hết hai mươi chiêu, kình lực của y đã hoàn toàn phát huy ra, chỉ cần một chân đạp xuống mặt đường, trên mặt đá xanh lập tức hiện rõ dấu bàn chân của y ở đó.
Dấu chân không nhiều lắm. Bởi vì, chiêu thức y đánh ra đều rất quy cũ, ngay cả phương vị chỗ đạp chân cũng không thay đổi.
Dấu chân tuy không nhiều, nhưng càng lúc càng sâu.
Bảng hiệu hai bên đường, bị chưởng lực của y chấn động, không ngớt lắc qua lắc lại phát ra những tiếng kẽo kẹt.
Trán của Tiêu Thập Nhất Lang đã bắt đầu ướt đẫm mồ hôi.
Y muốn đem chiêu thức biến ảo ra đánh bại người này cũng không khó gì, bởi vì, Dương Khai Thái xuất thủ quả thật rất vụng về chậm chạp.
Có điều, y không thể thắng được. Dương Khai Thái đánh hết quyền này tới quyền khác, quyền nào cũng kết kết thực thực bổ lại, y chỉ còn nước đở gạt, tránh né.
Y bỗng nhiên phát giác ra, mình giống một cây đinh đang bị một cái búa gõ vào không ngớt.
Cây đinh dù nhọn, trước sau gì cũng bị cái búa gõ lút vào trong gỗ.
Đáng sợ nhất là, cái đùi của y bỗng nhiên bắt đầu tê dại hẳn ra, động tác cũng từ từ chậm chạp lại.
Bình thời, y đánh nhau, không hề bị thua bao giờ, bởi vì, y ôm trong lòng một niềm tin tất thắng, một thứ dũng khí người khác không có được.
Có điều, bây giờ y không có cái dũng khí đó, bởi vì, y khong có ý định tất thắng.
Y cũng không muốn bị bại trận.
Nhưng y quên rằng, cao thủ tương tranh, nếu không thắng, chính là đã bại rồi.
Giữa hai cái thắng thua, không có một chỗ hở trống không nào để chọn lựa.
Bây giờ y có muốn thắng, cũng không còn kịp nữa.
Vũ công, kình lực, lòng tin của Dương Khai Thái đã đạt đến mức đăng

phong, y đã phát huy hết được tiềm lực trong người mình.
Y đã đánh ra được cái niềm tin tất thắng trong lòng mình. Y đã có được cái điều kiện của tất thắng.
Ngay cả chính y cũng không bao giờ nghĩ được rằng, mình có thể đạt được tới cái cảnh giới như vậy.
Lấy tình huống bây giờ của y, trên đời này muốn đánh bại y không có nhiều người.
Tiêu Thập Nhất Lang biết mình sẽ bại trận không nghi ngờ gì nữa.
Quả thật y là một cây đinh, đã bị đóng sâu vào trong gỗ, vũ công của y không có chỗ nào phát huy được ra.
Huống gì, vết thương của y lại bắt đầu phát tác.
Nhưng chân chính trí mạng nhất, vẫn là cái lối suy nghĩ của y.
Y bắt đầu có những ý niệm đó, chính là đã bắt đầu bại trận không còn nghi ngờ gì nữa cả.
Thất bại mùi vị ra sao nhỉ ?
Tiêu Thập Nhất Lang trước giờ chưa bao giờ nghĩ đến điều đó.
Bởi vì, y bình sinh đánh nhau với người ta, trên dưới trăm trận, không bao giờ bị thất bại lần nào.
Bây giờ, y đã bắt đầu phải nghĩ tới. Nghĩ tới đó chính là trúng phải chất độc trí mạng, phá vỡ đi lòng tự tin và lực lượng vô biên trong lòng mình.
Đột nhiên Dương Khai Thái bước chân trái tới, đạp vào trong dấu chân trên mặt đường, đánh ra một quyền bên mặt, chiêu Hắc Hổ Thâu Tâm đấm thẳng vào ngực Tiêu Thập Nhất Lang.
Chiêu Hắc Hổ Thâu Tâm ấy, vốn là một chiêu thức rất phổ thông, y đánh ra rất quy cũ, không một điểm hoa dạng nào cả, nhưng đánh ra kình lực cường mãnh vô cùng tận, phóng cặp mắt ra cả thiên hạ, không có người thứ hai nào sử được đồng dạng như vậy.
Dù là Tiêu Thập Nhất Lang, cũng không thể có oai lực kinh hồn như vậy.
Y nghĩ tới điểm đó, cơ hồ không còn ý niệm và lòng tin để đở gạt hay tránh né gì cả.
Chính ngay lúc đó, bỗng nhiên có một cây trường tiên từ không trung bay lại, quấn chặt vào đùi bên trái của Dương Khai Thái.
Không ai thấy qua một cây trường tiên nào dài đến thế, cũng chưa thấy cây trường tiên nào linh hoạt đến thế.
Một người cụt tay, gương mặt nghiêm nghị, đầu đội mũ trân châu, hai chân đã bị chặt từ đầu gối, đứng trên đầu một gã đại hán để ngực trần, đang huy động cây trường tiên ở ngoài một trượng hơn.
Y ngoặc đầu tiên lại, rồi lại vung ngược ra, hét lớn:
- Nằm xuống.
Dương Khai Thái không nằm xuống.

Lực lượng trên đường quyền của y, chỉ trong chớp mắt, đã thu lại, chìm xuống dưới chân.
Dấu chân lúc nãy vốn chỉ sâu có nửa tấc, lập tức lũng sâu xuống.
Lớp đá hoa cương dưới chân y, bỗng nhiên biến thành mềm xèo như bùn đất, hai bàn chân của y, bỗng lún xuống mặt đường, lún tới cổ chân.
Nhân Thượng Nhân trán nổi gân xanh lên, bắp thịt trên cánh tay còn lại đã nổi vồng lên, cây trường tiên kéo thẳng ra như một cây bút.
Nhưng Dương Khai Thái vẫn còn đứng như trời trồng ở đó, làm như bỗng biến thành một trụ đá không thể lay động.
Cây tiên trong tay Nhân Thượng Nhân đã thu lại, đầu tiên búng ngược lại.
Nào ngờ, chính ngay lúc đó, Dương Khai Thái đã chụp lấy đầu tiên, đột nhiên gầm lên một tiếng, dùng sức kéo một cái.
Thân hình của Nhân Thượng Nhân lập tức bị chấn bay lên trời, mắt thấy sẽ bị đập mạnh xuống đất, bỗng nhiên lộn ngược người, như bánh xe, quay liên tiếp ba vòng, rồi lại đáp xuống yên ổn trên đầu gã đại hán.
Có điều, cây trường tiên trên tay của y đã bị giựt mất.
Dương Khai Thái đã bẻ cây trường tiên gãy thành năm sáu khúc, ném qua một bên, nghinh mặt lên nói:
- Đáng lý ra ta phải giết ngươi.
Nhân Thượng Nhân cười nhạt nói:
- Tại sao ngươi không làm vậy ?
Dương Khai Thái nói:
- Bình sinh ta không đánh nhau với kẻ tàn phế.
Bỗng nhiên mái nhà đối diện có người than lên:
- Người này thật không hổ là một kẻ quân tử, chỉ tiếc là bản mặt hơi dày một tý.
Dương Khai Thái ngẩng phắt đầu lên:
- Ai đó ?
Một lão già một mắt thọt chân, hai tay chắp sau lưng, đứng trên mái ngói, nhẫn nha nói:
- Ta chẳng phải là người quân tử, lại còn là người tàn tật, chẳng qua, nếu có kẻ cố ý nhường nhịn buông tha cho mình, nhất định ta sẽ không mặt mủi đâu ghì lấy người ta đòi đánh cho được.
Dương Khai Thái mặt mủi xanh lè:
- Ngươi nói ai vậy ?
Lão già ấy dĩ nhiên chính là Hiên Viên Tam Khuyết:
- Ta nói đấy là ngươi chứ ai, lúc nãy, ngươi đánh chỉ mới có mười bảy chiêu, Tiêu Thập Nhất Lang đã có thể đánh ngã ngươi ba lần, không lẽ ngươi thật tình không biết sao ?
Gương mặt xanh lè của Dương Khai Thái biến thành đỏ ửng.

Lúc mới đánh nhau, chiêu thức biến hóa của y rất vụng về, quả thật để lộ ba lần chỗ hở.
Chính y cũng không phải là không biết. Y đã biết thì không phủ nhận được.
Bất kể Dương Khai Thái là kẻ ngốc cũng vậy, quân tử cũng vậy, ít ra y không phải là tiểu nhân.
Trong đám người đứng dưới mái ngói, bỗng có một người từ từ bước ra, nhàn nhã nói:
- Chuyện này ông cũng không nên trách Dương lão đệ, đấy là chuyện thiên kinh địa nghĩa thôi.
Hiên Viên Tam Thành cũng xuất hiện nơi đây.
Y mỉm cười, nói tiếp:
- Dương lão đệ là người làm ăn, người làm ăn nguyên tắc là tim độc, mặt dày, nếu không Dương gia sao được giàu có khắp Quan Trung ? Bao nhiêu tiền đó y đào được đâu ra ?
Dương Khai Thái trừng mắt nhìn y, mặt mày đỏ cả lên, muốn nói, mà nói không ra được một lời.
Hiên Viên Tam Thành cười nói:
- Ta không hề trách ngươi, ta cũng là dân làm ăn, đừng nói y chỉ tha cho ngươi ba lần, dù tha cho ngươi ba chục lần, ngươi cũng đánh chết y như thường.
Dương Khai Thái đột nhiên dậm chân, ngoắt đầu bỏ đi. Dù y có muốn nói cũng nói không ra lời, huống gì, y chẳng còn gì để nói.
Quân tử gặp phải tiểu nhân, còn có gì hay ho để nói ?
Hiên Viên Tam Thành xoay người qua, nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, mỉm cười nói:
- Ngươi không cần phải cám ơn chúng ta, dù chúng ta không lại cứu ngươi, y vị tất đã đánh chết được ngươi.
Tiêu Thập Nhất Lang không thể nói là kẻ quân tử, nhưng y cũng không phải là ngốc tử.
Đương nhiên y hiểu ý của Hiên Viên Tam Thành, y chỉ lười không thèm nói ra miệng.
Y bỗng nhiên phát giác ra, Hoa Như Ngọc nói một câu ít ra cũng không giả dối:
- Ngươi thả Hiên Viên Tam Thành ra, có ngày ngươi sẽ hối hận.
Hiên Viên Tam Thành bỗng nhiên lớn tiếng nói:
- Các vị phụ lão huynh đệ, các vị đã thấy rõ chưa ? Cái vị này là một đại anh hùng nổi danh trong thiên hạ, một đại hào kiệt có một không hai, danh hiệu là Tiêu Thập Nhất Lang.
Không ai dám nói gì. Trên đời này, kẻ ngốc chân chính không nhiều lắm, họa từ trong miệng ra, câu nói ấy, ai ai cũng đều biết quá rõ.

Hiên Viên Tam Thành đành phải nói tiếp:
- Ta niệm tình hắn là một anh hùng, lại là khách phương xa, do đó đã tha cho y ba lần, có điều hôm nay, ta phải giết hắn trước mặt các vị.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên bật cười. Y cảm thấy mình cũng không ngu lắm, cũng hiểu rõ con người Hiên Viên Tam Thành.
Y đã đoán ra được, Hiên Viên Tam Thành cứu mình là muốn để chính tay y giết mình.
Có thể cắt lấy đầu trên cổ Tiêu Thập Nhất Lang xuống, đấy là chuyện thiên hạ anh hùng nằm mộng nằm mị trước giờ.
Cái đầu của Tiêu Thập Nhất Lang, vốn là thứ chí bảo trong tâm mục của thiên hạ anh hùng hào kiệt.
Hiên Viên Tam Thành còn chưa nói hết lời:
- Bởi vì, cái vị đại anh hùng này, tuy da mặt rất dày, trái tim lại rất đen, không những háo sắc quá chừng, mà còn giết người như ngóe.
Hiên Viên Tam Khuyết hững hờ nói:
- Háo sắc quá chừng, giết người như ngóe, chẳng phải là bản sắc anh hùng hay sao ?
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Trên đời này không có thứ anh hùng đó, ngày tháng của mọi người không phải là thái bình đi được nhiều sao ?
Hiên Viên Tam Khuyết nói:
- Y chỉ có một đao đã bức chưởng môn phái Điểm Thương phải tự chọc mù mắt, ba chiêu đánh bại anh em nhà éu Dương, nghe nói có thể xưng là đệ nhất cao thủ đương thế, ngươi giết có được y không đó ?
Hiên Viên Tam Thành thở ra nói:
- Đại trượng phu hữu sở bất vi, hữu sở tất vi, chỉ cần đạo nghĩa ở đó, thì dù biết là chắc chết, ta cũng đành phải đâm đầu vào.
Hiên Viên Tam Khuyết cũng thở ra nói:
- Được, ngươi chết, ta sẽ thu xác ngươi.
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Không lẽ ông cũng muốn thử ?
Hiên Viên Tam Khuyết nói:
- Ta tuy là một lão già tàn phế, nhưng hai chữ đạo nghĩa, quyết không dám quên.
Hiên Viên Tam Thành ngẩng đầu cười lớn, nói:
- Đại trượng phu sống có gì vui, chết có gì sợ ? Trận chiến hôm nay, bất kể ai thắng ai bại, chết sống thế nào, nghe ông nói câu này, có chết cũng không oán hận.
Hai anh em kẻ đưa người đẩy, kẻ thổi sáo người ca hát, nói như là thật.
Tiêu Thập Nhất Lang lại cười lên một tiếng nói:

- Được, nam tử hán lắm, khí khái lắm.
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Ta có khí khái, ngươi có sức.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Không sai.
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Rút đao ngươi ra.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Được.
Thanh đao của y đã ra khỏi võ.
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Đây chính là Cát Lộc Đao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đúng vậy.
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Nghe nói đây là một thanh bảo đao thiên hạ vô song.
Tiêu Thập Nhất Lang nhẹ nhàng vuốt lưỡi đao, mỉm cười nói:
- Đây quả thật là một thanh khoái đao, muốn chém đầu ai, không cần dùng chiêu thứ hai.
Hiên Viên Tam Thành hỏi:
- Ngươi nhờ vào thanh đao này, chỉ ba chiêu đánh bại Bá Trọng Song Hiệp ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Có lúc ta chỉ cần một chiêu là đủ.
Hiên Viên Tam Thành thần sắc vẫn không thay đổi, y lạnh lùng nói:
- Được, hôm nay không những ta chỉ dựa vào hai bàn tay không này đê? tiếp thanh bảo đao thiên hạ vô song của ngươi, ta còn nhường ngươi ba chiêu.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi nhường ta ba chiêu ?
Hiên Viên Tam Thành nói:
- Ta đã cứu ngươi ba lần, tại sao không thể nhường ngươi ba chiêu ?
Y quả thật rất chắc ăn.
Cường nỏ chi mạt, không thể xuyên cả lô cao. Tiêu Thập Nhất Lang đã là cường nỗ chi mạt, y nhìn được ra.
Y nhìn thấy rõ ràng, nếu không, sao y dám xuất thủ như vậy ?
Tiêu Thập Nhất Lang vỗ nhẹ lên lưỡi đao, bỗng nhiên thở dài nói:
- Tiếc ơi là tiếc.
Hiên Viên Tam Thành nhịn không nổi hỏi:
- Tiếc gì ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Tiếc thanh đao quý của ta, hôm nay phải lấy ra chém đầu ngươi.
Hiên Viên Tam Thành cười nhạt nói:
- Hôm nay ngươi muốn chém đầu ta, e rằng không dễ dàng gì.
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn y, chầm chậm nói:
- Lúc nãy khí lực của ta đã suy kiệt, độc thương phát tác ra, vốn đã bại chắc chắn.
Hiên Viên Tam Thành cười nhạt nói:
- Bây giờ thì sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bây giờ không phải vậy nữa.
Hiên Viên Tam Thành hỏi:
- Thế nào ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Lúc nãy, ta đối phó với một kẻ quân tử, bây giờ người ta đang đối phó là kẻ tiểu nhân.
Hiên Viên Tam Thành cười nhạt.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Thanh đao này của ta, không giết quân tử, chỉ giết tiểu nhân.
Y đưa đao ra, tia mắt cũng đột nhiên bừng lên sát khí sắc bén như lưỡi đao.
Đao quang và sát khí, bức tới mi mắt, trái tim của Hiên Viên Tam Thành lạnh hẳn đi, nụ cười của y cũng khựng ngang.
Y bỗng nhiên phát giác ra, Tiêu Thập Nhất Lang đã biến thành một người khác hẳn.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên xoay ngược đao lại, cắt một miếng thịt trên đùi ra, máu tươi phun tứ tung.
Y chẳng chau mày chút xíu nào, chỉ hững hờ nói:
- Cái đùi này của ta quả thật không xong, nhưng ta giết người không cần phải dùng đến đùi.
Trên trán của y đã thấy mồ hôi lạnh thấm ra, nhưng ánh mắt của y càng sáng rực lên, người càng tĩnh táo hẳn ra.
Hiên Viên Tam Thành cũng rịn mồ hôi đầy cả trán.
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn y lom lom, chầm chậm nói:
- Có phải ngươi nói, ngươi muốn nhường ta ba chiêu ?
Hiên Viên Tam Thành gắng gượng ưỡn ngực nói:
- Ta.... ta nói đấy.
Tiêu Thập Nhất Lang cười nhạt nói:
- Có điều, nhát đao của ta mà chưa bức ngươi xuất thủ, xem như là ta thua rồi đấy, ba nhát còn chưa lấy được đầu của ngươi, cũng coi như ta thua luôn, chính ta sẽ cắt đầu mình hai tay đưa cho ngươi, khỏi phiền ngươi ra tay.
Gương mặt Hiên Viên Tam Thành đã biến ra xanh mét, trong màu xanh còn

có màu lục.
Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên hét lớn:
- Ngươi tiếp thử một nhát đao này trước.
Đêm càng khuya, đèn càng sáng trưng. Có điều, nhát đao vừa vung ra, bao nhiêu đó đèn đuốc bỗng như bị tối lại. Đao quang như thất luyện bay ra, Hiên Viên Tam Thành bỗng biến mất tăm mất dạng.
Lúc nãy cái vị đại anh hùng, đại hào kiệt bất khả nhất thế ấy, vừa thấy ánh đao của Tiêu Thập Nhất Lang lóe lên, đột nhiên biến thành một con hồ ly trúng phải tên, như làn khói chui ngay vào trong đám đông.
Đám đông láo nháo lên một hồi, nhìn lại, chẳng còn thấy bóng dáng của y ở đâu nữa cả.
Trên mái ngói cũng không còn thấy tăm dạng của Hiên Viên Tam Khuyết đâu.
Ánh đao rực rỡ như chớp, chiếu trên gương mặt của Nhân Thượng Nhân, gương mặt không còn hình dạng con người.
Tiêu Thập Nhất Lang đưa cao thanh đao lên, nhìn lom lom vào y.
Nhân Thượng Nhân không động đậy, y không thể động đậy, gã đại hán mình trần thì đang lùi từng bước từng bước một, càng lùi càng nhanh, trong chớp mắt đã lùi tới góc đường.
Tiêu Thập Nhất Lang đột nhiên ngẩng mặt lên trời cười lớn nói:
- Đại trượng phu co được duỗi được, những tên này quả không hổ là những bậc đại trượng phu.
Trong đám đông hình như cũng có người đang thở dài:
- Hay cho đại trượng phu không biết xấu hổ! Hay cho hào khí của đại đạo Tiêu Thập Nhất Lang!
Đại Hanh lâu vẫn còn đang đèn đuốc sáng trưng, nhưng ai nấy nhìn vào Tiêu Thập Nhất Lang, bỗng nhiên sắc mặt đều thay đổi hẳn.
Phong Tứ Nương đang dựa vào lan can nhìn y, trên gương mặt, ngấn lệ đã khô, nhưng nét biểu tình không ai hiểu nổi, miêu tả nổi, không biết là đang hãnh diện vì cái hào khí của người đàn ông đó, hay đang vì mệnh vận của mình mà thương cảm.
Tiêu Thập Nhất Lang chầm chậm bước lại bên nàng, ngồi xuống.
Y không nhìn nàng, chỉ có y mới hiểu được tâm tình của nàng trong lúc này, y cũng biết mình lại nợ nàng thêm một phen nữa.
Cái nợ đó, cả đời y, e rằng vĩnh viễn y không bao giờ trả lại nổi.
Phong Tứ Nương cũng ngồi xuống, lẳng lặng rót cho y một ly rượu. Y lẳng lặng uống cạn.
Phong Tứ Nương bỗng cười lên một tiếng, nói:
- Trận này, anh chưa ra chiêu nào, đã thắng rồi, từ xưa đến giờ, chưa có ai thắng vinh quang bằng anh, tôi phải kính anh ít ra ba mươi ly rượu mới

đúng.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng cười lên một tiếng, cười rất gượng ép:
- Đáng lý ra cô thật không nên kính rượu tôi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao không ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bởi vì đáng lý ra tôi không nên thắng, lại thắng.
Phong Tứ Nương nói:
- Bởi vì, đáng lý ra anh phải thua, anh lại không thua ?
Tiêu Thập Nhất Lang cười càng thêm miễn cưỡng:
- Đáng lẽ cô phải nhìn ra.
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi nhìn không ra.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nhưng mà tôi...
Phong Tứ Nương ngắt lời y, lạnh lùng nói:
- Có phải anh hy vọng mình bại dưới tay Dương Khai Thái ? Hy vọng y giết được anh ?
Nàng nhìn đăm đăm vào mặt y:
- Có phải anh cho rằng, nếu Dương Khai Thái đánh bại anh, trong lòng tôi sẽ đở khó chịu hơn một chút ?
Tiêu Thập Nhất Lang không trả lời, cũng không làm sao trả lời.
.... Tôi chỉ biết, tôi mắc nợ hai người, tôi chỉ còn trả lại bằng cách đó.
.... Cách đó, ít ra tôi cũng thấy trong lòng dễ chịu tý đỉnh.
Y không thể nói trắng ra những lời đó, y cũng không dám nói ra, nhưng Phong Tứ Nương vẫn hiểu.
Nàng dang còn nhìn y lom lom, lạnh lùng nói:
- Nếu chính anh không trả lời được, tôi sẽ nói dùm cho anh, anh mà thua trận đó, chúng ta không có ai sung sướng cả, ngay cả Dương Khai Thái cũng không.
Lúc nàng nhắc đến ba tiếng Dương Khai Thái, giọng nàng không còn khích động, hình như nàng đang nhắc đến tên một người lạ.
Trong lòng Tiêu Thập Nhất Lang vẫn đau nhói, vì y hiểu tâm tình của Dương Khai Thái, một thứ tâm tình vĩnh viễn không quên được người ta, nhưng lại không biết làm cách nào hơn. Không ai hiểu cái tâm tình ấy rõ hơn bằng Tiêu Thập Nhất Lang.
Không làm gì hơn, bốn chữ ấy vốn là một bi kịch trên thế gian.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên thở nhẹ ra:
- Tôi biết anh muốn trả lại nợ, nhưng cái cách anh dùng quá sai, mà đối tượng cũng quá sai.

Tiêu Thập Nhất Lang cúi đầu, hỏi:
- Tôi.... tôi phải nên làm sao ?
Bàn tay của Phong Tứ Nương nắm chặc lại dưới gầm bàn, nàng nói từng tiếng một:
- Anh nên trả nợ cho Thẩm Bích Quân trước.
Bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang cũng nắm chặc lại.
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi đã nói với anh, tôi nhất định phải đi với anh tìm cô ấy.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nhưng mà, bây giờ...
Phong Tứ Nương nói:
- Bây giờ tôi vẫn muốn đi với anh tìm cô ấy.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên ngẩng phắt đầu lên, nhìn nàng đăm đăm, lần này nàng lại tránh ánh mắt của y.
Một hồi thật lâu, Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên cũng thở ra một hơi dài nói:
- Cô.... cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ biến đổi ?
Phong Tứ Nương nói:
- Vĩnh viễn.
Nàng quay đầu qua một bên, nhìn ra màn đêm bên ngoài song cửa, bởi vì, nàng không muốn để cho y thấy, nước mắt của mình lại trào ra.
Một tập ngân phiếu dày cộm còn đang ở trên bàn, không ai động tới, không ai dám động tới.
Đấy không phải chỉ là một tập giấy lộn, đấy là một kho tiền tài, mà đa số người chỉ có lúc mơ mộng mới thấy được, một kho tiền tài mà đa số người không tiếc bán linh hồn mình để đổi lấy nó.
Nhưng lúc Tiêu Thập Nhất Lang nhìn tập ngân phiếu đó, gương mặt y lộ một vẻ trào lộng rất kỳ quái, y bỗng nhiên nói:
- Tại sao cô không hỏi tôi lấy đâu ra bao nhiêu đó tiền ?
Phong Tứ Nương hỏi lại:
- Nếu tôi hỏi, anh có chịu trả lời không ?
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Nếu tôi nói, cô có chịu tin không ?
Phong Tứ Nương hỏi lại:
- Tại sao tôi lại không tin ?
Tiêu Thập Nhất Lang thở dài:
- Bởi vì, đây thật là một chuyện hoang đường, ngay cả tôi cũng còn không tin nổi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bởi vì, ngay cả tôi cũng không biết tiền đó từ đâu lại.
Phong Tứ Nương kinh ngạc nhìn y, ngấn lệ trên gương mặt của nàng đã khô, nàng vốn rất có khả năng khống chế nước mắt của mình, nhưng trước giờ không không chế nổi giọng nói của mình.
Nàng la lớn lên:
- Ngay cả anh cũng không biết ?
Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu, cười khổ nói:
- Tôi biết cô không làm sao tin được những chuyện như vậy.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Rốt cuộc chuyện đó ra làm sao ?
Những chuyện hoang đường, thường thường lại là chuyện rất đơn giản, chỉ cần một câu nói đã hết chuyện.
- Bao nhiêu tiền đó là do người khác tặng đấy.
- Ai tặng ?
- Không biết.
Phong Tứ Nương càng kỳ quái:
- Có người tặng cho anh bao nhiêu đó tiền bạc, anh lại không biết người ta là ai ?
Tiêu Thập Nhất Lang cười khổ nói:
- Y tặng cho tôi tiền, không chỉ có bao nhiêu đó thôi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Y tặng cho anh tất cả bao nhiêu rồi ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Số mục chính xác, tôi cũng không biết.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không lẽ nhiều quá anh tính không ra ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Không những nhiều quá tôi đếm không xuể, mà còn nhanh quá tôi đếm không kịp.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Y tặng tiền cho anh vừa nhiều vừa nhanh ?
Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu nói:
- Tôi đi bất cứ chỗ nào, đều phát hiện ra, y đã tại ngân hàng chỗ đó, đặt một số tiền rất bộn vào cho tôi, chỉ cần tôi đi đến nơi nào, người ở nơi đó sẽ lập tức đem tiền lại giao cho tôi.
Y đang nhìn Phong Tứ Nương, y đợi nàng bật cười lên. Câu chuyện đó xem ra cũng rất hoang đường đáng cười lắm chứ.
Nhưng Phong Tứ Nương không cười, nàng trầm ngâm nói:
- Anh có hỏi người ở ngân hàng, ai đem tiền lại đặt cọc trước không ?

Đương nhiên là Tiêu Thập Nhất Lang đã hỏi qua.
- Đến ngân hàng bỏ tiền vào, các thức các dạng người đều có đủ, ai ai cũng là dân làm ăn, người ta đem tiền lại gởi, dĩ nhiên ngân hàng chẳng ai đi hỏi cặn kẻ lai lịch người ta.
Phong Tứ Nương nói:
- Bọn họ lấy danh nghĩa của anh đặt tiền vào trương mục, rồi kêu người ngân hàng đem tiền lại giao cho anh ?
Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu.
Phong Tứ Nương nói:
- Người của ngân hàng làm sao biết được anh là Tiêu Thập Nhất Lang ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đương nhiên bọn họ không biết, nhưng tôi đi đến đâu, bọn họ đều nhận được một bức thư, dưới tên tuổi của tôi, kêu bọn họ đem tiền lại giao cho tôi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không lẽ anh nói không muốn không được sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang cười mỉm nói:
- Tại sao tôi lại không muốn ?
Phong Tứ Nương hỏi:
- Bởi vì, y nhất định không phải đưa tiền tặng cho anh khơi khơi như vậy.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đương nhiên y có mục đích.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Anh có nghĩ y làm như vậy để làm gì không ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bởi vì, y biết trên đời này không ai tin có chuyện như vậy xảy ra, y muốn người khác nghĩ rằng, tôi đã tìm được kho tàng.
Y cười khổ nói tiếp:
- Một người tìm ra kho tàng, không khác gì một khúc xương, mấy con chó, nhỏ có lớn có, đủ thứ đủ dạng, đói có, điên có, chỉ cần nghe có mùi, là lập tức chạy lại giành giựt.
Phong Tứ Nương nói:
- Y muốn người trong giang hồ tập trung mủi dùi vào anh.
Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu nói:
- Người khác ai cũng chú y đến tôi, y sẽ đi từng bước một tiến hành kế hoạch và âm mưu của y, dù có tốn chút tiền của, cũng đáng giá thôi.
Phong Tứ Nương nói:
- Chẳng qua, y đưa cho anh không phải chút tiền của.
Tiêu Thập Nhất Lang thừa nhận:
- Quả thật không phải chút ít tiền của.
Phong Tứ Nương nói:

- Trong giang hồ, người có tiền của như vậy không có mấy ai, có khả năng tùy tiện đưa bao nhiêu đó tiền cho người ta, tôi chẳng nghĩ ra được lấy một người.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi chỉ nghĩ ra được có một người.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ai ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tiêu Dao Hầu tuy đã chết, nhưng cái tổ chức bí mật ấy của y vẫn còn đó, bởi vì, bây giờ đã có người khác thế vào địa vị của y...
Phong Tứ Nương hỏi:
- Anh nghĩ tiền bạc do người này gởi lại cho anh ?
Tiêu Thập Nhất Lang lại gật gật đầu nói:
- Chỉ có người này, mới có khả năng làm chuyện như vậy.
Tiêu Dao Hầu vốn là kẻ phú khả địch quốc, người trong tổ chức của y, cũng đều là những tay đại hiệp trấn ở mỗi phương.
Nếu tài sản của bọn họ đem tụ lại ở một nơi, số mục sẽ trỡ thành lớn lao không ai có thể tưởng tượng nổi.
Dù ba nơi bảo tàng trong truyền thuyết có thật, cũng không bằng với tài sản đó.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Xem ra, người này không những kế tiếp địa vị của Tiêu Dao Hầu, y còn thừa kế luôn tài sản của hắn.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Nhưng anh hoàn toàn không biết gì về thân phận và lai lịch của y ?
Tiêu Thập Nhất Lang đương nhiên không biết. Bí mật ấy chẳng ai biết được.
- Tôi chỉ biết, y là một người rất đáng sợ, không chừng còn đáng sợ hơn Tiêu Dao Hầu.
- Sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang cười khổ nói:
- Bởi vì, ít nhất, y còn âm trầm, cơ cảnh hơn Tiêu Dao Hầu, bây giờ y lợi dụng tôi để di chuyển mục tiêu mọi người, đem tôi nuôi béo một hồi, đợi kế hoạch của y gần hoàn thành rồi, e rằng tôi là người đầu tiên y đem ra khai đao.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Do đó, anh nhất định phải điều tra cho ra y là ai ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Chỉ tiếc là ngay cả một đường dây mối nhợ tôi cũng không có.
Phong Tứ Nương nói:
- Vì vậy, anh chỉ còn nước đem Băng Băng đi khắp nơi, tìm những người

trong tổ chức.
Tiêu Thập Nhất Lang rầu rầu nói:
- Chỉ tiếc là Băng Băng bây giờ không thấy đâu.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Chỉ có Băng Băng mới nhận ra những người ấy ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Chỉ có mình cô ta.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Cũng chỉ có cô ấy mới biết bí mật ra sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:
- Trừ cô ta ra, không ai tin được những lời tôi nói.
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi cũng tin.
Giọng của nàng ôn nhu mà kiên định:
- Anh nói gì tôi cũng tin, bởi vì tôi biết anh là người như thế nào, tôi biết anh trước giờ.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng cảm thấy máu nóng dâng trào lên, y nhịn không nổi thò tay ra nắm lấy bàn tay nàng.
Trong lòng y, mối cảm khích không còn cách nào diễn tả ra được.
Phong Tứ Nương từ từ kéo tay mình lại, rút vào dưới bàn, nàng lạnh lùng nói:
- Chỉ tiếc là trên đời này, hiểu được anh, không có mấy người, bởi vì, anh vốn không cần họ hiểu.
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn bàn tay của mình, nhìn như muốn si dại một hồi, không biết y đang nghĩ gì.
Phong Tứ Nương nói:
- Bởi vậy, không những chúng ta đi tìm Thẩm Bích Quân, còn phải đi tìm Băng Băng.
Tiêu Thập Nhất Lang rốt cuộc thở ra một tiếng, cười khổ nói:
- Chỉ tiếc là tôi vẫn không có lấy một đường dây mối nhợ nào.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Có phải ở đây anh cũng có một cái nhà ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đấy không phải là nhà, chỉ bất quá là một đám phòng ở.
Ánh mắt của y lại lộ vẻ tịch mịch:
- Trước giờ tôi chưa hề có nhà.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Nhưng bây giờ, anh có rất nhiều phòng ở ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Cơ hồ mỗi thành phố có một cái.

Phong Tứ Nương hỏi:
- Nhà ấy là do anh mua ?
Tiêu Thập Nhất Lang cười khổ nói:
- Trước giờ tôi không có tiền mua nhà, y đưa nhanh chừng nào, tôi tiêu nhanh chừng đó.
Phong Tứ Nương hững hờ nói:
- Nghe nói anh muốn mua đứt một kỹ nữ, đã không tiếc quăng đi mười ngàn lạng vàng.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Y đã muốn tống ra, tôi chỉ còn nước tiêu bạt mạng, tôi càng tiêu chừng nào, y đành phải tống ra chừng đó, y đưa cho tôi nhiều, y sẽ phải tiêu ít đi, do đó, tôi tiêu mất đi của y đồng nào, là giảm bớt đi lực lượng của y chừng đó.
Y lại miễn cưỡng cười lên một tiếng:
- May mà tôi rất chuyên gia về môn tiêu tiền.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Nhưng anh không mua nhà cửa ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Không hề.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Nhà cửa vậy thì ở đâu ra ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Cũng do y đưa lại, có lúc y đem khế ước nhà cửa từng rương rương gánh lại.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Những nơi ấy Băng Băng đều có ghé qua ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đa số là có ghé qua.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Anh có bao giờ nghĩ cô ta bỗng nhiên muốn đi tìm chỗ nào đó một mình nghỉ ngơi mấy ngày không ?
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Tại sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Bởi vì, cô ta muốn một mình ngồi nghĩ tâm sự, cô ta muốn xem thử anh có hoảng hốt đi tìm cô ta không.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Tôi không nghĩ ra cô ấy muốn vậy để làm gì.
Phong Tứ Nương thở nhẹ ra, nói:
- Anh không nghĩ ra, bởi vì anh không phải là đàn bà.

Ánh mắt của nàng lại lộ vẻ u oán và thương cảm, nàng chầm chậm nói tiếp:
- Tôi là đàn bà, tâm sự của đàn bà, chỉ có đàn bà mới hiểu được...
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Nếu cô là cô ấy, cô có đi tìm một chỗ nào đó một mình không ?
Phong Tứ Nương nói:
- Nhất định là vậy.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Tại sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Bởi vì tôi không thích nhìn anh và bạn thân ngồi uống rượu nói chuyện gẫu, chuyện mà tôi chẳng biết tới, bỏ tôi một mình, bởi vì, tôi không thích thấy anh vì một người đàn bà khác mà đau lòng, bởi vì, tôi phải biết anh có thật sự quan tâm đến tôi không, bởi vì, tâm sự của tôi, anh chẳng biết một tý gì.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nhưng mà cô ta.... cô ta khác với cô, cô ta chẳng qua chỉ là em gái của tôi.
Phong Tứ Nương lai quay mặt đi, nhìn đăm đăm về phương trời xa, nàng hững hờ nói:
- Tôi chẳng qua cũng chỉ là thơ thơ của anh.
Tiêu Thập Nhất Lang không nói gì, đến bây giờ, y mới phát hiện ra, mình lại mắc nợ thêm một người nữa.
Lại một cái nợ không bao giờ trả được.
Y bỗng nhiên nghĩ đến lúc Băng Băng nhìn y, cái vẻ muốn nói mà yên lặng, ánh mắt mạch mạch hàm tình...
Y nhịn không nổi thở dài một tiếng, hỏi:
- Nếu là cô, thì cô sẽ đi tìm nơi nào ở một mình ?
Phong Tứ Nương không quay đầu lại:
- Đương nhiên là nơi mà anh đã từng ở, và cô ta cũng từng ở.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Căn nhà ấy, cô ta đều có ở, và tôi cũng từng ở.
Phong Tứ Nương nói:
- Do đó, chúng ta nên lại đó xem.
Nàng vẫn còn chưa quay đầu lại, nhẹ nhàng nói tiếp:
- Tôi chỉ hy vọng anh tìm thấy cô ấy rồi, vĩnh viễn đừng xem cô ấy là em gái mình.

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 16
Biến hóa trong Vô Cấu Sơn Trang

Đã hai năm qua, không chừng không chỉ có hai năm, Thẩm Bích Quân chưa bao giờ ngủ ngon như thế.
Cổ xe đang lúc lắc không ngừng. Nàng ngủ như một đứa bé sơ sinh, một đứa bé trong nôi.
Giấc ngủ ngon ấy làm lúc nàng tỉnh dậy, hầu như đã quên hết bao nhiêu thương đau, thống khổ bất hạnh.
Một giấc ngủ ngon, đối với một người sống trong hoạn nạn, là một thang thuốc hiệu nghiệm.
Nàng tỉnh dậy, ánh mặt trời mùa thu huy hoàng chiếu qua song cửa.
Người đánh xe đang ở phía trước vung roi ngựa, miệng hừ khẻ một khúc điệu nhẹ nhàng, ngay cả tiếng roi chát chúa đơn điệu ấy, nghe ra như một tiết tấu nhịp nhàng làm người ta khoan khoái, đối với người này, trong lòng nàng dâng đầy những nổi cảm khích.
Nàng vĩnh viễn không ngờ tới rằng, một người mặt mày trơ trơ, lạnh lẽo hung bạo, mà còn khả ố ấy, lại có một trái tim thiện lương vĩ đại, lại dám đi mạo hiểm cứu nàng, không những vậy, không hề có mục đích lợi dụng gì.
- Tôi là người thật vô dụng, nhưng tôi có ba đứa con nhỏ, tôi cứu cô, chính là vì mấy đứa nó, tôi sống tới bao nhiêu đó tuổi rồi, ít ra cũng nên làm một chuyện gì cho con tôi hãnh diện chút xíu.
Thẩm Bích Quân hiểu những thứ tình cảm đó. Tuy chính nàng chưa có con cái, nhưng nàng biết rõ tình cảm của cha mẹ đối với con mình ra sao.
Bất cứ một người dù có tầm thường đến đâu, ty tiện đến đâu, đều có những thứ tình cảm cao thượng vĩ đại như vậy.
Những người tự cho mình là anh hùng hào kiệt, siêu phàm nhập thánh gì đó, thường thường lại không rỗi công để ý đến những thứ tình cảm đó.
Do đó, nàng lại nghĩ đến Tiêu Thập Nhất Lang.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng đã từng cứu nàng, không những vậy, mà còn không có mục đích, không có vụ lợi.
Tiêu Thập Nhất Lang của ngày đó, là một người trai trẻ thuần chân, khả ái làm sao.
Nhưng bây giờ nhĩ ? Trái tim nàng lại bị tan vỡ ra.
Tại sao một người bỗng nhiên lại thay đổi kinh hồn như vậy ? Không lẽ tiền bạc có ma lực thay đổi tất cả mọi thứ ?
Cổ xe bỗng nhiên ngừng lại. Thẩm Bích Quân vừa ngồi dậy, nàng đã nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa.
Bạch lão tam mở cửa xe ra:

- Tính ra cô cũng đã thức dậy rồi, tôi đi một mạch cũng được một ngày một đêm đấy.
Xem ra y cũng đã mệt nhoài, con đường ấy vốn rất khó chạy xe, và rất dài.
Trong lòng Thẩm Bích Quân rất cảm kích:
- Cám ơn ông.
Trừ ba tiếng đó, nàng không biết có gì hay hơn để nói.
Bạch lão tam nhìn nàng mấy lần, rồi lại cúi đầu xuống, hiển nhiên y có điều gì ngần ngại, rốt cuộc y cũng ngẩng đầu lên nói:
- Tôi còn phải về nhà lo liệu mấy đứa con, tôi chỉ đưa cô tới đây thôi.
Thẩm Bích Quân nhịn không nổi hỏi:
- Nơi đây là chỗ nào ?
Gương mặt tầm thường của Bạch lão tam bỗng lộ ra một nét biểu tình kỳ dị, cặp mắt lãnh đạm của lão ta, bỗng hiện ra mmột nụ cười ôn nhu:
- Tôi biết chỗ này cô có đi qua, tại sao cô không xuống xem thử.
Thẩm Bích Quân vuốt lại tóc, nàng xuống xe, đứng trong ánh nắng.
Ánh mặt trời ấm áp như thế, nhưng cả người nàng bỗng nhiên cứng đờ ra.
Ánh dương quang trãi xuống một vùng rừng núi, một cái trang viện hùng vĩ huy hoàng hiện ra, như một cung điện trong chuyện thần thoại.
Quả thật nàng có ở nơi đây.
Nơi đây vốn là nhà của nàng.... cái nhà đáng cho người trên thế gian này ngưỡng mộ.
Vô Cấu sơn trang. Một đôi hiệp lữ trong Vô Cấu sơn trang.
Một đôi thanh niên nam nữ được người vũ lâm tôn kính nhất, một người đàn bà mỹ lệ nhất trong giang hồ.
Bọn họ vốn là cặp vợ chồng được người ta ngưỡng mộ nhất.
Nhưng bây giờ thì sao nhĩ ?
Nàng bất giác nhớ lại những ngày tháng liên tiếp huy hoàng thuở xưa, những ngày tháng ấy, tuy có lúc nàng sống rất tịch mịch, nhưng lại theo ý mình, cao quý, được người tôn kính.
Liên Thành Bích tuy không phải là một người chồng lý tưởng, nhưng những hành vi cách cư xử rất chìu chuộng và tôn kính nàng của y, nhất định không thể chê bai được. Nàng có lẽ không phải là gì trọng yếu nhất trong đời của y, nhưng y chưa hề quên mất nàng, chưa hề bỏ bê nàng.
Huống gì, y còn là người đàn ông trong cuộc đời của nàng.
Nhưng mà, nàng thì lại bỏ y đi, bỏ hết tất cả mọi thứ, chỉ vì một người...
Tiêu Thập Nhất Lang!
Y đối với tình cảm của nàng, giống như là một thứ lịch sử vậy, y đem tất ca? những gì nàng tôn kính và tự tư trong lòng, thiêu đốt lên, thiêu đốt thành tro bụi.
Vì y, nàng bỏ tất cả mọi thứ, hy sinh mọi thứ. Như vậy có đáng gì không nhĩ

?
Những thứ tình cảm mỹ lệ, mãnh liệt như thế, có phải là vĩnh viễn không thể nào trường cửu được chăng nhĩ ?
Nước mắt của Thẩm Bích Quân lả chả rơi.
Nàng đưa tay lên, nhẹ vén lại mái tóc, chầm chậm lấy tay áo lau nước mắt trên mặt mình:
- Hôm nay trời gió quá.
Gió không lớn lắm, nhưng trong lòng nàng, cuồng phong nổi dậy, làm thành cơn bão tố tình cảm, làm thành những con sóng dữ dội.
Bất kể ra sao, chuyện cũ cũng đã qua, bất kể chuyện nàng làm là sai hay đúng, đều do nàng cam tâm tình nguyện.
Nàng không hề hối hận, nàng không hề oán trách.
Những tình cảm ngọt ngào nhất, thống khổ nhất trên đời, nàng đã nếm qua hết.
Bạch lão tam đứng sau lưng, lão không thấy những nét biểu tình trên gương mặt nàng, lão ta đang thở dài lẩm bẩm:
- Vô Cấu sơn trang quả thật không hổ là Vô Cấu sơn trang, tôi đánh xe mấy chục năm nay, qua không biết hàng ngàn hàng vạn dặm đường xá, mà chưa từng thấy nơi nào tốt như ở đây.
Thẩm Bích Quân ráng nhịn hai hàng lệ:
- Nơi đây quả thật là tốt.
.... Chẳng qua, nơi đây không còn phải là của mình, mình không còn tý liên hệ gì với nơi này.
.... Mình không còn là người chủ ở nơi đây, cũng không mặt mủi nào về lại chỗ này.
Những câu này, dĩ nhiên nàng không thể nói cho Bạch lão tam nghe.
Nàng không thể làm phiền người nào khác được, lại càng không thể làm cho người khác cảm thấy ngượng ngùng.
Nàng biết từ đây trở về sau, mình nhất định phải sống một mình, mình không thể nương tựa vào ai được.
Nàng đã hạ quyết tâm. Nước mắt của nàng đã khô ráo.
Thẩm Bích Quân quay đầu lại, gương mặt của nàng thậm chí còn lộ ra một nụ cười:
- Cám ơn ông đã đưa tôi đến nơi này, cám ơn ông đã cứu tôi...
Gương mặt của Bạch lão tam lại hiện ra vẻ kỳ quái:
- Tôi đã nói, cô không cần phải cám ơn tôi.
Thẩm Bích Quân nói:
- Nhưng cái ân tình này ông ban cho tôi, nhất định tôi sẽ có ngày báo đáp.
Bạch lão tam nói:
- Cũng không cần, tôi cứu cô, vốn không phải vì muốn cô báo đáp.

Nhìn gương mặt xấu xí của lão, trong lòng của Thẩm Bích Quân bỗng nổi lên một trận xao động, hầu như nhịn không nổi muốn quỳ xuống, quỳ xuống ôm lấy chân lão, cho lão biết mình cảm kích đến bao nhiêu.
Có điều, nàng không làm như vậy được, nàng trước giờ vẫn là người thục nữ, lúc trước cũng vậy, bây giờ cũng còn như vậy.
Trừ lúc đối với Tiêu Thập Nhất Lang, nàng chưa hề làm chuyện gì vượt qua quy cũ với người khác.
Vì vậy, nàng chỉ còn cách mỉm cười, dịu dàng nói:
- Về nhà cho tôi gởi lời thăm ba đứa nhỏ, tôi tin là chúng nó sau này sẽ thành người siêu quần, bởi vì, chúng nó có người làm gương trước mắt.
Bạch lão tam nhìn nàng, bỗng nhiên quay ngoắt người lại, bước nhanh về cổ xe ngựa.
Hình như lão ta không dám tiếp xúc ánh mắt của nàng.
Rốt cuộc lão cũng chỉ là một con người, cũng biết xấu hổ, biết cắn rứt trong lòng.
Lão nhảy lên xe ngựa, cầm roi lên vung mấy cái, bỗng nhiên lớn tiếng nói:
- Xin cô ráng tự lo thân mình, đề phòng người khác một chút, mấy năm nay người ta đa phần là xấu hơn là tốt...
Cổ xe đã chạy xa.
Bánh xe quay tít, bụi tung mịt mù dưới ánh dương quang.
Thẩm Bích Quân si dại nhìn bụi bặm bay lên, rồi lại rơi xuống, rồi biến đi...
Trong lòng nàng bỗng dâng lên một nổi sợ hãi không nói ra được, một nổi sợ hãi chính nàng cũng không thể nào giải thích.
Đấy không phải hoàn toàn vì nàng cảm thấy tịch mịch, mà là một cảm giác cô độc còn mãnh liệt hơn, sâu xa hơn, cảm giác tuyệt vọng không có người cứu giúp.
Nàng bỗng nhiên phát hiện ra, cả một đời mình, vĩnh viễn sẽ phải nương tựa vào người khác.
Lúc đầu, nàng nương tựa vào cha mẹ, lấy chồng nàng nương tựa vào chồng, sau đó nàng lại nương tựa vào Tiêu Thập Nhất Lang.
Hai năm nay, tuy nàng không gặp Tiêu Thập Nhất Lang, nhưng lòng nàng vẫn luôn luôn dựa vào y.
Tình cảm trong lòng nàng, ít ra cũng có chỗ để nương tựa.
ít nhất nàng cũng còn hy vọng.
Huống gì, hai năm nay, trước sau vẫn còn có người chiếu cố cho nàng, một người chân chính là thục nữ, vốn không nên quá kiên cường, quá độc lập, vốn sinh ra là để cho người khác chiếu cố mình.
Nhưng bây giờ, nàng bỗng biến thành một kẻ không nơi nương tựa, ngay cả tình cảm của nàng, cũng không có chỗ để gởi gắm.
.... Tiêu Thập Nhất Lang đã chết rồi.

.... Liên Thành Bích cũng đã chết rồi.
Trong lòng nàng, những người ấy đều đã chết, bởi vì, chính trái tim nàng, cũng đã chết rồi.
Một người đã chết đi cõi lòng rồi, làm sao sống được trong một thế giới lạnh lẽo tàn bạo này đây ?
Nàng không biết, hoàn toàn không biết.
Nàng đã hoàn toàn là một người cô độc, tuyệt vọng, không ai cứu giúp.
Không ai hiểu rõ tâm tình của nàng hiện giờ, thậm chí, không ai có thê? tưởng tượng ra.
Ánh dương quang huy hoàng như thế, cuộc đời tuyệt diệu như thế, nhưng nàng đã bắt đầu nghĩ đến cái chết.
Chẳng qua, muốn chết cũng không thể chết ở nơi đây, để Liên Thành Bích ra thu xác nàng.
.... Bây giờ có phải y còn ngồi trong thư phòng nơi đắc ý nhất của y trong Vô Cấu sơn trang, một mình trầm tư.
.... Y sẽ nghĩ chuyện gì ? Có phải đang nghĩ đến người vợ bất trinh của y chăng ?
.... Bây giờ y đã có người đàn bà khác chưa ? Cũng như Tiêu Thập Nhất Lang vậy, có một người đàn bà vừa trẻ vừa đẹp.
.... Đàn ông vốn không chịu được tịch mịch, đàn ông nhất định sẽ không vì bất kỳ người đàn bà nào, thề sống chung trọn đời.
Thẩm Bích Quân cấm mình nghĩ tiếp.
Chuyện của Liên Thành Bích, nàng không còn quyền hành gì hỏi tới, dù y có tới hàng trăm hàng ngàn người đàn bà khác, cũng là đúng thôi.
Kỳ quái là, hai năm nay nàng không hề nghe đến tin tức của y.
Thanh danh và địa vị, vốn là chuyện quan trọng nhất trong đời y, thậm chí còn quan trọng hơn cả vợ mình.
Hai năm nay, tại sao giang hồ không ai nghe nói gì về y ? Không lẽ y cũng đã tiêu trầm đi mất ?
Thẩm Bích Quân không muốn nghĩ thêm, nhưng không thể không tiếp tục nghĩ.
.... Không ai khống chế được tình cảm và ý nghĩ của mình, đấy cũng là một trong những bi thương nhất của nhân loại.
Nàng nhất định phải mau mau rời khỏi nơi này, một cành cây một ngọn co? nơi đây, đều có thể gợi lại cho nàng rất nhiều kỷ niệm.
Có điều, đúng lúc nàng đang tính bỏ đi, nàng thấy có hai người mặc áo xanh, từ cái cổng vừa lâu đời vừa rộng lớn ấy bước ra.
Nàng chỉ còn cách lùi lại núp sau gốc cây, nàng không muốn người nào nơi đây biết nàng đã trở về.
Nơi đây, ai ai cũng biết mặt nàng, không chừng ai ai cũng đang lấy làm kỳ

quái, tại sao nữ chủ nhân ở đây đi lâu rồi mà chưa thấy trở về.
Tiếng chân đi lại càng lúc càng gần, hai người vừa đi vừa nói chuyện vừa cười hỷ hả, vào trong mé rừng bên cạnh.
Xem cách ăn mặc của bọn họ, hình như là người trong sơn trang, chẳng qua người trong Liên gia trang chẳng ai dám cười nói hỷ hả trước cửa trang như vậy. Mặt mày bọn họ, cũng rất lạ.
Hai năm nay trãi qua bao nhiêu là biến hóa, ai ai cũng thay đổi, thứ gì cũng thay đổi.
Liên Thành Bích thì sao ?
Thẩm Bích Quân vốn vẫn nghĩ rằng, y giống như tảng đá cổ lão đằng sau trang viện, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.
Tiếng cười càng lại gần, hai người choàng vai nhau đi lại, một người gương mặt đen sì, tuổi tác cũng không còn trẻ; người kia lại là một gã thiếu niên mặt mày vừa trắng vừa mịn, y như một thiếu nữ.
Bọn họ cũng thấy Thẩm Bích Quân, bởi vì, nàng không có ý lánh mặt.
Bọn họ đang nhìn nàng si dại, tròng mắt như muốn lồi ra ngoài, bất cứ ai, gặp phải một mỹ nhân như Thẩm Bích Quân, không khỏi có một thứ biểu tình như vậy, nhưng bọn gia đinh trong Vô Cấu sơn trang phải là ngoại lệ chứ.
Gã đại hán lớn tuổi mặt đen sì kia bỗng nhiên toét miệng ra cười nói:
- Cô lại đây có chuyện gì, có phải đi tìm người không ? Có phải tìm bọn này không ?
Thẩm Bích Quân gắng gượng đè nén cơn phẫn nộ trong người, lúc trước nàng nhất định không để những hạng người đó sống ở trong trang viện, có điều, bây giờ, nàng không có quyền hành gì hỏi đến chuyện ở đây.
Nàng cúi đầu xuống, tính bỏ đi.
Bọn họ còn chưa buông tha nàng:
- Tôi tên là Lão Hắc, còn y là Tiểu Bạch, chúng tôi đang tính đi uống rượu, bây giờ cô đến đây, tại sao không theo bọn tôi uống vài ly.
Thẩm Bích Quân sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:
- Liên trang chủ các ngươi không lẽ chưa nói rõ các ngươi biết quy cũ trong trang viện thế nào sao ?
Lão Hắc hỏi:
- Liên trang chủ gì ? Quy cũ gì ?
Tiểu Bạch cười nói:
- Cô ta nói chắc là cái tên Liên trang chủ hồi xưa, Liên Thành Bích.
- Cái tên Liên trang chủ hồi xưa ?
Trái tim của Thẩm Bích Quân đang chìm xuống:
- Không lẽ y không còn là trang chủ nơi đây ?
Lão Hắc đáp:

- Hắn không phải từ lâu rồi.
Tiểu Bạch nói:
- Một năm trước, hắn đã bán nơi này cho người khác.
Trái tim của Thẩm Bích Quân hình như đã chìm xuống tận đáy sâu.
Vô Cấu sơn trang vốn là tổ nghiệp của nhà họ Liên, cũng như là tên họ của nhà họ Liên vậy, vốn là nơi Liên Thành Bích trân quý, tự hào nhất.
Để bảo trì lịch sử vinh quang và lâu đời của nhà họ Liên, y cũng đã tận hết phần sức lực của mình.
Làm sao y có thể đem tổ nghiệp của mình bán cho người khác được ?
Thẩm Bích Quân nắm chặc hai bàn tay:
- Nhất dịnh không thể, y nhất định không làm chuyện đó.
Lão Hắc cười nói:
- Tôi cũng có nghe nói, cái vị Liên công tử này không phải là kẻ sạt nghiệp đi bán nhà cửa gia tài của mình, có điều, ai ai cũng có lúc thay đổi.
Tiểu Bạch nói:
- Nghe nói y vì một người đàn bà mà thay đổi dấy, biến thành một tên nghiền rượu, lại còn đánh bạc. Cơ hồ không còn cái quần để mặc, còn thiếu không biết bao nhiêu là nợ. Do đó, mới không còn cách gì hơn là bán nơi này cho người ta.
Trái tim của Thẩm Bích Quân vỡ tan thành nhiều mãnh, cả người nàng như bị vữa ra, cơ hò không còn đứng nổi.
Trước giờ nàng không hề nghĩ rằng mình là người đã phá hũy cuộc đời của Liên Thành Bích.
Nàng hũy hoại đời người khác, cũng hũy hoại cuộc đời của mình.
Lão Hắc cười một tiếng nói:
- Trang chủ hiện giờ của chúng tôi họ Tiêu, cái vị Tiêu trang chủ này, mới là người siêu quần, dù cho có một vạn đàn bà, cũng đừng tưởng hũy được ông ta.
Thẩm Bích Quân bỗng nhiên lớn tiếng hỏi:
- Y tên gì ?
Lão Hắc ưỡn ngực, kiêu ngạo nói:
- Tiêu Thập Nhất Lang, chính là người giàu có nhất,...
Thẩm Bích Quân không nghe hắn nói tiếp câu gì khác, nàng bỗng nhiên cảm thấy trước mặt tối sầm lại.
Người của nàng ngã xuống.
Trang viện này rất lớn, rất hùng vĩ.
Phong Tứ Nương nhìn mái ngói cong cong đằng xa, nhịn không nổi thở ra nói:
- Nhà cửa như thế này, anh còn có bao nhiêu cái ?
Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Không nhiều lắm, chẳng qua những chỗ lớn hơn đây, cũng chẳng ít.
Phong Tứ Nương cắn môi, nói:
- Tôi mà là Băng Băng, tôi nhất định sẽ chọn một nơi lớn nhất vào đó ở.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Rất có thể lắm.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Căn nhà lớn nhất của anh ở đâu ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ở gần đây.
Phong Tứ Nương đảo quanh tròng mắt hỏi dò chừng:
- Vô Cấu sơn trang hình như cũng gần dây ?
Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang bỗng lộ vẻ thống khổ, y từ từ nói:
- Vô Cấu sơn trang bây giờ cũng là của tôi.
Cách bố trí trong hoa sảnh, vẫn còn như thưở nào, bình hoa để trên bàn, là lễ vật của Trương nhị gia ở Khai Phong tặng.
Cây ngô đồng bên ngoài cửa, cây liễu nằm ngang bên góc nhà, cũng y dạng như lúc trước.
Còn người nhĩ ?
Nước mắt của Thẩm Bích Quân lại trào ra đầy hai bên má.
Thật tình nàng không muốn về lại chốn này, khổ nỗi, lúc nàng tỉnh lại, lập tức nhận ra mình về tới nơi đây.
Ánh tà dương chiếu lên một chiếc ghế lớn bằng gỗ màu đỏ để trong góc.
Đấy là chiếc ghế Liên Thành Bích rất thích ngồi khi tiếp đãi tân khách, bây giờ chiếc ghế ấy xem ra vẫn còn mới mẻ lắm.
Ghế nhất định không biết già, bởi vì, ghế không có tình cảm, không biết tương tư.
Nhưng người ngồi trên ghế thì sao nhĩ ?
Người trên ghế đã bị hũy hoại, bị nàng hũy hoại đấy.
Cái nhà này cũng bị nàng hũy hoại, vì Tiêu Thập Nhất Lang, nàng hũy hoại tất cả.
Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang không bị hũy hoại.
- Cái vị Tiêu trang chủ này, mới là người siêu quần, dù cho có một vạn đàn bà, cũng đừng tưởng hũy được ông ta.
Đây vốn là nhà của nàng, nhà của nàng và Liên Thành Bích, bây giờ lại trở thành của Tiêu Thập Nhất Lang.
Đây là một chuyện thật tàn bạo, thật mỉa mai đến bao nhiêu ?
Thẩm Bích Quân không muốn tin rằng những chuyện này có thể phát sinh ra như vậy được, nhưng bây giờ nàng không thể nào không tin.
Tuy chưa hoàng hôn, cũng gần hoàng hôn lắm.
Gió thổi qua cây ngô đồng trong sân, ngô đồng hình như đang thở dài.

Tại sao Tiêu Thập Nhất Lang đi mua tòa trang viện này ? Có phải y muốn biểu lộ Oai phong trước mặt nàng ?
Nàng không muốn nghĩ đến con người của Tiêu Thập Nhất Lang.
Nàng chỉ muốn xông ra khỏi nơi đây càng nhanh chừng nào càng tốt chừng đó.
Nơi đây là của Tiêu Thập Nhất Lang, nàng không thể ở đây ngay cả một giây phút.
Chính ngay lúc đó, phía sau sân, bỗng có tiếng người láo nháo, có người đang la:
- Có trộm!.... Mau mau lại bắt trộm.
Tiêu Thập Nhất Lang mới là kẻ trộm chân chính, không những y ăn trộm tất cả sở hữu của bọn họ, y còn ăn trộm cả trái tim của nàng.
Hiện giờ, nếu có người lại ăn trộm đồ của y, đấy mới là chuyện thiên kinh địa nghĩa.
Thẩm Bích Quân cắn chặc răng, nàng chỉ hy vọng tên trộm đó có thể lấy hết đồ đạc trong nhà, bởi vì, những thứ đó, tất cả đều không phải của Tiêu Thập Nhất Lang. Nàng quyết tâm đuổi tên trộm này ra khỏi nhà.
Nàng đứng dậy, chạy ra cửa sau ra sân sau.... đương nhiên nơi đây chẳng ai rành rọt bằng nàng.
Sân sau, có mười mấy gã đại hán mặc áo xanh, người cầm đao, người cầm côn, đang vây quanh một người.
Người đó áo quần lam lũ, đầu tóc bù xù, râu ria để đầy cả mặt mủi, xem ra tuổi tác cũng không còn nhỏ.
Lão Hắc cầm trong tay cây đao sáng loáng, đang la lối om sòm:
- Mau mau thả đồ trên tay ngươi xuống, nếu không ta đánh gãy cặp đùi chó của ngươi.
Người ấy lấy hai tay ôm chặt một thứ gì đó khư khư trong lòng, chết cũng không thả ra, chỉ lẩm bẩm trong miệng:
- Tôi không phải là ăn trộm.... tôi lấy đồ này, là của tôi mà.
Giọng nói khàn khàn mà ấm ớ, nhưng nghe ra rất quen thuộc.
Cả người của Thẩm Bích Quân bỗng cứng đờ ra.
Nàng bỗng nhiên nhận ra, cái gã áo quần lam lũ đang bị người ta gọi là "trộm" đấy, chính là Liên Thành Bích.
Quả thật là Liên Thành Bích đấy sao ?
Chỉ mới hai năm trước, y còn là thiếu niên anh hùng được mọi người tôn kính nhất, có tương lai nhất trong thiên hạ vũ lâm.
Chỉ mới hai năm trước, y còn là người rất trọng nghi biểu, trọng cách ăn mặc nhất.
Phong độ nghi biểu của y, vĩnh viễn là siêu phàm, áo quần của y, vĩnh viễn tìm không ra một tý bụi bặm, một nếp nhăn, gương mặt của y vĩnh viễn thần

thái phi dương, dung quang hoán phát.
Làm sao y bỗng biến thành một người hình dạng như vậy ?
Chỉ mới hai năm trước, y còn là một vị công tử quý phái trong một nhà thế gia hiển hách nhất trong vũ lâm.
Bây giờ y biến thành một tên ăn trộm.
Một người thay đổi sao mà lớn lao thế ? Sao mà đáng sợ thế ?
Thẩm Bích Quân có chết cũng không tin.... đã không muốn tin, cũng không thể, lại càng không dám tin.
Người này quả thật là Liên Thành Bích.
Nàng còn nhận ra được cái giọng của y, còn nhận ra được ánh mắt của y.
Ánh mắt của y đã biến thành như của một con dã thú bị thương, đầy những đau khổ và tuyệt vọng.
Nhưng ánh mắt của một người, hình trạng, cách nhìn, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.
Nàng vốn đã thề với mình, nhất định không để cho Liên Thành Bích thấy mặt, bởi vì nàng không muốn gặp y, cũng không nỡ gặp y.
Có điều ngay trong lúc đó, nàng đã quên hết tất cả.
Nàng bỗng nhiên lấy hết sức lực bình sinh xông lại, xông vào trong đám người đó, xông thẳng tới trước mặt Liên Thành Bích.
Liên Thành Bích ngẩng đầu lên, y đã nhìn thấy nàng.
Cả người y bỗng nhiên như cứng đờ ra:
- Em.... quả thật em đấy sao...
Thẩm Bích Quân nhìn y, nước mắt lả chả rơi xuống.
Liên Thành Bích bỗng nhiên quay người lại, tính bỏ chạy.
Có điều, động tác của y không được linh hoạt bằng lúc xưa nhiều, y không thoát ra khỏi đám đông đang vây quanh.
Huống gì, Thẩm Bích Quân đã chụp lấy tay y, lấy hết toàn thân lực khí của nàng, giữ lấy y.
Cả người của Liên Thành Bích lại mềm ra.
Nàng chưa bao giờ dùng sức nắm tay của y lại.
Y không hề nghĩ rằng nàng còn nắm lấy tay của y chặt như vậy.
Y nhìn nàng, nước mắt trào ra hai bên má.
Cái thứ tình cảm ấy, đương nhiên là Lão Hắc không thể nào nghĩ ra được, cũng không thể nào hiểu rõ được.
Y vung đao xông lại:
- Chém tên tiểu tặc này một cái chân rồi tính sau, xem hắn còn dám lại hay không.
Ánh đao lóe lên, quả nhiên y chém vào đùi Liên Thành Bích.
Liên Thành Bích vốn không có ý phản kháng, không thể phản kháng, giống như một con thú bị thương, nằm trong hố bẫy của người thợ săn.

Có điều, bàn tay ấy của Thẩm Bích Quân bỗng mang lại cho y một thứ lực lượng và dũng khí.
Bàn tay của y vung lên, đánh rơi cây đao trên tay Lão Hắc, vung tay cái nữa, lão Hắc đã bị đánh văng ra té ngửa mặt lên trời.
Mỗi người ở đó đang ngớ mặt ra.
Chẳng ai ngờ được rằng, một người không chịu nổi một bạt tai, bỗng nhiên lại có sức lực dường đó.
Liên Thành Bích chẳng thèm nhìn bọn họ nửa mắt, chỉ đứng nhìn si dại vào Thẩm Bích Quân, y nói:
- Tôi.... đáng lý ra tôi vĩnh viễn sẽ không trở lại chốn này.
Thẩm Bích Quân gật gật đầu:
- Em biết.
Liên Thành Bích nói:
- Có điều.... có điều có một thứ tôi không thể bỏ lại.
Trong tay y đang ôm khư khư, chết cũng không thả ra, chính là một bức tranh, chẳng qua chỉ là một bức tranh rất bình thường.
Bức tranh ấy, tại sao lại đối với y quan trọng như thế ?
Thẩm Bích Quân biết, chỉ có nàng mới biết.
Bởi vì, bức hoa. ấy, là do chính nàng vẽ.... là một bức chân dung nàng đã chiếu gương vẽ ra.
Bức họa ấy không có gì đặc biệt, nhưng người nàng vẽ là chính mình.
Liên Thành Bích đã bỏ đi tất cả mọi thứ, thậm chí ngay cả sản nghiệp tô? truyền của y, ngay cả thanh danh và gia nghiệp hiển hách.
Nhưng y không bỏ được bức họa ấy. Đấy là lý do gì ?
Thẩm Bích Quân cúi đầu, những giọt lệ rơi đẫm cả ngực áo.
Bọn đại hán mặc áo xanh kinh ngạc nhìn họ, không biết có người nào đó bỗng la lên:
- Ta biết tên tiểu tặc này là ai rồi, hắn nhất định là trang chủ ngày xưa ở đây tên là Liên Thành Bích.
Lại có người đang cười nhạt nói:
- Nghe nói Liên Thành Bích là một tay hảo hán đội trời đạp đất, tại sao lại biến thành tên ăn trộm ?
- Bởi vì, y đã thay dổi, vì một người đàn bà mà thay đổi.
- Người đàn bà ấy, có phải là người này không ?
- Người đàn bà không lẽ là Thẩm Bích Quân ?
Những lời nói ấy, giống như một quả trùy, nện vào trái tim của Liên Thành Bích, nện vào trái tim của Thẩm Bích Quân.
Nàng cắn chặt răng, thân hình vẫn cứ run rẩy.
Liên Thành Bích không dám nhìn vào mặt nàng, y cúi đầu, rầu rầu nói:
- Chắc tôi đi đây.

Thẩm Bích Quân gật gật đầu.
Liên Thành Bích nói:
- Tôi.... tôi không bao giờ nghĩ rằng sẽ gặp lại em ở nơi đây.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Anh không muốn gặp lại em ?
Câu nói ấy đáng lý ra nàng không nên hỏi, nhưng nàng đã hỏi rồi.
Câu nói ấy Liên Thành Bích cũng không biết trả lời ra sao, cũng không cần phải trả lời.
Y bỗng nhiên quay người lại:
- Chắc tôi phải đi đây.
Thẩm Bích Quân lại nắm lấy tay y, nhìn y đăm đăm:
- Em cũng phải đi đây, anh còn muốn đem em theo không ?
Liên Thành Bích bỗng nhiên ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt của y lộ đầy kinh ngạc, mà cũng đầy vẻ cảm khích:
- Anh đã thành ra như thế này, em còn muốn theo anh ?
Thẩm Bích Quân gật gật đầu.
Nàng biết y không bao giờ hiểu được, chính vì y đã ra thế này, do đó, nàng mới đòi theo y.
Nếu y vẫn còn là Liên Thành Bích khi xưa, chắc chắn nàng ngay cả nhìn cũng không nhìn y một lần.
Có điều, bây giờ.... bây giờ làm sao nàng nhẫn tâm bỏ y mà đi ? Làm sao nàng nhẫn tâm nhìn y tiếp tục cuộc sống trụy lạc ?
Nàng dùng sức kéo bàn tay y:
- Muốn đi, mình cùng đi.
Chính ngay lúc đó, nàng bỗng nghe có tiếng người lạnh lùng nói:
- Nơi đây vốn là của các ngươi, các ngươi bất tất phải đi đâu.
Đấy là giọng nói của Tiêu Thập Nhất Lang.
Giọng nói vẫn rất lạnh lùng, vẫn rất trấn định.
Không ai có thể nghĩ được rằng, y dùng hết bao nhiêu lực khí, mới khống chế nổi đau khổ và khích động của mình.
Đám người đã tản mác ra.
Thẩm Bích Quân đã thấy mặt y, Liên Thành Bích cũng thấy y.
Y giống như một người có đầu bằng đá, đứng bất động dưới cây ngô đồng.
Gương mặt y trắng bệch, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng hình như trắng dã.
Cả người của y như đã bị tê dại.
Thẩm Bích Quân nhìn y một cái, lập tức quay đầu đi, làm như không biết y là ai.
Liên Thành Bích lại càng không thể nhìn y.
Con người ấy xem ra kiên cường bạo tàn, còn mình thì đang tan vữa trụy lạc.
Y tính đẩy tay Thẩm Bích Quân ra:

- Em để anh đi.
Thẩm Bích Quân cắn chặt răng, nói từng tiếng một:
- Em đã nói rồi, muốn đi, hai đứa mình cùng đi.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng đang cắn răng, y nói:
- Tôi cũng nói rồi, các người không phải đi đâu cả, nơi đây vốn là của các người.
Thẩm Bích Quân lạnh lùng nói:
- Nơi đây quả thật trước kia là của chúng ta, nhưng hiện tại không phải.
Nàng vẫn không quay lại nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, nàng cũng đang ráng sức khống chế chính mình:
- Tuy chúng ta không phải là những nhân vật gì, nhưng chúng ta còn chưa thèm đến đồ bố thí của hạng người như ngươi, dù chúng ta ra ngoài đường có chết ngay giữa đó, cũng không ở lại nơi đây.
.... Chúng ta.... Chúng ta.... Chúng ta...
.... Chỉ có "chúng ta" mới vĩnh viễn không chia rẻ được, còn ngươi chẳng qua chỉ là một người đơn độc thế thôi.
Hai chữ "chúng ta" như một lưỡi đao, cắt trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang ra làm nhiều mảnh, cũng cắt đi hết niềm hy vọng của y.
Y bỗng nhiên hiểu ra rất nhiều chuyện.... ít nhất, y cũng tự cho rằng mình đã hiểu.
Y không nói gì thêm, ngay cả một chữ cũng không.
Có điều, Phong Tứ Nương đứng bên cạnh y, đã xông lại, xông lại trước mặt Thẩm Bích Quân, lớn tiếng nói:
- Cô thật tình muốn đi theo y, tôi chẳng ngăn trở gì, nhưng tôi nhất định phải cho cô biết một chuyện.
Thẩm Bích Quân đang lắng nghe.
Phong Tứ Nương nói:
- Y không phải là hạng người cô tưởng tượng đâu, y đối với cô còn...
Thẩm Bích Quân cười nhạt, nàng bỗng nhiên ngắt lời:
- Tôi đã quá hiểu hạng người như hắn, không cần cô phải giải thích.
Phong Tứ Nương nói:
- Nhưng cô hiểu lầm y rồi, chuyện nào cô cũng hiểu lầm.
Thẩm Bích Quân lạnh lùng nói:
- Không cần tôi hiểu lầm hay không hiểu lầm, bây giờ cũng không quan hê. gì cả.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao ?
Thẩm Bích Quân đáp:
- Bởi vì tôi và hắn không có một điểm quan hệ nào cả.
Nàng kéo tay Liên Thành Bích, đi nhanh ra ngoài.

Nàng cũng chẳng quay đầu lại:
- Nhưng sớm muộn gì chúng ta sẽ quay lại đây, dựa vào bản lãnh chúng ta mà về đây, không cần các ngươi phải bố thí.
Liên Thành Bích đi theo nàng ra ngoài, ngực của y ưỡn lên.
Y biết sớm muộn gì mình cũng sẽ trở về đây.
Chuyện gì y chân chính muốn làm, sớm muộn gì y cũng sẽ làm được, trước giờ y chưa hề bị thất bại qua một lần.
Bây giờ, y đã đoạt lại được Thẩm Bích Quân, sớm muộn gì cũng có ngày, y sẽ thấy Tiêu Thập Nhất Lang nằm gục dưới chân mình.
Hoàng hôn, chính là hoàng hôn, gió càng lạnh, lạnh thấu vào xương tủy.
Mọi người đều đã đi hết cả, Tiêu Thập Nhất Lang vẫn còn đứng bất động ở đó, trong gió thu, dưới cây ngô đồng.
Phong Tứ Nương không hề bước lại, chỉ đứng ở bên này, nhìn y.
Gió thổi vào cây ngô đồng, lá ngô đồng rơi lả tả.
Một chiếc lá, rơi xuống dưới chân y.
Y cúi người xuống, muốn lượm lên, nhưng chiếc lá đã bị gió thổi đi mất, kiếp người có bao nhiêu là chuyện, phải chăng cũng như chiếc lá vậy ?
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên cười lên, cười lớn lên.
Phong Tứ Nương kinh ngạc nhìn y, nếu y đau lòng quá mà rơi nước mắt, thậm chí còn kêu gào khóc lóc, nàng sẽ không ngạc nhiên, có điều y cười như vậy, khiến nàng cảm thấy trái tim muốn vỡ tan, cũng như chiếc lá trên cây ngô đồng, tan rã thành hàng ngàn hàng vạn mảnh.
Trên đời này không chừng chỉ có nàng là người hiểu rõ nỗi đau thương và thống khổ của Tiêu Thập Nhất Lang bây giờ hơn ai cả, nhưng nàng cũng biết, bất kỳ ai, cũng không thể vì y mà gắng gượng giữ Thẩm Bích Quân lại, nhìn Liên Thành Bích đã biến thành hình dạng như vậy, bất kỳ ai cũng không thể không có cảm xúc.
Bấy giờ Tiểu Bạch cũng đang rón rén bước vào, cũng đang nhìn Tiêu Thập Nhất Lang ra vẻ kinh ngạc, trước giờ y chưa bao giờ nghe ai có giọng cười như vậy, gương mặt trắng trẻo của y bất giác sợ quá biến ra xanh lè, Phong Tứ Nương rón rén lau sạch nước mắt, nhịn không nổi tính bước lại tìm cách cho Tiêu Thập Nhất Lang không cười như vậy nữa, cười và khóc tuy đều là một cách phát tiết, nhưng có lúc cũng làm tinh thần người ta bị hủy hoại, nào ngờ tiếng cười của Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên ngưng bặt lại, cũng thình lình như lúc y mới bắt đầu cười.
Tiểu Bạch bấy giờ mới thở phào ra một cái, khom lưng nói:
- Bên ngoài có người xin cầu kiến.
Ai biết được Tiêu Thập Nhất Lang đến nơi này ? Làm sao biết được ? Tìm y làm gì ? Đây vốn là chuyện làm người ta phải bỏ công ra suy nghĩ, Tiêu Thập Nhất Lang chẳng suy nghĩ gì cả, nguyên cả người y hình như trống

rỗng, không có chuyện gì làm cho y muốn suy nghĩ, y vẫy vẫy tay nói:
- Gọi họ vào đây!
Một người đang đau khổ, chuyện đáng sợ nhất không phải là khóc, hoặc là cười, hoặc là khích động, mà là không cảm giác gì.
Tiêu Thập Nhất Lang đứng si ngốc dưới cây ngô đồng, hình như lại biến thành một người đầu bằng đá.
Phong Tứ Nương đứng ở xa xa nhìn y, ánh mắt đầy vẻ quan tâm và ưu lự, nàng nhất định không thể đứng nhìn Tiêu Thập Nhất Lang đang tan rã dần ra như vậy, nhưng nàng lại không nghĩ ra được cách gì an ủi y, cũng không biết phải đợi đến lúc nào y mới trở lại trạng thái bình thường, cái thứ kích thích ấy, vốn không phải là chuyện ai ai cũng có thể chịu đựng được.
Nếu Tiêu Thập Nhất Lang không chịu nổi, nếu y cứ vậy mà chìm xuống, cái hậu quả ra sao Phong Tứ Nương có nghĩ cũng không dám ngay cả nghĩ tới.
Nàng đã thấy Liên Thành Bích biến ra một người như thế nào, nàng biết Tiêu Thập Nhất Lang không chừng còn biến đổi một cách đáng sợ hơn vậy.
Một người bước từ ngoài sân vào, xem ra có vẻ là một thiếu niên rất quy cũ, thành thực, không chừng y chỉ được xem là một đứa bé.
Thân hình của y không cao, chân tay xương cốt hình như chưa được phát triển toàn bộ, trên mặt cũng có nét trẻ con, nhưng cặp mắt rất bén nhọn lạnh lẽo, thậm chí còn có đượm một vẻ tàn bạo trong đó.
Gã thiếu niên bước lại trước mặt Tiêu Thập Nhất Lang , nhìn thấy nét mặt kỳ dị của Tiêu Thập Nhất Lang , y vẫn chẳng lộ vẻ gì kinh dị, chỉ ra vẻ rất quy cũ khom lưng lại nói:
- Tại hạ phụng mệnh lại đây bái kiến Tiêu trang chủ...
Gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhăn nhúm lại, y gằn giọng nói:
- Ta không phải là trang chủ ở đây, cũng không phải là Tiêu trang chủ, ta là Tiêu Thập Nhất Lang , một tên đại đạo giết người không chớp mắt.
Gã thiếu niên chẳng thay đổi sắc mặt, gã đợi y nói xong, bèn khom lưng nói:
- Nơi đây có một thiệp mời, tại hạ phụng mệnh đem lại giao cho Tiêu đại hiệp, xin Tiêu đại hiệp xem xong, trả lời thư dùm.
Thiệp mời màu trắng, như là thiệp cáo phó đám tang.
Nét mặt của Tiêu Thập Nhất Lang dần dần bình tĩnh trở lại, tuy vẫn còn vẻ ngớ ngẩn.
Y từ từ đưa tay tiếp lấy tấm thiệp, rút tờ giấy ra, đưa cặp mắt đờ đẫn nhìn trừng trừng vào.
Bỗng nhiên, gương mặt hầu như cứng đờ của y bỗng lộ ra một sự biến hóa kỳ dị không sao tả được, cặp mắt vô thần của y cũng sáng rực lên.
Cái thiệp mời giống như một cây kim, người bị tê liệt, vốn phải cần một cây kim đâm cho một cái, mới chịu tỉnh lại.
Cặp mắt của Phong Tứ Nương cũng sáng lên, nàng nhịn không nổi hỏi:

- Trên thiệp để tên ai mời ?
Tiêu Thập Nhất Lang đáp:
- Bảy người.
Phong Tứ Nương chau mày:
- Bảy người ?
Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu, nói:
- Người thứ nhất là Ngư Nhật Nhân.
Ngư Ngật Nhân, trên đời này làm gì có cái tên cổ quái kinh sợ như vậy ?
Phong Tứ Nương nghe đến cái tên đó lại thay đổi nét mặt, nàng hỏi:
- Hải Thượng Sa Vương ?
Tiêu Thập Nhất Lang lại gật gật đầu:
- Trừ Hải Thượng Sa Vương ra, còn ai đi kêu cá ăn người ?
Phong Tứ Nương thở nhẹ ra, nàng lại hỏi:
- Còn sáu người kia là ai ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Kim Bồ Tát, Hoa Như Ngọc, Kim Cung Ngân Đạn Trảm Hổ Đao Truy Vân Tróc Nguyệt Thủy Thượng Phiêu Lệ Thanh Phong, Hiên Viên Tam Khuyết, Hiên Viên Tam Thành, còn có tên Nhân Thượng Nhân.
Phong Tứ Nương bất giác thở ra, hết thảy những đối đầu của Tiêu Thập Nhất Lang, lần này hình như tụ lại ở một nơi.
Phong Tứ Nương nhịn không nổi lại hỏi:
- Bọn này tụ vào một chỗ, mời anh lại là có ý gì ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đã dự bị sẵn một trăm tám chục vò rượu ngon, hy vọng ông bạn sẽ lại uống một trận.
Hiển nhiên đây là những lời trên lá thiệp, y lại tiếp tục đọc:
- Rượu ngon dễ say, ông bạn lại sẽ say, nếu sợ say, không lại cũng được.
Phong Tứ Nương nói:
- Dĩ nhiên là anh không sợ say ?
Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:
- Tôi cũng không sợ chết.
Phong Tứ Nương hiểu y nói gì, lá thiệp ấy không chừng muốn viết là:
- Ông bạn lại sẽ chết, nếu sợ chết, không lại cũng được.
Nàng lại thở ra, nói:
- Vì vậy dĩ nhiên anh không đi không được.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Không đi không được.
Phong Tứ Nương nói:
- Một trăm tám mươi vò rượu ngon ấy, rất có thể là một trăm tám mươi cái bẫy rập.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi biết.
Phong Tứ Nương nói:
- Anh vẫn cứ muốn đi ?
Câu trả lời của Tiêu Thập Nhất Lang vẫn là một câu nói:
- Không đi không được.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Bọn họ mời anh lúc nào ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tối ngày mai.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ở đâu ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Sa Vương mời khách, đương nhiên là ở trên thuyền.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Thuyền ở đâu ?
Tiêu Thập Nhất Lang không trả lời, y quay đầu lại, nhìn gã thiếu niên, cũng hỏi y như vậy:
- Thuyền ở đâu ?
Gã thiếu niên khom lưng đáp:
- Nếu Tiêu đại hiệp có ý lại phó ước, tại hạ sớm mai sẽ chuẩn bị xe lại rước.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Vậy thì ngươi chuẩn bị xe đi.
Gã thiếu niên khom lưng lần nữa, y đã chuẩn bị đi, bỗng nhiên nói:
- Tại hạ không phải lại đây một mình.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Sao ?
Gã thiếu niên nói:
- Còn có hai vị, nãy giờ đi sau lưng tại hạ, nhưng không phải là đồng bạn.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Hai người ấy là ai ?
Gã thiếu niên nói:
- Tại hạ không biết, mà cũng chẳng thấy họ.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Nếu đã không thấy, làm sao biết sau lưng có người ?
Gã thiếu niên nói:
- Tại hạ có thể cảm thấy được.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Cảm thấy gì ?
Gã thiếu niên nói:

- Sát khí!
Y chầm chậm nói tiếp:
- Hai vị tiền bối đi sau lưng tại hạ, giống như hai lưỡi kiếm đã tuốt vỏ, điểm cứng vào huyệt đạo sau lưng tại hạ vậy.
Lợi khí ra khỏi vỏ, tất nhiên có sát khí, có điều, người cảm thấy được luồng sát khí vô hình ấy, trên đời này không có mấy người.
Gã thiếu niên này xem ra vẫn còn là một đứa bé.
Tiêu Thập Nhất Lang chăm chú nhìn y, bỗng nhiên hỏi:
- Ngươi là môn hạ của ai ?
Gã thiếu niên đáp:
- Gia sư họ Ngư.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngư Ngật Nhân ?
Gã thiếu niên gật gật đầu, gương mặt không vì cái tên kỳ quái đáng sợ ấy mà lộ vẻ gì bất an.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi tên họ là gì ?
Gã thiếu niên trù trừ nói:
- Tại hạ họ Tiêu.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Tiêu thế nào ?
Gương mặt của gã thiếu niên lộ vẻ bất an, không lẽ tên của y còn kỳ quái, đáng sợ hơn Ngư NGật Nhân ?
Tiêu Thập Nhất Lang lại hỏi tới:
- Tiêu thế nào ?
Hiển nhiên y đã cảm thấy được gã thiếu niên đang có vẻ bất an, và tò mò muốn biết.
Gã thiếu niên lại tần ngần một hồi, rốt cuộc cúi đầu nói:
- Tiêu Thập Nhị Lang.
Tiêu Thập Nhị Lang, gã thiếu niên lại có tên là Tiêu Thập Nhị Lang, Tiêu Thập Nhất Lang bật cười, cười lớn.
Gã thiếu niên bỗng nhiên nói:
- Cái tên ấy không buồn cười tý nào.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Thế nào ?
Gã thiếu niên nói:
- Theo tại hạ biết, trong giang hồ hiện giờ, ít nhất là bốn năm người có tên Thập Nhị Lang.
Tiêu Thập Nhất Lang nhịn không nổi cười hỏi:
- Có ai tên Thập Tam Lang không ?

Gã thiếu niên nói:
- Có.
Quả thật là có người.
Gã thiếu niên nói:
- Thập Tam Lang cũng có hai vị, một vị tên là Vô Tình Thập Tam Lang, còn vị kia là Đa Tình Thập Tam Lang.
Chính y cũng đang cười, bởi vì chuyện này quả thật rất thích thú, thậm chí còn gần như là hoạt kê:
- Trừ Thập Tam Lang ra, trong giang hồ còn có Thập Tứ Lang, Thập Thất Lang, Thập Cửu Lang, Tiêu Thập Lang.

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 17
Hồng Anh Lục Liễu

Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn nói:
- Ta vốn là một đứa cô nhi, không ngờ bỗng dưng có bao nhiêu đó anh em, quả thật là một chuyện sung sướng đáng mừng.
Gã thiếu niên nói:
- Một người thanh danh rồi, không khỏi sẽ gặp phải nhiều chuyện phiền phức.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Vì vậy ngươi không muốn nổi danh ?
Gã thiếu niên cười lên một tiếng nói:
- Thành danh tuy phiền phức, ít ra cũng tốt hơn là cả đời im lìm không tiếng tăm gì.
Y mỉm cười, lại khom lưng làm lễ lần nữa, rồi quay người lớn bước ra ngoài.
Phong Tứ Nương nhìn theo, thở ra một tiếng nhẹ nói:
- Xem ra tên tiểu tử này tương lai nhất định là một kẻ nổi danh.
Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang lộ ra một vẻ tịch mịch không sao ta? xiết, y hững hờ nói:
- Nhất định là vậy, chỉ cần y còn sống tới đó.
Phong Tứ Nương cười mỉm hỏi:
- Không biết trong giang hồ bây giờ có ai tên là Phong Ngũ Nương không nhĩ ?
Tiêu Thập Nhất Lang cũng cười:
- Xem ra nhất định có, dù không có Phong Ngũ Nương, cũng nhất định có Phong Đại Nương, Phong Tam Nương, Phong Lục Nương, Phong Thất

Nương.
Phong Tứ Nương cười ngặt nghẽo nói:
- Tôi chỉ hy vọng bao nhiêu người họ Phong (gió) đó sẽ không thổi cho người khác "phong" (điên) lên hết.
Những ngày gần đây, lần đầu tiên nàng cười thật sự, tâm tình nàng cũng có chút thoải mái ra.
Bởi vì, nàng thấy tâm tình của Tiêu Thập Nhất Lang cũng có bề khá ra.
Có người càng ở trong tình cảnh nguy ngập khẩn cấp, càng trở nên trấn định tỉnh táo. Tiêu Thập Nhất Lang chính là một trong những người đó.
Có điều, nghĩ đến cái hung hiểm của ngày mai, Phong Tứ Nương bất giác lo lắng dùm cho y.
Chính ngay lúc đó, Tiểu Bạch lại tiến vào khom lưng nói:
- Bên ngoài có hai người xin cầu kiến.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Gọi họ vào!
Tiểu Bạch ngần ngừ nói:
- Họ không chịu vào.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Tại sao ?
Tiểu Bạch nói:
- Bọn họ muốn trang chủ thân tự ra nghinh tiếp.
Hai người này quả thật phách lối. Tiêu Thập Nhất Lang liếc qua Phong Tứ Nương.
Phong Tứ Nương nói:
- Xem ra, hai thanh kiếm sau lưng cái gã đưa thư đã tới đây rồi.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Không biết đấy là hai thanh kiếm hình thù ra sao ?
Y cũng chẳng cần phải hỏi ra câu ấy, bởi vì, chính y đã tìm ra được câu tra? lời.
Đương nhiên đấy là hai thanh kiếm giết người, nếu không, làm sao lại có sát khí!
Không có kiếm, chỉ có người.
Sát khí bốc ra từ thân hình hai người đó, hai người đó chính là hai thanh kiếm.
.... Vũ lâm cao thủ trong người mang tuyệt kỹ, coi mạng người như cỏ cây, bản thân bọn họ vốn đã có một thứ sát khí bức người.
Bọn họ đều rất ốm, rất cao, chiếc trường bào trên người, đều rất hoa lệ mới mẻ.
Màu sắc của trường bào, một đỏ, một xanh, đỏ thì đỏ như đào hoa, xanh thì xanh như ba tiêu.

Thần sắc của bọn họ xem ra rất mệt mỏi, tóc tai đều bạc phơ, nhưng eo lưng vẫn còn thẳng lắm, cặp mắt sáng rực còn bén nhọn bức người hơn hai lưỡi kiếm.
Thấy mặt hai người đó, Phong Tứ Nương lập tức muốn quay người bo? chạy, nhưng đã không còn kịp nữa.
Nàng nhận ra hai người này, nàng đã từng gạt hai người này đem Thẩm Bích Quân vào một căn nhà biết đi.
Hai người này dĩ nhiên là không quên nàng, nhưng họ chỉ nhìn nàng một cái, rồi đưa mắt qua Tiêu Thập Nhất Lang.
Tiêu Thập Nhất Lang mỉm cười nói:
- Hai năm không gặp, không ngờ hai vị phong thái vẫn như xưa.
Lão mặc áo đỏ nói:
- .
Lão mặc áo xanh nói:
- Hừ!
Gương mặt hai người đều không lộ một biểu tình gì, giọng nói cũng lạnh lẽo như băng tuyết.
Thấy mặt hai người đó, Tiêu Thập Nhất Lang bất giác nghĩ tới Ngoạn Ngẫu sơn trang đầy thần bí và đáng sợ.
Những chuyện xảy ra ở nơi đó, chuyện gì cũng thần bí và đáng sợ, y vĩnh viễn không bao giờ quên.
Đương nhiên, y cũng không quên lúc ở toà lương đình, đánh nhau với lão già áo xanh, đánh nhau trong thế bất động.
.... Bình rượu, áp lực trên bình, tuy bọn họ không ai động đậy gì, nhưng ai nấy đều đã tiêu hao không biết bao nhiêu tinh lực của mình.
Cho đến bây giờ, Tiêu Thập Nhất Lang cũng còn chưa quên được trận chiến ấy hung hiểm ấy.
Y nhịn không nổi hỏi:
- Hai vị gần đây vẫn còn đánh cờ ?
Lão mặc áo đỏ nói:
- Không.
Lão mặc áo xanh lạnh lùng nói:
- Bởi vì hai năm nay, bọn ta mắc đi tìm ngươi.
Tiêu Thập Nhất Lang cười khổ nói:
- Tôi biết.
Y biết hai năm nay, Thẩm Bích Quân vẫn ở bên cạnh hai người này.
Lão mặc áo đỏ nói:
- Ngươi đã biết, tại sao không đi gặp bọn ta ?
Lão mặc áo xanh cười nhạt nói:
- Có phải ngươi thấy mình đã thành một tay đại nhân vật siêu quần, không

thèm nhìn đến bọn ta.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Hai vị chắc biết, tôi không hề có ý đó.
Lão mặc áo đỏ lạnh lùng nói:
- Ta chỉ biết, dạo sau này ngươi quả thật là một đại nhân vật siêu quần.
Lão mặc áo xanh nói:
- Nghe nói không những ngươi là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ, mà còn giàu có nhất thiên hạ nữa.
Lão mặc áo đỏ nói:
- Nhưng bọn ta còn chưa nghĩ được, ngươi mua luôn cả Vô Cấu sơn trang.
Lão mặc áo xanh nói:
- Cả nhà đó bị hũy về một tay ngươi, ngươi lại đi mua trang viện người ta.
Lão mặc áo đỏ nói:
- Thẩm Bích Quân vì ngươi mà chạy quanh khắp nơi, chịu muôn vàn khổ cực, còn ngươi thì đã có bạn mới từ lúc nào.
Lão mặc áo xanh nói:
- Chắc ngươi cũng biết rồi, bọn ta mới gặp nàng.
Lão mặc áo đỏ nói:
- Nàng rất bội phục nhà ngươi, bội phục đến nổi không còn dám gặp lại mặt ngươi.
Lão mặc áo xanh nói:
- Những hạng nhân vật như nhà ngươi, bọn ta cũng chẳng dám với tới.
Lão mặc áo đỏ nói:
- Hôm nay chúng ta lại đây để nói cho ngươi biết, giữa chúng ta từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt.
Lão mặc áo xanh nói:
- Từ rày về sau, bọn ta không hề biết ngươi.
Bọn họ càng nói càng tức giận, càng nói càng nhanh, không cho ai xen được vào một câu.
Tiêu Thập Nhất Lang chỉ còn biết đứng đó nghe. Y không nghĩ đến chuyện giải thích, cũng chẳng có cách nào giải thích cho nổi.
Lão mặc áo đỏ nói:
- Trừ chuyện đó ra, bọn ta còn có một chuyện khác.
Lão mặc áo xanh nói:
- Bọn ta muốn đem một người đi.
Ánh mắt của hai người, đột nhiên hướng về Phong Tứ Nương, nhìn vào mặt nàng lom lom.
Phong Tứ Nương nhịn không nổi rùng mình lên một cái, gượng cười hỏi:
- Hai vị muốn đem tôi đi ?
Lão mặc áo đỏ nói:

- .
Lão mặc áo xanh nói:
- Hừ!
Tiêu Thập Nhất Lang nhịn không nổi hỏi:
- Tại sao hai vị muốn đem cô ấy đi ?
Lão mặc áo đỏ nói:
- Bọn ta cả đời chưa bao giờ bị ai gạt.
Lão mặc áo xanh nói:
- Người đàn bà này đã gạt bọn ta.
Lão mặc áo đỏ lạnh lùng nói:
- Chắc ngươi đã nghe nói chuyện này.
Lão mặc áo xanh nói:
- Nhưng có chuyện chưa chắc ngươi đã nghe qua.
Tiêu Thập Nhất Lang lại nhịn không nổi hỏi:
- Chuyện gì ?
Lão mặc áo đỏ nói:
- Ngươi biết bọn ta là ai không ?
Lão mặc áo xanh nói:
- Chắc ngươi cũng đã đoán ra, bây giờ bọn ta muốn ngươi nói ra rõ ràng.
Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:
- Hồng Anh Lục Liễu, Thiên Ngoại sát thủ, song kiếm hợp bích, thiên ha. vô địch.
Lão mặc áo đỏ nói:
- Đúng vậy, ta là Lý Hồng Anh.
Lão mặc áo xanh nói:
- Còn ta là Dương Lục Liễu.
Lão mặc áo đỏ nói:
- Bất kỳ ai, nếu gạt qua Hồng Anh Lục Liễu một lần, nhất định phải chết.
Lão mặc áo xanh nói:
- Chuyện này ngươi cũng phải biết rồi.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi không biết.
Lý Hồng Anh nói:
- Bây giờ ngươi đã nghe qua rồi.
Dương Lục Liễu nói:
- Bây giờ ngươi cũng đã biết, người đàn bà này không chết không được.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi không biết.
Lý Hồng Anh giận dữ nói:
- Ngươi còn chưa biết sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Xem vẻ mặt của cô ta, gần đây hình như không thể chết được.
Lý Hồng Anh hỏi:
- Ngươi không tin nàng ta sẽ chết ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi không tin.
Dương Lục Liễu hỏi:
- Ngươi muốn sao mới tin ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Làm sao tôi cũng nhất định không tin, chỉ cần tôi sống đây, tôi sẽ không tin.
Dương Lục Liễu hỏi:
- Nếu ngươi chết thì sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:
- Nếu tôi chết, chuyện gì tôi cũng tin, có điều gần đây hình như tôi không thể chết.
Gương mặt của Lý Hồng Anh sa sầm xuống, lão nói:
- Tốt lắm, tốt lắm.
Dương Lục Liễu nói:
- Bọn ta tuy lâu ngày chưa giết ai, thủ đoạn giết người hình như còn chưa quên.
Tiêu Thập Nhất Lang thở dài nói:
- Chuyện đó có muốn quên e cũng không dễ dàng lắm.
Lý Hồng Anh nói:
- Lúc nãy chúng ta đã có nói, giữa chúng ta đã ân đoạn nghĩa tuyệt.
Dương Lục Liễu nói:
- Cả đời chúng ta, giết người vô số, giết thêm một người cũng chẳng hề gì.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi biết.
Lý Hồng Anh hỏi:
- Ngươi còn biết gì nữa ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Thiên ngoại sát thủ, sát nhân như cẩu, song kiếm hợp bích, tuyệt vô hoạt khẩu.
Lý Hồng Anh hỏi:
- Ngươi đã biết vậy, tại sao còn chưa đi ?
Tiêu Thập Nhất Lang cười khổ nói:
- Cả đời tôi, không biết đã bị giết bao nhiêu lần, giết thêm một lần nữa, cũng không hề gì.
Lý Hồng Anh cười nhạt nói:

- Tốt lắm.
Dương Lục Liễu nói:
- Rất tốt.
Một cơn gió thổi qua, sát khí trong không gian bỗng dày đặc lại.
Phong Tứ Nương nãy giờ đang đứng nhìn Tiêu Thập Nhất Lang như si dại, ánh mắt đầy vẻ cảm khích.
Trước giờ, nàng chưa hề nghĩ rằng Tiêu Thập Nhất Lang sẽ vì nàng liều mạng, cũng vì nàng mà chịu chết.
Tiêu Thập Nhất Lang đang hỏi:
- Kiếm của hai vị Ở đâu ?
Lý Hồng Anh nói:
- Lục Liễu Hồng Anh, kiếm trung chi tinh.
Dương Lục Liễu nói:
- Kiếm trung chi tinh, kỳ lợi xuyên tâm.
Hai người bỗng nhiên xoay người, trong tay mỗi người đã có một cây kiếm hào quang lóe mắt.
Cây kiếm chỉ có bảy tấc, nhưng kiếm vừa vào tay, sát khí đã bức tới mi mắt.
Hai lưỡi kiếm ấy, quả nhiên là tinh túy của kiếm, tinh túy của kiếm, bén nhọn ở chữ thần.
Hai thanh kiếm ấy đáng sợ không phải ở lưỡi kiếm.
Lưỡi kiếm tuy ngắn, nhưng kiếm khí mãnh liệt, đã bao trùm mọi vật chung quanh đó mười trượng.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng cảm thấy người mình đang bị thứ gì lạnh giá bức lại, cái thứ kiếm khí mãnh liệt ấy, hình như muốn dâm thủng vào ngực y, đân sâu vào trái tim y.
Lý Hồng Anh lấy hai ngón tay kẹp vào cán kiếm dài hai tấc, lão lạnh lùng nói:
- Lấy đao ngươi ra.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi không dùng đao.
Lý Hồng Anh gằn giọng hỏi:
- Tại sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi không tính giết người.
Y không tính giết người, y cũng không phải ngốc.
Một tấc dài, một tấc hiểm.... Hai cây kiếm ấy chỉ dài có bảy tấc, coi như đã là cây kiếm ngắn nhất trên thế gian.
Kiếm ngắn nhất, ắt hẳn cũng là hung hiểm nhất. Cây đao của Tiêu Thập Nhất Lang cũng rất ngắn.
Y biết mình không thể lấy ngắn để thắng ngắn, lấy hiểm thắng hiểm, cây đao

của y không chắc chế ngự được hai lưỡi kiếm đó.
Hai cây kiếm đó giết người vô số, bản thân của nó, đã đượm đầy hung khí chết chóc.
Huống gì, hai cây kiếm đó lại nằm trong tay của hai người đó.
Lý Hồng Anh nhìn y đăm đăm, lạnh lùng hỏi:
- Ngươi không dùng đao còn dùng gì bây giờ ?
Tiêu Thập Nhất Lang cười mọt tiếng:
- Tùy tiện sử dụng gì cũng được, chắc hai vị cũng không đến nổi bắt buộc tôi phải dùng đao.
Thân hình của y bỗng nhiên nhấc lên, bay vèo qua, kéo xuống một khúc cây trên mái nhà.
Khúc cây ấy dài một trượng hai thước. Y đã nhắm đúng khúc cây đó.... lấy dài thắng ngắn, lấy mạnh thắng hiểm.
Ánh mắt của Lý Hồng Anh bỗng sáng rực lên, lão ta lạnh lùng nói:
- Bây giờ ta mới biết, tại sao ngươi còn sống được tới bây giờ.
Dương Lục Liễu cười nhạt nói:
- Tên này quả nhiên không ngốc.
Lý Hồng Anh nhìn y đăm đăm, lạnh lùng hỏi:
- Người không ngốc, bọn ta cũng đã giết vô số.
Tiêu Thập Nhất Lang không đợi Dương Lục Liễu mở miệng, đã giành nói:
- Do đó, các ngươi có giết thêm một người nữa, cũng không nhằm nhò gì.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên la lên:
- Nhưng ta nhằm nhò.
Nàng xông thẳng tới, đứng trước mặt Tiêu Thập Nhất Lang:
- Tôi chỉ cần biết anh đối với tôi cũng có lòng, là đủ lắm rồi, tôi nguyện ý đi theo bọn họ.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Chỉ tiếc, tôi không nguyện ý.
Cây côn trên tay y bỗng khều một cái, khều Phong Tứ Nương bay bổng lên.
Phong Tứ Nương cảm thấy người mình tê dại, đột nhiên bay tà tà lên xà nhà ngồi yên ổn trên đó, toàn thân nàng không còn nhúc nhích được tý nào.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Trên đó mát mẻ, cô ngồi đó một tý cho thoải mái, đợi một lát tôi chết rồi, hẳn xuống thu xác tôi.
Phong Tứ Nương cắn chặt răng, nàng không nói được tiếng nào.
Tiêu Thập Nhất Lang chẳng để ý đến nàng nữa, y xoay người qua Dương Lục Liễu nói:
- Hai anh em Bá Trọng Song Hiệp, thanh danh tuy không cao lắm, thế tộc lại rất hiển hách, chắc hai vị đã từng nghe qua.
Lý Hồng Anh lạnh lùng nói:

- Phải con cháu nhà éu Dương thế gia ?
Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu nói:
- Bọn họ cũng như hai vị vậy, đánh nhau với người khác, bất kể là nhiều hay ít, đều là hai người sát vai đối địch.
Dương Lục Liễu tức giận nói:
- Không lẽ ngươi đem hai tên con nít ấy ra so sánh với bọn ta ?
Tiêu Thập Nhất Lang chẳng phủ nhận, y hững hờ nói:
- Tôi đánh nhau với họ, chỉ đánh ba chiêu. Không những vậy còn có nói trước, ba chiêu còn chưa thủ thắng, coi như tôi thua.
Lý Hồng Anh cười nhạt hỏi:
- Ngươi sắp đánh nhau với bọn ta, ngươi tính dùng mấy chiêu ?
Tiêu Thập Nhất Lang đáp:
- Ba chiêu!
Ba chiêu!
Hồng Anh Lục Liễu kiếm năm xưa tung hoành thiên hạ, hiệu xưng vô địch, lúc ấy e rằng Tiêu Thập Nhất Lang còn chưa sinh ra.
Bây giờ, y đánh nhau với hai người này, lại dám chỉ dùng ba chiêu thôi.
Nếu thân hình của Phong Tứ Nương còn động đậy được, nhất định nàng đã nhảy xuống.
Dù cho Tiêu Dao Hầu sống lại, cũng nhất định không thể thắng bọn họ trong vòng ba chiêu.
Ngay cả ba trăm chiêu cũng còn khốn nạn. Không bại cũng không phải là dễ dàng rồi.
Phong Tứ Nương nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, nàng thật muốn xem cái gã này có điên rồi hay không.
Hồng Anh Lục Liễu cũng đang nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, hai người không những không nổi giận lên, mà ngược lại còn trầm tĩnh hẳn ra.
Lý Hồng Anh lạnh lùng nói:
- Kiếm của bọn ta chỉ dài có bảy tấc, cây côn của ngươi dài đến một trượng hai ba thước.
Dương Lục Liễu nói:
- Ngươi lấy dài thắng ngắn, lấy mạnh thắng hiểm, ngươi tưởng bọn ta rất khó lại gần ngươi ?
Lý Hồng Anh nói:
- Ngươi cho là dù không thắng cũng ở trong thế không thể bị thua ?
Dương Lục Liễu nói:
- Do đó ngươi cố ý nói khích cho chúng ta nổi giận lên ?
Lý Hồng Anh nói:
- Nếu ngươi chỉ dùng ba chiêu, lấy thân phận bọn ta, đương nhiên cũng không thể dùng quá hơn một chiêu.

Dương Lục Liễu nói:
- Ngươi cho rằng chúng ta không thể đánh bại ngươi trong vòng ba chiêu!
Lý Hồng Anh nói:
- Nhưng người đã lầm.
Tiêu Thập Nhất Lang đang lặng lẽ lắng nghe, y đợi bọn họ nói tiếp.
Dương Lục Liễu hỏi:
- Ngươi có biết kiếm thuật luyện đến mức đăng phong, sẽ có thể dùng khí để ngự kiếm, lấy đầu địch thủ ngoài trăm bước ?
Dùng khí ngự kiếm!
Nghe đến bốn chữ đó, Tiêu Thập Nhất Lang bất giác biến đổi sắc mặt.
Cái loại kiếm thuật này đã được truyền tụng trên thế gian từ lâu, nhưng bất cứ ai cũng đều cho rằng, đây chỉ là truyền thuyết thế thôi.
Một thứ truyền thuyết thần thoại, bởi vì, từ xưa đến giờ, chưa ai luyện được thứ kiếm thuật đó.
Không lẽ kiếm thuật của Hồng Anh Lục Liễu, quả thật đã đạt đến mức chí cao vô thượng ?
Lý Hồng Anh nói:
- Người trong giang hồ, vốn đều cho là "Dĩ khí ngự kiếm", chẳng qua là truyền thuyết thôi, thật ra cái thứ kiếm thuật đó, không phải là luyện không thành.
Dương Lục Liễu nói:
- Chẳng qua, một người muốn luyện thứ kiếm thuật đó, phải bỏ ra một trăm năm chục năm khổ công.
Lý Hồng Anh nói:
- Bất cứ ai cũng không sống được bao nhiêu đó tuổi.
Dương Lục Liễu nói:
- Bọn ta cũng vậy.
Lý Hồng Anh nói:
- Dù cho có người sống đến một trăm năm chục tuổi, cũng không thể toàn tâm toàn ý luyện kiếm bao nhiêu đó thời gian.
Dương Lục Liễu nói:
- Do đó, bọn ta cũng không thể luyện thành thứ kiếm thuật đó.
Nghe đến câu đó, Tiêu Thập Nhất Lang mới thở phào ra một cái.
Lý Hồng Anh nói:
- Bọn ta học kiếm từ lúc bảy tuổi, học cho tới giờ cũng đã được bảy mươi bốn năm.
Bọn họ đều là những lão già trên tám mươi.
Dương Lục Liễu nói:
- Trong bảy mươi bốn năm ấy, thời gian chân chính luyện kiếm, tối đa chỉ có hơn hai mươi năm thôi.

Lý Hồng Anh nói:
- Do đó, cho đến bây giờ, bọn ta chỉ có thể luyện tới mức "dĩ khí ngự tuyến, dĩ tuyến ngự kiếm".
Tiêu Thập Nhất Lang thay đổi săc mặt:
- Dĩ khí ngự tuyến, dĩ tuyến ngự kiếm ?
Dương Lục Liễu nói:
- Ngươi không hiểu ?
Tiêu Thập Nhất Lang quả thật không hiểu.
Lý Hồng Anh nói:
- Được, ta sẽ không nề hà cho ngươi xem thử.
Thanh đoản kiếm trong tay lão bỗng nhiên bay ra, như chớp xẹt, nhưng còn linh hoạt hơn cả chớp nhiều.
Kiếm quang như con rồng bay lượn trên không trung dưới bóng chiều tà, như một kỳ tích vậy.
Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang thấy ra trong tay lão có sợi dây đen lấp lánh, điều khiển thanh đoản kiếm, tự nhiên theo ý mình.
Kiếm quang lóe qua, bỗng lại bay về tay lão.
Lý Hồng Anh nói:
- Đấy là "dĩ khí ngự tuyến, dĩ tuyến ngự kiếm", bây giờ ngươi đã hiểu rõ chưa ?
Tiêu Thập Nhất Lang bất giác thở ra, loại kiếm pháp như vậy, y chưa từng nghe, mà cũng chưa từng thấy.
Lý Hồng Anh nói:
- Bây giờ, bọn ta chỉ có thể trong vòng một trượng hai thước, điều khiển thanh đoản kiếm dài bảy tấc.
Dương Lục Liễu nói:
- Đợi đến lúc bọn ta có thể điều khiển được trong vòng mười trượng một thanh kiếm dài ba thước, công phu coi như đã tiến qua bước thứ nhất, lúc ấy mới có thể bắt đầu tập dĩ khí ngự kiếm.
Lý Hồng Anh thở dài một tiếng:
- Chẳng qua, đấy chỉ là chuyện mười năm trở lên.
Dương Lục Liễu nói:
- Bây giờ, bước thứ nhất phi kiếm thuật, tuy chưa luyện thành, đối phó với ngươi cũng quá dư sức.
Lý Hồng Anh nói:
- Nếu ngươi tính lấy dài đánh ngắn, lấy mạnh đánh yếu, coi như ngươi đã thua.
Dương Lục Liễu nói:
- Bây giờ, kiếm của bọn ta không những dài hơn của ngươi, cũng mạnh hơn nữa, ngươi chắc đã thấy được.

Tiêu Thập Nhất Lang dĩ nhiên thấy được, vì vậy, y không có cách nào phủ nhận, kiếm thuật hai người này đã đến mức quá cao, cao hơn y nghĩ.
Phong Tứ Nương nhìn thấy thanh kiếm bay ra lúc nãy, mồ hôi lạnh thấm ra ướt cả lưng áo.
Nàng không thể nào ngồi yên đó, nhìn Tiêu Thập Nhất Lang vì nàng mà chết dưới lưỡi phi kiếm.
Khổ nỗi nàng chỉ còn nước ngồi đó nhìn, không những nàng ra mồ hôi, nàng còn rơi nước mắt.
Tiêu Thập Nhất Lang hình như cũng đang thở dài, nhưng y bỗng nhiên hỏi:
- Bây giờ các vị chuẩn bị dùng mấy chiêu thắng tôi ?
Lý Hồng Anh nói:
- Ba chiêu!

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 18
Đại giang nước chảy về hướng đông

Đương nhiên là ba chiêu! Bọn họ dĩ nhiên sẽ không dùng hơn Tiêu Thập Nhất Lang một chiêu nào, điều này, bất kỳ ai cũng có thể nghĩ tới.
Thậm chí ngay cả Tiêu Thập Nhất Lang cũng không thể tưởng tượng ra, cả trời hoàng hôn bỗng nhiên tắt hẳn, màn đêm u tối, bỗng nhiên bao trùm lấy vạn vật, những vì sao còn chưa ló dạng, trăng vẫn còn chưa lên, trong bóng đêm, Hồng Anh Lục Liễu trông như u linh đi câu hồn người chết, từ địa ngục về.
Gương mặt bọn họ lạnh lẽo như u linh, ánh mắt bọn họ cũng ngụy dị như u linh, nhưng lưỡi kiếm trên bọn họ sáng như mặt trăng, sáng như tia chớp ghê hồn.
Tiêu Thập Nhất Lang cầm ngang cây côn gỗ dài một trượng hai thước, hai bàn tay trái phải hai bên, cách nhau sáu thước, Hồng Anh Lục Liễu đứng cách nhau cũng năm sáu thước.
Hai người đồng thời hét nhỏ:
- Đi.
Trong tiếng hét, thanh đoãn kiếm trong tay hai người đã đồng thời bay ra, như thần long vùng vẫy, như tia chớp xoắn vào nhau, kiếm quang lóe lên, bay lại tấn công hai bên yếu huyệt phía sau lỗ tai của Tiêu Thập Nhất Lang.
Thế công ấy tốc độ dĩ nhiên là nhanh đến nỗi không người nào có thể tưởng tượng ra.
Tiêu Thập Nhất Lang không lùi lại, cũng không né tránh, thân hình bỗng

nhiên xông về phía trước, cây trường côn đánh ngang vào xương sườn của hai người.
Đấy là chiêu thứ nhất, hai bên đều đã sử xong một chiêu.
Tiêu Thập Nhất Lang đánh ra chiêu đó lấy công làm thủ, vừa triệt tiêu công thế, vừa đánh trả lại đối phương, vốn là một sát thủ tìm cái sống trong cái chết.
Chỉ nghe tinh lên một tiếng, hai lưỡi kiếm đụng nhau giữa không trung, bỗng nhiên chuyển hướng, theo Tiêu Thập Nhất Lang bay ngược lại, bay tới sau lưng y, địch nhân ở trước mặt mình, kiếm lại đâm từ phía sau.
Thế công này thật là ngụy dị, Tiêu Thập Nhất Lang bình sinh chưa bao giờ gặp.
Bây giờ, y có khác gì bị thụ địch ở hai đầu, phía trước và phía sau, chiêu thức của mình chưa đi tới đâu, lưỡi kiếm bén nhọn đã xuyên thấu trái tim mình rồi.
Tại một khoảnh khắc nhỏ bé đó, thân hình của y bỗng bay lên, búng ngược ra ngoài.
Cái bay lên và cái búng ngược ra, đưa y đi xa bốn trượng, người của y hạ xuống, đã đến dưới chân tường, một nơi tử địa muốn lùi cũng không lùi được.
Chính ngay lúc chân y vừa chạm mặt đất, trước mặt lóe lên một vùng ánh sáng như đóa hoa, hai thanh kiếm đuổi theo sát rạt.
Thanh trường côn trong tay Tiêu Thập Nhất Lang đưa lên, nghinh vào trong vùng kiếm quang, y nhìn rất chính xác, y tính cũng rất chính xác.
Chỉ nghe xoạt một tiếng, hai thanh kiếm đều đã găm dính vào cây côn, dính sát vào bàn tay của y.
Đấy chính là chiêu thứ ba của Hồng Anh Lục Liễu. Bây giờ, kiếm đã đâm vào trên cây côn, Tiêu Thập Nhất Lang vẫn còn sống nhăn, vẫn còn chưa bị thua.
Phong Tứ Nương thở phào ra một hơi nhẹ nhõm.
Nào ngờ lưỡi kiếm đâm vào gỗ rồi, lại xuyên gỗ đi qua, không những vậy, dư thế chưa hết, còn nhắm tới yếu huyệt ở hai bên phía sau tai của Tiêu Thập Nhất Lang. Đấy vẫn còn là chiêu thứ ba, đồng dạng với chiêu thứ nhất.
Không ai ngờ được phi kiếm của họ đánh ra lại có bao nhiêu đó lực lượng, không có gì ngăn trở được, chống đở được.
Tiêu Thập Nhất Lang muốn lùi cũng không còn lùi được, cây côn trong tay không kịp kéo về, cũng không cách nào đánh ra, không những vậy, cây côn ở trước mặt y, phía sau là bức tường, phía trước phía sau đều bị phong cứng, xem ra chết chắc không nghi ngờ gì nữa.
Phong Tứ Nương cơ hồ nhịn không nổi muốn nhắm mắt lại, nàng không thể nhìn thêm, cũng không nỡ nhìn thêm.

Nào ngờ trong một khoảnh khắc nhỏ bé đó, lại có biến hóa kinh hồn xảy ra.
Tiêu Thập Nhất Lang cúi đầu xuống đụng vào cây côn trong tay mình, tinh lên một tiếng, hai lưỡi kiếm xẹt qua sau đầu của y, đụng vào nhau giữa không trung. Cây côn bị đầu y đụng vào, gãy ra làm đôi, búng ngược trở ra, nhắm Hồng Anh Lục Liễu bay tới.
Thanh kiếm của Hồng Anh Lục Liễu, chia ra hai bên xuyên qua hai khúc côn, đem theo sợi dây đen cũng xuyên qua luôn.
Tiêu Thập Nhất Lang đụng vào cây côn rất mạnh, cây côn giống như một sợi dây cung bị căng thẳng hai đầu bỗng nhiên đứt ra, bay ngược lại, phản lực đương nhiên cũng rất mạnh mẻ, rất nhanh. Hồng Anh Lúc Liễu mắt thấy thế công chắc chắn đã trúng, bỗng nhiên hai khúc côn nhắm bọn họ bay lại.
Hai người không kịp suy nghĩ, đồng thời tung người lên, tuy tránh khỏi thế công đó, sợi dây đen trên kiếm cũng đã sút ra khỏi bàn tay.
Trong bóng đêm mờ ảo, chỉ thấy hai bóng người như hai đám mây đen bay lên, bay ra khỏi tường.
Bỗng nghe giọng nói lạnh lùng của Lý Hồng Anh ở ngoài xa thật xa vọng lại:
- Giỏi lắm, Tiêu Thập Nhất Lang quả thật giỏi lắm.
Giọng nói vừa dứt, bóng hình của họ không còn thấy đâu.
Đêm sâu thẳm, phía đông có một vì sao sáng rực cô độc đang hiện ra.
Đêm lại càng xuống sâu...
Hai thanh đoản kiếm rực sáng lóe mắt đang cắm chéo vào nhau trên bàn, thành hình thập tự dưới ánh đèn.
Ánh kiếm còn chói mắt hơn cả ánh đèn.
Kiếm quang lạnh lẽo, chiếu lên tờ thiệp mời:
.... Đã dự bị sẵn một trăm tám chục vò rượu ngon, hy vọng ông bạn sẽ lại uống một trận...
.... Rượu ngon dễ say, ông bạn lại sẽ say, nếu sợ say, không lại cũng được...
Tiêu Thập Nhất Lang đang cầm ly rượu trên tay, nhìn chăm chăm vào rượu trong ly, lẩm bẩm:
- Bọn họ ắt biết tôi không sợ say, mọi người ai cũng biết vậy.
Phong Tứ Nương đang nhìn y, nàng nói:
- Vì vậy, bây giờ anh có vẻ say rồi đó.
Tiêu Thập Nhất Lang nâng ly, uống cạn một hơi, nói:
- Tôi không say đâu, tôi biết sức mình, tôi biết tôi uống được bao nhiêu rượu.
Y lại rót ra một ly nói:
- Mỗi người ai ai cũng nên biết sức mình, không nên tự tác đa tình.
.... Tự tác đa tình ? Y thật tình cho rằng mình đối với Thẩm Bích Quân là tư. tác đa tình ?

Phong Tứ Nương bỗng nhiên cười lên một tiếng nói:
- Tôi xem, Lý Hồng Anh và Dương Lục Liễu đều là những người tự biết sức mình, bọn họ biết mình đã thua, do đó, họ lập tức bỏ đi.
Hiển nhiên nàng muốn lái câu chuyện đi chỗ khác, nói những chuyện Tiêu Thập Nhất Lang sảng khoái:
- Bọn họ đã sử hết ba chiêu, còn anh chỉ mới có hai chiêu, kiếm của bọn họ đã rời khỏi tay mình, lọt vào tay của anh.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng cười một tiếng, nói:
- Có điều, cái đầu của tôi bị đụng muốn lũng ra một lỗ lớn, đầu bọn họ còn chưa sao cả.
Phong Tứ Nương nói:
- Bất kể ra sao, bọn họ coi như đã bại dưới tay anh.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi biết sức mình, tôi vốn không phải là đối thủ của bọn họ, cũng chính như tôi không phải là đối thủ của Tiêu Dao Hầu.
Phong Tứ Nương nói:
- Nhưng anh đánh bại bọn họ.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đấy chẳng qua là vận khí của tôi tốt.
Y lại nâng ly rượu lên uống cạn, rồi nhìn chăm chăm vào lá thiệp:
- Chỉ tiếc là vận khí của một người không thể nào tốt hoài được.
Tấm thiệp mời dưới ánh kiếm lạnh như băng kia, xem ra như một tờ cáo phó.
Có số người biết chắc mình chết lúc nào, bèn chuẩn bị hậu sự chu đáo, phát cáo phó ra trước.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Anh lo lắng về ước hội đêm mai ?
Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:
- Trước giờ tôi chưa phải lo lắng gì đến ước hội ngày hôm sau.
Y bỗng nhiên cười lớn, lại nâng ly lên:
- Hôm nay có cái say của hôm nay, lo gì đến chuyện hôm sau.
Phong Tứ Nương nói:
- Anh cũng chẳng cần phải lo lắng, bảy người đó không đáng làm anh phải bận tâm.
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn bảy cái tên trên tấm thiệp, bỗng nhiên hỏi:
- Cô nhận ra bọn họ ?
Phong Tứ Nương gật đầu nói:
- Lệ Thanh Phong đã chết, xem ra có oai phong vậy, chứ trái tim đã chết rồi. Bất cứ ai đã ở không nhàn rỗi hai ba chục năm, đều nhất định sẽ không còn có cái nhuệ khí sắc bén của năm xưa.

Phong Tứ Nương nói:
- Lão thậm chí ngay cả cái gã tàn phế Nhân Thượng Nhân cũng đối phó không xong, đao của lão tuy chưa bị rỉ sét, nhưng trái tim của lão đã rỉ sét từ lâu.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Cô thấy lão ta xuất thủ ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi đã thấy qua, tôi cũng thấy, lão ta chậm hơn năm xưa ít nhất năm thành.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Cô nhìn ra ? Cô biết năm xưa lão ta nhanh tới chừng nào ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi không biết, tôi chỉ biết, nếu lão ta giống như năm xưa, lão chẳng còn sống được tới bây giờ.
Nàng lại nói tiếp:
- Nhưng Nhân Thượng Nhân sống đến bây giờ, lại là một kỳ tích.
Tiêu Thập Nhất Lang thở ra:
- Y quả thật là một cường địch.
Một người bị chặt đi hết ba phần trong tứ chi, mà vẫn còn dũng khí để sống, người ấy nhất định là một kẻ cường.
Phong Tứ Nương nói:
- Chỉ tiếc, trong lòng y đã có tật, trong lòng y chưa chắc đã cứng rắn như ngoài mặt của y, không chừng y đang sợ muốn chết.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Cô thấy được lòng y ?
Phong Tứ Nương nói:
- Nhưng tôi biết, người nào tự xưng mình là Nhân Thượng Nhân, đều không thể là một người chính thường.
Tiêu Thập Nhất Lang thở ra:
- Tôi làm cho cái gã đại hán bị y bắt làm ngựa đó có cảm giác rất khó thở, tôi nghĩ từ đây về sau, chắc hắn sẽ không còn được mấy thoải mái nữa đâu.
Phong Tứ Nương cũng thở ra nói:
- Tôi chưa hề nghĩ dùm cho người đó, nhưng tôi có nghĩ dùm cho anh, thời gian anh nghĩ cho người khác, hình như là nhiều hơn thời gian anh nghĩ cho mình.
Tiêu Thập Nhất Lang lạnh lùng nói:
- Con người tôi chẳng có gì để mà nghĩ cả.
Phong Tứ Nương nói:
- Bởi vì, anh chẳng qua chỉ là một con sói ?
Nàng lại cười lên một tiếng nói:
- Vậy thì anh khỏi bận tâm đến Hoa Như Ngọc, y chỉ bất quá là một con hồ

ly, hồ ly đụng phải sói, y như chuột gặp phải mèo.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Anh em nhà Hiên Viên cũng là hồ ly ?
Phong Tứ Nương nói:
- Chính là hai con hồ ly vừa điêu ngoa vừa gian ác, chỉ cần ngửi thấy mùi nguy hiểm là nhất định chạy trốn nhanh không tả được.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Kim Bồ Tát thì sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Y không phải hồ ly, nhưng là con lợn, ham ăn lười làm, một con lợn tham tiền háo sắc.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Vì vậy, nguy hiểm nhất, vẫn là Sa Vương ?
Phong Tứ Nương không phủ nhận:
- Nghe nói y là một con cá nhám ăn thịt người, ăn không nhả xương.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi không hề bận tâm đến y.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:
- Bởi vì, tôi không phải là người, cô tùy tiện đi hỏi ai đi, bọn họ nhất định sẽ nói, Tiêu Thập Nhất Lang vốn không phải con người.
Nhìn biểu tình trên gương mặt của y, trong lòng của Phong Tứ Nương lại cảm thấy đau nhói.
Một người suốt đời bị người khác hiểu lầm, cái thống khổ ấy thật là khó mà chịu đựng.
Tiêu Thập Nhất Lang lại nói:
- Thật ra, người tôi lo lắng không phải bảy người đó.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Anh bận tâm cái gì ?
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn chăm chú vào tấm thiệp, chầm chậm nói:
- Người tôi bận tâm, là người không để tên trên tấm thiệp.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Anh nghĩ, những người sẽ đối phó với anh ngày mai, không chỉ có bảy người đó ? Còn có một người đáng sợ hơn núp phía sau ?
Tiêu Thập Nhất Lang cười lên một tiếng nói:
- Tôi là một con sói, do đó, tôi ngửi được mùi nguy hiểm người khác ngửi không ra.
Y cười rất kỳ quái, ngay cả Phong Tứ Nương cũng chưa bao giờ thấy y cười như vậy.

Xem ra giống như nụ cười của một người sắp chết hồi quang phản chiếu.
Tiêu Thập Nhất Lang còn đang cười:
- Một con sói trước khi bị lọt vào bẫy, cũng có cảm giác có gì nguy hiểm, có điều, nó cứ phải đi tới trước, dù có biết là rớt xuống sẽ bị chết, cũng đành đi tới, bởi vì, nó không còn cách gì quay đầu lại, phía sau không có đường đi.
Trái tim của Phong Tứ Nương chìm xuống, nàng bỗng nhiên hiểu ra cái ý của Tiêu Thập Nhất Lang.
Một người nếu đã mất đi cái hứng thú, mất đi cái đấu chí của cuộc sống, nếu ngay cả mình còn không muốn sống nữa, thì bất cứ ai cũng giết được y.
Tiêu Thập Nhất Lang hiện giờ chính là như vậy, y thấy mình không còn lý do gì để sống nữa, tâm hồn của y bị đả kích quá nặng nề.
Trận chiến hồi nãy, y đánh bại được Hồng Anh Lục Liễu, chẳng qua là vì trận đó không phải vì mình, mà là để cứu Phong Tứ Nương.
Y cảm thấy mình nợ Phong Tứ Nương, dù y muốn chết, y cũng phải tra? cho xong cái nợ trước đã.
Bây giờ, không chừng y cảm thấy mình đã hết nợ, y xem như đã vì Phong Tứ Nương chết qua một lần.
Còn cái nợ của Thẩm Bích Quân, tại cái lúc Thẩm Bích Quân theo Liên Thành Bích đi, y cũng đã trả xong xuôi cả.
Y cảm thấy Thẩm Bích Quân nợ y, y không còn nợ nàng gì cả.
Người của y tuy còn sống đó, trái tim đã chết.... cũng chính trong khoảnh khắc Thẩm Bích Quân đi theo Liên Thành Bích.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên phát hiện ra, ngày mai y đi rồi, mình sẽ vĩnh viễn không còn gặp lại y nữa.
Bởi vì, hiện giờ y đã ôm trong lòng một ý chí phải chết, y không còn nghĩ đến chuyện sống sót trở về.
Tâm tình của Phong Tứ Nương thì sao ?
Một người đàn bà nhìn người đàn ông mình chân tâm yêu mến cả một đời, đang vì một người đàn bà khác đau khổ, tâm tình của nàng sẽ như thế nào ?
Nàng muốn khóc, mà nước mắt không chảy ra được, bởi vì nàng sợ Tiêu Thập Nhất Lang thấy được, y sẽ càng bị khổ sở.
Nàng chỉ còn cách rót cho mình một ly rượu.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nắm chặt lấy tay nàng, nhìn chăm chú vào mặt nàng:
- Cô có biết trong lòng tôi đang nghĩ gì không ?
Phong Tứ Nương lẳng lặng gật đầu.
Tiêu Thập Nhất Lang càng nắm chặt hơn, tròng mắt đầy những tia máu đỏ:
- Đáng lý ra tôi không nên nghĩ như vậy, chính tôi cũng biết, nàng vốn là vợ của người khác, nàng vốn không đáng để tôi phải vì nàng...
- Vì nàng chết.

Y không nói hết câu, nhưng Phong Tứ Nương biết y muốn nói gì.
Phong Tứ Nương dùng sức cắn chặt răng, khống chế lấy mình, nàng nhận ra Tiêu Thập Nhất Lang đã say quá, cặp mắt của y đã trừng trừng ra, nếu không say, y nhất định không bao giờ nói vậy trước mặt nàng.
Tiêu Thập Nhất Lang còn đang nói:
- Thật ra tôi cũng biết, đạo lý gì tôi cũng hiểu, nhưng tôi không có cách gì hơn.... không có cách gì làm chuyện tôi nên làm.
Phong Tứ Nương dịu dàng nói:
- Vậy thì, anh không nên trách móc mình, lại càng không thể ép buộc mình.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nhưng tôi...
Phong Tứ Nương ngắt lời y:
- Nếu anh cái gì cũng biết, anh cũng nên biết trên đời này chuyện gì cũng gắng gượng được, chỉ có tình cảm là không thể nào gắng gượng được.
Tiêu Thập Nhất Lang cúi đầu nói:
- Tôi.... tôi chỉ hy vọng cô.... cô tha thứ cho tôi.
Phong Tứ Nương nói:
- Dĩ nhiên là tôi tha thứ cho anh, tôi chưa hề trách móc anh bao giờ.
Tiêu Thập Nhất Lang không nói gì nữa, cũng không ngẩng đầu lên.
Phong Tứ Nương bỗng phát giác mu bàn tay của mình, có một giọt nước mắt trong suốt rơi xuống.
Đấy là giọt nước mắt của Tiêu Thập Nhất Lang, Tiêu Thập Nhất Lang cũng có lúc rơi nước mắt.
Giọt nước mắt ấy như một cây kim, đâm vào trái tim của Phong Tứ Nương, mà cũng như một hạt trân châu, một hạt trân châu còn quý hơn hết tất cả các của cải trên đời này. Phong Tứ Nương muốn lấy một bình bạch ngọc hoàng kim, đựng giọt nước mắt vào trong đó, vĩnh viễn giấu trong trái tim, nhưng giọt lệ đã từ từ tan ra, từ từ biến vào trong da thịt của Phong Tứ Nương, cùng với sinh mệnh linh hồn của nàng tại một chỗ.
Không biết trải qua bao lâu, Tiêu Thập Nhất Lang bỗng lẩm bẩm:
- Chính cô cũng đã từng nói rằng, mình không phải chân chính là đàn bà...
Phong Tứ Nương quả thật có nói vậy, nàng cảm thấy mình không hẳn là một người đàn bà hoàn toàn có nữ tính.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nhưng cô sai rồi.
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi sai ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Không những cô chân chính là một người đàn bà, cô còn là một người đàn bà thật vĩ đại, cô đem cái nữ tính cao quý nhất, vĩ đại nhất, phát huy ra đến

tận cùng, tôi dám bảo chứng, trên đời này, không còn người đàn bà nào vĩ đại hơn cô, tuyệt không có...
Giọng nói của y càng lúc càng nhỏ, đầu y cúi xuống đè vào mu bàn tay của Phong Tứ Nương.
Y gối lên mu bàn tay của Phong Tứ Nương rồi ngủ mất.
Phong Tứ Nương không động đậy.
Đầu của Tiêu Thập Nhất Lang càng lúc càng nặng, đè lên bàn tay nàng muốn tê bại đi, nhưng nàng vẫn không động đậy.
Mọi người đều biết Phong Tứ Nương là một người đàn bà rất là "phong", rất là nóng nảy.
Nhưng không ai biết được, những gì không người đàn bà nào chịu đựng được, nàng lại lẳng lặng chịu đựng hết cả.
Nàng biết Tiêu Thập Nhất Lang đang nói thật lòng mình, y nói ra ngoài miệng, nàng nghe tự trong lòng, lòng nàng không biết đang ngọt ngào, hay chua chát, hay bi khổ ?
Nàng biết Tiêu Thập Nhất Lang hiểu được nàng, cũng chính như nàng đã hiểu Tiêu Thập Nhất Lang vậy.
Có điều, tình cảm của y đối với nàng, lại không giống tình cảm của nàng đối với y.
Đấy chính là cái thống khổ của loài người.... cái thống khổ không có cách gì làm hơn được.
Nàng đã chịu đựng nổi thống khổ ấy, chịu đựng đã mười năm nay, chỉ cần nàng còn sống, nàng vẫn tiếp tục chịu đựng.
Sống một ngày, tức là chịu đựng một ngày, sống một năm, tức là chịu đựng một năm, cho đến chết mới thôi.
.... Xuân tàm đáo tử ty phương tận (Con tằm đến chết mới hết nhả tơ) Lạp chúc thành hôi lệ thủy can.
(Ngọn nến cháy tàn mới khô đi dòng lệ) Đấy là câu thơ, cơ hồ ai ai cũng đọc qua, nhưng có mấy người có thể chân chính hiểu được cái chua cay khổ đau trong đó.
Nàng không biết mình còn phải chịu đựng bao lâu nữa, cũng không biết mình còn sống được bao lâu nữa.
Nàng chỉ biết mình không thể chết bây giờ, nàng nhất định phải sống, bởi vì nàng nhất định phải nghĩ cách để giúp Tiêu Thập Nhất Lang sống tiếp.
Nàng sống, là vì Tiêu Thập Nhất Lang. Nếu nàng có chết, nàng cũng muốn vì Tiêu Thập Nhất Lang mà chết.
Cây nến còn chưa cháy hết thành tro, nước mắt còn chưa khộ Bàn tay của Phong Tứ Nương hầu như không còn tý cảm giác nào, có điều nàng vẫn không động đậy.
Nàng ngồi đó đau đớn trong lòng, đau đớn thể xác, vừa bi thương, vừa mệt

nhoài.
Nàng tính uống cho đả một phen, muốn ngủ một chút, nhưng nàng ngu? không được, cũng không dám say.
Nàng nhất định ngồi canh ở đây cho Tiêu Thập Nhất Lang ngủ, canh cho đến lúc trời sáng, canh cho đến lúc y ra đi.
Bỗng nhiên cây nến cháy hết tận đầu, ánh lửa vụt tắt, bốn bề một màn đêm tối mịt.
Nàng không còn thấy Tiêu Thập Nhất Lang, không còn thấy thứ gì.
Trong bóng tối yên lặng như chết đó, trong tình huống bi thương và mệt nhoài đó, nàng bỗng nhiên biến ra tỉnh táo vô cùng.
Vật cực tất phản, trên đời này có rất nhiều chuyện như vậy.... đến chỗ tối tăm nhất, bỗng nhiên ánh sáng lại hiện ra.
Nàng bỗng nhiên nghĩ đến rất nhiều chuyện, rất nhiều vấn đề.
Nàng tự mình đem hết những vấn đề ấy ra xem xét từng cái một, giải đáp từng cái một.
Nàng tự hỏi mình trước tiên:
- Hoa Như Ngọc là hạng người như thế nào ?
- Hoa Như Ngọc là một người rất thâm trầm, mà giảo hoạt, lại còn rất lợi hại, rất đáng sợ.
- Một hạng người lợi hại như Hoa Như Ngọc, phí biết bao nhiêu tâm huyết, mới có Thẩm Bích Quân, tại sao lại để cho một tên đánh xe đem nàng cứu đi dễ dàng quá như vậy ?
- Đấy là một chuyện không thể xảy ra.
- Không lẽ đấy chính là do Hoa Như Ngọc tự mình an bày, cố ý để cho gã đánh xe cứu Thẩm Bích Quân đi ?
Cách giải thích đó xem ra hợp lý hơn, mà còn là cách giải thích duy nhất.
- Tại sao Hoa Như Ngọc muốn làm vậy ? Y tốn bao nhiêu công lao mới có được Thẩm Bích Quân, tại sao lại cố ý để người ta cứu nàng đi ?
- Bởi vì, y muốn gã đánh xe đem nàng đưa đến Vô Cấu sơn trang.
- Đấy lại là nguyên do gì ?
- Bởi vì, y biết Liên Thành Bích nhất định sẽ lại nơi đây, y cố ý đem Thẩm Bích Quân lại đây gặp nhau, muốn Thẩm Bích Quân xem chồng mình đã tiều tụy, sa đọa đến đâu.
- Tại sao ?
Phong Tứ Nương lại hỏi chính mình.
- Bởi vì, y biết Thẩm Bích Quân là người đàn bà thiện lương mà yếu đuối, nếu thấy Liên Thành Bích vì mình mà hũy hoại thân xác như vậy, nàng nhất định sẽ mềm lòng, vì để cho Liên Thành Bích trùng tân làm lại cuộc đời, nàng sẽ không tiếc hy sinh thân mình.
- Huống gì, lúc ấy nàng đối với Tiêu Thập Nhất Lang đã đau thương quá đô.

rồi.
- Có điều, một người như Hoa Như Ngọc, nhất định sẽ không làm chuyện gì mà chính mình không có gì tốt trong đó, y làm như vậy, đối với chính mình có gì hay ho ?
- Không có gì hay ho.
- Cách giải thích duy nhất là, bao nhiêu kế hoạch đó, không hề do Hoa Như Ngọc an bày, trong bóng tối, nhất định còn có người chủ sử.
- Trên đời này, có người nào có thể chỉ huy được Hoa Như Ngọc, có thể ra hiệu thi lệnh với y ?
- Đương nhiên, người đó phải là kẻ còn thâm trầm, còn lợi hại, còn đáng sợ hơn Hoa Như Ngọc.
- Không lẽ người đó chính là kẻ đã tiếp tục địa vị của Tiêu Dao Hầu ? Là kẻ đã cố ý đem bao nhiêu của cải tống cho Tiêu Thập Nhất Lang ?
- Nhất định là người đó.
- Bởi vì Hoa Như Ngọc cũng là thuộc hạ của y, do đó, Hoa Như Ngọc chưa bao giờ thắc mắc về bảo tàng của Tiêu Thập Nhất Lang, y đã biết bảo tàng ấy không phải là chuyện thật.
- Tại sao người này lại làm như vậy ?
- Bởi vì y muốn hãm hại Tiêu Thập Nhất Lang, muốn người khác đối phó với Tiêu Thập Nhất Lang, muốn Thẩm Bích Quân hận Tiêu Thập Nhất Lang.
- Hoa Như Ngọc dĩ nhiên đã biết Vô Cấu sơn trang thuộc về Tiêu Thập Nhất Lang.
- Đương nhiên y cũng biết Thẩm Bích Quân phát giác ra chuyện đó sẽ đau lòng, phẫn hận ra sao.
- Có điều, y đã biết Liên Thành Bích đem bán Vô Cấu sơn trang rồi, làm sao có thể xác định Liên Thành Bích nhất định là ở nơi đó để gặp Thẩm Bích Quân ?
- Không lẽ đây là chuyện do Liên Thành Bích an bày ?
- Chuyện này phát triển cho đến tình huống bây giờ, người duy nhất được gì hay ho, không phải là Liên Thành Bích sao ?
- Trừ Liên Thành Bích ra, không ai biết được Tiêu Thập Nhất Lang đang ở đây, thiệp mời làm sao ai biết mà đem lại đây ?
- Không lẽ bao nhiêu kế hoạch, đều là do Liên Thành Bích trong bóng tối an bày ? Không lẽ chính y là người đã thừa kế địa vị của Tiêu Dao Hầu ?
Phong Tứ Nương tự hỏi mình năm vấn đề trước hết.
Năm vấn đề ấy đều không có cách giải thích.... không phải bởi vì nàng không giải thích được, mà là nàng không dám tin cách giải thích của mình.
Nàng quả không dám.
.... Liên Thành Bích chính là người đó.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện ấy có thể xảy ra, Phong Tứ Nương lại cảm thấy mồ hôi lạnh ra đầy cả mình.
Chân tướng của sự thực nếu là vậy, không khỏi quá kinh khủng đi thôi.
Thậm chí Phong Tứ Nương còn không dám nghĩ đến, nàng thật không thể tưởng tượng ra trên đời này lại có một người tàn bạo ác độc như vậy.
Có điều, nàng vẫn biết, Liên Thành Bích vốn là một người phi thường trầm tĩnh, phi thường thâm trầm.
Hạng người như y, đáng lý ra không thể vì một người đàn bà mà sa đọa trụy lạc như vậy.
Y trước giờ xem trọng thanh danh và thế gia của mình, so với chuyện gì khác trên đời này, còn hơn gì cả.
- Liên thế gia giàu có, sản nghiệp lại nhiều, một người dù có tiêu phá cách nào, cũng khó mà tiêu sạch bao nhiêu đó của cải trong vòng hai năm.
- Huống gì, chính Liên Thành Bích cũng là kẻ giao du rộng rãi, y làm sao đến nỗi cùng đến độ đem bán Vô Cấu sơn trang cho người khác ?
- Trên đời này, có ai có bản lãnh, gan dạ dám đi mua Vô Câu sơn trang như vậy ?
- Dù có người mua đi, trang viện tại sao lại biến thành của Tiêu Thập Nhất Lang được ?
Nghĩ đến đó, Phong Tứ Nương đã ra mồ hôi lạnh đầy mình, ướt đẫm cả y phục. Nhưng nàng còn chưa dám đoán chắc.
Nàng còn chưa nghĩ ra được Liên Thành Bích làm cách nào biết được bí mật của Tiêu Dao Hầu ? Làm cách nào thay thế vào được địa vị của Tiêu Dao Hầu ?
Bây giờ nàng chỉ biết một điều, Tiêu Thập Nhất Lang quả thật đã trở thành cái đích mọi người nhắm vào.
Thẩm Bích Quân quả thật đã cam tâm tình nguyện trở lại với Liên Thành Bích.
Những chuyện ấy đều nhất định không thể xảy ra, mà bây giờ toàn bộ đều xảy ra.
Phong Tứ Nương đã hạ quyết tâm, bất kể ra sao, nàng phải đem những gì mình nghĩ nói lại cho Tiêu Thập Nhất Lang nghe.
Tiêu Thập Nhất Lang không chừng có dự cảm không sai lầm.
Ước hẹn ngày mai, người chân chính đáng sợ nhất, không chừng không phải là những người có đề tên trên thiệp, mà là Liên Thành Bích.
Tụ Trung Kiếm của Liên Thành Bích, nàng đã chính mắt trông thấy, ngay cả Tiểu công tử, một người lợi hại như vậy, mà chưa kịp có tý gì kháng cự, đã bị chết dưới lưỡi kiếm.
Hai năm nay, y rất có thể lại luyện thành một thứ vũ công còn đáng sợ hơn.
Lấy vũ công của y, thêm vào tùy tiện hai người nào trong số bảy người đó,

Tiêu Thập Nhất Lang chắc chắn là chết không còn nghi ngờ gì nữa.
Phong Tứ Nương nhất định phải nói cho Tiêu Thập Nhất Lang biết mà đề phòng.
Có điều, bây giờ nàng không nỡ đánh thức y, mấy ngày hôm nay, thật tình y quá nhiều chuyện, quá mệt nhọc, giấc ngủ đối với y rất là trọng yếu.
Bây giờ còn cách trời sáng một khoảng thời gian dài, nàng quyết tâm để y ngủ yên một giấc trước đã.
Trận chiến ngày mai, rất có thể là trận chiến quyết định sự sống chết tồn vong của y.
Nhất định y phải có đầy đủ tinh thần và thể lực đi đối phó, bởi vì, y chỉ có một người, trên đời này, hầu như không có người nào có thể giúp y.
Ngay cả Phong Tứ Nương cũng không thể, bởi vì, nàng không có đủ lực lượng.
Màn đêm càng xuống sâu, càng tối tăm. Phong Tứ Nương ngồi đó, ngồi muốn tê liệt cả toàn thân, nhưng nàng vẫn không dám động đậy.
Nàng chỉ còn cách chuyên tâm nghĩ ngợi, nàng hy vọng mình chuyên chú vào chuyện đó, sẽ giúp cho mình được tĩnh táo đầu óc.
Nàng nghĩ trong bảy người đó, rất có thể chỉ có Hoa Như Ngọc là thủ hạ của Liên Thành Bích.
Còn sáu người kia, không chừng chỉ bị y gạt, hoặc vì tham kho tàng không hiện hữu đó, mới đi dối phó với Tiêu Thập Nhất Lang.
Nếu nàng có thể vạch ra âm mưu trước mắt mọi người, không chừng bọn họ sẽ trở ngọn giáo lại giúp mình đối phó với Hoa Như Ngọc.
Nghĩ đến đó, gánh nặng trong lòng của Phong Tứ Nương bỗng cảm thấy nhẹ đi phân nửa.
Tiếp theo đó, nàng lại nghĩ đến nhiều chuyện khác.
- Bây giờ chắc bọn họ đã biết được lai lịch của Băng Băng, Băng Băng chắc cũng đã nằm trong tay bọn họ.
Do đó, Phong Tứ Nương bất giác lại tự trách mình.
Hôm ấy, nếu không phải nàng nhất định đòi Tiêu Thập Nhất Lang đưa nàng đi uống rượu ở đó, nếu không phải nàng đối với Băng Băng ra chiều lạnh nhạt, không chừng Băng Băng không phải một mình trở về nhà.
Nàng nghĩ đến Băng Băng, lại nghĩ đến Thẩm Bích Quân.
Thẩm Bích Quân quả thật là một người đàn bà vừa đáng yêu mà cũng vừa đáng thương, nàng quả thật rất ôn nhu, mà cũng rất si tình.
Không chừng cũng chính vì vậy, mà nàng mới làm chủ không được cái mệnh vận của mình, lúc nào cũng bị người ta lừa gạt.
Do đó, cả đời nàng, trời đã chú định phải chịu bao nhiêu là bất hạnh và đày đọa.
Băng Băng thì sao ? Băng Băng lại càng đáng thương hơn.

Nàng như một đóa hoa tươi trẻ, mỹ lệ, có điều, sinh mệnh của nàng còn ngắn ngủi hơn cả đóa hoa tươi.
Không chừng, bọn họ hai người đều không hợp lắm với Tiêu Thập Nhất Lang.
Tiêu Thập Nhất Lang cần nhất là một người đàn bà vừa thông minh vừa kiên cường, biết khích lệ y, an ủi y, thông cảm y.
Trên đời này còn người đàn bà nào hiểu rõ Tiêu Thập Nhất Lang bằng nàng ?
Phong Tứ Nương không dám nghĩ tiếp.
Gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang còn đang nằm trên bàn tay của nàng, thậm chí nàng còn có thể nghe được tiếng trái tim đang đập của y.
Nàng bất giác, lại nghĩ đến đêm hôm đó.
Cái đêm mê say tình tứ, ngọt ngào và thống khổ đó, cả đời nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.
Có điều, nàng đã quyết tâm không đề cập đến nó nữa, thậm chí nàng còn hy vọng Tiêu Thập Nhất Lang có thể quên được chuyện đó.
Đấy là một chọn lựa thống khổ bao nhiêu! Cũng là một hy sinh lớn lao bao nhiêu!
Phong Tứ Nương thở ra, hiện giờ, nàng nên uống tý rượu, nếu không, nàng không còn đủ sức để chi trì thêm phút giây nào nữa.
Ly rượu lúc nãy vừa mới rót đầy, còn đang ở trước mặt.
Nàng nâng ly rượu lên, rồi lại đặt xuống, đặt xuống rồi lại nâng lên, rốt cuộc nàng cũng uống hết ly rượu đó.
Ly rượu quả nhiên làm cho nàng phấn khởi lên tý đỉnh, uống thêm một ly nữa, không chừng có thể chi trì tới lúc trời sáng.
Bình rượu cũng đang ở trước mặt nàng.
Nàng sợ tiếng rót rượu làm Tiêu Thập Nhất Lang tỉnh dậy, do đó, nàng bèn đưa bình rượu lên miệng uống.
Rượu trong bình hình như không còn nhiều lắm.
Nàng bất giác uống luôn hết cả bình, sức nóng của rượu, quả nhiên làm cho máu trong người nàng chạy nhanh hơn, thoải mái hơn.
Nàng nhè nhẹ, chầm chậm, dựa vào lưng ghế.
Bên ngoài song cửa vẫn còn là một khoảng đen ngòm, trong phòng cũng là một khoảng đen ngòm, gió thổi qua cây ngô đồng bên ngoài, nhẹ nhàng như hơi thở của một người tình.
Hơi thở của Tiêu Thập Nhất Lang cũng rất nhẹ nhàng, rất đều đặn, phảng phất có một nhịp điệu rất kỳ dị.
Nàng nhìn chăm chú vào bóng tối vô bờ vô bến ấy, lắng nghe tiếng gió ngoài song, và tiếng thở của Tiêu Thập Nhất Lang.
Một thứ bóng tối thật ngọt ngào, thật thâm trầm, một thứ bóng tối còn nồng

đậm hơn cả màn đêm bỗng bao trùm lấy nàng.
Nàng bỗng nhiên ngủ thiếp đi.
Bóng tối có thâm trầm bao nhiêu, ánh sáng sớm muộn gì cũng sẽ tới, giấc ngủ có ngọt ngào đến đâu, sớm muộn gì cũng có lúc thức dậy.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên tỉnh dậy, ánh nắng ban mai mùa thu, đang chiếu qua song cửa bằng giấy trắng tinh.
Nàng thở ra nhè nhẹ, chầm chậm đưa tay lên dụi mắt.
Trái tim nàng bỗng chìm hẳn xuống, chìm xuống tận đáy sâu, chìm vào trong vực sâu vạn trượng.
Trên bàn tay nàng chẳng còn có người. Tiêu Thập Nhất Lang nằm ngủ trên bàn tay của nàng đã đi mất.
- Y không thể bỏ đi như vậy được.
Phong Tứ Nương nhảy dậy, tính hô hoán, tính đi tìm, nhưng nàng chợt phát hiện phía sau tờ thiệp mời, có thêm những hàng chữ, dùng đũa chấm tương viết xuống, nét chữ rất mơ hồ, rất linh loạn:
- Tôi đi đây.
- Tôi chắc là ép tê bàn tay của cô lắm, có điều đợi đến khi cô tỉnh lại, bàn tay của cô không còn bị tê nữa.
- Bọn họ muốn tìm chỉ có mình tôi, cô bất tất phải đi, cũng không thể đi.
- Sau này dù cô không gặp tôi nữa, cũng nhất định sẽ nghe tin về tôi.
Nét chữ mơ hồ lại càng mơ hồ, bởi vì nước mắt đã rơi xuống đó, giống như những hạt sương rơi xuống trên đóa hoa.
.... Tôi chắc là ép tê bàn tay của cô lắm, có điều đợi đến khi cô tỉnh lại, bàn tay của cô không còn bị tê nữa.
Nàng hiểu ý của y.
.... Tôi chắc là làm cô đau lòng lắm, có điều đợi đến khi cô thanh tĩnh lại, nhất định sẽ không còn khó chịu nữa, bởi vì, tôi vốn không đáng để cô phải đau lòng khó chịu.
Có điều, nàng có thể quên được y không ? Có thể thanh tĩnh được không ?
.... Sau này dù cô không gặp tôi nữa, cũng nhất định sẽ nghe tin về tôi.
Đấy là thứ tin tức gì ? Chết ?
Nếu y đã quyết tâm đi tìm cái chết, ngoài cái tin y chết ra, còn có tin gì khác nữa bây giờ ?
Trái tim của Phong Tứ Nương đã bị xé nát ra, cả người nàng như bị xé nát ra.
.... Tại sao y không đánh thức nàng dậy ? Tại sao không để mình nói cho y biết, cái bí mật có thể làm cho y không còn muốn chết nữa ?
.... Tại cái lúc sống chết như đường tơ, tại sao mình lại ngủ thiếp đi ?
Phong Tứ Nương nhịn không nổi la lối om sòm lên:
- Không lẽ ta cũng là con lợn ? Con lợn chết ?

Nàng chụp lấy ly rượu bình rượu ném hết ra ngoài, ném vỡ tan tành.
Nàng hy vọng cũng xé được người mình ra thành từng mãnh vụn.
Một người đang rón rén thò đầu vào, nhìn nàng kinh ngạc.
Phong Tứ Nương đột nhiên xông lại, chụp ngay lấy cổ áo của y:
- Trang chủ của các ngươi đâu ?
- Đi rồi.
Người này chính là gia đinh của Vô Cấu sơn trang, Lão Hắc, gương mặt đã trắng bệch ra vì sợ.
- Đi lúc nào ?
- Trời sáng là đi ngay, bên ngoài hình như có cổ xe lại đón ông ta.
- Cổ xe ra sao ?
- Tôi.... tôi nhìn cũng không rõ lắm.
Câu ấy còn chưa thốt xong, bàn tay của Phong Tứ Nương đã tát lên mặt của y:
- Tại sao ngươi không thấy rõ.... Tại sao ngươi không thấy rõ...
Nàng tát rất nặng, nhưng Lão Hắc hình như không thấy đau đớn gì.
Y đã hoàn toàn sợ quá thành ra ngốc.
May mà Phong Tứ Nương đã buông y ra, xông thẳng ra ngoài, gương mặt y lập tức lộ ra một nụ cười ác độc.
Y biết nàng nhất định sẽ tìm không ra được Tiêu Thập Nhất Lang.
Một cổ xe lại đón y đi, đem y lại một chiếc thuyền. Đấy chính là đường dây duy nhất mà Phong Tứ Nương biết.
Cổ xe ra làm sao ? Thuyền ra làm sao ? Thuyền ở đâu ?
Nàng hoàn toàn không biết, nàng chỉ biết, bất kể ra sao, nhất định phải tìm cho ra Tiêu Thập Nhất Lang, không tìm ra không dược.
Bây giờ nếu nàng đem những vấn đề đêm qua nàng đã nghĩ ra được cách giải thích, nói cho Tiêu Thập Nhất Lang nghe, nhất định sẽ khích phát bản năng sinh tồn, dũng khí và đấu chí của ỵ Bất kể người chủ mưu là Liên Thành Bích hay không, y đều nhất định sẽ tìm cách truy ra chân chính đáp án, không tìm ra không dược.
Y nhất định phải tiếp tục sống, mới tìm ra được.
Đấy không chừng là lực lượng duy nhất làm cho y có thể tiếp tục sống, nếu không, y nhất định phải chết, bởi vì chính y, còn không nghĩ đến chuyện sống, y không còn hy vọng và dũng khí để tiếp tục sống.
Nếu y chết, Băng Băng có còn sống nổi không ? Thẩm Bích Quân có còn sống nổi không ?
Chính nàng có còn sống nổi không ?
Câu trả lời ấy tựa hồ như là không.
Chết! Tiêu Thập Nhất Lang mà chết, mọi người chỉ có nước chết.
Nàng không hề sợ chết, có điều, nếu mọi người đều chết như vậy, nàng

không cam lòng lắm.
Nàng không để tâm vào chuyện sống chết, nhưng chuyện oan ức như vậy, nàng thật không nhịn nổi.
Phong Tứ Nương chính là một người đàn bà như vậy, vì phải tranh hơi, nàng không tiếc chết đi một ngàn lần một vạn lần.
Trời vẫn còn sớm lắm, mà mùa thu đã thấy rõ rệt.
Lá vàng bị gió thu thổi bay sàn sạt cùng khắp núi rừng, phảng phất như có ai đang cùng nàng than thở.
Nàng không thấy bóng dáng cổ xe dâu, cũng không tìm ra dấu xe.
Đất trên đường khô mà rắn chắc, dù có dấu xe đi qua, cũng bị gió thổi bay đi mất.
Gió thổi vào người nàng, toàn thân nàng lạnh như băng giá, từ trong tim lạnh cho tới đáy bàn chân.
Nàng đứng đối diện một mình với một rừng lá vàng bị gió thổi bay cùng trong hang núi, nàng hận không thể gào khóc lên một trận thật lớn.
Có điều, khóc thì được gì ? Dù khóc cho đứt đi cả ruột, có ai nghe cho ?
.... Tiêu Thập Nhất Lang, tại sao anh rón rén đi một mình ? Tại sao phải đi xe ?
Nếu y đi bằng ngựa, không chừng nàng có thể dọ hỏi ra được.
Bởi vì, y là người trước giờ rất dễ bị người chú ý.
Có điều, y ngồi xe, chẳng ai chú ý được đến y, cũng chẳng ai đi chú ý một cổ xe.
Huống gì, nàng còn không biết ngay cả cổ xe hình dạng ra sao.
Hiện giờ, nàng chỉ còn đường dây duy nhất, là một chiếc thuyền, thuyền rốt cuộc phải dừng neo bên bờ sông.
Bờ sông ở mé đông nam.
Nàng cắn răng, góp nhặt tất cả u sầu đau thương vào trong lòng, phấn khởi tinh thần lên, chạy về hướng đông nam.
Đấy là con đường duy nhất nàng có thể đi, nếu tìm không ra Tiêu Thập Nhất Lang, con đường này chính là con đường chết, chỉ đi không trở về.
Gió thổi trong rừng thu, một đám lá khô bị gió thổi rớt xuống, giữa không trung, xoay lòng vòng không ngớt.
Gió thổi đến đâu, chiếc lá bay đến đó, đã không có quyền chọn lựa, cũng không cách nào dừng lại.
Có những người sinh mệnh cũng có khác gì vậy dâu, cũng tựa như chiếc lá vàng khô, tùy vận mệnh đưa đẩy.
Đại giang nước chảy về hướng đông. Trên sông đầy những thuyền đò, ai biết được Tiêu Thập Nhất Lang đang ở trong chiếc thuyền nào ? Dù có đến bờ sông rồi thì sao ?
Phong Tứ Nương đi rất nhanh, nàng chỉ hận mình không bay lên được, có

điều, trái tim nàng, cứ chìm mãi xuống.
Mặt trời đã lên cao, sáng lạng rực rỡ.
Gương mặt nàng cũng đang sáng lạng, có điều, trong lòng nàng, mây đen đang giăng đầy, dù mặt trời có sáng lạng dến đâu, cũng chiếu không tới lòng nàng.
Nàng hầu như không còn dũng khí tiếp tục đi, bởi vì nàng hoàn toàn không có lòng tin.
Bên đường có một quán bán rượu, thịt bò, đậu hủ khô, rượu trắng. Uống tý rượu có thể phấn khởi lên chút nào không ?
Nàng còn chưa bước lại, lập tức phát hiện có bảy tám cặp mắt đang hau háu nhìn mình từ một bên quán.
Nàng vốn là người rất dễ bị người khác chú ý tới, nếu có người nào muốn hỏi thăm nàng ở đâu, nhất định là rất dễ.
Trên đời này, người dễ làm cho người khác chú ý cũng không nhiều lắm, nhưng không chỉ có nàng và Tiêu Thập Nhất Lang.... ít nhất cũng còn có hai người nữa.
Thẩm Bích Quân và Liên Thành Bích không phải cũng là hạng người đó sao ? Nhất là nếu hai người cùng đi một lúc ?
Một người thiếu phụ mỹ lệ đến mức làm cho người ta tim đập thình thịch, và một tên say rượu lạc phách lam lũ đi với nhau, bất cứ ai cũng không thể nhịn được phải nhìn bọn họ một hai lần.
Liên Thành Bích nếu quả là người đó, sáng sớm hôm nay, không phải y cũng sẽ khởi hành đến chiếc thuyền đó sao ?
Nếu tìm ra được y, không phải sẽ tìm ra được Tiêu Thập Nhất Lang sao ?
Cặp mắt Phong Tứ Nương sáng lên, nàng vốn có cặp mắt rất quyến rũ, bây giờ sáng rỡ lên, lại càng thu hồn thiên hạ.
Dưới cây cổ thụ có hai gã thiếu niên mang kiếm đang nhìn nàng, nhìn muốn si dại cả người ra, ngay cả rượu trong chén tràn ra người còn chưa hay biết.
Phong Tứ Nương đảo quanh tròng mắt, bỗng nhiên bước lại, vừa cười vừa gọi:
- Ấy.
Hai gã thiếu niên giật nãy mình lên, vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, một người ly rượu trên tay cơ hồ muốn đổ cả ra ngoài.
Còn người kia xem ra có vẻ trầm tĩnh hơn, cũng có kinh nghiệm hơn, đứng dậy mỉm cười nói:
- Tôi tên là Hoắc Anh, còn y là Đổ Ngâm, xin hỏi cô nương quý tính đại danh ?
Có kinh nghiệm, có nghĩa là có kinh nghiệm với đàn bà, trẻ tuổi trong giang hồ, thiếu gì những tay lão luyện.
Phong Tứ Nương cũng cười, nhưng không trả lời y, nàng hỏi ngược lại:

- Các ông là bảo tiêu ?
Hoắc Anh nói:
- Chỉ có tôi, còn y không phải.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Chắc các ông qua lại trong giang hồ cũng lâu năm rồi ?
Hoắc Anh nói:
- Tôi thì lâu, còn y không phải.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Các ông có bao giờ nghe một người tên là Phong Tứ Nương không ?
Hoắc Anh nói:
- Đương nhiên là tôi có nghe, còn y...
Đổ Ngâm bỗng nhiên nói:
- Tôi cũng có nghe qua, nghe nói cô ta là.... cô ta là...
Phong Tứ Nương hỏi:
- Là thế nào ?
Đổ Ngâm đỏ mặt lên, lắp bắp nói:
- Là một người đàn bà, một người đàn bà rất đẹp, không những vậy...
Lần này Hoắc Anh nói tiếp lời cho y:
- Không những vậy còn rất hung dữ, nghe nói có rất nhiều tay anh hùng nổi danh trong giang hồ, gặp cô ta là muốn nhức cả đầu.
Phong Tứ Nương cười lên một tiếng hỏi:
- Bây giờ đầu các ông đã nhức lên chưa ?
Hai người lại giật cả mình lên, nhìn nàng kinh ngạc.
Hoắc Anh vẫn là người có gan hơn, y rốt cuộc lấy hết dũng khí ra hỏi:
- Cô là Phong Tứ Nương ?
Phong Tứ Nương nói:
- Chính tôi đây, tôi là tên nữ yêu quái vừa hung dữ, vừa không biết giảng lý đây.
Hoắc Anh ngẫn người ra, cả nửa ngày, mới thở phào một hơi thật dài, gượng cười nói:
- Có điều, xem ra, cô không giống tý nào.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không giống Phong Tứ Nương ?
Hoắc Anh nói:
- Không giống nữ yêu quái.
Đổ Ngâm còn nói thêm:
- Không giống tý nào.
Phong Tứ Nương lại cười lên một tiếng. Nàng vốn là một người đàn bà rất dễ nhìn, cười lên lại càng không có tý gì là hung dữ.
Hoắc Anh hồi phục lại được dũng khí, y hỏi dò:

- Nghe nói tửu lượng của cô rất cao, rượu nơi đây cũng không dở, cô...
Phong Tứ Nương nhoẽn miệng cười nói:
- Tôi vốn đang chờ các vị mời uống rượu đấy thôi.
Rượu thật ra không ngon, chẳng qua, rượu cũng chỉ là rượu. Phong Tứ Nương uống liền một hơi ba ly rượu, cặp mắt nàng đã sáng rực lên.
Đổ Ngâm nhìn nàng, mặt y lại càng đỏ, hình như là thần hồn đã điên đảo, không biết làm sao cho phải.
Hoắc Anh gan dạ hơn, y bỗng nói:
- Tôi cũng uống được vài ly, chúng ta thử thi đua uống rượu được không ?
Phong Tứ Nương liếc y một cái hỏi:
- Ông tính đổ rượu cho tôi say đấy hẳn ?
Hoắc Anh chẳng phủ nhận, y nói:
- Tôi nghe trước giờ cô chưa hề say, vì vậy...
Phong Tứ Nương nói:
- Vì vậy, ông muốn thử xem.
Hoắc Anh cười nói:
- Uống say cũng chẳng có gì quan hệ, tôi mà có say, Tiểu Đổ sẽ đem tôi về; cô mà say, tôi đưa cô về.
Tên tiểu tử này xem ra không có vẻ tốt lành gì.
Phong Tứ Nương lại bật cười. Dưới gốc cây có cột hai con ngựa, nàng bỗng hỏi:
- Hai con ngựa này các ông cưỡi lại đây phải không ?
Hoắc Anh gật gật đầu, cười tít mắt lại nói:
- Cô mà say quá không cưỡi ngựa được, tôi có thể đi sau đở dùm.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ông biết tôi sẽ đi đâu không ?
Hoắc Anh nói:
- Tùy cô muốn đi đâu cũng được.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Các ông không bận chuyện gì khác sao ?
Hoắc Anh nói:
- Tôi thì không, y...
Đổ Ngâm giành nói:
- Tôi cũng không bận, không bận tý nào.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên nhảy dậy, cười nói:
- Tốt, bọn mình đi thôi.
Hoắc Anh ngẫn người:
- Đi ? Đi đâu ?
Phong Tứ Nương nói:
- Đi tìm hai người.

Hoắc Anh nói:
- Không phải chúng ta mới nói lúc nãy thi uống rượu ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tìm người trước, rồi thi uống rượu sau.
Nàng cười lên lại càng mê hồn:
- Chỉ cần tìm ra hai người đó, tùy ông muốn thi đua gì tôi cũng chịu.
Hoắc Anh sáng mắt lên, y vốn có cặp mắt rất đa tình, cặp mắt sáng lên là hiện rõ ý rất tà.
Con nghé mới ra đời đã biết gì, ngay cả cọp còn chưa sợ, huống gì là cọp cái. Huống gì, con cọp cái này, xem ra không giống con cọp cái tý nào.
Y cũng nhảy dậy, cười nói:
- Chuyện gì khác tôi không biết, chuyện tìm người, tôi dây là chuyên gia, tùy cô muốn đi tìm ai, chỉ cần nói hình dáng họ ra sao, tôi sẽ tìm được ra ngay.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Thật sao ? Ông thật có tài ấy sao ?
Hoắc Anh nói:
- Không tin cô hỏi Tiểu Đổ là biết.
Tiểu Đổ gật gật đầu, trong lòng tuy không muốn, nhưng cũng phải thừa nhận:
- Không những y có cặp mắt lanh, y còn nhớ dai nữa, bất kể là ai, y chỉ cần nhìn qua một lần là không bao giờ quên.
Phong Tứ Nương cười nói:
- Hai người tôi muốn tìm đây, bất kỳ ai thấy qua đều nhất định không thể quên.
Hoắc Anh hỏi:
- Hai người ấy rất đặc biệt ?
Phong Tứ Nương nói:
- Quả thật rất đặc biệt.
Hoắc Anh hỏi:
- Là đàn ông ? Hay đàn bà ?
Phong Tứ Nương nói:
- Một nam một nữ, nữ rất đẹp...
Hoắc Anh hỏi:
- Đẹp hơn cô không ?
Phong Tứ Nương thở ra nói:
- Đẹp hơn tôi trăm lần.
Hoắc Anh hỏi:
- Còn nam thì sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Nam thì vốn rất đẹp trai, chẳng qua bây giờ xem ra có vẻ lạc phách, không

những vậy, mặt mày còn râu ria lởm chởm đầy cả ra.
Hoắc Anh lập tức lắc đầu nói:
- Tôi chưa thấy hai người hình dạng như vậy bao giờ, mà tìm cũng không ra.
Gương mặt y hình như biến đổi, y cười không được tự nhiên lắm, thật ra, y cười không muốn nổi. Trong lòng y đang toan tính quỹ quái gì đây ?
Phong Tứ Nương đảo quanh tròng mắt, cười nói:
- Tuy ông chưa thấy bao giờ, nhưng tôi biết có người nhất định đã gặp rồi.
Hoắc Anh hỏi:
- Ai ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tiểu Đổ.
Hoắc Anh càng khẩn trương, y gượng cười nói:
- Tôi đi một đường với y, tôi không thấy, y làm sao thấy được ?
Phong Tứ Nương nói:
- Bởi vì y là người thật thà, không biết nói dối.
Nàng bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn đăm đăm vào Đổ Ngâm hỏi:
- Tiểu Đổ, ông xem có đúng không ?
Đổ Ngâm đỏ mặt lên, y quả thật không biết nói dối, nhưng lại không dám nói thật, hình như y có vẻ sợ Hoắc Anh.
Có điều, nhìn vẻ mặt của y, bao nhiêu chuyện đều đã được nói ra rõ ràng trên gương mặt.
Hoắc Anh chỉ còn nước thở ra, cười khổ nói:
- Sáng sớm nay, lúc bọn tôi đang ăn cơm sáng, hình như có thấy hai người hình dạng như vậy.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Người đàn bà rất là đẹp ?
Hoắc Anh chỉ còn nước gật đầu.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Có phải ông muốn thi uống rượu với cô ta ?
Hoắc Anh đỏ mặt lên, y cũng chỉ là một chàng trai trẻ, mặt y còn chưa dày lắm.
Đổ Ngâm cúi đầu, ấp úng nói:
- Thật ra y cũng không có gì ác ý, y vốn là người tính tình như vậy, chẳng qua có tý.... có tý...
Phong Tứ Nương nói giùm cho y:
- Có tý phong lưu tự thưởng, một tý tự tác đa tình.
Hoắc Anh càng đỏ mặt, hình như y muốn chuồn mau.
Phong Tứ Nương vỗ vai y, cười nói:
- Thật ra, chuyện ấy cũng chẳng có gì là phải bối rối, nhân bất phong lưu uổng thiếu niên, người trẻ tuổi ngắm đàn bà xinh đẹp, nếu không động lòng,

thì không phải là ngụy quân tử, cũng là người đầu gỗ.
Hoắc Anh nhìn nàng, ánh mắt ra chiều cảm kích, y bỗng nhiên phát hiện ra, mụ đàn bà yêu quái này không những không đáng sợ, mà còn khả ái lắm.
Bất cứ ai nhìn Phong Tứ Nương, cũng đều nghĩ như vậy.
Không những nàng hiểu người khác, nàng còn đồng tình với cách họ nghĩ, tha thứ lỗi lầm của họ.
Chỉ cần đừng có ai đi chọc giận nàng thật, nàng sẽ vĩnh viễn là người bạn rất khả ái.
Đổ Ngâm nói:
- Thật ra y cũng không làm gì cả, chỉ nhìn cái vị Liên phu nhân ấy hai ba lần, xem xem ra sao thế thôi.
Ánh mắt của Phong Tứ Nương sáng lên, nàng hỏi:
- Các ông biết nàng chính là Liên phu nhân Thẩm Bích Quân ?
Đổ Ngâm gật gật đầu.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Sao các ông biết ?
Hoắc Anh lại thở ra, cười khổ nói:
- Tôi nhìn thấy người đàn bà như nàng ấy, lại đi với một gã vừa cùng khô? vừa hôi hám, mà mặt mày lại ra vẻ buồn khổ, hình như rất bị ủy khúc.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Vì vậy ông cho là nàng nhất định bị gã đàn ông đó khi phụ, bèn đứng ra can thiệp ?
Hoắc Anh cười khổ gật đầu.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Đương nhiên ông không biết là cái người vừa cùng vừa do dáy đó là một tay đệ nhất công tử trong giang hồ tên là Liên Thành Bích ?
Hoắc Anh thở ra:
- Tôi nằm mộng cũng không nghĩ ra được.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Vì vậy, ông đụng phải cây đinh, do đó không muốn gặp lại bọn họ ?
Hoắc Anh nói:
- Cây đinh ấy không phải là Liên công tử.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không phải y, thì là ai ?
Hoắc Anh nói:
- Là một người rất thích can thiệp vào chuyện thiên hạ, họ Chu, tên là Chu Chí Cương.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Có phải cái tên Bạch Mã công tử ?
Hoắc Anh gật đầu nói:

- Hắn ta hình như là bạn bè của Liên công tử, vì vậy, mới nhận ra bọn họ, sau đó còn kéo hai vợ chồng đi đâu đó.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ông tức y lắm phải không ?
Hoắc Anh đỏ mặt, cúi đầu xuống.
Phong Tứ Nương đảo quanh tròng mắt, bỗng nhiên nhảy lên, nói:
- Đi, ông theo tôi, tôi cho ông hết tức.
Hoắc Anh hỏi:
- Thật sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Đừng quên tôi là nữ yêu quái ai thấy cũng nhức cả đầu, ông gặp tôi, ông hên đấy, y gặp tôi, y sẽ xui tận mạng.
Hoắc Anh phấn khởi tinh thần, tươi nét mặt nói:
- Tôi đã nói rồi, tùy cô muốn đi đâu, tôi sẽ theo đó.
Phong Tứ Nương nhoẽn miệng cười nói:
- Nếu vậy, ông tạm làm người tùy tòng cho tôi đi, bảo đảm không ai dám khi phụ Ông.
Đổ Ngâm nói:
- Nhưng chúng tôi chỉ có hai con ngựa.
Hoắc Anh cười nói:
- Không sao, hai tên tùy tòng có thể cưỡi chung một con ngựa.
Đổ Ngâm cũng cười lên nói:
- Đúng vậy, anh là tùy tòng, đương nhiên tôi cũng là tùy tòng, tùy tòng khác chỉ chạy phía sau, chúng ta còn cưỡi được ngựa, vận khí đã quá tốt rồi.
Phong Tứ Nương cười lên như chuông bạc:
- Được làm tùy tòng của tôi, các ông quả là có phúc.
Do đó, Phong Tứ Nương bèn có hai người tùy tòng, lúc nãy nàng còn là một người cô cô đơn đơn, trên người không có lấy đồng teng uống rượu, có điều, bây giờ nàng đã cưỡi trên lưng một con tuấn mã cao lớn, phía sau còn có hai người tùy tòng vừa trẻ vừa anh tuấn đi theo.
Đấy chính là Phong Tứ Nương. Phong Tứ Nương là một hạng người thế đấy. Cả đời nàng, vĩnh viễn đều là màu sắc lộng lẫy, vĩnh viễn đều đầy những chuyện làm người ta hứng thú.
Bất cứ chuyện gì khốn nạn tới đâu, nàng đều có cách giải quyết, mà còn giải quyết rất nhanh chóng.
Bất cứ hạng người nào, nàng đều có cách ứng phó, mà còn làm người ta hứng thú tình nguyện theo làm tùy tùng cho nàng.
Đối phó với đàn ông, nàng vốn có thủ đoạn đặc biệt của nàng.... không chừng chỉ có một người đàn ông ngoại lệ.
Tiêu Thập Nhất Lang!

Nàng có vài trăm cách đối phó với đàn ông, có điều, gặp phải Tiêu Thập Nhất Lang, ngay cả một cách, nàng cũng thi thố không nổi.

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 19
Kim Phụng Hoàng

Bây giờ chúng ta đi đâu ?
- Đương nhiên là lại Bạch Mã sơn trang của Chu Chí Cương.
Bạch Mã sơn trang dĩ nhiên là có một con bạch mã.
Một con bạch mã từ đầu đến đuôi không tìm ra một sợi lông màu tạp nhạp nào khác, như thể làm bằng bạch ngọc vậy.
Bạch mã thường thường tượng trưng cho cao quý, con ngựa này không những cao quý đẹp đẽ, mà còn cao lớn thần tuấn, nghe nói là thuộc giống danh câu Dại Uyển.
Bạch Mã sơn trang dĩ nhiên còn có một vị Bạch Mã công tử.
Bạch Mã công tử cũng là một người rất anh tuấn, vũ công thuộc nội gia chính tông, dáng điệu cũng rất phong lưu.
Vì vậy, chỉ cần nói đến Bạch Mã nhà họ Chu, vũ lâm Giang Nam không ai là không biết.
Chẳng qua, con bạch mã ấy làm cho người nổi danh ? Hay là người đó làm cho bạch mã nổi danh ? Bây giờ dần dần không còn ai phân biệt rõ ràng.
Không chừng ngay cả chính Chu Chí Cương cũng không rõ ràng lắm.
Có điều, bất kể ra sao, ngựa quả thật là danh mã, người cũng quả thật là danh nhân, điều ấy nhất định không thể nghi ngờ gì cả.
Do đó, bất cứ ai muốn tìm đến Bạch Mã sơn trang, nhất định sẽ không có chuyện tìm không ra.
Giữa trưa. Trong rừng, ánh mặt trời lóng lánh , chiếu qua lùm cây xuống những đám lá khô, phản chiếu màu vàng óng huy hoàng rực rỡ.
Có điều, bản chất của lá vẫn thế không biến đổi, lá khô vẫn là lá khô, lá khô rồi, nhất định tàn tạ.
Bất cứ chuyện gì cũng không thể thay đổi được mệnh vận của nó, ngay ca? ánh mặt trời cũng vậy.
.... Trên đời này, không phải rất nhiều chuyện đều như thế ?
Phong Tứ Nương đang than thở trong lòng.
Ánh mắt trời đang chiếu trên mặt nàng, chiếu rực rỡ nét thanh xuân đầy đặn.
Có điều, nàng biết, thanh xuân đã qua đây, vĩnh viễn sẽ không bao giờ kéo nó lại được.

Nàng không hề muốn lôi kéo thanh xuân lại, nàng chỉ muốn giữ lại một tý gì hoài niệm thế thôi.
Đấy cũng không phải là hoài niệm tuổi thanh xuân, mà là hoài niệm người đó, càng trọng yếu hơn, là để cho người đó cũng hoài niệm nàng y như vậy.
Đợi đến lúc người nàng như chiếc lá rơi vàng úa điêu lạc, còn có người nào sẽ hoài niệm nàng ?
Phong Tứ Nương không muốn nghĩ tiếp, nàng quay đầu lại, Hoắc Anh và Đổ Ngâm đang đứng nhìn nàng như si dại.
ít nhất hai người trẻ tuổi ấy cũng vĩnh viễn không quên được nàng.
Chỉ cần còn có người hoài niệm mình, như vậy là quá đủ.
Phong Tứ Nương bật cười lên:
- Các vị quả thật rất ngoan ngoãn, tôi mà trẻ một chút, không chừng sẽ lấy một trong hai người, bây giờ...
- Bây giờ chúng tôi chẳng qua chỉ là tùy tòng của cô.
Hoắc Anh cũng đang cười, nụ cười có tý gì chua chát.
Phong Tứ Nương cười nói:
- Tùy tòng, nhưng cũng là huynh đệ.
Đổ Ngâm bỗng nhiên nói:
- May mà cô không chịu lấy chúng tôi.
Phong Tứ Nương nhịn không nổi hỏi:
- Tại sao vậy ?
Đổ Ngâm nói:
- Bây giờ chúng tôi còn là bạn bè, nếu cô chọn một trong hai người chúng tôi, không chừng chúng tôi sẽ đánh nhau loạn cả lên.
Y lại đỏ mặt lên. Y nói chuyện rất thật thà.
Phong Tứ Nương nhoẽn miệng cười nói:
- Tôi mà chọn, nhất định không chọn chú đâu, chú quá thật thà.
Hoắc Anh lại cao hứng trở lại, y cười nói:
- Tôi đã nói cho y nghe, đàn ông mà thật thà quá, đàn bà ngược lại lại không ưa.
Đổ Ngâm đỏ mặt, ấp úng nói:
- Thật ra, có lúc tôi cũng không thật thà lắm.
Phong Tứ Nương cười lớn hỏi:
- Chú nghĩ tôi làm sao cho chú hả giận đây ?
Hoắc Anh nói:
- Tùy chị đấy.
Phong Tứ Nương nói:
- Chúng ta cứ thế xông vào, chụp hắn lôi ra đây được không ?
Hoắc Anh nói:
- Được, được lắm.

Sườn núi không có gì dốc lắm. Phong Tứ Nương hét lên một tiếng, xoay tay lại ra roi, thúc ngựa xông ra khỏi rừng cây.
Cổng lớn sơn màu đen của Bạch Mã sơn trang đang mở, bọn họ quả thật cứ thế mà xông vào.
Gia đinh đang đứng trước cửa giật nãy mình lên, láo nháo xông ra, lớn tiếng hô:
- Các ngươi là ai ? Đến đây có chuyện gì ?
Phong Tứ Nương cười nói:
- Ta lại tìm Chu Chí Cương, ta là bà cô của hắn.
Nàng thúc ngựa chạy thẳng qua sân, xông vào trong đại sảnh.
Không những người kinh hãi, ngựa cũng kinh hãi, tiếng ngựa hý vang, ba bốn cái bàn trà, bốn năm cái mâm trà, bảy tám cái ghế đã bị đụng ngã qua một bên.
Mười mấy người xông ra, kẻ thì kéo cương ngựa, kẻ thì tính giữ lấy người, người còn chưa đụng tới, đã bị ăn mấy roi ngựa.
Phong Tứ Nương lớn tiếng nói:
- Mau kêu Chu Chí Cương ra dây, nếu không, ta sẽ đánh vào tận bên trong.
Hoắc Anh cao hứng mặt mày đỏ gay lên, cười lớn nói:
- Đúng, chúng ta sẽ đánh luôn tới trong nhà.
Một lão già vội vã nhảy lên một chiếc bàn, thét lớn:
- Các ngươi làm gì thế ? Không lẽ là cường đạo sao ?
Lão chưa nói xong, Phong Tứ Nương đã nhảy theo lên bàn, chụp lấy cổ áo lão, nói:
- Ta là cô của Chu Chí Cương, hắn đi đâu rồi ?
- Ông.... Ông ta không có nhà, thật không có nhà.
- Tại sao không có nhà ?
Đương nhiên là đã ra ngoài rồi, do đó mới không có nhà, Phong Tứ Nương cũng cảm thấy mình hỏi buồn cười, do đó lại hỏi tiếp:
- Hắn đi lúc nào thế ?
- Mới tức thì.
- Đi một mình ?
- Không phải một mình, còn có một vị Liên công tử.
- Liên công tử ? Liên Thành Bích ?
- Hình như vậy.
- Bọn họ đi đâu ?
- Không biết, thật tình không biết.
Trái tim của Phong Tứ Nương không ngớt chìm hẳn xuống:
- Liên công tử có phải cùng đi với phu nhân không ?
- Vâng.
- Liên phu nhân đâu ?

- Ở sau sân, đang ăn cơm với phu nhân của trang chủ chúng tôi.
Phong Tứ Nương cười nhạt trong bụng, nàng nói:
- Thì ra hắn cố ý an bày Chu Chí Cương xuất hiện, chẳng qua là để giữ bà vợ Ở đây, còn hắn thì rảnh tay đi giết người.
Lão gia đinh nghe không hiểu nàng nói gì, Hoắc Anh cũng không hiểu:
- Ai muốn đi giết người ? Đi giết ai ?
Phong Tứ Nương cắn răng, nàng bỗng hỏi:
- Hai chú công phu ra sao ?
Hoắc Anh cười nói:
- Tuy không tới đâu, đối phó với một đám giá áo túi cơm này, cũng còn dư sức.
Phong Tứ Nương nói:
- Được, các chú chờ ở đây, kêu bọn chúng dọn rượu, dọn thịt lên, nếu có tên nào không nghe lời, cứ việc đánh ngay, dù có đập phá nhà cửa ra cũng không sao cả.
Hoắc Anh cười nói:
- Chuyện gì khác tôi không biết, đánh đập phá nhà, tôi là chuyên gia.
Phong Tứ Nương nói:
- Nếu rượu không đủ mùi, cơm không đủ ngon, cũng cứ đánh vào không tha.
Hoắc Anh hỏi:
- Bọn tôi có cần chờ chị về lại đây rồi ăn không ?
Phong Tứ Nương nói:
- Không cần, tôi muốn ra sau nhà tìm người.
Hoắc Anh hỏi:
- Tìm ai ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tìm một tên quỹ hồ đồ không biết chuyện.
Phía sân sau, mùi thơm sực nức, hoa cúc nở rộ, lá ngô đồng cũng rất xanh. Một người đàn bà xinh dẹp mặc bộ đồ xanh lục, đang từ sau vội vã đi ra, đụng ngay vào Phong Tứ Nương.
Tuy bà ta đã gần trung niên, xem ra còn rất trẻ tuổi, cặp mắt phụng rất oai nghi, bất cứ ai đều nhất định nhìn ra, bà ta không phải là loại đàn bà dễ đụng vào. Phong Tứ Nương lại là người thích đi trêu chọc hạng người đó, nàng đảo quanh tròng mắt, bỗng nhiên nói:
- Nghe nói phu nhân của trang chủ đây nguyên họ Kim.
- Đúng vậy.
- Nghe nói bà ta chính là người hồi xưa rất nổi danh trong giang hồ có biệt hiệu là Kim Phụng Hoàng.
- Đúng vậy.
- Ngươi kêu bà ta ra đây, ta muốn gặp y thị.

- Bà ta đã ra đây rồi.
Phong Tứ Nương cố ý trừng to cặp mắt, nhìn bà ta, hỏi:
- Ngươi là Kim Phụng Hoàng ?
Kim Phụng Hoàng mặt lạnh lùng, đáp:
- Chính tôi.
Phong Tứ Nương bật cười, nàng chớp mắt nói:
- Thất lễ thất lễ, xin lỗi quá, tôi cứ ngỡ bà là mẹ của Chu Chí Cương.
Gương mặt của Kim Phụng Hoàng trong tích tắc chẳng còn thấy có tý máu nào, biến thành xám xịt, bà ta bỗng nhiên cười nhạt nói:
- Nghe nói trước đây trong giang hồ có con cọp cái tên là Phong Tứ Nương, cứ theo đeo đuổi mãi ông chồng của tôi, tiếc là ông chồng của tôi gặp y thị là muốn nôn mửa.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ông chồng của bà là Chu Chí Cương ?
Kim Phụng Hoàng lạnh lùng nói:
- Đúng vậy.
Phong Tứ Nương nói:
- Vậy thì không đúng rồi, tôi chỉ mê cái tên mà thấy tôi thèm nhỏ rãi, có lúc còn bò lăn bò lóc trên đất, nhưng không hề nôn mửa tý nào.
Kim Phụng Hoàng hỏi:
- Không lẽ ngươi là Phong Tứ Nương ?
Phong Tứ Nương nói:
- Đúng vậy.
Kim Phụng Hoàng hỏi:
- Thất lễ thất lễ, xin lỗi quá, tôi cứ ngỡ bà là con chó điên thấy người là cắn.
Phong Tứ Nương lại bật cười, nhẫn nha nói:
- Ta cũng muốn cắn ngươi một cái, tiếc là trước giờ, ta không thích cắn bà già.
Gương mặt của Kim Phụng Hoàng hình như đã xanh lè ra. Tuổi tác bà ta vốn lớn hơn Chú Chí Cương hai tuổi.
Đàn bà hơn tuổi đàn ông, ghét nghe người ta nói nhất, chính là hai tiếng bà già.
Thậm chí bà ta thà nghe người ta chửi mình là chó điên, còn hơn nghe người ta nói mình già. Phong Tứ Nương chính vì biết bà ta ra sao, mới nói vậy.
Từ lúc nàng phát hiện ra Liên Thành Bích rất có thể là "người đó", người tiếp ngôi vị của Tiêu Dao Hầu, nàng đã chuẩn bị đi tìm Liên Thành Bích quấy rầy.
Liên Thành Bích đi chung với Chu Chí Cương, vậy thì Chu Chí Cương cũng không phải người tốt.
Nàng tìm không ra bọn họ, chỉ còn cách tìm Kim Phụng hoàng.

Bản lãnh tìm người phá phách của Phong Tứ Nương, vốn không ai có thể địch lại.
Bây giờ Kim Phụng Hoàng còn chưa bị nàng chọc tức cho chết, nàng còn chưa thỏa mãn, nàng mỉm cười nói:
- Thật ra ta cũng biết ngươi không già lắm, tối đa là hơn Chú Chí Cương không tới hai ba chục tuổi thôi, mặt mày bôi phấn lên cho dày một tý, xem ra chỉ bất quá trên dưới năm chục tuổi.
Kim Phụng Hoàng bỗng nhiên hét lên một tiếng nhảy chồm lại.
Rất nhiều người đàn biết la hét, không những vậy, còn thích la hét.
Bọn họ cao hứng lên cũng la hét, tức giận lên cũng la hét, thân mật cũng la hét, đánh nhau cũng la hét.
Kim Phụng Hoàng chắc chắn là một trong những người đó.
Bà ta la lên một giọng rất kỳ dị, rất chói tai, có vẻ như một nhát đao cứa ngang cổ con gà, hoặc là một chân dậm lên đuôi con mèo.
Có điều, bà ta xuất thủ, không giống gà, cũng chẳng giống mèo.
Bà ta xuất thủ, vừa nhanh vừa chính xác, giống như một con rắn độc.
Trước kia khi Phong Tứ Nương còn chưa xuất hiện giang hồ, Kim Phụng Hoàng chính là một người đàn bà nổi tiếng khó trêu chọc vào trong giang hồ.
Vũ công của bà ta còn cao hơn mức Phong Tứ Nương tưởng tượng.
Phong Tứ Nương đở năm sáu chiêu của bà ta rồi, mới phát giác ra điều đó.
Chẳng qua, vũ công của Phong Tứ Nương còn cao hơn mức bà ta tưởng tượng nhiều, sau mười bảy mười tám chiêu, bỗng nhiên nàng nhanh như chớp chụp lấy cổ tay bà ta.
Bàn tay và thân hình của Kim Phụng Hoàng lập tức tê bại, ngay cả kêu cũng kêu không ra tiếng.
Phong Tứ Nương đã bẻ ngoặc bàn tay bà ta ra sau lưng, rồi mới thở phào một tiếng nói:
- Ta muốn hỏi người vài câu, tốt nhất ngươi nên thật thà trả lời.
Kim Phụng Hoàng cắn chặt răng, hằn học nói:
- Ngươi giết ta đi thôi.
Phong Tứ Nương nói:
- Ngươi biết là ta sẽ không giết ngươi, chẳng qua ta tối đa chỉ muốn cắt lỗ mủi ngươi thôi.
Nàng cười lên một tiếng, nói tiếp:
- Trên đời này, người đàn bà đáng sợ hơn bà già, chính là một bà già không có lỗ mủi.
Kim Phụng Hoàng cắn răng, nước mắt đã muốn trào ra.
Bà ta biết Phong Tứ Nương nói được làm được, bà ta rất hiểu con người của Phong Tứ Nương, bởi vì, chính bà ta cũng không khác gì lắm.

Phong Tứ Nương nói:
- Ta hỏi ngươi câu gì, ngươi rốt cuộc có chịu nói hay không ?
Kim Phụng Hoàng nói:
- Ngươi.... ngươi rốt cuộc muốn hỏi gì ?
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ông chồng của ngươi và Liên Thành Bích đi đâu ?
Kim Phụng Hoàng nói:
- Không biết.
Phong Tứ Nương cười nhạt nói:
- Nếu ta cắt lỗ mủi ngươi đi, ngươi sẽ biết hay không biết ?
Kim Phụng Hoàng lại la lÚn lên:
- Ta không biết thật, ngươi có giết ta, ta cũng vẫn không biết.
Một người đàn bà la lên như vậy, lời nói đa số là không giả.
Phong Tứ Nương thở ra, lại hỏi:
- Thẩm Bích Quân đâu ? Ngươi đem chị ấy dấu đâu rồi ?
Kim Phụng Hoàng nói:
- Tôi không có dấu bà ta, chính bà ta không muốn gặp ngươi.
Phong Tứ Nương còn chưa tới sau nhà, bọn họ đã biết người mới tới là Phong Tứ Nương.
Đàn bà dám cưỡi ngựa chạy xồng xộc vào nhà người ta, trên đời này không có mấy người.
Phong Tứ Nương nói:
- Chị ấy không muốn gặp ta, nhưng ta muốn gặp chị ấy, tốt nhất ngươi...
Nàng không nói hết lời, bởi vì, nàng đã thấy Thẩm Bích Quân.
Thẩm Bích Quân bước ra khỏi cửa, đứng dưới mái nhà, gương mặt trắng bệch lộ vẻ tức giận, cặp mắt mỹ lệ đang đỏ lên.
Có phải là khóc đỏ lên không ?
Tại sao khóc ?
Phong Tứ Nương thở ra nói:
- Tôi tìm chị khổ sở trăm ngàn lần, tại sao chị lại không muốn gặp tôi ?
Thẩm Bích Quân lạnh lùng nói:
- Ai bảo chị đi tìm ? Đáng lý ra chị không nên lại đây.
Phong Tứ Nương nhịn không nổi cười nhạt nói:
- Nếu chị nghĩ y kêu tôi lại đây, chị lầm rồi.
Y ? Y là ai ? Thẩm Bích Quân dĩ nhiên là biết, nghĩ đến người đó, lòng nàng như bị kim đâm đau nhói, như bị dao cắt, bị một bàn tay vô hình bóp nát, nát tan thành trăm ngàn mảnh vụn.
Nàng không muốn đứng vững, cả người đều tựa vào lan can, nhưng nét mặt vẫn lạnh lùng:
- Bất kể tại sao chị lại, bây giờ tốt nhất chị nên rời khỏi nơi đây.

Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Bởi vì, tôi và chị không còn có quan hệ gì với nhau, tôi.... tôi không phải là Thẩm Bích Quân người chị quen biết...
Nàng nói tuy rất hung, nhưng nước mắt đã trào ra, trào ra đôi má trắng bệch tiều tụy, như một hạt sương rớt trên đóa hoa đã bị khô héo.
Nhìn vẻ mặt bi thương và thống khổ của nàng, Phong Tứ Nương có muốn tức giận, cũng không tức giận nổi.
Lòng nàng có phải chẳng từng bị kim đâm đau nhói, dao cắt từng mảnh ?
Đương nhiên nàng hiểu ý của Thẩm Bích Quân lắm.
Lúc trước, nàng quen biết một Thẩm Bích Quân vì ái tình mà bất chấp nhất thiết, bây giờ nàng gặp Thẩm Bích Quân vợ của Liên Thành Bích.
- Bất kể ra sao, tôi có vài câu chuyện muốn nói với chị.
Nàng bỗng nhiên xông lại, nắm chặt lấy tay Thẩm Bích Quân:
- Nhất định chị phải nghe tôi nói, tôi nói xong tôi sẽ đi ngay.
Thẩm Bích Quân dùng sức cắn chặt môi, rốt cuộc gật đầu nói:
- Được, tôi nghe đây, có điều, chị nói xong rồi nhất định phải đi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Chỉ cần chị nghe tôi nói hết, sau đó dù chị không để tôi đi, tôi không đi không được.
.... Đã phải đi, sớm muộn gì cũng nên đi thôi.
Đấy chính là câu Tiêu Thập Nhất Lang thường nói lúc trước.
Nghĩ đến câu nói đó, nghĩ đến người đó, nghĩ đến lúc với nhau và xa nhau...
Nước mắt của Thẩm Bích Quân đã làm ướt đẫm tay áo.
- Tiêu Thập Nhất Lang, bây giờ anh đang ở đâu ? Đang làm gì ?
- Tại sao anh không lại đây nghe, hai người đàn bà vì anh mà thống khổ cả đời, đang nói những gì ?
- Anh có hiểu nổi thống khổ và bi thương của họ không ?
Đương nhiên y không thể lại, bởi vì, hiện giờ y đang dần dần bước vào một cạm bẫy vừa ác độc, vừa kinh sợ.
Không chừng, chính y cũng không phải là không biết, nhưng y không muốn quay đầu lại, y không thể quay đầu lại.
Tàng cây ngô đồng rậm rạp, che lấp đi ánh mặt trời. Hành lang dài mát mẻ và yên lặng, một con Kim Ty Tước rực rỡ, đang kêu chí chóe dưới mái nhà, hình như cũng muốn bày tỏ cho người ta biết nổi lòng tịch mịch và thống khổ của mình.
Ái lữ của nó đã bay đi mất, bay đi chân trời, bay tới góc biển, nó chỉ còn cách đứng ngẫn ngơ trong lồng, chịu đựng bao nhiêu nổi tịch mịch vô cùng vô tận.

Nữ chủ nhân của nó ở đây, tuy cũng thường vuốt ve lông cánh óng mượt của no, có điều, dù vuốt ve có nhẹ nhàng êm ái đến đâu, cũng không bằng cái rúc mõ của ái lữ.
Kim Phụng Hoàng đã ôm mặt chạy ra ngoài sân, cũng chẳng quay đầu lại.
Phong Tứ Nương còn chưa mở miệng. Chuyện này quá phức tạp, quá ngụy bí, nàng thật không biết phải bắt đầu từ đâu.
Thẩm Bích Quân đang thôi thúc:
- Sao chị còn không nói đi ?
Phong Tứ Nương rốt cuộc ngẩng dầu lên nói:
- Tôi biết chị đang hận y, bởi vì, chị cho là y đã biến đổi, biến thành một tên ma vương giết người không chớp mắt, biến thành một gã vô tình vô nghĩa.
Thẩm Bích Quân cúi đầu, hai bàn tay nắm chặt, móng tay bấm sâu và da thịt, môi cũng bị cắn muốn đứt ra. Nàng đang dày vò chính mình.
Nàng hy vọng có thể dày vò xác thịt mình, để quên đi thống khổ ở trong lòng.
Phong Tứ Nương nói:
- Nhưng chị hoàn toàn hiểu lầm y, nếu chị biết sự thực câu chuyện ra sao, dù có người lấy roi đuổi chị đi, chị cũng nhất định không rời y một bước.
Thẩm Bích Quân hằn học nói:
- Dù có ai kề đao bắt tôi ở lại, tôi cũng đi, bởi vì, mọi chuyện đều do tôi chính mắt trông thấy rõ rõ ràng ràng.
Phong Tứ Nương nói:
- Chị thấy gì ?
Nàng cũng nắm chặt tay lại, nói:
- Chị thấy y vì Băng Băng đả thương người ta, chị thấy y đã biến thành một người giàu có tự kiêu tự đại, chị thấy y biến thành chủ nhân của Vô Cấu sơn trang.
Thẩm Bích Quân nói:
- Đúng vậy, tôi đã thấy những chuyện đó, tôi không muốn thấy lại nữa.
Phong Tứ Nương nói:
- Chỉ tiếc là, chị chỉ thấy bề mặt những chuyện ấy thôi, chị không thể nhìn bề mặt rồi đoán là trái quất bị thối bên trong. Chị...
Thẩm Bích Quân ngắt lời nàng, lạnh lùng nói:
- Trái quất bên ngoài hư nát, bên trong lại càng thối hơn.
Phong Tứ Nương nói:
- Nhưng mà, có những trái quất bên ngoài xem ra láng bóng, bên trong lại hư nát dữ dội.
Thẩm Bích Quân nói:
- Chị rốt cuộc muốn nói gì ?
Phong Tứ Nương nói:

- Tôi hỏi chị, chị có biết tại sao y vì Băng Băng mà đả thương người ta không ? Chị có biết tại sao Vô Cấu sơn trang bỗng nhiên thành của y không ? Chị biết tại sao y muốn giết những người đó không ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Tôi không biết, tôi cũng không muốn biết.
Phong Tứ Nương nói:
- Nhưng tôi biết.
Thẩm Bích Quân nói:
- Sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Y đối đãi với Băng Băng như vậy, vì Băng Băng là ân nhân cứu mạng của y, không những vậy, nàng còn có chứng nan y, có thể chết lúc nào không hay.
Thẩm Bích Quân biến sắc mặt, hiển nhiên chuyện đó rất bất ngờ đối với nàng.
Phong Tứ Nương nói:
- Y muốn giết những người đó, vì họ là đồng đảng bí mật của Tiêu Dao Hầu, đều là những kẻ kẻ ngoài mặt trung hậu, trong lòng gian trá.
Nàng thở ra một hơi, lại nói:
- Không những vậy, y chẳng hề tìm ra bảo tàng gì cả, sự giàu có của y, đều do một người, vì muốn hãm hại y, bèn cố ý tống lại cho y, Vô Cấu sơn trang cũng như vậy.
Thẩm Bích Quân lại sa sầm nét mặt, cười nhạt nói:
- Tôi không nghĩ ra được trên đời này có người sẽ dùng cái cách như thế này để hại người.
Phong Tứ Nương nói:
- Chị nghĩ không ra, vì có rất nhiều chuyện chị chưa biết.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Chuyện gì ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tiêu Dao Hầu có một tổ chức bí mật, y mua chuộc rất nhiều người, chính đang tiến hành âm mưu, y chết rồi, tổ chức ấy lại do một người khác thay thế.
Thẩm Bích Quân lắng tai nghe.
Phong Tứ Nương nói:
- Chỉ có Băng Băng mới biết những bí mật của tổ chức đó, cũng chỉ có cô ấy mới nhận ra được những người trong tổ chức, bởi vì những người ấy đều là những tên ngụy quân tử giả danh lừa dối.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Tiêu Thập Nhất Lang muốn giết những người đó ?

Phong Tứ Nương gật đầu nói:
- Có điều, y không muốn đả thảo kinh xà, vì vậy, lúc y xuất thủ, đều làm như là vì Băng Băng, thật ra, Băng Băng là một cô bé rất thiện lương, giữa bọn họ, chưa hề có liên hệ tình cảm nam nữ như chị tưởng.
Thẩm Bích Quân dùng sức cắn chặt môi.
Phong Tứ Nương nói:
- Người thay thế Tiêu Dao Hầu, vì muốn Tiêu Thập Nhất Lang biến thành cái đích mọi người nhắm vào, cho nên cố ý đưa ra tin đồn, nói y tìm ra bảo tàng, thực ra sự giàu có của y, đều là do người đó dùng đủ mọi cách, đưa vào tay y.
Thẩm Bích Quân nhịn không nổi hỏi:
- Chị đã biết người đó là ai chưa ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tuy tôi chưa biết mười phần chắc chắn, bảy tám phần thì có thể.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Hắn là ai ?
Phong Tứ Nương nói từng chữ một:
- Liên Thành Bích.
Thẩm Bích Quân biến hẳn sắc mặt.
Phong Tứ Nương nói:
- Thiên hạ không ai hận Tiêu Thập Nhất Lang bằng y, y làm như vậy, không những để hãm hại Tiêu Thập Nhất Lang, còn muốn giành chị về lại với y.
Thẩm Bích Quân bỗng nhiên hỏi:
- Chị muốn nói cho tôi nghe, là những chuyện này ?
Phong Tứ Nương gật gật đầu.
Thẩm Bích Quân lạnh lùng nói:
- Bây giờ, chị đã nói xong rồi, còn gì nữa mà không đi thôi ?
Phong Tứ Nương nói:
- Những chuyện tôi nói đó, chị không tin gì cả sao ?
Thẩm Bích Quân cười nhạt, hỏi ngược lại:
- Làm sao chị biết được những bí mật đó ? Có phải Tiêu Thập Nhất Lang nói cho chị biết ?
Phong Tứ Nương nói:
- Dĩ nhiên vậy.
Thẩm Bích Quân nói:
- Chỉ cần y nói điều gì, không lẽ chị đều tin cả sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Mỗi chữ tôi đều tin, trước giờ y chưa hề nói dối với tôi lần nào.
Thẩm Bích Quân lạnh lùng nói:
- Có điều, ngay cả một chữ tôi cũng không tin.

Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao ? Có phải y đã lừa gạt chị ? Không những vậy mà còn nhiều lần ?
Nàng chăm chú nhìn Thẩm Bích Quân, nàng cũng nhịn không nổi, cười nhạt nói:
- Y gạt chị hồi nào ? Chỉ cần chị nói cho tôi nghe một chuyện, tôi sẽ bỏ đi ngay.
Thẩm Bích Quân cười nhạt nói:
- Y...
Nàng chỉ nói có một chữ.
Nàng bỗng nhiên phát hiện ra, tuy mình cứ cảm thấy rằng Tiêu Thập Nhất Lang lừa gạt mình, nàng không thể nói ra được một chuyện gì.
Từ ngày đầu tiên y biết nàng cho tới giờ, y toàn tâm toàn ý lo lắng cho nàng, bảo hộ cho nàng.
Những lời y nói với nàng, đều là sự thật cả.
Có điều, nàng lúc nào cũng nghi ngờ y, bởi vì, y là Tiêu Thập Nhất Lang, một tay đại đạo đáng sợ nhất, khả ố nhất.
Chính vì nàng nghi ngờ y, mà y mới chịu bao nhiêu khổ sở, mới suýt chết dưới tay Tiểu công tử.
Chính nàng cũng suýt chém chết y.
Nhưng y chẳng có tý gì trách móc, vẫn toàn tâm toàn ý chiếu cố nàng, thậm chí còn không tiếc vì nàng mà chết.
Chuyện quá khứ, thình lình lại đổ xô trước mặt nàng, như những bức họa sống động.
Mỗi bức họa, đều do nước mắt dệt thành. Máu và nước mắt của Tiêu Thập Nhất Lang.
Thẩm Bích Quân bất giác cúi đầu, nước mắt chảy ròng ròng.
Phong Tứ Nương nhìn nàng đăm đăm nói:
- Chị không tin y, không chừng bởi vì chị không tin chính mình, bởi vì, chị vốn không hạ nổi quyết tâm, có một chủ ý, bởi vì, chị quá yếu hèn, quá dở, giống như con Kim Ty Tước trong lồng, trước sau vẫn không có can đảm phá lồng để bay ra.
Nàng lại đổi ra nụ cười, nói tiếp:
- Dù có người giúp chị phá lồng, chị cũng không dám, bởi vì, chị sợ mưa gió bên ngoài sẽ làm rơi rụng đi hết những cái lông xinh đẹp của chị.
Chính nàng cũng biết những lời đó quá nặng nề, có điều, bây giờ nàng không thể không nói.
- Chị cho là trước giờ chị là người đã hy sinh hết bao nhiêu thứ, trước giờ chị có bao giờ thử nghĩ, y đã hy sinh cho chị biết bao nhiêu chưa ?
Thẩm Bích Quân phủ phục người trên lan can, khóc không ra nổi tiếng.
Những câu nói ấy, nàng chỉ có nghe, nàng không thể nào bác bỏ gì được.

Bởi vì, những lời đó, mỗi chữ đều là sự thật, mà mỗi chữ là mỗi con đao, cắt trái tim nàng ra từng mảnh nhỏ.
Nhìn nàng đau khổ quá như vậy, Phong Tứ Nương cũng mềm lòng, nàng thở dài nói:
- Huống gì, dù y có gạt chị, tôi cũng không gạt chị, chị cũng phải biết, tôi rất có cảm tình với chị.
Nàng cũng rơi nước mắt, chầm chậm nói tiếp:
- Nếu tôi là một người đàn bà ích kỷ, tôi phải tìm cách phân ly hai người ra, để cho hai người hận nhau, có điều bây giờ...
Thẩm Bích Quân bỗng nhiên ngẩng đầu lên, vừa khóc vừa hỏi:
- Tại sao chị làm như vậy ?
Phong Tứ Nương cười lên một tiếng, nụ cười thật thê lương:
- Bởi vì, tôi biết người y yêu thật tình, là chị, chỉ có chị, không còn ai khác.
Trái tim của Thẩm Bích Quân tan nát, trái tim đã vỡ đi thành ngàn thành vạn mảnh, mỗi mảnh lại vỡ ra thành ngàn thành vạn mảnh khác.
Nhìn Phong Tứ Nương, nụ cười đầy đau khổ, đau khổ chứa trong nụ cười, nàng bỗng nhiên thấy mình quá ty tiện nhỏ bé.
Nàng bỗng nhiên phát giác ra, Phong Tứ Nương mới chính là người đàn bà thật vĩ đại.
- Nàng hy sinh cho Tiêu Thập Nhất Lang, so với mình không phải lớn hơn quá nhiều sao ?
Thẩm Bích Quân đang tự hỏi mình:
- Tại sao cô ta tự nhận lấy bao nhiêu thống khổ, một lòng hy sinh cho bọn mình ?
- Tại sao cô ta phải đi nói dối ?
Thẩm Bích Quân rốt cuộc thừa nhận:
- Tôi cũng biết chị nói thật cả, nhưng tôi...
Phong Tứ Nương nói:
- Nhưng chị không dám thừa nhận, bởi vì chị sợ, chị không dám phá lồng, bởi vì, từ nhỏ chị đã bị người ta nhốt trong lồng, người khác không thấy, nhưng chị cũng biết là vậy.
Thẩm Bích Quân quả thật cảm thấy như vậy.
Phong Tứ Nương nói:
- Chị không thử nghĩ xem, Chu Chí Cương tự nhiên sao lại xuất hiện ?
- Tại sao ?
- Bởi vì Liên Thành Bích đem chị lại đây, muốn chị Ở lại nơi đây, y mới rảnh tay đi giết người.
- Đi giết ai ?
- Tiêu Thập Nhất Lang!

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 20
Tìm tìm kiếm kiếm

Phong Tứ Nương lạnh lùng nói:
- Bây giờ chị lại trở về là Liên phu nhân, do đó, Tiêu Thập Nhất Lang có thể chết được rồi, sau khi y chết, vợ chồng chị có thể về lại Vô Cấu sơn trang làm một đôi Vô Cấu hiệp lữ ai ai cũng ngưỡng mộ, dù xác Tiêu Thập Nhất Lang đem cho chó ăn, cũng chẳng có gì quan hệ với chị.
Nàng xoay người lại, nói:
- Nhưng tôi nhất định phải đi cứu y, do đó, tôi nói xong chuyện, tôi không đi không được.
Nàng quả thật đi ra ngoài.
Thẩm Bích Quân bỗng nhiên xông tới, dùng sức kéo nàng lại, nói:
- Tôi đi với chị.
Ánh mắt của Phong Tứ Nương sáng lên:
- Thật không ?
- Thật!
- Lần này chị chắc lòng đấy chứ ?
Thẩm Bích Quân bặm môi gật gật đầu:
- Bất kể ra sao, tôi phải gặp lại y lần nữa.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Chị có biết bọn Liên Thành Bích đi đâu không ?
Thẩm Bích Quân ngẩng đầu nhìn nàng kinh ngạc, hỏi:
- Không lẽ chị không biết ?
Trái tim của Phong Tứ Nương chìm hẳn xuống.
Mặt trời đang đi về hướng tây.
Mùa thu trời ngắn, không bao lâu nữa là hoàng hôn.
Nàng còn chưa biết phải đi đâu để tìm Tiêu Thập Nhất Lang.
Trong khách sảnh lại đang rất nhiệt náo.
Trên bàn bày dọn đầy rượu thịt, Hoắc Anh và Đổ Ngâm đang cao hứng ngồi uống rượu.
Ngồi bên cạnh uống rượu với bọn họ, lại là Kim Phụng Hoàng.
Gương mặt bà ta đỏ hồng, ánh mắt xem ra có vẻ say, bà ta đang cười ngặt nghẹo nói:
- Mau mau thêm hai chục ly lại đây, chúng ta mỗi người mười ly.
Hoắc Anh đang rót rượu cho bà ta, nhìn thấy Phong Tứ Nương, vội cười hì hì đứng lên, đỏ mặt nói:

- Chính bà ta muốn thi uống rượu với tôi đấy, tôi muốn từ chối cũng không được.
Phong Tứ Nương cũng nhịn không nổi muốn bật cười.... gã tiểu tử này tìm qua tìm lại, rốt cuộc cũng tìm ra người thi uống rượu với y.
Nàng cũng biết Kim Phụng Hoàng tại sao muốn thi uống rượu với y.
Một người tâm tình đang bực dọc, uống vài ly có thể hả đi tý nào.
Tâm tình của Kim Phụng Hoàng dĩ nhiên là rất bực dọc.
Bất kỳ ai bị người khác gọi thành bà già, lại bị đánh bại, chắc hẳn là không vui, huống gì bà ta trước giờ vốn là một người rất kiêu ngạo.
Phong Tứ Nương tuy muốn cười, mà nhịn không nổi phải thở ra.
Cái bi ai của một người đàn bà về già, nàng hiểu rõ hơn ai cả, nàng bỗng nhiên cảm thấy mình đối xử quá tàn nhẫn với Kim Phụng Hoàng.
Kim Phụng Hoàng cũng đang liếc đôi mắt có vẻ say sưa nhìn về phía nàng hỏi:
- Các ngươi thì thầm gì đó đã xong chưa ?
Phong Tứ Nương gật gật đầu.
Kim Phụng Hoàng hỏi:
- Ngươi có dám lại đây thi uống rượu với bọn ta không ?
Phong Tứ Nương lắc lắc dầu.
Kim Phụng Hoàng cười lên ngặt nghẹo nói:
- Ta biết quá, ngươi không dám, vũ công của ngươi tuy không dở, nhưng nếu ngươi dám thi uống rượu với ta, ta cho ngươi uống lăn quay ra dưới dất.
Phong Tứ Nương nói:
- Chính ngươi bây giờ đã muốn lăn quay ra rồi, ta khuyên ngươi tốt hơn là nên uống ít đi mấy ly.
Kim Phụng Hoàng trừng mắt lên, nói:
- Ngươu bảo ta say ? Được, chúng ta mỗi người mười ly, xem ai lăn quay ra trước ?
Phong Tứ Nương chẳng màng tới bà ta.
Nếu một người uống rượu đã say quá, cách tốt nhất là chẳng màng gì tới họ.
Kim Phụng Hoàng nói:
- Được, ngươi không thèm để ý đến ta cũng không sao, nhưng tiếc là vĩnh viễn ngươi sẽ không tìm ra được họ.
Hình như bà ta còn có ý gì trong câu nói đó.
Phong Tứ Nương lập tức hỏi theo:
- Ngươi có thể tìm ra bọn họ ?
Kim Phụng Hoàng nói:
- Chu Chí Cương là ông chồng của ta, nếu ta còn tìm không ra được y, còn ai tìm ra được y ?
Phong Tứ Nương hỏi:

- Ngươi biết y đang ở đâu không ?
Kim Phụng Hoàng nói:
- Dĩ nhiên là ta biết, chỉ tiếc là ta cứ nhất định không nói cho ngươi nghe.
Bà ta trừng mắt lên, bỗng nhiên lại cười nói:
- Trừ khi ngươi lại đây xin lỗi, rồi bồi ta uống mười ly rượu.
Phong Tứ Nương đảo quanh tròng mắt, bỗng nhiên cũng cười, nói:
- Ta xem ra ngươi đang nói dóc.
Kim Phụng Hoàng trừng mắt hỏi:
- Ta nói dóc chỗ nào ?
Phong Tứ Nương nói:
- Ông chồng ngươi đi đâu, nhất định không nói cho ngươi nghe, ta biết.
Kim Phụng Hoàng nói:
- Ngươi biết cái lỗ đít.
Phong Tứ Nương nhẫn nha nói:
- Bà vợ của ta mà là thứ bà già như ngươi, ta đi đâu cũng nhất định không nói cho y thị nghe, bởi vì, ta đi tìm mấy cô trẻ măng mơn mởn.
Kim Phụng Hoàng nhảy dậy, lớn tiếng nói:
- Ai nói y đi tìm đàn bà, y rõ ràng đi tới bến Phong Lâm, y...
Bà ta nói gì kế đó, Phong Tứ Nương cũng chẳng buồn nghe.
Vừa nghe tới ba chữ "bến Phong Lâm", Phong Tứ Nương đã kéo tay Thẩm Bích Quân nói:
- Mình đi thôi.
Hoắc Anh, Đổ Ngâm cũng theo ra khỏi đại sảnh:
- Mình đi đâu dây ?
- Dĩ nhiên là đi tới bến Phong Lâm.
Đại sảnh đã yên lặng trở lại, chỉ còn một mình Kim Phụng Hoàng đang si si dại dại đứng ở đó.
Bên ngoài có tiếng ngựa hý, vó ngựa dần dần chạy xa.
Cặp mắt ra vẻ say sưa của bà ta, bỗng nhiên biến thành lại tĩnh táo, khóe miệng bà ta chợt lộ ra một nụ cười ác độc.
Bà ta biết, bọn họ có tìm mười năm ở bến Phong Lâm, cũng tìm không ra Liên Thành Bích và Tiêu Thập Nhất Lang.
- Phong Tứ Nương, Phong Tứ Nương, rốt cuộc ngươi cũng bị ta gạt...
Kim Phụng Hoàng bỗng nhiên cười lớn, vừa cười vừa uống cạn hết ly rượu trước mặt.
Rượu đắng lắm.
Nước mắt bà ta rơi vào trong ly rượu.
Bởi vì, thật tình bà ta không biết ông chồng mình đi đâu mất, trước kia, y đi đâu đều nói cho bà ta biết, nhưng bây giờ...
Một người đàn bà đến tuổi về chiều, không những không lấy lại được tuổi

thanh xuân của mình, còn lấy lại không được trái tim ông chồng.
- Ta không phải là bà già.... ta không phải...
Bà ta rơi nước mắt, đập vỡ tan nát những ly rượu còn lại, bỗng nhiên nằm phục trên bàn, khóc lóc thảm thiết.
Tiếc là Phong Tứ Nương không nghe được tiếng khóc của bà ta.
Con đường lớn thẳng tắp, rẻ ra làm đôi tại đây.
- Rẻ qua đường nào đến bến Phong Lâm ?
- Không biết.
- Tôi biết trên sông Hoàng Hà có bến Phong Lâm.
- Giang Nam không có sông Hoàng Hà, chỉ có Trường Giang.
- Bến Giang Lâm trên sông Trường Giang ? Tôi chưa nghe bao giờ.
- Ngươi chưa nghe bao giờ, nhất định có người nghe qua.
Ánh tịch dương đầy trời, phía trước ngã ba, có một quán trà.
Trong quán trà, thường thường cũng có bán rượu, còn có thể bán một vài đồ nhắm, đôi khi cũng còn có bán đồ ăn, bán mì.
- Chúng ta tạm ngừng ở đây hỏi đường, tùy tiện uống tý rượu, ăn tạm thứ gì đó.
- Đúng, ăn no rồi mới có sức mà làm công chuyện.
Người còn trẻ không thể nào bạc đãi bao tử của mình được, làm chuyện gì, cũng phải ăn trước cái đã.
Phong Tứ Nương thật tình không muốn ngừng tý nào, bây giờ đã sắp tối, nàng nhất định phải tìm cho ra Tiêu Thập Nhất Lang trước khi trăng lên, nếu không, nàng sẽ rất có thể không tìm ra được y.
Có điều, nàng không biết đường, chẳng những vậy, nàng còn rất khát.
Gió đem lại mùi rượu, còn có mùi thịt bò và bánh phồng chiên.
Hoắc Anh cười nói:
- Cái mùi này hình như không tệ, nhất định sẽ không đến nỗi khó tiêu thụ.
Phong Tứ Nương trừng mắt nhìn y một cái, hằn học nói:
- Ta không nên đem ngươi theo, ngươi tham ăn quá.
Miệng nàng thì nói vậy, nhưng trong bụng nàng không nghĩ vậy.
Nàng đang cần người giúp mình lắm.
Vũ công của Hoắc Anh và Đổ Ngâm không dở tý nào, thiếu niên đời sau vũ công so với đời trước hình như có vẻ cao hơn.
Kỳ quái là, bọn họ rất nhiệt tình theo làm tùy tòng cho nàng.
Thẩm Bích Quân không hiểu, nàng không bao giờ hiểu con người của Phong Tứ Nương ra sao, càng không hiểu tác phong của Phong Tứ Nương.
Hai người vốn là người hoàn toàn khác nhau, mệnh vận cũng khác nhau.
Thẩm Bích Quân cúi đầu, bước vào trong quán rượu.
Trước giờ, nàng chưa bao giờ đi đứng dõng dạc, nhìn ngang nhìn ngửa như Phong Tứ Nương, cũng chưa bao giờ cười nói như Phong Tứ Nương.

Thật ra, nàng đã lâu rồi chưa có cơ hội cười một lần, ngay cả chính nàng cũng không biết đã bao lâu.
Lòng nàng từ đó đến giờ vẫn bấn loạn, bây giờ lại càng loạn hơn.
.... Bây giờ dù có tìm ra được Tiêu Thập Nhất Lang thì sao ? Không lẽ lại bo?
Liên Thành Bích, bất cố nhất thiết đi theo Tiêu Thập Nhất Lang ?
Nếu như Phong Tứ Nương suy đoán không lầm, kẻ chủ sử bao nhiêu âm mưu đó là Liên Thành Bich, nàng lại càng không biết phải làm sao.
Cả đời nàng, tại sao có bao nhiêu điều phiền não và thống khổ không thể giải quyết được ?
Phong Tứ Nương đang lớn tiếng gọi:
- Lấy cho chúng ta vài cân thịt bò, làm một tô cơm chiên, rồi đi ra cho mấy con ngựa ngoài kia ăn cỏ, phải là cỏ thượng hạng đấy.
Bây giờ, bọn họ không cần phải hai người cưỡi một con ngựa.
Nàng chọn bốn con ngựa loại tuấn mã Mông Cổ thượng hảo ở Bạch Mã sơn trang, còn thuận tay đem theo một bao bạc trong ngân khố.
Đối với nàng, đây là một chuyện rất thiên kinh địa nghĩa, nàng không hề có một cảm giác phạm tội gì cả.
Nhưng Thẩm Bích Quân không hiểu.
Nàng vĩnh viễn không hiểu con người của Phong Tứ Nương, đã xem người ta là kẻ địch, lại lấy ngựa và tiền bạc của người ta.
Nếu nàng đang hận một người nào trong lòng, dù có chết đói cũng nhất định không uống của người đó ngay cả một miếng nước.
Phong Tứ Nương hình như rất có khả năng giải quyết một chuyện phức tạp khó khăn, bằng một phương pháp đơn giản.
Còn nàng thì thường thường đem một chuyện đơn giản, biến thành ra phức tạp.
Bởi vì, nàng vốn là một con người như vậy, do đó, mới có một mệnh vận như vậy.
Mệnh vận không phải là do chính mình tạo ra hay sao ?
Thịt bò đã đem lại, xem ra xào cũng rất ngon.
Phong Tứ Nương ăn liền mấy miếng, mới bắt đầu hỏi lão già bán quán:
- Chung quanh có nơi nào gọi là bến Phong Lâm không ?
- Có chứ, phía ngoài Phong Lâm trấn.
Phong Tứ Nương thở phào một tiếng, tỳ vị cũng thấy khỏe ra, gắp một miếng thịt bò thật lớn:
- Phong Lâm trấn đi đường nào ?
- Cứ theo con đường bên phải.
- Xa không ?
- Không xa lắm.

Phong Tứ Nương cầm ly rượu lên, ực một hơi cạn, cười nói:
- Đã không xa lắm, mình cứ ăn uống cho no rồi đi, đi làm sao tới đó trời tối là được rồi.
Lão già bán rượu gật đầu, nói:
- Nếu cưỡi ngựa, sáng sớm mai trời còn chưa tối nhất định sẽ tới.
Phong Tứ Nương giật nãy mình lên, hầu như muốn phun hết ngụm rượu trong miệng ra, chụp ngay lấy cổ áo lão già hỏi:
- Ông nói gì ?
Lão già cũng giật mình lên:
- Tôi.... tôi chẳng nói gì cả.
- Ông nói chúng tôi tối mai mới tới bến Phong Lâm.
- Nhanh nhất cũng phải tối mai, con đường này khoái mã đi mất một ngày một đêm mới tới.
- Phải đi một ngày một đêm, ông còn nói không xa lắm ?
Lão già cười giả lả nói:
- Một người sống ít nhất cũng vài chục năm, đi có một ngày một đêm, có gì là nhiều ?
Phong Tứ Nương ngẫn người ra.
Nhìn lão già đầu tóc bạc phơ, da dẽ nhăn nheo, một hai ngày trời, dưới cặp mắt lão ta, thật tình cũng chẳng có gì là nhiều.
Có điều, đối với Phong Tứ Nương, chỉ cần chậm đi nửa tiếng đồng hồ, là có thể ôm hận cả đời.
Tuy là cùng một chuyện, có điều, cách nhìn của mỗi người, có chỗ không giống nhau.
Bởi vì, mỗi người có một quan niệm riêng, đều từ một khía cạnh khác nhau nhìn lại.
Đấy chính là tính người.
Đối với kiếp người, hiển nhiên Phong Tứ Nương hiểu biết không bằng như nàng tưởng tượng.
Trong lòng nàng còn đang ôm một chút hy vọng mong manh, nàng lại hỏi:
- Từ nơi này đi, có đường tắt nào không ?
Lão già đáp:
- Không có. Dù có có, tôi cũng không biết, cả đời, tôi chưa bao giờ đi đường tắt, vì vậy tôi mới sống lâu hơn người khác.
Gương mắt lão lộ ra một nụ cười đắc ý:
- Năm nay tôi được bảy mươi chín tuổi.
Phong Tứ Nương lại ngớ mặt ra.
Bây giờ nàng cũng không biết làm sao nữa, trên đời này rốt cuộc cũng có chuyện quá khó khăn, nàng không thể giải quyết được.
Hoắc Anh và Đổ Ngâm lại là thiếu niên "chưa biết sầu là gì", hai người còn

đang hỷ hỷ hả hả nói nói cười cười.
Hoắc Anh đang cười cười nói nhỏ:
- Xem ra lão này và Trương Quả Lão trong Bát Tiên thuyền thật là một cặp xứng đôi.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên nhảy lên, chụp lấy y hỏi:
- Chú nói gì ?
Hoắc Anh lại giật nãy mình lên, ấp úng:
- Tôi.... tôi chẳng nói gì cả.
- Lúc nãy chú mới nói Bát Tiên thuyền gì đó ?
- Hình như vậy.
- Chiếc thuyền ấy ở đâu ?
Hoắc Anh bật cười:
- Đấy không phải là thuyền, mà là.... mà là một kỹ viện.
Phong Tứ Nương buông tay ra, ngồi xuống, trái tim nàng chìm hẳn xuống.
Hoắc Anh còn đang giải thích:
- Trong kỷ viện đó có tám vị cô nương, ngoại hiệu là Bát Tiên, người hoạt kê nhất trong đó tên là Trương Quả Lão, bà ta rõ ràng là một bà già, mà còn ăn mặc như một cô nương còn trẻ mơn mởn, uống rượu say rồi là nói chuyện điên điên dở dở không ai hiểu được.
Đổ Ngâm cũng nhịn không nổi cười nói:
- Kỳ quái nhất là, lại có rất nhiều người lại gặp bà ta, khách của bà ta đông hơn ai cả.
Phong Tứ Nương nghinh mặt lên, lạnh lùng nói:
- Các ngươi cũng lại đó gặp bà ta ? Các ngươi cũng là khách của bà ta ?
Đổ Ngâm đỏ mặt nói:
- Tiểu Hoắc kéo tôi đi.
Hoắc Anh nói:
- Tôi cũng động tính hiếu kỳ, muốn lại xem lão yêu quái ấy ra sao, chỉ tiếc chúng tôi lại bà ta một lần, nhưng không nghe được bà ta diệu ở chỗ nào.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao ?
Hoắc Anh cười nói:
- Bởi vì, khách của bà ta nhiều quá.
Xem ra cái lão yêu quái đó cũng hiểu rõ tâm lý của đàn ông.
Hoắc Anh lại nói:
- Đáng lý ra chúng tôi còn tính đợi ở đó thêm một ngày nữa, chỉ tiếc là nơi đó đã có người bao thuê mất.
Phong Tứ Nương tùy miệng nói theo:
- Ai bao thuê vậy ?
Hoắc Anh nói:

- Một người tính Ngư, nghe nói là một hào khách.
Phong Tứ Nương lại nhảy lên, ánh mắt sáng rực:
- Nơi đó ở đâu ?
Hoắc Anh nói:
- Ở Xuân Giang thành.
Đổ Ngâm nói:
- Ngay chỗ chúng tôi gặp Chu Chí Cương.
Phong Tứ Nương kéo tay Thẩm Bích Quân nói:
- Mình đi thôi.
Hoắc Anh, Đổ Ngâm cũng theo ra khỏi quán rượu:
- Đi đâu ?
- Dĩ nhiên là Bát Tiên thuyền ở Xuân Giang thành.
Đêm.
Ánh đèn rực rỡ, đêm đã khuya.
- Bát Tiên thuyền ở trên con đường này ?
- Trong hẽm Đào Hoa.
Hẽm Đào Hoa không hẹp tý nào, nhưng tường rất cao, phía sau tường cao, thỉnh thoảng lại nghe có tiếng ca tiếng đàn tiếng sáo vọng ra.
Phong Tứ Nương xông ngựa vào trước một mình, lập tức thấy ngay Bát Tiên thuyền.
Cây đèn trước cổng còn đang sáng, ánh đèn hiện ra sáu chữ lớn cũng sáng rực:
- Bát Tiên thuyền.
- Yên Chi hải.
Hai cánh cửa sơn đen ở cổng lớn đang đóng kín mít, Sa Vương muốn ăn thịt người, dĩ nhiên không cho người lạ tiến vào.
Có phải lão ta đã nuốt Tiêu Thập Nhất Lang rồi ?
Phong Tứ Nương nhảy xuống ngựa, nói:
- Chúng ta xông vào.
Thẩm Bích Quân ngần ngừ nói:
- Xông vào như vậy, lỡ lầm chỗ thì làm sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tìm lầm chỗ thì xui xẻo cho họ thôi chứ sao.
Thẩm Bích Quân lại không hiểu:
- Xui xẻo cho họ thôi ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi mà tìm không ra người, tôi chẻ phòng của họ ra.
Thẩm Bích Quân nói:
- Nhưng bọn họ có gì lầm lỗi đâu, bọn họ đâu muốn mình đến đây.
Phong Tứ Nương chẳng thèm để ý đến nàng, xông tới dùng sức đá vào cửa

một cái.
Cửa đóng rất chặt, nàng đá không ra, Hoắc Anh và Đổ Ngâm chạy lại giúp sức.
Thẩm Bích Quân chỉ có nước cười khổ.
Những chuyện đó, dù có giết nàng đi, nàng cũng không dám làm, có điều, Phong Tứ Nương đạp cửa ra rồi, nàng cũng theo vào trong.
Nàng làm chuyện cũng có nguyên tắc của nàng, chẳng qua, đúng hay sai, ngay cả nàng cũng không phân biệt rõ ràng.
Cửa đã bị đạp tung ra.
Phong Tứ Nương kéo tay Thẩm Bích Quân tiến vào, đi một hồi cũng chẳng thấy có ai ra hỏi gì, cũng chẳng có ai cản trở.
Người đâu ? Không lẽ đều say cả sao ?
Trong đại sảnh đèn đuốc huy hoàng, bỗng nhiên vọng ra một tiếng ca nghe rất phong tình.
Một người đàn bà đầu gắn đầy châu thúy, ăn mặc rất son trẻ, tay cầm ly rượu, miệng thì đang hát một khúc tiểu điệu, loạng choạng bước ra, qua? nhiên đã say quá.
Người đó mặc một chiếc quần dài chấm đất, tuy đang say, phong tư rất đẹp.... Ở xa nhìn lại dưới ánh đèn xem ra rất xinh xắn.
Có điều, đi gần lại một chút, Phong Tứ Nương lập tức phát hiện ra, bà ta đã già rồi, gương mặt tuy trát đầy phấn, nhưng vẫn không dấu được những nét nhăn trên mặt.
- Trương Quả Lão.
Hoắc Anh là người đầu tiên xông lại:
- Khách khứa đi đâu hết rồi ?
Trương Quả Lão ngẩng đầu lên nhìn bọn họ một vài lần, cười khanh khách lên nói:
- Ta nhận ra ông, hôm qua ông có lại.
Bà ta bỗng thở ra:
- Tiếc là hôm nay ông lại trễ một tý.
- Không lẽ mọi người đều đi hết rồi ?
Trương Quả Lão lắc đầu:
- Còn chưa đi.
Bà ta lại cười khanh khách lên:
- Bọn họ không đi đâu, các người dù có lấy côn đuổi họ đi, họ nhất định sẽ không đi.
- Tại sao ?
- Tại sao các người không tự mình vào xem ?
Phong Tứ Nương đã xông vào, nàng lập tức hiểu ý bà ta.
Quả thật bọn họ sẽ không đi đâu, không những vậy, còn vĩnh viễn sẽ không

bao giờ đi.
Trong đại sảnh đèn đuốc huy hoàng, trên bàn bày đủ các thứ trân châu hải vị, bao nhiêu là vò rượu ngon.
Mỗi người đều ăn mặc rất hoa lệ, rất mới mẻ, càng thấy rõ vẻ oai phong, thần khí.
Chỉ tiếc là, bọn họ đều là người chết.
Sa Vương Ngư Ngật Nhân, Kim Bồ Tát, Kim Cung Ngân Đạn Trảm Hổ Đao Truy Vân Tróc Nguyệt Thủy Thượng Phiêu Lệ Thanh Phong, Nhân Thượng Nhân, Hiên Viên Tam Thành, Hiên Viên Tam Khuyết.
Lúc bọn họ còn sống, đều là những tay anh hùng hảo hán rất hiển hách, vũ lâm đại hào hùng cứ một phương.
Chỉ tiếc là bây giờ bọn họ đều là người chết, trên đầu mỗi người đều bị một nhát đao.
Một đao cũng đủ trí mệnh.
- Ai là người có con đao sắc bén như vậy ?
- Ai là người xuất thủ nhanh như vậy ?
Tiêu Thập Nhất Lang!
Trừ Tiêu Thập Nhất Lang ra, còn có ai nữa ?
Phong Tứ Nương toàn thân lạnh giá.
Trái tim của Thẩm Bích Quân càng lạnh hơn.
Không phải chỉ có bọn họ sáu người chết thôi, ngoài Trương Quả Lão bên ngoài ra, trong này không có lấy một người sống, ngay cả đàn bà cũng đều chết dưới lưỡi đao.
Nhát đao trí mệnh.
Tiêu Thập Nhất Lang, Tiêu Thập Nhất Lang, trái tim của ngươi sao độc địa quá vậy ?
Người chết không còn thấy máu chảy ra.
Thẩm Bích Quân nhịn không nổi muốn rơi nước mắt, không những nàng vì những người đó mà bi ai, nàng còn vì chính mình mà bi ai.
Người nàng toàn tâm toàn ý yêu thương, lại là một tay khát máu tàn bạo.
Nhưng Phong Tứ Nương lại thở phào một hơi.
Cảnh tượng nơi đây tuy nhiên kinh khủng, nhưng Tiêu Thập Nhất Lang rốt cuộc cũng chưa chết tại đây.
Chỉ cần y còn sống, chuyện khác có thể đợi đến sau này rồi hẳn tính.
Thẩm Bích Quân bỗng nhiên quay đầu lại, trừng cặp mắt đẫm lệ nhìn nàng hỏi:
- Chị còn nói tôi trách lầm y nữa không ?
Phong Tứ Nương thở ra nói:
- Bất kể ra sao, y nhất định không phải kẻ vô tình như chị nghĩ đâu.
Thẩm Bích Quân cắn môi lạnh lùng nói:

- Y quả thật không phải, y thật không phải là con người.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không lẽ chị đã nhận định là những người này đều chết dưới tay y ?
Thẩm Bích Quân hỏi lại:
- Không lẽ không phải sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Nhất định không phải, trước giờ y chưa hề giết kẻ vô tội.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Vậy thì ai đã giết những người này ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi có thể hỏi ra được, tôi nhất định phải hỏi cho ra, may mà ở đây còn có một người sống sót.
Trong sân, khung cảnh thật thê lương và lạnh lẽo, ngay cả ánh đèn cũng biến thành âm ám, như lửa quỹ.
Trương Quả Lão tuy còn sống, nhưng dưới ánh đèn, gương mặt xem ra không khác gì người chết.
Bà ta ngồi xuống, ngồi trên bậc thềm trước đại sảnh, vừa cười vừa ca hát không ngớt.
Bà ta đang ca những tiểu điệu rất phong tình, nhưng đang lúc này, tình cảnh này, nghe sao mà thê lương bi thảm quá.
Phong Tứ Nương bước lại, nàng cũng ngồi xuống, ngồi xuống bên cạnh bà ta, nhẹ nhàng hỏi:
- Nãy giờ bà vẫn ở đây chứ ?
Trương Quả Lão gật gật đầu.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Chuyện xảy ra hồi nãy, bà có thấy có nghe gì không ?
Trương Quả Lão nói:
- Tôi tuy già rồi, cũng còn thấy rõ, còn nghe rõ, tôi còn chưa chết mà.
Bà ta bỗng nhiên cười lớn lên:
- Tên tiểu tử đó ngỡ tôi sợ quá chết mất rồi, tôi giả chết chắc là giống lắm.
Tên tiểu tử đó, hiển nhiên là hung thủ.
Bà ta giả chết, vì vậy, bà ta vẫn còn sống đây.
Một người đàn bà lăn lộn trong kỷ viện mấy chục năm nay, dù không phải là yêu tinh, cũng là một con hồ ly tinh.
Một con hồ ly chân chính, bất cứ ở trong tình huống nào, đều có cách để sống sót.
Phong Tứ Nương thở phào một hơi hỏi:
- Tên tiểu tử đó giết người, chắc bà cũng trông thấy ?
Trương Quả Lão nói:
- .

Phong Tứ Nương hỏi:
- Bao nhiêu đó người đều bị hắn giết ?
Trương Quả Lão lại gật gật dầu, gương mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ sợ hãi không sao tả được, bà ta lẩm bẩm:
- Hắn giết người nhanh quá.... Hắn có cây đao nhanh quá là nhanh.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Bà có biết hắn là ai không ?
Trương Quả Lão đáp:
- Dĩ nhiên là tôi biết, hắn là một người chết.
Phong Tứ Nương ngẫn người, hỏi:
- Người chết làm sao giết người được ?
Trương Quả Lão đáp:
- Bây giờ hắn chưa phải là người chết, nhưng hắn là một người chết.
Phong Tứ Nương chỉ còn nước nhẫn nại, hỏi tiếp:
- Hắn rõ ràng đang còn sống đó, tại sao lại nói là người chết...
Trương Quả Lão đáp:
- Bởi vì, hắn giết người, người ta nhất định cũng sẽ giết hắn, hắn sẽ nhất định sống không lâu, do đó, đối với tôi, hắn nhất định là người chết.
Bà ta nói chuyện có vẻ điên khùng, nhưng cũng không phải là không có đạo lý.
Phong Tứ Nương gượng cười, nói:
- Bất kể hắn sống hay chết, bà có thể nói cho tôi nghe, hắn họ gì, mặt mủi ra sao ?
Trương Quả Lão đáp:
- Hắn rất đẹp trai, là một người đàn ông...
Bà ta cười khanh khách nói:
- Tôi rất thích đàn ông, nhất là đàn ông đẹp trai, nhưng.... tại sao đàn ông đẹp trai, lòng dạ lại ác độc như vậy.... tại sao đàn ông càng dẹp trai lòng da. càng vô tình...
Bà ta tuy đang cười, gương mặt đầy những nước mắt, bỗng nhiên ôm lấy đầu, khóc oà lên, khóc òa lên như một đứa bé.
Dĩ nhiên bà ta có rất nhiều chuyện đau lòng.
Bất kỳ người nào trong kỹ viện lâu năm, đều nhất định có rất nhiều chuyện đau lòng.
Trong lòng của Phong Tứ Nương cũng đang phát rầu.
Tuy nàng biết trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang không hề độc ác, cũng không phải vô tình.
Nhưng y quả thật là một người rất đẹp trai, chẳng những vậy, y còn có một thanh đao nhanh rất là nhanh.
.... Không lẽ những người này đều bị chết dưới lưỡi đao của y ?

.... Tại sao y lại hạ độc thủ như vậy ?
.... Bây giờ y đang ở đâu ?
Phong Tứ Nương cũng bất giác cắn chặt môi.
.... Tại sao gã này cứ xuất hiện ở những lúc không nên xuất hiện ?
.... Đợi đến khi người khác muốn tìm y, thì ngược lại chẳng thấy bóng hình của y đâu.
Thẩm Bích Quân nãy giờ vẫn đang nhìn nàng lom lom, bỗng nhiên hỏi:
- Bọn Nhân Thượng Nhân hôm nay có phải mời y lại đây ?
Phong Tứ Nương nói:
- .
Thẩm Bích Quân nói:
- Chị chia tay với y xong, y tính đi lại nơi này.
Phong Tứ Nương nói:
- .
Thẩm Bích Quân nói:
- Vì vậy, y nhất định đã qua đây.
Phong Tứ Nương nói:
- .
Thẩm Bích Quân nói:
- Bây giờ y đã đi rồi.
Phong Tứ Nương bất giác thở ra.... Lúc nên ở lại, anh không ở lại, lúc không nên đi, anh lại cứ đi, tại sao anh cứ thích đi hành hạ người ta ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Bọn họ còn sống, nhất định không thả cho y đi, bởi vì bọn họ tìm y, là cốt ý đối phó với y.
Phong Tứ Nương thừa nhận.
Thẩm Bích Quân nói:
- Vì vậy, lúc y đi, bọn họ nhất định đã chết hết, giết những người đó, không phải y còn là ai ?
Gương mặt nàng cũng đầy những nét bi thảm và thống khổ, nàng rơi nước mắt:
- Tôi không nên lại đây, chị cũng không nên lại đây, y không chịu đem chị lại đây, chính là vì không muốn để chị nhìn thấy y giết người.... Tại sao chị muốn lại ? Mà tại sao tôi cũng muốn lại ?
Nàng nói đi nói lại hai câu cuối, mỗi lần nói là mỗi lần nước mắt lại rơi.
Nước mắt của nàng nhỏ xuống không ngừng, người của nàng đã ra khỏi nơi đó, nàng đi rất chậm, nhưng không quay đầu lại.
Phong Tứ Nương cũng không giữ nàng lại.
Dù có muốn giữ lại, cũng giữ lại không nổi.... dù có giữ được lại thì sao ?
Một người trái tim đã đau thương đến mức đó, còn ai có thể làm cho nàng

hồi tâm chuyển ý ?
Ngay cả Phong Tứ Nương cũng không thể.
Trừ khi nàng có thể làm cho người chết sống lại, chính miệng nói ai là chân hung ?
Nàng không thể.
Trừ khi nàng tìm ra được Tiêu Thập Nhất Lang, bắt y nói rõ chuyện đó thế nào.
Nàng cũng không thể.
Người chết vĩnh viễn không thể sống lại, Tiêu Thập Nhất Lang đi kỳ này, cũng khó mà tìm lại được y.
Trong sân gió lạnh dữ, lá rụng giữa mùa thu, rơi xuống theo từng cơn gió, rơi xuống người nàng, rơi xuống đầu tóc nàng.
Nàng không động đậy, hình như nàng đã hoàn toàn không có cảm giác.
Có điều, nước mắt của nàng đã rơi xuống.
Cũng không biết đã trải qua bao lâu, nàng bỗng nhiên phát giác ra tiếng khóc của Trương Quả Lão đã ngưng bặt, thân thể hình như cũng tùy theo gió mà ngã xuống.
Nàng nhịn không nổi bước lại kéo tay bà ta.
Bàn tay của bà ta lạnh ngắt, so với gió còn lạnh hơn, lạnh mà khô queo, tựa như một chiếc lá khô trong gió.
Sinh mệnh của bà ta cũng đã qua, như một chiếc lá rơi.
Một người đàn bà như bà ta, trải qua một đời ở chốn này, có thể bình tĩnh mà chết như thế này, có phải đã xem như là hạnh vận không ?
Nhưng bà ta chết quá cô đơn, quá tịch mịch, nếu bà ta chết sớm hơn một chút, chết trong khi còn thanh xuân mỹ lệ, không chừng cũng còn người vì bà ta mà rơi nước mắt.
Chỉ tiếc khi bà ta chết, người bà ta đã tàn tạ.
Đấy không phải là sự bất hạnh của bà ta sao ?
Rốt cuộc là hạnh vận hay bất hạnh ? Không chừng ngay cả bà ta cũng không phân biệt rõ ràng.
Người có hạnh vận duy nhất, chỉ là hung thủ.
Bởi vì người chứng nhân duy nhất cho tội ác của y, bây giờ không còn nói được nữa.
Có phải y vĩnh viễn sẽ dược tiêu dao tự tại ngoài vòng pháp luật không ?

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 21
Thiên Tông thần bí

Nước mắt đã khô ráo.
Phong Tứ Nương bỗng nhảy dậy, xông ra ngoài:
- Chúng mình đi thôi.
- Đi đâu?
- Đi tìm Kim Phụng Hoàng đòi nợ.
Bọn họ không tìm thấy Kim Phụng Hoàng, cũng không tìm thấy Thẩm Bích Quân, nhưng tìm thấy Chu Chí Cương và Liên Thành Bích.
- Nội nhân bị bệnh, bệnh nặng lắm, e rằng trong vòng hai tháng nữa không thể nào gặp khách khứa được.
Thái độ của Chu Chí Cương rất ngạo mạn và lãnh đạm.
Lâu lắm rồi, y đã từng là thần hạ dưới bệ của Phong Tứ Nương, nhưng bây giờ, hình như y đã quên mất nàng rồi.
Đối với Hoắc Anh và Đổ Ngâm, y lại càng lộ vẻ khinh ghét.
Y không hề dấu diếm tình cảm mình trên nét mặt.
Liên Thành Bích lại ôn hoà hơn y nhiều, y trước giờ vốn là một kẻ quân tử ôn lương như ngọc.
Hiển nhiên y đã bỏ công ra sửa sang lại nghi biểu của mình.
Thẩm Bích Quân vừa về đến một bên, y bèn trở lại cái phong thái năm xưa.
Bây giờ y xem ra vẫn còn vẻ trắng bệch tiều tụy, nhưng cặp mắt của y đã sáng lên, không những vậy, còn đầy vẻ tự tín.
Hàm ria mép vừa mới để, càng làm cho y chững chạc ra.
Một người đàn bà đối với đàn ông, có ảnh hưởng lớn lao như vậy sao?
Nhưng Phong Tứ Nương biết, y không hề là một người dàn ông sẽ bị đàn bà làm biến đổi một cách dễ dàng như vậy.
- Thẩm Bích Quân đâu?
Phong Tứ Nương hỏi:
- Chị ấy đã về lại chưa?
- Đã về rồi.
- Không lẽ chị ấy bệnh? Cũng không ra gặp khách được sao?
- Nàng không có bệnh, nhưng rất mệt mỏi.
Thái độ của Liên Thành Bích vẫn còn ôn hoà lắm, thậm chí, y còn nở một nụ cười.
- Bây giờ tôi cũng không thể gặp chị ấy?
- Không thể.
- Phải chờ đến chừng nào mới gặp được chị ấy?
- Tốt nhất là cô không nên đợi.
- Tại sao?
Nụ cười của Liên Thành Bích có vẻ áy náy:
- Bởi vì nàng có nói, nàng không muốn gặp cô.
Phong Tứ Nương chẳng thất vọng, cũng chẳng tức giận, câu trả lời ấy nằm

trong ý liệu của nàng.
Nàng đảo quanh tròng mắt, bỗng nhiên lại hỏi:
- Các vị về hồi nào thế?
Liên Thành Bích đáp:
- Rất sớm.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Rất sớm? Sớm bao nhiêu?
Liên Thành Bích đáp:
- Trước khi trời tối, chúng tôi đã về đây rồi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Về đây rồi các vị Ở đây chờ cho đến bây giờ?
Liên Thành Bích gật gật đầu.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ông phát giác ra nàng đã bỏ đi, ông không kinh hoảng lên sao?
Liên Thành Bích cười lên một tiếng, hững hờ nói:
- Tôi biết lần này, nàng nhất định sẽ về ngay.
Phong Tứ Nương cười nhạt nói:
- Làm sao ông biết được? Có phải ông đã tính đúng rằng, chúng tôi chỉ tìm thấy một nhà đầy người chết?
Liên Thành Bích hiển nhiên rất kinh ngạc, y hỏi:
- Một nhà đầy người chết? Ở đâu?
Phong Tứ Nương hỏi lại:
- Quả thật ông không biết?
Liên Thành Bích lắc lắc đầu.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Bọn họ không phải bị Ông giết sao?
Liên Thành Bích không trả lời.
Y từ chối không trả lời, bởi vì y vốn không cần phải trả lời.
Phong Tứ Nương còn chưa chịu ngã lòng, nàng lại hỏi:
- Các vị đi đâu cả ngày hôm qua?
Chu Chí Cương bỗng nhiên cười nhạt, nói:
- Cô thành ra công sai hỏi cung bao giờ vậy?
Phong Tứ Nương lạnh lùng nói:
- Không phải công sai cũng có thể hỏi vụ án này ra sao.
Chu Chí Cương hỏi:
- Vụ án gì?
Phong Tứ Nương nói:
- Vụ án giết người.
Chu Chí Cương hỏi:
- Ai giết người? Giết những người nào?

Phong Tứ Nương nói:
- Người bị giết là Ngư Ngật Nhân, Lệ Thanh Phong, Nhân Thượng Nhân và anh em Hiên Viên.
Chu Chí Cương nhịn không nổi biến đổi sắc mặt:
- Giết được bao nhiêu người đó cùng một lúc, không phải là chuyện dễ dàng.
Phong Tứ Nương nói:
- Không dễ dàng tý nào.
Chu Chí Cương hỏi:
- Không lẽ cô nghi ngờ chúng tôi là hung thủ?
Phong Tứ Nương nói:
- Không lẽ không phải?
Chu Chí Cương lạnh lùng nói:
- Nếu chúng tôi là hung thủ, chị cũng đã chết ở nơi đây.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên nói không ra lời nữa.
.... Nếu bọn họ quả thật là hung thủ, tại sao không giết nàng luôn để bịt miệng?
.... Bọn họ đã giết bao nhiêu đó người rồi, giết thêm một người thì đã sao đâu?
Liên Thành Bích bỗng nhiên cười lên một tiếng, nói:
- Thật ra, nếu cô chịu khó nghĩ thêm chút nữa, cô sẽ thấy chúng tôi nhất định không thể là hung thủ.
Phong Tứ Nương nhịn không nổi hỏi y:
- Tại sao?
Liên Thành Bích nói:
- Bởi vì, tôi không có lý do gì để giết bọn họ.
Không ai vô duyên vô cố đi giết người cả, giết người dĩ nhiên phải có lý do, có động cơ thúc đẩy.
Liên Thành Bích nói:
- Tôi biết cô cứ nghĩ là tôi muốn đối phó với Tiêu Thập Nhất Lang, cứ nghĩ là tôi thù hằn gì với y.
Phong Tứ Nương thừa nhận.
Liên Thành Bích nói:
- Nghe nói bọn họ đều là thù địch của Tiêu Thập Nhất Lang, như vậy, đáng lý ra tôi phải cùng bọn họ một phe, liên kết lại đối phó với Tiêu Thập Nhất Lang, thế thì tại sao tôi lại đi giết bọn họ làm gì?
Phong Tứ Nương chẳng biết nói gì.
Nếu bọn họ liên kết lại với nhau, tối nay người chết ở Bát Tiên thuyền, phải là Tiêu Thập Nhất Lang rồi.
Nàng bỗng nhiên phát giác ra, chuyện này còn ngụy bí, phức tạp, ly kỳ hơn cả nàng tưởng tượng nhiều.

Liên Thành Bích mỉm cười nói:
- Xem ra cô cũng quá mệt rồi, mau mau đi ngủ một giấc cho khỏe, đợi trời sáng rồi, không chừng cô sẽ nghĩ thông suốt ra được, rốt cuộc ai là hung thủ.
Bọn Ngư Ngật Nhân là đối đầu của Tiêu Thập Nhất Lang, bọn họ còn sống, đối Tiêu Thập Nhất Lang là điều rất bất lợi.
Do đó người có lý do để giết bọn họ, phải là Tiêu Thập Nhất Lang.
Cái đạo lý đó bất kỳ ai, chẳng cần suy nghĩ gì, có thể hiểu rất rõ ràng.
Chỉ có Phong Tứ Nương là không hiểu, vì vậy, nàng mới phải ngồi suy nghĩ.
Nàng càng nghĩ, càng không hiểu, vì vậy nàng ngủ không được.
Trời đã sáng lúc nào.
Trên bàn đầy những vò rượu, đa số là trống rỗng.
Bây giờ vốn không phải là giờ uống rượu, lại càng không phải là giờ bán rượu. Quán rượu này chịu mở cửa cho bọn họ vào uống rượu, là vì Phong Tứ Nương nhất định muốn uống rượu.
- Các người không chịu mở cửa cho bọn ta vào, bọn ta sẽ phóng lửa đốt hết nhà cửa các người.
Phong Tứ Nương hiển nhiên không cho chưởng quỹ quán rượu bao nhiêu thứ để chọn lựa.
Nàng vốn trước giờ không cho ai chọn lựa được gì nhiều, nhất là những lúc tâm tình nàng không được mấy vui vẻ.
Bây giờ tâm tình của nàng không những rất không vui vẻ, mà còn mệt lã ra.
Có điều, nàng ngủ không được, do đó, Hoắc Anh và Đổ Ngâm chỉ còn cách ngồi đó với nàng.
Uống rượu vốn là chuyện rất thoải mái, tiếc là bây giờ bọn họ ngay cả một chút thoải mái cũng không có.
Hoắc Anh đã không ngớt ngáp lên ngáp xuống.
Phong Tứ Nương nghinh mặt lên, lạnh lùng nói:
- Chú chẳng cần phải ngáp dài như vậy, tùy tiện cứ đi đâu thì đi, tôi có cần chú ngồi đó đâu.
Hoắc Anh cười nói:
- Tôi không hề nói tôi muốn đi, tôi chẳng nói gì cả.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao chú không nói?
Hoắc Anh nói:
- Chị muốn tôi nói gì?
Phong Tứ Nương hỏi:
- Hai chữ "Cạn ly" chú có biết nói không?
Hoắc Anh nói:
- Tôi biết, tôi xin kính chị một ly, cạn ly.
Y quả nhiên ngẩng cổ lên ực hết ly rượu.

Phong Tứ Nương nhịn không nổi cũng bật cười, nàng cảm thấy mình hơi quá lố, hai gã thiếu niên này quả thật rất tử tế với nàng.
Nàng cũng cạn một ly.
Hoắc Anh nói:
- Tiểu Đổ, tại sao ngươi không nói gì? Hai chữ "Cạn ly" ngươi có biết nói không?
Đổ Ngâm ngần ngừ một hồi, rốt cuộc cũng nâng ly nói:
- Được, cạn ly thì cạn ly.
Phong Tứ Nương cười lớn, tiếng cười như chuông bạc:
- May mà gặp hai chú đây, nếu không, không chừng tôi đã bị người ta chọc tức đến đập đầu tự tử mất.
- Chị đang tức giận ai?
- Rất nhiều người.
Phong Tứ Nương lại cạn thêm một ly nữa:
- Trừ các chú ra, thiên hạ chẳng còn một người nào tốt.
Nàng đang cười, nhưng trong lòng bấn loạn.
Bởi vì, nàng uống rượu cho cố vào, là để quên hết tất cả mọi chuyện, chỉ cần quên được đi trong một chốc lát.
Ánh mắt nàng còn đang sáng rực, nhưng nàng đã say quá rồi.
Hoắc Anh cũng say lắm, y cứ cười lên không ngớt:
- Chị có biết nói "cạn ly" không đấy?
Phong Tứ Nương cười nói:
- Chú cứ rót rượu ra, tôi sẽ cạn ly.
Hoắc Anh nói:
- Được.
Y thò tay ra cầm lấy bình rượu, cầm không vững, rượu trong bình đổ ra ướt cả trên áo Phong Tứ Nương.
- Y phục của tôi không muốn uống rượu, chú cũng tính đổ cho nó say sao?
Nàng cười ngặt nghẹo đứng dậy, tính giũ áo, Hoắc Anh cũng muốn giúp, miệng vẫn còn đang xin lỗi ríu rít, hai bàn tay bỗng như điện xẹt, điểm ngay ba chỗ huyệt đạo trên người nàng.
Y xuất thủ nhanh mà chính xác.
Phong Tứ Nương tính la lên, mà la chẳng ra tiếng, cả người đã tê cứng ra tại đó.
Hoắc Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt chẳng còn thấy tý say sưa gì cả, y nhìn chưởng quỹ đang kinh ngạc sững người ra đó bằng ánh mắt sắc bén, lạnh lùng nói:
- Chúng ta chừa hề lại quán rượu này bao giờ, ngươi có hiểu không?
Chươn?ng quỹ gật gật đầu, gương mặt không còn tý máu, y run giọng nói:
- Sáng sớm hôm nay, không một ai qua đây, tôi không hề thấy gì cả.

Hoắc Anh nói:
- Vì vậy, bây giờ ngươi phải nằm ngủ trên giường mới đúng.
Chưởng quỹ không nói thêm một lời gì, y lập tức bỏ đi, về tới giường của mình, nằm xuống, lấy chăn trùm kín mít.
Hoắc Anh bấy giờ mới quay qua nhìn Phong Tứ Nương, thở nhẹ ra một tiếng, nói:
- Chị thật là một người đàn bà xinh đẹp, chỉ tiếc chị hay xen vào chuyện người khác quá thôi.
Phong Tứ Nương không nói ra được lời nào.
Hoắc Anh hiển nhiên không muốn nghe nàng nói gì nữa, y điểm luôn cả á huyệt của nàng.
Không chừng y sợ mình nghe nàng nói một hồi rồi lại thay đổi chủ ý.
Cửa quán rượu vẫn còn đóng, đấy vốn là chủ ý của Phong Tứ Nương, lúc nàng đang uống rượu không muốn bị người khác quấy rầy.
Hoắc Anh giết người, dĩ nhiên cũng không muốn ai quấy rầy.
Y đã rút trong giày ra một con dao ngắn, lưỡi dao rất nhỏ, dẹp mà bén nhọn.
Đấy là một thứ đao những kẻ thích khách rất thích dùng để giết người.
Đổ Ngâm đang đứng ngẫn người ra bên cạnh, bỗng nhiên hỏi:
- Bây giờ mình hạ thủ sao?
Hoắc Anh cười nhạt nói:
- Bây giờ mà không hạ thủ, sau này e không còn có cơ hội.
Đổ Ngâm ngần ngừ một lát, rốt cuộc hạ quyết tâm nói:
- Ta chưa giết ai cả, lần này ngươi để cho ta làm được không?
Hoắc Anh nhìn y hỏi:
- Ngươi hạ thủ được không?
Đổ Ngâm cắn chặt răng gật gật đầu, y cũng rút từ trong giày ra một con dao nhỏ giống vậy.
Ánh mắt của Phong Tứ Nương bỗng lóe ra một tia thất vọng lẫn đau thương.
Nàng cứ ngỡ Đổ Ngâm là một người trai trẻ trung hậu thật thà, bây giờ nàng mới biết mình nhìn lầm người.
Đổ Ngâm tránh ánh mắt của nàng, y không dám nhìn vào mặt nàng.
Hoắc Anh nói:
- Ngươi giết người, phải nhìn vào mặt người ngươi đang giết, tay của ngươi mới chính xác, có người ngươi nhất định phải một nhát đao là giết chết ngay, nếu không, ngươi rất có thể bị chết về tay hắn.
Đổ Ngâm nói:
- Lần sau tôi nhất định sẽ nhớ.
Hoắc Anh nói:
- Giết người cũng cần học vấn, ngươi chỉ cần nhớ những lời ta nói, sau này nhất dịnh sẽ là một tay cừ khôi.

Không ngờ một người trai trẻ nhiệt tình như y, lại là một chuyên gia giết người.
Y cười cười, nói tiếp:
- Người đàn bà này cũng rất tử tế với mình, tốt nhất ngươi nhắm ngực bên trái của cô ta chỗ rẻ xương sườn thứ năm, đâm vào một nhát, đó là chỗ yếu hại trí mệnh nhất, cô ta nhất định sẽ không đau đớn gì.
Đổ Ngâm nói:
- Ta biết.
Y chầm chầm bước lại, bàn tay cầm đao gân xanh nổi lên, tròng mắt đầy những tia máu đỏ.
Hoắc Anh mỉm cười, thỏng tay đứng nhìn, đối với y, giết người hình như là một chuyện rất hứng thú.
Đổ Ngâm cắn chặt răng lại, đột nhiên y đâm dao ra.
Y xuất thủ rất nhanh, rất chính xác, một nhát đao lập tức đâm sâu vào giữa rẻ xương sườn thứ tư và thứ năm của Hoăc Anh.
Người y giết không phải là Phong Tứ Nương, mà là Hoắc Anh.
Nụ cười trên gương mặt của Hoắc Anh bỗng nhiên ngưng đọng lại, hai tròng mắt lập tức lồi ra, nhìn y kinh ngạc, trong ánh mắt đã lồi ra đó, hiện đầy vẻ ngạc nhiên, kinh khủng và oán độc.
Đổ Ngâm bị y nhìn giật bắn cả người lên, bàn tay run rẩy, buông thả cán dao ra.
Chính ngay lúc đó, đao quang lóe lên, cây đao trong tay Hoắc Anh đã nhanh như điện xẹt, đâm vào giữa ngực y.
Hoắc Anh cười hung dữ nói:
- Ta dạy cho ngươi nhát đao vốn là trí mệnh, chỉ tiếc là ngươi quên rút đao ra, bản lãnh giết người của ngươi còn chưa học đến nơi.
Đổ Ngâm cắn chặt răng, bỗng nhiên xuất thủ như chớp giật, rút con dao trong ngực của Hoắc Anh ra:
- Bây giờ ta đã học đến nơi rồi đó.
Máu tươi bắn vụt ra ngoài, gương mặt Hoắc Anh nhăn nhúm lại, hình như muốn nói gì đó.
Có điều, ngay cả một chữ y nói cũng không ra, người đã đổ sầm xuống.
Đấy quả thật là một nhát đao trí mệnh.
Đổ Ngâm nhìn y ngã xuống, bỗng nhiên khom lưng lại ho lên sặc sụa.
Lưỡi đao vừa cứng vừa lạnh, đang nằm giữa ngực y, cả người y lạnh buốt run rẩy cả lên. Nhưng y còn chưa ngã xuống.
Bởi vì, lưỡi đao còn chưa rút ra.... Hoắc Anh một đao đâm ra, không còn sức để rút lại.
.... Có người ngươi nhất định phải một nhát đao là giết chết ngay, nếu không, ngươi rất có thể bị chết về tay hắn.

Chỉ cần đao còn nằm trong thân thể, người vẫn còn chưa chết. Giết người, vốn phải cần một học vấn rất cao thâm.
Đổ Ngâm còn đang ho sặc sụa, ho rất là thê thảm.
Nhát đao lúc nãy của Hoắc Anh, tuy sức không đủ, tuy chưa đâm vào trái tim của y, nhưng đã đâm sâu vào lá phổi.
Phong Tứ Nương nhìn y.... quả thật y là một người trai trẻ trung hậu thực thà. Nàng không nhìn lầm y.
Tuy nàng không bị chảy máu, nàng đang rơi nước mắt.
Đổ Ngâm rốt cuộc cũng ngăn được lại cơn ho, y thở hổn hển bước lại, giải khai huyệt đạo cho nàng.
Còn y thì ngã người ra ghế, y đã dùng hết sức lực còn lại trong người.
Từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu chảy ròng ròng xuống mặt của y.
Phong Tứ Nương xé ra một mảnh chéo áo, nhúng vào trong chậu nước đê? trong góc, lau mồ hôi trên trán của y, dịu dàng nói:
- May mà nhát đao của hắn không chính xác mà còn không đủ sức lực, chi? cần chú phấn khởi tinh thần lên, chi trì một lát, cho cơn đau qua rồi, tôi đem chú đi trị thương.
Nàng gượng cười nói:
- Tôi có biết một ông thầy lang rất giỏi, y nhất định sẽ chữa khỏi cho chú.
Đổ Ngâm cũng gượng cười lên một tiếng.
Chính y cũng biết mình khó mà qua khỏi, nhưng y còn nhiều chuyện để nói ra.
Chỉ có rượu mới có thể làm cho y chi trì thêm một chút, chỉ cần y chi trì thêm một chút nữa, cũng đủ cho y có thể nói hết những gì y muốn nói.
- Cho tôi uống tý rượu, người tôi có bình thuốc...
Thuốc đựng trong một cái bình gỗ làm rất tinh trí, hiển nhiên rất danh quý, trên mặt có dán một miếng giấy:
- Vân Nam, Điểm Thương.
Phái Điểm Thương dùng thuốc điều chế ở Vân Nam, lừng danh thiên hạ, trước giờ người trong vũ lâm vẫn rất ái mộ.
Chỉ tiếc là thuốc có quý bao nhiêu, cũng trị không nổi một vết đao thương trí mệnh.
Lúc Hoắc Anh đâm đao ra, sức y đã cùng, lực y đã kiệt, nhưng y quả thật là một chuyên gia giết người.
Phong Tứ Nương hằn học dậm chân một cái nói:
- Tại sao hắn lại làm vậy? Tại sao muốn giết ta?
Đổ Ngâm cười khổ nói:
- Bọn tôi vốn đến Vô Cấu sơn trang là để giết cô đấy chứ.
Phong Tứ Nương ngẫn người ra.
Bây giờ nàng mới hiểu ra, tại sao bọn họ vẫn theo nàng, cam tâm tình

nguyện làm tùy tòng cho nàng.
- Thật tình tôi không ngờ cô tìm lại chúng tôi, lúc ấy tôi hầu như không tin được cô lại là Phong Tứ Nương.
- Lúc ấy sao các người còn chưa hạ thủ?
- Hoắc Anh chưa bao giờ làm chuyện không chắc ăn lắm.
Đổ Ngâm nói:
- Vì vậy, y giết người chưa sẩy tay bao giờ.
Y uống xong ly rượu, nuốc hết bao nhiêu đó thuốc, gương mặt xám xịt của y, rốt cuộc đã từ từ hồng hào lại:
- Y mười chín tuổi, đã trở thành một kẻ thích khách rất nổi danh. Trong Thiên Tông, rất ít người bằng được y.
Đổ Ngầm cười khổ nói:
- Lần này bọn họ kêu tôi đi với y, là để học hỏi bản lãnh của y.
Thiên Tông. Trước giờ Phong Tứ Nương chưa hề nghe đến hai chữ đó:
- Kêu các ngươi đi giết ta là Thiên Tông?
- Đúng vậy.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Hai tiếng ấy nghe ra, hình như không phải là tên của một người?
- Thiên Tông vốn không phải là một người, mà là nhiều người, là một tô? chức rất bí mật, rất đáng sợ.
Ánh mắt của Đổ Ngâm lộ đầy vẻ sợ hãi.
- Ngay cả tôi cũng không biết bọn họ rốt cuộc có bao nhiêu người.
- Không lẽ Thiên Tông là do Tiêu Dao Hầu sáng lập ra?
- Tổ sư của Thiên Tông họ Thiên.
Tiêu Dao Hầu không phải thích tự xưng mình là họ Thiên sao?
Ánh mắt của Phong Tứ Nương sáng lên, bây giờ ít ra nàng có thể chứng minh được, Tiêu Thập Nhất Lang không hề nói dối, Tiêu Dao Hầu qua? nhiên có một tổ chức bí mật vô cùng đáng sợ.
Hoa Như Ngọc, anh em nhà éu Dương, tất cả đều là người trong tổ chức.
Tiêu Dao Hầu chết rồi, người thay thế địa vị của y là ai?
Có phải là Liên Thành Bích không? Đấy mới là điểm trọng yếu nhất, Phong Tứ Nương quyết tâm tìm cho ra lẽ, nhưng nàng không thể cưỡng ép Đổ Ngâm quá đáng.
Nàng trầm ngâm một hồi, quyết định chỉ có thể dùng cách mềm dẻo để hỏi y:
- Chú là người của Thiên Tông?
- Đúng vậy.
- Chú vào Thiên Tông bao lâu rồi?
- Không lâu, chỉ mới có mười tháng nay.
- Có phải ai ai cũng có thể gia nhập vào tổ chức đó?

- Không phải.
Đổ Ngâm nói:
- Muốn vào Thiên Tông, phải có một vị hương chủ giới thiệu, còn phải được tông chủ của Thiên Tông cho phép.
- Ai giới thiệu chú vào?
- Sư thúc của tôi, cũng là chưởng môn phái Điểm Thương năm xưa, tên là Tạ Thiên Thạch.
Chuyện này lại chứng tỏ rằng, Tiêu Thập Nhất Lang không nói dối, Ta. Thiên Thạch quả thật là một người trong tổ chức, vì vậy mới bị Tiêu Thập Nhất Lang chọc mù mắt, do đó có thể thấy rằng, Băng Băng cũng không nói dối.
Phong Tứ Nương rốt cuộc cũng cảm thấy an ủi trong lòng.
Nghe Liên Thành Bích nói, ngay cả chính nàng cũng nhịn không nổi đâm ra nghi ngờ Tiêu Thập Nhất Lang.
Nếu một người bị bức bách phải đi nghi ngờ người mình yêu thương, đấy quả thật là một điều thống khổ vô cùng.
- Trừ Tạ Thiên Thạch ra, trong Thiên Tông còn có bao nhiêu vị hương chu? nữa?
- Nghe nói còn có ba mươi lăm vị, tổng cộng là ba mươi sáu vị Thiên Cang.
- Tông chủ thì chỉ có một người?
- Tông chủ là chí cao vô thượng, Trong Thiên Tông có ba mươi sáu vi. hương chủ, bảy mươi hai vị phó hương chủ, đều do một mình ông ta chi? huy, do đó, giữa những người đó, cũng thường thường không hay gặp nhau.
Phong Tứ Nương cố dằn xúc động, hỏi y:
- Chú đã thấy qua y lần nào chưa?
Đổ Ngâm nói:
- Lần đầu tôi mới nhập môn, Tạ sư thúc đem tôi lại gặp ông ta.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Còn lần thứ hai?
Đổ Ngâm nói:
- Tạ sư thúc bị mù xong, bèn do Hoa hương chủ thay thế lo cho môn ha. của người.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Hoa Như Ngọc?
Đổ Ngâm gật gật đầu.
Phong Tứ Nương thở phào ra một hơi. Hoa Như Ngọc quả nhiên là người của Thiên Tông. Trong đám thi thể ở Bát Tiên thuyền, không có Hoa Như Ngọc.
Đổ Ngâm nói:
- Lần thứ hai, Hoa hương chủ đem tôi lại gặp ông ta.

Phong Tứ Nương hỏi:
- Ở đâu?
Đổ Ngâm nói:
- Ở Bát Tiên thuyền.
Phong Tứ Nương nhịn không nổi lại thở phào ra một hơi.
Chuyện này cũng giống như một bức hoa. đã bị xé nát tơi tả, bây giờ đã được từ từ ráp lại lành lặn.
Đổ Ngâm nói:
- Hoắc Anh tính đem cô lại đó, không chừng vốn tính hạ thủ ở đó.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Các ngươi cũng không biết những chuyện xảy ra ở đó?
Đổ Ngâm cười lên một tiếng nói:
- Tôi biết chuyện không nhiều lắm, trong Thiên Tông, tôi chỉ là một người không là gì cả, không chừng còn không bằng con chó của tông chủ nuôi.
Y cười rất thê lương, rất chua chát.
Y còn trẻ tuổi, người trẻ tuổi chịu không được nhất là, người khác khinh rẻ mình, điều đó còn khó chịu đựng hơn cả cái chết.
Phong Tứ Nương lại hỏi:
- Tông chủ của các ngươi nuôi một con chó?
Đổ Ngâm nói:
- Mỗi lần tôi gặp ông ta, đều thấy có một con chó nằm bên cạnh.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Con chó hình dạng ra sao?
Đổ Ngâm nói:
- Con chó không lớn lắm, dáng dấp cũng không hung dữ, có điều, tông chủ rất sủng ái nó, nói xong một hai câu, lại ngừng lại, vỗ vỗ vào đầu nó.
Một kẻ gian hùng vũ lâm suất lãnh quần hào, giết người như rơm rạ, tại sao lại đi nuôi một con chó nhỏ?
Phong Tứ Nương thở ra.... trên đời này, cái khó hiểu nhất, e là trái tim con người.
Sau đó nàng lại hỏi một câu cực kỳ quan trọng:
- Rốt cuộc y là ai?
Hỏi xong câu đó, trái tim của Phong Tứ Nương đập thình thình lên.
Có điều câu trả lời của Đổ Ngâm là hai chữ làm người ta thất vọng:
- Không biết.
Trái tim của Phong Tứ Nương lại chìm xuống, nhưng nàng vẫn chưa hoàn toàn tuyệt vọng, nàng lại hỏi:
- Chú đã gặp ông ta mấy lần, không lẽ mặt mủi ông ta ra sao, chú không thấy hay sao?
- Tôi thấy không được.

Phong Tứ Nương thở ra, cười khổ nói:
- Chú đã là người trong Thiên Tông, ông ta gặp mặt chú, không lẽ còn bao mặt?
Đổ Ngâm nói:
- Không những bao mặt, hai bàn tay cũng đeo bao tay bằng da cá.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao ngay cả tay ông ta còn không muốn cho người khác thấy? Có phải là người ông ta rất đặc biệt?
Đổ Ngâm nói:
- Ông ta quả thật là người rất đặc biệt, tư cách nói chuyện, dáng đi đứng, hình như đều khác với người thường.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Khác chỗ nào?
Đổ Ngâm nói:
- Tôi không biết nói sao, có điều, nếu tôi gặp ông ta bất kỳ ở đâu, tôi đều có thể nhận ra.
Ánh mắt của Phong Tứ Nương sáng lên, nàng lập tức hỏi:
- Chú gặp qua Liên Thành Bích bao giờ chưa?
Đổ Ngâm nói:
- Tôi có gặp qua.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Có thể là Liên Thành Bích không?
Đổ Ngâm nói:
- Nhất định không phải.
Phong Tứ Nương cười nhạt nói:
- Chú không thấy mặt mủi ông ta ra thế nào, thì làm sao khẳng định được ông ta nhất định không phải là Liên Thành Bích?
Đổ Ngâm nói:
- Ông ta là người rất nhỏ thó, ngay cả Liên Thành Bích, tuy không phải là người cao lớn, nhưng còn cao hơn ông ta nhiều, chỗ đó, nhất định không thể giả được.
Phong Tứ Nương không nói gì, thậm chí nàng còn có vẻ tức giận, một người đang có một lý luận rất vững chãi, bỗng nhiên bị hoàn toàn phá hỏng bét ra, thì không khỏi có chỗ tức giận đôi chút. Có điều, cũng không trách gì được Đổ Ngâm.
Gương mặt của Đổ Ngâm càng hồng hào, hô hấp cũng rất bình thường, chẳng qua lâu lâu lại ho lên một tý, nếu không có cây đao còn đang cắm trên ngực của y, thật cũng khó nhận ra y đang bị thương rất nặng, nhất là ánh mắt của y lại càng không giống.
Ánh mắt của y đang sáng rỡ lên, thậm chí còn sáng rực hơn lúc bình thường,

bởi vì, y đang nhìn Phong Tứ Nương.
Phong Tứ Nương gượng cười, dịu dàng nói:
- Bất kể ra sao, may mà chú bị thương không nặng lắm, nhất định là sẽ hồi phục lại rất nhanh.
Đổ Ngâm gật gật đầu, gương mặt lộ một nụ cười, y nói:
- Tôi cũng hy vọng như vậy.
Y đang còn trẻ, y không muốn chết, bây giờ cái chết hình như đã xa y lắm rồi, trong lòng y đầy những lòng tin vào sinh mệnh của mình.
Y nhìn si dại vào Phong Tứ Nương, mặt y càng đỏ lên, bỗng nhiên y hỏi:
- Lần này nếu tôi còn sống sót, đợi tôi lành hẳn vết thương, cô có còn cho tôi theo làm tùy tùng không?
Phong Tứ Nương nói:
- Đương nhiên là tôi muốn.
Đổ Ngâm ấp úng, lấy hết can đảm hỏi:
- Có cho tôi vĩnh viễn làm tùy tòng không?
Phong Tứ Nương gật gật đầu, trong lòng nàng đau nhói, dĩ nhiên nàng nhìn ra tình cảm của gã trai trẻ đối với mình.
Y liều mạng sống của mình để cứu nàng, trừ chuyện y bất mãn Thiên Tông khinh bỉ bỏ rơi y, chuyện quan trọng nhất là, y vì nàng mà điên đảo thần hồn.
Tại sao y lại có thứ tình cảm đó? Không ai biết được, tình cảm của con người, vốn không một ai có thể giải thích.
Nước mặt của Phong Tứ Nương còn chưa rơi xuống, bởi vì nàng đã ráng nhẫn nhịn nãy giờ, không chừng nàng không phải vì gã trẻ tuổi đa tình này mà bi ai, nàng đang bi ai cho chính mình, nàng biết mình không có gì tốt với y, thậm chí còn không coi y vào đâu, nhưng y đã không tiếc vì nàng mà chết.
Còn Tiêu Thập Nhất Lang?
Nàng đã vì Tiêu Thập Nhất Lang mà bỏ ra tất cả những gì nàng có, nàng lấy lại được những gì?
.... Ái tình không những không gượng ép được, cũng không trao đổi được, ái tình vốn tuyệt đối vô điều kiện.
Đạo lý ấy dĩ nhiên nàng cũng hiểu, nhìn tình cảm của Đổ Ngâm với nàng, nàng lại càng thêm hiểu.
Có điều nàng không hiểu, tại sao tạo hoá lại đi hý lộng người tả Tại sao lại bắt người ta đi yêu người không nên yêu?
Đổ Ngâm tuy là một người đáng thương bị mệnh vận đưa đẩy, nhưng nàng không phải cũng là một sao?
Không phải Tiêu Thập Nhất Lang cũng là một sao? Y đi yêu một người y không nên yêu chút nào.
May mà Đổ Ngâm không nhìn ra tâm sự của nàng, y mỉm cười nhắm mắt

lại, hiển nhiên rất sung sướng và thỏa mãn:
- Chúng ta gặp nhau còn chưa đến hai ngày, tôi cũng biết cô nhất định không để tôi vào lòng, có điều, sau này...
Y mỉm cười nói tiếp:
- Sau ngày còn bao nhiêu ngày tháng dài lắm, dài lắm...
Giọng nói của y từ từ yếu hẳn đi, yếu đến độ chính y cũng không nghe mình đang nói gì.
Gương mặt của y bỗng từ đỏ hồng biến thành lợt lạt, nhưng nụ cười vẫn còn trên gương mặt.
.... Bất kể ra sao, y ôm nụ cười vĩnh viễn ra đi.
.... Trên đời này, có bao nhiêu người có thể cười được mà chết?

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường
Hồi 22
Tỉnh mộng còn chưa hết tình

Ánh mặt trời rực rỡ.
Phong Tứ Nương đi giữa ánh mặt trời, nước mắt hôm qua giờ đã khô ráo.
Nàng thề mình nhất định sẽ không khóc nữa.
Hiện giờ, bao nhiêu suy nghĩ lý luận của nàng đều bị bài bác, nhưng nàng đã thề sẽ nhất định tìm ra cho được "người đó".
ít ra nàng cũng biết được, người đó có nuôi một con chó nhỏ.
Một con chó chạy ngang qua đường cái, đi dọc theo bóng mát dưới mái nhà, đi lười biếng về phía trước.
Phong Tứ Nương cũng đi theo nó một cách đãng trí.
Dĩ nhiên nàng biết con chó không phải là con chó mà người đó nuôi dưỡng, có điều, nàng không biết đang nên đi về hướng nào, mới tìm ra người đó, tìm ra Tiêu Thập Nhất Lang.
Kỳ quái nhất là, ánh mặt trời càng chói chang, đi dưới bóng mát ngược lại càng cảm thấy mệt nhoài.
Cơn say của Phong Tứ Nương đã qua, sau một ngày như vậy, bây giờ nàng đã cảm thấy mệt nhoài.
Nàng muốn ngủ, nhưng sợ ngủ không được, nằm soải ra trên giường mắt nhìn trừng trừng trên trần nhà, cái mùi vị muốn ngủ mà ngủ không được, nàng đã thưởng thức qua không biết bao nhiêu lần.
Cô độc, tịch mịch, mất ngủ, chán chường.... đều là những thứ thống khổ khó chịu đựng nhất của con người trên thế gian này, có điều, đối với một người phiêu lãng mà nói, những thứ thống khổ đấy nhất định đều phải chịu đựng

hết.
.... Phải chịu đựng tới bao lâu?
.... Lúc nào thì mới được bình yên?
Phong Tứ Nương không dám nghĩ thêm.
Người chồng biết chiều chuộng, con cái biết nghe lời, mái nhà ấm cúng, sinh hoạt yên ổn thoải mái...
Những điều đó vốn là những thứ người đàn bà không thể thiếu thốn trong đời, trước kia nàng cũng từng mơ...
Có điều, bây giờ đã lâu lắm rồi nàng không nghĩ tới, bởi vì, những chuyện đó đã xa nàng, xa nàng quá.
Đường cái rộng ra, nhưng người đã thưa dần. Nàng đi ra khỏi con phố náo nhiệt, ra ngoài thành, trên con đường vắng tanh, có một cái khách sạn nhỏ, cổng tím, tường thấp, trong vườn thấy trồng mấy chậu cúc, đám thu hải đường, giống như một nhà thường người ta ở.
Nếu bên ngoài không có tấm bảng treo lủng lẳng trước cổng, nơi đây xem ra không giống một khách sạn.
Khách sạn không phải khách sạn, nhưng rốt cuộc cũng là khách sạn, vả lại đối với một người lãng tử mà nói, cũng là một an ủi không còn gì hay hơn.
Vì vậy, Phong Tứ Nương bèn bước vào, thuê một phòng nhỏ an tĩnh, thật tình nàng rất cần một giấc ngủ.
Bên ngoài phòng tấu xão có một cây cổ thụ thật rậm rạp, che khuất ánh mặt trời. Phong Tứ Nương nằm trên giường, nhìn cái bóng cây ngã trên khung cửa, trong lòng trống lỗng vô cùng, hình như có biết bao nhiêu điều để nghĩ, mà ngay cả một điều cũng không nghĩ ra.
Gió rất nhẹ, thổi hiu hiu qua song cửa.
Nơi đây thật tình quá yên tĩnh. Mí mắt của nàng càng lúc càng nặng, nàng rốt cuộc dần dần đã muốn đi vào giấc ngủ, hầu như đã ngủ rồi.
Khổ nỗi chính ngay lúc nàng đã chìm vào trong giấc ngủ, bỗng nhiên nàng nghe phòng bên có người đang khóc.
Khóc rất bi ai, và rất nhỏ, có điều, Phong Tứ Nương nghe rất rõ ràng.
Nơi đây tường vách quá mỏng, lại quá yên lặng.
Phong Tứ Nương trở mình lại, đang tính ngủ tiếp, tiếng khóc càng lúc càng nghe rõ hơn. Là tiếng khóc của một người đàn bà.
Trong lòng bà ta rốt cuộc đang có tâm sự gì? Tại sao lại một mình trốn ở đây ngồi khóc?
Phong Tứ Nương vốn không muốn xen vào chuyện của ai, nàng đã có đủ phiền não của chính mình.
Không chừng bởi phiền não của nàng đã quá nhiều, do đó, thấy người khác đau khổ, chính nàng cũng cảm thấy khó chịu.
Rốt cuộc nàng nhịn không nổi phải ngồi dậy, mang giày vào, rón rén bước ra

khỏi phòng.
Bóng mát đầy sân, cửa phòng đối diện đang đóng chặt.
Nàng ngập ngừng một lát, tiếng khóc còn chưa ngừng, nàng mới bước qua, nhè nhẹ gõ cửa.
Một hồi thật lâu, trong phòng mới có tiếng nhỏ nhẹ hỏi ra:
- Ai đó?
Giọng nói ấy sao nghe quen quá.
Trái tim của Phong Tứ Nương bỗng nhiên đập mạnh lên, nàng dùng sức đẩy tung cánh cửa ra, lập tức nhịn không nổi thất thanh kêu lên:
- Là chị!
Người đàn bà trốn ở trong phòng khóc tỷ tê nảy giờ chính là Thẩm Bích Quân.
Trên bàn có rượu.
Thẩm Bích Quân hình như đã say Có người say rồi thích cười, cười không ngừng; có người say rồi thích khóc, khóc không ngừng.
Nhìn thấy Phong Tứ Nương, Thẩm Bích Quân không những không ngừng khóc, nàng ngược lại càng khóc dữ.
Phong Tứ Nương đứng ngay đó, nhìn nàng khóc.
Nàng cũng là đàn bà, nàng biết đàn bà khóc, chẳng ai khuyên can gì được.
Nếu có người khuyên, nàng ta ngược lại càng khóc dữ nữa.
Khóc, có lúc cũng giống như uống rượu.
Một người có thể khóc, một người có thể uống rượu.
Có điều, nếu mình đang uống rượu, mà có người lạnh lùng đứng một bên nhìn mình uống, nhất định sẽ uống không trôi.
Khóc cũng vậy.
Thẩm Bích Quân bỗng nhiên nhảy dậy, lấy cặp mắt khóc đã đỏ ửng cả lên trừng trừng nhìn nàng hỏi:
- Chị lại đây làm gì?
- Tôi đang tính hỏi chị, chị lại đây làm gì?
Phong Tứ Nương nhẫn nha ngồi xuống:
- Tại sao chị lại dây?
- Tại sao tôi không được lại đây?
Thẩm Bích Quân không những đang đau khổ, hình như nàng cũng đang tức giận vô cùng. Bình thời, nàng không bao giờ nói ra được những câu xung đụng với người khác.
Nhưng Phong Tứ Nương chỉ cười mỉm:
- Dĩ nhiên là chị lại đây được, có điều, chị đã về lại nhà rồi kia mà?
- Về nhà nào?
- Bạch Mã sơn trang.
- Bạch Mã sơn trang không phải là nhà của tôi.

Nước mắt của Thẩm Bích Quân hình như lại rơi xuống.
- Tối hôm qua, tôi về lại Bạch Mã sơn trang, lúc ấy chị có ở đó không?
- Có.
- Nếu vậy tại sao chị lại chạy một mình ra đây?
- Tôi cao hứng!
Thẩm Bích Quân đang dùng sức cắn chặt môi:
- Tôi cao hứng muốn đi là tôi đi.
Phong Tứ Nương không buông tha tý nào:
- Chỉ tiếc là chị xem ra không có tý hứng thú nào. Rốt cuộc chị vì lẽ gì mà chạy ra đây vậy?
Thẩm Bích Quân không trả lời. Trên bàn có rượu, nàng bỗng nhiên chụp lấy bình rượu, đưa lên miệng uống.
Nàng muốn say, say rồi sẽ quên đi những chuyện mình không muốn nghĩ tới, cũng sẽ từ chối trả lời những câu nàng không muốn trả lời.
Chỉ tiếc là bình rượu đã cạn, chỉ còn thừa mấy giọt, giống như nước mắt rơi lả chả xuống.
Rượu là đắng, là chua, là khổ, cũng như nước mắt vậy, chẳng qua, rượu thì có lúc bị cạn đi.
Nước mắt thì sao?
Bình một tiếng, bình rượu đã rớt xuống đất, vỡ tan tành.
Người của nàng còn tan vỡ hơn cả bình, bởi vì, trái tim của nàng không những vỡ tan, cơn mộng của nàng cũng vỡ tan.
Cả một cuộc đời sinh mệnh của nàng, còn thừa lại chỉ là một thân xác tan tác.
Phong Tứ Nương nhìn nàng.
.... Mệnh vận tại sao đối với nàng tàn bạo đến thế?
.... Bây giờ nàng đã trở thành một người như vậy, tại sao còn muốn hành hạ nàng thêm nữa?
Phong Tứ Nương bỗng nhiên thở nhẹ ra một hơi nói:
- Bất kể chị vì lý do gì, chị không nên chạy ra đây lần nữa.
Thẩm Bích Quân ngơ ngẫn nhìn những mãnh vụn dưới đất, cặp mắt mỹ lệ ấy đã biến thành như không hồn:
- Tôi không nên?
Phong Tứ Nương nói:
- .
Thẩm Bích Quân bỗng nhiên lại cười nhạt nói:
- Có điều tối hôm qua chị còn bức tôi nhất định phải đi với chị.
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi hôm qua không chừng tôi đã sai lầm.
Thẩm Bích Quân hỏi:

- Chị cũng có những lúc sai lầm?
Phong Tứ Nương gật gật đầu nói:
- Tôi sai lầm, bởi vì, trước giờ tôi chưa bao giờ nghĩ theo hoàn cảnh của chị.
Nàng chỉ nghĩ tới có một người.
Nàng làm tất cả mọi chuyện, đều vì muốn cho y sung sướng, muốn cho y hạnh phúc.
Vì y, nàng không tiếc hy sinh bất cứ chuyện gì.
Có điều người khác thì sao? Người khác tại sao phải hy sinh vì ỷ Người khác không lẽ không có quyền sống cho mình sao?
Phong Tứ Nương rầu rầu nói:
- Chị nuốc khổ cũng nhiều quá rồi, vì y mà hy sinh cũng quá đủ rồi.
Đến bây giờ, nàng mới nhận ra, nàng không có quyền ép buộc người khác vì y mà chịu khổ, xây cái hạnh phúc của y trên bất hạnh người khác.
- Bây giờ chị nên vì chính mình mà sống sung sướng yên ổn một lúc, chị không giống tôi, nếu chị cứ sống lang thang như thế này, đời chị coi như là tiêu hũy rồi đó.
Đấy là lời nói thật lòng của nàng.
Đối với người đàn bà xinh dẹp như hoa, bạc mệnh như tờ giấy này, nàng quả thật có một thứ thông cảm và thương mến không sao nói cho xiết được.
Nhưng nàng quên rằng, thương tiếc có lúc cũng giống như là châm chọc, có lúc còn dễ làm người ta càng đau lòng hơn nhiều.
Thẩm Bích Quân vốn đang ráng kiềm chế nước mắt của mình, bỗng nhiên lại khóc ràn rụa.
Nàng dùng sức nắm chặt hai tay lại, một hồi thật lâu, mới từ từ hỏi:
- Chị nói tôi phải làm sao?
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi muốn chị trở về.
Thẩm Bích Quân nói:
- Về? về đâu? Chị đã biết rõ ràng tôi không còn nhà đâu mà về.
Phong Tứ Nương nói:
- Nhà là do người ta làm ra, chỉ cần chị vẫn còn có một người, chị có thể làm thành một cái nhà.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Người?.... Tôi còn có một người?
Phong Tứ Nương nói:
- Chị trước giờ vẫn có y.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Liên Thành Bích?
Phong Tứ Nương gật gật đầu, cười khổ nói:
- Tôi cứ nhìn lầm y, y không phải là người tôi tưởng tượng, chỉ cần chị về lại

bên cạnh y, y nhất định sẽ đối đãi chị tử tế, hai người còn có thể xây một cái nhà thật xinh xắn với nhau.
Thẩm Bích Quân đang lắng nghe, hình như nghe đến xuất thần, như một đứa bé đang nghe chuyện thần thoại thật là đẹp.
Phong Tứ Nương nói:
- Bây giờ tôi mới khám phá ra, cái tên tông chủ của một tổ chức bí mật tên là Thiên Tông, là một người nhỏ thó, nuôi một con chó nhỏ, và không phải là Liên Thành Bích.
Nàng thở dài, nói tiếp:
- Vì vậy, đáng lý ra tôi không nên lại ép chị bỏ y đi, bất kể ra sao, ít nhất y không hề gạt chị, chị về tới bên cạnh y, so với sống một cuộc đời phiêu lãng tốt hơn nhiều.
Thẩm Bích Quân còn đang lắng nghe, hình như còn nghe đến xuất thần.
Trên đời này không có người đàn bà nào thích ra ngoài đi phiêu bạc.
Có phải nàng đã xiêu lòng?
Phong Tứ Nương nói:
- Chỉ cần chị bằng lòng, tôi sẽ đưa chị về lúc nào cũng được, thậm chí tôi sẽ xin lỗi y dùm cho chị.
Đấy cũng là lời nói thật lòng của nàng.
Chỉ cần Thẩm Bích Quân được hạnh phúc, dù nàng phải làm chuyện gì, nàng cũng chịu.
Nhưng Thẩm Bích Quân bật cười lên, bỗng nhiên cười lớn lên như điên cuồng.
Phong Tứ Nương ngẫn người.
Trước giờ nàng không bao giờ tưởng tượng ra Thẩm Bích Quân có thể có phản ứng như vậy, lại càng không thể tưởng tượng Thẩm Bích Quân có thể cười như vậy.
Nàng quả thật không biết làm sao cho phải.
Chính ngay lúc đó, tiếng cười của Thẩm Bích Quân bỗng biến thành tiếng khóc.... không phải là khóc rấm rích, cũng không phải khóc nhỏ nhẹ, mà là khóc òa lên. Trừ Tiêu Thập Nhất Lang ra, nàng cũng chưa hề khóc như vậy trước mặt ai.
Nàng khóc như một đứa bé sợ hãi gì đó.
Khóc kiểu này thậm chí so với cười còn muốn bất bình thường hơn, cứ như thế mà khóc mãi, nhất định sẽ khóc thành điên thật chứ không phải đùa.
Phong Tứ Nương nhịn không nổi xông lại, chụp lấy vai của nàng.
Thẩm Bích Quân vẫn còn đang khóc.
Phong Tứ Nương cắn chặt răng, bỗng nhiên đưa tay ra, tát một cái vào mặt nàng.
Thẩm Bích Quân bỗng nhiên ngừng khóc.

Không những tiếng khóc ngừng lại, mà hô hấp, huyết mạch, tư tưởng đều ngưng bặt lại.
Cả người nàng bỗng nhiên ngưng lại, cứng đơ, làm như bỗng trở thành một người gỗ hoàn toàn.
Phong Tứ Nương rơi nước mắt mắt, buồn rầu nói:
- Tại sao chị làm vậy? Có phải vì tôi nói sai lắm không?
Thẩm Bích Quân vẫn không động đậy, cặp mắt trống lỗng vô thần, hình như đang nhìn nàng, mà hình như đang nhìn xa xa.
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi có nói sai gì, tôi...
Thẩm Bích Quân bỗng nhiên nói:
- Chị không sai gì cả, y quả thật không phải là tông chủ của Thiên Tông, nhưng tôi thà y là vậy đi.
Phong Tứ Nương lại ngẫn người ra hỏi:
- Tại sao?
Thẩm Bích Quân nói:
- Bởi vì tông chủ của Thiên Tông, ít ra cũng còn là một con người.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không lẽ y không phải sao?
Gương mặt của Thẩm Bích Quân vì đau khổ mà nhăn nhó lại:
- Tôi cứ tưởng y là một con người, dù y có là tốt là xấu, cũng là một nhân vật, nào ngờ y chẳng qua chỉ là một tên nô tài.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Nô tài? Nô tài của ai?
Thẩm Bích Quân nói:
- Nô tài của Thiên Tôn.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Thiên Tôn?
Thẩm Bích Quân nói:
- Tiêu Dao Hầu là con của trời, người kế thừa y dĩ nhiên là Thiên Tôn.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Liên Thành Bích không phải là Thiên Tôn, y lại là nô tài của Thiên Tôn?
Nàng càng kinh ngạc, nhịn không nổi hỏi:
- Chuyện đó sao chị biết?
Thẩm Bích Quân nói:
- Bởi vì.... bởi vì, tôi vẫn còn là vợ của y, tối hôm qua tôi ngủ trong phòng y.
Những lời nói ấy, như những cây roi. Nàng nói ra, như chính nàng đang dùng roi đánh vào người mình.
Cái cảm giác ấy không những là dày vò chính mình thôi, mà còn là bi thương, thất vọng.... còn có một thứ nhục nhã không thể hình dung trong đó.

Phong Tứ Nương hiểu cái cảm giác đó.
Nàng không hỏi gì thêm. Thẩm Bích Quân nói tiếp:
- Y nghĩ là tôi đã ngủ, y tưởng tôi đã uống hết chén thuốc y đưa cho tôi.
- Chị biết đó là mê dược?
- Tôi không biết, có điều, tôi không uống miếng nào.
- Tại sao?
- Tôi cũng chẳng biết rốt cuộc tại sao, tôi chỉ không muốn uống, chẳng muốn uống thuốc gì cả.
Phong Tứ Nương đang thở dài trong bụng.
Nàng biết lý do tại sao.... một người đối với sinh mệnh mà tuyệt vọng rồi, chỉ còn muốn dày vò chính mình, nhất định sẽ không chịu uống thuốc.
Trên đời này có rất nhiều chuyện, xem ra là tấu xão, thật ra nếu ngồi nghĩ lại kỹ lưỡng, sẽ thấy trong đó nhất định đã có "tiền nhân".
Đã trồng lấy cái "nhân" thì sẽ gặt lấy cái "quả".... Nếu đã hiểu rõ đạo lý ấy rồi, sau này có trồng gì cũng phải cẩn thận hơn.
Thẩm Bích Quân nói:
- Chị không ngờ tôi đem chén thuốc lén đổ đi?
Phong Tứ Nương thở ra:
- Y nhất định không ngờ được chuyện đó, nhân vì trước đây chị chưa hề gạt y bao giờ.
.... Đấy là một chữ "nhân".
Thẩm Bích Quân nói:
- Lúc y vào phòng, tôi đang còn thức.
Phong Tứ Nương nói:
- Nhưng chị giả vờ như đã ngủ.
Thẩm Bích Quân nói:
- Nhân vì, tôi không muốn nói chuyện với y.
.... Lại cũng một chữ "nhân".
Phong Tứ Nương hỏi:
- Y không thức chị dậy?
Thẩm Bích Quân lắc lắc đầu nói:
- Y chỉ đứng ở đầu giường nhìn tôi, nhìn một hồi thật lâu, tuy tôi không dám mở mắt ra, nhưng có thể cảm thấy dáng điệu của y rất kỳ quái.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Kỳ quái?
Thẩm Bích Quân nói:
- Lúc y đang nhìn tôi, toàn thân tôi hình như từ từ lạnh hẳn ra.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Sau đó rồi sao?
Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi xem có vẻ như đang ngủ, nhưng trong lòng đang nghĩ đến rất nhiều chuyện...
Lúc đó nàng không nghĩ đến Tiêu Thập Nhất Lang.
Hai năm nay, Tiêu Thập Nhất Lang đã chiếm cứ toàn bộ sinh mệnh, toàn bộ tư tưởng của nàng.
Nhưng lúc ấy, nàng đang nghĩ đến Liên Thành Bích.
Bởi vì, Liên Thành Bích đang đứng ở đầu giường, bởi vì, giữa nàng và Liên Thành Bích, không phải là không có những chuyện xưa đáng nhớ.
Y rốt cuộc là người đàn ông đầu tiên trong đời nàng.
Nàng nghĩ đến đêm tân hôn hôm đó, nàng cũng nằm trên giường giả vờ ngủ, y cũng đứng ở đầu giường như vậy, nhìn nàng, không hề thức nàng dậy, còn rón rén đắp chăn cho nàng.
Lúc ấy trong lòng nàng khẩn trương và thẹn thùng, cho đến bây giờ, chỉ cần nàng nghĩ lại, trái tim còn đập mạnh lên.
Từ lúc hai người cùng chung sống với nhau, y không hề làm chuyện gì kinh động đến nàng.
Y thủy chung vẫn là một người chồng ôn nhu và chìu chuộng.
Nghĩ đến đó, nàng cơ hồ nhịn không nổi muốn mở mắt ra, gọi y lại bồi chuyện với y cho qua một đêm dài đăng đẳng.
Có điều, chính ngay lúc đó, nàng bỗng nghe có tiếng ngón tay của ai gõ nhẹ trên cánh cửa sổ.
Liên Thành Bích lập tức bước lại, mở cửa sổ ra, hạ giọng nói:
- Ngươi lại trễ đấy, mau mau vào đây.
Người bên ngoài vừa cười vừa nói:
- Lâu ngày không gặp còn hơn cả tân hôn, ông không sợ tôi phá rối hai người sao?
Nghe giọng nói của người đó, Thẩm Bích Quân bỗng nhiên lạnh cả toàn thân.
Đấy là giọng nói của Hoa Như Ngọc.
Nàng nhận ra giọng nói của ỵ Có điều nàng không ngờ rằng, Hoa Như Ngọc lại đi tìm đến Liên Thành Bích.
Bọn họ tại sao lại qua lại với nhau?
Thẩm Bích Quân gắng gượng kiềm chế mình, tập trung tinh thần, lắng nghe bọn họ nói gì.
Liên Thành Bích nói:
- Ta biết ngươi sẽ lại, do đó, tìm cách cho nàng ngủ trước.
Hoa Như Ngọc nói:
- Bà ấy không tỉnh dậy đấy chứ?
Liên Thành Bích nói:
- Nhất định là không, ta cho nàng uống thuốc, ít ra cũng ngủ tới sáu tiếng

đồng hồ.
Hoa Như Ngọc đã nhảy từ cửa sổ vào, cười ngặt nghẹo nói:
- Ông bỏ bao nhiêu tâm huyết mới đem bà ấy về được lại đây, bây giờ lại để cho bà ta ngủ, có phải là hạnh phụ đêm xuân lắm không?
Liên Thành Bích hững hờ nói:
- Tôi không hề tìm nàng về, tự nàng muốn về lại.
Hoa Như Ngọc cười nói:
- Thảo nào mà người ta nói ông là tay siêu quần, không những ông đem bà ta về, còn đem trái tim bà ta về nữa.
Liên Thành Bích cũng cười lên một tiếng nói:
- Nếu tôi chỉ muốn đem người của nàng về thôi, thì hà tất phải phí bao nhiêu công phu làm gì.
Nghe đến đó, Thẩm Bích Quân cảm thấy không những toàn thân mình lạnh hẳn ra, trái tim cũng chùng hẳn xuống.
Nàng bỗng nhiên phát giác mình như một cục bùn, người khác muốn nặn mình ra sao, nàng sẽ thành ra như vậy.
Hoa Như Ngọc lại nói:
- Chuyện đó ông làm rất tốt, vì vậy Thiên Tôn muốn gặp ông bàn luận qua một chuyện.
Liên Thành Bích hỏi:
- Chừng nào?
Hoa Như Ngọc nói:
- Trăng tròn.
Liên Thành Bích hỏi:
- Ở đâu?
Hoa Như Ngọc nói:
- Tây hồ, ở Thủy Nguyệt lâu.
Liên Thành Bích nói:
- Tôi nhất định sẽ lại.
Hoa Như Ngọc nói:
- Tốt nhất là sớm mai lên đường, ông cùng đi với tôi, tới Tảo Hoa thảo đường chờ trước.
Liên Thành Bích nói:
- Được.
Hoa Như Ngọc cười nói:
- Ông nỡ để bà ta ở đây một mình?
Liên Thành Bích nói:
- Lần này, nàng đã về lại đây, nhất định sẽ không đi nữa.
Hoa Như Ngọc hỏi:
- Ông chắc không?

Liên Thành Bích hững hờ nói:
- Bởi vì, tôi biết nàng không còn nơi nào khác để đi.
Hoa Như Ngọc cười ngặt nghẹo nói:
- Ông quả thật là tài giỏi...
Đấy chính là bí mật Thẩm Bích Quân đã nghe được. Cho đến bây giờ ánh mắt nàng còn đầy vẻ thống khổ và bi thương.
Phong Tứ Nương rất hiểu tâm tình của nàng.
Bất cứ ai phát giác ra mình bị người khác lường gạt, bán đứng, đều không khỏi khó chịu vô cùng.
Huống gì người bán đứng nàng, lường gạt nàng, lại là kẻ nàng đã quyết tâm chung sống trọn đời.
Thẩm Bích Quân rơi nước mắt nói:
- Lần này, tôi vốn nhất quyết không bao giờ rời bỏ y, tôi.... tôi thật tình không biết đi đâu nữa, có điều, nghe những lời nói đó, nếu cho tôi ở thêm một ngày, tôi sẽ phát điên lên.
Phong Tứ Nương nói:
- Vì vậy y vừa đi là chị cũng đi luôn.
Thẩm Bích Quân gật gật đầu.
Nàng không những không có chỗ để đi, thậm chí còn không có thân nhân, không có bạn bè.
Nàng chỉ còn cách âm thầm núp ở một nơi khách sạn nhỏ bé này, âm thầm than khóc.
Rượu đắng vào ruột đau, hóa ra nước mắt.
Phong Tứ Nương không động đậy, cũng không nói năng gì.
Thật tình nàng không biết nên nói gì, lại càng không biết khuyên giải ra sao.
Trên đời này có một thứ đau khổ mà không ai có thể khuyên giải được, cũng chỉ có thứ đau khổ ấy, mới thật là đau khổ.
Ánh mặt trời từ từ thiên về tây, từ từ nhạt đi.
Ánh chiều tà chiếu qua tàng cây rậm rạp, màu sắc biến thành một thứ xanh nhạt thê lương.
Nước mắt của Thẩm Bích Quân xem ra cũng có màu xanh nhạt, đang chảy xuống đôi má trắng bệch mà tiều tụy.
Phong Tứ Nương nhìn nàng, bỗng nhiên cười nói:
- Bây giờ tôi sực nghĩ ra một chuyện.
Thẩm Bích Quân nhịn không nổi hỏi:
- Chuyện gì?
Phong Tứ Nương nói:
- Hai đứa mình hình như chưa uống rượu với nhau bao giờ?
Thẩm Bích Quân gật gật đầu:
- Trước giờ chưa có lần nào.

Phong Tứ Nương nói:
- Hôm nay mình say một bữa túy lúy ở đây được không?
Nàng không đợi Thẩm Bích Quân đồng ý hay không, nhảy dậy, chạy ra ngoài, cao giọng gọi:
- Mau đem rượu lại đây, hai chục cân rượu thượng hạng đó.
Rượu thượng hạng cũng là rượu đắng. Đối với Thẩm Bích Quân, bản thân của cuộc sống chính là một ly rượu đắng.
Phong Tứ Nương đã uống hai ly rồi, rượu đắng trong ly của nàng còn đang đầy, hình như muốn tràn ra.
- Chị không uống?
- Tôi không muốn say.
Phong Tứ Nương chau mày nói:
- Nhân sinh nan đắc kỷ hồi túy, tại sao chị không muốn say?
Thẩm Bích Quân nói:
- Bởi vì, tôi đã hiểu ý chị.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tôi có ý gì?
Thẩm Bích Quân nói:
- Chị đang tính đổ rượu tôi say, một mình đi đến Tây hồ.
Phong Tứ Nương bật cười, cười khổ.
Thẩm Bích Quân nói:
- Tôi biết chị muốn đi tìm Liên Thành Bích, đi tìm Thiên Tôn, chị nhất định không muốn để bị lỡ mất cơ hội.
Phong Tứ Nương cười khổ nói:
- Hình như chị vốn không phải là người đa nghi, sao bây giờ lại biến đổi thế?
Thẩm Bích Quân buồn bã nói:
- Bởi vì tôi không thể không thay đổi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không lẽ chị cũng muốn đi tìm bọn họ?
Thẩm Bích Quân hỏi lại:
- Không lẽ tôi không đi tìm không được sao?
Phong Tứ Nương nói:
- Chị không thể đi được.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Tại sao?
Phong Tứ Nương nói:
- Bởi vì chúng ta đi lần này, nếu bị bọn họ bắt gặp, đừng tưởng sẽ về được nhà.
Thẩm Bích Quân hỏi:

- Vì vậy, chị không để cho tôi đi.
Phong Tứ Nương nói:
- Bởi vì chị không thể chết.
Thẩm Bích Quân nói:
- Nhưng chị đi được, chị chết được.
Phong Tứ Nương trầm ngâm một hồi, bỗng nhiên hỏi:
- Chị có biết tôi là một người như thế nào không?
Thẩm Bích Quân nói:
- Chị là một người thông minh mỹ lệ, không những vậy còn phóng khoáng, chị sống sung sướng hơn rất nhiều người khác, ít nhất là sung sướng hơn tôi nhiều lắm.
Phong Tứ Nương lại cười, nụ cười nói không hết nổi thê lương và bi thương. Một hồi thật lâu, nàng mới chầm chậm nói:
- Tôi là một cô nhi, từ nhỏ đã không có nhà, không có thân nhân, những đứa bé khác đang còn trong lòng mẹ vòi vĩnh, thì tôi đã bên ngoài phiêu bạc, mái nhà ấm cúng, tôi chưa hưởng được lấy một ngày.
- Năm tôi lên mười tuổi, tôi đã biết một người phái yếu như tôi, muốn lăn lộn trong giang hồ, phải biết học cách bảo vệ lấy bản thân, nếu không, e là tôi đã bị người ta nuốc trọn, ngay cả xương cốt cũng không còn thừa một cái.
- Người khác đều cho là tôi sống rất sung sướng, bởi vì tôi đã sớm học được cách làm cho nước mắt chỉ chảy ra ở trong bụng.
- Năm nay tôi đã ba mươi lăm tuổi, nhưng cũng y như hai mươi năm trước, không nhà, không thân nhân, mỗi đến Tết, tôi chỉ đành một mình trốn vào nơi nào đó.
- Bởi vì, tôi không muốn để cho người ta biết tôi rơi nước mắt.
Nàng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào Thẩm Bích Quân:
- Chị cũng là đàn bà, chắc chị cũng biết một người đàn bà muốn gì.
Thẩm Bích Quân cúi đầu.
Nhà cửa êm ấm, con cái nghe lời, ông chồng chìu chuộng, đời sống yên ổn... Những điều ấy vốn là hy vọng và mộng tưởng của những người đàn bà trên thế gian này, đa số đàn bà đều có thể có được, bởi vì, đấy không phải là điều gì quá xa xỉ.
- Nhưng tôi không có thứ nào cả.
Phong Tứ Nương nắm chặt lấy tay Thẩm Bích Quân:
- Chị nghĩ coi, một người đàn bà như tôi, còn có lý do gì nhất định phải tiếp tục sống?
Thẩm Bích Quân cũng cười lên một tiếng, cười cũng rất thê lương:
- Còn tôi? Tôi lại có lý do gì nhất định phải tiếp tục sống?
Phong Tứ Nương nhẹ nhàng nói:

- ít nhất chị cũng còn một lý do.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Tiêu Thập Nhất Lang?
Phong Tứ Nương gật gật đầu, gượng cười nói:
- ít ra chị cũng còn một người thật lòng yêu chị.
Chỉ dựa vào một điểm đó thôi, quả thật quá đủ lý do cho một người đàn bà tiếp tục sống.
- Vì vậy chị không thể chết, cũng không thể đi.
Phong Tứ Nương đứng lên:
- Tôi gặp y, nhất định sẽ kêu y lại đây gặp chị.
- Chị nghĩ là tôi sẽ chờ ở nơi đây?
- Chị nhất định phải đợi.
- Nếu chị là tôi, chị sẽ chờ?
- Nếu tôi có một người thật lòng yêu tôi, bất cứ phải đợi bao lâu, tôi cũng đợi.
Thẩm Bích Quân nhìn cặp mắt ươn ướt của nàng, bỗng nhiên nói:
- Vậy thì, người nên chờ ở đây không phải là tôi, mà là chị!
Câu nói ấy như một cây roi. Người của Phong Tứ Nương cứng đơ ra, cây roi ấy đánh trúng vào chỗ yếu đuối nhất của nàng.
Thẩm Bích Quân chầm chậm nói:
- Bây giờ tôi không còn là một người đàn bà không hiểu chuyện nữa, do đó, có nhiều chuyện chị cho là tôi nhìn không ra, tôi đều nhìn ra cả.
Phong Tứ Nương nói:
- Chị...
Thẩm Bích Quân ngắt lời nàng:
- Vì vậy, nếu tôi có lý do gì để tiếp tục sống, chị cũng vậy, chị đi mạo hiểm được, tôi cũng đi được.
Nàng nói rất kiên quyết, cũng rất bi thương:
- Tuy chúng ta không xuất thân cùng một nơi, nhưng bây giờ, mệnh vận của chúng ta cùng như nhau, tại sao chị cứ phủ nhận?
Nàng nhìn Phong Tứ Nương, ánh mắt đầy vẻ cảm thông và đồng tình, Phong Tứ Nương cũng đang nhìn nàng.
Hai người cứ thế nhìn nhau đăm đăm.... hai người đàn bà hoàn toàn không giống nhau, nhưng vận mệnh dính vào nhau bằng một sợi dây vô hình...
Mệnh vận là gì? Mệnh vận không phải là một ổ khóa vô hình sao?
Tình cảm là gì? Tình cảm không phải cũng là một ổ khoá vô hình sao?

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 23
Mẹ con cô chèo thuyền

Hàng Châu.
Bọn họ ra khỏi cửa Dũng Kim Môn, qua Nam Bình Văn Chung, chèo về hướng Tam Đàm Ấn Nguyệt, đến cầu Tây Lĩnh, đã gần tới hoàng hôn.
Nước hồ thu ánh lên một nửa trời tịch dương, một ngư ông đội mũ đen, đang câu cá bên đầu cầu.
Xa xa trên những chiếc lâu thuyền, nghe văng vẳng truyền lại tiếng ngâm nga của các phường ca kỹ.
- Khán họa phảng tận nhập Tây lĩnh (Xem thuyền hoa đi qua Tây Lĩnh) Văn khước bán hồ xuân sắc (Nghe nửa trời xuân sắc trên hồ) Trên Bạch Sa đề, những cây liễu dại đã khô héo, cỏ đã úa tàn, ba dặm đê không một ai qua lại.
- Thùy khai hồ tự Tây nam lộ (Ai mở hồ, đường tây nam) Thảo lục quần yêu nhất đạo tà (Một đường ngang cỏ mọc xanh um) Ngắm cảnh thu sắc trên hồ, tuy không có rượu, cũng phải say ngất.
Phong Tứ Nương không nhịn nổi cũng cất tiếng ngâm:
- Nhược bả Tây hồ tỷ Tây tử Nồng trang đạm mạt tổng tương nghi Thẩm Bích Quân than nhẹ một tiếng nói:
- Hai câu ấy tuy có vẻ trần tục, nhưng để hình dung Tây hồ, lại không gì bằng.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Chị đã lại đây rồi?
Thẩm Bích Quân gật gật đầu, cặp mắt mỹ lệ lộ vẻ cảm thương.
.... Trước dây không phải nàng và Liên Thành Bích đã từng dẫn nhau lại đây sao?
Phong Tứ Nương hỏi:
- Chị có biết Thủy Nguyệt lâu ở đâu không?
Thẩm Bích Quân lắc lắc đầu. Chủ thuyền là hai mẹ con, cô con gái tuy nhiên tóc rối tung, áo quần lam lũ, nhưng không mất vẻ duyên dáng.
Cô ta bỗng thò tay ra chỉ về phía trước nói:
- Nơi đấy chẳng phải Thủy Nguyệt Lâu là gì?
Nơi cô ta chỉ, chính là giữa mặt hồ, nơi sắc thu nồng đậm nhất, tà dương phản chiếu trên sóng nước, tiếng ca đang vọng ra từ trên thuyền.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Thủy Nguyệt lâu là một chiếc thuyền sao?
Cô chèo thuyền nói:
- Trên hồ có ba chiếc thuyền hoa lớn nhất, một chiếc tên là Bất Huyền Viên, một chiếc tên là Thư Họa Phảng, còn một chiếc nữa là Hoa Nguyệt Lâu.

Phong Tứ Nương hỏi:
- Mấy chiếc thuyền hoa đó lớn bao nhiêu?
Cô chèo thuyền nói:
- Lớn lắm, trên lâu thuyền ít ra cũng bày ra được ba bốn bàn tiệc.
Cô thở ra, giọng nói đầy vẻ ngưỡng mộ:
- Khi nào tôi có một chiếc thuyền hoa như vậy, tôi sẽ không đến nỗi khổ như bây giờ.
Cô ta nhìn hai bàn tay của mình, vốn cũng là hai bàn tay thanh tú lắm, bây giờ đã thấy nhăn nheo lại.
Con cái nhà chèo thuyền, ngày tháng trôi qua cũng tự tại lắm, chỉ có tội là bần khổ thôi.
Thẩm Bích Quân nhìn cô ta, bỗng nhiên hỏi:
- Các người bình thường mỗi ngày kiếm được bao nhiêu lượng bạc?
Cô chèo thuyền cười khổ nói:
- Chúng tôi làm sao ngày nào cũng kiếm lượng bạc, bình thường chỉ bất quá mấy chục đồng thế thôi, chỉ có đến mùa xuân...
Nhắc đến mùa xuân, ánh mắt cô sáng rực lên.
Ba chục dặm nước xanh ở đây, đến mùa xuân, liễu và hoa, san sát bên nhau, hồng bay, lục dịu, hàng trăm hàng ngàn chiếc du thuyền, cùng một màu trắng ngợp trời, lan can màu đồng, chèo nhỏ, đem theo các cô các cậu, qua lại sáu chiếc cầu như chim yến bay lượn.
Ngày xuân mới là ngày bọn họ sung sướng hân hoan, bây giờ, trời đã vào cuối thu.
Thẩm Bích Quân bỗng nhiên cười lên một tiếng, nói:
- Cô có muốn vào trong thành dạo chơi một vài ngày không? Mua sắm xong, còn có năm lượng bạc cho cô.
Hoàng hôn.
Trên thuyền chỉ còn lại hai người, một người mẹ, một người con gái.
Phong Tứ Nương và Thẩm Bích Quân đâu?
Không phải bọn họ Ở trên thuyền hay sao?
Thẩm Bích Quân là bà mẹ.
.... Bà mẹ thường thường ít bị người chú ý hơn, tôi không muốn ai nhận ra tôi.
Do đó, Phong Tứ Nương đành phải làm con của nàng.
Lấy phấn trắng làm cho đầu tóc thành hoa râm, rồi lấy một tấm khăn xanh quàng lên đầu, mặt mày tô vào tý màu mỡ, vẻ một vài nếp nhăn, tít mắt lại, cúi đầu xuống:
- Chị còn nhận ra tôi không?
Phong Tứ Nương bật cười:
- Tôi không ngờ chị cũng biết ít nhiều thuật dịch dung.

Thật ra, chỉ cần là người đàn bà biết trang điểm, tức nhiên đã biết ít nhiều thuật dịch dung rồi.
Dịch dung vốn không phải là chuyện gì thần kỳ, làm cho người ta lầm cũng không phải là chuyện gì thần kỳ.
- Bây giờ mình chỉ tối đa che dấu được người ta lúc ban đêm thế thôi.
- Trăng tròn không phải là ban đêm sao?
- Vì vậy, ban ngày mình không nên thò mặt ra.
Phong Tứ Nương cười nói:
- Chị chưa nghe người ta nói sao, tôi vốn là con mèo rừng.
.... Đêm nay là mười ba, hai hôm nữa trăng sẽ tròn.
Một vầng trăng chưa tròn lắm, đang từ từ lên, chiếu sáng một vùng non nước.
Tây hồ dưới ánh trăng, đẹp say đắm hồn người.
- Chị nghĩ gã Thiên Tôn ấy hai hôm nữa sẽ lại không?
- Nhất định sẽ lại, tôi chỉ sợ hắn đến rồi, mình lại nhận không ra.
- Chỉ cần hắn lại, chúng ta nhất định sẽ nhận ra.
- Chị có cách?
- Bây giờ mình đã có ba yếu tố.
- Sao?
- Thứ nhất, mình biết hắn là kẻ rất nhỏ thó, không những vậy còn ôm một con chó nhỏ.
- Thứ hai, mình biết hắn nhất định sẽ lại Thủy Nguyệt lâu.
- Thứ ba, mình biết Liên Thành Bích sẽ lại tìm hắn.
- Tuy chúng ta không nhận ra được hắn, nhưng chúng ta nhận ra được chó, nhận ra được Thủy Nguyệt lâu, nhận ra được Liên Thành Bích.
Phong Tứ Nương quả thật đầy tự tin, bởi vì, nàng quên mất một điều.
.... Dù có tìm được y rồi, thì làm được gì nhĩ?
Trăng thu càng lên cao, nước hồ càng lạnh, Phong Tứ Nương ngồi bên mạn thuyền, cởi chiếc hài xanh ra, đưa hai ống chân trắng như tuyết, khuấy khuấy nước.
Thẩm Bích Quân đang nhìn nàng, nhìn chân nàng, bỗng nói:
- Nghe nói chị đá chết một tên đại đạo Mãn Thiên Vân nào đó ở núi Liên Sơn?
Phong Tứ Nương nói:
- .
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Chị dùng đôi chân ấy?
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi chỉ có một đôi chân này thôi.
Thẩm Bích Quân bật cười. Nàng đã lâu lắm, lâu lắm chưa được cười, đối

diện với cảnh non nước như thế này, tâm tình của nàng mới đại khái được thoáng ra.
Nàng mỉm cười nói:
- Đôi chân của chị không giống như đã từng đá chết người.
Phong Tứ Nương nhoẽn miệng cười nói:
- Tôi thích nghe người khác nói đôi chân mình dễ nhìn, nếu chị là đàn ông, tôi nhất định sẽ để chị sờ một cái.
Thẩm Bích Quân nói:
- Rất tiếc là tôi không phải...
Giọng của nàng lại hạ thấp xuống.... có phải bởi vì nàng chợt nhớ đến Tiêu Thập Nhất Lang?
.... Chỉ tiếc là chị không phải Tiêu Thập Nhất Lang.
.... Chỉ tiếc chị cũng không phải Tiêu Thập Nhất Lang.
Tiêu Thập Nhất Lang, anh đi đâu rồi vậy? Tại sao đến bây giờ còn không nghe tin tức gì?
Ánh trăng càng sáng, nụ cười của bọn họ đã ảm đạm ra.
Trên hồ vọng lại tiếng ca thanh thoát:
- Đệ nhất hồ sơn.
- Tiêu hồn nam phố.
- Niên niên thảo lục quần yêu.
- Hồ Tự tây nam, Hạnh Hoa thôn tửu liêm chiêu.
- Đông phong túy, túy tiền triều.
- Nham tiệm di, liễu ánh quan kiều.
Tiếng ca thanh diệu, trong đó còn nghe có tiếng cười như chuông ngân, người đang ca, hiển nhiên là một thiếu nữ thích cười thích điệu.
Tiếng ca và tiếng cười, chính từ giữa hồ, nơi Thủy Nguyệt lâu truyền lại.
Trên thuyền đèn đuốc huy hoàng, bóng người tấp nập, hình như có người đang mở tiệc tùng, liên hoan đến sáng.
Người này quả nhiên hào hứng quá chừng.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên cười nói:
- Tiếc là hai hôm nữa mình phải có chuyện, không thì tôi nhất định phải lên đó, uống vài ly cho đả.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Chị biết người trên thuyền đang mời khách là ai?
Phong Tứ Nương nói:
- Không biết.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Chị không biết cả chủ nhân, còn dám lên thuyền uống rượu?
Phong Tứ Nương cười nói:
- Bất kể ông ta là ai, nhất định sẽ hoan nghinh tôi.

Thẩm Bích Quân hỏi:
- Tại sao?
Phong Tứ Nương nói:
- Bởi vì, tôi là đàn bà, đàn ông đang uống rượu, thấy đàn bà xinh đẹp lại, đại khái là hoan nghinh lắm.
Thẩm Bích Quân nhoẽn miệng cười hỏi:
- Hình như chị kinh nghiệm lắm?
Phong Tứ Nương cười nói:
- Nói thật chị nghe, những chuyện đó tôi làm không biết bao nhiêu lần rồi.
Thẩm Bích Quân nhìn nàng, nhìn cặp mắt sáng rỡ của nàng, nhìn cặp má lúm đồng tiền của nàng, bỗng nhiên thở nhẹ ra một hơi nói:
- Chỉ tiếc tôi không phải là đàn ông, nếu không, tôi nhất định muốn lấy chị.
Phong Tứ Nương cười nói:
- Chị là đàn ông, tôi nhất định lấy chị.
Tuy bọn họ đang cười với nhau, nhưng nụ cười vẫn mang nặng vẻ đau khổ nào đó.
Bọn họ lại nhớ đến Tiêu Thập Nhất Lang. Tiêu Thập Nhất Lang, Tiêu Thập Nhất Lang, tại sao anh làm gì để người ta muốn thoát mà cũng thoát không nổi anh, quên cũng quên không đành?
Bỗng nhiên, trên bờ có kẻ đang gọi:
- Nhà thuyền ơi, mau chèo lại đây.
Phong Tứ Nương thở ra, cười khổ nói:
- Xem ra, vận khí bọn mình không đến nổi tệ, vừa đổi nghề, đã có mối ngay.
Thẩm Bích Quân nói:
- Chúng ta đã lỡ làm nghề này, không nên bỏ mất mối.
Phong Tứ Nương nói:
- Có lý.
Nàng nhảy dậy, đưa cây sào ra chống một cái, thuyền đã lướt đi.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Chị cũng biết chèo thuyền sao?
Phong Tứ Nương nói:
- Thập bát ban võ nghệ, tôi đều thông suốt làu làu.
Thẩm Bích Quân nhịn không nổi cười hỏi:
- Chị có gì không biết không?
Phong Tứ Nương nói:
- Có một chuyện.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Chuyện gì?
Phong Tứ Nương nói:
- Trước giờ tôi không biết ngại ngùng là gì.

Gọi thuyền tổng cộng có ba người.
Phong Tứ Nương vừa cười vui vẻ vừa nói:
- Nếu đem tất cả nhân vật trên chốn giang hồ sắp hàng, đưa lại trước mặt tôi, trong ba người, ít nhất tôi cũng nhận ra một người.
Nàng không phải nói dóc. Trong ba người đó, nàng nhận ra một người.
Một người cặp mắt ty hí, nhưng khí phái rất lớn, mặc trường bào, phe phẩy cây quạt, xem ra có vẻ như một thư sinh.
Ngoại hiệu của y quả có chữ thư sinh trong đó.... Yêu Mệnh Thư Sinh. Cây quạt trong tay y là thứ giết người.
Trong giang hồ, lấy quạt làm vũ khí không có mấy người, gã Yêu Mệnh Thư Sinh Sử Thu Sơn này là một tay ghê hồn nhất.
Cùng kết bạn với y, dĩ nhiên chẳng phải là tay mơ.
Tiêu Thập Nhất Lang hay thích nói:
- Người trong giang hồ, Phong Tứ Nương nhận ra mặt quá nửa, còn một nửa thì nhận ra nàng.
Nhưng ba người đó không ai nhận ra nàng, ngay cả Sử Thu Sơn cũng không nhận ra, bởi vì đêm đã khuya lắm, dáng dấp nàng lại biến đổi, bởi vì, không ai ngờ rằng Phong Tứ Nương lại làm kẻ chèo thuyền ở Tây hồ.
- Khách quan muốn đi đâu ạ?
- Thủy Nguyệt Lâu.
Sử Thu Sơn nói:
- Ngươi có biết Thủy Nguyệt Lâu ở đâu không?
Phong Tứ Nương thở phào ra một hơi, ở đâu khác thì nàng không biết, Thủy Nguyệt Lâu, nàng đại khái cũng còn biết.
Sử Thu Sơn ngồi xuống, ngồi ngay đầu thuyền, nhìn lên nhìn xuống quan sát nàng, sau đó nhìn lom lom vào bàn chân nàng, ba cặp mắt đều nhìn lom lom vào bàn chân của nàng, Phong Tứ Nương không hề phản đối người khác khâm thưởng bàn chân của mình, nhưng bây giờ, nàng hận không thể khâu hết ba cặp mắt ấy lại, bởi vì nàng cũng biết, những cô chèo đò quanh năm làm việc lao khổ, không nên có đôi chân như vậy, nàng nhất định phải tìm cách cho họ để ý chuyện gì khác, nhưng tìm hoài không ra, cặp mắt của ba người ấy, giống như cây đinh, đóng xuống bàn chân nàng.
.... Đàn ông tại sao cứ thích đi nhìn bàn chân của đàn bà?
May mà ngay lúc ấy, trên chiếc thuyền Thủy Nguyệt Lâu đèn đuốc huy hoàng đó, bỗng lại có tiếng ca vọng lại, đang ca một khúc thủy điệu của Tô Thức.
- Minh nguyệt kỷ thời hữu, bả tửu vấn thanh thiên.
(Trăng sáng khi nào thì có, đưa rượu ra hỏi trời xanh) - Bất tri thiên thượng cung khuyết, kim tịch thị hà niên.
(Không biết cung cấm trên trời, hôm nay là năm nào) - Ngã dục tùy phong

quy khứ.
(Tôi muốn theo gió bay về) - Hựu khủng quỳnh lâu ngọc trụ, cao xử bất thắng hàn...
(Lại sợ chốn lâu đài, nơi cao lạnh chịu không nổi) Tiếng ca bi lương mà hùng tráng, đấy là giọng đàn ông. Sử Thu Sơn cười nhạt nói:
- Xem ra y cũng hào hứng quá đấy.
Một người trung niên gương mặt vàng khè nói:
- Y mời khách uống rượu từ mồng năm, tới giờ đã bảy ngày.
Gã đại hán thứ ba để râu xồm nói:
- Vì vậy tôi rất bội phục y.
Sử Thu Sơn hỏi:
- Ngươi cũng bội phục y?
Gã đại hán râu xồm nói:
- Bất kỳ ai uống rượu say mèm đã được bảy ngày, còn ca được như vậy, tôi đều phục.
Người trung niên mặt vàng khè lạnh lùng nói:
- Sao ngươi biết được y đã say mèm bảy ngày nay?
Gã đại hán râu xồm nói:
- Bởi vì tôi biết người này trước giờ đã có rượu là phải say.
Sử Thu Sơn nhìn ra xa xa nơi có ánh đèn, ánh mắt của y ra chiều ưu lự, y chầm chậm nói:
- Không biết có bao nhiêu người đàn bà lại bầu bạn uống rượu với y?
Người trung niên hỏi:
- Lần này y mời bao nhiêu người?
Sử Thu Sơn nói:
- Vũ lâm anh hùng nguyên dãy Giang Nam, y đều mời hết.
Người trung niên hỏi:
- Y làm như vậy là có ý gì?
Sử Thu Sơn nói:
- Không biết.
Chủ nhân mời khách, khách lại không biết tại sao người ta mời mình, xem ra gã chủ nhân này cũng là một quái nhân.
Phong Tứ Nương tuy đang cúi đầu, ánh mắt nàng đã sáng rực lên.
.... Chủ nhân là ai?
.... Có phải là Thiên Tôn?
.... Tại sao y lại mời tất cả vũ lâm hào kiệt ở Giang Nam lại? Không lẽ đây là một cái bẫy?
.... Cái bẫy giết người?
Nghĩ đến những người bị giết ở Bát Tiên thuyền, Phong Tứ Nương cơ hồ muốn kéo tay Sử Thu Sơn, kêu y đừng bước lên thuyền.

Có điều, chính nàng lại muốn bước lên thuyền, xem thử người này rốt cuộc là ai.
Trăng lên giữa hồ, người cũng ở giữa hồ, trăng trên sóng nước, người cũng ở trên sóng nước, sóng nước êm dịu tựa như ánh trăng, ánh trăng ôn nhu tựa ánh mắt người tình, ánh mắt người tình thì đã biệt tăm biệt tích.
Phong Tứ Nương thở nhẹ ra một tiếng, nàng bỗng nhiên phát hiện ra, những người đang nói chuyện bây giờ đã im miệng lại, nhưng cặp mắt lại mở lớn ra, mỗi người đang trừng mắt ra nhìn nàng, đang nhìn vào nàng, không phải nhìn chân nàng, mà nhìn vào mặt nàng, may mà trên đầu nàng còn có cái mũ rộng vành che đi mất ánh trăng.
Phong Tứ Nương cúi đầu xuống thấp hơn một tý.... mấy con mắt của đàn ông phải nên khâu lại hết đi mới phải, không chừng ngay cả miệng cũng vậy.
Sử Thu Sơn bỗng nhiên toét miệng ra cười nói:
- Tôi họ Sử, tên là Sử Thu Sơn, Sử là Thái Sử công, Thu Sơn là thu sắc đầy hồ.
Cặp mắt của y tuy nhỏ, cái miệng rất rộng, như thể một hơi có thể nuốc chửng một cái bánh bao.
Phong Tứ Nương nhịn tức, cúi đầu nói:
- Sử đại gia.
- Không phải Sử đại gia, Sử nhị gia.
Sử Thu Sơn nói:
- Đại gia là cái vị này, y họ Hoắc, tên là Hoắc Vô Bệnh.
Người trung niên mặt vàng khe gật gật đầu, Phong Tứ Nương chỉ còn nước gọi:
- Hoắc đại gia.
.... Xem ngươi có vẻ bệnh hoạn thế, tại sao lại cứ gọi là vô bệnh?
Câu đó rốt cuộc cũng nhịn lại không nói ra, tính tình của nàng hình như đã có đằm đi được một chút.
- Tôi tên là Vương Mãnh.
Gã râu xồm giành nói:
- Vương là vương bát đản, tôi là lão tam.
Phong Tứ Nương nhịn không nổi muốn bật cười lên, cái vị Vương tam gia này quả nhiên thú vị.
Nàng không cười, bởi vì Sử Thu Sơn đang hỏi:
- Cô nương họ gì, tên gì?
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi là người chèo thuyền.
Sử Thu Sơn hỏi:
- Chèo thuyền không lẽ không có tên họ sao?

Phong Tứ Nương nói:
- Chèo thuyền không có họ có tên, các đại gia cần gì phải biết.
Sử Thu Sơn nói:
- Đã đồng thuyền với nhau, tức là cũng có tý duyên phận, tại sao không hỏi thăm nhau?
Phong Tứ Nương đánh liều câm miệng lại, nàng sợ mình mở miệng ra, lại chỉ vào mủi Sử Thu Sơn mắng lên.
.... Cái tên này thật là một gã thư sinh chết đâm, đáng ghét muốn chết đi được.
Hoắc Vô Bệnh nói:
- Đàn bà con gái, chắc là ngại ngùng không nói tên họ cho người ngoài biết.
Sử Thu Sơn nói:
- Tôi xem cô ta không có tý gì là mắc cở.
Vương Mãnh nói:
- Bất kể ra sao, người ta không nói, ngươi hà tất phải ép buộc người ta?
Sử Thu Sơn nói:
- Tôi đã lỡ hỏi, cô ta hà tất phải nhất định không nói?
Cặp mắt của y lại nhìn dính vào Phong Tứ Nương, sa sầm nét mặt nói:
- Có phải ngươi không dám nói?
Phong Tứ Nương nhịn không nổi nói:
- Không dám? Tại sao ta lại không dám?
Sử Thu Sơn nói:
- Bởi vì, ngươi sợ ta hỏi lòi ra lai lịch.
Phong Tứ Nương bật cười, nụ cười không duyên dáng tý nào.
Nàng đang cười nhạt:
- Một người đàn bà chèo thuyền, không lẽ còn có lai lịch gì không dám cho người ta biết?
Sử Thu Sơn cũng đang cười nhạt, nhìn chăm chú vào nàng hỏi:
- Ngươi quả thật là người chèo thuyền?
Phong Tứ Nương nói:
- Dĩ nhiên rồi.
Sử Thu Sơn nói:
- Ta xem ngươi không giống.
Phong Tứ Nương nói:
- Ta có chỗ nào không giống?
Sử Thu Sơn nói:
- Ngươi từ đầu tới chân không giống.
Phong Tứ Nương cắn răng cười nhạt nói:
- Nếu ta không giống chèo thuyền, ngươi cho là ta giống gì?
Sử Thu Sơn bỗng nhiên đứng thẳng người dậy, xòe cây quạt trong tay ra,

phe phẩy. Bàn tay của Phong Tứ Nương cũng đã nắm chặt lại.
.... Trong ánh mắt của đàn ông, nếu có nụ cười không có hảo ý, dĩ nhiên là nàng sẽ nhìn ra.
Trong ánh mắt của Sử Thu Sơn quả có một nụ cười không hảo ý, y rốt cuộc tính làm gì đây? Phong Tứ Nương đang chuẩn bị tiên phát chế nhân, bất kể y đang tính làm gì, trước tiên đá cho y nằm xuống rồi tính sau. May mà chính ngay lúc đó, phía sau thuyền, Thẩm Bích Quân đang hô lên:
- Đến Thủy Nguyệt Lâu rồi.
Phong Tứ Nương quay đầu lại, quả nhiên chiếc lâu thuyền đèn đuốc huy hoàng đang hiện ra trước mắt, chỉ cần băng người là có thể nhảy qua tới, dù là người nặng ba trăm tám chục cân nhảy qua, chiếc thuyền bên này cũng không nghiêng nổi, thậm chí ngay cả lắc còn không muốn lắc.
Đến trước mặt, Phong Tứ Nương mới biết Thủy Nguyệt Lâu to lớn làm sao, đã được gọi là lâu thuyền, giữa khoang dĩ nhiên là có lầu, trên lầu dưới lầu đèn đuốc đều sáng trưng như ban ngày, tơ trúc đàn sáo, ở trên lầu vọng xuống, dưới lầu không có người, ai ai cũng tụ lại ở đầu thuyền.
Trên tấm ván thuyền ở một đầu, có ít nhất là ba chục người tụ tập, năm ba người tụ một nhóm xôn xao bàn tán, nhưng không nghe bàn tán chuyện gì.
- Những người đó tại sao không vào khoang thuyền?
Phong Tứ Nương đã không hỏi được, lại càng không ngẩng đầu lên nhìn ngang nhìn dọc được, chỉ thấy trong bụng kỳ quái.
Người mời khách là ai? Tại sao lại không mời khách vào trong khoang uống rượu, lại để cho bọn họ đứng ở đầu thuyền hóng gió?
Sử Thu Sơn còn đang nhìn nàng chăm chăm, chú ý quan sát vẻ mặt của nàng, bỗng nhiên hỏi:
- Ngươi nhảy qua được không?
Phong Tứ Nương lắc lắc đầu.
Sử Thu Sơn hỏi:
- Ngươi không muốn qua đó xem sao?
Phong Tứ Nương lại lắc lắc đầu.
Sử Thu Sơn hỏi:
- Ngươi sẽ không hối hận?
Phong Tứ Nương nhịn không nổi hỏi:
- Tại sao ta phải hối hận?
Sử Thu Sơn nói:
- Bởi vì người mời khách lần này, là một người ai cũng muốn xem mặt.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ai?
Sử Thu Sơn nói:
- Tiêu Thập Nhất Lang!

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 24
Yến tiệc trên Thủy Nguyệt Lâu

Tiêu Thập Nhất Lang! Người mời khách lại là Tiêu Thập Nhất Lang.
Chủ nhân Thiên Tông ước hẹn Liên Thành Bích lại đây, y lại ở đây mời khách.
Đấy là tình cờ? Hay là y cố tình xếp đặt?
Y biết rõ rõ ràng ràng, trong giang hồ, mười người hết chín người là đối đầu của y, tại sao còn mở tiệc ở đây, mời tất cả bọn họ lại?
Phong Tứ Nương ngẫn người ra. Sử Thu Sơn chẳng để ý đến nàng nữa, phe phẩy cây quạt, nhảy qua thuyền bên kia.
Hoắc Vô Bệnh và Vương Mãnh cũng nhảy qua.
Người trên đầu thuyền hết một nửa lập tức xông lại đón họ, Sử Thu Sơn vốn giao du rất rộng.
Tiêu Thập Nhất Lang, y đang ở đâu? Tại sao còn chưa ra mặt nghinh đón khách khứa?
Bây giờ Phong Tứ Nương có chỗ hơi hối hận, đáng lý ra nàng nên theo lên xem thử ra sao.
Thẩm Bích Quân từ sau khoang thuyền lại, thì thầm hỏi:
- Chị biết tên họ Sử kia?
Phong Tứ Nương nói:
- Hình như là vậy.
Thẩm Bích Quân ngần ngừ một chút rồi hỏi:
- Chị có nghĩ y hỏi chị như vậy là đùa với chị không?
Phong Tứ Nương nghinh mặt lên nói:
- Hắn mà dám?
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Vậy thì, người đang mời khách trên kia, không lẽ thật sự là Tiêu...
Phong Tứ Nương đảo quanh tròng mắt nói:
- Chị Ở đây canh dùm tôi, tôi ra sau khoang bò lên nóc nhìn thử.
Thủy Nguyệt lâu không những lớn hơn chiếc thuyền này, nó cũng cao hơn nhiều lắm.
Phong Tứ Nương nằm phục người trên nóc thuyền, còn chưa thấy trên lâu thuyền có động tĩnh gì, có điều, những người đứng ở đầu thuyền dưới lầu, nàng cũng còn thấy được rõ ràng.
Trong ba chục người, nàng nhận ra ít nhất cũng mười bốn mười lăm người.
Một lão già ốm nhom nhỏ thó đầu bạc, đang cùng với Hoắc Vô Bệnh cười

nói hàn huyên.
Phong Tứ Nương nhận ra lão là chưởng môn của Nam Phái Hình ö môn, Thương Viên Hầu Nhất Nguyên.
Người này tuy không kể là một tay cao thủ hạng nhất, trong giang hồ bối phận lại rất cao.
Có điều, xem dáng điệu lão ta, hình như đối với Hoắc Vô Bệnh lại ra chiều rất cung kính.
Lai lịch của Hoắc Vô Bệnh, Phong Tứ Nương không nghĩ ra được hắn là ai.
- Đại danh của Hoắc tiên sinh, lão hủ đã ngưỡng mộ từ lâu.
Hầu Nhất Nguyên đang cười giả lả nói:
- Chỉ tiếc lão hủ vô duyên, hơn mười năm nay, thủy chung vẫn chưa gặp được mặt Hoắc tiên sinh một lần.
Hoắc Vô Bệnh lạnh lùng nói:
- Mười lăm năm nay, không có bao nhiêu người thấy mặt tôi.
Hầu Nhất Nguyên hỏi:
- Không lẽ Hoắc tiên sinh đã có mười lăm năm chưa qua lại trong giang hồ?
Hoắc Vô Bệnh gật đầu nói:
- Bởi vì tôi bị Độc Tý Ưng Vương đánh cho một chưởng, nằm trên giường bệnh đã mười lăm năm nay.
Phong Tứ Nương cơ hồ muốn nhảy cả lên.
Nàng rốt cuộc đã nghĩ ra được lai lịch của y.
Năm xưa, chưởng môn phái Tiên Thiên Vô Cực phái là Trung Châu đại hiệp Triệu Vô Cực, có một người sư đệ tên là Hoắc Vô Cương, nghe nói võ công cũng rất cao, có điều mới gia nhập giang hồ không bao lâu, bỗng nhiên không thấy đâu nữa.
Tên Hoắc Vô Bệnh này, chắc là Hoắc Vô Cương.
Triệu Vô Cực lúc tranh đoạt thanh Cát Lộc Đao, đã chết dưới tay của Tiêu Thập Nhất Lang.
Bởi vì, cái vị đại hiệp này chẳng qua chỉ là một tên ngụy quân tử mang danh nghĩa hiệp thế thôi.
Hoắc Vô Bệnh bỗng nhiên xuất hiện ở dây, có phải y muốn báo thù cho sư huynh của mình không?
Độc Tý Ưng Vương cũng là một trong bốn tay đại cao thủ hộ tống thanh Cát Lộc Đao vào quan, thật ra chỉ là công cụ cho bọn Triệu Vô Cực lợi dụng, chết cũng rất thê thảm. Những chuyện khúc chiết trong đó, không biết Hoắc Vô Bệnh có biết hay không.
.... Biết rõ được những chuyện ân oán trong giang hồ này, không có bao nhiêu người.
Ngay cả Hầu Nhất Nguyên là lão giang hồ cũng vô ý chạm phải chuyện cũ tức tối của Hoắc Vô Bệnh.

Phong Tứ Nương tuy không thấy mặt mủi của lão ra sao, nhưng cũng có thể đoán được hiện giờ rất là đỏ.
Dĩ nhiên lão không còn cách nào nói chuyện đấu láo với Hoắc Vô Bệnh được nữa, lão đang tìm cơ hội để chuồn đi cho xong nợ.
Nào ngờ, Vương Mãnh lại chụp lấy tay lão, nói:
- Trong khoang thuyền có rượu có thịt, các tay dại hiệp này sao không vào ăn uống, lại ra ngoài đây hứng gió?
.... Đấy cũng là câu Phong Tứ Nương muốn hỏi.
Hầu Nhất Nguyên không trả lời vào chính đề, đối với Vương Mãnh, lão không có vẻ khách khí như đối với Hoắc Vô Bệnh.
Rốt cuộc lão ta cũng có thân phận của một phái tông chủ, đại khái cũng không thể bị người ta kéo qua kéo lại, rồi hỏi là đáp liền.
Vương Mãnh tuy có dũng mãnh, nhưng không ngu, y thấy được lão ta ra chiều lãnh đạm với mình, bỗng nhiên trừng mắt lên nói:
- Ông chỉ biết có Hoắc đại ca, không lẽ không biết tôi sao?
Hầu Nhất Nguyên trợn cặp mắt trắng dã lên, lạnh lùng hỏi:
- Ông là ai?
Vương Mãnh nói:
- Tôi họ Vương, tên là Vương Mãnh, tôi cũng biết ông nhất định chưa nghe tới danh hiệu này bao giờ, bởi vì tôi vốn là một hoà thượng.
Hầu Nhất Nguyên nói:
- Sao?
Vương Mãnh nói:
- Tôi bị chùa Thiếu Lâm trục xuất ra.
Hầu Nhất Nguyên cười nhạt.
Vương Mãnh bỗng nhiên đưa ngón tay ra chỉ vào mủi mình nói:
- Tôi chính là tên thiết hoà thượng trong chùa Thiếu Lâm, người đã xém đánh sập cả bọn La Hán đường, cũng bị họ đánh cho một trăm tám chục côn chưa bị chết đây.
Hầu Nhất Nguyên xám cả mặt lại.
Xem ra lão ta lại dẫm sai chỗ nữa, tuy không dẫm nhằm chân người khác, nhưng đá vào một tảng đá, một hòn đá vừa cứng mà vừa thối.
Bất cứ ai đá vào một tảng đá, dù cho chân mình có không sao đi nữa, cũng phải chịu đau cả nửa ngày trời.
Tên thiết hòa thượng với tấm thân hoành luyện, ngay cả gia pháp chùa Thiếu Lâm cũng đánh không gãy nửa cục xương của y, dĩ nhiên lão ta đã có nghe qua, Phong Tứ Nương cũng có nghe qua.
.... Cái tên mãng hoà thượng như trâu điên này, bỗng nhiên lại tới chốn này, có phải cũng để đối phó với Tiêu Thập Nhất Lang không?
Lần này, Hầu Nhất Nguyên không đợi Vương Mãnh nói thêm, đã than thở

nói:
- Trong khoang thuyền ấy không phải ai ai cũng được vào.
Vương Mãnh hỏi:
- Không phải Tiêu Thập Nhất Lang đã mời quý vị lại đây sao?
Hầu Nhất Nguyền ngần ngừ một lát, cười khổ nói:
- Khách cũng có rất nhiều loại, bởi vì, mỗi người đến đây có mỗi ý.
Vương Mãnh hỏi:
- Vậy thì ông lại đây tính làm gì?
Hầu Nhất Nguyên nói:
- Tôi đến đây làm khách.
Vương Mãnh hỏi:
- Làm khách ngược lại chẳng vào được, thì phải là người như thế nào mới vào được?
Hầu Nhất Nguyên nói:
- Người nào muốn giết y.
Vương Mãnh ngẫn người ra, nói:
- Chỉ có người nào muốn giết y mới được vào uống rượu?
Hầu Nhất Nguyên nói:
- Đúng vậy.
Vương Mãnh hỏi:
- Ai nói vậy?
Hầu Nhất Nguyên nói:
- Y nói vậy.
Vương Mãnh bỗng nhiên cười lớn, nói:
- Được, Tiêu Thập Nhất Lang được lắm, quả thật là một đứa khá lắm...
Y cười lớn, quay người lại, bước hiên ngang vào trong khoang thuyền.
Sử Thu Sơn chụp lấy y kéo lại.
Vương Mãnh chau mày hỏi:
- Không phải chúng ta lại đây giết y sao?
Sử Thu Sơn nói:
- ít ra không phải là lúc này.
Vương Mãnh hỏi:
- Vì vậy, bây giờ tôi không vào uống rượu được sao?
Sử Thu Sơn nói:
- Bên ngoài có bao nhiều là bằng hữu đây, một mình ngươi muốn vào thì ra thể thống gì?
Vương Mãnh tuy dáng điệu rất không bằng lòng, nhưng y cũng không bước vào khoang thuyền nữa.
Sử Thu Sơn nói, xem ra y rất chịu nghe.
Chẳng qua, miệng y còn làm ràm:

- Người đến giết người mới được vào uống rượu, được, ngươi giỏi lắm... Nếu ngươi không phải thật tình là gan góc, ngươi là một tên hỗn đản tăng tám cấp bực.
Tiêu Thập Nhất Lang, ngươi rốt cuộc là một tên lì lợm, hay là hỗn đản?
Phong Tứ Nương cũng đang hỏi chính mình.
Câu hỏi ấy, nàng cũng đã từng hỏi mình không biết bao nhiêu lần, mỗi lần nàng hỏi, trong lòng đều cảm thấy vừa ngọt ngào vừa khổ sở.
Dưới lầu bỗng có tiếng ho sặc sụa, thì ra, trong khoang thuyền không phải là không có người.
Một người đang ngồi trong dó uống rượu, không chừng cũng vì uống nhanh quá thành ra ho sặc lên.
.... Chỉ có người muốn giết y, mới được vào trong đó uống rượu.
Người này chắc chắn là muốn giết y.
Người nào to gan dám lại giết Tiêu Thập Nhất Lang, chẳng những vậy, còn ngang nhiên thừa nhận?
Phong Tứ Nương dĩ nhiên muốn xem người đó là ai.
Nàng nhìn không thấy. Người này xoay lưng về cửa sổ, thủy chung không quay đầu lại.
Phong Tứ Nương chỉ thấy y mặc trên người một bộ đồ màu xanh đã bạc màu, trên đó hình như còn có chỗ vá víu.
Có điều, thần tình của y rất nhàn nhã, y đang đưa một cái càng cua lên ăn nhắm rượu.
Y rốt cuộc là ai?
Bất cứ ai mặc một bộ đồ rách rưới như vậy, ngồi đợi giết Tiêu Thập Nhất Lang, mà còn có cái dáng điệu trầm tĩnh, người đó phải là một nhân vật siêu quần.
Đầu thuyền không thấy Tiêu Thập Nhất Lang đâu, trong khoang thuyền cũng không thấy y đâu.
Y đâu rồi nhĩ?
Phong Tứ Nương bò xuống lại khoang thuyền của mình, lập tức thấy cặp mắt đầy vẻ ưu lự của Thẩm Bích Quân:
- Chị có thấy y không?
Phong Tứ Nương lắc đầu nói:
- Có điều, tôi biết, y nhất dịnh ở trên lầu.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Tại sao?
Phong Tứ Nương thở ra nói:
- Bởi vì, chỉ có y mới làm được những chuyện như vậy.
Thẩm Bích Quân lại hỏi:
- Chuyện gì?

Phong Tứ Nương cười khổ nói:
- Y mời ba bốn chục người lại, nhưng chỉ cho người nào muốn giết y vào trong khoang uống rượu.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Tại sao y lại làm như vậy?
Phong Tứ Nương nói:
- Ai mà biết tại sao y làm vậy, cái gã này làm chuyện gì, người khác nghĩ vỡ đầu ra, cũng nghĩ không thấu.
Thật ra, nàng thật tình cũng không phải là không biết.
Tiêu Thập Nhất Lang làm như vậy, bởi vì y biết, ai tới đây cũng đều muốn giết y.
Y muốn xem có bao nhiêu người dám thừa nhận.
Tiêu Thập Nhất Lang làm chuyện gì, chỉ có Phong Tứ Nương là hiểu, trên đời này không có ai hiểu y bằng nàng.
Có điều, nàng không muốn nói ra.
Nhất là trước mặt Thẩm Bích Quân, nàng lại càng không muốn nói ra.
Nàng hy vọng Thẩm Bích Quân hiểu Tiêu Thập Nhất Lang còn hơn nàng.
Trên lầu lại có tiếng tơ trúc vọng xuống, Thẩm Bích Quân ngẩng đầu lên nhìn như si như dại tới cửa sổ có ánh đèn sáng trưng, ánh mắt nàng bỗng biến thành rất kỳ quái.
Phong Tứ Nương hiểu nàng đang nghĩ gì trong lòng.
.... Có phải y đang ở trên lầu không?
.... Có phải có nhiều người đang bầu bạn với y không?
.... Người nào đang bầu bạn với y?
Ái tình tại sao cứ làm cho người ta nghi kỵ và ghen tương?
Phong Tứ Nương thở ra trong bụng, bỗng nhiên nói:
- Tôi tính lên trên thuyền xem thử ra sao.
Thẩm Bích Quân nói:
- Nhưng.... Sử Thu Sơn không phải đã nhận ra chị rồi sao?
Phong Tứ Nương nói:
- Y đã nhận ra tôi rồi, tôi còn che dấu làm gì nữa?
Thẩm Bích Quân không nói gì nữa.
Phong Tứ Nương làm chuyện gì, nàng cũng thấy không đồng ý, nhưng lại không cách gì nói được.
Cuộc đời của Phong Tứ Nương, trước giờ không có hai chữ chạy trốn trong đó, nhưng Thẩm Bích Quân...
Thẩm Bích Quân bỗng nói:
- Tôi cũng đi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Chị?

Thẩm Bích Quân nói:
- Chị đi được, tôi cũng đi được.
Phong Tứ Nương nhìn nàng kinh ngạc, nhưng ánh mắt nàng lộ một nu. cười an ủi.
Thẩm Bích Quân quả thật đã thay đổi. Hình như nàng đã có thêm một thứ trước đây nàng có rất ít.... dũng khí. Không phải ai ai cũng đều cần nó sao?
- Chúng ta đi thôi.
Phong Tứ Nương kéo tay nàng:
- Nơi nào tôi tới được, dĩ nhiên là chị cũng tới được.
Phong Tứ Nương nhảy lên đầu thuyền.
Thẩm Bich Quân cũng chẳng lạc lại đằng sau.
Khinh công của nàng rất khá, thủ pháp ám khí gia truyền cũng rất tuyệt diệu, có điều, nàng giao thủ với người ta, rất ít khi không bị thua.
Đấy có phải vì nàng thiếu dũng khí không?
Một người nếu thiếu đi dũng khí, giống như đồ ăn không có muối trong đó, bất kể là thứ đồ ăn gì, cũng không thể bày lên bàn được.
Hai người đàn bà chèo thuyền bỗng nhiên nhảy lên thuyền bằng một thứ khinh công như vậy, mọi người dĩ nhiên đều phải giật nãy mình lên.
Phong Tứ Nương chẳng thèm nhìn đến bọn họ. Bản lãnh lớn nhất của nàng, chính là thường thường có thể xem người khác như đã chết.
Nàng chỉ đưa tay ra dấu cho Sử Thu Sơn.
Sử Thu Sơn lập tức phe phẩy quạt bước lại, y vừa cất bước đi lại, ánh mắt mọi người đều xoay hết về hướng này.
Người đàn bà nào Sử Thu Sơn biết, tốt nhất là đừng nên đụng vào nàng ta.
Một mình Sử Thu Sơn đã muốn chết người, huống gì bên cạnh y còn có gã thiết hoà thượng.
Sử Thu Sơn nói:
- Quả nhiên cô đã lại.
Phong Tứ Nương nói:
- .
Sử Thu Sơn cười lên một tiếng nói:
- Tôi biết nhất định cô sẽ lại.
Phong Tứ Nương nói:
- Sao?
Sử Thu Sơn nói:
- Bất cứ ai muốn dùng thuật dịch dung che dấu bạn bè đều không dễ dàng tý nào.
Phong Tứ Nương nói:
- Nhất là cái thứ bạn bè như ông.
Sử Thu Sơn cười càng khoái trá.

Phong Tứ Nương nói:
- Vì vậy, ông đã nhận ra tôi từ lâu?
Sử Thu Sơn gật gật đầu bỗng nhiên nói:
- Có diều, tôi cũng có chỗ không hiểu lắm.
Phong Tứ Nương nói:
- Ông cứ nói.
Sử Thu Sơn thấp giọng hỏi:
- Tiêu Thập Nhất Lang ở nơi đây, tại sao cô lại không biết?
Phong Tứ Nương sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:
- Tiêu Thập Nhất Lang ở nơi nào, tại sao tôi phải nhất định biết? Tôi có phải là mẹ của y đâu?
Sử Thu Sơn cười cười.
Phong Tứ Nương nói:
- Ông đến đây làm gì, tôi cũng chẳng xía vào.
Sử Thu Sơn cười nói:
- Cô cũng chẳng phải là mẹ của tôi.
Phong Tứ Nương nói:
- Chẳng qua tôi chỉ muốn nhờ anh làm dùm một chuyện.
Sử Thu Sơn nói:
- Xin cứ phân phó.
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi muốn ông đi cặp với tôi, tôi đi đâu, ông đi theo đó.
Sử Thu Sơn nhìn nàng, hình như có vẻ kinh ngạc, mà hình như cũng rất thích thú.
Phong Tứ Nương trừng mắt nhìn y một cái, hạ giọng nói:
- Chẳng qua tôi chỉ muốn ông yểm hộ dùm một lát, ông đừng có nghĩ lôi thôi.
Sử Thu Sơn đảo quanh tròng măt, rồi thở ra nói:
- Tôi biết cô tìm tôi chẳng có chuyện gì hay.
Cặp mắt ty hí của y lại như cây đinh, bỗng nhiên nhìn dính vào Thẩm Bích Quân đang đứng sau:
- Cô ta là ai?
Phong Tứ Nương nói:
- Ông đừng nhiều chuyện, tôi chỉ hỏi ông có làm giùm tôi chuyện này được không?
Sử Thu Sơn hỏi:
- Tôi không chịu có được không?
Phong Tứ Nương nói:
- Không được.
Sử Thu Sơn cười khổ nói:

- Nếu đã không được, cô còn hỏi tôi làm gì?
Phong Tứ Nương cũng bật cười, nàng tươi nét mặt nói:
- Vậy thì, ông đi với tôi, lại đó nhìn nhìn một tý.
Sử Thu Sơn hỏi:
- Nhìn gì?
Phong Tứ Nương nói:
- Nhìn xem cái gã đang uống rượu trong đó là ai.
Sử Thu Sơn nói:
- Cô nhìn không ra đâu.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao?
Sử Thu Sơn nói:
- Bởi vì, y còn có bao mặt nữa.
Trên mặt được che lại, dĩ nhiên là đeo mặt nạ.
Chẳng qua, chiếc mặt nạ của y không giống mặt nạ, mà như là một cái thùng chùm lên mặt.
Bởi vì, nó không uốn theo nét mặt, nó bằng phẳng chung quanh đầu, và cộng thêm hai cái lỗ.
Trong hai cái lỗ đó có cặp mắt sáng quắc đang nhìn ra.
Thần sắc của y xem ra rất nhàn nhã và thanh tú, có điều, đeo cái mặt nạ ấy lên, y biến thành một con người rất ngụy bí.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ông có nhìn ra y là ai không?
Sử Thu Sơn lắc lắc đầu, cười khổ nói:
- Y dùng cách ấy, xem ra so với thuật dịch dung, còn hữu hiệu hơn nhiều, dù bà vợ có lại đây, nhất định cũng nhận không ra được y.
Phong Tứ Nương chau mày nói:
- Nếu y đã có gan lại giết Tiêu Thập Nhất Lang, tại sao lại không dám đưa mặt cho người ta thấy?
Sử Thu Sơn nói:
- Câu đó cô nên hỏi y mới phải, hỏi xong rồi cho tôi biết.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Còn Tiêu Thập Nhất Lang đâu?
Sử Thu Sơn nói:
- Câu đó cô nên hỏi Tiêu Thập Nhất Lang mới phải, tôi cũng...
Giọng nói của y bỗng nhiên khựng lại, ánh mắt của y đang lom lom nhìn về phía cầu thang lên lầu.
Một người đang ở trên lầu đi hiên ngang xuống.
Một người tinh hãn như môt con beo, thần khí như một con ngựa chứng, linh hoạt như một con chim rừng, nhưng lại cô độc như một con sói.

Y mặc trên người một tấm áo bào mềm bằng tơ đen, dùng một sợi dây tơ buộc ngang, trên đó có giắt một cây đao.
Cát Lộc đao!
Tiêu Thập Nhất Lang rốt cuộc cũng đã xuất hiện.
Dù có ở trong đám đông, xem ra y vẫn đầy vẻ cô độc và tịch mịch, thậm chí còn lộ vẻ rất mệt mỏi.
Có điều cặp mắt của y lại giống như nước trong đầm tận trên đỉnh núi, vừa đậm, vừa sâu, vừa lạnh, vừa sáng.
Không ai có thể tìm ra được câu nói thích hợp, để hình dung đôi mắt ấy của y.
Chưa thấy cặp mắt ấy, sẽ không có cách nào tưởng tượng ra được.
Chỉ cần thấy cặp mắt ấy, trong lòng Phong Tứ Nương sẽ cảm thấy một thứ mùi vị không sao nói được.
Ngọt ngào chăng? Cay đắng chăng? Người khác không thể hiểu được , chính nàng cũng không phân biệt ra . Còn Thẩm Bích Quân?
Thấy Tiêu Thập Nhất Lang, trong lòng của Thẩm Bích Quân lại cảm thấy mùi vị gì?
Bọn họ đứng đó như si như dại, đã chẳng hô hoán, cũng chẳng xông lại.
Bởi vì, hai người không ai muốn gọi y trước, không ai muốn biểu lộ tình cảm của mình ra trước.
Bởi vì, bọn họ là đàn bà, là người đàn bà đã sa vào võng ái tình.
Trái tim đàn bà, không phải vốn là một thứ gì vi diệu lắm sao?
Huống gì, bên cạnh còn có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn?
Tiêu Thập Nhất Lang chẳng thấy bọn họ, cũng chẳng để ý gì đến bên ngoài.
Y đang nhìn người áo xanh mang mặc nạ, rồi bỗng nói:
- Ngươi lại đây giết ta?
Người mặc áo xanh gật gật đầu.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi biết ta ở trên lầu?
Người mặc áo xanh nói:
- .
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Tại sao ngươi không lên đó động thủ?
Người mặc áo xanh nói:
- Ta không gấp.
Tiêu Thập Nhất Lang gật đầu nói:
- Giết người quả thật là chuyện không thể vội vã được.
Người mặc áo xanh nói:
- Vì vậy, ta giết người trước giờ không bao giờ gấp gáp.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Xem ra ngươi rất hiểu cách giết người ra làm sao.
Người mặc áo xanh lạnh lùng nói:
- Ta mà không hiểu cách giết người, làm sao giết dược ngươi?
Tiêu Thập Nhất Lang bật cười.
Có điều, ánh mắt của y lại càng lạnh lẽo, lại càng sáng, y nhìn người mắc áo xanh chăm chú:
- Chiếc mặt nạ của ngươi làm không được hay lắm.
Người mặc áo xanh nói:
- Tuy không hay lắm, nhưng rất hữu dụng.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nếu ngươi có gan lại đây giết ta, tại sao lại không dám để mặt thật ra?
Người mặc áo xanh nói:
- Bởi vì ta lại dây giết người, không phải là để thấy người.
Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn nói:
- Tốt, tốt lắm.
Người mặc áo xanh hỏi:
- Tốt chỗ nào?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ngươi là người rất thú vị, ta không thường hay gặp những người như ngươi lại giết ta.
Ánh mắt của y lấp loáng, bỗng thở ra một tiếng nói:
- Chỉ tiếc là trên đời này, những người không thú vị gì lại quá nhiều, những người không có gan mật gì lại càng nhiều hơn.
Người mặc áo xanh hỏi:
- Không có gan mật?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ta đã chuẩn bị rượu thịt cho bốn chục người, không ngờ chỉ có ngươi là dám vào thôi.
Người mặc áo xanh nói:
- Không chừng người khác không hề muốn giết ngươi.
Tiêu Thập Nhất Lang cười nhạt nói:
- Không chừng người khác muốn giết ta, mà không dám quang minh chính đại bước vào, chỉ muốn núp trong bóng tối, thập thò tính chơi lén.
Câu nói ấy vừa thốt ra, bên ngoài có một người xông vào, ngực đầy lông lá đen thùi, hàm râu lởm chởm như thiết.
- Ta tên là Vương Mãnh.
Y bình thường nói chuyện đã như gào lên:
- Vương là vương bát đản, Mãnh là mãnh long quá giang.
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn y, ánh mắt như có nụ cười, y hỏi:
- Ngươi vào đây giết ta?

Vương Mãnh nói:
- Cho dù ta vốn không muốn giết ngươi, bây giờ không giết không được.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Tại sao?
Vương Mãnh nói:
- Bởi vì, ta chịu không nổi cái điệu bộ của ngươi.
Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn nói:
- Tốt, tốt lắm, không ngờ lại được thêm một người thú vị nữa.
Bỗng nghe bên ngoài có tiếng cười nhạt:
- Người thú vị tuy nhiều, người không thú vị chỉ có một mình ta.
- Ai?
- Ta.
Một người chầm chậm bước vào, gương mặt vàng khè, không một chút biểu tình, dĩ nhiên chính là Hoắc Vô Bệnh.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi là người không thú vị?
Gương mặt của Hoắc Vô Bệnh vẫn không một chút biểu tình.
Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:
- Ngươi xem ra quả thật là người vô thú quá cỡ.
Hoắc Vô Bệnh bỗng nói:
- Người đến giết ngươi tuy nhiều, chân chính giết được ngươi ắt chỉ có một người.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Có lý.
Hoắc Vô Bệnh hỏi:
- Ngươi biết mình sớm muộn gì cũng chết về tay người này, tại sao còn thấy thú vị?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Người này là ngươi?
Hoắc Vô Bệnh lạnh lùng nói:
- Người này nhất định là ta.
Tiêu Thập Nhất Lang lại bật cười.
Hoắc Vô Bệnh nói:
- Có điều, trước khi ta xuất thủ giết ngươi, ta phải giết dùm cho ngươi một người.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Tại sao?
Hoắc Vô Bệnh nói:
- Bởi vì, ngươi đã giết thay cho ta một người.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ai?
Hoắc Vô Bệnh nói:
- Độc Tý Ưng Vương!
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nếu ta nói cho ngươi biết hắn không hề chết dưới tay ta thì sao?
Hoắc Vô Bệnh nói:
- Bất kể ra sao, hắn chết vì có ngươi trong đó.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Vì vậy ngươi nhất định sẽ thay ta giết một người?
Hoắc Vô Bệnh nói:
- Đúng vậy.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Giết ai?
Hoắc Vô Bệnh nói:
- Tùy tiện ngươi muốn ai cũng được.
Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:
- Xem ra ngươi quả thật là một người ân oán phân minh.
Hoắc Vô Bệnh cười nhạt.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi chuẩn bị chừng nào giết ta?
Hoắc Vô Bệnh nói:
- Cũng tùy ngươi luôn.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi cũng không gấp?
Hoắc Vô Bệnh nói:
- Ta đã chờ bao nhiêu năm nay, cần gì phải gấp vài ngày?
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Chờ được tới trăng tròn không?
Hoắc Vô Bệnh nói:
- Tại sao phải nhất định chờ tới trăng tròn?
Tiêu Thập Nhất Lang mỉm cười nói:
- Nếu ngay cả ánh trăng thu trên Tây hồ còn không ngắm được đã chết bên cạnh đó, kiếp người không phải là vô thú quá hay sao?
Hoắc Vô Bệnh nói:
- Đêm nay là trăng tròn.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Vì vậy, ngươi không phải đợi lâu lắm.
Hoắc Vô Bệnh nói:
- Ta đợi.
Vương Mãnh nói:

- Chỉ cần trong này có rượu, dù có chờ thêm vài ngày nữa cũng không sao cả.
Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn nói:
- Tốt, đem rượu lại.
Rượu đã được đem lại.
Vương Mãnh uống luôn ba ly, bỗng nhiên vỗ bàn nói:
- Đã có rượu, không thể không có thịt.
Có thịt.
Người mặc áo xanh bỗng nhiên cũng vỗ bàn nói:
- Đã có rượu, không thể không ca hát.
Trong thuyền lập tức có tiếng đàn tiếng sáo nổi lên, một người cất tiếng ngâm nga lên:
- Nhất nhật kim bôi dẫn mãn, (Ngày ngày ly đầy rượu) Triều triều tiểu bồ hoa khai, (Sáng sáng chậu bông nở hoa) Tự ca tự vũ tự khai hoài, (Tự ca múa cho thoải mái) Mạc giáo thanh xuân bất tái.
(Đừng để thanh xuân không lại) Tiếng ca thanh diệu, đầy hoan lạc, mà cũng đầy bi ai.
Có hoan lạc, thì sẽ có bi ai, kiếp người vốn vẫn là thế.
Tiêu Thập Nhất Lang ngẩng mặt cười lớn nói:
- Đại trượng phu sống có gì vui, chết có gì sợ, đối rượu phải ca, chết cũng không có gì tiếc.
Trên lầu tiếng đàn càng réo rắt.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên rút đao đứng dậy, vừa vỗ vừa múa.
Trong một lúc, đao quang ngập trời, như rồng bay phụng múa, còn thấy được gì bóng hình của y?
Những người trên thuyền đang đứng nhìn muốn si dại, ai là người si dại nhất?
Thẩm Bích Quân? Phong Tứ Nương?
Nếu si dại nhất không phải là nàng, tại sao nàng lại ràn rụa nước mắt?
.... Y vẫn còn chưa thấy mình?
.... Sử Thu Sơn còn nhận ra được mình, tại sao y không nhận ra được?
.... Có phải vì y không chú ý tới bên ngoài có hai người như mình ở đó?
.... Có phải vì y trước giờ không chú ý đến người đàn bà nào khác?
Trong lòng nàng vừa an ủi vừa thất vọng, nàng quên bẳng đi mất, tại sao mình không lại gặp y ?
Phong Tứ Nương vốn không phải là một người đàn bà như vậy.
Nàng cũng đã biến đổi.
Có phải biến từ cái đêm hôm đó?
Có phải vì đã trải qua cái đêm khó quên đó, mà nàng đã trở thành một người đàn bà chân chính?

Đao quang rực sáng, ánh mắt thành ra ảm đạm đi.
Đao quang chiếu trên gương mặt nàng.
Nàng không nhận ra, Thẩm Bích Quân đang nhìn nàng, đang nhìn ánh mắt của nàng.
Nhìn ánh mắt vừa ngọt ngào vừa đau khổ, vừa sung sướng vừa cảm thương.
.... Trong lòng Thẩm Bích Quân đang nghĩ gì nhĩ?
Bỗng nhiên, một tiếng ngân vang lên tận trời cao.
Ánh trăng lại trở về như lúc nào rực rỡ, đao đã vào vỏ từ lâu.
Tiêu Thập Nhất Lang nâng ly rượu trong tay, thần sắc bỗng nhiên rất bình tĩnh, hình như không có chuyện gì xảy ra cả.
Nhưng Vương Mãnh mồ hôi đầm đìa trên mặt, thấm ra cả sau lưng.
Trước giờ y chưa hề thấy một thứ đao nào như vậy, lại càng chưa thấy đao pháp nào như vậy.
.... Có phải đó chỉ là một cây đao thôi không?
.... Có phải đó chỉ là một người đang múa đao thôi không?
Vương Mãnh chụp ngay lấy ly rượu, đưa lên miệng uống ừng ực, thở phào ra một hơi dài, mới phát hiện ra, đối diện với mình đã thiếu đi mất một người.
Người mặc áo xanh thần bí đeo mặt nạ không còn thấy đâu.
Gương mặt vàng khè của Hoắc Vô Bệnh tuy vẫn còn không có tý biểu tình nào, nhưng y đã len lén chùi mồ hôi.
Vương Mãnh nhìn y, chỉ vào chỗ đối diện trống không một cái.
Hoắc Vô Bệnh lắc đầu.
Chẳng ai biết người mặc áo xanh đi từ lúc nào? Đi đâu?
Thuyền ở giữa hồ, y đi đâu cho được?
Cũng không biết có ai bỗng nhiên kêu lên:
- Các vị xem con thuyền kia.
Con thuyền ấy là do Phong Tứ Nương chèo lại, vốn đã được cột chung với lâu thuyền.
.... Phong Tứ Nương tuy không để ý, Thẩm Bích Quân lại là người rất cẩn thận, nàng lên thuyền rồi, còn đem dây cột vào trong lan can của thuyền lớn.
Bây giờ dây đã bị cắt đứt, thuyền đang từ từ chèo về bờ bên kia.
- Tên tiểu tử kia chắc đang ở đó.
- Tôi lại kiếm y.
- Kiếm y làm gì?
- Tôi muốn xem cái vị nhân huynh đầu hổ đuôi xà ấy, là một nhân vật ra sao, rồi hỏi xem tại sao y chuồn đi.
Người đang nói là một gã tráng hán tinh hãn, mặt đầy những nước, y chính là một tay hão hán ở Thái Hồ biệt hiệu là Thủy Báo Chương Hoành.
Y đang tính tung người nhảy xuống, bỗng nhiên thấy một người đang chắp

tay sau lưng, từ bên thuyền đi hiên ngang tới, chính là người mặc áo xanh thần bí.
Y không hề lẫn đi đâu.
Chương Hoành ngớ mặt ra. Mọi người ngớ mặt ra.
Người mặc áo xanh đang chuẩn bị đi vào khoang thuyền, đưa mắt nhìn con thuyền một cái, bỗng nhiên xoay người lại, hít thở mấy hơi, thò hai tay ra, nhắm mặt hồ quơ lên mấy cái trên không trung.
Con thuyền vốn đang từ từ ra giữa hồ, bị y quơ quào mấy cái, lại từ từ xoay trở lại.
Bàn tay của người mặc áo xanh, hình như đang điều khiển một sợi dây vô hình.
Chương Hoành biến sắc mặt.
Chưởng môn Hình ö môn Hầu Nất Nguyên nãy giờ không nghe nói gì bỗng hít vào một hơi dài thất thanh hỏi:
- Không phải đó là môn Trùng Lâu Phi Huyết Hỗn Nguyên Nhất Khí thần công trong truyền thuyết sao?
Câu nói vừa thốt ra, mọi người lại càng giật nãy mình.
Người mặc áo xanh chẳng thèm nhìn ai, y chắp tay sau lưng, hiên ngang đi vào khoang thuyền, ngồi lại vào chỗ cũ, đưa ly hướng về Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đao pháp tuyệt.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng nâng ly nói:
- Khí công tuyệt.
Người mặc áo xanh uống cạn ly rượu, nói:
- Rượu ngon tuyệt.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đao pháp tuyệt, khí công tuyệt, rượu ngon tuyệt, có gì không tuyệt không?
Người mặc áo xanh nói:
- Có.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Có gì không tuyệt?
Người mặc áo xanh nói:
- Đao đã ra khỏi vỏ, không thấy máu, không lành.
Tiêu Thập Nhất Lang chẳng hề biến sắc:
- Còn gì nữa?
Người mặc áo xanh nói:
- Khí ngự thuyền không, tổn phí chân lực, bất trí.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Còn gì nữa không?
Người mặc áo xanh nói:

- Trong ly có rượu, trong tai có tiếng ca, không vui.
Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn nói:
- Không lành, không trí, không vui, hay quá.... hôm nay, nếu không tận hoan, có phải là hạnh phụ rượu ngon trong bình lắm không?
Y vẫy tay mấy cái, nhạc lại trỗi lên.
Trên lâu thuyền, tiếng ca vọng xuống, như đang ở trên mây.
Đây là lần thứ ba Phong Tứ Nương nghe giọng ca hoàng oanh của cô thiếu nữ trên lầu, rốt cuộc nàng đã nhận ra được giọng của cô ta.
Băng Băng! Nhất định là Băng Băng.
Tiêu Thập Nhất Lang đã tìm ra nàng.
Trong lòng Phong Tứ Nương lại nổi lên một cảm giác kỳ dị, không biết là sung sướng hay khó chịu.
Chính ngay lúc đó, Thẩm Bích Quân rón rén đưa tay kéo chéo áo nàng.
Phong Tứ Nương lập tức đưa tai qua:
- Chuyện gì thế?
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Người này không phải là người lúc nãy?
- Người nào?
- Người mặc áo xanh.
Phong Tứ Nương thay đổi sắc mặt.
Thẩm Bích Quân lại nói:
- Y phục mặc nạ không đổi, chỉ có người là đã khác.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Chị nhận ra?
Thẩm Bích Quân nói:
- .
Phong Tứ Nương hỏi:
- Hai người ấy có chỗ nào không giống nhau?
Thẩm Bích Quân nói:
- Người này bàn tay nhỏ hơn, móng tay thì dài hơn người kia một chút.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Chị có chắc không?
Hỏi xong, nàng biết câu mình hỏi thật thừa thải, nàng vốn hiểu rõ con người của Thẩm Bích Quân lắm.
Chuyện không chắc, Thẩm Bích Quân không hề nói ra.
.... Người mặc áo xanh, tại sao nửa đường đi đổi người làm gì?
.... Trừ chuyện muốn giết Tiêu Thập Nhất Lang ra, không lẽ y còn có âm mưu gì khác?
Phong Tứ Nương nhịn không nổi lại hỏi:
- Chị có nhận ra y là ai không?

Thẩm Bích Quân nói:
- Không nhận ra.
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi cũng không nhận ra, có điều đáng lý ra tôi phải đoán được.
Thẩm Bích Quân nói:
- Tại sao?
Phong Tứ Nương nói:
- Luyện được thứ khí công đó, giang hồ không có mấy ai.
Thẩm Bích Quân trầm ngâm một hồi rồi nói:
- Không chừng khí công của y cũng giả luôn đấy.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Giả?
Thẩm Bích Quân nói:
- Bọn họ có hai người, người kia có thể ở trong nước kéo thuyền trở lại.
Phong Tứ Nương nói:
- Bởi vì, bọn họ vốn đang cố ý làm trò huyễn hoặc, che tai mắt mọi người.
Thẩm Bích Quân nói:
- .
Phong Tứ Nương hỏi:
- Nhưng Hầu Nhất Nguyên cũng là một tay lão giang hồ, sao lão ta chẳng hay biết tý nào cả vậy?
Thẩm Bích Quân nói:
- Có thể lão ta cũng quán thông trước với bọn họ.
Phong Tứ Nương ngẫn người ra.
Nàng phát hiện ra, Thẩm Bích Quân không những đã biến thành người có dũng khí, nàng còn biến ra thông minh nữa.
.... Trí tuệ không phải cũng như đao kiếm sao, càng mài dũa nhiều chừng nào, càng sắc bén chừng đó.
Bỗng nghe băng lên một tiếng, đàn bỗng bị đứt giây, tiếng ca cũng ngừng theo.
Đàn vừa bị đứt giây, bốn bề bỗng nhiên im lặng như tờ.
Không biết trải qua bao lâu, người mặc áo xanh mới chầm chậm nói:
- Giây đứt, đàn ngưng, không lành.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên đứng thẳng người dậy.
Người mặc áo xanh nói:
- Giây đứt muốn nối lại, bất trí.
Tiêu Thập Nhất Lang lại từ từ ngồi xuống.
Người mặc áo xanh nói:
- Khách đã tận hoan, nên tán mà không tán, không vui.
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn y, lạnh lùng nói:

- Nói nhiều rước họa, nói nhiều lỡ lời, không lành cũng không trí.
Người mặc áo xanh nói:
- Đúng.
Y quả thật ngậm miệng lại, cũng nhắm mắt lại luôn.
Tiêu Thập Nhất Lang nâng ly lên, đặt xuống, y có vẻ mất hết hứng thú rồi, y bỗng dứng thẳng dậy nói:
- Muốn đi xin cứ việc đi, muốn ở xin cứ việc ở, tôi đã say mờ mắt, đã say quá rồi.
Bỗng nhiên có tiếng người lạnh lùng nói:
- Ta đã lại đây, ngươi không di được.

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường
Hồi 25
Bạch Y Khách và Bi Ca

Trong khoang không có ai nói gì cả.
Đầu thuyền cũng không có ai nói gì cả.
Nhất định không có ai!
Vậy thì giọng nói ấy từ đâu ra?
Giọng noi từ dưới hồ vọng lên.
Trên hồ sóng nước lăn tăn, mặt trăng treo một bên trời, còn người nhĩ?
Ở đầu xa xa.
Ngoài đó bốn mươi trượng, có một ngọn đèn, một chiếc thuyền con, một cái bóng người mông lung.
Tuy người ở xa, có điều, giọng nói của y, hình như ở sát một bên tai.
Lấy nội lực truyền giọng nói được tới một nơi xa như vậy, cũng không phải là một chuyện gì kỳ quái lắm.
Kỳ quái là, Tiêu Thập Nhất Lang nói chuyện ở đây, y cũng nghe được, mà nghe rất rõ.
Người đó là ai?
Mọi người còn chưa thấy rõ ràng.
Chiếc thuyền con như một đóa lục bình trôi trên nước, từ từ trôi lại...
Tiêu Thập Nhất Lang cũng đã thấy chiếc thuyền con trên hồ, và cái bóng người trên thuyền.
Y bỗng nhiên cười lên một tiếng hỏi:
- Ông đến rồi, tôi không được đi?
Giọng nói xem ra không lớn lắm, nhưng nhất định cũng truyền ra xa lắc.
Câu trả lời chỉ có hai chữ:

- Không dược.
- Tại sao?
- Hữu khách tự viễn phương lai, có khách ở nơi xa lại, chủ nhân làm sao say được?
- Nơi xa là nơi nào?
- Ở giữa chốn hư vô phiêu dưởng, mây dày đặc không biết là đâu.
Tiêu Thập Nhất Lang không hỏi thêm, bởi vì chiếc thuyền con đã lại gần, cây đèn đã gần lại.
Y cũng đã thấy người ngồi dưới đèn.
Một người áo trắng, như một cái bóng u linh, tay cầm một cây phướn trắng.
Có phải là tấm phướn chiêu hồn không?
Chiếc thuyền con cũng màu trắng, hình như đang muốn chìm xuống nước.
Chương Đàm đang đứng phía trước bỗng nhiên nhăn nhúm mặt lại, thất thanh la lớn lên:
- Quỹ.... không phải người, quỹ!
Y đi lùi từng bước, từng bước một, bỗng nhiên té sầm xuống.
Một tay hào kiệt tung hoành giữa Thái Hồ, lại sợ quá xỉu cả ra.
Không ai lại đở y dậy.
Mọi người đang cứng đờ người ra đó, bàn tay đang ướt đẫm mồ hôi, ngón tay lạnh buốt như băng giá.
Bây giờ ai ai cũng đã thấy rõ, chiếc thuyền con người áo trắng đang ngồi làm bằng giấy.
Là thứ thuyền giấy đem đốt để siêu độ người chết, sau bảy ngày.
Phong Tứ Nương cũng biến sắc mặt.
.... Quỹ.... không phải người, quỹ!
Nếu là một người sống bằng xương bằng thịt, tại sao lại đi một chiếc thuyền giấy lại?
- Giữa chốn hư vô phiêu dưởng, mây dày đặc không biết là đâu.
Không lẽ y là một con quỹ dưới cõi u minh địa phủ?
Trên đời này có quỹ thật sao? Phong Tứ Nương không tin.
Trước giờ nàng không bao giờ tin những chuyện hoang dường như vậy, nàng vốn là một người đàn bà rất có lý trí.
Nàng chỉ tin có một điều.
.... Bất kể người này là quỹ hay không, y nhất định là một kẻ thật đáng sợ.
.... Bất kể y từ đâu đến, y đều rất có thể giết được Tiêu Thập Nhất Lang.
Gió thu thổi rất nhẹ trong đêm.
Một cơn gió nhẹ thổi lên mặt nước làm thành con sóng nhỏ ly ti, chiếc thuyền giấy rốt cuộc chìm hẳn xuống nước.
Người thì đã đứng trên Thủy Nguyệt lâu.
Đèn đuốc chiếu sáng rực trên Thủy Nguyệt lâu, dưới ánh đèn sáng trưng,

mọi người mới thấy rõ ràng người đó ra thế nào.
Y không cao lắm, cũng không thấp lắm, đầu tóc đã bạc, nhưng lại không để râu.
Gương mặt y trắng bệch, làm như mới bị ai đánh cho một quyền, lại giống như vừa mắc phải chứng bệnh kỳ quái, mắt, mủi, miệng đều có vẻ méo mó, hình như đã lệch sang chỗ khác, lại giống như đang mang một chiếc mặc nạ chế tạo không được tinh xảo.
Gương mặt như vậy, đáng lý ra rất là buồn cười.
Có điều, bất kỳ ai nhìn y, đều chẳng thấy có gì buồn cười, chỉ thấy lạnh cả người lên.
Lạnh từ trong tim lạnh xuống đưới bàn chân.
Bởi vì cặp mắt của y.
Y có mắt, nhưng lại không có tròng, cũng không phải màu trắng, mà là màu vàng.
Hoàn toàn là màu vàng, làm như có người móc đôi mắt của y ra, đổ vàng vào trong đó.
.... Có ai thấy qua cặp mắt như vậy bao giờ chưa?
.... Nếu có người đã thấy qua, bảo đảm là người đó sẽ không bao giờ quên.
Cái đồ y cầm trong tay, không phải là tấm phướn chiêu hồn, mà chỉ là một tấm chiêu bài bói toán.
Trên đó có tám chữ:
- Thương động Thương Minh, hạ triệt Cửu U.
(Trên chạm trời, dưới chạm địa ngục) Thì ra y là một thầy bói mù.
Ai ai cũng thở phào một tiếng, bất kể ra sao, y cũng là một người, không phải là quỹ.
Có điều, mọi người quên mất một điều.
.... Trên đời này, có người còn đáng sợ hơn cả quỹ nhiều.
Tiêu Thập Nhất Lang lại ngồi xuống.
Gã mù này, bất kể y có thật là người mù hay không, ít nhất y không phải là một người mù bình thường.
Nếu có người mù ngồi một chiếc thuyền giấy của người chết dùng, lại tìm ai, dĩ nhiên y tìm không phải vì một lý do gì hay ho.
Vì vậy cũng không cần phải đứng ở ngoài nghinh đón y.
Huống gì, nếu có thể ngồi được chút nào, Tiêu Thập Nhất Lang không bao giờ đứng.
Gã mù đi chầm chậm lại, y không hề dùng cây gậy có gắn chiêu bài.
Nhưng y rõ ràng là một người mù không nghi ngờ gì được.
Người mù đại khái có những điểm không giống với người thường, điều đó Tiêu Thập Nhất Lang nhìn được ra.
.... Y là người mù, làm sao biết đường đi lại?

.... Có phải vì trong khoang thuyền có đèn đuốc sáng rực, y có thể cảm thấy được chăng?
.... Cảm giác của người mù, có phải bén nhạy hơn người thường rất nhiều?
Những người trên thuyền, chầm chậm nhường ra một con đường cho y bước tới.
Gã mù đi rất chậm, nhưng bước chân rất vững, không mở miệng hỏi đường, cũng không cần ai lại đở.
Y đi qua đám người, như một kẻ đế vương đi qua một đám quần thần đang phủ phục dưới đất.
Tiêu Thập Nhất Lang chưa bao giờ thấy một người mù nào kiêu ngạo như vậy, dù y không mù, cũng nhất định chẳng để bọn người đó vào mắt.
Giả sử y có cặp mắt như người thường, trên đời này không chừng chẳng có ai lọt vào trong mắt của y.
Trong đời của y, ắt hẳn là có vô số chuyện có thể làm cho y đáng kiêu ngạo.
Đấy rốt cuộc là những chuyện gì?
Một người mà trong đời, nếu đã làm nhiều chuyện đủ để mình kiêu ngạo, người khác sẽ không những nhận ra được y, mà nhất định còn nghe về y.
Một người hành động quái dị, vũ công cao cường như y, người khác lại càng không thể không biết.
Người trong giang hồ, ai ai cũng có mắt như chim ưng, mủi như chó săn.
Những người trên đầu thuyền, ai ai cũng là tay lão luyện giang hồ, nhưng chẳng ai nhận ra được y.
Ngay cả Phong Tứ Nương cũng chưa hề gặp y.
Có điều trong lòng nàng có một thứ cảm giác bất tường.
Bất kể gã mù là ai, bất kể y lại vì lý do gì.
Y chỉ đem lại tử vong và tai họa.
Phía ngoài cửa khoang thuyền, có treo bốn cái lồng đèn.
Gã mù đã đi đến chỗ cây đèn.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nói:
- Đứng lại.
Gã mù lập tức đứng lại, đứng thẳng như cây bút.
Dù đứng dưới ánh đèn sáng rực, cả người y từ trên xuống dưới, không thấy một chỗ nào dơ dáy bụi bặm.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng chưa bao giờ thấy một người mù nào sạch sẽ như y.
Gã mù đang đợi Tiêu Thập Nhất Lang mở miệng.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi biết nơi đây là ở đâu không?
Gã mù lắc lắc đầu.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ngươi biết ta là ai?
Gã mù lắc lắc đầu.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Vậy thì ngươi không nên lại đây.
Gã mù nói:
- Ta đã lại rồi.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Lại làm gì?
Gã mù nói:
- Ta là một người mù.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ta nhìn ra.
Gã mù nói:
- Người mù có thể nghe nhiều thứ người khác không nghe được.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi nghe được gì?
Gã mù nói:
- Tiếng ca.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi có biết nơi đây là Tây hồ không?
Gã mù gật đầu.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Nơi đây chỗ nào cũng có tiếng ca.
Gã mù nói:
- Có điều, tiếng ca lúc nãy ta nghe có chỗ bất đồng.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Bất đồng?
Gã mù nói:
- Không giống với những tiếng ca khác.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Bất đồng chỗ nào?
Gã mù nói:
- Có người giọng ca bi thương, có người giọng ca hoan lạc, có người giọng ca tượng trưng cho hạnh phúc bình tĩnh, có người giọng ca đầy những phẫn nộ khích động.
Y đối diện với Tiêu Thập Nhất Lang, từ từ nói tiếp:
- Nếu ngươi cũng là kẻ mù như ta, ngươi sẽ nghe ra rất nhiều chuyện kỳ quái và hứng thú trong tiếng ca.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Lúc nãy người nghe ra được gì?

Gã mù nói:
- Tai họa.
Tiêu Thập Nhất Lang đã nắm chặt tay lại.
Gã mù nói:
- Tiếng gió trước khi trời bão nhất định không giống tiếng gió bình thường, con thú kêu la trước khi chết nhất định cũng khác lúc kêu la bình thời.
Gương mặt méo mó của y lộ ra một vẻ thần bí, y từ từ nói tiếp:
- Nếu một người có tai họa sắp xảy ra cho mình, trong tiếng ca của nàng ta nhất định sẽ có đượm hơi hướm bất tường, ta nghe ra được.
Tiêu Thập Nhất Lang biến hẳn sắc mặt.
Gã mù nói:
- Tai họa có lớn có nhỏ, tai hoa. nhỏ, đem đến cho người ta chẳng qua chỉ là cái chết, tai họa lớn, thường thường sẽ liên lụy đến rất nhiều người vô tội khác.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi không sợ bị liên lụy sao?
Gã mù nói:
- Hiện tại, ta chỉ bất quá lại xem thử ra sao.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Xem gì?
Gã mù nói:
- Xem cái vị cô nương có tiếng ca đó.
Một người mù, ngồi trên chiếc thuyền giấy cho người chết dùng, lại "xem" một người trước giờ không quen biết.
.... Có ai nghe chuyện hoang đường như vậy chưa?
Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang nghe xong, chẳng thấy cười gì cả.
Gã mù cũng chẳng cười.
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn lom lom vào gã mù hỏi:
- Ngươi quả thật là kẻ mù?
Gã mù gật đầu.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Kẻ mù cũng thấy được sao?
Gã mù nói:
- Người mù không thấy được.
Y bỗng nhiên cười lên một tiếng, nụ cười vừa thê lương vừa thần bí:
- Người khác đều thấy được, người mù không thấy được.
Lúc y cười, ngũ quan hình như lại trở về nguyên vị.
Trong một khoảnh khắc, Tiêu Thập Nhất Lang bỗng có một thứ cảm giác kỳ dị, y cảm thấy mình có gặp qua người này, gương mặt này.
Nhưng y nghĩ không ra người này là ai.

Gã mù nói:
- Có điều, người mù thấy được những gì người khác không thấy được.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ví dụ như tai họa?
Gã mù gật gật đầu, nói:
- Vì vậy ta tính lại đây xem, rốt cuộc đó là thứ tai họa gì.
Tiêu Thập Nhất Lang bật cười.
Gã mù hỏi:
- Ngươi đang cười?
Tiêu Thập Nhất Lang cười ra tiếng.
Gã mù nói:
- Tai hoa. không có gì đáng cười.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ta đang cười chính mình.
Gã mù nói:
- Tại sao?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bởi vì, trước giờ ta chưa bao giờ nghe chuyện nào hoang đường như vậy, nhưng ta lại bị ngươi thuyết phục.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng có lúc bị người ta thuyết phục, bị một người như vậy, thuyết phục một chuyện như vậy.
Nếu như bình thời, Phong Tứ Nương sẽ nhịn không nổi cười phá lên.
Nhưng bây giờ nàng không dám cười, mà cũng cười không nổi.
.... Nàng cũng nhìn ra đấy không phải là chuyện đáng cười, nhất định không phải.
Thẩm Bích Quân đang thì thầm vào tai nàng:
- Có phải Băng Băng là người nãy giờ ca hát?
- .
- Y nói Băng Băng bệnh nặng lắm, không những vậy còn là bệnh nan y.
- .
Thẩm Bích Quân thở nhẹ ra một hơi nói:
- Không lẽ gã mù ấy nghe được từ giọng ca của cô ấy?
Phong Tứ Nương không trả lời.
Nàng không trả lời được.
Chuyện này quá hoang đường, không thể tưởng được, nhưng lại là thật.
Một hồi lâu, nàng mới thở nhẹ ra nói:
- Tôi chỉ hy vọng y đừng nhìn ra chuyện gì khác.
.... Trừ tai họa ra, một người mù còn thấy gì được bây giờ?
Có người nói Phong Tứ Nương rất hung dữ, có người nói Phong Tứ Nương rất chứng.

Có người nói nàng nói chuyện như đàn ông, uống rượu còn hơn cả hai người đàn ông.
Nhưng không ai nói nàng không đẹp.
Nàng vốn là một người đẹp.
Một người đàn bà đẹp như nàng, vốn không bao giờ chịu thừa nhận có người khác đẹp hơn mình.
Nhưng Phong Tứ Nương thì ngoại lệ.
Nàng vẫn cho là Thẩm Bích Quân mới là người chân chính đẹp, không có người nào đẹp bằng.
Có điều, bây giờ cách nhìn của nàng cũng có thay đổi, bởi vì nàng thấy thêm một người chân chính đẹp nữa...
.... Băng Băng.
Nàng vốn nghĩ rằng Thẩm Bích Quân là người đàn bà trong tất cả đàn bà, toàn thân trên dưới mỗi phân mỗi tấc đều là đàn bà.
Bây giờ nàng lại phát hiện ra, Băng Băng là một người đàn bà mà có chỗ Thẩm Bích Quân cũng không sánh bằng.
Cái dẹp của Băng Băng không chừng không phải ai ai cũng thưởng thức được, lãnh hội được.
Nàng đẹp một cách yếu đuối mà thần bí, đẹp làm người ta đau lòng.
Nếu nói Thẩm Bích Quân diễm lệ như mẫu đơn, thanh nhã như u lan, thì Phong Tứ Nương là một đóa mai khôi có gai.
Băng Băng thì chỉ là một đóa hoa nhỏ thế thôi.... một đóa hoa nhỏ vô danh.
.... Mưa gió vừa tạnh, ánh tịch dương một bên trời, hoàng hôn tản bộ qua sân.
.... Trong sân, trăm hoa đã tàn tạ vì mưa gió, nhưng bỗng thấy có một đóa hoa nhỏ vô danh đang nở trên tường, theo gió rung động dưới ánh tà dương.
Lúc ấy mình sẽ có cảm giác thế nào nhỉ?
Đấy cũng là cảm giác lúc người ta gặp Băng Băng.
Nhất là lúc này...
Nàng đã bước xuống lầu, được người dìu xuống, gương mặt nàng trắng bệch mà tiều tụy.
Không thấy nàng ôm ngực, cũng không thấy nàng chau mày.
Không cần phải làm ra những dáng điệu như vậy, nàng đứng yên lặng ơ? đó, cái đẹp của nàng đã đủ làm cho người ta nát lòng.
Gã mù đứng ngay trước mặt "nhìn" nàng, có thật là y thấy được những cái người khác không thấy không?
Tiêu Thập Nhất Lang nhịn không nổi hỏi:
- Ngươi đã thấy được gì?
Gã mù trầm ngâm, một hồi thật lâu, mời từ từ nói:
- Ta thấy một vũng bùn mênh mông, vũng bùn dưới tuyệt cốc, không có hoa

dại, không có cây cỏ, không có đời sống...
Gương mặt y bỗng sáng rực lên, y lại nói tiếp:
- Có điều bên vũng bùn đó, có một người, một người đàn bà.
.... Có phải y đang nói đến vũng bùn dưới tuyệt cốc ở Sát Nhân Nham?
.... Người đàn bà y nói đó không lẽ là người đã bị Thiên công tử đẩy xuống tuyệt cốc, là Băng Băng?
.... Làm sao y "nhìn" ra được?
Tiêu Thập Nhất Lang hít sâu vào một hơi thật dài hỏi:
- Ngươi còn thấy được gì?
Giọng nói gã mù như người trong mộng:
- Ta thấy người đàn bà ấy đang bò lên, ta thấy nàng ta đang bệnh, bệnh rất nặng...
- Nàng ta sắp rớt xuống lại, nhưng bỗng nhiên có một bàn tay thò ra, bàn tay kéo nàng lên.
- Đó là bàn tay của một người đàn ông.
- Bây giờ bàn tay đó đang nắm một thanh đao hình thù kỳ dị, người đàn bà đó đang ở bên cạnh y ca hát...
- Có điều dây đàn bỗng nhiên đứt đoạn, nàng ta lại ngã xuống.
Tiêu Thập Nhất Lang lập tức ngắt lời y:
- Người đàn bà ca hát cũng là người đàn bà bên vũng bùn?
Gã mù nói:
- Đúng vậy.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi dựa vào đâu mà nhìn thấy? Ngươi có thấy mặt mủi nàng ra sao không?
Gã mù ngần ngừ nói:
- Ta không thấy mặt nàng ta, nhưng ta thấy đùi bên trái của nàng ta có một cái bớt màu xanh, so với bàn tay còn muốn lớn hơn, xem ra có vẻ giống như một chiếc lá.
Y nói chưa xong câu, Băng Băng đã biến hẳn sắc mặt, làm như vừa mới bi. người ta xô xuống vực sâu vạn trượng, ánh mắt mỹ lệ lộ đầy vẻ ngạc nhiên và kinh khủng.
Nàng vốn không phải là người đàn bà dễ bị dọa nạt, tuy thân xác nàng yếu đuối, ý chí của nàng còn cứng hơn cả sắt thép.
Vì vậy, nàng mới sống đến bây giờ.
.... Bây giờ tại sao nàng lại kinh khủng như thế?
.... Không lẽ trên người nàng quả thật có cái bớt màu xanh như vậy sao?
Gương mặt của gã mù lại lộ ra một nụ cười thần bí, y lẩm bẩm:
- Ta quả thật nhìn không sai, ta biết ta không thể nhìn sai được...
Y chầm chậm quay người lại, làm như muốn đi ra ngoài, nhưng cây gậy

trong tay y, đột nhiên như con rắn xanh, đâm lại cổ họng Băng Băng.
Băng Băng không động đậy, cũng không tránh né.
Cả người nàng hình như vì bị kinh khủng mà cứng đờ ra, ngay cả nhúc nhích cũng không nhúch nhích được.
May mà bên cạnh nàng còn có Tiêu Thập Nhất Lang!
Gã mù vừa xuất thủ, trừ Tiêu Thập Nhất Lang ra, không còn ai có thể cứu nàng.
Trên thuyền đều là cao thủ đệ nhất lưu trong giang hồ, trong khoang thuyền đều là cao thủ trong tất cả cao thủ.
Mỗi người đều thấy rõ ràng, cây gậy bằng trúc trong tay gã mù đã điểm tới cổ họng của Băng Băng, chỉ cần đẩy thêm một tý nữa, cổ họng của Băng Băng sẽ bị xuyên thủng.
Có điều, cổ họng của Băng Băng không hề bị xuyên qua, gã mù không đẩy thêm ra tý nào nữa.
Có lực lượng nào khác cản trở y?
Không ai nhìn ra, chỉ có một mình gã mù cảm thấy.
Y bỗng nhiên cảm thấy một áp lực không thể hình dung, ép tới trên ngực.
Nếu y không rút lại công lực để phòng thủ bản thân, tám rẻ xương sườn trên ngực của y sẽ bị ép gãy.
Mọi người vừa thấy cây gậy của y điểm tới cổ họng của Băng Băng, người của y đã lùi lại bảy thước.
Mọi người vừa thấy y lùi lại, Tiêu Thập Nhất Lang đã đứng trước cửa khoan thuyền, chắn đường thoái lui của y.
Cát Lộc đao, còn nằm trong vỏ.
Có điều, sát khí đã bức tới mi mắt người ta.
Gã mù cũng xoay người lại, đối diện với Tiêu Thập Nhất Lang, gương mặt méo mó lạnh như sương thu.
Dĩ nhiên y đã cảm thấy sát khí.
Chỉ có những người đã giết vô số người, không những vậy, còn đang chuẩn bị giết người, trên người mới có thứ sát khí đó.
Y biết người đối diện sẽ không để y còn sống ra khỏi nơi này.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nói:
- Ngươi giết lầm người rồi.
Gã mù nói:
- Sao?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Những người đến đây, vốn là để giết ta.
Gã mù hỏi:
- Ngươi muốn ta giết ngươi?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Không giết không được.
Gã mù hỏi:
- Tại sao?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bởi vì ngươi đã ở đây.
Gã mù hỏi:
- Cũng bởi vì ngươi muốn giết ta?
Tiêu Thập Nhất Lang không phủ nhận.
Gã mù đang cười, y hững hờ nói:
- Thật ra dù ta không giết ngươi, ngươi vẫn cứ muốn giết ta.
Nhìn gương mặt đang cười của y, Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên lại có cái cảm giác kỳ quái vừa rồi.
.... Nhất định mình gặp tên này ở đâu.
Nhưng y lại nghĩ không ra gã là ai.
Tại sao nhĩ?
Y nhất định phải tìm ra nguyên nhân.
Bàn tay của y đã nắm chặt cán đao.
Sát khí càng thêm nồng liệt.
Gã mù nói:
- Ta đã nói rồi, tuy ta là kẻ mù, ta có thể thấy những thứ mà người khác không thấy.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bây giờ ngươi thấy gì?
Gã mù nói:
- Bây giờ ta lại thấy một bàn tay, bàn tay đang cầm một thanh đao.
Tiêu Thập Nhất Lang không hề ngạc nhiên.
Bàn tay của y dĩ nhiên có đao, bất kỳ ai cũng đều nghĩ được.
Gã mù nói:
- Ta cũng thấy, ngươi nhất định phải giết ta cho được.
Tiêu Thập Nhất Lang cười nhạt.
Gã mù nói:
- Nếu là hai năm trước, ngươi sẽ để cho ta đi, nhưng bây giờ ngươi đã thay đổi.
Tiêu Thập Nhất Lang lập tức hỏi tới:
- Ngươi đã gặp ta hai năm trước?
Gã mù hững hờ nói:
- Bất kể ta đã gặp ngươi hai năm trước hay chưa, bây giờ ta có thể nhìn ra, ngươi không phải như ngươi lúc trước.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi còn thấy được gì?

Gã mù nói:
- Ta còn thấy một vũng máu, trong vũng máu có bàn tay, trong bàn tay có thanh đao.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi có thấy đó là máu của ai không?
Gã mù hỏi lại:
- Của ai?
Y cười càng ngụy bí, chầm chậm nói tiếp:
- Máu của ngươi, bàn tay của ngươi, thanh đao của ngươi.
Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn.
Gã mù nói:
- Chết không có gì buồn cười.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Lần này, ta cười ngươi.
Gã mù hỏi:
- Tại sao?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bởi vì lần này, ngươi nhìn lầm rồi.
Cát Lộc Đao, còn nằm trong vỏ.
Đao chưa rút ra, sát khí lại càng nồng liệt.
Gã mù từ từ bỏ cây phướn trong tay phải xuống, bỗng nhiên tung người lên, cây gậy bằng trúc đâm ra.
Gậy thẳng bưng, thẳng và cứng.
Có điều, y vừa đâm ra, cây gậy trúc bỗng nhiên có vẻ đang uốn éo động đậy.
Cây gậy trúc bỗng nhiên biến thành một con rắn.
Một con rắn độc còn sống.
Lần đầu tiên Tiêu Thập Nhất Lang gặp rắn độc, là lúc y lên sáu tuổi, y gặp một con rắn rung đuôi.
Đấy là lần đầu tiên y bị rắn cắn, và cũng là lần cuối cùng. Sau này y chỉ cần liếc mắt là nhận ra được trên ba mươi loại rắn độc.
Y đối phó rắn độc chỉ có một cách.... đập cây gậy vào chỗ yếu hại bảy tấc trên người nó.
Y chưa hề sẩy tay bao giờ.
Có điều, y nhìn không ra chỗ yếu hại bảy tấc của con rắn nằm ở đâu.
Con rắn độc trong tay gã mù, còn nguy hiểm hơn các thứ rắn y đã từng thấy qua nhiều.
Trừ Tiêu Dao Hầu Thiên công tử ra, gã mù này là đối thủ đáng sợ nhất bình sinh y chưa từng gặp qua.
Y biết mình phải trấn định tâm thần.
Cây gậy là con rắn độc đang đâm tới, y không hề nhúc nhích.

Bất động khốn nạn hơn nhiều, nhưng cũng xảo diệu hơn nhiều.
.... Tại sao y bất động?
.... Bất động là có ý gì?
Bất động chính là động!
.... Không phải đó chính là chỗ tối ảo diệu nhất trong vũ công sao?
Gã mù đang ra thực chiêu, bỗng nhiên biến thành hư chiêu, một cây gậy, bỗng biến thành mười bảy mười tám cây.
Không ai phân biệt ra được cây nào là thực, cây nào là giả.
Động vô cùng cũng là bất động.
Bóng cây gậy, đã ngưng đọng thành một màn ảo ảnh, một màn ánh sáng hư vô.
Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang đã động.
Thân hình của y bỗng nhiên lướt ra tám thước.
Chính ngay lúc đó, phập một tiếng, cây gậy trúc đã điểm vào trong ván thuyền.
Chỉ nghe phập, phập, phập vang lên không ngớt, trên ván thuyền đã hiện ra bảy tám cái lỗ thủng.
Mười bảy mười tám cái bóng gậy, lại đều là thực cả.
Tiêu Thập Nhất Lang bất giác thở phào ra, cây gậy trúc bỗng nhiên xoay trên không trung, phạt ngang lại.
Y đang đứng đó, là chỗ rất an toàn, nào ngờ cánh tay của gã mù cũng như rắn, có thể uốn éo ngược lại.
Tiêu Thập Nhất Lang ngửa người ra, thế thiết bản kiều, mủi chân đá ngược lên.
Cái chiêu đó chẳng thấy có gì xảo diệu, chẳng ai ngờ rằng, cây gậy trong tay gã mù bỗng nhiên bị đá văng lên.
Gã mù cũng không ngờ.
Thần hình của y xoay vòng, che hết tất cả chỗ hở trên người, bàn tay trái vội vả chặt vào cổ chân của Tiêu Thập Nhất Lang.
Có điều, bàn chân của Tiêu Thập Nhất Lang đã đứng thẳng trên mặt đất, đứng vững như trời trồng, nắm tay phải đã đấm ra, đấm vào mủi gã mù.
Đấy cũng là một chiêu rất tầm thường phổ thông.
Bất cứ ai cũng đều cho rằng gã mù sẽ tránh né dễ dàng, ngay cả chính gã mù cũng nghĩ vậy.
Nào ngờ chính ngay lúc y cho là mình đã tránh khỏi, gò má bên trái bỗng nhiên nhức nhối dữ dội.
Chiêu quyền xem ra tầm thường phổ thông ấy lại đánh trúng vàp mặt y.
Gã mù tung người lên, y phục phần phật trong gió, thân hình y như một con vụ xoay tít không ngừng.
Trong tình huống đó, chỉ có một người có thể sử được chiêu thức đó thôi.

Tiêu Thập Nhất Lang biết người đó là ai, Băng Băng cũng vậy.
Hai người đồng thời biến hẳn sắc mặt, làm như thình lình bỗng thấy có quỹ đang đứng trước mặt mình xoay vòng vòng như vậy.
Trong khoảnh khắc đó, bóng người đang xoay tít không ngừng đã xuyên cửa sổ bay ra ngoài.
Chỉ nghe tiếng cười the thé kỳ dị của gã mù truyền lại từ xa:
- Công phu tuyệt diệu, xem ra vũ công của ngươi tinh tiến hơn hai năm trước nhiều lắm, chỉ tiếc là...
Câu nói ấy chưa thốt xong, bỗng nghe ùm lên một tiếng.
Vầng trăng lừng lững giữa trời, trên mặt hồ sóng gợn lăn tăn, gã mù đã biến mất tăm mất dạng.
Gương mặt của Băng Băng trắng bệch, tựa hồ muốn xỉu xuống. Tiêu Thập Nhất Lang nắm lấy tay nàng. Hai người đồng cảm thấy bàn tay đối phương lạnh giá.
Trong khoang ngoài khoang, không ai nói gì cả, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không nghe được.
Cũng không biết trải qua bao lâu, Vương Mãnh bỗng nhiên thở ra một hơi thật dài nói:
- Thân thủ quả thật tuyệt diệu.
Không ai có thể phủ nhận được điều đó.
Ai ai cũng nhận ra rằng, gã mù đánh ra ba chiêu, chiêu nào cũng là thứ tuyệt chiêu kỳ dị không ngờ, biến hóa vạn bề.
Trong giang hồ, đở được y một chiêu đã không nhiều, Tiêu Thập Nhất Lang lại đánh bại cả y.
Chiêu thức của Tiêu Thập Nhất Lang đánh ra, xem ra tầm thường lắm, nhưng lại rất nhanh, rất chính xác, rất hữu hiệu.
Mỗi người đang tự hỏi trong lòng:
- Mình đở được mấy chiêu của y?
Cái tinh túy của vũ công, không phải là ở chỗ kỳ ảo mỹ lệ, mà ở chỗ hữu hiệu. Cái đạo lý ấy có mấy ai hiểu được? Mấy ai làm được?

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 26
Mê Tình

Tây hồ dưới ánh trăng, thật ôn nhu kiều mị, bất kể ra sao, vĩnh viễn sẽ không có gì có thể thay đổi được nó.
Cũng như vĩnh viễn sẽ không có gì sẽ thay đổi được Phong Tứ Nương.

Trái tim của Phong Tứ Nương còn đang đập nhanh, đập rất nhanh.
Trái tim của nàng không phải đập nhanh vì trận chiến vừa rồi, nhìn Tiêu Thập Nhất Lang dìu Băng Băng lên lầu, trái tim nàng mới đập nhanh.
Nàng rốt cuộc cũng là một người đàn bà.
Đàn bà có vĩ đại đến đâu, vẫn còn là đàn bà.
Nàng có thể vì người khác mà hy sinh chính mình, nhưng nàng không cách nào khống chế nổi tình cảm của mình.
Trên đời này, có ai khống chế được tình cảm của mình nhĩ?
Trong lòng của Thẩm Bích Quân thì đang có mùi vị gì?
Phong Tứ Nương gượng cười, nhẹ nhàng nói:
- Nếu chị quen với Băng Băng rồi, chị sẽ thấy, không những cô ấy rất khả ái, mà còn đáng thương lắm.
Thẩm Bích Quân nhìn về xa xa, lòng nàng cũng đang ở đâu xa xa, một hồi thật lâu mới cúi đầu nói:
- Tôi biết.
- Bây giờ mình lên đó gặp họ được không?
Thẩm Bích Quân ngần ngừ, không trả lời.
Phong Tứ Nương cũng không hỏi lại, bởi vì, nàng đang phát hiện ra, Vương Mãnh đang bước ra khỏi khoang thuyền, bước lại chỗ bọn họ.
Nàng hy vọng không phải y đang lại tìm mình, Vương Mãnh đã bước lại trước mặt nàng, đưa mắt dáo dác tìm kiếm.
Phong Tứ Nương nhịn không nổi hỏi:
- Ông đang tìm ai?
Vương Mãnh nói:
- Lão nhị chúng tôi.
Phong Tứ Nương quay đầu lại, mới nhận ra Sử Thu Sơn không còn sau lưng nàng.
Chiếc thuyền bị người mặc áo xanh kéo về lúc nãy, bây giờ đang chèo ra giữa hồ, trên thuyền, ít nhất một nửa đã bỏ đi.
Những người còn lại, có người đang dựa vào lan can giả vờ ngủ, có người đang uống rượu.
Rượu thịt khong biết có phải là chủ nhân đã chuẩn bị cho bọn họ, hay là bọn họ mang theo.
Vương Mãnh đang hỏi:
- Sử lão nhị đâu?
- Làm sao tôi biết?
Phong Tứ Nương nghinh mặt lên, lạnh lùng nói:
- Sử Thu Sơn không phải là đứa con nít muốn được người chiếu cố, các ông cũng không giao hắn cho tôi.
Vương Mãnh ngẫn người ra, lẩm bẩm:

- Không lẽ y cũng theo mọi người đi rồi?
Phong Tứ Nương nói:
- Tại sao ngươi không vào xem thử?
Vương Mãnh hỏi:
- Còn cô?
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi có chuyện của tôi, ông đừng thắc mắc.
Nàng bỗng nhiên nắm lấy tay của Thẩm Bích Quân, xông vào khoang thuyền.
Bây giờ nàng rất hiểu Thẩm Bích Quân, nàng biết con người của Thẩm Bích Quân không bao giờ quyết định được điều gì một mình.
Nhưng nàng có rất nhiều chuyện phải hỏi cho ra lẽ, không hỏi không được, nàng đã chịu không muốn nổi.
Vương Mãnh kinh ngạc nhìn bọn họ xông vào, nhịn không nổi la lên:
- Không lẽ các cô cũng tính vào đó giết Tiêu Thập Nhất Lang?
Phong Tứ Nương chẳng trả lời câu hỏi, nhưng sau lưng nàng, có một người trả lời dùm:
- Dù thiên hạ ai ai cũng muốn giết Tiêu Thập Nhất Lang, bọn họ hai người đó là ngoại lệ trong tất cả ngoại lệ.
Vương Mãnh vội quay đầu lại, y lập tức nhìn thấy gương mặt ốm nhách khô khan của Hầu Nhất Nguyên.
- Tại sao bọn họ là ngoại lệ?
Vương Mãnh hỏi:
- Ngươi biết bọn họ là ai?
Ánh mắt của Hầu Nhất Nguyên hình như có một nụ cười giảo hoạt:
- Nếu tôi còn chưa già, mắt còn chưa hoa, người đàn bà vừa nói chuyện với ông chính là Phong Tứ Nương.
Vương Mãnh giật nãy mình lên.
.... Có nhiều người nghe đến tên của Phong Tứ Nương là giật bắn người lên.
Hầu Nhất Nguyên nói:
- Ông cũng có nghe qua tên cô ta?
Vương Mãnh hỏi lại:
- Sao ngươi biết được đó là cô ta?
Hầu Nhất Nguyên cười một tiếng nói:
- Tuy cô ta là người đàn bà rất nổi danh, vũ công cũng không cao lắm, thuật dịch dung lại càng quá dở.
Vương Mãnh hỏi:
- Còn một người đàn bà nữa là ai?
Hầu Nhất Nguyên nói:
- Tôi nhìn không ra, tôi cũng nghĩ không ra có người đàn bà nào chịu đi theo

cái con mụ nữ yêu quái đó.
Vương Mãnh hỏi:
- Ngươi thấy Sử lão nhị Ở đâu không?
Hầu Nhất Nguyên gật đầu nói:
- Mới thấy lúc nãy.
Vương Mãnh hỏi:
- Bây giờ y ở đâu?
Hầu Nhất Nguyên lại cười một tiếng nói:
- Nếu Phong Tứ Nương còn không biết y ở đâu, làm sao tôi biết được?
Lão ta cười thật giống như con hồ ly.
Vương Mãnh hỏi:
- Y có thể ở trên chiếc thuyền kia không?
Hầu Nhất Nguyên lắc đầu nói:
- Tôi không thấy y lên đó.
Vương Mãnh nhướng mày nói:
- Một người to lớn như vậy, không lẽ bỗng nhiên mất tích thế sao?
Hầu Nhất Nguyên nhẫn nha nói:
- Theo tôi biết, những người đi với Phong Tứ Nương đều thường thường bỗng nhiên thất tung.
Vương Mãnh trừng mắt nhìn lão hỏi:
- Rốt cuộc ngươi muốn ám chỉ gì?
Hầu Nhất Nguyên mỉm cười nói:
- Thuyền ở trên nước, người ở trên thuyền, nếu trên thuyền không có người, thì sẽ đi đâu bây giờ?
Vương Mãnh bỗng nhiên xông tới, tung người nhảy ầm xuống hồ.
Hầu Nhất Nguyên thở ra, lẩm bẩm:
- Xem ra người này không ngu lắm, lần này tìm đúng chỗ rồi.
Trên lầu xem ra có vẻ nhỏ hơn.
Nhỏ nhưng trưng bày rất tinh trí.
Cây để nến làm bằng bạc ròng, ánh đèn hoà với ánh trăng, cũng thành một màu bạc.
Tiêu Thập Nhất Lang đứng trơ như người gỗ ở bên cửa sổ, nhìn ra bóng đêm xa xa, bóng núi mông lung, không biết y đang nghĩ gì.
.... Có phải y đang nghĩ tới Sát Nhân Nham đáng sợ ấy không?
Băng Băng nhìn không thấy mặt của y, nhưng hình như cũng biết trong lòng y đang nghĩ gì.
Nãy giờ nàng không động tới y.
Lúc y đang suy nghĩ, nàng không bao giờ kinh động y.
Hiện tại, nàng cũng có rất nhiều điều muốn nghĩ tới, những điều nàng muốn quên mà quên không được.

Những điều thật đáng sợ.
Ánh mắt của nàng còn chưa mất đi vẻ kinh khủng, bàn tay nàng còn đang lạnh giá, chỉ cần nhắm mắt lại, gương mặt méo mó của gã mù lập tức hiện ra trước mặt nàng.
Trời đất một màn yên lặng, cũng không biết trải qua bao lâu, dưới lầu hình như đang có người lớn tiếng hỏi gì đó.
Nàng không nghe rõ người đó đang hỏi gì, đã thấy có hai người đang xông lên lầu.
Hai người mặc dồ ra vẻ dân chèo thuyền.
Nàng hầu như nhận ra lập tức một trong hai người đó là Phong Tứ Nương.
Phong Tứ Nương cũng đang nhìn nàng:
- Trên người cô quả thật có cái bớt màu xanh sao?
Đấy chính là câu nói đầu tiên của Phong Tứ Nương.
Mỗi người đều nghe rõ Phong Tứ Nương đang hỏi gì, có ai biết Thẩm Bích Quân đang tính nói gì không?
.... Trong lòng nàng cũng không biết có bao nhiêu ngàn vạn câu nói.
Có điều, nàng không nói ra câu nào.
.... Có phải nàng muốn xông lại, xông lại trước mặt Tiêu Thập Nhất Lang, xà vào lòng y?
Nhưng nàng chỉ đứng đó cúi đầu, đứng sau lưng Phong Tứ Nương, không nhúc nhích tý nào.
Băng Băng không hề trả lời câu hỏi của Phong Tứ Nương.
Phong Tứ Nương cũng không hỏi thêm.
Bởi vì, Tiêu Thập Nhất Lang đã quay người lại, đang đối diện với bọn họ...
Bọn họ ba người!
Có ai hiểu được cảm giác của Tiêu Thập Nhất Lang bây giờ là thế nào?
Đương nhiên y vừa nhìn đã nhận ra ngay Thẩm Bích Quân và Phong Tứ Nương, có điều, hiện tại, ánh mắt của y đang nhìn đăm đăm xuống mủi giày của mình.
Thật tình y không biết mình nên nhìn ai nhiều hơn ai, thật tình y không biết mình nên nói gì.
Y đang đối diện với ba người đàn bà trọng yếu nhất trong cuộc đời mình.
Ba người đàn bà này, một là người tình y minh tâm khắc cốt, không bao giờ quên, y đã vì nàng mà chịu hết bao nhiêu khốn khổ hành hạ, thậm chí bất cứ lúc nào có thể vì nàng mà chết.
Còn hai người kia nhĩ?
Một là ân nhân cứu mạng y, một là người đã dâng hiến tất cả những gì quý báu của một người đàn bà cho y.
Ba người đàn bà ấy đều vì y mà hy sinh tất cả mọi thứ, chỉ có y mới biết, bọn họ vì y mà hy sinh lớn lao như thế nào.

Bây giờ ba người đồng thời xuất hiện trước mặt y.... nếu có ai là Tiêu Thập Nhất Lang, người ấy sẽ ăn nói làm sao đây?
Bên ngoài song cửa, mặt nước phẳng lì như kính, bên trong, lòng người dậy lên như ba đào.
Người đầu tiên mở miệng chính là Phong Tứ Nương.
Dĩ nhiên là Phong Tứ Nương.
Nàng bỗng nhiên bật cười.
Nàng mỉm cười nói:
- Xem ra bọn tôi cải trang cũng không tệ lắm, ngay cả Tiêu Thập Nhất Lang còn không nhận được ra.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng bật cười:
- May mà tôi cũng nhận được ra giọng của cô.
Phong Tứ Nương chống nạnh nói:
- Anh đã nhận ra bọn tôi rồi, tại sao còn không mau mau rót rượu ra?
Tiêu Thập Nhất Lang lập tức đi rót rượu.
Y vừa rót rượu, vừa nhịn không nổi liếc qua Phong Tứ Nương.
.... Phong Tứ Nương đứng chống nạnh, xem ra có vẻ là nhân vật truyền thuyết trời không sợ đất không sợ, chẳng có gì là đáng quan tâm.
Thật ra, nàng là người đàn bà thế nào, Tiêu Thập Nhất Lang không phải là không biết.
Ly rượu đã rót đầy.
Trong lòng y cảm khích ra sao, cũng y như ly rượu, cũng đầy tràn ra ngoài.
Y biết Phong Tứ Nương không bao giờ muốn để cho y phải khó chịu, thà chính nàng phải chịu khổ, cũng không muốn nhìn y phải bị hành hạ.
Do đó, nếu người ta không cười, nàng sẽ cười, nếu người ta không nói, nàng sẽ nói.
Chỉ cần làm sao cho mọi người thoải mái với nhau, chuyện gì nàng cũng làm được.
Phong Tứ Nương bước lại, chụp lấy ly rượu rót đầy, uống một hơi cạn ly:
- Rượu ngon tuyệt.
Dĩ nhiên đó là rượu ngon.
Phong Tứ Nương sành rượu, cũng như Bá Nhạc sành ngựa.
Nếu Bá Nhạc nói con ngựa này là con ngựa tốt, con ngựa ấy nhất định là con ngựa tốt.
- Đây là Nữ nhi hồng đã được ba mươi năm.
Nàng cười nói tiếp:
- Uống thứ rượu này phải có cua của Dương Trừng Hồ làm đồ nhắm.
Băng Băng lập tức đứng dậy:
- Tôi đi luộc thêm cua.
- Tôi cũng đi.

Phong Tứ Nương nói:
- Những thứ cua ghẹ, tôi rất rành.
Bọn họ không hề có ám hiệu gì với nhau, nhưng trong lòng họ đều nghĩ như nhau.
.... Nếu bốn người cùng tụm lại với nhau, không phải nơi này chật quá sao?
Bọn họ tình nguyện thoái lui.
Bọn họ biết Tiêu Thập Nhất Lang và Thẩm Bích Quân nhất định sẽ có biết bao nhiêu điều để nói với nhau.
Có điều, Thẩm Bích Quân vẫn cứ đứng ở cửa cầu thang,, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cặp mắt mỹ lệ đượm một nét biểu tình khó hiểu, nhẹ nhàng nói:
- Trên bàn này có cua đây.
Trên bàn quả thật có cua.
Băng Băng biết vậy, Phong Tứ Nương cũng có thấy.
Có điều, bọn họ không biết tại sao Thẩm Bích Quân muốn nói rả Tại sao không để bọn họ đi?
Không lẽ nàng không muốn đối diện một mình với Tiêu Thập Nhất Lang nữa sao?
.... Nàng không muốn? Hay là không dám?
Không lẽ nàng không có gì để nói với Tiêu Thập Nhất Lang sao?
.... Không có gì? Hay là quá nhiều?
Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang đã lộ ra một nét thống khổ, nhưng y vẫn mỉm cười nói:
- Cua này mới luộc lên đấy, còn chưa lạnh đâu, làm đồ nhắm quả thật vừa miệng.
Không lẽ bọn họ muốn uống rượu thật sao?
.... Tại sao rượu và ưu sầu, cứ dính chùm với nhau?
Rượu đã vào ruột sầu, nhưng không thấy nước mắt.
Không ai muốn rơi nước mắt trước mặt người khác, nước mắt của anh hùng nhi nữ, vốn không phải cho người khác nhìn.
Rượu trong ruột sầu, nước mắt trong lòng.
Trên mặt chỉ có nụ cười.
Phong Tứ Nương cười nhiều nhất, nói cũng nhiều nhất, uống mấy ly rượu vào, câu thứ nhất của nàng vẫn là:
- Trên người cô quả thật có cái bớt màu xanh sao?
Nàng vốn là người đánh chết cũng phải hỏi cho ra lẽ.
Thật ra câu ấy không cần phải hỏi, bất cứ ai nhìn biểu tình trên gương mặt của Băng Băng cũng đều nhận thấy, gã mù không nói sai.
Phong Tứ Nương vẫn còn phải cố nghe cho được từ miệng của Băng Băng.
Băng Băng chỉ còn nước phải trả lời.

.... Gặp phải một người như Phong Tứ Nương, nàng còn có cách gì khác hơn?
Nàng cúi đầu, nói ra hai chữ:
- Đúng vậy.
Phong Tứ Nương còn muốn hỏi:
- Cái bớt ấy quả thật ở.... Ở cái chỗ y nói sao?
Gương mặt của Băng Băng càng đỏ thêm, cúi gầm đầu xuống.
Đấy vốn là bí mật của đàn bà, có khi ông chồng mình còn không biết được nữa là.
Gã mù làm sao biết được?
Không lẽ y quả thật có cặp mắt ma quái như vậy sao?
Phong Tứ Nương quay đầu lại nhìn Tiêu Thập Nhất Lang.
.... Anh có biết trên người cô ấy có một cái bớt như vậy không?
Câu ấy dĩ nhiên nàng không nói ra miệng, rốt cuộc nàng cũng còn có tý máu mặt.
Băng Băng lại càng đỏ mặt, nàng bỗng nhiên nói:
- Bí mật ấy ngoài mẹ tôi ra, chỉ có một người nữa biết thôi.
Phong Tứ Nương lập tức giành hỏi trước:
- Ai?
- Đại ca của tôi.
- Tiêu Dao Hầu? Thiên công tử? Ca Thư Thiên?
- .
Phong Tứ Nương ngẫn mặt ra.
Băng Băng nói:
- Mẹ tôi qua đời rồi, biết bí mật ấy của tôi chỉ có một mình ông ta, nhất định không còn ai khác.
Nàng nói rất khẳng định.
Nàng không phải là loại người đàn bà tùy tiện, không để ý.
Phong Tứ Nương tin lời nàng:
- Nhưng đại ca của cô không phải đã chết rồi sao?
Gương mặt của Băng Băng càng trắng bệch ra, ánh mắt lại lộ ra vẻ kinh khủng, nhưng nàng không mở miệng.
Phong Tứ Nương nói:
- Anh của cô chết rồi, bí mật ấy không phải là không còn ai biết sao?
Băng Băng vẫn còn không nói gì, nhưng nàng nhịn không nổi, liếc qua Tiêu Thập Nhất Lang một cái.
Gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang cũng trắng bệch ra, trong ánh mắt cũng lộ ra một vẻ kinh khủng không thể tả được.
.... Trên đời này còn có chuyện gì làm cho Tiêu Thập Nhất Lang cảm thấy sợ hãi?

Y và Băng Băng cùng sợ hãi một chuyện giống nhau chăng?
Phong Tứ Nương nhìn nhìn y, lại nhìn nhìn Băng Băng, hỏi dò:
- Các người đang nghĩ gì trong bụng vậy?
Băng Băng gượng cười nói:
- Chẳng có gì cả.
Phong Tứ Nương cười nói:
- Không lẽ các người cho rằng Tiêu Dao Hầu còn chưa chết?
Băng Băng bậm miệng lại, ngay cả cười cũng cười không nổi.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng im miệng.
Hai người đều mặc nhận cả.
Nhìn biểu tình trên gương mặt hai người, Phong Tứ Nương bỗng nhiên cảm thấy lành lạnh trong lòng.
Nàng biết Tiêu Dao Hầu.
Người này quả thật có thứ ma lực kỳ dị, chính y cũng thường thường nói, trên đời này không có chuyện gì y không làm được.
Nếu nói có người trên đời này chết đi rồi sống lại, thì người đó chính là y.
Huống gì, Tiêu Thập Nhất Lang chỉ thấy y rớt xuống tuyệt cốc, không hề thấy qua thi thể của y.
Phong Tứ Nương lại uống thêm một ly rượu nữa rồi gượng cười nói:
- Bất kể ra sao, gã mù ấy nhất định không phải là y.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên hỏi:
- Tại sao?
Phong Tứ Nương nói:
- Bởi vì, Tiêu Dao Hầu là một người châu nhai (nhỏ con), gã mù lại là người hình dáng bình thường.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Cô không nghĩ rằng, không chừng y không phải là người trời sinh châu nhai?
Phong Tứ Nương chưa bao giờ nghĩ vậy:
- Tại sao anh lại nghĩ như vậy?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bởi vì, bây giờ tôi mới biết ra, một người châu nhai nhất định sẽ không luyện thành được vũ công cao siêu như vậy.
Phong Tứ Nương nói:
- Nhưng y rõ ràng là một người châu nhai.
Tiêu Thập Nhất Lang trầm ngâm một hồi, bỗng nhiên hỏi:
- Cô có nghe qua một môn công phu gọi là Nguyên Anh của đạo gia?
Phong Tứ Nương có nghe qua.
Người tu đạo, đều có nguyên thần, nguyên thần nếu luyện thành hình thể, có thể thoát ly khỏi thân xác.

Nguyên thần so với người thật, nhỏ hơn tý đỉnh, vì vậy còn được gọi là nguyên anh.
.... Những chuyện kỳ diệu trong đó, không thể dùng đơn giản mấy câu mà có thể giải thích được.
- Nhưng đấy chẳng qua chỉ là thần thoại thế thôi.
- Quả thật đấy chỉ là chuyện thần thoại.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nhưng thần thoại cũng không phải là không có căn cứ.
- Căn cứ chỗ nào?
- Trong truyền thuyết, có một môn vũ công, nếu luyện thành đến mức lư hỏa thuần thanh, thân thể có thể rút nhỏ lại như đứa bé.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Cái loại vũ công ấy, nghe nói được gọi là Cửu Chuyển Hoàn Đồng, Thoát Thai Hoán Cốt, Vô Tướng Thần Công.
Phong Tứ Nương bật cười nói:
- Anh đã thấy cái thứ công phu ấy chưa?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Chưa.
Phong Tứ Nương nói:
- Vì vậy, cái thứ vũ công đó chẳng qua là truyền thuyết thế thôi.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Truyền thuyết nhưng không phải là không có căn cứ.
Phong Tứ Nương nói:
- Vì vậy, anh cho là Tiêu Dao Hầu đã luyện thành thứ công phu đó? Người đó nhất định là y?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Giả sử trên đời này có người luyện thành thứ công phu đó, người đó chắc chắn là y.
Phong Tứ Nương từ từ cười hết muốn nổi.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bất kỳ người nào dù luyện thành công phu cao thâm đến đâu, nếu bị thương nặng, sẽ bị tán công.
Phong Tứ Nương dang lắng nghe.
Tiêu Thập Nhất Lang lại nói:
- Người luyện thành môn Cửu Chuyển Hoàn Đồng Vô Tướng Thần Công đó, sau khi tán công, sẽ hồi phục lại trạng thái bình thường.
Y lại nói tiếp:
- Băng Băng không hề là châu nhai, lúc nàng lớn lên biết chuyện, Tiêu Dao Hầu đã trở thành đệ nhất cao thủ trong vũ lâm rồi.
Phong Tứ Nương nói:

- Vì vậy, anh cho là Tiêu Dao Hầu vốn không phải là châu nhai, chỉ vì luyện thành công phu mới biến thành nhỏ lại.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- ...
Phong Tứ Nương nói:
- Có điều, y rớt xuống tuyệt cốc, bị thương nặng, công phu tán ra, vì vậy, người lại lớn trở lại.
Chuyện ấy nói ra nghe thật hoang đường và buồn cười.
Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang không cười, y đã gặp qua những chuyện còn hoang đường hơn, trên đời này vốn không thiếu những chuyện kỳ lạ.
Phong Tứ Nương muốn cười, nhưng cười không nổi.
- Không lẽ anh thật tình cho rằng gã mù chính là Tiêu Dao Hầu?
- Rất có thể.
- Anh dựa vào đâu mà nói rất có thể?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Trừ Tiêu Dao Hầu ra, gã mù ấy có thể nói là kẻ đối thủ bình sinh tôi chưa gặp bao giờ, không những y xuất thủ kỳ dị, mà cánh tay còn uốn éo sao cũng được.
Phong Tứ Nương cũng đã thấy, toàn thân xương cốt của gã mù, hình như mềm xèo, ngay cả khớp xương cũng không thấy đâu.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Nghe nói cái thứ công phu ấy gọi là Du Già.
Phong Tứ Nương nói:
- Du Già!
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Hai chữ đó là tiếng Thiên Trúc.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Gã mù đó luyện vũ công của Thiên Trúc?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- ít ra Du Già là vũ công của Thiên Trúc, cái môn Cửu Chuyển Hoàn Đồng Vô Tướng Thần Công đó nghe nói cũng từ thiên Trúc truyền vào, hai thứ vũ công đó cũng rất tiếp cận nhau.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Còn gì nữa?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Gã mù mặt mày sưng vù, cặp mắt màu trắng biến thành màu vàng, rất có thể vì lúc ở dưới vũng bùn dưới tuyệt cốc ở Sát Nhân Nham, đói quá mà ăn nhầm phải một thứ cỏ độc tên là Kim Hà La.
Hà La là một thứ giây leo mọc ở sườn vực thẳm, hà la khô vàng được người Tạng chế biến thành đồ nhuộm, dùng để nhuộm áo cà sa cho các sư Hoàng

giáo.
Kim Hà La lại là chất kịch độc, thứ cỏ độc hiếm thấy.
Phong Tứ Nương nói:
- Ún phải Kim Hà La, sẽ biến thành ra như vậy?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Không chết sẽ biến thành ra như vậy.
Phong Tứ Nương thở ra nói:
- Anh biết chuyện xem ra nhiều hơn hồi xưa nhiều lắm.
Tiêu Thập Nhất Lang gượng cười nói:
- Hai năm nay tôi đọc sách cũng khá nhiều.
Phong Tứ Nương than thở nói:
- Người trong giang hồ nhất định không ngờ hai năm nay anh còn rỗi công đi đọc sách.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Hai năm nay vũ công của tôi có tiến bộ hơn hồi trước một chút.
Phong Tứ Nương nói:
- Gã mù hình như cũng nói vậy.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Hai năm trước, nếu y không có giao thủ với tôi, làm sao biết được vũ công của tôi ra sao mà so sánh?
Ánh mắt y rực sáng lên, y lại nói:
- Quan trọng nhất là, trên đời này không thể có người nào có thể thấy những gì người khác không thấy được, bất kể y là kẻ mù hay không.
Phong Tứ Nương nói:
- Trừ Tiêu Dao Hầu ra, cũng không thể có một người thứ hai nào biết bí mật của Băng Băng.
Tiêu Thập Nhất Lang không nói gì nữa, cũng không muốn nói thêm, chuyện đó xem ra có vẻ như một cộng một là hai rồi.
Lòng bàn tay của Phong Tứ Nương bỗng lạnh ra, ánh mắt cũng có vẻ kinh khủng, nàng lẩm bẩm:
- Không lẽ người nuôi chó ấy cũng là y?
- Người nuôi chó?
Tiêu Thập Nhất Lang dĩ nhiên không hiểu nàng nói gì, những người hiểu câu nói đó không nhiều lắm.
Phong Tứ Nương cũng biết y không hiểu:
- Người nuôi chó, chính là tông chủ của Thiên Tông.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Cô cũng biết Thiên Tông?
Phong Tứ Nương cười lên một tiếng, nói:
- Tôi ít đọc sách, nhưng biết chuyện cũng nhiều lắm.

Nàng đã hồi phục lại tự nhiên, ánh mắt lại sáng rực lên, bởi vì, nàng vừa uống xong ba ly rượu lớn.
Bây giờ vốn không phải là lúc uống rượu, nhưng nếu nàng muốn quên đi một vài chuyện gì, dù trong những lúc không nên uống rượu, cũng cứ uống, không những vậy, còn uống nhanh mà nhiều.
- Không những tôi biết Thiên Tông, tôi còn biết tông chủ của Thiên Tông nuôi một con chó nhỏ.
- Sao cô biết?
- Dĩ nhiên là có người nói cho tôi biết.
- Ai?
- Đổ Ngâm.
- Đổ Ngâm là ai?
- Đổ Ngâm là người đưa tôi lại Bát Tiên thuyền.
- Bát Tiên thuyền?
Tiêu Thập Nhất Lang hình như chưa hề nghe tới Bát Tiên thuyền.
Phong Tứ Nương nhìn y hỏi:
- Không lẽ anh còn không biết Bát Tiên thuyền?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Không biết.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Anh cũng chưa tới Bát Tiên thuyền lần nào?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Chưa.
Phong Tứ Nương ngẫn người ra.
Nàng biết, nếu Tiêu Thập Nhất Lang đã nói không biết chuyện gì, nhất định là y không biết, có điều, nàng nghĩ không ra, tại sao Tiêu Thập Nhất Lang lại không biết.
- Anh còn nhớ bọn họ mời anh đi uống rượu ở trên nmột con thuyền không?
Dĩ nhiên Tiêu Thập Nhất Lang nhớ.
Phong Tứ Nương nói:
- Con thuyền đó chính là Bát Tiên thuyền.
Tiêu Thập Nhất Lang cuối cùng cũng hiểu ra:
- Có điều, tôi không hề lại thuyền của bọn họ.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bởi vì người đưa đường, bỗng nhiên không chịu đưa tôi lại.
Phong Tứ Nương càng không hiểu:
- Tại sao?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bởi vì y sợ tôi bị ám toán, y không muốn thấy tôi chết trước mặt y.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Y là ai?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Chính là cái gã thiếu niên đem thư lại.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tiêu Thập Nhị Lang?
Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu.
Phong Tứ Nương bật cười:
- Thật ra, tôi phải nên đoán ra là y, nếu Tiêu Thập Nhị Lang thấy Tiêu Thập Nhất Lang chết trước mặt mình, trong lòng chắc là không khỏi lấy làm khó chịu lắm.
Nàng mỉm cười nói tiếp:
- Huống gì, nếu ngay cả Tiêu Thập Nhị Lang cũng không chịu giúp Tiêu Thập Nhất Lang, thì còn ai giúp cho Tiêu Thập Nhất Lang nữa?
Tiêu Thập Nhất Lang cười khổ nói:
- Nhưng tôi nằm mộng cũng không ngờ được rằng, tôi lại đi kết bạn với một người tên là Tiêu Thập Nhị Lang.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Y không chịu đưa anh tới Bát Tiên thuyền, vậy y đưa anh đi đâu?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đi tìm một người.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Băng Băng?
.... Dĩ nhiên là Băng Băng.
.... Nếu không phải vì đi cứu Băng Băng, dù có biết rõ tới Bát Tiên thuyền sẽ chắc chắn chết không nghi ngờ gì, Tiêu Thập Nhất Lang cũng muốn xông vào thử.
.... Tiêu Thập Nhị Lang dù có quyết tâm không chịu đưa y đi, y cũng tư. mình kiếm đường lại.

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường
Hồi 27
Tử vong du hý

.... Y nhất định không phải là hạng người bị người ta xỏ mủi dắt đi lòng vòng, nhưng vì Băng Băng, tình huống sẽ khác đi.
Băng Băng cúi đầu, Thẩm Bích Quân cũng cúi đầu, Phong Tứ Nương nâng

ly, Tiêu Thập Nhất Lang cũng nâng ly.
Nhưng ly rượu trống không.
Ly rượu của hai người trống không, hai người đều không hay biết.
Trong khoảnh khắc đó, tâm tư của bọn họ bỗng biến thành thật vi diệu.
Lần này, người đầu tiên mở miệng ra, vẫn là Phong Tứ Nương, nàng hỏi Băng Băng:
- Hôm ấy tại sao cô lại biến đi đâu mất ?
- Tôi trước giờ không uống rượu được, về lại nhà có vẻ muốn say, muốn uống ly trà giải rượu...
- Nào ngờ uống ly trà vào, không những nàng không tỉnh táo ra, ngược lại hôn mê bất tỉnh.
- Bỏ thuốc mê trong trà là Hiên Viên Tam Thành, đem nàng đi là Hiên Viên Tam Khuyết.
- Bọn họ đem Băng Băng đưa cho Sa Vương.
- Có điều, Ngư Ngật Nhân không hề ăn thịt người, y đối Băng Băng rất khách khí.... trong lòng y hình như đang tính toán chuyện gì khác.
- Hình như y tính lợi dụng dùng tôi để uy hiếp Tiêu.... Tiêu đại ca làm chuyện gì đó.
Băng Băng cúi đầu nói:
- Vì vậy, y chỉ bất quá giam lỏng tôi, nhưng không làm chuyện gì vô lễ.
- Y giam lỏng tôi chỗ đó, Tiêu Thập Nhị Lang cũng biết.
- Có điều tôi không ngờ rằng, y lại đem Tiêu đại ca lại tìm tôi.
Băng Băng nói chuyện rất nhỏ, nhưng ba chữ Tiêu đại ca thốt ra hình như có vẻ lớn tiếng.
Thẩm Bích Quân hình như không nghe gì cả.
Phong Tứ Nương thở ra nói:
- Tôi cũng nghĩ không ra Sa Vương lại có một tên đồ đệ như vậy.
Nàng lại thở ra thêm một hơi, chầm chậm nói tiếp:
- Thật tình y không thể được xem như là một tên đồ đệ ngoan ngoãn, không biết y co phải là một người bạn tốt không ?
Tiêu Thập Nhất Lang cười khổ.
Rõ ràng là một câu khen thưởng, đến miệng của Phong Tứ Nương, bỗng biến thành vừa chua vừa cay.
Rõ ràng là một câu mắng người, đến miệng của Phong Tứ Nương, bỗng biến thành rất êm ái dễ nghe.
.... Hạng người đàn bà như Phong Tứ Nương, có ai mà quên cho được ?
Cái đêm thống khổ mà ngọt ngào ấy, bây giờ hình như đã biến thành mộng ảo, thậm chí còn xa vời hơn cả mộng ảo.
Có điều, Phong Tứ Nương rõ ràng đang ngồi trước mặt y.
Tiêu Thập Nhất Lang lại nâng ly, trong ly đã có rượu.

Ánh mắt của Phong Tứ Nương lại càng sáng lên, nàng bỗng nhiên nói:
- Tuy anh chưa lại Bát Tiên thuyền, tôi có lại.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Cô gặp qua Sa Vương ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi thấy ông ta, nhưng ông ta không thấy tôi.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Tại sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Bởi vì, người chết không thấy được kẻ khác.
Tiêu Thập Nhất Lang thay đổi nét mặt hỏi:
- Sa Vương chết rồi ?
Phong Tứ Nương nói:
- Không những Sa Vương chết rồi, những người để tên trên thiệp, trừ Hoa Như Ngọc ra, đều chết hết cả.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ai giết bọn họ vậy ?
Phong Tứ Nương nói:
- Đáng lý ra phải là anh.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Là tôi ?
Phong Tứ Nương nói:
- Không thiếu gì người cho rằng anh làm chuyện đó.
Tiêu Thập Nhất Lang cười khổ.
Phong Tứ Nương nói:
- Giết chết bọn họ, là một tay khóai đao, không những vậy, chỉ dùng có một cây.
Tiêu Thập Nhất Lang cười khổ, nói:
- Trừ Tiêu Thập Nhất Lang ra, còn ai có thể giết được Sa Vương Ngư Ngật Nhân ?
Phong Tứ Nương nói:
- Trừ Tiêu Thập Nhất Lang ra, còn ai có thể chỉ một đao đã giết quách Hiên Viên Tam Thành ?
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Cô nghĩ không ra ?
Phong Tứ Nương lắc lắc đầu hỏi lại:
- Anh nghĩ ra ?
Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:
- Tôi hà tất phải đi nghĩ ngợi làm gì, chuyện như thế này, tôi đã gặp không phải chỉ một lần.

Phong Tứ Nương nhìn y, ánh mắt đầy những đồng tình và thương tiếc.
Có điều, nàng chỉ nhìn một cái, đã đưa ly rượu lân, che mất cặp mắt của mình.
Nàng không nhìn Thẩm Bích Quân.
.... Thẩm Bích Quân có nhìn y không ?
.... Biết người mình thương yêu bị Oan khúc, trong lòng nàng sẽ cảm thấy ra sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên hỏi:
- Các người tại sao đến đây vậy ?
Phong Tứ Nương đáp:
- Vì một ước hẹn.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ai ước hẹn ?
Phong Tứ Nương đáp:
- Người ta ước hẹn.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Người ta là ai ?
Phong Tứ Nương đáp:
- Người nuôi con chó nhỏ.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- ít ra cũng có hai bên ước hẹn nhau ?
Phong Tứ Nương đáp:
- .
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Còn người nữa là ai ?
Phong Tứ Nương lại uống hết một ly rượu mới nói từng tiếng một:
- Liên Thành Bích.
Tiêu Thập Nhất Lang không nói thêm tiếng nào nữa.
Bất kể Liên Thành Bích là người như thế nào, Tiêu Thập Nhất Lang đối với y đại khái có chút gì đó áy náy.
Một mặc cảm có lỗi không cách gì đền bù, không làm sao được hơn.
Lỗi của ai nhĩ ?
Nhìn thấy nổi thống khổ dấu sâu trong ánh mắt của y, Phong Tứ Nương vội hỏi:
- Anh nghĩ bọn họ ươc hẹn nhau ở đâu ?
Tiêu Thập Nhất Lang lắc lắc đầu.
Phong Tứ Nương nói:
- Ngay ở đây.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ở Thủy Nguyệt lâu này ?

Phong Tứ Nương nói:
- Đêm trăng rằm, ở Thủy Nguyệt lâu.
Trăng đã tròn.
Trằng tròn đang ở ngoài song, Tiêu Thập Nhất Lang ngẩng đầu lên, rồi lại cúi đầu xuống, hình như không dám nhìn mảnh trăng ấy.
Y không hỏi Phong Tứ Nương làm sao biết được chuyện đó, cũng không hỏi Thẩm Bích Quân tại sao bỏ Liên Thành Bích ra đi.
Y không phải là một kẻ ngu xuẫn, chuyện ấy cũng không có gì khó suy nghĩ cho lắm.
Thật ra, y cũng suy ra được Liên Thành Bích có liên quan rất mật thiết với cái âm mưu này.
Y không nói ra.
Bởi vì, y không nỡ nói, y không dám nói.
Nhưng bây giờ Thẩm Bích Quân hiển nhiên đã phát giác ra âm mưu và bí mật của Liên Thành Bích, vì vậy mới bỏ y đi lần thứ hai.
Lần này nếu Liên Thành Bích lại đây, Thẩm Bích Quân cũng ở đây, đến lúc đó, chuyện gì sẽ xảy ra ?
Tiêu Thập Nhất Lang ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới.
Thẩm Bích Quân bỗng nhiên đứng dậy, nhìn đăm đăm vào vầng trăng bên ngoài cửa sổ, nói:
- Trời cũng khuya rồi, tôi.... tôi phải đi đây.
Trong lòng Tiêu Thập Nhất Lang như bị kim đâm nhói lên.
.... Tôi phải đi đây.
.... Phải đi trước sau gì cũng đi cho rồi.
Câu nói nàng đã nói qua không chỉ một lần, mỗi lần nàng muốn đi, y đều không hề cản trở.
Lần này cũng vậy.
Trước giờ y không hề ép buộc người khác, lại càng không ép buộc Thẩm Bích Quân.
.... Nàng vốn không thể ở lỳ nơi đây, sớm muộn gì rồi cũng phải đi.
.... Có điều, nàng đi đâu được bây giờ ?
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn trừng trừng vào ly rượu, cả người của y giống như ly rượu trống lỗng.
Thẩm Bích Quân không nhìn y, không nhìn y đến một nửa con mắt.
.... Lòng nàng có phải là không đau đớn đâu ? Có điều nàng làm sao không đi được ?
Phong Tứ Nương bỗng nhiên trừng mắt lên, trừng mắt nhìn nàng hỏi:
- Chị thật tình muốn đi ?
Thẩm Bích Quân ráng nhịn không chảy nước mắt, nàng nói:
- Chúng ta lại đây với nhau, nhưng chị không phải đi với tôi.

Phong Tứ Nương hỏi:
- Chị thật tình muốn đi một mình như vậy ?
Thẩm Bích Quân nói:
- .
Phong Tứ Nương bỗng nhiên đập bàn một cái, nói:
- Không được.
Thẩm Bích Quân giật nãy mình lên hỏi:
- Tại sao không được ?
Phong Tứ Nương nói:
- Chị ngay cả ly rượu còn chưa uống với tôi, đập bể đầu tôi ra cũng không thể để chị đi.
Thẩm Bích Quân nhìn nàng kinh ngạc, gượng cười nói:
- Chị say rồi.
Phong Tứ Nương trừng mắt nói:
- Bất kể tôi có say hay không, chị không được đi.
Thẩm Bích Quân nắm chặt hai tay lại nói:
- Mếu chị muốn tôi uống rượu, rôi sẽ uống, nhưng uống xong tôi vẫn đi.
Phong Tứ Nương nói:
- Chị muốn đi, cũng phải đi với tôi, chúng ta lại đây với nhau, cũng phải đi với nhau.
Bỗng nhiên phía dưới lầu có người gằn giọng nói:
- Hai người không có ai được đi.
Nếu nói trong giang hồ, một nữa số là nhận ra được Phong Tứ Nương, câu nói ấy không khỏi phóng đại quá.
Nhưng trong giang hồ, một nửa số đều đã có nghe qua tên của nàng, và cũng biết tính tình của nàng ra sao.
Nàng đã nói lại, nhất định nàng sẽ lại, bất kể mưa bão, đường đi đóng băng cũng tốt, trước cửa bôi dầu cũng được, nàng đã nói lại là lại, đừng tưởng chuyện gì có thể cản trở được nàng.
Nàng đã nói đi, nhất định sẽ đi, dù có người kề đao vào cổ nàng, nàng cũng nhất định đi, đừng tưởng chuyện gì có thể cản được nàng.
Ngay cả Tiêu Dao Hầu trước giờ cũng chưa bao giờ giữ nàng lại, bây giờ lại dám có người không cho nàng đi, Phong Tứ Nương bật cười.
Nàng mỉm cười, nhìn một người đang đi từ lưới lầu lên, như nhìn một thứ gì nhỏ bé xấu xí. Người ấy chính là Vương Mãnh.
Vương Mãnh tuy người ướt lom ngom, mặt của y lại khô và bạnh ra, cặp mắt như muốn bốc cả lửa.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Lúc nãy có phải là người kêu la quỹ gì dưới đó ?
Vương Mãnh nói:

- Hừ.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ngươi không cho ta đi ?
Vương Mãnh nói:
- Hừ.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ngươi có biết tại sao ta còn ngồi đây không ?
Vương Mãnh trừng mắt nhìn nàng.
Phong Tứ Nương nói:
- Bây giờ ta đang còn ở đây, vì ta còn chưa muốn đi.
Vương Mãnh nói:
- Ngươi muốn đi cũng chưa chắc đi được.
Phong Tứ Nương chớp mắt hỏi:
- Tại sao lại đi không được ? Không lẽ ngươi muốn kéo ta lại ?
Vương Mãnh nói:
- Hừ.
Phong Tứ Nương nhoẽn miệng cười nói:
- Chỉ tiếc là cặp chân nằm trên người của ta, ta muốn đi lúc nào tùy ý, chẳng ai kéo lại được.
Vương Mãnh lạnh lùng nói:
- Chân nằm trên người của người, có điều, nếu chân trái của ngươi muốn đi, ta sẽ chặt dùm cho ngươi, chân phải muốn đi, ta cũng chặt dùm luôn cho.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Còn nếu hai chân của ta muốn đi, ngươi sẽ chặt hết hai chân ?
Vương Mãnh nói:
- Hừ.
Phong Tứ Nương thở ra nói:
- Một người đàn bà thiếu đi mất hai đùi, không phải là khó coi lắm hay sao ?
Vương Mãnh lạnh lùng nói:
- ít ra so với người đàn ông bị lũng một cái lỗ lớn trên mặt còn dễ nhìn hơn.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Mặt ngươi hình như không thấy có lỗ lớn nào, ngay cả lỗ nhỏ cũng không có.
Vương Mãnh nói:
- Đấy là vì trước giờ ta không bao giờ quen biết với ngươi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ai quen biết với ta ?
Vương Mãnh nói:
- Sử lão nhị.
Phong Tứ Nương hỏi:

- Sử Thu Sơn ?
Vương Mãnh hỏi lại:
- Không lẽ ngươi đã quên mất y ?
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không lẽ mặt y có thêm một lỗ hổn lớn ?
Vương Mãnh cười nhạt nói:
- Tại sao ngươi cũng thử xuống xem ?
Gương mặt của Sử Thu Sơn quả nhiên có một lỗ hổng lớn, tuy không thê? gọi là lớn, nhưng cũng không nhỏ lắm.
.... Bất cứ vết thương lớn nhỏ ra sao, nếu là chỗ trí mệnh, nhất định không thể nói là nhỏ.
Thật ra, trên mặt y, trừ lỗ hổng đó, ngoài ra cũng không có gì khác thường.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên cảm thấy rất đau khổ. Bất kể ra sao, Sử Thu Sơn cũng là người nàng có quen biết.
Gã đó còn sống tuy cũng không hay ho gì, cũng chẳng làm cho ai vui vẻ, ít ra cũng dễ thương hơn là bây giờ.
Mới nửa tiếng đồng hồ trước, y còn đứng trước mặt nàng phe phẩy cây quạt, bây giờ...
Phong Tứ Nương nhịn không nổi thở ra một hơi dài nói:
- Ngươi đi đâu tìm ra y vậy ?
Vương Mãnh nói:
- Dưới nước.
Phong Tứ Nương buồn rầu nói:
- Ta tưởng đi rón rén chuồn mất tiêu, nào ngờ...
Vương Mãnh nắm chặt hai tay, hằn học nói:
- Ngươi không ngờ y bị người ta dìm dưới nước như một con cá chết ?
Phong Tứ Nương nói:
- Thật tình không ngờ được.
Vương Mãnh hỏi:
- Ngươi cũng không biết ai giết y ?
Phong Tứ Nương lắc lắc đầu.
Vương Mãnh bỗng nhiên nhảy dựng lên nói:
- Ngươi mà không biết còn ai biết nữa ?
Phong Tứ Nương nhìn y kinh ngạc hỏi:
- Tại sao ta phải biết ?
Vương Mãnh nói:
- Bởi vì ngươi là hung thủ.
Phong Tứ Nương bật cười, có điều lần này nàng cười không được tự nhiên lắm.
Bất cứ ai, bị người ta nghi là hung thủ, đều không thể cười tự nhiên được.

Hoắc Vô Bệnh nãy giờ đang nhìn nàng chăm chú, bỗng nhiên hỏi:
- Có phải cô nhận ra Sử Thu Sơn từ lâu phải không ?
Phong Tứ Nương nói:
- Ta nhận ra nhiều người lắm.
Hoắc Vô Bệnh hỏi:
- Có phải y cũng nhận ra cô từ lâu ?
Phong Tứ Nương nói:
- .
Hoắc Vô Bệnh hỏi:
- Nãy giờ có phải y vẫn đang ở bên cạnh cô không ?
Phong Tứ Nương nói:
- .
Hoắc Vô Bệnh hỏi:
- Nếu y nãy giờ vẫn ở bên cạnh cô, nếu có người khác giết y, cô có biết không ?
Phong Tứ Nương bỗng nhiên cũng nhảy dựng lên, lớn tiếng nói:
- Ta nói ta không biết, là ta không biết.
Nàng nhảy lên còn cao hơn cả Vương Mãnh, la còn lớn hơn cả Vương Mãnh. Nàng thật tình hoảng cả lên.
Bởi vì, chính nàng cũng nghĩ không ra, trừ nàng, còn có ai trên chiếc thuyền này giết được Sử Thu Sơn, rồi quăng xác xuống nước.
Sử Thu Sơn không phải là người dễ đối phó.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nói:
- Ta biết.
Hoắc Vô Bệnh chau mày hỏi:
- Ngươi biết gì ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ta biết ít nhất một chuyện.
Hoắc Vô Bệnh nói:
- Ngươi nói thử.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Trên đời này, không có ai chịu để người ta đục một lỗ hổng vào mặt mình, mà không la không hét gì cứ đứng yên đó, trừ phi y là một người đầu gỗ.
Y cười lên một tiếng nói tiếp:
- Sử Thu Sơn dĩ nhiên chăng phải là người đầu gỗ, y là cao thủ duy nhất được chân truyền của Thiết Phiến môn, nếu có người làm ra binh khí phổ, thiết phiến của y sẽ được bày hàng trong đám ba mươi thứ trên đầu.
Hoắc Vô Bệnh nói:
- Ngươi cũng biết nhiều chuyện đấy.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta còn biết, dù y là người đầu gỗ, nếu bị người ta ném xuống nước, cũng nghe có tiếng ùm kêu lên, những người nơi đây không phải là điếc, tại sao chẳng ai nghe ?
Hoắc Vô Bệnh nói:
- Ngươi nói tại sao vậy ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bởi vì, y vốn không bị chết ở trên chiếc thuyền này.
Vương Mãnh giành nói:
- Nếu không bị chết trên chiếc thuyền này, còn chết ở đâu nữa ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Dưới nước.
Vương Mãnh hỏi:
- Dưới nước ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Giết người ở dưới nước, sẽ chẳng có tiếng động gì, vì vậy, người trên thuyền mới chẳng có ai nghe.
Vương Mãnh hỏi:
- Y rõ ràng nãy giờ còn đứng ở trên thuyền, tại sao lại chui xuống nước được ?
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi lại:
- Nãy giờ ta rõ ràng còn đang ở trên lầu, tại sao lại bỗng nhiên ở dưới lầu nhĩ ?
Vương Mãnh nói:
- Đấy là ngươi tự ý xuống.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Nếu ta tự y xuống lầu, tại sao y không tự ý xuống nước ?
Vương Mãnh ngẫn người ra nói:
- Y đang đứng trên thuyền vậy, tại sao lại muốn xuống nước làm gì ?
Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:
- Cái chỗ đó ta nghĩ cũng không ra, ta đang tính lại hỏi y.
Vương Mãnh lạnh lùng nói:
- Chỉ tiếc là y không cách nào nói cho ngươi nghe dược.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Gã này quả thật không nói ra được, nhưng Sử Thu Sơn...
Vương Mãnh nói:
- Ngươi nhìn không ra người này là Sử Thu Sơn ?
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi nhìn ra ?
Vương Mãnh nói:
- Dĩ nhiên.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi dựa vào đâu mà nhìn ra ?
Vương Mãnh lại ngẫn người ra.
Người đó ăn mặc như Sử Thu Sơn, nhưng gương mặt không còn hình dạng. Nếu có ai tùy tiện đập vỡ mặt một người nào đó, hình dạng xem ra cũng không khác gì người này mấy.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Sử Thu Sơn bỗng nhiên không thấy đâu, ngươi lấy từ dưới nước ra một cái xác chết, do đó, ngươi cho là cái xác chết phải là Sử Thu Sơn, thật ra...
Vương Mãnh hỏi:
- Thật ra thì sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:
- Thật ra, bây giờ ngươi cũng không chắc xác chết này là Sử Thu Sơn.
Vương Mãnh không thể phủ nhận. Y bỗng nhiên phát giác ra mình chẳng có tý nào là chắc ăn.
Nhưng Hoắc Vô Bệnh cười nhạt nói:
- Ngươi nói là Sử lão nhị tự mình nhảy xuống nước, giết người đó, rồi hoá trang người đó thành ra y, để người khác nghĩ rằng mình đã chết.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Không lẽ đó là chuyện không thể xảy ra ?
Hoắc Vô Bệnh nói:
- Tại sao y đi làm một chuyện như vậy ? Tại sao lại đi dấu cả anh em chúng ta ?
Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:
- Những câu hỏi đó, đáng lý ra ngươi phải đi hỏi y mới phải, trừ y ra, chẳng ai trả lời được.
Hoắc Vô Bệnh lạnh lùng nói:
- Ta còn muốn hỏi ngươi một câu.
Tiêu Thập Nhất Lang đang lắng nghe.
Hoắc Vô Bệnh gằn giọng hỏi:
- Nếu xác chết này không phải là Sử Thu Sơn, vậy Sử Thu Sơn đang ở đâu ?
Tiêu Thập Nhất Lang còn chưa kịp trả lời, đã có người giành trả lời dùm y:
- Y đang ở nơi đây.
Một người thục ngữ có giáo dục, đang lúc người khác đang nói chuyện, nhất định sẽ không xen lời vào.
Thẩm Bích Quân trước giờ vốn là người thục nữ, có điều lần này nàng phá lệ.
- Chính ngay ở đây.
Gương mặt nàng trắng bệch, nhưng ánh mắt sáng rực.

Cặp mắt ấy đang nhìn trừng trừng vào một người:
- Người này chính là Sử Thu Sơn.

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường
Hồi 28
Gỡ mặt nạ ra

Nếu nói người trong giang hồ, một nửa số nhận ra Thẩm Bích Quân, câu nói đó dĩ nhiên lại càng phóng đại.
Có điều, số người trong giang hồ biết đến nàng, không ít hơn những người biết Phong Tứ Nương.... không những vậy, còn biết nàng là một vị đệ nhất mỹ nhân trong vũ lâm, một thục nữ đoan trang thùy mị.
Hạng người như nàng, chắc chắn là không nói chuyện tùy tiện, mà cũng không nói dối.
Chuyện không chắc chắn, nàng không hề tùy tiện nói ra.
.... Không lẽ người này quả thật là Sử Thu Sơn sao ?
Ánh mắt của mọi người đồng theo chiều ánh mắt của nàng nhìn tới, lập tức thấy một gương mặt thật kỳ quái.
Một gương mặt không có lông mày, lông mi, không có mủi, thậm chí còn không có miệng.
Một gương mặt gỗ.
.... Nàng đang nói chính là người mặc áo xanh mang chiếc mặc nạ.
Mọi người nhìn y chỉ một lần, là quay đầu đi, chẳng ai muốn nhìn lần thứ hai.
Gương mặt ấy tuy không có tý biểu tình gì, nhưng có hai cái lỗ chỗ con mắt, hai cái lỗ vừa sâu vừa đen.
Phía sau hai cái lỗ ấy là cặp mắt, như hai quả trùy.
Thậm chí Hoắc Vô Bệnh cũng không muốn nhìn thêm y một lần nào, quay đầu lại nhắm chừng Phong Tứ Nương:
- Cô nói y là Sử Thu Sơn ?
Thẩm Bích Quân dùng sức nắm chặt hai tay, gật gật đầu.
Hoắc Vô Bệnh cười nhạt nói:
- Có điều, lúc chúng ta lên thuyền, y đã có trên thuyền rồi.
Thẩm Bích Quân nói:
- Người lúc nãy không phải là y.
Hoắc Vô Bệnh hỏi:
- Không phải y ?
Phong Tứ Nương giành nói:

- Lúc nãy khi Tiêu Thập Nhất Lang đang múa đao, gã này đã thay đổi người.
Hoắc Vô Bệnh chau mày.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Có phải người này lúc nãy, không ai thấy y trong một khoảng thời gian nhỏ ?
Hoắc Vô Bệnh nói:
- .
Phong Tứ Nương nói:
- Khi y trở lại, y đã trở thành người khác.
Hoắc Vô Bệnh nói:
- Đổi thành Sử Thu Sơn ?
Phong Tứ Nương nói:
- Ta nhìn không ra được, có điều Thẩm.... nếu người bạn của ta nói là Sư? Thu Sơn, chắc là y đấy thôi.
Hoắc Vô Bệnh nói:
- Cô ta...
Phong Tứ Nương không để y mở miệng, lại nói tiếp:
- Nếu ngươi không tin, tại sao không gỡ mặt nạ tên áo xanh này ra xem thư? ?
Hoắc Vô Bệnh rốt cuộc quay người lại nhìn y thêm lần thứ hai.
Gương mặt gỗ trơ trơ kia dĩ nhiên không có tý biểu tình nào, có điều cặp mắt như hai quả trùy kia bỗng biến ra càng đen, càng sâu, càng dễ sợ.
Phong Tứ Nương nói:
- Nếu ngươi không phải là Sử Thu Sơn, tại sao ngươi không gỡ mặt nạ xuống cho người ta xem thử mặt của ngươi ra sao ?
Vương Mãnh nhịn không nổi nói:
- Nếu ông là Sử lão nhị, cứ nói ra đi không sao, bọn ta dù gì cũng anh em, nhất định không đi giúp người ta đối phó với ông đâu.
Người mặc áo xanh bỗng nhiên nói:
- Heo!
Vương Mãnh ngẫn người ra nói:
- Ông nói gì ?
- Ta nói cả bọn ngươi đều là đồ heo.
Vương Mãnh trừng cặp mắt lên, hình như y không hiểu câu ấy nghĩa lý ra làm sao.
Y không phải là hạng người phản ứng thần tốc.
Người mặc áo xanh nói:
- Các ngươi có biết người đàn bà này là ai không ?
Y chỉ vào Thẩm Bích Quân.
Lúc nãy Phong Tứ Nương lỡ miệng nói một chữ Thẩm, nhưng không ai để

ý.
Người mặc áo xanh nói:
- Cô ta chính là Thẩm Bích Quân, chính là người đàn bà bỏ nhà bỏ cửa đi theo Tiêu Thập Nhất Lang, vì Tiêu Thập Nhất Lang, ngay cả ông chồng cô ta cũng bán được, cô ta nói gì các người có tin không ?
Gương mặt của Thẩm Bích Quân trắng bệch ra, nhưng thần tình lại rất trấn định, Phong Tứ Nương hầu như đã muốn nhảy chồm lên chận ngang lời nói của y, nhưng bị nàng kéo lại.
Ánh đèn chiếu trên gương mặt của nàng, lần này, mặt của nàng không gầm xuống, mà ngược lại ngẩng cao lên.
Chuyện đó với nàng không phải là một điều xấu hổ.
Người mặc áo xanh nói:
- Ngươi dựa vào đâu mà nói ta là Sử Thu Sơn ? Ngươi có bằng cớ gì ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Gương mặt của ngươi là bằng cớ.
Người mặc áo xanh nói:
- Ngươi đã nhìn qua mặt ra rồi ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Ngươi có dám mở mặc nạ ra, cho mọi người xem mặt ngươi không ?
Người mặc áo xanh nói:
- Ta đã nói rồi, ta lại đây không phải là để cho người ta nhìn.
Thẩm Bích Quân nói:
- Ngươi lại đây giết người ?
Người mặc áo xanh nói:
- Đúng vậy.
Thẩm Bích Quân nói:
- Bây giờ đã đến lúc giết người rồi đấy.
Người mặc áo xanh nói:
- Sao ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Mặc nạ của ngươi bị gỡ ra, ít nhất cũng có một người nằm xuống.
Người mặc áo xanh nói:
- Ai ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Không phải ta, thì là ngươi.
Người mặc áo xanh nói:
- Nếu ta không phải là Sử Thu Sơn, người tình nguyện chết ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Đúng vậy.
Người mặc áo xanh cười nhạt nói:

- Đoán bậy đoán bạ, bất trí vô cùng, ngươi chết chắc rồi.
Thẩm Bích Quân nói:
- Ta đang chờ đây.
Người mặc áo xanh nói:
- Tại sao ngươi không lại đây gỡ mặt nạ ta ra ? Ngươi không dám ?
Thẩm Bích Quân không nói gì nữa.
Nàng đã bước tới.
Tiêu Thập Nhất Lang thở nhẹ ra một hơi, tới bây giờ, y mới nhận ra, Thẩm Bích Quân đã biến đổi.
Nàng vốn không hề muốn nói câu gì đụng chạm đến người khác, có điều, nãy giờ, nàng nói câu nào câu nấy sắc bén như lưỡi đao.
Nàng vốn là một người đàn bà yếu đuối ôn nhu, có điều, bây giờ lòng nàng đầy những quyết tâm và dũng khí.
.... Không lẽ đây mới là bản tính của nàng ?
.... Đá quý không phải là cần mài dũa mới lóng lánh rực rỡ lên sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang thấy nàng bước lại, y không hề cản trở, vì trong lòng y đang cảm thấy đầy kiêu ngạo...
Vì nàng mà kiêu ngạo.
Y biết bây giờ nàng đã đứng dậy được một mình , đã không còn phải nương tựa vào người khác, mà là dụng lực lượng của riêng nàng, dùng hai bàn chân của chính mình.
Phong Tứ Nương nhịn không nổi nói:
- Coi chừng y thừa cơ xuất thủ.
Thẩm Bích Quân không quay đầu chỉ nói:
- Y không dám đâu.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Bởi vì, không những tôi nhìn ra mặt thật của y, tôi cũng biết chủ tử của y là ai nữa.
- Là ai ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Là...
Nàng mới nói có một tiếng "là", bên ngoài khoang thuyền bỗng có một người xông vào, lớn tiếng nói:
- Thẩm cô nương thiên kim chi thể, hà tất phải mạo hiểm, để lão phu lại gỡ mặt nạ y ra là được rồi.
Nói xong câu thứ hai, người này đã xông lại trước mặt người áo xanh, người lão ốm nhách nhỏ thó, nhanh nhẹn như con vượn, chính là chưởng môn của Nam Phái Hình ö môn Thương Viên Hầu Nhất Nguyên.

Thấy y xông lại, đồng tử trong cặp mắt phía sau cái lỗ hổng của người mặc áo xanh bỗng nhiên co rút lại, hình như y còn kinh ngạc hơn ai cả.
- Ngươi...
Y tính nói, bàn tay của Hầu Nhất Nguyên còn nhanh hơn y, đã nhanh như chớp chụp vào mặc nạ trên mặt.
Chỉ nghe ba lên một tiếng, hoa? tinh tứ tán, chiếc mặc nạ làm bằng gỗ dày đã bị vỡ nát tung tóe.
Trong khoang thuyền lập tức có tiếng rú thê thảm, Hầu Nhất Nguyên đã tung người lên, xoay tay ném một đám Táng Môn Đinh ra, chặn đường để rút lui, chiêu Phi Điểu Hồi Lâm đang chuẩn bị xuyên qua cửa sổ bay ra ngoài.
Lão xuất thủ độc ác, chính xác, nhanh nhẹn, vượt xa sức tưởng tượng của mọi người.
Nhất là một đám Táng Môn Đinh, càng âm hiểm độc cay, mười ba chấm sáng lạnh, toàn bộ nhắm vào người Thẩm Bích Quân.
Lão tính đúng là bọn Tiêu Thập Nhất Lang nhất định sẽ lo cứu người trước, không rỗi công đi cản trở lão.
Có điều, lão quên bên cạnh còn có người mặc áo xanh bị lão mới tập kích, hận thù đang tích tụ đến mức cực độ.
Gương mặt của người áo xanh tuy đã bị đánh vỡ nát bấy máu thịt bầy nhầy, toàn thân vì bị đau đớn mà cong cả người lại, xương cằm bà hai bên cũng bị bóp vỡ tan.
Nhưng, y chết cũng muốn giữ Hầu Nhất Nguyên lại.
Tuy y không còn cất cánh tay lên được nữa, nhưng y còn có miệng, còn có răng.
Người của Hầu Nhất Nguyên vừa muốn xuyên song bay ra, bỗng nhiên lão cảm thấy cổ chân đau nhói lên.
Người mặc áo xanh đã cắn vào bắp chân của lão, y như một con dã thú đang đói khát, cắn dính vào mồi, cắn dính rồi, có chết cũng không nhả.
Trong khoang thuyền lại có tiếng hô kinh hãi vang lên, lần này tiếng hô là do Hầu Nhất Nguyên phát ra.
Người của lão đã té xuống ngang khung cửa sổ, lão dùng một chiêu Lý Ngư Đả Đỉnh, còn muốn tung ngược ra ngoài.
Cái đầu của người mặc áo xanh đã dụng vào chính giữa hai chân của lão.
Lão ta bỗng nhiên co rúm lại, người tuột từ trên song cửa sổ xuống, nước mắt nước mủi nước miếng chảy ra đầy cả mặt mủi, mặt mày trắng bệch như tờ giấy.
Tiếp theo đó, mọi người đều ngửi thấy mùi thúi xông lên mủi mình, đũng quần của lão đã ướt nhẹp.
Mỗi người đều sống qua một đời.
Mỗi người đều không thoát khỏi chết.

Có điều, có những người, sống cũng ty tiện, mà chết cũng ty tiện, đấy mới thật là chuyện đáng bi ai.
Người mặc áo xanh cũng té sầm ra sàn, ngửa mặt lên trần nhà, không ngớt thở dốc lên.
Mặt y đầy những máu, miệng y đầy những máu, máu của y, cũng có máu của kẻ thù.
Không ai dám mở miệng nói gì, mọi người sợ mình mở miệng ra, sẽ nhịn không nổi phải nôn mửa.
Người mặc áo xanh bỗng nhiên kêu lên yếu ớt:
- Lão tam.... lão tam...
Y đang gọi người anh em của y.
Không chừng cũng có người đang muốn hỏi y là ai, nhưng bây giò nghe y cất tiếng, cũng chẳng cần phải hỏi nữa.
Thẩm Bích Quân quả thật không hề nhìn lầm.
Gương mặt của Hoắc Vô Bệnh càng lộ vẻ tiều tụy, y thở dài, nói:
- Chuyện này rốt cuộc ra sao ?
Sử Thu Sơn nói nhỏ như đang rên, bọn họ chỉ còn nước cúi người xuống, mới nghe được y nói gì:
- Lão đại, tôi lầm rồi, các người không nên lầm theo, kẻ thù chân chính của ông không phải là Tiêu Thập Nhất Lang, y không phải là kẻ đáng chết, đáng chết là...
Hoắc Vô Bệnh dùng sức nắm chặt tay y hỏi:
- Đáng chết là ai ?
Sử Thu Sơn quờ quạng, rốt cuộc miệng của y thốt ra được ba chữ, chỉ tiếc, y nói ra ba chữ, chẳng ai nghe được gì cả.
Người đáng chết là ai ?
Người mặc áo xanh đầu tiên lại là ai ?
Người sắp chết, nói lời thật, Sử Thu Sơn lâm chung đã nói ra ba chữ, rốt cuộc là tên của ai ?
Thi thể đã dọn ra ngoài, dọn ra ngoài một lượt.
.... Bọn họ không phải vốn cùng một đường lại đây sao ?
- Chuyện này thì ra bọn họ đã quán thông với nhau từ lâu.
- .
- Hầu Nhất Nguyên đã biết người mặc áo xanh thứ nhất đã đi rồi, Sử Thu Sơn dã đổi vào đó, vì vậy, lão mới cố ý la lên câu "Hỗn Nguyên Nhất Khí công" để yểm trợ tinh thần cho y.
- Đúng vậy.
- Nhưng Sử Thu Sơn cũng không nên vô duyên vô cố mà mất tích.
- Vì vậy, bọn họ đã dàn xếp sẵn một thi thể, lấy mận thay đào, làm cho người ta ngỡ rằng Sử Thu Sơn đã chết, không những vậy, còn chết dưới tay

Phong Tứ Nương.
Vương Mãnh nắm chặt hai nắm tay, hằn học nói:
- Lão già khỉ đó còn cố ý chỉ chỗ cho ta đi kiếm thi thể của gã này chứ.
Phong Tứ Nương nói:
- Bởi vì, y muốn ngươi tìm ta liều mạng.
Gương mặt của Vương Mãnh đang xanh lè bỗng đỏ lên.
Lần này, Phong Tứ Nương buông tha cho y, nàng thở nhẹ ra nói tiếp:
- Nếu ta là ngươi, ta cũng làm như vậy, kế hoạch này quả nhiên thâm độc mà kín đáo, bọn họ nằm mộng cũng nghĩ không ra có người phá hỏng được âm mưu bí mật của họ.
.... Người mặc áo xanh đầu tiên là ai ?
.... Tại sao y phải đi ?
.... Y đi rồi tại sao còn muốn người thế vào ?
.... Bọn họ rốt cuộc có dụng ý rồi ? Lai lịch bọn họ ra sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Bây giờ tôi chỉ biết được một điều.
- Điều gì ?
- Tôi biết bọn họ đều là người của Thiên Tông.
- Thiên Tông là thứ gì ?
Vương Mãnh còn muốn hỏi thêm, Hoắc Vô Bệnh đã đứng dậy, từ từ nói:
- Chuyện đó, chúng ta đâu cần phải biết đến làm gì.
- Tại sao ?
- Bởi vì, mình nên đi thôi.
Hoắc Vô Bệnh đưa ánh mắt nhìn ra phương trời xa xa, y không hề nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, nhưng y nói là để cho Tiêu Thập Nhất Lang nghe:
- Không chừng, chúng ta không nên đến đây.
Y kéo tay Vương Mãnh đi một hơi không quay đầu lại.
Sau đó bỗng nghe có hai tiếng ùm ùm vang lên, bọn họ không đợi thuyền đến rước.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Thật ra, bọn họ cũng không cần phải đi vội vã như vậy.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Những người nên đi không phải chỉ mỗi một mình bọn họ hai người, thuyền nhỏ nhất dịnh sẽ về lại bây giờ.
Ánh mắt của y cũng nhìn về phương trời xa, y không nhìn Thẩm Bích Quân.
Câu nói ấy, y đang nói với ai vậy nhĩ ? Trong lòng của Phong Tứ Nương thật đau khổ, nhưng không biết là cho y, hay là cho Thẩm Bích Quân, hay là cho chính mình.

Nàng còn chưa mở miệng, Thẩm Bích Quân bỗng nhiên nói:
- Tối nay, không chừng sẽ không có thuyền nhỏ lại nữa.
Ánh mắt của Phong Tứ Nương lập tức lại sáng rỡ lên, nàng hỏi:
- Tại sao ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Bởi vì, những người nên đi đã đi hết rồi, thuyền nhỏ còn về lại đây làm gì ?
Phong Tứ Nương nói:
- Nhưng chị...
Thẩm Bích Quân bỗng nhiên cũng cười lên một tiếng nói:
- Tôi lên lầu trước xem còn rượu không, nếu chị không dám uống, tốt nhất là thừa cơ đào tẩu đi.
Nhìn nàng đi lên lầu, Phong Tứ Nương cũng bật cười, lắc đầu nói:
- Tôi cũng là đàn bà, nhưng tâm sự của đàn bà, thật tình tôi không hiểu tý nào cả.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng đang cười, cười khổ.
Phong Tứ Nương nhìn y, bỗng nhiên lại thở nhẹ một tiếng nói:
- Có điều, bây giờ đại khái tôi cũng hiểu được một điều.
Tiêu Thập Nhất Lang đang lắng tai nghe.
Ánh mắt của Phong Tứ Nương cũng nhìn về phương trời xa xa, nàng không nhìn y:
- Bây giờ đại khái tôi cũng hiểu được, mùi vị bị người ta oan uổng, thật tình không dễ chịu tý nào.
Tiêu Thập Nhất Lang trầm ngâm một lúc, rốt cuộc chầm chậm gật đầu, nói:
- Quả thật là không dễ chịu tý nào...
Có những người rất ít khi để rượu nằm trong ly, cũng rất ít khi để vương nước mắt lại trên khuôn mặt. Bọn họ chính là hạng người đó.
Rượu của bọn họ vừa rót vào, là đã cạn ly.
Bọn họ không hề nghĩ đến chuyện thật sự thưởng thức lạc thú uống rượu, đối với bọn họ, rượu chỉ bất quá là công cụ.... một công cụ để người ta được quên.
Có điều, bọn họ cũng biết, có những chuyện vĩnh viễn không bao giờ quên được...
Bây giờ, cặp mắt của Phong Tứ Nương lại càng sáng, cặp mắt của Thẩm Bích Quân phảng phất có một bức màn sương.
Bọn họ uống hết ly này tới ly khác, không cần người khác phải uống với mình, cũng không nói chuyện với nhau.
Phong Tứ Nương chưa bao giờ nghĩ rằng Thẩm Bích Quân cũng uống rượu như vậy, càng nghĩ không ra, tại sao nàng lại muốn uống như vậy.
Nàng biết Thẩm Bích Quân nhất định không mượn rượu để quên đi chuyện gì cả, bởi vì những chuyện ấy có muốn quên cũng quên không được.

Tại sao vậy nhĩ ? Có phải nàng cảm thấy trong lòng có điều để nói, mà không có dũng khí nói ra được ? Rượu không phải cho người ta dũng khí hay sao ?
Phong Tứ Nương bỗng nhiên bỏ ly rượu xuống nói:
- Tôi không uống nữa.
Thẩm Bích Quân chau mày hỏi:
- Tại sao vậy ?
Phong Tứ Nương nói:
- Bởi vì nếu tôi uống say, sẽ không nghe được gì nữa.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Không nghe gì ?
Phong Tứ Nương nói:
- Không nghe chị nói.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Tôi không nói, tôi không nói gì cả.
Phong Tứ Nương nói:
- Nhưng tôi biết chị có rất nhiều điều muốn nói, không những vậy, sớm muộn gì cũng nói ra.
.... Câu nói ấy, nàng vốn không nên nói ra, nàng nói ra, là vì nàng đã uống mấy ly liên tiếp.
Dĩ nhiên Thẩm Bích Quân còn nghe ra được, nàng cũng bỏ ly rượu xuống, nhè nhẹ, chầm chậm...
Gương mặt của nàng hình như bao phủ một lớp sương, nàng bỗng nhiên nói:
- Các người có biết người mặc áo xanh đầu tiên là ai không ?
Bấy giờ trên hồ cũng đã có mù sương, phiêu phiêu dưởng dưởng, mê mê mạn mạn, mù sương bỗng nhiên biến thành nồng đặc. Một cơn gió thổi qua, sương mù màu sữa bay là đà vào mềm mại như những nhành liễu. Từ trong song cửa nhìn ra, vầng trăng tròn lạnh lẽo xa vời quá.
Người của bọn họ chìm trong màn sương, lúc sương mù bay vào, Thẩm Bích Quân đã bước ra, trên lầu cũng có một cửa nhỏ, ngoài cửa có một con đường nhỏ có lan can, nàng tựa vào lan can, nhìn đăm đăm vào sương mù trên mặt hồ, hình như đã quên mất câu hỏi vừa rồi nàng mới hỏi mọi người.
Phong Tứ Nương vẫn chưa quên, nàng nhắc lại:
- Chị nhận ra người mặc áo xanh đó là ai chứ ?
Sương mù đang bay lờ lững bên ngoài, bay vào song cửa, một hồi thật lâu, Thẩm Bích Quân mới từ từ nói:
- Nếu như chị chú ý nhìn y một hồi lâu, chị sẽ thấy y có nhiều chỗ đặc biệt không giống người thường.
Đấy không thể xem là một câu trả lời, Phong Tứ Nương đang lắng nghe, ngay cả một chữ cũng không muốn để sót.

- Mỗi người nhất định sẽ có nhiều điểm đặc biệt không giống với người khác, có lúc chỉ là những động tác nho nhỏ, người khác còn không chú ý, nhưng nếu chị cùng người đó sống chung với nhau một thời gian lâu, bất kể chuyện nhỏ tới đâu, chị cũng nhất định sẽ không thể không nhìn ra.
Nói đến đó, nàng ngừng lại, lần này, Phong Tứ Nương không xen lời vào.
- Vì vậy, dù y có mang mặc nạ, chị cũng nhận ra y không có gì khó khăn cả.
Thẩm Bích Quân chầm chậm nói tiếp:
- Tôi đến đây, lập tức cảm thấy người mặc xáo xanh nhất định là người tôi có quen biết, vì vậy, tôi vẫn để ý đến y suốt lúc đó.
Phong Tứ Nương nhịn không nổi nói:
- Vì vậy, bọn họ vừa đổi người, chị lập tức nhìn ra ngay ?
Thẩm Bích Quân gật gật đầu, nhưng không quay đầu lại.
Phong Tứ Nương nói:
- Sao chị nhận ra người thứ hai là Sử Thu Sơn ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Bởi vì tay y thường thường có cây quạt, bàn tay cứ xoay xoay cây quạt trong tay, vì vậy, trong tay không có quạt, bàn tay y cũng làm như xoay xoay cây quạt vậy.
Phong Tứ Nương cũng trầm ngâm một hồi, nàng bỗng nhiên hỏi:
- Liên Thành Bích thì sao ? Y có chỗ nào không giống người thường ?
Bây giờ nàng đã biết, người mặc áo xanh đầu tiên là Liên Thành Bích, trừ Liên Thành Bích ra, còn ai có thể sống chung với Thẩm Bích Quân một thời gian đã lâu.
Thẩm Bích Quân nói:
- Chị cũng đã biết y sẽ nhất định lại phó ước.
Phong Tứ Nương nói:
- Nhưng y không thể biết Tiêu Thập Nhất Lang sẽ ở Thủy Nguyệt Lâu, vì vậy, y đến nơi này trước xem động tĩnh ra sao.
Thẩm Bích Quân nói:
- Không chừng bọn họ đã biết Tiêu Thập Nhất Lang đang ở Thủy Nguyệt Lâu, vì vậy mới ước hẹn địa điểm ở đây.
Đấy là lần đầu tiên, nàng nói tên Tiêu Thập Nhất Lang ra trước mặt người khác, nàng quả thật rất trấn tĩnh trong lòng, có điều, khi nói đến bốn chữ đó, giọng của nàng không khỏi có một vẻ nào đó kỳ quái.
Phong Tứ Nương thở nhẹ ra một tiếng nói:
- Bất kể ra sao, y cũng đã đến đây.
Thẩm Bích Quân nói:
- Y đã đến đây.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Y đã đến đây, tại sao lại muốn đi ?

Thẩm Bích Quân nói:
- Không chừng, y thừa dịp đi an bày chuyện khác.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Y đã đi rồi, tại sao còn muốn Sử Thu Sơn thế cho mình ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Bởi vì, y nhất định phải có một người như vậy ở đây, thám thính hư thực động tĩnh cho y.
Phong Tứ Nương nói:
- Đợi đến lúc y muốn về lại đây, cũng sẽ tránh được tai mắt của người khác.
Thẩm Bích Quân nói:
- Bọn họ tùy lúc đều có thể đổi người thêm lần nữa.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Chị nghĩ xem y nhất định sẽ trở lại không ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Nhất định sẽ lại.
Giọng nói của nàng bỗng biến thành rất kỳ quái:
- Y nhất định sẽ lại, vì vậy tôi nhất định phải đi.
Liên Thành Bích lại đây lần nữa, chính là lúc y sẽ cùng Tiêu Thập Nhất Lang quyết thắng bại, sống chết.
Hai người này, một người là chồng nàng, một người là kẻ trọng yếu nhất trong đời nàng; bất kỳ người nào trong bọn họ thắng hay bại, nàng đều không thể đứng một bên nhìn.
Dĩ nhiên nàng phải đi.
Phong Tứ Nương nói:
- Có điều, chị còn chưa đi.
Thẩm Bích Quân nói:
- Tôi vẫn chưa đi.
Phong Tứ Nương nói:
- Chị còn ở đây, là để nói xong chuyện này ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Tôi còn muốn nói thêm một câu nữa.
Phong Tứ Nương nói:
- Chị nói đi.
Thẩm Bích Quân nói:
- Mấy hôm nay chắc chị thấy tôi biến đổi rất nhiều.
Phong Tứ Nương thừa nhận.
Thẩm Bích Quân nói:
- Chị nghĩ không ra tại sao tôi biến đổi như vậy ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi chẳng suy đoán gì cả.

Thẩm Bích Quân nói:
- Nếu một người thật sự đã hạ quyết tâm, họ sẽ biến đổi được.
Phong Tứ Nương nói:
- Chị đã hạ quyết tâm ?
Thẩm Bích Quân nói:
- .
Phong Tứ Nương nói:
- Quyết tâm gì ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Tôi quyết tâm nói cho chị nghe một chuyện.
Phong Tứ Nương đang lắng tai nghe, trong lòng nàng đang có một cảm giác sợ hãi vô cùng.
Nàng bỗng nhiên có cảm giác Thẩm Bích Quân muốn nói cho nàng nghe một chuyện nhất định rất kinh khủng.
Thẩm Bích Quân nói:
- Tôi muón nói với chị rằng, chỉ có chị mới là người bạn đường xứng nhất với Tiêu Thập Nhất Lang, chỉ có chị mới chân chính hiểu y, tín nhiệm y, nếu y để chị đi, y là người điên rồ.
Câu nói ấy còn chưa nói xong, người của nàng bỗng nhiên bay lên, nhảy xuống giữa hồ, Phong Tứ Nương nhảy dậy, xông ra ngoài, dã không còn kịp nữa.
Nàng xông ra tới trước lan can, người của Thẩm Bích Quân đã tan vào trong màn sương nồng đặc, từ trong đó vang ra ùm một tiếng, một người xông qua một bên nàng, cũng bay lên, rớt xuống hồ, Tiêu Thập Nhất Lang cũng nhảy xuống hồ.
Phong Tứ Nương dậm chân, quay đầu lại nói:
- Mau kêu người đem đèn lại dây, càng nhiều càng tốt.
Câu nói ấy, nàng nói với Băng Băng. Nhưng Băng Băng chỉ ngồi bên giường như si như dại, không động đậy tý nào, trên gương mặt trắng bệch mỹ lệ ấy, lộ ra một nét biểu tình thật khó hiểu mà cũng khó giải thích.
Nàng dã ngồi như vậy lâu lắm rồi, chẳng qua không ai chú ý đến nàng thế thôi, Phong Tứ Nương dậm chân một cái, cũng nhảy luôn xuống.
Nước hồ lạnh giá, trái tim của Phong Tứ Nương càng lạnh hơn, nàng không thấy Tiêu Thập Nhất Lang, cũng không thấy Thẩm Bích Quân.
Nàng muốn hô hoán lên, có điều, vừa mở miệng ra, lập tức một ngụm nước hồ lạnh ngắt tràn vào trong miệng, nước hồ lạnh như lưỡi kiếm, từ trong miệng nàng, chạy thẳng tới trái tim, bấy giờ nàng mới nhớ ra, mình không phải là một người rành thủy tính, ở trong nước, nàng vĩnh viễn không bao giờ cứu được ai, chỉ có chờ người khác lại cứu mình, đợi đến khi nàng nghĩ ra điểm đó, người của nàng đã bắt đầu chìm xuống.

Sương cũng lạnh, ánh đèn trên chiếc lâu thuyền, trong màn sương xem ra còn xa vời hơn cả tinh tú trên trời.
Cái chết cũng gần lắm rồi, kỳ quái là, trong khoảnh khắc đó, nàng không hề sợ nó. Có rất nhiều người nói, một người trước khi chết, trong một khoảnh khắc nhỏ bé, sẽ nghĩ đến rất nhiều chuyện kỳ quái.

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường
Hồi 29
Xuân tàn mộng tan

Có điều, hiện giờ nàng chỉ nghĩ tới một chuyện.... Tiêu Thập Nhất Lang có cứu được Thẩm Bích Quân không vậy nhỉ ?
Nàng ráng sức muốn ngoi đầu lên để tìm bọn họ.
Nàng không thể, toàn thân của nàng, gân cốt hình như đang bị một bàn tay nào đó bóp chặt.
Ánh đèn càng mông lung, sau đó chỉ là một màn đen tối.
Vừa lạnh vừa đen tối.
Trong màn đen tối ấy, bỗng hiện ra một cặp mắt sáng rực, cặp mắt ấy biến thành vô số cặp mắt.
Cặp mắt của Tiêu Thập Nhất Lang.
Nàng không hề muốn chết.
Có điều, dù trong khoảnh khắc cuối cùng trong cuộc đời, nàng cũng không vì sinh mạng của chính mình mà khẩn cầu.
Nàng chỉ cầu trời, sao cho Tiêu Thập Nhất Lang tìm ra được Thẩm Bích Quân, cứu Thẩm Bích Quân trở lại.
Bởi vì nàng biết, Thẩm Bích Quân chết, Tiêu Thập Nhất Lang sẽ thống khổ biết bao nhiêu.
Cái thống khổ ấy, nàng thà chết cũng không muốn Tiêu Thập Nhất Lang phải chịu đựng.
Tiêu Thập Nhất Lang, Tiêu Thập Nhất Lang, anh muốn đợi đến chừng nào, mới hiểu được tình cảm của Phong Tứ Nương dành cho anh ?
Không lẽ anh nhất định phải chờ cho đến khi nàng chết.
Trời đã sáng.
.... Đêm tối dù có dài bao nhiêu, trời cũng vẫn sẽ sáng.
Mặt trời nhô lên, mặt hồ lóng lánh kim quang.
Nhưng ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang không có tia sáng, bây giờ nếu nhìn vào mắt của y, nhất định sẽ không nhận ra được đó là Tiêu Thập Nhất Lang.

Chỉ khi lúc trái tim một người đã chết đi rồi, người ấy mới biến thành ra như vậy.
Ánh mắt của y hình như biến thành màu xám xịt, thậm chí so với gương mặt của y còn muốn dễ sợ hơn.
Phong Tứ Nương thoạt thấy lần đầu tiên, chính là cặp mắt ấy.
Phong Tứ Nương không chết, lúc nàng tỉnh lại, trên người đã ấm áp, khô ráo, có điều, trái tim của nàng càng còn lạnh hơn cả nước hồ.
Bởi vì nàng nhìn thấy cặp mắt của Tiêu Thập Nhất Lang. Bởi vì nàng không thấy Thẩm Bích Quân.
Trên thuyền không có người thứ ba.... không lẽ ngay cả Băng Băng cũng lặng lẽ bỏ đi sao ?
Rượu dư hôm qua vẫn còn nằm trên bàn, chiếc ghế bị đổ xuống còn chưa được dựng đứng dậy.
Chiếc hoa thuyền tinh nhã này, dưới ánh mặt trời, hiển lộ rõ ràng ve? không hư, bề bộn.
.... Thẩm Bích Quân sao rồi ?
.... Không lẽ y tìm không ra được nàng ?
.... Không lẽ nàng đã tan biến vào trong dòng nước lạnh lẽo, dòng nước hồ lạnh lẽo ?
Phong Tứ Nương không dám hỏi. Nhìn cặp mắt tuyệt vọng và bi thương của Tiêu Thập Nhất Lang, nàng không cần hỏi.
.... Mình còn sống đây. Nhưng Thẩm Bích Quân đã chết.
.... Y cứu được mình, nhưng vĩnh viễn đã mất đi Thẩm Bích Quân.
Phong Tứ Nương không động đậy, không mở miệng, có điều, trái tim nàng vỡ tan, vỡ tan thành vô số mảnh vụn.
Nàng đau đớn, không phải hoàn toàn vì Thẩm Bích Quân, mà là vì Tiêu Thập Nhất Lang.
Nàng hiểu rõ cái thống khổ bi thương trong lòng của y, ngoài nàng ra, không chừng không còn người thứ hai nào tưởng tượng được.
Tiêu Thập Nhất Lang ngồi trước cửa khoang thuyền, nhìn lan can ngoài cửa, nhìn mặt hồ, như si như dại.
Mặt hồ vẫn mỹ lệ như lúc nào.
Còn Thẩm Bích Quân ? Mặt hồ mỹ lệ như thế, tại sao lại đi làm một chuyện tàn bạo như thế ?
Tiêu Thập Nhất Lang cũng không động đậy, cũng không mở miệng.
Y phục trên người y đã được gió thu từ xa thổi về làm khô ráo, nước mắt của y cũng đã khô.
Xuân tàm đáo tử ty phương tận (Còn tằm đến chết mới hết nhả tơ) Nến đã cháy tàn lụn rồi.
Ánh mặt trời càng rực rỡ. Trong ánh nắng rực rỡ của ban mai, trên thế gian,

đời người sao bi thương bất hạnh thế nhĩ ?
Phong Tứ Nương chầm chậm ngồi dậy, chầm chậm bước lại, ngồi bên cạnh y.
Tiêu Thập Nhất Lang không quay đầu lại, cũng không nhìn nàng.
Phong Tứ Nương rót một ly rượu đưa qua cho y.
Tiêu Thập Nhất Lang không từ chối, cũng không thò tay ra lấy.
Nhìn ánh mắt trống lỗng của y, nhìn gương mặt vô hồn của y, Phong Tứ Nương nhịn không nổi cơ hồ muốn ôm y vào lòng mình, an ủi y bằng tất cả những cách gì mình biết.
Nàng không làm như vậy.
Bởi vì nàng biết, trong lúc này, bao nhiêu an ủi đối với y, đều chỉ bất quá là những châm chọc.
Cái tâm tình đó, cũng chỉ có nàng mới hiểu được.
Mặt trời không ngừng lên cao, sóng hồ không ngừng dao động...
Trong gió không ngớt truyền lại tiếng ca nhạc, tiếng cười nói hoan lạc, bây giờ là lúc đi dạo hồ, ngay cả gió cũng ôn nhu, mát mẻ, thanh thản.
Trán của Tiêu Thập Nhất Lang đã rướm mồ hôi.
Mồ hôi lạnh! Chỉ những lúc trong lòng cảm thấy sợ hãi mới ra mồ hôi lạnh.
Nàng cũng hiểu nổi sợ hãi trong lòng y.
Sinh mệnh không phải ngắn ngủi như người ta tưởng tượng, một năm có bao nhiêu đó ngày, một đời có bao nhiêu có năm, bao nhiêu ngày tháng không hư, tịch mịch, cô độc, dài dẳng còn lại đó, làm sao bảo y trải qua bao nhiêu thời gian đó cho được.
Phong Tứ Nương dùng sức cắn chặt môi, nhịn đôi hàng lệ, ngẩng đầu lên, nàng mới phát hiện ra, mặt trời đã ngã về hướng tây.
Một đoạn thời gian quý báu nhất trong ngày đã trôi qua.
Từ lúc này về sau, gió chỉ có lạnh thêm, ánh mặt trời chỉ có nhạt đi thôi.
Bọn họ ngồi đó, không nói không rằng, bất tri bất giác đã ngồi luôn mấy tiếng đồng hồ.
Thời gian qua không nhanh lắm.
Không ai có thể tưởng tượng được, bọn họ qua được khoảng thời gian đó như thế nào.
Phong Tứ Nương cảm thấy cả người tê dại, nhưng vẫn không buồn cử động.
Miệng của nàng đã khô ráo, ly rượu đang ở ngay trong tay nàng, nhưng nàng không uống được một ngụm.
Một cơn gió lại thổi qua, Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nói:
- Cô nói chuyện được không ?
Giọng nói của y tuy thấp, nhưng Phong Tứ Nương giật nãy mình lên.
Nàng không ngờ y mở miệng ra, nàng cũng không biết mình nên nói gì.
Lúc này, giờ này, nàng còn biết nói gì ?

Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang còn đang mơ màng nhìn về phương trời xa xa, y lẩm bẩm:
- Tùy cô nói gì thì nói, chỉ cần cô nói.... tốt nhất là cứ nói hoài.
Bọn họ thật tình dã yên lặng quá lâu, cái thứ yên lặng đó làm người ta muốn phát điên.
.... Thẩm Bích Quân ?
Đấy vốn là câu hỏi Phong Tứ Nương muốn hỏi, nhưng nàng không dám hỏi.
Nàng đưa ly rượu lên, tính uống hết rượu trong ly, nhưng lại từ từ hạ ly rượu xuống.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đáng lý ra cô có nhiều điều muốn hỏi, tại sao cô không hỏi ?
Phong Tứ Nương rốt cuộc thở nhẹ ra một hơi, ấp úng nói:
- Tôi.... tôi đang nghĩ...
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Nghĩ gì ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi đang tính đi tìm Băng Băng.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Cô khỏi cần tìm cô ấy.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không cần ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bởi vì, cô ấy cũng đi rồi, lúc tôi trở lại, cô ấy đã đi rồi.
Gương mặt của y vẫn còn không một nét biểu tình nào, nhưng ánh mắt không ngớt chuyển động.
Tuy y đã ráng hết sức không chế chính mình, nhưng trên người y có nhiều thứ y không thể nào khống chế được.
.... Băng Băng quả nhiên đã đi rồi.
.... Bất kể ra sao, Tiêu Dao Hầu vẫn là cốt nhục của nàng.
.... Y đã chưa chết, nhất định sẽ tìm lại.
.... Nếu y nhất định sẽ lại, không phải nàng cũng phải đi sao ?
.... Thẩm Bích Quân cũng đã đi rồi, tại sao nàng còn chưa đi ?
Phong Tứ Nương dùng sức bóp chặt tay mình, móng tay đâm lũng vào da thịt.
Nàng bỗng nhiên hận Thẩm Bích Quân vô cùng.
Hiện tại mắt nhìn thấy đã sắp đến giờ phút tối hậu trong cuộc đời của Tiêu Thập Nhất Lang, mạng sống và vinh dự của y, đều sắp qua một sự khảo nghiệm phán quyết đáng sợ.
Không phải sống, chính là chết. Nếu không vinh dự sống sót, tức là khuất nhục mà chết.

Đấy chính là lúc y cần an ủi và khích lệ nhất, nhưng nàng đã bỏ đi.
Nàng bỏ đi, tuy cũng vì là yêu.
Tuy nàng yêu rất thật, rất sâu, có điều ái tình của nàng, không khỏi có chỗ quá ích kỹ.
Đối với Phong tứ Nương mà nói, yêu không những là dâng hiến, mà còn là hy sinh, hoàn toàn triệt để hy sinh.
Muốn hy sinh phải cần dũng khí để chịu đựng thống khổ và nhục nhã.
Nếu nàng là Thẩm Bích Quân, dù nàng biết mình phải bị đau đớn và nhục nhã, nàng nhất định sẽ không chết.
Nàng nhất định không lấy cái chết làm con đường thoát thân.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Cô không ngờ Băng Băng bỏ đi ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi...
Tiêu Thập Nhất Lang ngắt lời nàng:
- Bất kỳ cô nghĩ sao, cũng đều nghĩ sai cả.
Phong Tứ Nương nói:
- Nhưng...
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bởi vì, cô không hiểu cô ấy, vì vậy, cô nghĩ không ra tại sao cô ấy bỏ đi.
Y muốn Phong Tứ Nương nói chuyện, nhưng lại không ngớt cắt lời nàng.
Y muốn Phong Tứ Nương nói chuyện, không chừng cũng chính vì y muốn nói chuyện.
Tâm lý con người, không phải đầy những mâu thuẫn vừa bi ai vừa buồn cười như vậy sao ?
Phong Tứ Nương chỉ còn cách ngồi nghe y nói.
Tiêu Thập Nhất Lang quả nhiên lại nói tiếp:
- Trước đó lâu lắm, cô ấy nói cho tôi nghe, khi nào cô ấy muốn chết, nhất định sẽ rón rén đi một mình, không nói cho tôi biết, cũng không để cho tôi biết.
Đuôi mắt của y lại giựt lên:
- Bởi vì cô ấy không muốn để tôi nhìn cô ấy chết, cô ấy thà một mình đi đâu đó chết, hơn là để tôi đau đớn nhìn cô ấy chết.
Phong Tứ Nương buồn rầu nói:
- Tôi cũng biết, nàng vốn là một đứa bé rất tranh cường hiếu thắng, nàng cũng biết căn bệnh của mình.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Có điều, lúc nãy cô nhất định nghĩ lầm, muốn hiểu rõ một người không phải là một điều dễ dàng.
Câu nói ấy có phải hàm ý gì khác không ?

Có phải y đang hối hận, vẫn còn chưa hiểu rõ Thẩm Bích Quân ?
Phong Tứ Nương không để cho y nghĩ tiếp, nàng lập tức hỏi:
- Bệnh của nàng dạo sau này nặng lắm sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Cũng chính vì bệnh của cô ấy càng lúc càng trầm trọng, cô ấy không còn sức đi theo tôi nơi này nơi khác, vì vậy chúng tôi mới ở lại đây.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Anh cố ý mời tất cả các anh hùng hào kiệt lại đây, để cho nàng nhận mặt, trong đó có thuộc hạ của Thiên Tông hay không ?
Tiêu Thập Nhất Lang chầm chậm gật đầu, một hồi thật lâu, mới từ từ nói:
- Tôi cũng hy vọng các cô nghe tin tức đó, sẽ tìm lại đây, có điều tôi không ngờ...
.... Y không ngờ bọn họ lại đây, lại tạo thành một chuyện bất hạnh vĩnh viễn không bao giờ cứu vãn được.
Câu nói ấy y không hề thốt ra, Phong Tứ Nương cũng không để y nói ra.
Nàng lái câu chuyện về hướng khác:
- Anh thật tình nghĩ gã mù ấy là Tiêu Dao Hầu ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- ít nhất, là rất có thể.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không lẽ y chính là người nuôi con chó nhỏ ? Không lẽ người ước hẹn với Liên Thành Bích lại là y ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi hy vọng là vậy.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tại vì, nợ phải thanh toán, sớm muộn gì cũng phải thanh toán, thanh toán lần này không phải hay hơn sao ?
.... Cái nợ này có thật sẽ thanh toán được không ?
.... Bao nhiêu ân oán triền miên, tình và cừu đan kết với nhau, thanh toán một lần làm sao cho đủ ?
.... Không chừng chỉ có một cách thanh toán được.
.... Nếu người đã chết rồi, thì chẳng còn thiếu nợ ai, người khác cũng chẳng thiếu nợ họ.
Phong Tứ Nương nhìn y, bỗng nhiên phát giác ra, mình đang ra mồ hôi lạnh, bởi vì trong lòng nàng, bỗng có cái cảm giác sợ hãi mà Tiêu Thập Nhất Lang đang có.
Đời sống thật mỹ lệ.
Hoa nở mùa xuân, cây cỏ sắc màu mùa thu, ánh mặt trời buổi sáng sớm, ánh

trăng ban đêm, tiếng ca thánh thót trong gió, đi bộ chầm chậm trong mưa... Tất cả đều mỹ lệ.
Có điều, đợi đến lúc không có người chia xẻ những thứ đó với mình trong cuộc đời, những thứ đó chỉ làm cho mình cảm thấy càng thêm tịch mịch, thêm thống khổ.
Phải dùng cách nào cho Tiêu Thập Nhất Lang phấn chấn lên ?
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nói:
- Tối nay còn chưa tới trăng rằm, chúng ta còn say được thêm một trận nữa.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Anh muốn say ?
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi lại:
- Cô uống với tôi không ?
Phong Tứ Nương đứng dậy nói:
- Tôi đi tìm rượu.
Dưới lầu còn rượu, nhưng không còn ai ở đó.
Bao nhiêu người đều đã đi cả, ngay cả những người thuyền làm trên thuyền cũng đều đi sạch.
Thuyền ở giữa hồ, trên thuyền chỉ còn hai người, nơi đây trở thành thế giới của hai người.
Có điều, cái thế giới này sao tàn bạo như vậy ?
Được ngồi một mình với Tiêu Thập Nhất Lang, vốn là một nguyện vọng của Phong Tứ Nương, vốn là khoái lạc nhất trong đời của nàng.
Có điều, bây giờ trong lòng nàng chỉ có nổi sợ hãi, sợ từ trong tim xuống luôn tới tận lòng bàn chân.
Không lẽ tất cả mọi người đều bỏ bọn họ mà đi ? Không lẽ bọn họ chỉ có cừu địch, không có bạn bè ?
Có thể giúp đỡ được bọn họ, không có mấy người.
Phong Tứ Nương thở nhẹ ra một hơi, phấn khởi tinh thần, tìm một bình rượu cũ nhất.
.... Bất kể ra sao, mình cũng còn ở chung một nơi.
.... Mình có chết, cũng chết chung một chỗ.
Do đó, nàng hiên ngang bước lên lầu.
Lại một ngày nữa đã qua, ban đêm lại đến.
Vò rượu để trên bàn, Phong Tứ Nương và Tiêu Thập Nhất Lang ngồi đối diện nhau, tuy hai người không đề cập tới Thẩm Bích Quân, nhưng trong lòng đều có hình bóng muốn xóa mà xoá không đi ấy.
Cái bóng ấy hình như là bức tường thật cao, ngăn cách hai người ra hai nơi.
Phong Tứ Nương cảm thấy khoảng cách giữa mình và Tiêu Thập Nhất Lang, phảng phất còn xa hơn lúc mình gặp y lần đầu tiên.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nói:

- Chúng mình biết nhau cũng được mười mấy năm rồi nhĩ.
Phong Tứ Nương nói:
- Mười sáu năm.
Miệng nàng đắng, trong lòng cũng đắng.... mười sáu năm, trong đời có mấy cái mười sáu năm ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Trong những năm ấy, mình gặp nhau không nhiều, nhưng tôi biết, cô hiểu tôi hơn ai cả.
Phong Tứ Nương lẳng lặng gật gật đầu.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Vì vậy, cô cũng phải tha thứ cho tôi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tha thứ cho anh ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Cả đời tôi, tôi đã làm biết bao nhiêu điều lầm lỗi, đáng lý ra không nên xin người khác tha thứ.
Phong Tứ Nương nói:
- Ai mà không khỏi lầm lỗi.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bất cứ ai làm điều lầm lỗi, đều phải bị trả giá.
Phong Tứ Nương dùng sức nắm chặt hai tay lại, nói:
- Anh muốn trả giá nào ? Chết ?
Tiêu Thập Nhất Lang trầm ngâm một hồi thật lâu, mới từ từ nói:
- Sống có gì vui ? Chết có gì sợ ?
Phong Tứ Nương ngắt lời y nói:
- Bởi vậy anh muốn chết, bởi vậy anh mới xin tôi tha thứ cho anh, bởi vì chính anh cũng biết, nếu anh chết rồi, anh càng có lỗi với tôi.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng dùng sức nắm chặt hai bàn tay, y buồn rầu nói:
- Tôi mà không chết, thì làm sao cho được với nàng ?
Y không để cho Phong Tứ Nương mở miệng, lại nói tiếp:
- Trên đời này nếu không có một người như tôi, nàng nhất định sẽ sống khoái lạc suốt một đời, có điều bây giờ...
Phong Tứ Nương bỗng nhiên đứng dậy nói:
- Dưới lầu còn rượu, tôi muốn đi kiếm thêm một vò nữa, tôi còn muốn uống thêm.
Nàng không hề muốn say, chỉ bất quá không muốn nghe y nói tiếp, nàng rốt cuộc cũng là một người đàn bà.
Đèn dưới lầu đã tắt từ lâu, cầu thang hẹp mà đen ngòm, nàng đi từng bước từng bước xuống, cảm thấy trong lòng mình phiêu hốt, cả người như muốn biến thành hư không.

Ánh trăng từ ngoài song chiếu vào, màu sắc êm dịu quá, nàng bước xuống lầu, ngẩng đầu lên, bỗng nhiên phát hiện ra một người đang đứng bất động trong bóng đêm.
- Ai đó ?
Người trong bóng tối không cử động, cũng không nói gì.
Phong Tứ Nương cũng không hỏi lại, nàng đã nhận ra người đó.... chiếc áo màu xanh cũ kỹ, chiếc mặc nạ phẳng lỳ không hồn.
Người mặc áo xanh thần bí đó lại trở lại, lần này dĩ nhiên, nhất định không phải là Sử Thu Sơn.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ngươi rốt cuộc là ai ?
Người áo xanh vẫn còn chưa động đậy, vẫn còn chưa mở miệng, trong bóng tối, y giống như một oan hồn trở về đòi mạng.
Phong Tứ Nương hít vào một hơi dài, cười nhạt nói:
- Bất kể ngươi là người hay là quỹ, lần này ngươi đã lại đây, phải để ta nhìn mặt của ngươi, nếu không, dù ngươi là quỹ, cũng khó mà chạy được đi đâu.
Ánh mắt của nàng sáng rực, nàng đã muốn say nhừ.
Lúc Phong Tứ Nương gần muốn say, nếu muốn làm chuyện gì, người và quỹ trên trời dưới đất có tụ lại, cũng đừng tưởng ngăn trở nàng.
Nàng bỗng nhiên xông lại, chụp lấy mặc nạ.
Người ấy còn chưa cử động, ánh trăng tấu xảo chiếu trên mặt y.
Phong Tứ Nương ngẫn người ra, nàng lại thở dài một tiếng nói:
- Liên Thành Bích, quả nhiên là ông.
Gương mặt của Liên Thành Bích không còn tý máu nào, cặp mắt đầy những tia máu, hình như cũng vừa mới khóc.
Phong Tứ Nương cười nhạt nói:
- Vô Cấu công tử trước giờ ta đây siêu phàm, biến thành không dám gặp mặt người bao giờ thế ?
Liên Thành Bích lạnh lùng nhìn nàng, gương mặt cũng trơ trơ như chiếc mặt nạ.
Cái thứ biểu tình không có biểu tình, có lúc cũng giống như là biểu tình bi ai vậy.
.... Y và Thẩm Bích Quân vốn không phải là một đôi hiệp lữ người ta đã từng ngưỡng mộ hay sao ?
.... Trên đời này, nếu không có Tiêu Thập Nhất Lang, bọn họ không phải sẽ sống khoái lạc một đời hay sao ?
Nghĩ đến những tào ngộ của y, lòng của Phong Tứ Nương cũng mềm ra, nàng nhịn không nổi thở dài nói:
- Nếu ông cũng muốn uống ly rượu, cứ việc theo tôi lên lầu, ông còn nhớ mình cũng từng uống rượu chung với nhau lúc trước không ? Ba người

chúng ta ?
Liên Thành Bích dĩ nhiên nhớ rõ, những chuyện đó vốn không dễ gì quên.
Y nhìn Phong Tứ Nương, không nhịn nổi cũng thở dài một tiếng, chính trong tiếng thở dài đó, Phong Tứ Nương bỗng nhiên thấy một bàn tay thò ra.
Một bàn tay rất trắng trẻo, rất thanh tú, cổ tay thuôn dài, ngón tay mềm mại.
Có điều, Phong Tứ Nương vừa thấy bàn tay đó, cả trái tim bỗng chùng xuống, nàng đã nhận ra đó là bàn tay của ai.
Chính ngay lúc đó, bàn tay mềm mại thanh tú ấy đã nhanh như chớp, chụp lấy cánh tay nàng.
Chỉ nghe có tiếng người vừa nói vừa cười sau lưng nàng:
- Cô có còn nhớ mình cũng từng uống rượu chung với nhau lúc trước ?
Chỉ có hai chúng ta ?
Giọng cười của y cũng rất ôn nhu, nhưng bàn tay của y của y đã biến thành gọng kềm xiết chặt.
Hoa Như Ngọc, Phong Tứ Nương chẳng cần quay đầu lại, nàng lập tức biết ngay nhất định là Hoa Như Ngọc.
Nàng thà bị rắn độc quấn vào tay mình còn hơn để người này đụng vào ngay chỉ ngón tay của mình.
Bàn tay kia của Hoa Như Ngọc lại cứ muốn ôm lấy eo lưng của nàng, y mỉm cười nói:
- Cô có nhớ mình uống rượu ấy là rượu động phòng hoa chúc không ?
Phong Tứ Nương không mở miệng, nàng muốn la lớn lên, muốn nôn mửa ra, nàng muốn đá cho y một cái chết ngay tại chỗ, chỉ tiếc là nàng chỉ đứng trơ trơ ra đó.
Cả người nàng không thể động đậy, toàn thân nàng lạnh buốt thấu tận trong lòng, may mà lúc ấy, nàng thấy Tiêu Thập Nhất Lang.
Tiêu Thập Nhất Lang đang đứng trên cầu thang, gương mặt còn trắng bệch hơn cả Liên Thành Bích, y lạnh lùng nói:
- Bỏ nàng ra!
Hoa Như Ngọc chớp mắt, làm bộ hỏi:
- Ngươi là gì của nàng, dựa vào đâu mà nói ta bỏ tay ra ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bỏ nàng ra!
Hoa Như Ngọc nói:
- Ngươi có biết ta là gì của nàng ta không ? Ngươi có biết chúng ta đã bái trời bái đất, đã động phòng rồi không ?
Bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang đã nắm vào chuôi đao.
Đao là thanh Cát Lộc đao, bàn tay là bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang, bất cứ ai nhìn thấy bàn tay ấy cầm thanh đao ấy, nhất định sẽ không cười nổi.
Nhưng Hoa Như Ngọc lại cười, không những vậy, còn cười rất khoan khoái,

y nói:
- Ta nhận ra thanh đao này, đây là thanh đao giết người.
Tiêu Thập Nhất Lang không hề phủ nhận.
Hoa Như Ngọc lại cười nói:
- Chỉ tiếc là nếu thanh đao này ra khỏi vỏ, người đầu tiên sẽ chết nhất định không phải ta, mà là nàng ta!
Bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang càng nắm chặt lại, nhưng y rút không ra được thanh đao.
Y biết Hoa Như Ngọc không phải nói dối.
Hoa Như Ngọc nhẫn nha nói:
- Ta cũng bảo đảm rằng, người thứ hai bị chết, không phải là ta, mà là ngươi!
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Sao ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Vì vậy, dù ngươi có muốn đổi mạng ngươi lấy mạng nàng ta, ta cũng không chịu đáp ứng, bởi vì, ngươi đã chết chắc rồi.
Tròng mắt của Tiêu Thập Nhất Lang thu nhỏ lại, y đã phát hiện ra, trong bóng đêm lại có hai người bước ra, trong tay cầm ba thứ ngoại môn binh khí lấp lánh hàn quang.
Một cây là câu liêm đao, hai cây kia là lang nha bổng làm bằng bạc ròng.
Hai thứ binh khí đó, một khinh nhu, một thuần cương, trong giang hồ, không còn mấy ai sử dụng được.
Người sử dụng được hai thứ binh khí đó, chắc chắn là cao thủ đệ nhất lưu không nghi ngờ gì nữa.
Trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang cũng chùng xuống.
Y biết mình không còn cách nào cứu được Phong Tứ Nương.
Phong Tứ Nương lớn tiếng nói:
- Tôi chẳng cần anh chết với tôi, tôi đã chết chắc rồi, anh còn không mau chạy đi cho rồi.
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn nàng, ánh mắt lộ một nét biểu tình rất kỳ quái, không biết là phẫn nộ, hay là lưu luyến, hay là đau thương ?
Hoa Như Ngọc cười nói:
- Nàng không nên kêu y bỏ đi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Bởi vì nàng cũng biết, trên đời này, chỉ có Tiêu Thập Nhất Lang bị cắt đầu, không có Tiêu Thập Nhất Lang bỏ chạy.
Phong Tứ Nương cắn chặt răng nói:

- Vậy thì ngươi mau mau giết ta thôi.
Hoa Như Ngọc hỏi:
- Nàng không muốn thấy y chết ?
Phong Tứ Nương hằn học nói:
- Ta chẳng qua không muốn thấy y chết dưới tay một tên ty bỉ vô sĩ như ngươi.
Hoa Như Ngọc lại cười nói:
- Nếu ta nhất định cho nàng thấy y chết, nàng sẽ làm gì ta ?
Y vẫy tay, lang nha bổng và câu liem đao bắt đầu lóe sáng lên.
Thanh đao của Tiêu Thập Nhất Lang còn chưa ra khỏi vỏ.
Hoa Như Ngọc mỉm cười nói:
- Ta nhất định không để cho nàng chết trước đâu, bởi vì chỉ cần nàng còn sống, y sẽ không rút đao ra.
Y mỉm cười, quay qua Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bởi vì, chỉ cần ngươi rút thanh đao ra khỏi vỏ, ngươi sẽ thấy nàng ta chết, ta bảo đảm chết rất là thảm thiết.
Tiêu Thập Nhất Lang rút đao nhanh như điện, trên đời này không có người thứ hai nào có thể bì được, có điều hiện tại, y chỉ cảm thấy thanh đao cầm trong tay còn nặng hơn cả Thái sơn.
Liên Thành Bích nãy giờ đang lạnh lùng nhìn y, bỗng nhiên nói:
- Đưa thanh đao của ngươi đây, ta sẽ thả nàng ra.
Tiêu Thập Nhất Lang không nói một tiếng nào, cũng chẳng suy nghĩ gì, y lập tức cởi đao ra.
Đấy là thanh Cát Lộc đao, là thanh đao y đã dùng mạng sống của mình, máu và nước mắt của mình tranh được.
Có điều, hiện tại, y tùy tiện cởi ra, ném dưới đất.
Chỉ cần cứu được Phong Tứ Nương, ngay cả đầu của mình, y cũng ném xuống, huống gì chỉ là một thanh đao ?
Hoa Như Ngọc bỗng nhiên cười lớn nói:
- Bây giờ nàng ta lại càng chết chắc, ngươi cũng càng chết chắc.
Cát Lộc Đao là thanh khoái đao giết người như cỏ.
Bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang là bàn tay rút đao như điện xẹt.
Trên đời này nhất định không có thứ đao nào bén nhọn bằng Cát Lộc Đao.
Trên đời này nhất định không có bàn tay của ai, sử dụng được đao pháp kinh khủng của Tiêu Thập Nhất Lang.
Tuy y không thể rút đao, không dám rút đao, chỉ cần đao còn trong tay y, không ai dám khinh cử vọng động.
Hiện tại thanh đao đã bị y tùy tiện ném xuống dưới đất.
Nhìn thanh đao ấy, nước mắt của Phong Tứ Nương đã rơi lả chả.
Cho đến bây giờ, nàng mới biết rõ, vì nàng, Tiêu Thập Nhất Lang cũng hy

sinh nhất thiết như vậy.
Tình cảm của y đối với nàng, ngoài mặt xem ra không giống người khác, thật ra trong lòng đều là một thứ lửa đang thiêu đốt mãnh liệt.
Người đang bị thiêu chính là y.
Nàng rơi nước mắt, nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, trong lòng vừa ngọt ngào, vừa khổ đắng, vừa sung sướng vừa đau khổ, rốt cuộc nhịn không nổi khóc òa lên, nàng nói:
- Anh là một tên ngốc, đúng là một tên ngốc, tại sao anh vì người ta, cứ đi làm chuyện ngu xuẩn như vậy ?
Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:
- Tôi chẳng phải ngốc tử, cô là Phong Tứ Nương.
Đấy chẳng qua chỉ là mười chữ, nhưng có ai biết dược, mười chữ đó bao hàm biết bao là tình cảm, biết bao là kỷ niệm.
Những kỷ niệm vừa mật ngọt, vừa cay đắng, thống khổ mà sung sướng...
Trái tim của Phong Tứ Nương đã vỡ tan tành.
Liên Thành Bích từ từ đứng dậy, từ từ bước lại, lượm cây đao lên, bỗng nhiên rút đao ra như điện xẹt.
Y rút đao ra, cũng nhanh kinh hồn.
Đao quang lóe lên, ly rượu trên bàn đã bị đao chém thành hai mảnh.
Rươọu màu hổ phách trào ra.
Liên Thành Bích vỗ nhè nhẹ lên lưỡi đao, ánh mắt sáng rực lên, lẩm bẩm:
- Đao tốt thật, nhanh thật.
Ánh mắt của Hoa Như Ngọc cũng sáng rực lên, y nói:
- Đao nếu không nhanh, làm sao cắt được đầu Tiêu Thập Nhất Lang ?
Tiêu Thập Nhất Lang không phải đã thành lộc (con nai) của Trung nguyên, để cho anh hùng thiên hạ rượt đuổi theo sao ?
.... Quần hùng trục lộc, duy thắng giả đắc lộc nhi cát chi.
(Quần hùng rượt nai, chỉ có kẻ thắng mới bắt được mà giết) Liên Thành Bích ngẩng mặt than dài một tiếng nói:
- Không ngờ thanh đao này rốt cuộc cũng lọt vào tay ta.
Hoa Như Ngọc cười nói:
- Tôi đã tính trước rồi, thanh đao này trước sau cũng thuộc về ông.
Liên Thành Bích bỗng nhiên nói:
- Thả nàng ra.
Nụ cười trên gương mặt của Hoa Như Ngọc bỗng nhiên khựng lại:
- Ông.... Ông quả thật muốn tôi thả nàng ra ?
Liên Thành Bích lạnh lùng nói:
- Không lẽ ngươi cũng coi ta như là người nói rồi nuốc lời sao ?
Hoa Như Ngọc nói:
- Nhưng mà ông...

Liên Thành Bích nói:
- Ta nói qua lời nào, không hề rút lại, ta đã nói rồi, chỉ cần y ném đao ra, ta sẽ thả Phong Tứ Nương.
Ánh mắt của Hoa Như Ngọc lại sáng lên, y hỏi:
- Ông không hề nói, thả nàng ra, sẽ để cho nàng đi.
Liên Thành Bích hững hờ nói:
- Ta không hề nói vậy.
Hoa Như Ngọc nói:
- Ông cũng không nói, không dùng thanh đao này giết nàng ta.
Liên Thành Bích nói:
- Cũng không hề.
Hoa Như Ngọc lại cười lên, cười lớn, buông tay ra nói:
- Tôi thả nàng ta ra trước, ông giết nàng, tốt...
Tiếng cười của y bỗng nhiên bị khựng lại.
Chính ngay lúc đó, đao quang lóe lên, một cánh tay máu me đã rớt xuống đất.
Tiếng cười biến thành tiếng rú thê thảm.
Cánh tay ấy không phải của Phong Tứ Nương, mà là của y.
Liên Thành Bích lạnh lùng nói:
- Ta cũng chẳng nói là ta sẽ không giết ngươi.
Hoa Như Ngọc gằn giọng nói:
- Ngươi giết ta, ngươi sẽ hối hận đấy.
Câu nói ấy chưa thốt ra xong, ánh dao lại lóe lên, người của y đã đổ sầm xuống.
Y chết cũng không ngờ được rằng Liên Thành Bích lại đi giết y, bất cứ ai cũng không ngờ được.
Ánh trăng vẫn thế, màn đêm vẫn thế.
Trong gió đầy mùi máu tanh.... máu vốn thuần khiết nhất, quý báu nhất, tại sao lại có mùi tanh kinh sợ như vậy ?
Phong Tứ Nương chỉ cảm thấy dạ dày co rút không ngừng, hầu như muốn nôn mửa ra.
Bất kể một người tôn quý mỹ lệ đến đâu, nếu bị chết dưới một lưỡi đao, đều sẽ biến thành ty tiện xấu xí.
Trước giờ, nàng bất nhẫn nhìn người khác chết trước mặt mình, có điều bây giờ nàng nhịn không nổi, muốn nhìn cho rõ.
Bởi vì, cho đến bây giờ, nàng không tin được rằng Hoa Như Ngọc đã chết thật.
Nhìn thi thể nằm trong vũng máu đó, nàng hầu như còn không thể tin được đó là Hoa Như Ngọc, con người độc ác giảo hoạt như xích luyện xà.
.... Thì ra máu của y cũng màu đỏ.

.... Thì ra đao chém trên cổ y, y cũng chết như vậy, không những thế chết còn mau hơn ai.
Phong Tứ Nương rốt cuộc thở ra một hơi dài, nàng bỗng nhiên phát hiện ra mồ hôi lạnh ướt đẫm ra cả áo lót.

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 30
Phóng lao thì phải theo lao

Ánh trăng chiếu lên thanh đao trong tay Liên Thành Bích, đao quang lóng lánh, sáng lạng như mặt nước hồ thu, trên đao không có máu, gương mặt của Liên Thành Bích cũng không có tý máu, y nhè nhẹ vuốt lưỡi đao trong tay, thở dài một tiếng, nói:
- Quả thật là một thứ binh khí thiên hạ vô song, quả thật danh bất hư truyền.
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn y, ánh mắt lại lộ ra một biểu tình thật kỳ quái, y không mở miệng, người khác dĩ nhiên là chẳng ai mở miệng, trong khoang thuyền chỉ nghe có tiếng hô hấp gấp rút, lang nha bổng đã buông thỏng xuống, câu liêm đao không còn rực rỡ, mọi người đang chuẩn bị rút lui.
Liên Thành Bích bỗng nhiên vẫy tay nói:
- Hà Bình huynh, xin lại đây nói chuyện.
Câu Liêm Đao ngần ngừ, rốt cuộc bước lại, gượng cười hỏi:
- Công tử phân phó điều gì ?
Liên Thành Bích nói:
- Tôi chỉ muốn thỉnh giáo một chuyện.
Hà Bình thở phào một tiếng, nói:
- Không dám.
Liên Thành Bích hỏi:
- Ông có biết tại sao tôi giết Hoa Như Ngọc ?
Hà Bình lập tức lắc đầu, y không phải là kẻ ngốc, biết nhiều quá sống không lâu, cái đạo lý ấy, đương nhiên y cũng hiểu.
Liên Thành Bích hỏi:
- Ông quả thật không biết ?
Hà Bình đáp:
- Quả thật không biết.
Liên Thành Bích thở ra nói:
- Ngay cả chuyện đó cũng còn không hiểu, sống như ông còn gì là ý tứ ?

Hà Bình biến sắc, đột nhiên người y tung lên, thanh câu liêm hình lưỡi liềm từ không trung chém nhanh lại, thanh câu liêm đao trong tay y vốn là bí truyền ở Đông Hải, chiêu chức kỳ dị, xuất thủ lẹ làng, đúng là đệ nhất lưu cao thủ trong giang hồ, nhát đao chém xuống, hàn quang lóe sáng, tiếng gió đao hú lên, lấy công làm thủ, chặn ngang cho mình một đường thoái.
Chỉ tiếc y vẫn chận không được Cát Lộc đao, tinh lên một tiếng, câu liêm đao đã rớt xuống đất, đao quang lại lóe lên một lần nữa, máu tươi phún ra tung tóe.
Người của Hà Bình ở trên không trung, bỗng nhiên rớt xuống, rớt xuống giữa đám máu me của mình.
Liên Thành Bích vừa chém ra nhát đao, chẳng thèm nhìn đến y, quay đầu lại nói:
- Đặng Cương huynh, tôi cũng có chuyện muốn thỉnh giáo ông.
Đặng Cương đang cầm trong tay thanh lang nha bổng bằng bạc ròng, y nói:
- Ngươi nói đi, ta nghe đây.
Đương nhiên y không muốn bước lại, nào ngờ Liên Thành Bích lại bước qua, y lùi lại hai bước, không thể nào lùi được nữa, bỗng nhiên lớn tiếng nói:
- Tôi và tên họ Hoa kia trước giờ không quen biết, ông có chém đi thêm mười nhát, tôi cũng không nói thêm tiếng nào.
Liên Thành Bích hững hờ nói:
- Tôi chỉ muốn hỏi ông, ông có biết tại sao tôi giết hắn không ?
Đặng Cương gật gật đầu, y cũng không phải là kẻ ngốc, đương nhiên y không lập lại hai chữ không biết.
Liên Thành Bích hỏi:
- Ông biết tại sao tôi làm vậy ?
Đặng Cương nói:
- Chúng ta vốn đang tính giết Tiêu Thập Nhất Lang, có điều, bỗng nhiên ông đổi ý.
Liên Thành Bích nói:
- Nói tiếp đi!
Gương mặt Đặng Cương lúc xanh lúc đỏ, rốt cuộc y ráng lấy hết can đảm, nói tiếp:
- Lâm trận biến lòng, vốn là cấm kỵ của Thiên Tông, ông sợ hắn tiết lộ bí mật, vì vậy giết hắn để bịt miệng.
Liên Thành Bích lại thở ra nói:
- Ngay cả chuyện đó ông còn biết, làm sao tôi còn để ông sống được ?
Gương mặt Đặng Cương biến đổi. y bỗng nhiên gầm lên một tiếng, tay trái thanh lang nha bổng đánh ra Hoành Tảo Thiên Quân, tay phải thanh lang nha bổng đánh ra Thái Sơn Áp Đỉnh, hai bên đánh lại, kình phong nổi lên, hai cây lang nha bổng của y nặng tới bảy mươi ba cân, chiêu thức cương

mãnh, oai không thể tả, chỉ tiếc y chậm một chút, lưỡi đao sáng như tuyết, đã lướt qua thân hình y như chớp xẹt.
.... Lực lượng và tốc độ của tia chớp ra làm sao, có ai biết không ?
Trên đao vẫn không thấy máu. Liên Thành Bích nhìn chăm chú vào lưỡi đao, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng và ái mộ, y lẩm bẩm:
- Quả thật là một thứ binh khí thiên hạ vô song, quả thật danh bất hư truyền.
Y lập lại câu nói lúc nãy, giọng nói cũng đầy tán thưởng và ái mộ.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên nói:
- Không gặp nhau lâu năm, ông xuất thủ hình như vẫn không chậm chạp tý nào.
Liên Thành Bích nói:
- Thanh đao này cũng không lụt đi.
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi chỉ biết kiếm pháp của ông rất cao, nhưng không ngờ ông cũng biết sử đao.
Liên Thành Bích nói:
- Đao kiếm đều là lợi khí để giết người, tôi cũng biết giết người.
Phong Tứ Nương gượng cười hỏi:
- Người biết sử đao, nếu có được thanh đao như vậy, có chịu trả lại cho người khác không ?
Liên Thành Bích nói:
- Không chịu.
Y lại vỗ về lên thân đao, bỗng nhiên vung tay lên, thanh đao trong tay bay thẳng ra ngoài.
Đao quang như cầu vòng, xẹt lại hướng Tiêu Thập Nhất Lang, nhưng phía trước không phải là lưỡi đao, mà là cán đao.
Liên Thành Bích hững hờ nói:
- Tôi cũng nhất định sẽ không chịu trả lại cho người khác, tôi chỉ trả lại cho y.
Cặp mắt của Phong Tứ Nương sáng lên, nàng trừng mắt hỏi:
- Tại sao ?
Liên Thành Bích đáp:
- Bởi vì y là Tiêu Thập Nhất Lang.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Chỉ có Tiêu Thập Nhất Lang mới xứng đáng sử thanh đao này ?
Liên Thành Bích chầm chậm gật gật đầu nói:
- Bất kể y là người xấu hay người tốt, khắp thiên hạ, quả thật chỉ có y mới xứng đáng với thanh đao.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Nếu thanh đao này không phải là đao mà là kiếm nhĩ ?

Khóe miệng của Liên Thành Bích bỗng lộ ra nụ cười kỳ dị, y chầm chậm nói:
- Nếu thanh đao này là kiếm, thanh kiếm ấy sẽ là của tôi.
Giọng nói của y rất lãnh đạm và chậm chạp, nhưng dầy vẻ kiêu ngạo và tự tín.
Đã lâu năm rồi, y đã có lòng tin, y biết mình sẽ là một kiếm khách vô song trong thiên hạ.
Phong Tứ Nương nhìn y, nàng thở ra nhè nhẹ nói:
- Xem ra, ông cũng không biến đổi đi tý nào.
Tiêu Thập Nhất Lang đã tiếp lấy thanh đao, vỗ nhẹ vào lưỡi đao nói:
- Có người giống như thanh đao này vậy, thanh đao này không bao giờ bi. lụt, mà những hạng người đó cũng không bao giờ biến đổi.
Y bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn chăm chú vào Liên Thành Bích, rồi nói tiếp:
- Tôi nhớ lúc trước ông có uống rượu ?
Liên Thành Bích nói:
- Ông không nhớ sai.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Bây giờ thì sao ?
Liên Thành Bích cũng ngẩng đầu lên nhìn y chăm chú, một hồi thật lâu, mới chầm chậm nói:
- Ông đã nói rồi, có người vĩnh viễn không bao giờ biến đổi, người uống rượu thường thường là hạng người đó.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ông có phải là hạng người đó ?
Liên Thành Bích nói:
- Phải.
Một bình rượu đang bày trên bàn, bọn họ đang ngồi đối diện nhau.
Hiện giờ tuy giữa bọn họ có thêm một người, nhưng Phong Tứ Nương cảm thấy mình và Tiêu Thập Nhất Lang hình như gần lại hơn được một chút.
Bởi vì, bọn họ đều có cảm giác, thân thể người này phảng phất có một thứ áp lực kỳ dị.
Một thứ áp lực nhìn không thấy, chạm không tới, giống như một lưỡi kiếm đã tuốt vỏ.
Bọn họ cũng từng cảm thấy thứ áp lực đó từ thân thể của Hồng Anh Lục Liễu.
Bây giờ, áp lực từ người Liên Thành Bích lại, so ra còn mãnh liệt hơn.
Phong Tứ Nương bất giác xích người lại gần Tiêu Thập Nhất Lang, cho đến bây giờ, nàng mới phát hiện ra, con người của Liên Thành Bích, kỳ dị, khó hiểu hơn nàng tưởng tượng nhiều.
Nàng nhịn không nổi cất tiếng hỏi:

- Ông quả thật vốn lại đây để giết chúng tôi ?
Liên Thành Bích nói:
- Đấy vốn là một kế hoạch rất chu mật, chúng tôi đã trù tính từ lâu.
Phong Tứ Nương nói:
- Có điều ông bỗng thay đổi chủ ý.
Liên Thành Bích nói:
- Tôi không hề biến đổi, nhưng chủ ý thường thường biến đổi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Lần này tại sao ông thay đổi chủ ý ?
Liên Thành Bích nói:
- Bởi vì tôi nghe được các vị lúc nãy nói chuyện ở đây.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ông nghe hết tất cả ?
Liên Thành Bích nói:
- Tôi nghe rất rõ ràng, vì vậy, tôi mới hiểu rõ y là một người như thế nào.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ông thật tình hiểu rõ ?
Liên Thành Bích nói:
- ít ra tôi cũng hiểu rằng, y không phải là hạng người tàn bạo vô tình như người ta nói, tuy y phá hoại bọn tôi, nhưng trong lòng y có thể đau khổ hơn bọn tôi.
Phong Tứ Nương buồn rầu nói:
- Chỉ tiếc là nổi thống khổ của y trước giờ không một ai hiểu biết cho, cũng không có ai đồng tình.
Liên Thành Bích trầm ngâm một hồi thật lâu, mới chầm chậm nói:
- Khoái lạc tuy có nhiều loại, chân chính thống khổ chỉ có một thứ, nếu cô thật sự đã chịu qua một nổi thống khổ chân chính, cô sẽ nhất định hiểu rõ thống khổ của người khác.
Phong Tứ Nương nói:
- Cũng chỉ có những người thật sự nếm qua mùi vị của thống khổ, mới hiểu nổi thống khổ của người khác.
Liên Thành Bích nói:
- Tôi hiểu lắm, tôi đã hiểu điều đó từ lâu lắm rồi...
Ánh mắt của y nhìn ra phương trời xa, màn đêm mờ ảo, ánh mắt của y cũng đầy vẻ mông lung.
Có phải ánh trăng làm mờ mắt của y ? Hay là nước mắt ?
Nhìn ánh mắt của y, Phong Tứ Nương bỗng phát hiện ra, y và Tiêu Thập Nhất Lang đều chịu một nổi thống khổ sâu xa như nhau, mãnh liệt như nhau.
Liên Thành Bích lại nói:
- Bởi vì tôi đã hiểu rõ nổi thống khổ ấy đáng sợ ra sao, vì vậy tôi mới khong

muốn mọi người vì chuyện này mà phải chịu thống khổ như vậy.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Thật sao ?
Liên Thành Bích cười lên một tiếng, nụ cười càng làm cho y lộ vẻ thê lương bi khổ.
Y buồn rầu nói nhỏ:
- Nên đi, sớm muộn gì cũng phải đi, bây giờ nàng đã đi rồi, đã đi tới chỗ nàng muốn tới, và cũng đem theo tất cả ân oán cừu hận, đấy vốn là ý nguyện của nàng, tại sao chúng ta không thể quên đi hết cừu hận trong lòng ?
Phong Tứ Nương thở ra nhè nhẹ, rầu rầu nói:
- Đúng vậy, chị ấy quả thật đã đem đi hết tất cả cừu hận, bây giờ tôi mới hiểu ý của chị ấy, tôi cứ mãi hiểu lầm.
Nàng không dám nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, nàng cũng không nỡ nhìn.
Chính nàng cũng đang ràn rụa nước mắt.
Liên Thành Bích nói:
- Nên đi đã đi rồi, nên kết thúc cũng đã kết thúc, tôi lại hà tất phải đi gây thêm thù oán làm gì ?
Phong Tứ Nương nói:
- Vì vậy, ông mới thay đổi chủ ý ?
Liên Thành Bích lại cười lên một tiếng, nói:
- Huống gì, tôi cũng biết mỗi người đều không khỏi có lúc lầm lỗi, nếu vì chuyện lầm lỗi mà thống khổ, không phải đã trả một cái giá quá đắt rồi sao ?
Phong Tứ Nương nhìn y, làm như trước giờ chưa gặp qua y bao giờ.
Không chừng đến bây giờ nàng mới biết rõ con người của y ra sao.
Nàng bỗng nhiên hỏi:
- Ông cũng có làm chuyện lầm lỗi ?
Liên Thành Bích nói:
- Tôi cũng là người.
Phong Tứ Nương nói:
- Ông cũng biết đáng lý ra ông không nên gia nhập Thiên Tông ?
Liên Thành Bích nói:
- Chuyện đó tôi không hề sai lầm.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không sai lầm ?
Liên Thành Bích nói:
- Tôi gia nhập Thiên Tông, chỉ có một mục đích.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Mục đích gì ?
Liên Thành Bích nói:
- Phát hiện âm mưu của bọn họ, hũy diệt triệt để tổ chức của bọn họ.

Y nắm chặt hai tay, nói tiếp:
- Tôi cố ý làm ra vẻ lạc phách sa đọa, không phải để đi gạt các vị, bây giờ chắc cô đã hiểu tại sao tôi đã làm vậy ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi chẳng hiểu tý gì cả.
Liên Thành Bích uống một ly rượu, bỗng nhiên hỏi:
- Cô có biết Liên Thành Bích là hạng người như thế nào không ?
Phong Tứ Nương cũng uống một ly rượu rồi mới trả lời:
- Là một người rất trầm tĩnh, rất tinh tế, rất tự phụ.
Liên Thành Bích nói:
- Một hạng người như vậy, nếu xin gia nhập vào Thiên Tông, cô nghĩ người ta sẽ nghĩ sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi nghĩ chắc y sẽ có dụng tâm.
Liên Thành Bích nói:
- Vì vậy, nếu cô là Thiên Tông tông chủ, dù cô có chịu cho y gia nhập, cũng nhất định sẽ đề phòng y đáo để.
Phong Tứ Nương nói:
- Đúng vậy.
Liên Thành Bích nói:
- Nhưng một tên bợm rượu sa đọa lạc phách lại không sao.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Nhưng tôi thật không hiểu, tại sao ông muốn đối phó với Thiên Tông ? Tại sao ông phải đi ủy khúc mình quá vậy ?
Ánh mắt của Liên Thành Bích nhìn về phương trời xa, một hồi thất lâu, y mới trả lời:
- Từ lúc viễn tổ của tôi là Vân Tòng công, tay không sáng lập ra Vô Cấu sơn trang, đến nay đã được ba trăm năm. Ba trăm năm ấy, con cháu của Vô Cấu sơn trang, bất kỳ thời nào cũng được mọi người tôn kính như vậy.
Phong Tứ Nương lẳng lặng rót cho y một ly rượu, đợi y nói tiếp.
Liên Thành Bích nói:
- Huyền tổ của tôi là Thiên Phong công, vì thay mặt Giang Nam vũ lâm đồng minh tranh một tiếng công đạo, một mình lên Thiên Sơn, tìm kẻ oai trấn thiên hạ đương thời là Thiên Sơn thất kiếm, đánh nhau ba ngày ba đêm, bị thương hai mươi chín chỗ, rốt cuộc cũng bức được Thiên Sơn thất kiếm xuống Giang Nam thỉnh tội.
Y nâng ly rượu uống cạn, gương mặt trắng bệch bỗng hiện ra nét đỏ hồng, y lại nói tiếp:
- Năm mươi năm trước, Ma giáo xâm lăng xuống miền nam, câu kết với người Giang Nam, làm thành bảy mươi hai bang hắc đạo liên minh, tiên tổ

phụ tôi đứng lên thống lãnh quần hùng, đánh tám mươi trận chiến lớn nhỏ, không trận nào bại, Giang Nam vũ lâm mới thoát khỏi trà độc của bọn ma giáo, có rất nhiều người tới giờ vẫn còn thờ cúng lão nhân gia.
Phong Tứ Nương bất giác cũng nâng ly uống cạn.
Nghe chuyện cổ tích về những bậc anh hùng tiền bối, nàng thường thường biến thành như một đứa bé ngồi nghe chuyện rất hứng thú và khích động.
Liên Thành Bích hiển nhiên cũng rất khích động, y lớn tiếng nói:
- Tôi cũng là con cháu họ Liên, tôi nhất định không thể để oai danh của Vô Cấu sơn trang hủy hoại trong tay của tôi, cũng không thể ngồi nhìn âm mưu của Thiên Tông được toại nguyện.
Phong Tứ Nương lại nâng ly nói:
- Chỉ dựa vào câu nói đó, tôi xin kính ông ba ly.
Liên Thành Bích quả thật uống cạn ba ly, bỗng nhiên thở dài sườn sượt nói:
- Chỉ tiếc là cho tới bây giờ, tôi còn chưa biết được tông chủ của Thiên Tông là ai ?
Phong Tứ Nương ngẫn người ra hỏi:
- Ông còn chưa biết ?
Liên Thành Bích lắc lắc đầu.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không lẽ trước giờ y chưa từng lộ diện cho ông thấy mặt sao ?
Liên Thành Bích nói:
- Chưa từng.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không lẽ y còn chưa tín nhiệm ông ?
Liên Thành Bích thở dài nói:
- Trước giờ y chưa hề tín nhiệm ai, trên đời này, có thể thấy được mặt thật của y, không chừng chỉ có con chó của y.
Phong Tứ Nương bật cười, cười khổ. Chính ngay lúc đó, bỗng nghe có tiếng chó sủa hai ba tiếng ở xa xa.
Liên Thành Bích biến sắc, cười nhạt nói:
- Tôi biết ngay, y nhất định sẽ lại.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tuy y có nuôi một con chó, nhưng người nuôi chó chắc gì đã là y ?
Liên Thành Bích nói:
- Nhất định là y.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Bọn ông ước hẹn không phải là đêm trăng tròn sao ?
Liên Thành Bích nói:
- Đêm nay chính là đêm trăng tròn.
Phong Tứ Nương ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài, một vầng trăng tròn lạnh lẽ o

đang lên ngoài song cửa.
Trong gió lại nghe có tiếng chó sủa hai lần nữa, khoảng cách gần lại chút nữa, hình như đã ở một bên cửa sổ.
Phong Tứ Nương cũng khẩn trương lên, nàng hạ thấp giọng hỏi:
- Y biết ông ở trong này ?
Liên Thành Bích nói:
- Nhưng y chưa biết tôi đã thay đổi chủ ý.
Phong Tứ Nương nói:
- Bây giờ chắc y đang nghĩ Tiêu Thập Nhất Lang đã chết về tay ông.
Liên Thành Bích nói:
- Vì vậy y mới lại đây xem ra sao.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Xem gì ?
Liên Thành Bích nói:
- Xem cái đầu của Tiêu Thập Nhất Lang.
Phong Tứ Nương cười khổ hỏi:
- Không lẽ y nhất định thân tự xem xét đầu của Tiêu Thập Nhất Lang đã rớt xuống đất ?
Liên Thành Bích nói:
- Chính y cũng đã nói, Tiêu Thập Nhất Lang mà còn sống, y ăn không ngon, ngủ không yên.
Phong Tứ Nương đảo quanh tròng mắt, lại hỏi:
- Chuyện này bọn ông đã trù hoạch bao lâu rồi ?
Liên Thành Bích nói:
- Đã nửa tháng nay.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Nửa tháng trước, bọn ông làm sao biết được Tiêu Thập Nhất Lang sẽ đến Thủy Nguyệt lâu ?
Liên Thành Bích hững hờ nói:
- Bất kỳ người nào, đều không khỏi có kẻ bên cạnh tiết lộ hành tung của mình.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ông cho là có người tiết lộ hành tung của y ?
Liên Thành Bích nói:
- Tôi không biết.
Phong Tứ Nương trầm ngâm:
- Nửa tháng trước, không chừng chính Tiêu Thập Nhất Lang cũng còn chưa biết mình sẽ lại Thủy Nguyệt lâu.
Liên Thành Bích nói:
- Nhất định có người biết, nếu không, tại sao chúng tôi lại ước hẹn nhau ơ?

đây ?
Phong Tứ Nương không nói gì nữa, nàng bỗng nhiên phát hiện ra một chuyện rất đáng sợ.
.... Chuyến đi Tây hồ của Tiêu Thập Nhất Lang, không phải Băng Băng đã chuẩn bị cho sao ?
.... Không lẽ Băng Băng lại đi tiết lộ hành tung của y ?
.... Lúc y còn chưa tới Tây hồ, không phải chỉ một mình Băng Băng biết y nhất định sẽ lại ?
.... Bởi vì, nàng biết mình muốn đi nơi nào, Tiêu Thập Nhất Lang nhất định sẽ không phản đối.
Phong Tứ Nương cảm thấy tay chân lạnh băng, nhịn không nổi lén nhìn Tiêu Thập Nhất Lang một cái.
Trên mặt Tiêu Thập Nhất Lang không có một biểu tình gì, hình như y không nghe bọn họ đang nói gì cả.
Liên Thành Bích bỗng nhiên lại nói:
- Thiên Tông tổ chức rất nghiêm mật, thiên hạ vô song, có điều, Thiên Tông không khỏi có phản đồ trong đó.
Phong Tứ Nương lập tức hỏi:
- Ông có biết phản đồ là những hạng người nào ?
Liên Thành Bích nói:
- Đều là người chết.
Phong Tứ Nương ngẫn người ra:
- Người chết ?
Liên Thành Bích nói:
- Theo tôi biết, phản đồ của Thiên Tông, bây giờ hầu như đã chết sạch.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ai giết họ ?
Liên Thành Bích nói:
- Tiêu Thập Nhất Lang!
Tiêu Thập Nhất Lang mà đi thay thế Thiên Tông giết phản đồ dùm, chuyện này không phải là chuyện đáng buồn cười sao ?
Nhưng Phong Tứ Nương cảm thấy sợ hãi, càng nghĩ càng sợ hãi, may mà lúc này nàng không thể nghĩ tiếp được.
Trên hồ vọng lại hai tiếng chó sủa, một chiếc thuyền đang chầm chậm chèo lại.
Trên thuyền có một con chó và ba người, một người ra dáng ngư phủ, đang chèo thuyền, một đứa đồng tử mặc áo xanh để hai búi tóc hai bên đứng ở mủi thuyền, tay cầm một cây đèn lồng bằng giấy trắng, một người mặc áo đen ngồi dưới cây đèn, gương mặt dưới ánh đèn chiếu sáng loang loáng, hai bàn tay cũng vậy, trong tay bồng một con chó.

Tông chủ của Thiên Tông rốt cuộc đã xuất hiện.
- Gương mặt của y tại sao lại sáng loáng thế kia ?
- Y mang một chiếc mặt nạ, bàn tay cũng có đeo bao tay, không biết làm bằng chất gì, mà ánh đèn chiếu vào lập tức sáng lên.
- Y lúc nào cũng ngồi dưới cây đèn ?
- Đúng vậy.
Liên Thành Bích hạ giọng nói:
- Vì vậy, nếu cô nhìn y lom lom, mắt cô sẽ bị chói.
Phong Tứ Nương không hỏi gì thêm, trái tim nàng nhảy mạnh như muốn gấp đôi bình thường.
Nàng chỉ hy vọng tên này mau mau lên thuyền, nàng thề là sẽ nhất định lột mặt nạ của y ra, xem y rốt cuộc là ai.
Nào ngờ chiếc thuyền con đậu lại ở tuốt đằng xa, con chó nhỏ trong lòng người mặc áo đen bỗng nhiên nhảy lên đầu thuyền, hướng về mặt trăng sủa ẳng ẳng ẳng lên mấy tiếng, mặt hồ lập tức vang lên một loạt tiếng chó sủa, lại có thêm ba chiếc thuyền nữa từ xa chèo lại.
Trên mỗi chiếc thuyền, đều có một con chó, và ba người.

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường
Hồi 31
Ước hẹn trăng rằm

Những chiếc thuyền nhẹ lênh đênh trên mặt nước, tất cả đều đã ngừng lại ở xa, bốn con chó hình dạng và màu sắc như nhau, bốn người ăn mặc cũng như nhau.
Dưới ánh đèn giấy trắng, gương mặt bốn người đều phát ra ánh sáng như lân tinh, xem ra thật là ngụy bí và khủng bố không thể tả được.
Phong Tứ Nương ngớ ngẩn.
Nàng quay lại nhìn Liên Thành Bích, biểu tình trên gương mặt của Liên Thành Bích cũng không sai bao nhiêu, hiển nhiên y cũng rất kinh ngạc.
Con chó nhỏ trên chiếc thuyền đã nhảy vào trong lòng người mặc áo đen, đứa đồng tử mặc áo xanh cầm cây đèn bỗng nhiên hô lớn lên:
- Liên công tử ở đâu ? Xin mời qua đây gặp mặt.
Bốn người đồng thời mở miệng, đồng thời ngậm miệng, nói ra rập khuôn với nhau.
Phong Tứ Nương hạ giọng thấp xuống:
- Ông có qua đó không ?
Liên Thành Bích lắc lắc đầu.

Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao ?
Liên Thành Bích nói:
- Tôi qua đó chắc chắn là chết.
Phong Tứ Nương không hiểu.
Liên Thành Bích nói:
- Trong bốn người đó, chỉ có một người là Thiên Tông chủ nhân thật.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ông cũng phân biệt không ra người nào là thật ?
Liên Thành Bích lắc lắc đầu, nói:
- Do đó, tôi không thể qua đó, tôi không biết phải đi qua chiếc thuyền nào.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Không lẽ ông lên lộn thuyền là phải chết hay sao ?
Liên Thành Bích nói:
- Hoa Như Ngọc là người ước hẹn, giữa bọn họ nhất định đã dàn xếp cách gặp mặt ra sao rồi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Hoa Như Ngọc không nói cho ông biết ?
Liên Thành Bích nói:
- Không.
Phong Tứ Nương thở ra nhè nhẹ, nói:
- Thảo nào mà trước khi chết, y còn nói, nếu ông giết y, ông sẽ hối hận.
Bỗng nhiên trong bốn chiếc thuyền, có một chiếc chèo tới Thủy Nguyệt lâu mé bên này.
Phong Tứ Nương phấn khởi tinh thần, nói:
- Trên đời này, rất nhiều chuyện đều như thế, mình mà kiên trì không chịu qua, bọn họ chỉ còn cách lại.
Liên Thành Bích hỏi:
- Cô biết người lại là thật hay giả ?
Phong Tứ Nương nói:
- Bất kể là thật hay giả, chúng ta thử lại trước ngọn đèn chờ hắn ở đó.
Chiếc thuyền nhẹ từ từ chèo lại, rốt cuộc ngừng một bên gần lan can của Thủy Nguyệt lâu.
Người mặc áo đen vừa đứng dậy, con chó trong lòng của y đã nhảy lên đầu thuyền, oẳng oẳng oẳng kêu lên, chạy vào trong khoang.
Trong khoang thuyền tối om như mực, con chó vừa chạy vào trong, lập tức nhảy lên người Hoa Như Ngọc tru lên một cách thê thảm bi khổ.
Y còn sống không cho được ai sung sướng, vì vậy y chết rồi, chỉ có con chó là vì y mà đau lòng.
Phong Tứ Nương bỗng thấy muốn nôn mửa ra.

Nàng ráng nhịn lại. Bên ngoài khoang thuyền, tiếng chân từ từ lại gần, nghe như gió thu đang thổi lá rụng xuống.
Bỗng nhiên, ngoài cửa một gương mặt bóng loáng xuất hiện.
Phong Tứ Nương đang tính đi ra, hai cái bóng người đã từ phía sau nàng song song nhảy lại.
Ngay cả nàng cũng chưa từng thấy người nào có động tác nhanh như vậy, nàng bỗng nhiên phát hiện thân thủ của Liên Thành Bích, phản ứng nhanh nhẹn của y, không hề dưới Tiêu Thập Nhất Lang.
Người mặc áo đen vừa vào khoang thuyền hiển nhiên giật cả mình lên, tính thụt lùi lại, xương sườn đã bị đánh cho một quyền thật nặng nề.
Y tưởng mở miệng la lớn lên, một quyền tiếp theo đã đấm vào mặt.
Trước mặt y lập tức hiện ra một bầu trời đầy sao, thân hình ngã nghiêng qua một bên, rốt cuộc té ầm xuống, dưới chân Phong tứ Nương.
Phong Tứ Nương nãy giờ đang ôm một bụng tức tối, bây giờ mới hả được hơi, tên này bây giờ đã nằm đó.
Bước chân của y rất nhẹ, khinh cong dĩ nhiên không phải thứ tầm thường, động tác cũng rất nhanh, thật ra, y rõ ràng là một tay cao thủ đệ nhất đẳng trong vũ lâm.
Chỉ tiếc y đã gặp một đối thủ đáng sợ nhất trong thiên hạ.
Khắp thiên hạ, không một người nào có thể đở nổi một thế giáp công của Liên Thành Bích và Tiêu Thập Nhất Lang.
Huống gì, thế công đó, bọn họ đã sử xuất toàn lực phải nhất định thắng cho kỳ được.
Hai người nhìn nhau một thoáng trong bóng tối, ánh mắt đều lộ một biểu tình thật kỳ quái, không biết là đang cảnh tỉnh nhau đề phòng, hay là thán phục lẫn nhau.
Liên Thành Bích thở nhẹ ra một hơi nói:
- Người này không phải là Thiên Tông.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Sao ?
Liên Thành Bích nói:
- Tôi đã thấy y xuất thủ một lần, vũ công của y, dù bọn ta có toàn lực xuất thủ, trong vòng ba chục chiêu, chưa chắc đã thắng nổi y.
Tiêu Thập Nhất Lang trầm ngâm.
Y nghĩ không ra trên đời này còn ai đở được bọn họ ba chục chiêu.
Phong Tứ Nương đã cúi người xuống, thò tay ra rờ vào thân hình người đó, bỗng nhiên thất thanh nói:
- Hắn chết rồi.
Liên Thành Bích nói:
- Sao lại chết được ? Tôi xuất thủ không nặng lắm.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi cũng muốn để hắn sống.
Phong Tứ Nương nói:
- Xem ra hình.... hình như hắn sợ quá mà chết.
Nàng nói chưa xong, lại nhịn không nổi muốn nôn mửa ra.
Trong khoang thuyền bỗng có mùi hôi thúi không biết lúc nào tự dưng bốc lên, mùi hôi thúi bốc ra từ thân thể người mặc áo đen.
Con chó nhỏ nhảy lên người y, không ngớt sủa ăng ẳng, bỗng nhiên ngoài khoang thuyền có hai tiếng kêu thảm thiết vọng lại, tiếp theo đó là hai tiếng "bõm", "bõm" vang lên.
Phong Tứ Nương chạy ra, gã tiêu công và đứa đồng tử trên chiếc thuyền nhẹ không còn thấy đâu, bên cạnh thuyền nhẹ còn thấy bọt nước đang dần dần tan ra, một cây đèn bằng giấy trắng còn đang trôi lờ đờ trên nước.
Trong nước bỗng nổi lên một tia máu đỏ hồng.
Nhìn lại ba chiếc thuyền con đằng xa, đều đã quay mủi, chèo về hướng bờ bên kia.
Phong Tứ Nương dậm chân nói:
- Bọn họ nhất định đã thấy có chuyện gì không ổn, ngay cả đứa bé cũng giết đi để bịt miệng.
Liên Thành Bích cũng thở ra nói:
- Bọn họ đã chạy mất, bây giờ muốn tra cho rõ hành tung bọn họ, chỉ sợ còn khó hơn lên trời.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Vì vậy, chúng ta phải rượt theo.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Làm sao rượt theo đây ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Chiếc thuyền ở chính giữa đi chậm nhất, cô ngồi chiếc thuyền này đuổi theo nó.
Liên Thành Bích lập tức nói:
- Tôi rượt theo chiếc bên trái.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Chỉ cần tìm ra bọn họ đi đâu, rồi lập tức trở về, nhất định không được làm bậy làm bạ.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Anh.... anh sẽ ở đây chờ tôi ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Bất kể là có tin tức gì hay không, ngày mai trước buổi trưa, nhất định tôi sẽ về đây.
Phong Tứ Nương ngẩng đầu nhìn y, hình như còn muốn nói gì đó, bỗng

nhiên quay người nhảy xuống chiếc thuyền con bên cạnh, cầm cây sào chống một cái, một giọt nước mắt bỗng rớt trên bàn tay của nàng.
Nhìn ra tận xa xa, ba chiếc thuyền nhẹ cơ hồ muốn tan biến vào trong sương mù trên mặt hồ.
Khói sóng mông lung.
Đêm càng khuya, không biết cách trời sáng độ bao lâu nữa.
Mặt hồ yên lặng ôn nhu, đêm cũng dịu dàng ôn nhu, trừ những tiếng chèo thuyền ra, trời đất không còn một tiếng động nào khác.
Chiếc thuyền phía trước cũng không còn thấy rõ, hai chiếc thuyền hai bên đã đi mất tự lúc nào, chiếc chính giữa cũng chỉ còn một chiếc bóng.
Phong Tứ Nương dùng sức chèo thuyền, nước mắt không ngớt tuông trào.
Trước giờ nàng chưa hề khóc nhiều như vậy, ngay cả chính nàng cũng không biết tại sao mình khóc như thế.
Nàng chỉ cảm thấy một nổi cô độc, một nổi sợ hãi không sao nói được.
Cả thế giới này bỗng nhiên biến thành trống lỗng, trời đất hình như chỉ còn lại một mình nàng.
Nàng vẫn biết Tiêu Thập Nhất Lang sẽ ở Thủy Nguyệt lâu thuyền chờ nàng, Tiêu Thập Nhất Lang đã đáp ứng chuyện gì, trước giờ không bao giờ để người khác thất vọng.
Có điều, trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi, làm như là chuyến đi này nàng sẽ không còn gặp lại y.
Tại sao nàng lại đi nghĩ như vậy ? Chính nàng cũng không rõ.
Nàng lại nghĩ đến Thẩm Bích Quân, đến những lời Thẩm Bích Quân nói trước khi đi:
-.... Chỉ có chị mới là người bạn đời tốt nhất của Tiêu Thập Nhất Lang, cũng chỉ có chị mới chân chính hiểu y...
Bây giờ cái tâm ý ấy của nàng, dã bị người ta làm thất vọng.
Nàng có trách móc mình không ? Có giận mình không ?
Trong một đêm trăng mờ này, u linh của nàng có còn lưu lại trong vùng núi sông mỹ lệ này không ? Có hiện ra trước mắt Phong Tứ Nương hay không ?
Phong Tứ Nương càng lấy sức chèo thuyền, ráng sức không nghĩ đến những chuyện đó, nhưng lại không cách nào không nghĩ đến.
Nàng thật tình muốn quỹ hồn của Thẩm Bích Quân hiện ra lúc này, để chi? cho mình một con đường đi.
Trên con đường cuộc đời, nàng hầu như đã bị lạc mất phương hướng.
Trên mặt hồ bao la này, nàng đã lạc mất phương hướng.
Một cơn gió thổi qua, nàng ngẩng đầu lên, mới phát giác ra, chiếc thuyền phía trước, ngay cả cái bóng nhỏ xíu bây giờ chẳng còn thấy đâu.
Trong gió còn nghe như có tiếng chèo thuyền vọng lại, nàng đang tính rượt theo, bỗng nhiên phát hiện sóng nước dưới thuyền mình đang xoáy tít lại.

Con xoáy có một lực lượng thật kỳ dị, kéo chiếc chuyền về một phương hướng.
Chiếc thuyền hoàn toàn không còn theo ý nàng điều khiển nữa.
Nàng vốn không phải là một người đàn bà thấy chuột là la hoảng cả lên.
Có điều bây giờ nàng nhịn không nổi muốn la lên, chỉ tiếc là dù nàng có la bao nhiêu, cũng không còn ai nghe được.
Con xoáy càng lúc càng mãnh liệt, làm như có một bàn tay đang kéo chiếc thuyền đi.
Nàng chỉ còn nước mở trừng mắt nhìn con thuyền đang bị kéo vào bóng đêm không định hướng.
Bàn tay của nàng đã yếu đi.
Bỗng nhiên bình một tiếng, mủi thuyền chạm vào một cây cột trụ.
Trước mặt một toà tiểu lâu, nửa bên ngó ra mặt nước, những cây cột gỗ thô chắc chống đở tiểu lâu trên mặt hồ.
Tiểu lâu ba mặt đều có cửa sổ, trong song cửa có ánh đèn chiếu ra.
Nếu có ánh đèn, chắc có người.
Là hạng người nào ?
Cái lực lượng thần bí ấy, tại sao lại lôi kéo Phong Tứ Nương lại chốn này ?
Phong Tứ Nương chẳng thèm nghĩ ngợi, chống cây sào một cái, thuyền dựa vào sức nước, ghé vào một bên bờ.
Chỉ cần ra khỏi chiếc thuyền như bị ma ám đó, nàng chẳng màng gì cả.
Bất kể ra sao, chỉ cần đặt hai chân bình an ổn thỏa trên mặt đất là nàng cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.
Cái mùi vị bị nước tắc vào lỗ mủi, nàng đã có thưởng thức qua, nàng bỗng nhiên phát hiện ra, làm quỹ gì thì quỹ, chắc chắn là khá hơn làm quỹ chết trôi rất nhiều.
Sau tiểu lâu có một cái bình đài hẹp, lan can còn bày một vài chậu cúc đang nở hoa.
Ánh đèn từ song cửa chiếu ra, tất cả các cửa sổ đều bị khóa chặt.
Phong Tứ Nương nhảy qua lan can, đứng trên bình đài, mới thở phào ra được một tiếng.
Chiếc thuyền con đang xoay mòng mòng trong nước, bỗng nhiên xoạc một tiếng vang lên, một cái đầu người từ dưới nước thò lên, chính là tay đệ nhất hảo hán trong Thái Hồ Thủy Báo Chương Hoành.
.... Thì ra tên tiểu tử này và những người kia cũng là một bọn với nhau.
Phong Tứ Nương cắn răng, bỗng nhiên bật cười, nói:
- Ta cứ ngỡ con quỹ chết trôi nào đang tìm người thế mạng, thì ra là ngươi.
Chương Hoành cũng cười, hai tay dựa vào mạn chiếc thuyền, người y đã búng lên, đứng ở mủi thuyền, ngẩng mặt lên cười nói:
- Tôi cũng không ngờ người có danh tiếng lẫy lừng là Phong Tứ Nương còn

nhớ đến tên tôi.
Phong Tứ Nương nhoẽn miệng cười nói:
- Ngươi biết ta chính là người có danh tiếng lẫy lừng Phong Tứ Nương ?
Chương Hoành nói:
- Đương nhiên là tôi biết.
Phong Tứ Nương đảo quanh tròng mắt hỏi:
- Đây là nhà của ngươi ?
Chương Hoành cười nói:
- Đây là Tây hồ, không phải là Thái hồ, đây chỉ là một chỗ ở tạm thôi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Nếu vậy đây là nhà tạm thời của ngươi ?
Chương Hoành nói:
- Có thể nói như vậy.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ông lôi ta lại nhà tạm thời của ông, có phải là muốn ta làm bà vợ tạm thời không ?
Chương Hoành ngớ mặt ra, miệng y lắp ba lắp bắp, muốn nói mà không nói ra được lời.
Y không ngờ Phong Tứ Nương lại hỏi y một câu như vậy.
Phong Tứ Nương nhìn y bằng đuôi mắt, nàng lại hỏi:
- Ông nói có phải không ?
Chương Hoàng lấy tay chùi gương mặt đẫm nước, rốt cuộc y cũng nói ra được tiếng:
- Tôi không có ý như vậy.
Phong Tứ Nương lại bật cười, cười rất ngọt:
- Bất kể ông có ý gì, nơi đây cũng là nhà của ông, ông là chủ nhân tại sao còn không lên đây mời khách ?
Chương Hoành vội vã nói:
- Tôi lên đây.
Y cột chiếc thuyền vào trong cột trước rồi bò trên cột lên như một con thằn lằn.
Phong Tứ Nương đứng ở lan can phía sau chờ y, nụ cười so với hoa cúc đang nở kia xem ra còn đẹp đẻ hơn ngàn lần.
Nhìn một người đàn bà như nàng, nhìn nụ cười đó, nếu không có ai động lòng, người ấy nhất định không phải là đàn ông.
Chương Hoành là một người đàn ông.
Y không nhìn lên, nhưng lại nhịn không nổi phải nhìn lên.
Phong Tứ Nương nhoẽn miệng cười nói:
- Không ngờ rằng không những ông giỏi thủy tính mà môn Bích Hổ công cũng rất cao siêu.

Người của Chương Hoành có chỗ muốn hôn mê, y ngẩng đầu cười nói:
- Tôi chỉ bất quá...
Một câu chưa kịp nói xong, bỗng nhiên có thứ gì đó đen thui từ trên không nện xuống, chính trúng giữa đầu của y.
Lần này y quả thật hôn mê luôn.
Bất cứ cái đầu của ai, cũng không cứng bằng chậu hoa, huống gì Phong Tứ Nương xuất thủ, đã dùng hết mười phần sức của mình.
Thình một cái, Chương Hoành ngã sầm xuống, rồi thình một cái, chậu hoa cũng rớt xuống.
Phong Tứ Nương phủi phủi bụi, cười nhạt nói:
- Dưới nước tuy ta là con vịt khô, nhưng lên tới bờ, tùy lúc ta có thể biến ngươi thành con vịt chết.
Ánh đèn trong cửa sổ tuy còn cháy sáng, nhưng không nghe có tiếng người.
Nơi đây nếu là chỗ Chương Hoành thuê mướn, Chương Hoành lại là người đang nằm như con vịt chết queo dưới nước, trên tiểu lâu dĩ nhiên chẳng có người nào khác ở đó.
Tuy không có người nào khác, nhưng không chừng lại có đường dây mối nhợ dẫn đến Thiên Tông.
Chương Hoành dĩ nhiên là người của Thiên Tông, nếu không, tại sao y lại chui dưới nước kéo thuyền của Phong Tứ Nương lại nơi đây, không cho nàng rượt theo kẻ địch.
Đấy chính là lý luận của Phong Tứ Nương lúc nãy, nàng đối với cách phán đoán của mình cũng bằng lòng lắm.
Cửa cũng rất hẹp, bên ngoài không thấy có khóa lại.
Phong Tứ Nương đang tính mở cửa bước vào, cửa bỗng từ trong mở ra, một người đang đứng trước ngưỡng cửa, nhìn nàng, cặp mắt mỹ lệ hiển lô.
vừa bi thương, vừa mệt mỏi, mái tóc đen dài xỏa hai bên bờ vai, xem ra giống hệt một tiên nữ dưới thủy cung, một u linh trong đêm trăng.
- Thẩm Bích Quân!
Phong Tứ Nương kêu lên.
Nàng nằm mộng cũng không ngờ được, lại gặp Thẩm Bích Quân ở nơi đây.
Thẩm Bích Quân không phải là tiên nữ, cũng không phải là u linh.
Nàng vẫn còn chưa chết, vẫn còn là một người có máu có thịt, một người sống sờ sờ ra đó.
Phong Tứ Nương thất thanh hỏi:
- Chị.... chị làm sao đến nơi đây vậy ?
Thẩm Bích Quân không trả lời, nàng quay trở vào nhà, trong nhà có giường có ghế, có bàn có đèn.
Nàng chọn một nơi tối nhất ngồi xuống, nàng không muốn để Phong Tứ Nương thấy cặp mắt sưng đỏ lên vì khóc của nàng.

Phong Tứ Nương cũng bước vào, nhìn đăm đăm vào mặt nàng, hình như muốn nhìn cho rõ hơn, xem nàng có phải thật là người không, hay là oan hồn còn chưa được siêu thoát.
Thẩm Bích Quân rốt cuộc gượng cười lên một tiếng nói:
- Tôi vẫn chưa chết.
Phong Tứ Nương cũng gượng cười nói:
- Tôi cũng nhìn ra.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Có phải chị rất kỳ lạ không ?
Phong Tứ Nương nói:
- Tôi.... tôi rất vui mừng.
Nàng quả thật rất mừng rỡ, nàng vốn khấn thầm trong bụng hy vọng sẽ có kỳ tích xuất hiện, Tiêu Thập Nhất Lang và Thẩm Bích Quân sẽ còn có ngày gặp lại nhau.
Bây giờ kỳ tích đã xuất hiện.
Làm sao xuất hiện được nhĩ ?
Thẩm Bích Quân thở nhẹ ra một hơi nói:
- Thật ra, chính tôi cũng nghĩ không ra, có người lại cứu mình.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ai ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Chương Hoành.
Phong Tứ Nương cơ hồ muốn la cả lên:
- Chương Hoành ?
Đương nhiên là Chương Hoành, bản lãnh ở dưới nước của y, cũng giống Tiêu Thập Nhất Lang trên bờ, thậm chí có người còn nói, y có thể tùy tiện tìm ra một cây kim dưới đáy nước.
Tìm người dĩ nhiên so với tìm kim còn dễ hơn nhiều.
.... Thảo nào mà bọn tôi tìm hoài không thấy chị đâu, thì ra chị bị tên quỹ nước ấy lôi đi mất tiêu.
Câu nói ấy Phong Tứ Nương không nói ra miệng, bởi vì Thẩm Bích Quân đã nói tiếp:
- Tôi tin rằng chị cũng đã gặp qua y một lần trên Thủy Nguyệt lâu.
Phong Tứ Nương cười khổ nói:
- Tôi đã gặp y, lúc tên mặc áo xanh đầu tiên bỗng nhiên thất tung, y là người lớn miệng kêu la nhất.
Thẩm Bích Quân nói:
- Y quả thật là một người rất nhiệt tâm, tiên phụ lúc còn sống có biết y, còn cứu mạng y một lần, do đó, y vẫn chờ dịp trả ơn.
Phong Tứ Nương hỏi:

- Y cứu chị có thật là vì muốn báo ơn ?
Thẩm Bích Quân gật đầu nói:
- Y đối với chuyện xảy ra trên Thủy Nguyệt lâu cảm thấy nghi ngờ, vì vậy, mọi người đi hết rồi, y bèn rón rén quay lại xem chuyện rốt cuộc như thế nào.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Y trở về đúng lúc chị nhảy xuống nước ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Lúc đó y đang ở dưới nước lâu lắm rồi, sau này tôi mới biết, trong một ngày, y nằm dưới nước đã hết mất mấy tiếng đồng hồ, y thấy ở trong nước so với trên bờ còn thoải mái hơn.
.... Đương nhiên là y thà ở dưới nước hơn ở trên bờ, bởi vì, một khi lên bờ, y tùy thời có thể biến thành một con vịt chết.
Câu nói ấy dĩ nhiên Phong Tứ Nương cũng không nói ra miệng, nàng đã phát hiện ra Thẩm Bích Quân đối với người này không có ấn tượng xấu.
Nhưng nàng vẫn còn nhịn không nổi cất tiếng hỏi:
- Y cứu chị xong rồi, tại sao không đưa chị về lại ?
Thẩm Bích Quân cười lên một tiếng, nụ cười thật cay đắng khổ sở:
- Trở về ? Về đâu ? Thủy Nguyệt lâu chẳng phải là nhà của tôi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Nhưng chị.... chị không muốn thấy mặt lại chúng tôi sao ?
Thẩm Bích Quân cúi đầu, một hồi thật lâu, nàng mới nói nhỏ:
- Tôi biết mọi người nhất định sẽ khổ tâm lắm, tôi.... tôi cũng đang nghĩ đến mọi người, có điều, tôi thà để mọi người nghĩ tôi đã chết rồi, bởi vì...
Nàng lặng lẽ gạt nước mắt nói:
- Bởi vì, trên đời này, thiếu đi một người như tôi, mọi người đều sẽ thấy khỏe hơn một tý.
Phong Tứ Nương cũng cúi đầu xuống, trong lòng nàng không biết đang cảm thấy mùi vị gì.
Nàng không muốn tranh biện cùng Thẩm Bích Quân, ít ra, bây giờ cũng không phải là lúc tranh luận vấn đề.
Thẩm Bích Quân nói:
- Có điều, Chương Hoành sợ các người lo lắng, nhất định đi gặp mọi người, y đi cũng lâu lắm rồi.
Nàng thở dài, lại lập lại câu nói lúc nãy:
- Y quả thật là một người rất nhiệt tâm.
Phong Tứ Nương chẳng biết nói sao, hiện giờ dương nhiên nàng biết mình đã trách lầm Chương Hoành.
Thẩm Bích Quân nói:
- Lúc nãy tôi đang mơ mơ màng màng ngủ được một giấc, hình như nghe

bên ngoài có tiếng động gì rất lớn.
Phong Tứ Nương nói:
- m.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- Đấy là tiếng động gì vậy ?
Gương mặt của Phong Tứ Nương có vẻ muốn đỏ lên, nàng đang tần ngần không biết nói sao, bên ngoài có tiếng người vừa nói vừa cười:
- Đấy là tiếng của con vịt chết bị con vịt khô đập rớt xuống nước.
Phong Tứ Nương trước giờ rất ít khi bị đỏ mặt, có điều, bây giờ gương mặt của nàng so với con tôm luộc còn muốn đỏ hơn.
Bởi vì Chương Hoành đang ướt lom ngom bước vào nhà, trên người tuy không bị thiếu thứ gì, nhưng lại nhiều thêm một thứ.
Nhiều thêm một cục bướu vừa đỏ vừa sưng vù.
Thẩm Bích Quân chau mày hỏi:
- Đầu ông tại sao lại sưng lên một cục thế ?
Chương Hoành cười khổ nói:
- Cũng chẳng tại sao cả, chẳng qua chỉ có người muốn so sánh một thứ đồ.
Thẩm Bích Quân hỏi:
- So sánh gì ?
Chương Hoành nói:
- So thử xem đầu tôi cứng, hay chậu hoa cứng ?
Thẩm Bích Quân nhìn nhìn cục bướu trên đầu y, nhìn nhìn vẻ mặt của Phong Tứ Nương, ánh mắt của nàng cũng lộ một nụ cười.
Nàng quả thật từ lâu chưa hề cười lên lần nào.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên nói:
- Chị đoán thử xem, đầu y cứng hay chậu hoa cứng ?
Thẩm Bích Quân nói:
- Chậu hoa cứng.
Phong Tứ Nương nói:
- Nếu chậu hoa cứng, tại sao lại bị đầu y đụng bể mất một góc ? Còn đầu y lại lồi lên một góc ?
Thẩm Bích Quân rốt cuộc bật cười lên.
Phong Tứ Nương vốn muốn làm cho nàng cười cười một chút, thấy nu. cười trên mặt của nàng, trong lòng Phong Tứ Nương cảm thấy sung sướng vô hạn.
Chương Hoành bỗng nhiên thở ra, nói:
- Bây giờ tôi đã biết rõ được một chuyện.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Chuyện gì ?
Chương Hoành cười khổ nói:

- Bây giờ tôi hiểu rõ ra, tại sao rất nhiều người trong giang hồ cho cô là nữ yêu quái.
Phong Tứ Nương nói:
- Bây giờ tôi còn một chuyện chưa rõ.
Chương Hoành hỏi:
- Chuyện gì ?
Phong Tứ Nương sa sầm nét mặt hỏi:
- Tại sao ông không để tôi rượt theo chiếc thuyền đó ?
Chương Hoành nói:
- Bởi vì tôi còn chưa muốn cô chết dưới nước.
Phong Tứ Nương nói:
- Không lẽ tôi còn phải cám ơn ông sao ?
Chương Hoành hỏi:
- Cô có biết tên thuyền phu và đứa bé làm sao chết không ?
Phong Tứ Nương hỏi ngược lại:
- Ông biết ?
Chương Hoành nói:
- Ám khí này là tôi lấy từ trong người bọn họ ra đấy.
Ám khí y đang nói là một cây đinh ba góc, dài hơn đinh thường một chút, nhỏ hơn một chút, màu den sì, xem ra cũng chẳng có gì đặc biệt.
Y vừa lấy trong người ra, Phong Tứ Nương đã thất thanh kêu lên:
- Tam Lăng Thấu Cốt Đinh ?
Chương Hoành nói:
- Tôi biết nhất định cô nhìn ra.
Phong Tứ Nương nói:
- Dù ta chưa ăn thịt heo bao giờ, ít ra ta cũng thấy con heo đi đứng ra làm sao.
Người trong giang hồ không biết loại ám khí này cũng không nhiều.
Nghe nói ám khí trong thiên hạ, tổng cộng có hơn một trăm bảy mươi loại, đáng sợ nhất có bảy thứ.
Tam Lăng Thấu Cốt Đinh chính là một trong trong bảy thứ đó.
Chương Hoành nói:
- Những thứ ám khí này thường thường dùng cơ quan phát ra, dù ở dưới nước, cũng phóng ra được tới năm ba trượng, chúng tôi ở dưới nước sợ nhất là thứ ám khí này.
Phong Tứ Nương nói:
- Trước giờ tôi không ở dưới nước bao giờ, tôi chẳng phải quỹ nước, cũng chẳng phải cá.
Chương Hoành nói:
- Nếu ở trên mặt nước, những thứ ám khí này có thể phóng xa tám trượng

ngoài, giết người như chơi.
Phong Tứ Nương nói:
- Người mang theo thứ ám khí này, chính là người tôi đang rượt theo ?
Chương Hoành gật gật đầu.
Phong Tứ Nương cười nhạt nói:
- Không lẽ ông cho là tôi sợ cái thứ ám khí ấy ? Nếu ngay cả mấy cây đinh đó tôi còn tránh không khỏi, tôi là cái thứ nữ yêu quái gì ?
Tuy nàng nói ngoài mặt ra vẻ không mang ơn, trong lòng nàng không nhịn nổi cũng âm thầm cảm khích.
Thật tình nàng không chắc ăn tránh nổi cái thứ ám khí đó.
Nàng cũng không muốn bị thứ ám khí đó đánh ngã xuống hồ, rồi bị chết đuối dưới đó.
Bất cứ ai, chết đuối một lần đã quá đủ nhiều, lần thứ hai không còn tý dũng khí nào để nói.
Do đó, Thẩm Bích Quân còn sống.
Nàng cúi đầu, ngồi nơi góc nhà tối tăm, nhìn bàn chân mình si dại, cũng không biết đang nghĩ tâm sự gì.
Nụ cười vừa rồi, tựa như ánh mặt trời chiếu qua bầu trời u ám, bây giờ cũng đã biến đi.
Phong Tứ Nương bước lại, ôm vai nàng nói:
- Tại sao chị không hỏi tôi, y đang ở đâu ?
Thẩm Bích Quân lại càng gầm đầu xuống.
Phong Tứ Nương lại nói:
- Nơi đây tuy cũng tốt, nhưng chị cũng không nên ngốc cả một đời ở đây, đến lúc phải đi cũng phải đi, không lẽ chị quên ai nói câu đó sao ?
Thẩm Bích Quân ngẩng đầu lên, thấy Chương Hoành, lại cúi đầu xuống...
Một người đàn bà muốn thố lộ những gì trong lòng mình ra, rốt cuộc cũng không thể để đàn ông nghe được.
May mà Chương Hoành cũng khong phải là người đàn ông không hiểu biết, y bỗng nhiên hỏi:
- Các cô đã đói chưa ?
Phong Tứ Nương lập tức nói:
- Đói muốn chết.
Chương Hoành nói:
- Tôi đi kiếm thứ gì về ăn, luôn tiện thay đổi y phục, đi đi về về chắc cũng mất nửa tiếng đồng hồ.
Phong Tứ Nương nói:
- Ông cứ thong thả kiếm, thong thả thay, chúng tôi không vội vã gì cả.
Chương Hoành bật cười, vừa sờ sờ đầu vừa đi ra, thuận tay đóng lại cửa dùm cho hai người?, Thẩm Bích Quân bấy giờ mới ngẩng đầu lên, hỏi nhỏ:

- Y.... Y đang ở đâu ? Tại sao không ở một chỗ với chị ?
Phong Tứ Nương thở ra, nàng đang tính thổ lộ tâm sự, bỗng nghe bình một tiếng, cái cửa vừa mới đóng lại đã bị bật tung ra, một người từ phía ngoài bay vào, phịch một cái rớt xuống cái bàn, cái bàn gãy nát ra, người đó lại từ trên bàn rớt xuống, nằm sóng soài dưới đất, hai mắt mở to trừng trừng, chính là người mới ra khỏi nhà, Chương Hoành.
Không những chưa đến nửa tiếng đồng hồ, ngay cả nửa tuần trà còn chưa tới, y đã trở lại rồi, y trở lại thật quá nhanh.
Một người lúc đi ra còn vững vàng như thế, tại sao bỗng nhiên lại bay bỗng lộn người đi vào ?
Không lẽ y bị người ta ném vào nhà ?
Thủy Báo Chương Hoành không phải là một bị gạo, muốn ném y vào không phải là một chuyện dễ.
Phong Tứ Nương bỗng nhiên bước tới hai bước, chắn ngang trước mặt Thẩm Bích Quân, thật ra, vũ công của nàng cũng không cao hơn Thẩm Bích Quân, có điều lúc nàng ở một chỗ với Thẩm Bích Quân, nàng thấy mình ít nhiều gì cũng kiên cường hơn một chút, cũng nên là người bảo hộ mới đúng.
Chương Hoành nhìn nàng trừng trừng, gương mặt lộ một nét biểu tình không thể hình dung, khóe miệng của y đã có máu rỉ ra.
Máu không phải đỏ tươi, mà là đen sì, đen cũng có nhiều loại, có thứ đen rất đẹp, có thứ đen rất dễ sợ. Đây là một thứ đen rất dễ sợ.
Phong Tứ Nương thất thanh hỏi:
- Ngươi bị sao thế ?
Chương Hoành càng bậm miệng lại, hàm răng nghiến lại ken két, máu vẫn còn không ngớt chảy ra.
Ngay cả Phong Tứ Nương cũng chưa hề thấy ai trong miệng chảy ra bao nhiêu đó máu, máu màu đen sì.
Thẩm Bích Quân bỗng nhiên hỏi:
- Ông mở miệng ra được không ?
Chương Hoành quờ quạng, y gắng gượng lắc lắc đầu.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Tại sao mở miệng không được ?
Chương Hoành muốn nói, mà nói không ra lời, bỗng nhiên gầm lên một tiếng, một thứ gì búng ra, tinh lên một tiếng, rớt xuống mặt đất, chính là một cây Tam Lăng Thấu Cốt Đinh.
Trái tim của Phong Tứ Nương chìm xuống, nàng chầm chậm ngẩng đầu lên, lập tức thấy ngoài cửa, trong bóng đêm, có một bóng người đen thùi, nhưng gương mặt lại sáng loang loáng dưới ánh trăng.
Chương Hoành chắc là vừa ra đã thấy người này, y tính la lên, Tam Lăng Thấu Cốt đinh đã găm vào lưỡi.

Phong Tứ Nương nắm chặt hai nắm tay, nàng cảm thấy miệng mình vừa khô vừa đắng, cái thống khổ của Chương Hoành, hình như cũng muốn lây qua nàng.
Người mặc áo đen bỗng hỏi:
- Ngươi có muốn cứu mạng hắn không ?
Phong Tứ Nương chỉ còn nước gật gật đầu.
Người mặc áo đen nói:
- Được, trước hết cắt lưỡi của hắn, chậm một chút là không kịp đấy.
Phong Tứ Nương rùng mình lên một cái, nàng cũng biết, muốn cứu mạng cho Chương Hoành, chỉ có cách cắt cái lưỡi của y trước để cho chất độc khỏi lan ra.
Nhưng nàng không cách nào làm được.
Thẩm Bích Quân bỗng nhiên cắn chặt răng, rút cây đao bên eo lưng của Chương Hoành, đưa tay lên, chụp lấy cằm của y.
Chương Hoành hô lên một tiếng, lưỡi của y đã thè ra, chính ngay lúc đó, đao quang lóe lên, nửa cái lưỡi đã theo đà đao rớt xuống, rớt xuống đất kêu lên kịch một tiếng, cái lưỡi của y đã cứng như đá, y cũng bất tỉnh luôn.
Thẩm Bích Quân chầm chậm đứng lên, nàng chầm chậm quăng thanh đao xuống, mồ hôi ra đầy trên gương mặt trắng bệch mỹ lệ.
Phong Tứ Nương kinh hãi nhìn nàng, nói:
- Chị.... chị làm được vậy.
Thẩm Bích Quân nói:
- Tôi không thể không làm vậy, bởi vì, tôi không thể mắt nhìn ông ta chết đi.
Phong Tứ Nương trầm ngâm, nàng bỗng nhiên phát hiện ra, trong hai người bọn họ, người yếu đuối hơn, không chừng không phải là Thẩm Bích Quân.
Có người tuy ngoại biểu rất nhu nhược, có điều đến lúc khẩn cấp, thường thường làm những chuyện không ai liệu trước được.
Người mặc áo đen lạnh lùng nhìn bọn họ nói:
- Bây giờ các ngươi có thể theo ta đi được rồi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Theo ngươi đi ? Ngươi là ai ?
Người mặc áo đen nói:
- Các ngươi nên biết ta là ai.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ngươi là Thiên Tông ? Thiên Tông thật ?
Người mặc áo đen nói:
- Vô tướng Thiên Tông, thân ngoại hoá thân, chân tức thị giả, giả tức thị chân.
Phong Tứ Nương đảo quanh tròng mắt, bỗng nhiên cười nói:
- Ngươi biết ta là ai không ?

Người mặc áo đen nói:
- Ngươi là Phong Tứ Nương.
Phong Tứ Nương nói:
- Ngươi biết ta là ai, còn thấy được mặt ta, ít ra cũng phải cho ta thấy mặt ngươi.
Người mặc áo đen nói:
- Sớm muộn gì ngươi cũng thấy thôi.
Phong Tứ Nương nói:
- Ngươi cho ta thấy trước, rồi ta sẽ theo ngươi đi.
Người mặc áo đen nói:
- Còn không thì sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Ngươi không chịu đáp ứng ta, đương nhiên ta cũng không chịu đáp ứng ngươi.
Người mặc áo đen nói:
- Ngươi thật tình không chịu đi ?
Phong Tứ Nương cười nói:
- Ngươi muốn ta đi, ta cứ ngồi ngay chỗ này, xem ngươi làm gì ?
Nàng quả thật ngồi xuống, như đứa bé đang làm nũng với người lớn.
Nàng dùng cách này đối phó với rất nhiều người đàn ông, lần nào cũng rất hữu hiệu, rất ít người đàn ông nghinh mặt làm nghiêm đi đối phó với một thiếu nữ đang làm nũng.
Người mặc áo đen là trường hợp ngoại lệ, y cười nhạt nói:
- Ngươi muốn xem ta làm được gì ngươi ?
Phong Tứ Nương nói:
- .
Người mặc áo đen nói:
- Được, ngươi xem đây.
Y cười nhạt bước vào, vừa tiến vào phòng có ánh đèn, chiếc mặc nạ trên mặt y rọi sáng lên dễ sợ, hai bàn tay cũng sáng loáng lên dễ sợ.
Bất kỳ ai nhìn vào mặt y cũng bị chói cả mắt lên, nếu không cách nào nhìn y, thì làm sao động thủ được ?
Phong Tứ Nương rốt cuộc nhảy dậy lớn tiếng nói:
- Ngươi dám vô lễ với ta ?
Người mặc áo đen lạnh lùng nói:
- Không những ta sẽ vô lễ với ngươi, ta còn muốn rất vô lễ.
Phong Tứ Nương sa sầm nét mặt nói:
- Bốn tên Thiên Tôn thiệt thiệt giả giả các ngươi, lúc nãy có phải có một tên lên Thủy Nguyệt lâu ?
Người mặc áo đen nói:

- .
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ngươi có biết hắn ta bây giờ ra sao không ?
Người mặc áo đen nói:
- Chết rồi.
Phong Tứ Nương hỏi:
- Ngươi có biết hắn ta làm sao mà chết không ?
Người mặc áo đen lắc lắc đầu.
Phong Tứ Nương nói:
- Hắn sợ quá mà chết đấy.
Nàng cười nhạt nói tiếp:
- Ngươi thấy người chết vì sợ chưa ? Ta bảo đảm ngươi, một người không thể nào chết kinh khủng hơn là chết vì sợ.
Người mặc áo đen nói:
- Sao ?
Phong Tứ Nương nói:
- Ngươi có biết hắn chết vì sợ làm sao không ?
Người mặc áo đen lại lắc lắc đầu.
Phong Tứ Nương nói:
- Bởi vì hắn nằm mộng cũng không ngờ được rằng, ngay cả một chiêu cũng đở không nổi, chúng ta vừa xuất thủ, hắn đã té lăn ra.
Nàng nói linh hoạt như thật, làm người ta không thể không tin.... Phong Tứ Nương không những biết làm nũng, dọa nạt người khác cũng có bản lĩnh lắm.
Chỉ tiếc nàng nhìn không ra được người mặc áo đen có bị dọa mà sợ hay không, nàng lại hỏi:
- Vũ công của ngươi so với hắn ra sao ?
Người mặc áo đen nói:
- Sấp sỉ.
Phong Tứ Nương lạnh lùng nói:
- Nơi đây tuy không phải là Thủy Nguyệt lâu, có điều, ngươi chỉ cần bước tới một bước, ta sẽ cho ngươi chết ngay tại chỗ.
Người mặc áo đen hỏi:
- Chỉ cần ta bước tới một bước, ta sẽ chết chắc chắn ?
Phong Tứ Nương nói:
- Đúng vậy.
Người mặc áo đen bước tới trước một bước.
Phong Tứ Nương đang cảm thấy dạ dày co rút lại, nàng biết bây giờ đã đến lúc phải ra tay, nàng quay lại nhìn Thẩm Bích Quân, Thẩm Bích Quân cũng đang nhìn nàng, hai người đột nhiên cùng xuất thủ một lượt, nhảy lại người

mặc áo đen, bọn họ không phải là những người đàn bà yếu đuối.
Thật ra, vũ công của bọn họ, kể ra là hạng nhất lưu cao thủ trên giang hồ, vũ công của người mặc áo đen nếu chỉ tương đương với cái tên trên Thủy Nguyệt lâu, tên đó không đở nổi một thế giáp công của Liên Thành Bích và Tiêu Thập Nhất Lang, vậy thì cơ hội của họ cũng không ít lắm.
Phong Tứ Nương chỉ hy vọng nửa chiêu đầu chiếm lấy tiên cơ, trong vòng mười chiêu đánh ngã người này.
Nàng xông lại, hai bàn tay múa lên như đôi bướm, trước hết dùng hư chiêu để dụ đối phương để lộ sơ hở.
Vũ công của nàng vốn cùng một đường với Nam Hải Quan ém năm xưa, chiêu thức phức tạp, biến hóa ngụy dị, tư thái cũng rất mỹ diệu.
Chiêu Hoa Vũ Tân Phân, Hồ Điệp Song Phi, chính là chiêu tinh yếu nhất trong vũ công của nàng, trong cái hư có cái thực, trong cái thực có cái hư, hư hư thực thực, làm người ta không biết đường nào mà đoán. Nào ngờ nàng vừa mới xuất chiêu, bỗng nhiên cảm thấy trước mắt cũng có "Hoa Vũ Tân Phân" đầy trời, cổ tay nàng đã bị chụp cứng, một ngón tay lạnh cứng điểm vào huyệt Ngọc Chẩm sau cổ.
Nàng không lập tức bị hôn mê ngay, tại một khoảnh khắc đó, nàng lại nghĩ đến Tiêu Thập Nhất Lang.
Cho đến bây giờ, nàng mới biết, vũ công của mình so với Tiêu Thập Nhất Lang xa biết chừng nào.
Bọn họ hai người bây giờ không phải cũng đang xa cách biết bao nhiêu sao?
- Tiêu Thập Nhất Lang, anh đang ở đâu ?
Nàng đang gọi lớn, nhưng ngay cả một tiếng cũng không nói ra được.
Hoa Vũ Tân Phân đầy trời cũng đã biến đi, trước mắt nàng là một khoảng bóng tối vô biên vô bờ.
Tây hồ mé bắc có một toà Bảo Thạch Sơn, trên đỉnh Bảo Thạch Sơn có Bảo Thích Tháp, dưới Bảo Thích Tháp có Lai Phụng đình.
Tiêu Thập Nhất Lang đang ở đó.

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường
Hồi 32
Long đàm hổ huyệt

Một chiếc thuyền nhẹ ban đêm đang lướt trên mặt hồ, chạy dọc theo Tô đề đi về hướng bắc, xuyên qua cầu Tây Lĩnh, ngừng neo dưới chân núi Bảo Thạch.
Cả một đoạn đường không ngắn tý nào, thuyền đi cũng không chậm, nhưng

Tiêu Thập Nhất Lang cũng còn truy theo được.
Trên bờ đã có một chiếc kiệu con chờ sẵn bao giờ.
Người mặc áo đen bỏ thuyền lên bờ, lên chiếc kiệu con, một đứa đồng tử cầm đèn đi sau kiệu, chủ thuyền chống sào, thuyền lại lướt ra xa.
Hai tên khiêng kiệu thắt đái bằng đoạn đen, đầu đội mũ rộng vành, ở trần, lộ một tấm thân lực lưỡng màu đồng bóng.
Đường núi tuy rất khó đi, nhưng bọn họ đi như trên đất bằng.
Chiếc kiệu không nhẹ tý nào, có điều trong tay bọn họ, hình như nhẹ như không có gì.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên phát giác ra, công phu hai bàn chân của hai tên kiệu phu, không dưới các tay giang hồ hào kiệt thành danh trong giang hồ.
Thiên Tông quả nhiên là nơi tàng long ngọa hổ, lắm kẻ anh hùng.
Chiếc kiệu con đi dọc theo con đường núi lên đến đỉnh, ánh trăng đang chiếu vào toà Bảo Thích tháp trên đỉnh núi.
Tiêu Thập Nhất Lang chưa ngủ, chưa ăn, lại chèo nãy giờ cả tiếng đồng hồ, đáng lý ra y rất mệt mỏi.
Dù là người làm bằng thiết, cũng có lúc phải chịu không nổi.
Tiêu Thập Nhất Lang không sao cả.
Trong máu của y hình như có một chất gì có lực lượng rất kỳ dị chống đở con người của y, nếu chính y không muốn ngã xuống, thì không ai có thể làm cho y ngã xuống.
Dưới ánh trăng, Bảo Thích tháp lồ lộ nằm một mình trên đỉnh núi, càng hiện rõ vẻ thiên nhiên tú lệ, nhưng nó rõ ràng là một khối đặc sệt, không thể nào trèo lên được.
- Tiền Vương Thích vào triều, ở lâu trong kinh sư, bách tính nhớ ơn, làm ra tháp để cầu xin.
Đấy chính là lai lịch của Bảo Thích tháp.
Phía trước tháp có một cái đình, trong đình hình như có một chiếc bóng mông lung, lại bị bóng tháp che tối đi, nhìn từ xa xa lại, trong đình như có người, lại như không có người.
Hai gã dại hán khiêng kiệu một mạch lên tới, ánh trăng sáng rực, sao trời mờ nhạt, trời đất không một tiếng động.
Đêm đã quá khuya, không còn bao lâu nữa là trời sáng.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng theo lên, gã đồng tử mặc áo xanh cầm đèn, chính là một dấu hiệu dẫn đường cho y.
Không lẽ Thiên Tông cũng có một phân đà bí mật ở Bảo Thạch sơn ?
Hai gã đại hán bước chân rất khỏe đi như bay, gã đồng tử cầm đèn vậy mà vẫn đi sát theo sau.
Trời đất vẫn không một tiếng động, có điều, cây đèn trong tay của gã đồng

tử bỗng nhiên tắt ngúm.
Tên khiêng kiệu nhịn không nổi ngừng bước quay đầu lại, chỉ thấy gã đồng tử áo xanh hai tay còn đang đưa cây đèn lên cao, đứng bất động ở đó.
Người mặc áo đen nói:
- Xem thử coi nến đã bị cháy hết chưa ?
Giọng nói the thé, hình như là của đàn bà.
Người mặc áo đen lại nói:
- Mau lấy một cây nến đốt đèn lên.
Y đã nói liên tiếp hai câu mà gã đồng tử áo xanh chẳng thấy có tý phản ứng gì, vẫn cứ đứng bất động ở đó.
Gã khiêng kiệu nói:
- Cái thằng nhỏ không lẽ muốn ngủ luôn ở đó sao ? Tôi lại xem thử.
Hai gã đồng thời bỏ kiệu xuống, một gã quay người lại bước tới trước mặt gã đồng tử, thò tay ra vỗ vào vai y nói:
- Ngươi...
Gã vừa nói xong chữ đó, đã ngưng bặt lại, làm như có người vừa nhét thứ gì vào miệng gã.
Gã đồng tử mặc áo xanh ngớ mặt ra đó, gã khiêng kiệu cũng ngớ ra đó, hai tay gã còn để trên vai của đồng tử.
Hai người đều đứng bất động ở đó, như đã biến thành người gỗ.
Gã khiêng kiệu phía trước lắc lắc đầu, cũng bước lại, vừa tới trước mặt hai người, bỗng nhiên như bị trúng phải tà pháp vậy, người của gã cũng cứng đờ ra.
Ba người làm như bị một thứ tà pháp thần bí nào làm biến thành người bằng gỗ, xem ra thật khủng bố không thể nào tả được.
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn đằng xa lại, cũng không khỏi kinh ngạc, hãi dị, ngay cả y cũng không biết đó là chuyện gì.
Không lẽ trên đỉnh núi này có một quỹ thần nào đó chuyên môn đùa giỡn người ta, thích chờ những lúc có trăng lờ mờ, biến người ta thành người gỗ ?
Người của Tiêu Thập Nhất Lang vốn đang rướm đầy mồ hôi sau lưng, bây giờ nhịn không nổi rùng mình lên một cái.
Người mặc áo đen còn đang ngồi trong kiệu, không động đậy tý nào.
Không lẽ bà ta cũng trúng phải tà pháp ?
Tiêu Thập Nhất Lang nhịn không nổi muốn chạy lại xem thử, người mặc áo đen bỗng lạnh lùng nói:
- Được! Thủ pháp giỏi lắm, cách không điểm huyệt, hạng cao thủ tuyệt đại như vậy, tại sao lại đi lén lút không dám gặp mặt người ?
Lần này bà ta nói một câu dài, nghe ra hình như là giọng nói một người đàn bà, nhưng hạ giọng thấp xuống.
Không lẽ Thiên Tông tông chủ là một người đàn bà ?

Bà ta đang nói với ai ?
Bỗng nghe từ Lai Phụng đình có một người lạnh lùng nói:
- Nãy giờ ta vẫn ngồi đây, ngươi không thấy sao ?
Một người từ trong bóng tối bước ra dưới ánh trăng, áo gai quần trắng, trong tay cầm cây phướn trắng phất phơ trong gió, phảng phất hình như trên đó có tám chữ:
- Thượng động Thương Minh, hạ triệt Cửu U.
Người này chính là tên mù vũ công tuyệt đỉnh, hành tung ngụy bí vô chừng.
Tên mù này tại sao bỗng ở nơi này xuất hiện ?
Không lẽ y quả thật là Tiêu Dao Hầu, kẻ đã luyện thành Cửu Chuyển Hoàn Đồng, Vô Tướng Thần Công ?
Tại sao y lại ở đây chờ người mặc áo đen ?
Thấy y bỗng nhiên xuất hiện, người mặc áo đen cũng tựa hồ cứng đơ người ra, một hồi thật lâu, mới thở ra nói:
- Thì ra là ngươi!
Tên mù lạnh lùng nói:
- Người còn nhận ra ta!
Người mặc áo đen rốt cuộc cũng bước xuống kiệu, chắp tay ra sau lưng, lững thững lên Lai Phụng đình, rồi mới trầm giọng nói:
- Ngươi cũng nhận ra ta sao ?
Tên mù lạnh lùng nói:
- Ta mà không nhận ra ngươi, còn ai nhận ra ngươi ?
Người mặc áo đen thở ra nói:
- Đúng vậy, nếu ngươi không nhận ra ta, còn ai nhận ra ta ?
Tên mù nói:
- Bây giờ ta đã ở đây, ngươi thử nói nên làm sao đây ?
Người mặc áo đen nói:
- Của ngươi đấy, ta cũng nên trả lại cho ngươi.
Tên mù nói:
- Đừng quên rằng ngay cả cái mạng của ngươi cũng là của ta.
Người mặc áo đen lại thở ra nói:
- Ta chưa quên, ta cũng không thể quên.
Tên mù nói:
- Một tay ta sáng lập nên Thiên Tông, ngươi...
Người mặc áo đen bỗng ngắt lời y, nói:
- Sao ngươi biết được ta ở trong Thiên Tông ?
Tên mù nói:
- Trừ ngươi ra, còn ai biết được bí mật của Thiên Tông ?
Người mặc áo đen cúi đầu xuống, không nói gì.
Có điều, bọn họ đã nói quá nhiều lời rồi, đêm khuya không một tiếng người,

Tiêu Thập Nhất Lang nghe rõ từng tiếng một.
Mỗi câu nói, hiển nhiên ẩn tàng rất nhiều bí mật.
Những bí mật kinh hồn.
Tiêu Thập Nhất Lang càng nghe càng cảm thấy ghê sợ, y chỉ cảm thấy trong lòng lạnh buốt tận đáy sâu.
Người mặc áo đen bỗng nhiên lại nói:
- Ngươi..... ngươi thật muốn ta chết ?
Tên mù nói:
- Ta đã chết đi một lần rồi, bây giờ nên đến lượt ngươi.
Người mặc áo đen rầu rầu nói:
- Ta chẳng đã chết qua một lần rồi sao, tại sao ngươi phải bức ta...
Y bỗng nhiên xuất thủ, vung ra một tia sáng lạnh, người của y xoay quanh cột trụ trong lục giác đình hai vòng, rồi không thấy đâu.
Tên mù tung người lên không, tránh ám khí của y, gằn giọng nói:
- Ngươi dám ám toán ta sao ? Ngươi...
Trong đình chỉ còn lại một người, y còn đang la hét om sòm, mở miệng mắng chửi, dĩ nhiên là không ai trả lời.
Một cơn gió thổi qua, tên mù bỗng nhiên câm miệng lại, rốt cuộc y đã phát giác ra người mặc áo đen đã bỏ đi.
Y ngồi một mình trong bóng tối, trông thật đáng thương, và đáng sợ, bỗng nhiên y ngẩng đầu cười lớn:
- Đừng quên rằng ba mươi sáu chỗ phân đà của Thiên Tông đều do ta một tay sáng lập, ngươi còn chạy được đi đâu ?
Tiếng cười thê thiết, người của y cũng xoay quanh cột trụ hai vòng, rồi bỗng nhiên biến mất.
Gió càng lạnh, sao càng ít đi.
Hai gã khiêng kiệu và tên đồng tử còn đang đứng như người gỗ ở đó, dưới ánh trăng, gương mặt của ba người đều nhăn nhúm không ra hình dạng, cặp mắt lồi ra, miệng mở lớn, hình như đang gào lên mà không nghe thấy gì cả.
Tiêu Thập Nhất Lang thò tay ra vỗ vào vai đứa đồng tử, đồng tử ngã vào người một tên khiêng kiệu, tên khiêng kiệu lại ngã vào người tên khiêng kiệu kia, ba người trơ trơ ngã ầm xuống, toàn thân đều đã lạnh lẽo cứng đơ, tựa hồ bị người ta cách không phóng kim trúng huyệt đạo, sau đó lập tức trúng độc mà chết.
Thủ pháp phóng ám khí đó quả thật đáng sợ, thật tình không ai có thể tưởng tượng được ra.
Tên mù và người mặc áo đen lại khơi khơi bỗng nhiên biến mất, càng không thể tưởng tượng được.
Tiêu Thập Nhất Lang bước lên Lai Phụng đình, đứng chỗ người mặc áo đen đứng lúc nãy, bỗng nhiên gầm lên một tiếng, xoay tay rút đao ra.

Đao quang lóe ra như chớp giật, tiếng gió đao hú lên, trong sáu cây cột trụ trong đình, đã có ba cây bị chém gẫy. Toà đình đổ vẹo xuống một nửa bên, trong ba cây trụ, quả nhiên có một cây trống rỗng, phía dưới có một đường hầm.
Cơ quan của địa đạo kiến tạo thật là xảo diệu, nếu không biết đường, dù mò mẫm cả ba ngày ba đêm cũng chưa chắc đã tìm ra được.
Tiêu Thập Nhất Lang chẳng thèm tìm, y dùng phương pháp đơn giản nhất, trực tiếp nhất.
Y dùng thành đao của mình.
Trên trời dưới đất này, còn có lực lượng gì có thể so được với nhát đao của Tiêu Thập Nhất Lang ?
Địa đạo ẩm ướt và tối tăm, mặt trời vĩnh viễn không bao giờ chiếu vào tới đây, gió cũng vĩnh viễn không thổi vào được đây.
Từ một nơi có ánh trăng, bỗng nhiên đi xuống đó, làm như vừa lọt vào một phần mộ, lại giống như lọt vào địa ngục.
Tiêu Thập Nhất Lang đi xuống dưới.
Chỉ cần tìm ra câu trả lời cho cái bí mật này, dù xuống địa ngục, y cũng cam chịu.
Đi dọc theo đường hầm quanh co, phía trước lại càng tối tăm, không thấy một điểm ánh sáng, cũng không thấy một bóng người, tận đầu là tảng đá sần sùi, đưa tay rờ rẫm một lúc, có thể phân biệt ra, đây là một tượng Phật làm bằng đá thật to lớn.
Còn người ?
Người mặc áo đen và tên mù không lẽ đã bị yêu ma quỹ hồn nuốc chững rồi sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nhắm mắt lại, hít thở thật sâu, rồi mở mắt ra, y đã nhận ra được lờ mờ hình nét trên gương mặt tượng Phật.
Y vốn có một cặp mắt rất sáng, có thể thấy nhiều điều người khác không thể thấy được.
Pho tượng Phật to lớn hình như đang nhìn xuống y, cúi đầu, hạ thấp hàng lông mày, thần tình rất nghiêm trang, cũng không biết có phải phẫn nộ vì y mạo hiểm quá, hay vì tào ngộ của y mà bi thương.
..... Nếu ông thật tình linh thiêng, tại sao ông không chỉ cho y một con đường sáng ? Mà chỉ ngồi đó như một tên ngốc, để mặc thiên hạ làm điều xấu xa ?
..... Trên đời này không phải có vô số những người như pho tượng Phật, thỏng tay nhìn, làm kẻ mù người điếc sao ?
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn pho tượng, cười nhạt nói:
- Xem ra ông cũng chỉ bất quá là một khối đá đồ chơi thế thôi, dựa vào đâu mà bắt tôi thờ kính ông ?
Pho tượng vẫn yên tĩnh ngồi đó.

Không biết nó đã ở đó bao lâu rồi, trước giờ không có bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì có thể phá hoại được cái yên tĩnh của nó.
Tiêu Thập Nhất Lang lại nắm chặt cán đao:
Trên đời này, số mạng của mỗi người đều bị những tai họa bất hạnh, mỗi người đều phải chịu khổ chịu nạn, tại sao ông được ngoại lệ ?
Trong lòng của y bỗng nổi lên một cơn bi phẫn không thể đè nén, nhịn không nổi lại rút thanh đao ra.
Y muốn dùng thanh đao chém hết tất cả những bất hạnh trong thiên hạ.
Ánh đao lóe lên, hỏa quang tứ tán, nhát đao chém trúng giữa bộ ngực to lớn của pho tượng.
Trong bóng đêm bỗng nghe có tiếng người rên khẽ lên.
Trong đường hầm không thấy có người nào, tiếng rên không lẽ từ trong pho tượng Phật mà ra ?
Không lẽ cái pho tượng bịt tai ôm mắt này cũng có thể cảm thấy được thống khổ ?
Tiêu Thập Nhất Lang rút thanh đao ra, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.
Lưỡi đao nhập vào đá, rút ra lập tức có dấu lút sâu vào.
Nhát đao ấy của Tiêu Thập Nhất Lang, bất kỳ chém trúng chỗ nào, đều có thể để lại một vết thương trí mạng.
Vết thương chảy ra không phải là máu mà là một chất vàng vàng như kim loại.
Lại có một tiếng rên.
Tiếng rên từ trong vết thương vọng ra.
Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang lập tức sáng lên, y lại vung đao lên, vung đao lên không ngừng.
Đá vỡ tứ tung mọi bề, ánh sáng càng lúc càng nhiều, chiếu tại gương mặt lãnh đạm của pho tượng, gương mặt ấy hình như cũng có tý biểu tình, xem ra hình như đang mỉm cười.
Bộ ngực của nó tuy đã bị phá vỡ, nhưng rốt cuộc đã chỉ dùm cho Tiêu Thập Nhất Lang một con đường sáng.
Nó hy sinh mình, nhưng chiếu sáng đường cho người khác, nó vốn chỉ là một pho tượng Phật, bây giờ nó đã biến thành Tiên Phật.
Ánh đèn leo lét trong bóng tối xem ra như hoàng kim lóng lánh huy hoàng.
Hoàng kim lóng lánh huy hoàng ấy phát xuất ra từ chỗ ngực bị phá vỡ của pho tượng, chỗ nào có đèn, nhất định phải có người.
Tiêu Thập Nhất Lang chui vào trong, chui vào phần mộ trong phần mộ, địa ngục trong địa ngục.
Đèn ở trên vách đá, người ở dưới đèn.
Ánh đèn ấm áp nhu hòa, người thì đã lạnh ngắt cứng đơ.
Thi thể của tên mù nằm cong queo, hình như ngắn đi lại, một thanh ngân đao

cắm vào trái tim của y, lưỡi đao đã bị y rút ra, còn đang có máu chảy.
Máu của y cũng đang tươi hồng.
Gỡ tung những ngón tay của y ra, cầm thanh ngân đao lên, máu tươi rỉ ra từ kẻ ngón tay, lộ ra một chữ Thiên màu đỏ hồng.
Đứa con kiêu hùng của trời, thụ mệnh của trời.
Tên mù này quả nhiên chính là Tiêu Dao Hầu Ca Thư Thiên.
Y không hề chết dưới tuyệt cốc chỗ Sát Nhân Nham, mà chết trong một hang núi bí mật tối tăm.
Bàn tay kia của y còn đang nắm chặt bàn tay của người mặc áo đen.
Bàn tay của người mặc áo đen cũng lạnh ngắt, chiếc mặt nạ trên mặt, đang phản chiếu ánh đèn rực rỡ.
Mở chiếc mặt nạ ấy ra, lập tức thấy một gương mặt trắng bệch mỹ lệ, cặp mắt lồi ra trừng trừng như đang nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, ánh mắt lộ một biểu tình không ai hiểu nổi, không biết là phẫn nộ, hay là sợ hãi, hay là bi thương.
Băng Băng!
Chủ nhân Thiên Tông đời thứ hai, quả thật là Băng Băng.
Chiếc mặt nạ sáng loáng rơi xuống đất, lòng bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang ướt đẫm mồ hôi lạnh.
Mồ hôi còn lạnh hơn cả máu.
..... Nửa tháng trước, không chừng chính Tiêu Thập Nhất Lang cũng không biết lúc mình đến Thủy Nguyệt lâu, tại sao có người biết được hành tung của mình.
Bởi vì hành trình của bọn họ, vốn là do Băng Băng chuẩn bị.
..... Phản đồ của Thiên Tông, tại sao đều chết hết về tay Tiêu Thập Nhất Lang ?
Bởi vì, những tên ấy vốn là do Băng Băng muốn y giết.
Trừ Thiên Chi Tử ra, vốn chỉ có Băng Băng là người duy nhất biết bí mật của Thiên Tông.
Nàng đã lợi dụng Tiêu Thập Nhất Lang , giết những người không phục tòng nàng, nàng lợi dụng Tiêu Thập Nhất Lang làm con mồi, dẫn dụ người khác chú ý vào, để nàng tiện tay tiến hành âm mưu.
Đợi đến lúc Tiêu Thập Nhất Lang không còn giá trị lợi dụng được nữa, nàng bèn từ từ bỏ đi, rồi lợi dụng Liên Thành Bích giết y, nhổ cỏ tận gốc.
Kế hoạch của nàng thật là chu mật, thật là hữu hiệu.
Có điều, nàng không ngờ rằng Tiêu Dao Hầu lại còn sống, đi tìm đến nàng.
Bây giờ hai anh em ấy đã giết chết lẫn nhau, ân oán giữa hai người, hoàn toàn đã theo sinh mệnh của họ mà tan biến, bao nhiêu bí mật đều đã có đáp án.
Suy nghĩ kỹ càng, đấy vốn là một đáp án rất hợp lý.

Kết cuộc ấy, cũng chính là kết cuộc duy nhất, còn ai không thỏa mãn nữa ?
Không chừng chỉ có Tiêu Thập Nhất Lang.
Y đứng si dại ở đó trước thi thể bọn họ, gương mặt lộ một nét biểu tình không ai giải thích được.
Trong lòng y đang nghĩ gì ?
Bàn tay của người chết, còn đang nắm chặt nhau.
Không lẽ hai anh em ấy trước khi chết rốt cuộc đã hiểu ra, hiểu ra bọn họ vốn là người đồng loại.
Kéo tay của họ ra, mới thấy hai bàn tay ấy đều nắm chặt vào một cây thiết côn lò ra từ vách đá.
Tiêu Thập Nhất Lang kéo tay của họ ra, cây thiết côn bỗng nhiên búng lên, chỉ nghe cách một tiếng, một tấm thiết bản nặng ngàn cân trượt nhẹ nhàng không một tiếng động xuống, trở ngang cửa ra vào, chắc chắn đây là cửa ra vào duy nhất.
Hai anh em đã chết rồi còn muốn tìm thêm một người nữa chết theo họ, tuẩn táng theo họ ?
Có phải bọn họ biết, người ấy nhất định là Tiêu Thập Nhất Lang ?
Bao nhiêu ân oán đã kết thúc, bao nhiêu bí mật đã khám phá ra, bao nhiêu cừu hận, ái tình, hữu nghị đều đã biến thành không hư, sinh mệnh còn có gì để lưu luyến nhĩ ?
Tiêu Thập Nhất Lang ngồi dựa vào vách đá, vách đá lạnh ngắt, ánh lửa từ từ nhỏ dần.
Trong lòng y như một khoảng không, chẳng có tý bi ai phẫn nộ, mà cũng chẳng có tý sợ hãi.
Bây giờ chuyện duy nhất y có thể làm được là chờ chết.
Đối với y, chết cũng không phải là một chuyện gì đáng sợ, lại càng không đáng bi ai phẫn nộ.
Cũng không biết đã trải qua bao lâu, đèn rốt cuộc đã tắt ngúm, trời đất chỉ còn là một màn đêm tăm tối.
Tăm tối thì sao ?
Ngay cả chết còn không sao, huống gì là tăm tối ?
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên muốn cười, cười lớn, cười xong lại khóc, khóc rồi lại la, la lớn, nhưng y chỉ ngồi nơi đó bất động.
Y cảm thấy rất mệt mỏi, mệt mỏi vô cùng.
Y đã từng yêu, và đã từng được yêu.
Bất cứ là yêu, hay là được yêu, ái tình của họ đều chân thật và vĩ đại.
Y đã chịu nhục nhã, y đã hưởng thụ vinh quang, bất kỳ ai trong trường hợp của y đã sống được như vậy, đều nên thỏa mãn.
Chỉ tiếc là bây giờ vẫn còn chưa phải lúc y chết.
Bỗng nhiên, phía trên có một trận hô hoán, một tia nắng mặt trời, chiếu

xuống, chiếu trên người y.
Y có thể cảm thấy ánh mặt trời ấm áp, cũng nghe được trên kia có người đang gọi lớn:
- Tiêu Thập Nhất Lang, Tiêu Thập Nhất Lang còn sống.
Tiếp theo đó, có người nhảy xuống, bồng y lên, y thậm chí còn nhận ra được trong đó có Liên Thành Bích.
Nhưng ngay cả mắt của y cũng mở không muốn ra, một thứ áp lực còn khủng khiếp hơn cả bóng tối đang đè nặng trên ngực y.
Y cảm thấy rất mệt mỏi, mệt mỏi vô cùng...
Có điều, bóng tối bỗng nhiên lại rời khỏi người y, bỗng nhiên y hít thở lại được không khí thơm tho mới mẻ, giống như lúc y còn nhỏ ở trong rừng núi, ở nơi hoang dã, hít thở không khí vậy.
Bây giờ y không còn nhỏ nữa.
Nơi đây cũng không phải là hoang dã núi rừng.
Chung quanh đang có vô số người đang bàn tán xôn xao, y nghe không rõ bọn họ đang nói gì, nhưng y nghe được, mỗi câu nói của mọi người đều có cái tên Tiêu Thập Nhất Lang trong đó.
Bỗng nhiên, có một giọng nói áp lên tất cả các giọng nói khác, y không thấy mặt người đó, nhưng nhận ra được giọng nói của y.
Chính là Liên Thành Bích.
Giọng nói của y rất chậm, rõ ràng mà mạnh mẻ:
- Các vị bây giờ chắc cũng đã biết, Tiêu Thập Nhất Lang bị người khác hãm hại, người hãm hại y chính là em gái của Tiêu Dao Hầu năm xưa, tên là Ca Thư Băng, cũng là chủ nhân đời thứ hai của Thiên Tông, giữa tại hạ và Tiêu Thập Nhất Lang, tuy có ân oán thuở xa xưa, nhưng bây giờ đều đã là quá khứ, chuyện cũ không nên nhìn lại, buông đao đồ tể, lập tức thành Phật, tôi chỉ hy vọng...
Tiêu Thập Nhất Lang không nghe thêm gì nữa, y chỉ mong vĩnh viễn rời xa khỏi nơi này, rời xa tất cả mọi người, y không muốn diện đối diện với những tay anh hùng hảo hán siêu quần này.
Y bỗng nhiên nhảy dậy, bước tới trước mặt Liên Thành Bích nói:
- Ông đã cứu tôi, tôi thiếu ông một mạng người.
Nói xong câu đó, y quay đầu bỏ đi một mạch.
Muốn tiếp tục sống không phải là chuyện dễ, nhưng y đã thề trong lòng, y nhất định tiếp tục sống.
Bởi vì, y thiếu nợ người ta một mạng người.
Tiêu Thập Nhất Lang trước giờ không thiếu nợ ai, bất kể thứ nợ gì, y phải nhất định trả cho được.
Trời đã lặn về tây.
Nước dưới cầu Tây Lĩnh đã lạnh hơn, cỏ trên mộ của Tô Tiểu cũng đã úa

vàng, trăng còn chưa mọc.
Thủy Nguyệt lâu thuyền có phải còn đang ở trường đề ? Phong Tứ Nương có còn chờ y ở đó không ?
Một chiếc thuyền con, đang chèo về hướng trường đề, Tiêu Thập Nhất Lang đang ở trên thuyền.
Bất kể y chết hay sống, ở hay đi, y không thể cứ vậy mà quên đi Phong Tứ Nương.
Đêm còn chưa xuống, Thủy Nguyệt lâu còn ánh đèn, phảng phất còn nghe có người đang ngâm nga.
Thuyền con còn chưa chèo tới, đã có người đang hò hét:
- Tiêu công tử đang tiếp khách ở đây, người không có chuyện gì thì nên đi xa ra.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Lại có Tiêu công tử nào ở đây mời khách ? Tiêu công tử nào ?
Gã đại hán đứng đầu thuyền kiêu ngạo nói:
- Đương nhiên là hiệp danh nổi tiếng thiên hạ là Tiêu Thập Nhị Lang.
Tiêu Thập Nhất Lang bật cười.
Chính y cũng không biết tại sao mình còn cười được, có điều quả thật y đang cười, cười lớn.
Tiếng cười làm kinh động đến người trên thuyền, một người chắp hai tay sau lưng, ngạo nghễ bước ra, thiếu niên anh tuấn, phục sức hoa lệ, quả nhiên chính là Tiêu Thập Nhị Lang.
Y thấy Tiêu Thập Nhất Lang, gương mặt lập tức lộ ra một nụ cười, rõ ràng ra vẻ nhiệt tình mà có lễ độ:
- Ông đã đến rồi.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi biết ta sẽ lại ?
Tiêu Thập Nhị Lang nói:
- Có người để phong thư lại đây nhờ tôi trao cho ông.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Phong thư của ai ?
Tiêu Thập Nhị Lang nói:
- Thư của người đưa thư.
Câu trả lời rất diệu, nhưng biểu tình trên mặt của y rất thành khẩn, cung kính đưa phong thư cho Tiêu Thập Nhất Lang.
Phong bì mới, nhưng lá thư rất cũ kỹ, hình như đã bị vò nát qua, rồi mở ra xếp lại đàng hoàng.
- Tôi đi đây.
- Tôi chắc là ép tê bàn tay của cô lắm, có điều đợi đến khi cô tỉnh lại, bàn tay của cô không còn bị tê nữa.

- Bọn họ muốn tìm chỉ có mình tôi, cô bất tất phải đi, cũng không thể đi.
- Sau này dù cô không gặp tôi nữa, cũng nhất dịnh sẽ nghe tin về tôi.
Trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang chìm hẳn xuống.
Y nhận ra bức thư này, bởi vì, lá thư này y viết cho Phong Tứ Nương, y không ngờ nàng cẩn thận giữ bức thư lại như giữ đồ trân quý, lại càng không ngờ nàng sẽ trả lại bức thư này cho mình.
Có điều, y hiểu ý của nàng, lúc y để lại bức thư, không phải y cũng đang chuẩn bị đi tìm cái chết sao.
Chết, chính là tin tức duy nhất nàng có thể để lại cho y.
- Ta chưa chết được, ta còn thiếu người khác một mạng sống.
Tiêu Thập Nhất Lang mở tung bàn tay ra, phong thư rớt xuống, rớt xuống hồ, tùy theo sóng nhấp nhô trôi đi, như một đóa hoa đang trôi.
Hoa đã rơi, mùa xuân trong cuộc đời cũng đã qua rồi, còn thừa lại là gì bây giờ ?
Tiêu Thập Nhị Lang nhìn y, bỗng nhiên nói:
- Vãn bối tính mời Tiêu đại hiệp lên thuyền dùng một ly rượu.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Tại sao ngươi không mời ?
Tiêu Thập Nhị Lang mỉm cười nói:
- Vãn bối không dám mời, cũng không xứng đáng mời.
Y cười vẫn ra vẻ nhiệt tình lắm, có lễ độ lắm, y khom lưng nói:
- Tiêu đại hiệp, nếu không còn gì phân phó, vãn bối xin cáo từ.
Tiêu Thập Nhất Lang nhìn y vào lại khoan thuyền, muốn cười mà cười không nổi.
Chủ chiếc thuyền con bỗng nhiên vỗ vào vai y nói:
- Người ta không nghĩ đến chuyện mời ông uống rượu, ông đứng ở đây cũng vô dụng, đi đi cho rồi.
Tiêu Thập Nhất Lang chầm chậm gật đầu nói:
- Nên đi, phải đi thôi.
Chủ thuyền nhìn y, hỏi:
- Có phải ông muốn thật tình uống rượu ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Vâng.
Chủ thuyền hỏi:
- Trên người ông có bao nhiêu tiền ?
Bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang thọc vào trong túi, rồi lấy ra.
Trong tay vẫn còn trống không.
Y bỗng nhiên phát hiện trong túi mình không còn đồng teng nào.
Chủ thuyền bật cười nói:
- Thì ra ông cũng là bợm rượu, bợm rượu không có tên nào là không cùng

kiết, xem ra chuyến đò này tôi bị mất vốn rồi.
Cây sào trong tay y chống một cái, chiếc thuyền con đã ra tới giữa hồ:
- Nếu ông chờ tôi thêm nửa tiếng nữa, đợi tôi làm xong công chuyện, tôi sẽ mời ông đi uống rượu.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi chờ ông.
Y ngồi xuống đầu thuyền, nhìn si dại về phương trời xa xa, phương trời xa có sương khói mông lung, đêm đã xuống lâu rồi.
Cảnh ban đêm trên Tây hồ vẫn mỹ lệ như lúc nào, chỉ tiếc là đêm nay không phải là đêm qua.
Phố đêm mới mở, trên đường cái là nơi náo nhiệt nhất, hai bên đường phố đốt đèn sáng trưng, ánh đèn chiếu trên lụa là đủ màu sắc tươi đẹp, đồ dùng bóng loáng, những thứ mỹ vị tinh xảo, cũng chiếu lên vẻ mặt tươi cười của mọi người.
Chủ thuyền đã đổi lấy quần áo sạch sẽ, bước nhanh ở phía trước, hiển lộ sinh khí bồng bột, cao hứng vô cùng.
Trên người y không chừng không có đủ tiền để say một trận, có điều xem ra, thế giới này đã thuộc về y rồi.
Bởi vì, y đã qua một ngày làm việc lao khổ, bây giờ đã đến lúc y khoe khoang hình hài.
Y vỗ vào vai của Tiêu Thập Nhất Lang, khẻ nói:
- Rượu ở đây mắc lắm, chúng ta không thể vào đó, có điều mỗi ngày tôi đều lại đây nhìn một chút, nhìn nhìn bao nhiêu cũng không tốn tiền.
Y cười càng khoái trá, bởi vì, ít ra, y cũng đến được nơi đây nhìn nhìn một chút.
Chỉ cần nhìn nhìn, là y đã quá thỏa mãn.
Nếu một người có lối nhìn đối với cuộc sống như vậy, thì trên đời này còn có chuyện gì đáng để bi thương, trách móc.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên phát giác ra, mình không bằng cả gã chủ thuyền này.
Thật tình y không có cái lòng dạ khoát đạt như vậy.
Phía trước có một chỗ ngân hàng, Hằng Sinh Tiền Trang.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên dừng bước, nói:
- Ông chờ tôi ở đây một lát.
Chủ thuyền hỏi:
- Ông đi đâu ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi..... tôi vào nhìn nhìn một chút.
Chủ thuyền cười nói:
- Trong ngân hàng chẳng có gì đáng nhìn, thịt thà không có, tiền bạc cũng

không thấy đâu.
Nhưng y cũng theo chân Tiêu Thập Nhất Lang vào trong ngân hàng:
- Nhưng cũng không sao, vào nhìn nhìn cũng tốt.
Chưởng quỹ tuy vừa vào trung niên, đầu tóc đã hoa râm, nhìn hai người bước vào, hiển nhiên lộ vẻ kinh ngạc lắm, thái độ vẫn còn giữ lễ:
- Hai vị có chuyện gì không ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ở đây hình như tôi còn có trương mục.
Chưởng quỹ nhìn y từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên hai lần, gượng cười hỏi:
- Ông có nhớ lầm không ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Không.
Chưởng quỹ hỏi:
- Xin lỗi ông họ gì ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Họ Tiêu, Tiêu Thập Nhất Lang.
Chưởng quỹ tươi nét mặt nói:
- Thì ra là Tiêu đại gia, đúng vậy, Tiêu đại gia đương nhiên có trương mục ở tệ hiệu.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ông xem thử tôi có bao nhiêu trong trương mục, tôi muốn lấy ra.
Chưởng quỹ cười nói:
- Đáng lý ra tệ hiệu phải có phiếu mới được lấy tiền, nhưng Tiêu đại hiệp ngoại lệ.
Y cười rất kỳ quái, rồi lại chầm chậm nói tiếp:
- Bởi vì trương mục của Tiêu đại gia, chúng tôi vừa tính xong.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Trong trương mục còn tiền không vậy ?
Chưởng quỹ đáp:
- Có, đương nhiên có.
Y cẩn thận kéo hộc tiền ra, lấy một đồng tiền, nhè nhẹ đặt lên quầy, mỉm cười nói:
- Tiêu đại hiệp còn lại trong trương mục, chỉ có bao nhiêu đó.
Tiêu Thập Nhất Lang không dộng đậy, cũng không mở miệng, bất kể ra sao, đồng tiền ấy ít nhất cũng mới mẻ, dưới ánh đèn, còn xem ra giống một đồng tiền vàng.
Chưởng quỹ nói:
- Tiêu đại gia có muốn xem chi tiết rõ ràng không ?
Tiêu Thập Nhất Lang lắc lắc đầu.

Chưởng quỹ nói:
- Nếu Tiêu đại gia muốn gởi đồng tiền này trong tệ hiệu, tệ hiệu cũng rất hoan nghinh.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên quay đầu lại hỏi:
- Một đồng tiền mua được gì ?
Chủ thuyền nháy mắt nói:
- Mua được một bao hoa sinh.
Tiêu Thập Nhất Lang dùng hai ngón tay, cẩn thận nhặt đồng tiền lên, còn cười một tiếng nói:
- Hoa sinh nhắm rượu quá tốt, đồng tiền này, đương nhiên tôi muốn đem theo.
Chủ thuyền cười nói:
- Không sai tý nào, một đồng tiền tuy không nhiều, so với không có đồng nào vẫn tốt hơn.
Bọn họ cười lớn bước ra ngoài, chưởng quỹ còn đang thở ra nhè nhẹ.
Y nghĩ không ra tại sao cái gã này còn gì để sung sướng như vậy, bởi vì, y biết gã này trong một đêm đã từ một phú ông giàu nhất nước, biến thành một tên cùng cực không đồng teng dính túi.
Y biết, bởi vì quả thật y vừa mới tra xong trương mục của gã này.
Trước giờ y chưa hề thấy người nào phát tài lẹ như hắn, mà cũng không thấy ai nghèo nhanh như hắn.

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 33
Hiệp nghĩa vô song

Hình thức thanh kiếm, tinh trí mà cổ nhã.
Trên thân kiếm cổ nhã, có khắc bốn chữ cổ nhã:
- Hiệp nghĩa vô song.
Kiếm đúc bằng vàng ròng, dĩ nhiên là không để dùng giết người.
Đấy chẳng qua là một lối biểu hiện lòng cung kính đối với Liên Thành Bích trang chủ.
Giá trị của thanh kiếm, dĩ nhiên không phải là ở bản thân, mà ở bốn chữ đó.
Hiệp nghĩa, vốn đã khó thấy trên đời, còn hiệp nghĩa vô song nữa.
Trong cặp mắt mọi người, bốn chữ ấy, chỉ có trang chủ của Vô Cấu sơn trang, Liên Thành Bích mới xứng đáng nổi.
Đêm đã khuya.
Tiếng kèn trống, tiếng láo nháo cũng từ từ im hẳn đi.

Người ta đã đi hết. Trong sảnh đường chỉ còn lại một mình Liên Thành Bích, với một cây đèn.
Y có vẻ mệt mỏi, hình như đối với cảnh nhiệt náo lúc nãy có vẻ chán ngấy.
Y nhắm mắt lại, mân mê nhẹ nhàng bốn chữ trên thân cây kiếm.
Bàn tay y rất nhẹ, như đang vuốt ve trên ngực tình nhân.
- Hiệp nghĩa vô song.
Y bật cười. Nhưng nụ cười không có vẻ gì là hứng phấn hoặc sung sướng, mà là diễu cợt và khinh bỉ.
Gió về đêm thổi vào song cửa, đã có vẻ lạnh.
Ngón tay của Liên Thành Bích đang mân mê thân kiếm bỗng ngưng lại, nụ cười trên gương mặt bỗng tan biến.
Nhưng giọng nói của y nghe ra vẫn rất bình tĩnh, y chầm chậm nói:
- Ai ở trong vườn hoa thế ?
Ngoài kia có tiếng trả lời:
- Triệu Bá Kỳ.
Liên Thành Bích gật gật đầu nói:
- Vào đây.
Triệu Bá Kỳ từ trong đám hoa bước ra, bước chân rất nhẹ nhàng, rất chậm, điệu bộ cẩn thận và cung kính.
Y, thì ra y chính là Triệu gia gã chủ thuyền, người đã bỏ Tiêu Thập Nhất Lang lại trong quán rượu.
Ánh đèn chiếu trên thanh kim kiếm, hào quang rực rỡ cả đại sảnh.
Triệu Bá Kỳ đương nhiên đã thấy thanh kiếm, nhưng y vẫn cứ cúi đầu, làm như chưa hề thấy gì cả.
Liên Thành Bích lẩm bẩm:
- Đây là các phụ lão nơi đây, đã có hậu ý ban tặng, ta vốn không dám nhận, khổ là không thể khước từ được thịnh tình của các vị đó.
Triệu Bá Kỳ vội vã nói:
- Phải là vậy, nếu không nhờ trang chủ anh danh truyền bá, oai chấn bốn phương, bách tính làm sao an cư lạc nghiệp được, một chút kính ý, cũng phải nên chứ.
Y nói câu đó, làm như chính mình cũng là phụ lão nơi này, thanh kiếm này là do y hiến tặng cho Vô Cấu sơn trang vậy.
Liên Thành Bích cười mỉm nói:
- Thật ra, ta cũng chỉ là một người bình phàm, làm sao xứng đáng với bốn chữ Hiệp Nghĩa Vô Song.
Triệu Bá Kỳ đang tính nói thêm vài câu ca tụng dễ nghe, cổ họng bỗng nhiên như bị thứ gì chặn ngang, không nói được thêm lời nào.
Bởi vì, y phát hiện ra ánh mắt lạnh lẽo của Liên Thành Bích, đang nhìn y chăm chú.

Trong lòng Triệu Bá Kỳ lạnh hẳn ra, y vội vã lấy trong người ra một bọc vải có hình dài dài, hai tay ôm lại đưa đến trước mặt Liên Thành Bích.
Trong bao có một thanh đao, một thanh đao lừng danh thiên hạ.
Cát Lộc đao.
Đao đã rút ra khỏi vỏ, lưỡi đao lạnh lẽo, chiếu lên gương mặt cũng lạnh lẽo của Liên Thành Bích.
Lưỡi đao sắc bén, ánh mắt cũng sắc bén. Ánh mắt sắc bén đang di động từ từ trên lưỡi đao.
Từ từ, gương mặt lạnh như tiền ấy rốt cuộc cũng nở ra một tý ấm áp.
Liên Thành Bích lại bật cười.
Lần này nụ cười của y không lộ vẻ diễu cợt hay khinh bỉ, mà là đầy vẻ thỏa mản và đắc ý.
Nhưng nụ cười chỉ đậu trên khóe môi của y một tích tắc, rồi bỗng tan biến.
Ánh mắt của Liên Thành Bích đi từ lưỡi đao tới gương mặt Triệu Bá Kỳ, y hỏi:
- Thanh đao nào làm sao lại lọt vào tay ngươi ?
Triệu Bá Kỳ nói:
- Đấy là do tôi đem mấy vò rượu lại đổi đấy.
Liên Thành Bích hỏi:
- Sao ?
Triệu Bá Kỳ nói:
- Chẳng những vậy, còn là mấy vò rượu dở nhất, trang chủ nhất định không nghĩ ra, thanh bảo đao lừng danh thiên hạ, chỉ có đáng bao nhiêu đó tiền.
Liên Thành Bích quả thật có chỗ bất ngờ.
Triệu Bá Kỳ đắc ý nói:
- Trang chủ nhất định không nghĩ ra, Tiêu Thập Nhất Lang muốn tôi đổi mấy vò rượu dở lấy thanh đao, cái tên Tiêu Thập Nhất Lang lừng danh thiên hạ, bây giờ lại trở thành một tên bợm rượu, từ nay về sau, vũ lâm sẽ chẳng còn nghe có cái tên Tiêu Thập Nhất Lang này nữa.
Liên Thành Bích nói:
- Điều ấy quả thật là không ngờ tới.
Triệu Bá Kỳ cười nói:
- Một người nếu chỉ biết uống rượu cả ngày, thì dù danh tiếng có lẫy lừng dến đâu, cũng sẽ bị tiêu hũy vào những ly rượu.
Liên Thành Bích nói:
- Đúng vậy.
Triệu Bá Kỳ nói:
- Vì vậy, hắn không còn xứng đáng sử dụng thanh đao này nữa, đương kim thiên hạ chỉ có một người xứng đáng sử dụng nó, đó là trang chủ.
Liên Thành Bích nói:

- Sao ?
Triệu Bá Kỳ nói:
- Bây giờ, dù kêu Tiêu Thập Nhất Lang lấy thanh đao nào đi cắt cỏ, tôi tin là hắn cắt còn không nổi.
Liên Thành Bích nói:
- Cát Lộc Đao vốn không phải là để cắt cỏ, chỗ dùng của nó, duy nhất là để giết người.
Triệu Bá Kỳ ngớ mặt nói:
- Giết người ?
Liên Thành Bích nói:
- Đúng vậy, giết người, nhất là giết những kẻ tự cho mình là thông minh.
Đao quang lóe lên, lướt qua cổ họng Triệu Bá Kỳ.
Đầu lâu theo đao rớt xuống, biểu tình trên gương mặt của Triệu Bá Kỳ còn chưa kịp thay đổi.
Đấy là một biểu tình kết hợp giữa ngạc nhiên và ngẫn ngơ, y đến chết vẫn không hiểu, Liên Thành Bích bỗng nhiên lại xuất thủ giết y.
Lưỡi đao vẫn lóng lánh, không một giọt máu nào dính được vào.
Liên Thành Bích vỗ vỗ lên thân đao, ra chiều tán thưởng, lại ra chiều âu yếm, y hạ thấp giọng:
- Hảo đao, quả thật là một thanh khoái đao.
Y bỗng nhiên ngẫng đầu, lên giọng nói:
- Người đâu.
Hai người tráng hán mặc áo xanh chạy vào.
Liên Thành Bích đã bỏ thanh đao vào trong bao vải, nói:
- Lấy khoái mã truy theo Tiêu Thập Nhị Lang, nói y đem thanh đao này giao tận tay cho Tiêu Thập Nhất Lang, luôn tiện nói với y, trên đời này, chỉ có Tiêu Thập Nhất Lang mới xứng đáng sử dụng thanh Cát Lộc Đao.
Hai tên tráng hán nhìn nhau một cái, tựa hồ kinh ngạc, nhưng không hỏi lý do, tiếp lấy bao vải, lui ra.
Chờ đến lúc ra khỏi đại sảnh, một tên mới nhịn không nổi thở ra nói:
- Tiêu Thập Nhất Lang làm bạn được với một người như trang chủ của chúng ta, cũng coi như đã không sống thừa kiếp này.
Còn tên kia cũng phụ hoa. vào:
- Trang chủ đối xử với Tiêu Thập Nhất Lang, quả thật là hết tình hết nghĩa...
Người ta sống trên đời này, có lúc đắc ý, thì cũng có lúc không được như ý.
Vì vậy, người ta mới phát minh ra rượu. Rượu là bạn bè của con người, nhất là những người thất ý. Những người thất ý, uống rượu , chính là để tiêu sầu.
Người đắc ý, cũng uống rượu, chính là để biểu hiện "nhân sinh đắc ý tu tận hoan".
Cho nên, nơi nào bán rượu, không bao giờ sợ vắng khách.

Tiêu Thập Nhất Lang tuy cũng uống rượu, nhưng không phải là khách.
Bởi vì, khách hàng, là người bỏ tiền ra mua rượu, Tiêu Thập Nhất Lang không có tiền.
Không có tiền, có bạn chịu mời rượu cũng được.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng không có bạn.
Đừng nói bạn chịu mời, ngay cả bạn không chịu mời cũng không có.
Đã không có tiền, lại không có bạn bè, mà rượu thì cứ uống tì tì, đã vậy, không uống đến say mèm, nhất dịnh không ngừng.
Y đã đến mức độ không phải là thích uống rượu gì nữa, hình như y có thù hằn gì với rượu, không uống hết rượu cả thiên hạ, không cam lòng.
Rượu cả thiên hạ, làm sao mà uống cho hết ? Vì vậy, ngày nào Tiêu Thập Nhất Lang cũng say bét.
Những vùng phụ cận chung quanh mười dặm, nơi nào có rượu là Tiêu Thập Nhất Lang đều đến đó uống.
Mỗi nơi, y đều uống được một lần, kết quả, không bị đánh cho sưng mặt sưng mủi, thì cũng bị người ta ném ra ngoài như một con chó hoang.
Không những y không có một đồng dính túi, còn không có vật gì trong người, ngay cả cuối cùng một bộ y phục tả tơi cũng bị phổ ky lột ra, may mà phổ ky chê đồ của y vừa rách nát vừa hôi hám, bèn chau mày quăng trả lại cho y.
Tiêu Thập Nhất Lang mặc bộ đồ rách rưới đó mà mất tích.
Không ai thấy y còn lãng vãng ở những quán rượu.
Trong cặp mắt mọi người, y đã trở thành bọt nước, chẳng ai buồn để ý.
Chỉ có Tiêu Thập Nhị Lang còn quan tâm.
Lúc trước, chỉ cần lại quán rượu là gặp Tiêu Thập Nhất Lang , bây giờ ngay cả quán rượu cũng tìm không ra Tiêu Thập Nhất Lang nữa.
Tiêu Thập Nhị Lang tin chắc y không thể nào bỏ được rượu, nhưng tìm hết cả trong những quán rượu lớn có nhỏ có, vẫn không thấy bóng dáng của Tiêu Thập Nhất Lang.
Bợm rượu bỏ rượu, có khác gì cá bỏ nước, làm sao còn sống nổi ?
Tiêu Thập Nhị Lang không thể tin được đó là sự thật.
Chính ngay lúc không biết phải làm thế nào, một trận chửi mắng và láo nháo vang lên om sòm từ Hồng Tân tửu lâu lại.
Hồng Tân tửu lâu là quán rượu hào hoa nhất nơi đây, thực khách lại ăn, đều là những người giàu có nhất trong vùng, sĩ thân, phú thương có danh vọng nhất, nhất định không thể huyên náo, mắng chửi om sòm như vậy.
Trước tửu lâu, người ta vây quanh lại xem náo nhiệt, nghị luận om sòm.
Hai tên phổ ky áo quần tinh khiết, đang kẹp một tên say rượu bí tỷ từ trong tiệm ra, sau đó, anh một đấm tôi một đấm, đấm đá tên say rượu một trận nhừ tử.

Vừa đánh vừa chửi:
- Con mẹ nó, hôm nay bọn ta chụp được mày rồi, mày dám núp trong hầm rượu uống trộm hai ngày nay, làm bọn ta bị Oan ức, nhất định đánh chết tên vương bát đản này mới xong.
Có người tốt bụng đứng ra khuyên:
- Thôi đừng đánh nữa, xem y đã say thành như vậy, cũng tội nghiệp.
Phổ ky nói:
- Tội nghiệp ? Ai tội nghiệp bọn tôi ? Tên tiểu quỹ này trốn trong hầm rượu uống trộm cả hai ngày nay, uống mất đến bốn vò rượu, ông chủ trách bọn tôi trộm rượu, muốn đòi lấy tiền lương, vậy còn không sao, hắn lại đô?
nước vào vò không, hại bọn tôi bị khách mắng chửi, xém nữa là muốn đập vỡ cả chén bát, có phải là có ý hại bọn tôi không, không đánh hắn còn đánh ai ?
Gã say hai bàn tay ôm lấy đầu, ráng chịu đựng, không nói một câu nào.
Trong đám đông có người lớn tiếng nói:
- Tốt quá, Tiêu đại hiệp đây rồi, xin mời Tiêu đại hiệp làm chủ dùm, muốn đánh muốn phạt, nói dùm cho một tiếng.
Bọn phổ ky trong Hồng Tân tửu lâu, không ai không nhận ra Tiêu Thập Nhị Lang, vội vã cười giả lả nói:
- Tiêu đại hiệp, ông lại đây đúng quá, xin mời lão nhân gia bình luận cho một câu, gã tiểu tử này...
Tiêu Thập Nhị Lang xua tay, chận lời bọn phổ ky không cho nói thêm, y lấy hai ngón tay nhè nhẹ nhấc cằm gã say lên.
Cặp mắt y sáng lên, y ngẫn cả người ra.
Tiêu Thập Nhất Lang.
Tiêu Thập Nhất Lang ngẩng đầu lên, bỗng nhiên cười lớn, nói:
- Huynh đệ, hão huynh đệ, chú lại đấy, ta mừng quá, mau mau mời ta uống ly rượu đi.
Tiêu Thập Nhị Lang lạnh lùng nói:
- Ai là huynh đệ của ngươi ?
- Ta họ Tiêu, chú cũng họ Tiêu, ta tên Thập Nhất Lang, chú tên là Thập Nhị Lang, chú không phải là huynh đệ của ta còn là gì nữa ?
Tiêu Thập Nhị Lang vẫn lạnh lùng nói:
- Ngươi là ngươi, ta là ta, chẳng có họ hàng gì cả.
Tiêu Thập Nhất Lang cười hì hì nói:
- Dù không phải là huynh đệ, cũng là bạn bè, đúng không ?
Tiêu Thập Nhị Lang nói:
- Ta cũng chẳng phải bạn bè gì với ngươi.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Được! Được! Được! Không phải bạn bè cũng không sao, mời ta uống hai

ly, chắc được chứ ?
Tiêu Thập Nhị Lang lắc lắc đầu nói:
- Ta không có thói quen mời người khác uống rượu.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Vậy thì chú cho ta mượn tiền, ta đi uống một mình, được không ?
Tiêu Thập Nhị Lang lại lắc lắc đầu nói:
- Ta cũng không muốn cho bợm rượu mượn tiền.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Cho mượn mười đồng thôi, giúp dùm chút, mai ta trả...
Tiêu Thập Nhị Lang nói:
- Một đồng cũng không cho mượn, ta đến đây, chỉ muốn giao cho ngươi một món đồ.
- Sao ?
Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang sáng lên, y hỏi:
- Món đồ gì ?
- Ngươi tự mình xem đi.
Bao vải mở ra, thanh Cát Lộc đao lừng danh thiên hạ lại nằm trong tay Tiêu Thập Nhất Lang.
Bảo đao không sao cả, đao quang vẫn lóng lánh như nước.
Tiêu Thập Nhất Lang đưa thanh Cát Lộc đao lên trời, ngẩng mặt cười lớn.
Y đưa cặp mắt lờ đờ say rượu nhìn tứ phía, nói:
- Các ngươi có thấy chưa ? Đây là thanh Cát Lộc đao trân quý nhất trên đời, một thanh bảo đao giá trị liên thành, các ngươi nghe rõ chưa ?
Không ai là không nghe qua cái tên Cát Lộc đao, mọi người đều đưa cặp mắt kinh ngạc nhìn Tiêu Thập Nhị Lang, tựa hồ đang nghi ngờ, không biết tại sao y lại đem thanh bảo đao trân quý như vậy giao cho một tên say rượu.
Tiêu Thập Nhất Lang lại đưa lưỡi đao đến tận trước mặt hai tên phổ ky nói:
- Các ngươi nhìn cho rõ đi, thanh đao này trị giá không ít tiền phải không ?
Hai tên phổ ky sợ hãi nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, gật đầu lia lịa:
- Đúng đúng, chúng là thanh bảo đao rất có giá trị...
Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn, ném thanh đao xuống đất, nói:
- Đã biết vậy, thì mau mau đem cầm tạm với chưởng quỹ, lấy cho ta vài vò rượu ngon lại đây.
Hai tên phổ ky ngần ngừ không dám thò tay ra lượm, Tiêu Thập Nhất Lang lại lớn tiếng nói:
- Lấy đi chớ, con trùng rượu của Tiêu đại gia đây đã bò lên cổ họng rồi, còn chờ gì nữa ?
Tiêu Thập Nhị Lang xem đến đó, gật đầu ra dấu cho bọn phổ ky, rồi quay người lại bỏ đi khỏi đám đông.
Có ai tin được một tay đại hiệp kiêu hùng lại có một kết cục như vậy ?

Tiêu Thập Nhất Lang lúc trước đã không hề do dự ném thanh Cát Lộc đao, để cứu mạng cho Phong Tứ Nương.
Bây giờ, y cũng không hề do dự ném nó đi, nhưng chẳng qua là để đổi lấy bầu rượu uống.
Tiêu Thập Nhất Lang lừng danh thiên hạ, lần này chân chính là đã xong đời rồi.
Triệt để không còn gì.
Mưa lớn.
Mưa lớn xong, trời lại quang đãng.
Tiêu Thập Nhất Lang muốn lồm cồm bò dậy từ vũng nước mưa, mà hình như không có sức lực và dũng khí.
Y đứng dậy, rồi lại ngã xuống, ngã xuống trên một bàn chân của một gã trẻ tuổi.
Một gã trẻ tuổi cũng thần khí, cũng kiêu ngạo như Tiêu Thập Nhị Lang.
Một gã trẻ tuổi cũng thần khí, cũng kiêu ngạo như Tiêu Thập Nhất Lang năm xưa.
Y nhìn gã trẻ tuổi đó, cũng như đã nhìn hình bóng của mình năm xưa.
Có điều bây giờ, hình bóng ấy đã tan biến mất.
Gã trẻ tuổi ấy cũng đang nhìn y, trên mặt biểu tình rất là kỳ quái, tay phải cầm một vò rượu, tay trái cầm một thanh đao.
Cát Lộc đao.
Tiêu Thập Nhất Lang cúi đầu. Y không dám nhìn thẳng vào gã trẻ tuổi, y không dám nhìn vào thanh đao.
Y không dám đối diện với hiện tại, thậm chí cũng không dám đối diện với quá khứ.
Y chỉ muốn làm cho mình mất đi hết các thứ cảm giác. Hiện tại, đối với y, vò rượu trong tay gã trẻ tuổi, giá trị đã hơn xa thanh Cát Lộc đao.
Gã trẻ tuổi bỗng nhiên nói:
- Ngươi muốn uống rượu ?
Tiêu Thập Nhất Lang vội vã gật đầu lia lịa.
Gã trẻ tuổi nói:
- Rất tiếc đây không phải là rượu của ngươi.
Tiêu Thập Nhất Lang nắm chặt hai nắm tay, lấy mu bàn tay chùi sạch miệng, muốn đứng thẳng lên lại ngã xuống.
Gã trẻ tuổi nhìn đăm đăm vào y, bỗng nhiên đưa thanh đao lên hỏi:
- Ngươi có muốn thanh đao này không ?
Tiêu Thập Nhất Lang quay ngoắt đầu.
Gã trẻ tuổi nói:
- Rất tiếc thanh đao này cũng không phải của ngươi.
Tiêu Thập Nhất Lang nhịn không nổi hỏi:

- Bây giờ là thanh đao của ngươi ?
Gã trẻ tuổi nói:
- Hôm qua ngươi đổi thanh đao này lấy một trận say sưa, hôm nay ta đổi một nụ cười lấy lại thanh đao.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Một nụ cười ?
Gã trẻ tuổi cười nụ nói:
- Một nụ cười thâm trầm, sắc bén, không thể hình dung.
Y cười nhẹ nói:
- Ngươi có biết, có hạng người lúc cười, còn dễ sợ hơn lúc không cười ?
Tiêu Thập Nhất Lang đương nhiên biết.
Gã trẻ tuổi nói:
- Ta chính là Tiếu Diện Thập Thất Lang.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng cười:
- Thập Thất Lang ?
Thập Thất Lang gật gật đầu.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ngươi có phải họ Tiêu ?
Thập Thất Lang không trả lời câu hỏi, y nhìn dính chặt vào ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang.
Một hồi thật lâu, y mới hỏi từng tiếng một:
- Ngươi quả thật là Tiêu Thập Nhất Lang ?
Tiêu Thập Nhất Lang không cách nào phủ nhận.
Thập Thất Lang hỏi:
- Ngươi quả thật là Tiêu Thập Nhất Lang, người đã từng đánh nhau với Tiêu Dao Hầu, thiêu chết Thiên công tử, một đao hoành hành vũ lâm ?
Tiêu Thập Nhất Lang cũng không cách nào phủ nhận.
Thập Thất Lang hỏi:
- Nghe nói đao pháp của ngươi thiên hạ vô song, ngươi có thể cho ta kiến thức qua một lần ?
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Kiến thức ? Kiến thức làm sao ?
Thập Thất Lang nói:
- Ngươi còn tay, nơi đây còn đao, chỉ cần ngươi cho ta kiến thức qua đao pháp, không những vò rượu này là của ngươi, rượu trong Hồng Tân tửu lâu, ngươi muốn bao nhiêu, ta đưa cho người bấy nhiêu.
Bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang lại nắm chặt lại.
Thập Thất Lang mỉm cười nói:
- Đây là một sự giao dịch quá tốt, ta biết nhất định ngươi sẽ bằng lòng.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Không được.
Thập Thất Lang hỏi:
- Tại sao không được ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ta không múa đao.
Thập Thất Lang hỏi:
- Tại sao lại không ? Tay cũng còn là tay của ngươi, đao cũng còn là đao của ngươi.
Tiêu Thập Nhất Lang gắng gượng ưỡn ngực lên nói:
- Đao của ta không phải để múa cho người ta xem.
Thập Thất Lang hỏi:
- Đao của ngươi để giết người ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đúng vậy.
Thập Thất Lang cười lớn, làm như trước giờ y chưa hề nghe chuyện gì buồn cười bằng.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Giết người chẳng buồn cười tý nào.
Thập Thất Lang hỏi:
- Ngươi biết giết người ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- .
Thập Thất Lang hỏi:
- Ngươi còn giết được người ?
Tiêu Thập Nhất Lang cúi đầu, nhìn bàn tay của mình.
Bàn tay không có máu, chỉ có bùn đất.
Thập Thất Lang nói:
- Ngươi còn có tay, nơi đây còn có đao, chỉ cần ngươi dùng bàn tay ngươi lấy thanh đao này giết được ta, vò rượu sẽ là của ngươi.
Tiêu Thập Nhất Lang lớn tiếng nói:
- Ta nhất định không vì một vò rượu mà giết người.
Thập Thất Lang hỏi:
- Ngươi sẽ vì thứ gì mà giết người ?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Ta...
Thập Thất Lang bỗng nhiên đá lên một cái, đá văng một mảnh bùn, văng vào mặt Tiêu Thập Nhất Lang, rồi y lấy đế giày chà lên mặt của Tiêu Thập Nhất Lang.
Toàn thân của Tiêu Thập Nhất Lang đều cứng đờ ra.
Thập Thất Lang hỏi:

- Ngươi có vì vậy mà giết người không ?
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên ngẩng đầu lên, lấy cặp mắt đỏ ngầu nhìn y lom lom.
Thập Thất Lang mỉm cười hỏi:
- Ngươi không dám ?
Tiêu Thập Nhất Lang rốt cuộc thò tay muốn rút đao.
Đao đang nằm trước mặt y.
Có điều, bàn tay của y làm như vĩnh viễn không cách nào chạm tới được nó.
Bàn tay của y run rẩy.
Bàn tay của y run rẩy như chiếc lá rơi trong gió thu.
Người của y, không phải như một chiếc lá úa vàng héo khô đấy sao ?
Thập Thất Lang bật cười, cười lớn.
- Ta biết không phải ngươi không muốn giết người, chẳng qua là giết không được đấy thôi.
Y cười lớn nói tiếp:
- Đao tuy là thanh Cát Lộc Đao năm xưa, Tiêu Thập Nhất Lang không còn là Tiêu Thập Nhất Lang thưở nào.
Trong tửu lâu bỗng nhiên có người đang hỏi:
- Tiêu Thập Nhất Lang bây giờ thì sao ?
Thập Thất Lang dùng cán đao đập vỡ nắp đất sét phong kín vò rượu, đưa vò rượu ra trước mặt Tiêu Thập Nhất Lang, rồi đổ xuống đầu y.
Đấy là cái nhục không ai có thể chịu đựng được, có chết cũng không chịu đựng được.
Bất cứ ai đụng phải chuyện đó, nhất định sẽ không nhịn nổi ưỡn ngực đứng dậy, vung quyền, rút đao, liều mạng.
Tiêu Thập Nhất Lang lại đi làm một chuyện không ai ngờ được.
Y mở to miệng ra.
Y mở to miệng ra, không phải vì muốn gào thét, không phải vì muốn gầm lên giận dữ.
Y mở to miệng ra, chẳng qua là vì muốn uống những giọt rượu đang rơi trên mặt y.
Đã có người nhịn không nổi bật cười lên.
Thập Thất Lang cũng đang cười, y cười lớn nói:
- Các ngươi thấy hắn bây giờ giống thứ gì ?
Câu nói ấy vừa dứt, bỗng nhiên có một bàn tay thò tới, gác vào sườn của y.
Người của y bỗng nhiên tựa đằng vân giá vụ bay lên, bay thẳng ra ngoài.
Thanh đao trên tay y, đã nằm trong tay người đó.
Bàn tay của ai ?
Bàn tay của ai có một lực lượng thần kỳ như thế ?

Liên Thành Bích.
Hiệp nghĩa vô song Liên Thành Bích.

Hỏa Tính Tiêu Thập Nhất Lang

dịch giả: Lê khắc Tường

Hồi 34
Chân tướng đã rõ

Tiêu Thập Nhất Lang ngẩng đầu lên, lập tức thấy gương mặt của Liên Thành Bích.
Gương mặt của Liên Thành Bích không lộ vẻ diễu cợt, cũng không lộ vẻ thương hại, chỉ có một thứ cảm giác đồng tình và thông cảm thật ôn nhu mà vĩ đại.
Y dùng bàn tay kia dìu Tiêu Thập Nhất Lang dậy, nói:
- Đi, mình đi uống rượu.
Rượu, mùi vị ra sao?
Chỉ e rằng chính Tiêu Thập Nhất Lang cũng phân biệt không ra mùi vị ra sao, y uống nhanh quá mà cũng nhiều quá.
Liên Thành Bích đang nhìn y uống, nhìn một hồi lâu, bỗng nhiên nói:
- Tửu lượng của ông hình như lại tiến thêm một tầng.
Tiêu Thập Nhất Lang nâng ly lên, uống cạn.
Liên Thành Bích hỏi:
- Mỗi ngày ông phải uống bao nhiêu?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Càng nhiều càng tốt.
Liên Thành Bích hỏi:
- Ba vò có đủ không?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đại khái.
Liên Thành Bích nói:
- Lúc trước mình không thể gọi là bạn bè, nhưng bây giờ chuyện quá khứ cũng đã qua, bây giờ...
Y thở ra một hơi dài nói:
- Bây giờ đáng lý ra tôi phải bồi bạn với ông hai ngày, nhưng tôi không đi không được, tôi chỉ có thể để lại đây một trăm vò rượu cho ông, để ông hoan lạc một tháng, một tháng sau, tôi sẽ lại thăm ông.
Tiêu Thập Nhất Lang lập tức lại nâng ly lên, uống cạn, bỗng nhiên nước mắt của y rơi xuống, rơi lã chả vào trong ly rượu không.
Đã ai thấy Tiêu Thập Nhất Lang rơi nước mắt bao giờ chưa nhỉ? Chưa có ai.

Lại có ai tin được Tiêu Thập Nhất Lang vì trăm vò rượu mà rơi nước mắt?
Chưa có ai.
Tiêu Thập Nhất Lang trước giờ thà rơi máu, cũng không chịu rơi nước mắt.
Có điều bây giờ, nước mắt của y đang chảy ra.
Liên Thành Bích nhìn nước mắt của y rơi xuống trên gương mặt còn chưa lau sạch sẽ, lại thở ra một hơi thật dài:
- Ông...
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên ngắt lời y:
- Lúc trước chúng ta không hẳn là bạn bè, nhưng bây giờ chúng ta là bạn bè.
Liên Thành Bích nhìn y, một hồi thật lâu, mới chầm chậm nói từng tiếng một:
- Bây giờ chúng ta đã thành bạn bè thật sao?
Tiêu Thập Nhất Lang đang gật đầu.
Liên Thành Bích hỏi:
- Ông rơi nước mắt, có phải vì cảm kích tôi không?
Tiêu Thập Nhất Lang không thể phủ nhận.
Liên Thành Bích bỗng nhiên bật cười, nụ cười thật kỳ quái.
Y vừa cười, vừa đưa thanh Cát Lộc Đao lại trước mặt Tiêu Thập Nhất Lang, nói:
- Đây là thanh đao của ông, vẫn trở lại là của ông.
Tiêu Thập Nhất Lang cúi đầu, nhìn vào vỏ đao vừa cũ kỹ vừa cổ nhã, một hồi thật lâu, mới lẩm bẩm:
- Đao vẫn còn là đao? Còn mình? Mình đã biến thành thứ gì rồi nhỉ?
Liên Thành Bích nhìn y dăm đăm, một hồi thật lâu, bỗng nhiên nói:
- Ông có biết tại sao ông biến ra như thế này không?
Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu.
Liên Thành Bích nói:
- Ông không biết được, nhất định không thể biết được, bởi vì...
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Bởi vì sao?
Liên Thành Bích nói:
- Bởi vì chân chính biết được bí mật ấy chỉ có một người.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ai?
Liên Thành Bích nói:
- Một người ông không bao giờ tưởng tượng ra.
Tiêu Thập Nhất Lang lại hỏi lần nữa:
- Ai?
Liên Thành Bích nói:
- Tôi.

Câu đó vừa nói ra, cặp mắt của y bỗng biến thành sắc bén như lưỡi đao, bàn tay của y gần mạch môn của Tiêu Thập Nhất Lang dưới năm tấc.
Y đã chuẩn bị ứng phó mọi chuyện có thể xảy ra.
Nào ngờ Tiêu Thập Nhất Lang chẳng có tý phản ứng nào.
Liên Thành Bích nói:
- Ông biến ra hình dạng thế này, đều là do tôi hại ông.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng chẳng có tý phản ứng nào. Người của y hình như đã biến ra tê liệt.
Liên Thành Bích nhìn y, đồng tử nãy giờ vẫn thu nhỏ lại, nói:
- Ông có biết ai mới chân chính là Thiên Tông chủ nhân không?
Ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang trống lỗng, y ngơ ngác nói:
- Ông...
Liên Thành Bích nói:
- Đúng vậy, chính là tôi, bao nhiêu kế hoạch nhất thiết, đều do một mình tôi nghĩ ra đấy.
Câu nói ấy đáng lý ra là một cây kim, có điều, bất kỳ bao nhiêu cây kim nhọn, đâm trên người của Tiêu Thập Nhất Lang, y đều không phản ứng gì cả.
Trên đời này, hình như không có chuyện gì có thể làm thương tổn được y, có phải vì y đã hoàn toàn mất đi cái tình cảm của một con người?
Liên Thành Bích nói:
- Cái hôm các người quyết chiến với nhau, tôi cũng có lại Sát Nhân Nham, lúc Tiêu Dao Hầu nhảy xuống vực, chính mắt tôi cũng trông thấy, ông đem Băng Băng đi rồi, tôi bèn tìm cách xuống vực xem ra sao.
Tiêu Thập Nhất Lang nhịn không nổi hỏi:
- Tại sao?
Liên Thành Bích đáp:
- Bởi vì, tôi biết y không dễ dàng gì chết như vậy, trên đời này, nếu quả có người có hai mạng sống, người đó chính là y.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Lúc ông xuống đó, y quả thật chưa chết sao?
Liên Thành Bích đáp:
- Chưa chết.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Ông muốn cứu y?
Liên Thành Bích cười lên một tiếng nói:
- Tôi muốn cứu, không phải là y, mà là bí mật của y.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Bí mật?
Liên Thành Bích đáp:

- Mỗi người đều có bí mật, bí mật của một hạng người như y, không chỉ là một bảo tàng thôi.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Bí mật của y, cũng chính là bí mật của Thiên Tông?
Liên Thành Bích đáp:
- Đúng vậy.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Y đem bí mật ra thổ lộ cho ông?
Liên Thành Bích đáp:
- Đúng vậy.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Y chưa chết, tại sao lại đem bí mật nói cho ông biết?
Liên Thành Bích đáp:
- Bởi vì y không thể không nói.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Tại sao?
Liên Thành Bích thở ra, nói:
- Thật tình ông biến đổi quá, biến thành ra ngu xuẩn, đáng lý ra ông không nên hỏi như vậy.
Tiêu Thập Nhất Lang vẫn còn chưa hiểu.
Liên Thành Bích nói:
- Bởi vì, ông cũng nên nghĩ rằng, nếu y không nói, y chỉ còn nước chết.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Y nói xong rồi sao?
Liên Thành Bích lại thở ra, nói:
- Ông cũng không nên hỏi câu đó, đương nhiên là chết nhanh nữa.
Tiêu Thập Nhất Lang bật cười, y cười như một tên ngốc.
Liên Thành Bích nói:
- Tôi biết bí mật của y xong, lập tức trùng tân lại tổ chức Thiên Tông, chi? tiếc, trong Thiên Tông còn có người không chịu nghe theo mệnh lệnh của tôi, do đó, tôi bèn cố ý để cho họ xuất hiện trước mặt ông và Băng Băng, tôi biết Băng Băng nhất định sẽ bảo ông giết bọn họ.
Y cười một tiếng, nói tiếp:
- Đấy vốn là kế tá đao sát nhân (mượn đao giết người), nhất thạch nhị điểu (một hòn đá trúng hai con chim).
Tiêu Thập Nhất Lang đang nghe.
Liên Thành Bích nói:
- Tôi vốn có rất nhiều cơ hội giết ông, chắc ông cũng đã biết.
Tiêu Thập Nhất Lang thừa nhận.
Liên Thành Bích nói:

- Ông có biết tại sao tôi cứ mãi còn không chịu động thủ?
Tiêu Thập Nhất Lang lắc đầu.
Liên Thành Bích nói:
- Bởi vì, tôi muốn để cho ông sống đó mà còn khổ hơn chết, tôi muốn hũy diệt ông tối đa, tôi muốn để cho mọi người ai ai cũng tuyệt vọng về ông, ai ai cũng cho ông là một tên súc sinh hết thuốc chữa.
Nói đến đây, gương mặt trắng bệch của y, vì hứng phấn mà nhăn nhúm lại, ánh mắt lộ đầy vẻ bi phẫn và thống khổ.
Bởi vì, y lại nghĩ đến Thẩm Bích Quân.
Y muốn đoạt lại, không những chỉ là người của Thẩm Bích Quân, mà luôn cả trái tim nàng.
Y nhất định để cho Thẩm Bích Quân cũng tuyệt vọng về Tiêu Thập Nhất Lang.
Vì muốn đạt mục đích, y đã không tiếc hy sinh tất cả mọi thứ.
Y yêu Thẩm Bích Quân, yêu quá sâu xa, vì vậy, y hận Tiêu Thập Nhất Lang, cũng hận sâu xa.
Chỉ có hận thù từ tình yêu biến ra, mới mãnh liệt, đáng sợ như vậy.
Tiêu Thập Nhất Lang lại bắt đầu uống rượu.
Bao nhiêu đó rượu, đáng lý ra phải đủ làm cho y mất đi cảm giác, có điều bây giờ, ánh mắt của y đang lộ đầy vẻ thống khổ.
Không những là thống khổ, còn là sợ hãi.
Không chừng, y không sợ con người của Liên Thành Bích, mà là sợ cái thứ cừu hận đó.
Liên Thành Bích nói:
- Tôi đã dùng đủ mọi cách, để cho thanh danh, tiền bạc, địa vị của ông lên đến tột cùng, sau đó sẽ cho ông rớt xuống, lợi dụng ông làm công cụ, thay thế tôi diệt mấy tên phản đồ, hai điểm này, chắc ông đã nghĩ thông suốt.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Tôi...
Liên Thành Bích nói:
- Tôi còn tính để ông lên Bát Tiên thuyền, thay thế tôi giết mấy tên phản đồ cuối cùng, chỉ có kế hoạch lần đó là tôi không hoàn toàn thành công.
Y cười lên một tiếng nói tiếp:
- Có điều, đến lúc đó, trên đời này chẳng còn ai, chẳng còn chuyện gì cản trở được tôi, dù ông không đi, tôi cũng tự mình làm được thôi.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Vì vậy, ông cố ý để cho tôi hụt cơ hội, bởi vì, ông cảm thấy mình động thủ thì dễ dàng hơn.
Liên Thành Bích nói:
- Quả thật tôi thích tự mình làm hơn, bất cứ chuyện gì cũng vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Tên mù ấy, cũng là ông cải trang?
Liên Thành Bích nói:
- Tôi muốn để cho ông cảm thấy sai lầm, nghĩ rằng tên mù ấy là Tiêu Dao Hầu, nghĩ rằng y vẫn chưa chết.
Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:
- Tại sao?
Liên Thành Bích nói:
- Bởi vì, tôi muốn đổ hết trách nhiệm vào người Băng Băng.
Tiêu Thập Nhất Lang cúi đầu buồn rầu nói:
- Băng Băng.... Băng Băng.... cô ấy thật là một đứa bé đáng thương.
Liên Thành Bích nói:
- Sau khi kế hoạch thành công rồi, Băng Băng và Tiêu Dao Hầu có thể chết đi thật, trên đời này sẽ không ai biết được bí mật của tôi, lại càng không ai biết được tôi chính là Thiên Tông chủ nhân, do đó, tôi vẫn như lúc trước, là Liên Thành Bích, một hòn ngọc không tỳ vết, một tay hiệp nghĩa vô song.
Tiêu Thập Nhất Lang đã say ngất, đã say không muốn ngồi dậy nổi. Có điều, y vẫn còn một câu hỏi chót, không hỏi không được.
Y lấy hết sức bình sinh, đứng thẳng người dậy, lớn tiếng hỏi:
- Tại sao ông đem chuyện này nói cho tôi biết?
Liên Thành Bích nói:
- Bởi vì, tôi muốn để cho ông thống khổ, tôi muốn để ông tự mình thấy, mình là một tên ngốc không còn thuốc chữa.
Gương mặt y lại lộ ra nụ cười ôn nhu văn nhã.
Y mỉm cười đứng dậy, vỗ vào vai Tiêu Thập Nhất Lang mấy cái, nói:
- Bây giờ tôi phải đi đây, một trăm vò rượu ấy, tôi vẫn để đó cho ông, có điều ông phải nên nhớ rõ, đấy không chừng là liều thuốc cuối cùng trong đời của ông, uống xong hết trăm vò ấy, ông làm sao còn sống nổi trên đời này?
Y không đợi Tiêu Thập Nhất Lang trả lời, đã đi ra khỏi phòng, y vừa ra khỏi cửa Tiêu Thập Nhất Lang đã ngã ầm xuống.
Vô Cấu sơn trang vẫn nguy nga như ngày nào, sừng sững trong dãy núi, sừng sững trong lòng thế nhân.
Liên Thành Bích sãi bước nhẹ nhàng qua vườn hoa, cả người cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái.
Trước giờ y chưa bao giờ khoan khoái như vậy, không những vì những hy sinh bao nhiêu năm nay bây giờ đã được bồi thường, quan trọng nhất là, y không dùng một chút vũ lực nào, không cần dựa vào kiếm thuật vũ công, mà đã đánh bại triệt để một người nổi danh thiên hạ là Tiêu Thập Nhất Lang, không những vậy, còn đánh bại đến thảm thiết, đến buồn cười.
ít nhất, y cũng chứng minh được một điều, ôm một đống vũ công tuyệt thế

trong người không nhất định là một người mạnh, mà đầu óc trí tuệ, kế hoạch chu mật mới là thứ đáng giá để tranh hùng vũ lâm.
Không phải sao? Tiêu Thập Nhất Lang anh hùng như vậy, bây giờ lại biến thành một con chó đói.
Một con chó hoang ghẻ lở, không có lấy một cái chuồng để nằm.
Liên Thành Bích muốn cười lớn, cái thắng lợi này thật tình tuy không đến dễ dàng, nhưng y rốt cuộc đã đạt tới mục đích.
Y lẳng lặng tiến hành kế hoạch vĩ đại đó, lẳng lặng chịu đựng tất cả những thống khổ đả kích ở bên ngoài cũng như trong tâm linh.... kể cả tài sản, người vợ yêu quý nhất, bây giờ, tất cả mọi thứ lại trở về trong tay mình.
Trừ Thẩm Bích Quân.
Y tin là Thẩm Bích Quân đã đâm đầu xuống sông chết rồi, nếu không, nàng nhất định sẽ trở về lại vòng tay của mình.
Chết mất Thẩm Bích Quân, nhưng hũy được Tiêu Thập Nhất Lang, có được có mất, xem ra vẫn còn có lời.
Thiên nhai hà xứ vô phương thảo, trên đời sẽ có những người đàn bà tốt đẹp hơn Thẩm Bích Quân, nhưng sẽ không có một người thứ hai như Tiêu Thập Nhất Lang.
Đại sảnh im lặng, đèn đuốc sáng trưng.
Cây kiếm làm bằng vàng ròng, vẫn còn lấp lánh dưới ánh đèn.
Ánh mắt của Liên Thành Bích cũng phóng ra tia sáng dị dạng.
Từ đây về sau, Vô Cấu sơn trang sẽ vĩnh viễn trở thành tượng trưng của nhân nghĩa trong lòng mọi người, ba chữ Liên Thành Bích, cũng sẽ lưu truyền bất hủ, trở thành hiệp sĩ trong hiệp sĩ, anh hùng trong anh hùng.
Không ai biết được Liên Thành Bích mới chân chính là Thiên Tông đời thứ hai, bí mật này sẽ theo Tiêu Thập Nhất Lang tan biến vào hư không, vĩnh viễn không có lúc sẽ bị phát giác. Vô Cấu sơn trang vĩnh viễn vẫn là hòn ngọc không tỳ vết, sẽ được hậu thế đời đời tôn sùng kính ngưỡng.
Liên Thành Bích cười đắc ý.
Trong một khoảnh khắc, y mới quả thật xác định mình là kẻ thắng, bao nhiêu năm nhẫn nại, nhục nhã, hôm nay rốt cuộc mới được bồi thường.
Y bỗng nhiên có một cảm giác sung sướng như bớt đi một gánh nặng, bất giác y lại vỗ về thanh kim kiếm.
Thanh kiếm thì lạnh băng, nhưng trái tim của y thì nóng hổi muốn luộc chín cả đầu một con bò.
Ngón tay nóng hổi của y chạm nhẹ vào thân kiếm, cho y một cảm giác mát mẻ.
Bây giờ y quá hứng phấn, y cần phải làm nguội bớt tình cảm trong lòng cho trở lại bình tĩnh một chút...
Bỗng nhiên, y ngẫn người ra.

Trên thân kiếm vốn có khắc bốn chữ:
- Hiệp nghĩa vô song. (Hiệp nghĩa không có hai) Bây giờ, vẫn là bốn chữ đó. Nhưng thứ tự có chỗ điên đảo, biến thành:
- Hiệp nghĩa song vộ (Hiệp nghĩa cả hai đều không có) Bốn chữ ca tụng, vốn là do phụ lão nơi đây tụ họp nhau lại làm lấy.
Bây giờ, vẫn còn có tên họ người tặng.
Chỉ có điều, tên họ cũng đã đổi, biến thành:
- Đại đạo Tiêu Thập Nhất Lang kính tặng.
Thanh kim kiếm vẫn là thanh kim kiếm đó, trừ những chữ khắc ra, tuyệt không có gì khác thay đổi.
Những chữ khắc trên kiếm lúc trước, đã bị người ta dùng một loại Đại Lực Kim Cương Chỉ phá đi, rồi thay vào đó những hàng chữ này.
Trừ Tiêu Thập Nhất Lang ra, còn ai làm được chuyện đó?
Trừ Tiêu Thập Nhất Lang ra, còn ai có được công lực như vậy?
Có điều, không phải Tiêu Thập Nhất Lang đã bị tiêu hũy triệt để rồi hay sao?
Không lẽ tất cả mọi thứ đều là xếp đặt hay sao?
Liên Thành Bích bÌng cảm thấy trái tim mình chìm xuống, chìm xuống, hình như đang trong mùa xuân bị rớt vào một hầm băng tuyết.
Một luồng khí lạnh không thể hình dung được, chạy quanh khắp người y.
Người và tim đều lạnh cả, lạnh muốn đông cứng cả mười con bò.
Thanh kim kiếm rớt xuống dưới đất, làm thành một tiếng động chói tai.
Liên Thành Bích hít vào một hơi thật sâu, rồi từ từ thở ra, y bỗng lớn tiếng gọi:
- Người đâu!
Người lại, lại ngay lập tức.
Gương mặt của Liên Thành Bích đã trở lại bình tĩnh, y nói từng tiếng một:
- Đốt lò trầm, sữa soạn nước tắm, bày tiệc, gọi nhạc công!
Trầm hương, nước thơm, yến tiệc, cổ nhạc, có phải thật sự làm người ta bình tĩnh tâm hồn không?
Người ta phải trả một giá bao nhiêu mới lấy được một tâm tư bình tĩnh?
Liên Thành Bích xâm mình vào trong nước ấm, nhưng y vẫn còn thấy mình lạnh lắm.
Trước giờ, y chưa hề thật sự bị ai đánh ngã, y không phải là người dễ dàng bị đánh ngã.
Có điều, lúc này trong lòng y có cảm giác đó.
Nguyện vọng một đời của y, là tiêu hũy Tiêu Thập Nhất Lang triệt để.
Y muốn nhìn sinh mệnh và linh hồn của Tiêu Thập Nhất Lang, toàn bộ hũy diệt trong tay y.
Nhưng bây giờ, y bỗng nhiên phát hiện ra, cái mà y hũy diệt, chẳng qua là nguyện vọng của chính mình thế thôi.

Y bỗng nhiên phát giác ra, mình rất buồn cười.
Y muốn cười, cười lớn lên thống khoái.
Y cười thật, đứng dậy cười lớn lên, trần truồng đứng dậy, bước ra đại sảnh.
Trong đại sảnh, đèn đuốc sáng trưng, nhạc tấu du dương.
Y trần truồng thân hình, đi tới những cặp ca kỹ đang nhảy múa.
Y nhất định phải hết sức thả tung mình ra.
Bởi vì y biết, giây phút tối hậu rốt cuộc đã đến.
Không phải Tiêu Thập Nhất Lang ngã xuống, thì phải là y, không có một chọn lựa nào khác.
Hồng Tân tửu lâu.
Trong Hồng Tân tửu lâu cũng có đèn đuốc sáng trưng, cũng có ca nhạc, có ca kỹ.
Tiêu Thập Nhất Lang hình như cũng đang hết sức thả tung mình ra.
Trên bàn có ly, trong ly có rượu.
Trong lòng của Tiêu Thập Nhất Lang không còn rượu.
Y nhìn Liên Thành Bích bước vào, Liên Thành Bích cũng đang nhìn y, cặp mắt của hai người đều trầm tĩnh như nhau.
Tại một khoảnh khắc đó, trong lòng hai người đồng thời có một cảm giác rất kỳ dị, hình như đang nhìn chính mình.
Trong ánh mắt của họ, trong chỗ sâu kín nhất trong linh hồn, trong chỗ bí mật nhất của sinh mệnh, có phải bọn họ đều rất giống nhau?
Tại sao bọn họ cùng yêu một người?
Tại sao cùng yêu một cách sâu xa như vậy?
Không một lời.
Không tiếng nói.
Hai người cứ thế mà đứng yên nhìn nhau.
Không chừng đến bây giờ, Liên Thành Bích mới thật sự nhìn Tiêu Thập Nhất Lang.
Tiêu Thập Nhất Lang không thể là một người có thể bị rượu hũy diệt.
Rượu chỉ bất quá là công cụ của y.
Trên bàn có ly, trong ly có rượu.
Liên Thành Bích bỗng nhiên nâng ly lên uống cạn nói:
- Rượu ngon.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Rượu ngon thật.
Liên Thành Bích nói:
- Rượu làm giùm cho ông bao nhiêu chuyện.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đúng.
Liên Thành Bích nói:

- Vì vậy, ông biết tôi nhất định sẽ lại?
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đúng.
Liên Thành Bích nói:
- Không chừng chúng ta đều biết, ngày hôm nay sớm muộn gì cũng sẽ tới.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Đúng.
Liên Thành Bích bật cười.
Tiêu Thập Nhất Lang cũng bật cười.
Liên Thành Bích nói:
- Mời.
Tiêu Thập Nhất Lang nói:
- Mời.
Bọn họ mỉm cười bước ra ngoài.
Tịch dương vẫn diễm lệ như lúc nào, nhưng gió đã có vẻ lạnh lắm.
Lạnh cũng như cái mỉm cười của bọn họ.
Lá rụng thê lương.
Lá rụng thê lương xuống mặt đường dài.
Mặt đường dài tịch liêu.
Tịch dương chiếu trên hang núi.
Lá vàng khắp núi non, đỏ hồng như lửa.
Ánh mắt của Liên Thành Bích tựa như lửa cháy, nhìn Tiêu Thập Nhất Lang.
Nhìn thanh đao vang danh thiên hạ.
Trên đời này không có thanh đao nào sắc bén bằng Cát Lộc Đao.
Trên đời này cũng không có người nào có thể sử thứ đao pháp đáng sợ ấy của Tiêu Thập Nhất Lang.
Đấy là chuyện trong vũ lâm không ai không biết.
Liên Thành Bích tự nhiên cũng biết rất rõ ràng.
Mà bây giờ, thanh đao sắc bén ấy, đang nằm trong tay của Tiêu Thập Nhất Lang.
Bất kể là ai, đối diện với một đối thủ như vậy, không khỏi có cảm giác kinh khủng, nhưng Liên Thành Bích nhất định không thể.
Bởi vì lòng y đầy tự tin.
Từ lâu lắm rồi, y đã có lòng tin như vậy, y tin rằng trên thế gian này, không ai thắng nổi kiếm pháp của y.
Tiêu Thập Nhất Lang là người, đương nhiên cũng không ngoại lệ.
Do đó y rất trấn định.
Y nhìn đăm đăm vào Tiêu Thập Nhất Lang, chẳng qua y chỉ muốn nhìn cho rõ biểu tình của Tiêu Thập Nhất Lang trước khi chết.
Ánh tịch dương còn sót lại cuối cùng chiếu trên thanh Cát Lộc đao, đao

quang lóng lánh trong mắt của Tiêu Thập Nhất Lang.
Liên Thành Bích phát hiện ra trong ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang, có một tia sáng thật thần kỳ, không thể hình dung, không thể có trong vòm trời này.
Chính ngay lúc đó, lòng tin của Liên Thành Bích bỗng nhiên như băng tuyết bày ra trong ánh nắng mùa xuân, bắt đầu rã ra, tan ra.
Y bỗng nhiên cảm thấy một nỗi sợ hãi thật thần kỳ, không thể hình dung, không thể có được trong vòm trời này.
Nỗi sợ hãi của y vô cùng mãnh liệt, mãnh liệt như ánh đao.
Cùng trong một khoảnh khắc đó, Tiêu Thập Nhất Lang làm một chuyện không ai có thể tưởng tượng được bao giờ.
Tiêu Thập Nhất Lang buông thanh đao của y ra.
Thả thanh Cát Lộc đao xuống.
Buông thả thanh đao thần kỳ, không thể hình dung, không thể có được trong vòm trời này.
Thả ra trước mặt Liên Thành Bích.
Thả ra xuống nơi Liên Thành Bích thò tay là lấy được.
Sau đó, không còn ánh tịch dương đâu, đao quang không còn thấy đâu, Tiêu Thập Nhất Lang cũng không thấy đâu.
Bởi vì, trong ánh mắt của Liên Thành Bích đã không có Tiêu Thập Nhất Lang, cũng không có sợ hãi.
Nhưng, y cũng không có lòng tin.
Đức tin, tuy là yếu tố để khắc địch chế thắng, nhưng đối với một kẻ thắng lợi, đức tin không còn trọng yếu.
Bởi vì y đã đạt được thắng lợi rồi.
Mùi vị của thắng lợi ra sao nhĩ?
Là đầy đủ, là thích khích; là sung sướng, là không hư.
Một thứ không hư, chỉ có kẻ thắng lợi mới hiểu nổi.
Một thứ không hư "cao xử bất thắng hàn" (trên cao không chịu nổi lạnh).
Chính trong một khoảnh khắc sắc bén như lưỡi đao, nhọn như mủi đao, nhanh như ánh đao, Liên Thành Bích bỗng nhiên cảm thấy cái thứ không hư đó.
Cái thứ không hư còn đáng sợ hơn kinh khủng.
Y chỉ thấy thanh Cát Lộc Đao.
Y chỉ thấy thanh Cát Lộc đao y có thể thò tay ra là lấy được.
Y không thấy Tiêu Thập Nhất Lang.
Y cũng không hề nghĩ rằng, cái đáng sợ chân chính không phải thanh đao ấy.
Đáng sợ chân chính là Tiêu Thập Nhất Lang.
Một Tiêu Thập Nhất Lang thần kỳ, không thể hình dung, không thể có được

trong vòm trời này.
Đêm.
Ánh tịch dương quả thật đã biến mất.
Tiêu Thập Nhất Lang quả thật đã biến mất.
Đợi đến lúc Liên Thành Bích muốn tìm Tiêu Thập Nhất Lang, Tiêu Thập Nhất Lang đã mất dạng trong màn đêm.
Tiêu Thập Nhất Lang bỗng dưng hòa nhập thành một thể vào màn đêm bao trùm mọi chuyện, mọi thứ trên đời này.
Bất cứ ai cũng biết, bóng tối ghê gớm làm sao.
Không có gì ghê gớm bằng bóng tối.
Bởi vì bóng tối biểu hiện cho sự hãi sợ của con người trước những điều chưa biết được.
Bây giờ bản thân của Tiêu Thập Nhất Lang chính là bóng tối.
Bóng tối.
Trước mặt của Liên Thành Bích chỉ có bóng tối.
Cái lúc tối tăm nhất trong đời của y, chính là khoảnh khắc này.
Sau đó, y bỗng nghe một tiếng động thật kỳ quái.
Y nghe thấy một thứ tiếng động thần kỳ, không thể hình dung, chỉ có mình y nghe mới cảm thấy muốn nôn mửa.
Y nghe thấy xương cốt của mình đang gãy vụn ra.
Trăng.
Đêm nay có trăng.
Sao.
Đêm nay có sao.
Đêm nay là đêm nào.
Ánh sao, ánh trăng chiếu trên gương mặt của Liên Thành Bích, gương mặt của Liên Thành Bích trắng bệch như trăng sao đêm nay.
Gương mặt của Liên Thành Bích trắng bệch như cặp mắt của Tiêu Thập Nhất Lang.
Không ai hình dung ra được ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang, cũng không ai hình dung ra được ánh mắt của Tiêu Thập Nhất Lang trong lúc này.
Không ai hình dung ra, cũng không ai biết được, lúc này biểu tình trên gương mặt của Tiêu Thập Nhất Lang là đầy đủ, thích khích, là sung sướng, hay là không hư.
Có ai biết được cái ý nghĩa không hư ấy ra làm sao?
Có ai biết được cái không hư ấy không hư ra làm sao?
Có ai biết được tâm tình của Tiêu Thập Nhất Lang bây giờ ra sao?
Không ai hiểu được tâm tình của Tiêu Thập Nhất Lang bây giờ.
Không ai hiểu được Tiêu Thập Nhất Lang bây giờ đang nghĩ gì.
Y đang nghĩ đến mây trắng, tới nước mắt, tới sườn núi dưới áng mây trắng,

tới bến sông nước chảy, tới những lời thì thầm mật ngọt của sườn núi, tới nhu tình của bến sông, có điều, mỗi người ai cũng nghĩ ra được, đấy là nhu tình của ai, lời mật ngọt của ai, thống khổ và đau lòng thế nào, tại sao trong cái nhu tình mật ngọt ấy phải có bấy nhiêu thống khổ và đau thương?
Tại sao cái giá phải trả vĩnh viễn sẽ không được bồi thường lại gì cả? Trong tay của y không còn thanh Cát Lộc đao.
Chân chính giết được người, khong phải là thanh Cát Lộc đao, mà là thanh đao không nhìn thấy được. Bây giờ y lại buông thanh đao ấy ra.
Ánh trăng vẫn chiếu lên mặt đất.
Ánh sao vẫn chiếu trên mặt dất.
Cát Lộc Đao vẫn nằm trên mặt đất.
Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang không còn ở đó.
Lúc Tiêu Thập Nhất Lang đi, y không đem theo sinh mạng của Liên Thành Bích, nhưng y đem theo tất cả nhất thiết những thứ gì khác mà Liên Thành Bích có.... hy vọng, kiêu ngạo, quang vinh.
Lúc y đi, chỉ nói có một câu:
- Ông không chết được, vì tôi còn thiếu nợ Ông.
Ông không thể chết.
Tôi không thể chết.
Phong Tứ Nương không thể chết.
Thẩm Bích Quân không thể chết.
Nhưng ngàn năm muôn năm trước giờ, trên đời này có bao nhiêu ngàn ngàn vạn vạn người, có ai không chết?

Hết

Nguồn: Nhạn môn quan và Mây 4 phương
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA